

100 Loại Phương Pháp Nghiền Ép Phàm Nhân

Contents

100 Loại Phương Pháp Nghiền Ép Phàm Nhân	2
1. Chương 1: Nghiền Ép Thần Tượng Minh Tinh - Ảnh Đế Xuyên Qua	3
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26
7. Chương 7	31
8. Chương 8	36
9. Chương 9	40
10. Chương 10	44
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	59
14. Chương 14	64
15. Chương 15	70
16. Chương 16: Nghiền Ép Dưỡng Nữ Xấu Xa	75
17. Chương 17	80
18. Chương 18	84
19. Chương 19	89
20. Chương 20	94
21. Chương 21	99
22. Chương 22	104
23. Chương 23	108
24. Chương 24	114
25. Chương 25	120
26. Chương 26	125
27. Chương 27	130
28. Chương 28	136
29. Chương 29	140
30. Chương 30	145
31. Chương 31	150
32. Chương 32: Nghiền Ép Nữ Nhân Trọng Sinh Tâm Hắc	158
33. Chương 33	164
34. Chương 34	170
35. Chương 35	176
36. Chương 36	182
37. Chương 37	188
38. Chương 38	194
39. Chương 39	202
40. Chương 40	208
41. Chương 41	214

42. Chương 42	220
43. Chương 43	226
44. Chương 44	232
45. Chương 45	238
46. Chương 46	245
47. Chương 47	251
48. Chương 48-1	257
49. Chương 48-2: Tiêu Sư Và Trộm Rượu Tặc	263
50. Chương 49	264
51. Chương 50	270
52. Chương 51	277
53. Chương 52	283
54. Chương 53	290
55. Chương 54	297
56. Chương 55	303
57. Chương 56	310
58. Chương 57	316
59. Chương 58	322
60. Chương 59-1	328
61. Chương 59-2	332
62. Chương 60: Thiên Âm Chi Ca	335
63. Chương 61	340
64. Chương 62	346
65. Chương 63	352
66. Chương 64	357
67. Chương 65	363
68. Chương 66	368
69. Chương 67	374
70. Chương 68-1	380
71. Chương 68-2	385
72. Chương 69: Hoàng Đế Và Thái Giám	388
73. Chương 70	394
74. Chương 71	400
75. Chương 72	407
76. Chương 73	413
77. Chương 74	419
78. Chương 75	425
79. Chương 76	431
80. Chương 77	437
81. Chương 78: Tiểu Thiên Tài Và Đại Yêu Tôn	443
82. Chương 79	448
83. Chương 80	454
84. Chương 81	460
85. Chương 82	466
86. Chương 83	471
87. Chương 84	477
88. Chương 85	483

100 Loại Phương Pháp Nghiền Ép Phàm Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên nhanh, chủ thụ, 1×1 (công từ đầu đến cuối là 1 người), HE. Độ dài: 85 chương. Edit: RyuBeta: Tử Ngạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/100-loai-phuong-phap-nghien-ep-pham-nhan>

1. Chương 1: Nghiền Ép Thần Tượng Minh Tinh - Ảnh Đế Xuyên Qua

“Chúc mừng Chu Mộ Nhiên tiên sinh nhận được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất lần thứ 4595. Hoan nghênh Chu Mộ Nhiên tiên sinh.”

Tiếng vỗ tay như sấm dậy, Chu Mộ Nhiên phong độ ngồi ngời ngời đi tới sân khấu, thính phòng nhất thời vang lên từng trận hoan hô chói tai cùng với tiếng huýt gió.

Người dưới đài dĩ nhiên đã được sàng lọc qua tầng tầng lớp lớp, là người có địa vị thân phận nhất định, thế nhưng thân phận địa vị cũng không có cách nào ngăn chặn kích động muốn hoan hô của bọn họ, người rít gào ở các con đường nơi có ti vi càng là vô số kể.

Không trách mọi người quá hưng phấn, thực sự là bản thân cái từ Chu Mộ Nhiên này đã mang theo một cỗ mị lực không thể kháng cự.

Người chủ trì ở một bên tình cảm dạt dào giới thiệu Chu Mộ Nhiên, những tin tức này kỳ thực mọi người đã sớm thuộc lòng, thế nhưng vẫn cảm thấy rất phấn khởi nghe.

Vào nghề 10 năm, năm nay Chu Mộ Nhiên bất quá cũng chỉ 26 tuổi, từ năm thứ hai vào nghề y bắt đầu hiển lộ thiên phú.(vanthulau.wp.com)

Mười bảy tuổi quay xong bộ phim đầu tiên của đời mình, chỉ là một vai phụ không có bao nhiêu đất diễn, nhưng ngoài ý muốn thu được đề cử Vai nam phụ xuất sắc nhất. Trong mấy năm sau, Chu Mộ Nhiên không thất bại một lần nào, nhiều lần đều nhận được giải thưởng. Phải biết, là một người mới vừa vào nghề, đây đã là một điều rất gây chú ý.

Lúc hai mươi hai tuổi, Chu Mộ Nhiên thu được giải thưởng Vai nam chính xuất sắc nhất lần đầu tiên, hoàn toàn xứng đáng với vòng nguyệt quế ảnh đế.

Vai nam chính xuất sắc nhất liên tục năm năm làm cho Chu Mộ Nhiên trở thành siêu sao đệ nhất tinh tế, không còn một diễn viên nào ở vào lứa tuổi của y đạt được đến độ cao này.

Thời gian mười năm, đủ để biến y từ một thiếu niên ngây ngô nhuyển nộn thành một thanh niên anh tuấn cực kỳ xinh đẹp, thứ cũng thay đổi theo là hành động càng ngày càng tinh xảo. Vừa giơ tay vừa nhắc chân cũng làm cho fans không khống chế được kích động, càng ngày càng thêm ái mộ.

Sau khi phát biểu cảm tưởng trước sau như một, Chu Mộ Nhiên lặng yên rời đi đài truyền hình, bởi vì căn cứ kinh nghiệm, lập tức sẽ có fans điên cuồng chạy lại đây, y nhất định phải đi sớm một bước.

Khi Chu Mộ Nhiên chạy đến nửa đường, bỗng nhiên thu được nhắc nhở của quản gia qua quang não. Phía sau một chiếc xe bay không biết bắt đầu từ lúc nào đã đi theo sau xe bay của y.

Đặc điểm lớn nhất của xe bay chính là không người lái, chạy thành các cấp độ đường khác nhau. Xe cộ sau khi xác định đường sẽ tự động thông qua tin tức trên mạng lựa chọn tuyến đường nhất thời. Chính vì như thế, hầu như mỗi một chiếc xe mỗi một cái đoạn đều có một đường đặc biệt, khoảng cách giữa hai chiếc xe trước sau đều được quang não giao thông khống chế ở một mức độ an toàn.(vanthulau.wp.com)

Căn cứ theo tính toán của quang não, tốc độ của xe sau càng lúc càng nhanh, đã vượt qua khoảng cách an toàn, nhưng không có ý muốn giảm tốc độ một chút nào.

(Chủ nhân, đã cảnh cáo xe phía sau, nhưng bị che đây.) quang não nhắc nhở nói.

“Cảnh cáo lần thứ hai, đồng thời báo cảnh sát.” Chu Mộ Nhiên nhanh chóng trực tiếp phân phó.

Thân là một người nổi tiếng, hơn nữa là người nổi tiếng khắp cả tinh tế, y không thể không phòng bị. Trước kia cũng có fans cực đoan nỗ lực bắt cóc y, may mà có quân đội trực thuộc Tam vương tử của đế quốc vừa vận chạy tới, giải cứu y.

(Chủ nhân, tình cảnh (*cảnh sát tinh tế*) đã chạy tới, Tam vương tử đế quốc đang ở phụ cận, hẳn cũng gửi đi tín hiệu biểu thị muốn đi qua.)

Khuôn mặt vốn hờ hững của Chu Mộ Nhiên bây giờ lại mang theo một tia chờ đợi.

Đối phương còn đang kéo dài, tình cảnh nhận được thông báo đã bắt đầu tiếp cận. Chu Mộ Nhiên thậm chí đã thấy tia laser màu đỏ đặc trưng của tinh cảnh.

Thế nhưng y còn chưa kịp thở ra một hơi, đối phương đã lấy phương thức càn cực đoan, trùng kích cực lớn đánh rơi chiếc xe vốn được phòng hộ rất cẩn thận xuống không trung. Dùng phương thức tự sát nổ tung làm cho Chu Mộ Nhiên đập vào thành xe, máu đỏ tươi trong nháy mắt chảy xuống...

Xe bay của Chu Mộ Nhiên bị tập kích nổ tung, lại rơi xuống từ giữa không trung, đã triệt để tổn hại, chỉ có thể phá tan từ bên ngoài.

Một mở cửa xe, mọi người liền nhìn thấy dáng vẻ đầy máu hôn mê bất tỉnh của Chu Mộ Nhiên, dòng máu kia dĩ nhiên đã theo cổ chảy xuống cánh tay.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, thương thế kia rất nghiêm trọng, bọn họ cũng biết là tình huống rất không ổn.

“Cấp tốc phong tỏa hiện trường, còn có, bảo đội chữa bệnh của đế quốc lập tức chạy tới.” Một nam nhân

dung mạo tuấn lãng đi xuống chiếc xe đen kịt, thế nhưng lúc này lông mày đã vo thành một nắm, trên mặt càng là hàn ý bức người.

Hắn không nghĩ tới, đào phạm mà hắn truy bắt sẽ đuổi theo Chu Mộ Nhiên, nếu như có thể, hắn hi vọng hai người sẽ gặp mặt theo một cách khác.

Chu Mộ Nhiên xưa nay chưa từng cảm thấy ung dung như vậy bao giờ, ung dung giống như toàn thân y không có cảm giác vậy.

Từ khi tiến vào giới diễn viên, y có một loại cảm giác như cá gặp nước, thoát ly gia tộc kia, cái gì cũng đều làm cho lòng người khoan khoái. Thế nhưng công tác diễn nghệ cũng rất khổ cực, y đã không nghỉ ngơi trong rất nhiều năm, chỉ ít năm năm này chưa từng có.

Nghĩ lần này lại đạt được thưởng, cũng coi như là đến một giai đoạn, hắn là cố gắng xin nghỉ một lần cho mình(vanthulau.wp.com)

Nghĩ tới đây, Chu Mộ Nhiên mở mắt ra.

Chu Mộ Nhiên sững sốt một chút, nhắm mắt lại mở. Trước mắt vẫn là như thế.

Ai có thể nói cho y, vì sao y lại bay giữa không trung!

“Người rốt cục đến rồi. Minh sứ giả mới.” Một người trung niên đối mặt với y.

Chu Mộ Nhiên cau mày. Y rốt cuộc phát hiện mình cũng giống hệt như đối phương, cũng là một đạo linh hồn. Chỉ là đối phương ngưng tụ hơn so với y nhiều lắm, mà bộ dáng của y giống như lúc nào cũng có thể tiêu tan vậy

“Chúng ta chờ một Minh sứ giả mới đã ngàn năm.” Người trung niên chỉ tay về phía Chu Mộ Nhiên, trong phút chốc tất cả tin tức liên quan đến Minh sứ giả đã truyền đến trong đầu Chu Mộ Nhiên.

Trên mặt Chu Mộ Nhiên vẫn là biểu tình trấn định nhưng trong lòng đã kinh hãi không ngớt. Nguyên lai nơi này không phải trần thế, đương nhiên cũng không phải Minh giới, mà là Khu vực màu xám ở giữa Nhân giới và Minh giới. Chẳng trách nơi này bốn phía một mảnh mờ mịt.

Mà y là một đời Minh sứ giả mới, chuyện cần làm chính là phóng thích từng linh hồn bị nhốt ở trong này.

“Nếu như ta không đáp ứng?” Việc này nghe liền biết rất phiền phức, mà y luôn luôn kính sợ tránh xa phiền phức.

“Xem dáng vẻ tán loạn của linh hồn người, không đáp ứng sợ rằng không chống đỡ được bao lâu.” Người trung niên lạnh nhạt nói “Thế nhưng nếu như nhiệm vụ của người thất bại cũng sẽ tán loạn như thế, nếu như sợ thì thôi, ta đã đợi nhiều năm như vậy, không để ý đợi thêm một ngàn năm nữa.”

“... Phải làm sao?” Chu Mộ Nhiên suy tư chốc lát chỉ có thể nhận mệnh, không phải vì phép khích tướng, mà là vì sống tiếp. Dù sao sống tiếp mới có hi vọng.

“Đi theo ta.” Người trung niên vừa đi, vừa giảng giải cho Chu Mộ Nhiên, “Linh hồn bị nhốt ở đây bởi vì còn chấp niệm nên mới lưu lại, chỉ có tiêu trừ loại chấp niệm này mới có thể làm cho bọn họ rời đi kể hồ trở lại Minh giới, chờ đợi chuyển thế đầu thai. Trong nháy mắt linh hồn giải thoát, hồn lực của hắn sẽ chuyển vào thể linh hồn của người, đợi đến khi người công đức viên mãn, tự nhiên có thể rời đi nơi đây.”(vanthulau.wp.com)

“Vậy ta còn có thể trở lại thế giới cũ sao?” Chu Mộ Nhiên ánh mắt sáng lên vội vã hỏi dò.

“Tương lai người sẽ biết.” Người trung niên thần bí liếc mắt nhìn y. Rất nhanh hai người liền dừng lại ở trước linh hồn của một người trẻ tuổi, đó cũng là một linh hồn sắp tiêu tan, dù cho là trạng thái hồn thể cũng có thể nhìn thấy gò má màu trắng xám của hắn, tỏ rõ vẻ bị thương.

Chu Mộ Nhiên dựa theo phương thức mà người trung niên chỉ điểm để giao lưu với đối phương, rất nhanh liền biết nguyện vọng của đối phương.

Nguyện vọng của hắn là báo thù. Chỉ cần có thể báo thù, hắn liền có thể quên đi tất cả đi Minh giới.

Chu Mộ Nhiên không có lựa chọn khác, chỉ có thể gật đầu lấy tư liệu của thế giới cũ, tiến vào thân thể của nguyên chủ nhân báo thù.

Sau khi đầu vầng mắt hoa qua đi, Chu Mộ Nhiên mở mắt ra, thở dài một cái.

Nguyên chủ của thân thể này của Chu Mộ Nhiên tên là Đường Hiên, là tiểu minh tinh xuất đạo đã ba, bốn năm.

Nói là minh tinh, kỳ thực là nhân vật không có cảm giác tồn tại gì, địa vị của hắn có thể xếp tới tuyến sáu, thế nhưng cũng vừa mới tham gia một tiết mục giải trí đang nổi nên lượng fans cũng tăng mạnh, cũng coi như là có chút muốn nở mày nở mặt. Lần này là tới tham gia thử diễn của một đạo diễn vô cùng nổi danh.

Nguyên nhân thúc đẩy tất cả những thứ này chính là bởi vì hắn thay đổi một người đại diện mới, nhân mạch của vị đại diện này trong giới là rất lớn, có cửa riêng. Sở dĩ thay đổi người đại diện này, sở dĩ có cơ hội thử kính, sở dĩ một đường chậm rãi gặp may kỳ thực là bởi vì một vị trong bóng tối có hảo cảm với hắn, tổng giám đốc công ty truyền hình Cố Văn Nhã. Hai người gặp mặt mấy lần, đối phương rất có hảo cảm với hắn.

Con đường minh tinh của Đường Hiên dưới sự hộ giá của Cố Văn Nhã cùng với người đại diện càng ngày càng thông thuận, mắt thấy đã có thể nổi tiếng.

Thế nhưng thế giới này không chỉ có Đường Hiên, hoặc là nói Đường Hiên chỉ là vai phụ của thế giới này, người có được vầng sáng nhân vật chính chân chính lại là một người khác.

Hòa Thánh Hiên thông minh, hiểu chuyện, dung mạo diễm lệ, tuy rằng phụ thân chết sớm, mẫu thân nhiều bệnh, sinh hoạt vô cùng khốn đốn, nhưng sinh hoạt bản cùng chưa bao giờ làm cho hắn tuyệt vọng đối với cuộc sống, trái lại nuôi thành tính cách cứng cỏi, cố gắng tìm kiếm tất cả cơ hội trèo lên.

Đường Hiên tính tình mềm yếu, trầm mặc ít lời, ở trong giới này cũng không phải được người thích, Hòa Thánh Hiên lại ngược lại với hắn, tính cách của hắn nổi bật, dung mạo diễm lệ. Bởi vì từ nhỏ đã giao thiệp với nhiều loại người khác nhau, có thể nói là mạnh vì gạo bạo vì tiền, vì thế nên nhân duyên ở trong giới vô cùng tốt.(vanthulau.wp.com)

Khi Hòa Thánh Hiên vào nghề, vừa vặn tới tham gia lần thử kính (thử vai) này, hắn rất có thiên phú nên đã thu được tổng điểm cao nhất trong vòng một.

Lần thử kính thứ nhất, Đường Hiên bởi vì là đặc biệt nên cũng không tham gia, trực tiếp tiến vào trận chung kết.

Lần thử kính thứ hai, Đường Hiên bởi vì đột nhiên bị tiêu chảy, triệt để cùng với nhân vật này không có duyên phận, mà Hòa Thánh Hiên lại lấy được thành tích số 1 lần thứ hai, cuối cùng lấy được nhân vật này, đồng thời dựa vào nhân vật này một đường vượt mọi chông gai, lấy được giải thưởng Nam phụ xuất sắc nhất năm đó.

Chỉ là không biết từ khi nào, Cố Văn Nhã không còn tiếp tục để ý đến Đường Hiên, mà pha trộn các loại cùng với Hòa Thánh Hiên, khi Đường Hiên kinh ngạc dò hỏi thì đối phương còn làm ra một loại dáng vẻ bị bắt nạt.

Tiếp theo là Cố Văn Nhã ra tay đánh Đường Hiên, đồng thời tuyên bố tình yêu với Hòa Thánh Hiên, lời lẽ thẳng thắn mà vô tình, khiến ánh mắt trào phúng của mọi người đều tập trung trên người Đường Hiên mà quên chuyện Hòa Thánh Hiên xuất quỹ (*tuyên bố mình thích nam nhân*).

Tiếp theo trên internet xuất hiện một đồng ảnh, video sắc tình liên quan đến Đường Hiên, còn có người lấy chính bản thân mình để giáo dục thuyết phục người khác, vạch trần Đường Hiên từng làm chuyện xấu xa.

Mà Đường Hiên lúc này đã bị tuyệt tòng, nhìn thấy những sự tình mình căn bản chưa bao giờ làm kia, muốn giải thích nhưng không có người chịu nghe, không ai chịu giúp, vào một đêm khuya bị người ái mộ của Hòa Thánh Hiên cưỡng thế đè lại, tiêm vào ma túy mà chết.

Hòa Thánh Hiên thì lại vào ngày thứ ba Đường Hiên chết cùng với Cố Văn Nhã tổ chức hôn lễ, báo chí đăng một bức ảnh lớn về hôn lễ của bọn họ, trào phúng nhất chính là ở trong cùng trang ấy, đăng tin tức

nghệ nhân chán nản nào đó hít Heroin mà tử vong.

Chu Mộ Nhiên xem xong tư liệu, mím mím môi.

Muốn Đường Hiên yên tâm thuận lợi đi đầu thai thì phải đoạt lại tất cả những thứ mà Đường Hiên đã mất đi, khiến cho người hại chết hắn có được kết cục nên có.

Khi Chu Mộ Nhiên đi vào thế giới này vừa vặn là thời điểm Đường Hiên đi thử kính lần thứ hai, cũng là lần giao phong thứ nhất giữa Đường Hiên và Hòa Thánh Hiên.

Thân là minh tinh đặc biệt, y có chút phúc lợi đặc thù, có một phòng hóa trang độc lập để chờ đợi.

Chu Mộ Nhiên vừa lấy lại tinh thần liền nghe thấy có người bên ngoài gõ cửa.

“Ai?” Chu Mộ Nhiên mở cửa, thiếu niên đứng ngoài cửa chính là nhân vật mục tiêu lần này của Chu Mộ Nhiên-Hòa Thánh Hiên.(vanthulau.wp.com)

Chỉ thấy đối phương trên mặt mang theo cười ngọt ngào, trong tay lắc một bình nước suối.” Hiên ca, đoàn kịch phát nước, em mang tới cho anh.”

2. Chương 2

Chu Mộ Nhiên tựa như cười mà không phải cười nhìn nước trong tay Hòa Thánh Hiên, lén lút dặn dò Đậu Xanh nhìn cái bình nước kia. Đậu Xanh là thể linh hồn, đã từng là trợ thủ của sứ giả đời trước.

Đậu Xanh là trợ thủ của sứ giả tiền nhiệm, khá là có năng lực, rất nhanh liền giám định ra kết quả.

Bình nước suối kia quả nhiên có vấn đề, bên trong đựng một loại thuốc sổ phổ thông, liều lượng khá lớn, tính toán vào trong miệng sau mười phút sẽ bắt đầu tiêu chảy.

Chu Mộ Nhiên là trường hợp đặc biệt, là người ra trận cuối cùng, mà lúc này đã tiến hành được một nửa, coi như sau khi tiêu chảy liền bắt đầu uống thuốc cũng tuyệt đối không thể đuổi kịp thử kính.

Nhìn vẻ mặt trấn định của Hòa Thánh Hiên, Chu Mộ Nhiên âm thầm cười gằn, quả nhiên là ăn chắc người đàn ông hoàng, biết loại tính cách như Đường Hiên, cho dù thực sự tiêu chảy cũng sẽ không hoài nghi đến hắn, cho nên mới an ổn bỏ thuốc như thế sao?

Chu Mộ Nhiên không phải hài tử ngốc như nguyên thân, thể nhưng nói tới diễn kịch, ai có thể so được Chu

đại ảnh đế. Chu Mộ Nhiên lộ ra một nụ cười cảm kích: “Cảm ơn em, Thánh Hiền.”

Hòa Thánh Hiền lộ ra nụ cười thân thiết nói “Nếu như Hiền ca có thể cùng em ra ngoài ngồi một chút thì tốt rồi, ở chỗ này có mỗi mình em rất cô đơn a.” (vanthulau.wp.com)

Hắn cùng với Đường Hiền là cùng một diễn nghệ công ty, vì thế hiểu rõ đối phương hơn so với những người khác.

Đường Hiền tính cách mềm yếu, hành động bình thường, bởi vì quá mức trầm mặc nên nhân duyên cũng không tốt. Vì thế, hắn cũng không chờ ở nơi có quá nhiều người, đều một mình một chỗ. Điều này ở trong mắt mọi người quả thực chính là bần nhảo trát không lên tường. Thế nhưng đối phương có một người đại diện giỏi, công ty cũng đồng ý phủng, bọn họ trong lòng đổ kỵ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Lần thử kính này tổng cộng có sáu nhân vật, vừa vặn nhân vật mà Đường Hiền cùng Hòa Thánh Hiền thử đều là một, nếu bằng hành động, Hòa Thánh Hiền chắc chắn mình nhất định sẽ thắng, thế nhưng vấn đề là...nghe nói Đường Hiền đã là nội định*, chỉ cần Đường Hiền lên đài, mấy vị giám khảo sẽ cho đối phương một số điểm tương đối cao, chỉ cần không phải quá kém cỏi thì sẽ không tuyển người khác.

(* quyết định nội bộ chỉ có người bên trong biết)

Mà Hòa Thánh Hiền hắn chỉ là một nhân vật làm nền hoàn mỹ. Vừa nãy hắn đã nhận được ám chỉ, ra hiệu hắn không cần diễn quá chăm chú. Điều này làm cho Hòa Thánh Hiền có tâm hiếu thắng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Rõ ràng đều là nghệ sĩ, rõ ràng cùng trèo lên cùng một kim chủ, dựa vào cái gì? Chẳng lẽ là do đối phương chưa rơi vào tay, nên vẫn khá là được sủng ái sao!

Bên trong nước suối đã bị bỏ thuốc xổ, chỉ cần tí nữa đối phương uống xong, tất cả liền không thể cứu vãn lại. Hắn chỉ cần diễn thật với năng lực của mình liền có thể lấy được nhân vật này, dù sao không có Đường Hiền đã được định sẵn, hắn chính là người có điểm cao nhất. Đây chính là thử kính trực tiếp, ai đều không thể khổng chế.(vanthulau.wp.com)

“Tiểu Thánh, cậu để ý hắn làm gì!” Ngoài cửa có một thanh âm táo bạo truyền đến, Chu Mộ Nhiên ngẩng đầu nhìn lại, đó là một nam hài có dáng vẻ đẹp trai, vóc dáng rất cao, đang vẻ mặt khó chịu mà nhìn y.

Chu Mộ Nhiên giả bộ sợ sệt co co thân thể, trong bóng tối lại thầm đánh giá đối phương. Không ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt càng thêm căm ghét của đối phương, mà khi chuyển sang nhìn Hòa Thánh Hiền thì lộ ra ái mộ cùng thưởng thức.

Đây là Cao Dương đã tiêm vào ma túy cho Đường Hiền, bởi vì ái mộ một người, nên có thể cướp đoạt sinh mệnh của một người khác sao?

Chu Mộ Nhiên trong lòng cười gằn, cẩu nam nam, chờ xem kết quả của các người. Nghĩ tới đây, Chu Mộ Nhiên gật đầu với Hòa Thánh Hiền, “Cũng thật là có chút muộn, nếu Thánh Hiền đã mời, vậy chúng ta liền đồng thời đi ra bên ngoài ngồi một chút đi.” Chu Mộ Nhiên gật đầu, trên mặt còn mang theo sợ hãi cười, thế nhưng cũng không nhận lấy cái bình nước kia.

“A?” Hòa Thánh Hiền rõ ràng sững sờ.

Hòa Thánh Hiền không nghĩ tới hắn làm ra vẻ nói một câu đối phương lại đồng ý. Đáng ghét, cái tên này không phải ghét nhất là nơi có nhiều người sao?

Thế nhưng lời đã nói rồi hắn ngăn cản sẽ chỉ khiến cho đối phương hoài nghi, Hòa Thánh Hiền miễn cưỡng cười cười “Vậy cũng tốt.”

Hai người một trước một sau đi ra, ánh mắt của rất nhiều người đều bị hấp dẫn, dù sao đối với những người mới không có danh tiếng thậm chí là ở ngoài vòng như bọn họ mà nói, Đường Hiền xác thực xem như là một minh tinh.(vanthulau.wp.com)

“Đường Hiền...chào anh.” Bất chuyện là một nữ hài ở gần bọn họ.

“Chào em.” Chu Mộ Nhiên ngại ngùng khẽ mỉm cười với nữ hài.

“Oa, thật đẹp trai.” Nữ hài cùng với mấy tiểu đồng bọn thấp giọng kinh ngạc thốt lên.

“Giọng cũng thật dễ nghe.”

“Hơn nữa thật hiền lành a.”

Các cô gái hưng phấn quần tóit.

“Có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là tên tiểu quỷ chán ghét.” Cao Dương cũng không dè thấp thanh âm của mình, tuy rằng Đường Hiền tựa hồ không giống như bình thường thế nhưng ấn tượng của hắn với y vẫn như thế, hắn cảm thấy Đường Hiền tí nữa sợ rằng sẽ lại là bộ dạng khiến người ta nhìn đã muốn bắt nạt.

Nếu như nhiều người như vậy cùng nhau trêu đùa hắn...khà khà! Cao Dương không nhịn được ác ý bật cười.

Không ít người ở gần đấy nghe được lời nói của hắn, mọi người cau mày, cô gái bên cạnh Chu Mộ Nhiên thậm chí còn muốn mở miệng để lấy lại công đạo cho Đường Hiền, Đường Hiền lại dè lại tay của đối phương, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Đường Hiền, anh cần gì phải nhẫn nhịn bọn họ như thế.” Mấy nữ hài tức giận đến ngực đập chùng, người

xung quanh tuy rằng thờ ơ lạnh nhạt nhưng trong lòng làm sao sẽ không có ý nghĩ của chính mình.

Người đại diện kim bài của Đường Hiên vẫn là thật sự có tài, tự mình lập ra hình tượng và con đường phát triển cho Đường Hiên.

Dáng vẻ cùng tính cách của Đường Hiên như thế, không có cảm giác bén nhọn gì, không sánh được với nghệ sĩ có dung mạo diễm lệ, đi con đường ngoan ngoãn trái lại tốt hơn. Vì thế, trước kia khi ở trên tiết mục, nguyên thân cũng coi như là bản sắc biểu diễn, đạt được rất nhiều hảo cảm của fans.

Hiện tại dáng vẻ hết sức nhường nhịn của Chu Mộ Nhiên càng làm cho bọn họ cảm thấy tính cách của Đường Hiên rất tốt.

“Các em đến để thử nhân vật nào?” Chu Mộ Nhiên nhẹ giọng hỏi, năng lực nhiều năm mài giũa ra làm cho y rất dễ dàng để lấy được hảo cảm của đối phương, hòa mình cùng với mọi người.

Mấy nữ hài ngưng ngưng biểu thì mình cũng không phải người ở trong vòng này mà là học sinh của học viện biểu diễn, lần này cùng đi với nhau để thử xem, có thể được chọn là tốt nhất, không được chọn thì coi như là một lần thử nghiệm.

Chu Mộ Nhiên gật đầu, nhẹ giọng nói nhỏ các loại kỹ xảo. Đối với Chu đại ảnh đế mà nói, những thứ này chỉ là một ít kinh nghiệm mà y đã tích lũy, chỉ cần ở giới diễn viên mấy năm đều có thể hiểu rõ, thế nhưng đối với những người mới, đó lại là những thứ phi thường trọng yếu.

Dần dần, mấy người xung quanh cũng đều tụ tới, mắt mang sùng bái nghe Chu Mộ Nhiên chậm rãi giảng giải, thỉnh thoảng còn hỏi mấy vấn đề. Đối với những vấn đề này, nếu có thể nói, Chu Mộ Nhiên cũng không giấu làm của riêng.(vanthulau.wp.com)

Đại đa số người đều hiểu được cảm kích, những thứ này bọn họ không chú ý tới, người khác có thể không nói, ngược lại không người nào yêu cầu cả. Thế nhưng Đường Hiên lại nói ra, đối với hậu bối hiểu lành như vậy, làm cho những người kia đã từng nghe nói qua Đường Hiên như thế nào đều thay đổi rất nhiều, có người cảm vỡ thật lòng ghi chép, có người thẳng thắn dùng điện thoại di động quay lại toàn bộ quá trình, trở về chậm rãi nghe, Chu Mộ Nhiên cũng không ngăn cản, có video chứng minh là tốt nhất.

“Khoe khoang cái gì?” Cao Dương cùng Hòa Thánh Hiên mang sắc mặt khó coi, không nhịn được mở miệng lần nữa.

Những thứ mà Chu Mộ Nhiên nói đều là thường thức trong vòng luẩn quẩn nhưng đối với người mới bước chân vào mà nói, cũng rất hữu dụng. Có người kích động, cũng có người phản đối, mặt lộ vẻ châm chọc không tới gần.

Trong này Hòa Thánh Hiên là khó chịu nhất.

Nguyên bản thành tích của hắn tốt nhất, mọi người ngoại trừ đồ kỵ ra cũng có một chút ước ao. Nhưng hôm nay Đường Hiên vừa mới ra liền đoạt danh tiếng của hắn, đồng thời ép hắn gặt gao. Hắn có mấy lần mở miệng nhưng đều bị người không thèm đếm xỉa đến. Có một lần hắn rõ ràng nói là đúng, Đường Hiên cũng gật đầu ngầm thừa nhận, thế nhưng vừa mới mở miệng nói tường tận vài câu, ánh mắt bất thiện của mọi người nhất thời đều quay lại đây.

Trời biết hắn cũng không phải là không muốn nói ra lợi và hại trong đó, chỉ là muốn bán một cái nút (*kiểu nói được một nửa gây sự chú ý của mọi người rồi không nói nữa, đến khi mọi người không chịu được mới nói ra*), rồi sau đó mới tỉ mỉ nói. Nhưng là không có cơ hội, Đường Hiên không cho hắn cơ hội giải thích, trái lại thay hắn xin lỗi mọi người, nói hắn cũng là người mới...

Góc áo của Hòa Thánh Hiên đã sắp bị chính mình xé vỡ, trong lòng hận không thể Đường Hiên lập tức chết đi.

Vừa nghe Cao Dương mở miệng, Hòa Thánh Hiên trong lòng hơi hồi hộp một chút. Lúc này không phải là cơ hội tốt để chèn ép đối phương, vội vã kéo đối phương một cái, Cao Dương tự nhiên cũng hiểu, chỉ có điều trước kia mặc kệ nói cái gì, mọi người xung quanh đều không ai dám làm chỗ dựa cho Đường Hiên, bây giờ Đường Hiên đã có chút danh tiếng, hiển nhiên không phải là tiểu nghệ nhân không có người đại diện quan tâm trước kia nữa.

Cao Dương hết lần này tới lần khác như vậy, người xung quanh đều xem ở trong mắt.

Chu Mộ Nhiên lén lút theo dõi Hòa Thánh Hiên cảm thấy thời cơ gần đủ rồi, cố ý làm ho khan vài tiếng, làm ra một vẻ mặt khô khan.

Có thể hỗn ở trong vòng này không có mấy người là kẻ ngu si, mọi người rất nhanh liền rõ ràng, đây là Đường Hiên khát nước. Chẳng lẽ không phải sao, y đã nói nhiều với bọn họ như vậy.(vanthulau.wp.com)

“Đường lão sư, ngài uống của em, em còn chưa mở bình đâu.” Có nữ hài đưa tới trà xanh.

“Không được, Đường lão sư là minh tinh, phải chú ý ăn uống, trà xanh quá ngọt. Ai có nước suối?”

Bất tri bất giác, Đường Hiên đã thành Đường lão sư.

“Mọi người không cần quá phiền phức.” Trên mặt Chu Mộ Nhiên lộ ra một tia thẹn thùng “Vừa nãy không phải phát nước sao? Thánh Hiên, trong tay em là cái bình cho anh đúng không?”

“A, đúng.” Hòa Thánh Hiên còn đang suy nghĩ làm sao mới có thể để cho Đường Hiên uống xong nước bị nốc ao liền nghe thấy đối phương hỏi dò, đại não nhất thời theo bản năng đưa nước tới.

“Cảm ơn em.” Chu Mộ Nhiên cảm kích nở nụ cười, tiếp nhận nước uống từng ngụm lớn.

Hòa Thánh Hiên thở phào nhẹ nhõm, hẳn làm sao biết bên người Chu Mộ Nhiên còn có tên tiểu quỷ, bây giờ đã theo lời dặn của Chu Mộ Nhiên, đã thay được trong bình thành một loại dược khác.

Hòa Thánh Hiên cũng không ngờ, sau khi Đường Hiên uống xong nước, hẳn tìm thời cơ rời đi chỗ cũ, tẩy sạch bình, không lưu lại một chút thuốc nào.

Nhưng là hẳn đã quên một chuyện.

Người ở bên cạnh lục tục lên đài, bởi vì có tiền bối Đường Hiên tiếp sức, đại đa số mọi người đều biểu hiện rất trầm ổn, đạt được thành tích không tệ. Mà ngược lại, Hòa Thánh Hiên bởi vì Đường Hiên nửa ngày cũng không biểu hiện ra tiêu chảy mà trong lòng hơi bất an, trái lại biểu diễn mất trình độ.

“Hiên ca, lại uống một ngụm nước đi.” Ngược lại nước đã không có thuốc xổ, Hòa Thánh Hiên cũng vui vẻ đến hào phóng.

“Không cần, vừa nãy uống nhiều như vậy là được.” Chu Mộ Nhiên cười mà như không cười. Nước đều đã đổi, còn uống làm gì, hơn nữa còn không biết trong này bỏ cái gì đâu.

“Cái kia...”

” Hiên, nhanh lên một chút, phía trước không có mấy người.” Có công nhân viên lại đây nhắc nhở.

“Được.” Chu Mộ Nhiên đứng lên, thật sâu nhìn Hòa Thánh Hiên một chút.

Nếu làm, vậy thì đơn giản làm càng lớn một chút.

3. Chương 3

Bộ phim này của Trương đạo, nguyên tác là một tiểu thuyết huyền ảo đang hồng, nói về sáu người trẻ tuổi gặp phải thiên tai gọi ra thời không dịch chuyển, trải qua tầng tầng nguy cơ, trải qua tuyệt vọng, phản bội tử vong, cuối cùng tìm được hy vọng.

Nguyên tác siêu cấp hay, đạo diễn lại là đạo diễn đang nổi mấy năm gần đây, mọi người đều hy vọng rất nhiều ở bộ phim này.

Sở dĩ có buổi thi tuyển trực tiếp này là bởi vì tuyên truyền sớm tạo nhiệt, thứ hai cũng bởi vì khán giả đều thuộc nằm lòng nội dung vở kịch này, diễn không được nổi bật, nắm giữ không được tinh túy của nhân vật đều có thể nhìn ra. Dùng phương thức này tuyển ra nhân vật sẽ làm cho khán giả càng có cảm giác nhập tâm nhiều hơn.

Tuy rằng đạo diễn cùng với nhà tài trợ mới là người có quyền quyết định thể nhưng bình chọn trên mạng cũng là một cách thêm điểm. Vì thế tuyển thủ dự thi cũng càng thêm nỗ lực.

Sau khi Chu Mộ Nhiên lên đài liền nhìn thấy bốn vị giám khảo ngồi ở phía trước.

Người thứ nhất chính là đạo diễn chính, đạo diễn thiên tài vẫn chưa đến ba mươi tuổi Trương Đoan Thần, chỉ nhìn khí thế, tuyệt đối có thể quên mất niên kỷ của hắn, hoàn toàn xứng đáng với phong độ của đại đạo diễn.

Bên người chính là một nam nhân ngũ quan thâm thúy, căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, đây là phó đạo diễn của bộ này, được người ta gọi là Hồn huyết ma vương, phụ trách công tác đặc hiệu của bộ phim này, đồng thời chú ý tới tạo hình thiết kế của toàn bộ diễn viên.

Giá trị nhan sắc của vị này còn cao hơn minh tinh bình thường, thế nhưng miệng cũng vô cùng độc ác, biệt hiệu hồn huyết chính là giá trị nhan sắc, hai chữ ma vương tự nhiên là đại biểu ác miệng. Bởi vì hắn rất nổi tiếng ở trong nghề thiết kế tạo hình thế nên có rất nhiều minh tinh đều tìm đến hắn để thiết kế tạo hình, thế nhưng bị hắn phê phán dung mạo thì càng nhiều hơn. Ở trong mắt hắn, người có nhan sắc thấp căn bản không có đường sống.

Một người như vậy vốn nên bị mọi người phỉ nhổ đến chết, thế nhưng bởi vì giá trị nhan sắc siêu cao của hắn cùng với miệng lưỡi sắc bén, trái lại lại nắm giữ một số lớn fan trung thành, lại một lần nữa chứng minh đây là một thế giới xem mặt.

Người thứ ba là tác giả nguyên tác, được gọi là Đông Thiệu đại thần, làm tác giả nguyên tác, lần này nhập tổ dưới vị trí tổng biên kịch.

Người thứ tư là một vị giáo sư của một học viện điện ảnh nổi danh, trong vòng gọi là Lam Tả. Bình thường phát biểu một ít văn chương liên quan đến biểu diễn, cũng được rất nhiều đoàn kịch mời đi giảng diễn, năm nay cũng đã hơn sáu mươi, có thể nói là cả đời làm nghề biểu diễn.

Bốn vị có sở trường riêng, một vị phụ trách xem mặt, một vị phụ trách xem hành động, một vị phụ trách xem lý giải đối với nguyên tác, một vị cuối cùng thì lại phụ trách đánh nhịp.

Phim này tổng cộng có sáu diễn viên chính, nam nữ mỗi bên có ba nhân vật. Nam một là một vị ảnh đế nổi tiếng của màn ảnh rộng, còn các nhân vật còn lại đều được chọn ở trên thi đấu.

“Dựa theo đoạn này miêu tả, diễn tương ứng.” Trương đạo chỉ chỉ phía sau Đường Hiên.

Căn cứ theo nhân vật nam nhị mà Đường Hiên chọn lựa, trên màn ảnh lớn xuất hiện một đoạn miêu tả, đương nhiên thời gian cũng không lâu, cũng là gần đủ từ đầu tới đuôi nhanh chóng đọc một lần.

Tới thử kính bộ phim này đương nhiên phải thật sự suy ngẫm nguyên tác, nhìn thấy một đoạn thì trong

đầu có ấn tượng. đây coi như là một phần của thử kính, dù sao ngay cả nguyên tác đều không quen thì đừng nói là có thể biểu diễn ra tinh túy.

Nguyên chủ Đường Hiên tuy rằng tính cách hướng nội thế nhưng làm việc vẫn rất là chăm chú, tiểu thuyết này hẳn cũng rất thích xem, xem liên tục rất nhiều rất nhiều lần, cho nên Chu Mộ Nhiên vừa nhìn thấy đoạn văn ngắn này trong ký ức liền hiện ra một đồng thứ, ngoại trừ lời văn của tiểu thuyết còn có lý giải của chính nguyên chủ đối với đoạn tình tiết này.

Chu Mộ Nhiên nhanh chóng hồi ức xong, phát hiện nguyên chủ kỳ thật vẫn rất có năng khiếu, một đoạn lúc này, nếu như nguyên chủ không phải ngoài ý muốn, dựa vào năng lực của chính hắn, cũng có thể diễn xuất ra mấy phần tinh tú.

Chu Mộ Nhiên tìm kiếm bốn phía một chút, xung quanh có mấy đạo cụ đơn giản, tuyển thủ cũng có thể ra một chút yêu cầu không tính quá phận, dù sao có một ít hóa trang cũng dễ dàng nhập hí hơn.

Chu Mộ Nhiên thấp giọng nói vài câu với công nhân viên, không lâu lắm trên tay liền có thêm một bình nhỏ.

Chu Mộ Nhiên cởi áo khoác trên người, còn cởi ra mấy cái cúc áo sơmi làm ra dáng vẻ xộc xệch.

Bốn vị giám khảo cùng với khán giả đều lẳng lặng mà nhìn. Bọn họ nhìn thấy nội dung trên màn ảnh lớn nhưng lại không biết Đường Hiên sẽ thể hiện đến trình độ nào, dù sao hình tượng của Đường Hiên đều là ngoan ngoãn vô hại, mà nam nhĩ này ở trong kịch bản lại theo hướng phản diện, diễn nhân vật có tính cách trái ngược với mình khó tránh khỏi khiến người ta hoài nghi hắn có thể làm được hay không, đặc biệt là Đường Hiên trước đây cũng không có một nhân vật đặc sắc, đều là chút vai phụ không nhẹ không nặng, căn bản không nhìn ra hành động như thế nào.

Chu Mộ Nhiên ở trên đài chuẩn bị, người chủ trì trong tay cầm microphone đến dưới đài.

“Trương đạo, Đường Hiên là diễn viên đặc biệt, trước kia ngài có biết nhiều về hắn không?”

Nói đến đây, sắc mặt của Trương Doan Thần rõ ràng ngưng trệ một thoáng, Đường Hiên là do phía đầu tư nhét vào, mang cờ hiệu tư tiền tổ. Mặc dù nói nếu như thực sự không được đối phương cũng không bắt buộc, thế nhưng vẫn phá hoại thông lệ của Trương đạo, làm cho trong lòng của hắn có chút khó chịu.

“Không hiểu nhiều, thế nhưng đoàn kịch của chúng ta đều là lớn mật bắt đầu dùng người mới.” Bên cạnh tiếp lời vừa không phủ nhận cũng không thừa nhận, nói chuyện khiến người ta không chê vào đâu được.

Trương đạo gật đầu. Hắn luôn luôn lạnh quen rồi, cũng chỉ phụ trách đánh nhịp cuối cùng, mọi người phía sau cũng không phát hiện có cái gì không thích hợp.

“Vậy thì Đông thiếu có thể phân tích một chút cho chúng ta nội dung vở kịch này được không a?” Người

chủ trì cũng coi như thức thời, phát hiện sắc mặt của Trương đạo không đúng, vội vã rời đi đề tài.

Có nguyên tác ở, lợi khí tốt nhất đương nhiên là phân tích nội dung vở kịch

“Một đoạn này là An Viễn sắp thành lại bại, tuyệt vọng bị vứt bỏ ở trên núi tuyết chờ chết, nơi này...” Đông thiếu đúng là người biết nói chuyện, nói đến tác phẩm của mình, thoải mái đem dụng ý cùng tâm lý nhân vật chính nói ra.

Khi mà ban giám khảo giảng giải, Chu Mộ Nhiên đã chuẩn bị kĩ càng, ra hiệu một chút, tất cả giám khảo đều đem tầm mắt chuyển đến trên người y.

Trên tay Chu Mộ Nhiên cầm một bình thuốc đỏ, lúc này y trực tiếp mở nắp ra, đổ một chút lên huyết thái dương của mình. Nước thuốc đỏ tươi chảy xuống theo huyết thái dương, làm cho mấy khán giả ở dưới khán đài hô khẽ.

Nước thuốc đỏ tươi như máu theo gò má chảy xuống, Chu Mộ Nhiên chập vạt đến cực điểm quỳ hai đầu gối xuống đất, một tay chống đỡ thân thể, một tay đem hết toàn lực đưa về phương xa.

“Không muốn, không muốn bỏ lại tớ... Sai rồi, sai rồi... Ha... Là tớ, tự làm tự chịu...”

Thanh âm khàn khàn lộ ra không cam lòng cùng thất lạc, máu tươi phối hợp với vẻ mặt tuyệt vọng, yếu đuối thê mỹ. Từ nắn lòng thoái chí đến tuyệt vọng, cuối cùng hoàn toàn tỉnh ngộ, chỉ trong mấy cái nháy mắt, lại tỉnh chuẩn mà nắm chặt nỗi lòng của An Viễn. Hai mắt ngậm lấy nước mắt không nhận được hạ xuống, trượt xuống bên cổ. Người sắp chết lời nói đều là thật lòng, chỉ trong giây lát biểu hiện nói chuyện cuối cùng như một đứa trẻ sơ sinh kia của Đường Hiên đã làm nổi bật nhân vật này đến cực hạn.

Rõ ràng là nhân vật phản diện, dọc theo đường đi làm rất nhiều chuyện xấu, rồi lại mang theo mâu thuẫn khiến người ta đau đớn trong lòng. Bên trong nguyên tác, An Viễn chính là một vai như vậy, hắc tàn nhẫn, hắc xấu, còn có tuyệt vọng yêu, đều khiến lòng người nát tan. Mị lực của nhân vật chính là ở đây.

Màn hình to lớn biểu hiện ra từng biểu cảm của Đường Hiên, không chỉ chỗ ngồi của ban giám khảo yên lặng như tờ, thính phòng cũng như thế, thậm chí những khán giả theo dõi trên màn hình cũng yên tĩnh như thế. Có mấy khán giả dễ khóc đã hồi tưởng lại nội dung đoạn này rồi khóc lên.

Cảnh tượng này chính là một phân đoạn cuối cùng của An Viễn, vậy mà chỉ một bình thuốc đỏ đơn giản đến cực điểm cùng với biểu diễn tinh xảo đã trực tiếp đem cả linh hồn đều vẽ ra.

Mãi đến tận khi Đường Hiên một lần nữa bò lên khỏi mặt đất, bốn vị giám khảo mới phục hồi thần trí.

Này tên gì? Ảnh đế sao?

Trương đạo dám bảo đảm, cho dù vị ảnh đế mà hần mời đến kia, cũng diễn không nổi như thế này. Trong nháy mắt, Trương đạo thậm chí muốn cho Đường Hiên diễn nam chính một, thế nhưng nghĩ lại nam chính một tuy rằng chính diện, nhưng không có xung đột mâu thuẫn khiến người xem vừa yêu vừa hận như nam nhị, trái lại không dễ đặc sắc.

“Đồng thiếu thấy thế nào?” Trương đạo nghiêng đầu hỏi dò.

“Ta...” Đồng thiếu nửa ngày mới tìm lại được âm thanh của chính mình, “Tôi có thể nói, đây chính là An Viễn trong lòng tôi sao?”

Chính là An Viễn trong lòng tôi!

Câu nói này thực sự là nói đến trái tim của tất cả mọi người. Đây chính là An Viễn, một An Viễn sống sờ sờ.

Nhìn Đường Hiên biểu diễn, nếu như tương lai bộ phim này không phải y đến diễn An Viễn, nhân vật kia liền phế bỏ, dù sao bọn họ không thể nào tưởng tượng được ai còn có thể vượt qua, bởi vì con Đường Hiên chính là An Viễn.

Hiện tại Trương đạo lòng tràn đầy vui mừng, hần thậm chí định trở về ôm nhà đầu tư một cái, cảm tạ đối phương đưa tới cho hần một bảo bối như vậy. Nếu như những người được nhét vào đều là loại cấp bậc này, hần hi vọng đều đến nhét.

“Khắc khắc, lại biểu diễn một lần cho tôi, thần thái khi mà An Viễn đánh bại Cố Văn Tuấn.”

Chu Mộ Nhiên đứng lên, hờ hững vỗ tới bụi bặm trên người, cổ áo cũng không buộc chặt, vẫn mở ra như cũ, khoe miệng hơi nhú mang theo một tia châm biếm, hơi giơ tay quét một phát nước thuốc trên miệng, ngẩng cằm lên.

Đồng dạng là biểu đạt tinh chuẩn, đoạn An Viễn đánh bại Cố Văn Tuấn này, xác thực miêu tả một câu An viễn lấy tay lau khoe miệng, vị trí của thuốc nước này lại ma xui quỷ khiến vừa đúng. Chỉ là không nghĩ tới cùng là nước thuốc đồ tươi, nhưng lại có tác dụng không giống nhau, một cái yếu đuối khiến lòng người nát tan, một cái tà mị làm say lòng người. Cái khí tức kiêu căng khó thuần phả vào mặt kia, rất có chấn động.

Đùng ——

Trương đạo vỗ mạnh một cái vào trên bàn giám khảo, “Chính là cậu!”

Ba vị giám khảo bên cạnh cũng không nhin được mà gật đầu.

Vừa này cái ánh mắt bề nghệ thiên hạ kia, làm cho trong lòng bọn họ đều ngứa. Không nghĩ tới hiện tại bên trong đám người mới lại có người có thực lực như vậy, bộ phim này dựa vào nhân vật An Viễn này, nhất định sẽ đại bán.

4. Chương 4

Nguyên bản nên đến cuối cùng mới tuyên bố thành tích, nhưng biểu diễn của Chu Mộ Nhiên quá mức đặc sắc làm cho đạo diễn không nhìn được trực tiếp tuyên bố.

Thế nhưng cũng không có ai có dị nghị gì, bọn họ cảm thấy nên như vậy, Đường Hiên là người cuối cùng, cũng là người có màn biểu diễn đặc sắc nhất, đơn giản là sớm tuyên bố kết quả mà thôi.

Thứ hai, bốn vị giám khảo mới là then chốt của việc chấm điểm nhân vật, dù sao điểm trang mạng coi như dù tất cả đều là 0, bốn vị giám khảo đưa ra điểm tối đa, cũng đồng dạng thuận lợi được tuyển.

Chu Mộ Nhiên hơi khom người chào về phía dưới đài, thế nhưng thân thể lại cứng ngắc lại, lúc ngẩng đầu lên lại, sắc mặt lại xám bệch lại khó coi.

“Đường, Đường Hiên, cậu vẫn khỏe chứ?” Trương đạo sợ hết hồn, dù sao bọn họ cách sân khấu gần nhất, nhìn thấy Chu Mộ Nhiên một khắc trước còn rất tốt, trong lòng hấn run lên, đừng có bệnh tim nha, trong phim này có rất nhiều cảnh phải treo dây cáp đâu.(vanthulau.wp.com)

Mấy nhân viên bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy Chu Mộ Nhiên, nhìn thấy thời cơ đã đến rồi, Chu Mộ Nhiên nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, té xỉu ở trong lòng ngực nhân viên công tác.

Hiện trường trở nên xôn xao.

Trời ạ, tình huống này là như thế nào, diễn nhập tâm quá sao?

Đường Hiên hôn mê bất tỉnh được đưa lên xe cứu thương, tiết mục gián đoạn, hiện trường phong tỏa. Rất nhanh, kết quả cứu giúp được truyền lại hiện trường trực tiếp, Đường Hiên không phải sinh bệnh mà là trúng độc, mà loại độc chất này người bình thường sẽ không đụng chạm, nói cách khác sự kiện trúng độc này cũng không phải là sự kiện ngẫu nhiên ăn nhầm đồ ăn.

Tiếp theo người đại diện của Đường Hiên cùng với Trương đạo và tất cả những người từng có tiếp xúc với Đường Hiên đều bị cách ly thẩm vấn.

Trong đó Hòa Thánh Hiên hoàn toàn bị dọa sợ cũng bị gọi vào một bên, bởi vì Đường Hiên rất thân thiết với hắn, hắn còn đặc biệt bị người chú ý.

Sau khi Đường Hiên bị điều tra là trúng độc, y rất nhanh được truyền dịch, thanh độc, mà Chu Mộ Nhiên nhắm hai mắt căn bản là không có chuyện gì, có Đậu Xanh khổng chế chính xác lượng độc, lại được đưa đến bệnh viện nhanh chóng, ngoại trừ nhìn từ bề ngoài có chút khuếch đại, kỳ thực một chút nguy hiểm cũng không có.

Chu Mộ Nhiên lúc này đang vô cùng sung sướng nằm nghỉ, còn phái Đậu Xanh đi đến hiện trường nhìn nhất cử nhất động của mọi người.(vanthulau.wp.com)

Đậu Xanh xác thực dùng tốt, Chu Mộ Nhiên cũng không biết một hồn thể lại có thể làm được như thế này, hình ảnh hiện trường không ngừng thông qua hai mắt của Đậu Xanh mà chuyển đến đầu của Chu Mộ Nhiên.

Không chỉ là hai mắt Đậu Xanh, chỉ cần Chu Mộ Nhiên cho phép, Đậu Xanh có thể tạm thời khổng chế thân thể của phạm nhân, thu được trí nhớ của hắn, đồng thời truyền vào đầu của Chu Mộ Nhiên, thậm chí có thể truyền đến trong máy vi tính, đây chính là thứ còn mạnh hơn cả máy ghi hình, có thể so với vệ tinh.

Ngày hôm nay có quá nhiều người tiếp xúc cùng với Đường Hiên, đương nhiên những người này đều là tuyển thủ trong hậu trường, mấy vị giám khảo hoặc khán giả đều không có cơ hội tiếp xúc hạ độc, thế nhưng sau khi cảnh sát tuyên bố bọn họ có thể rời đi, bọn họ phần lớn đều lưu lại.

Diễn viên có thể mang đến cho bọn họ chấn động như vậy, lại phát sinh sự việc kinh hãi như thế làm cho bọn họ làm sao có thể không tức giận. Vì thế mọi người đều lưu lại, chờ đợi kết quả.

So với khán giả, bốn vị giám khảo lại càng phần nộ hơn. Chuyện này là sao, diễn viên bọn họ tuyển ra, lại xảy ra chuyện như vậy, không đơn thuần chỉ thống hận người hạ độc, cũng có chút bất mãn đối với đài truyền hình.

Tuyển thủ trong hậu trường bị câu hỏi cấp tốc loại bỏ, trong này cảnh sát chú ý tới một người, chính là Hòa Thánh Hiên.

Trong ký ức của đại đa số mọi người, Hòa Thánh Hiên có vẻ có quan hệ không tệ với Đường Hiên, còn từng đi đến phòng hóa trang riêng tìm y, cuối cùng mang y đi tới phòng khách. Hơn nữa lúc này Đường Hiên khát nước đã uống nước mà Hòa Thánh Hiên mang tới. Điểm này Hòa Thánh Hiên không thừa nhận cũng không được, rất nhiều người đều dùng điện thoại di động ghi lại tình cảnh này.

Còn một người khác người, Cao Dương sắc mặt rất không tốt, có vẻ như có quan hệ gì.

Vài tên cảnh sát liếc mắt nhìn nhau, tìm được bình nước khoáng này. Thuận tiện đem tên có quan hệ kia cũng mang đi.(vanthulau.wp.com)

Chiếc chai rất dễ tìm, bởi vì giữ lại làm chứng cứ, Hòa Thánh Hiên vẫn không ném. Chỉ là đến bây giờ hắn vẫn không hiểu, tại sao mình hạ thuốc xổ, đối phương không tiêu chảy, lại ối ra huyết?

Sau đó ngấm lại, đại khái là Đường Hiên còn đắc tội những người khác đi.

Bình nước khoáng bị cầm đi xét nghiệm, bên trong tự nhiên đo lường không ra bất kỳ độc tố nào. Thế nhưng cảnh sát tỉ mỉ lại phát hiện ra một điểm không bình thường.

Nếu là ở tình huống bình thường, người cuối cùng cầm đến là Đường Hiên và Hòa Thánh Hiên, mặt trên hẳn là có lưu lại dấu vân tay rõ ràng của hai người này, dù sao thứ như dấu vân tay này có chứa tính dầu, lại ở trên bình nhựa nên cũng không dễ dàng lau đi.

Nhưng bọn họ vì xác định đây là chiếc chai mà Đường Hiên dùng qua nên đã đem đi kiểm tra dấu vân tay.

Vân tay có chứa tính dầu, cho dù có cọ rửa bằng nước cũng sẽ không dễ dàng lau đi, thế nhưng hiện tại vân tay trên vách bình đã mờ đi rất nhiều, tuy rằng vẫn như cũ có thể nhận ra là vân tay của hai người.

Dựa theo lời giải thích của Hòa Thánh Hiên, vẻ vẻ là đơn thuần nắm, căn bản không thể xuất hiện tình huống như thế.

Ngoài ra còn có một điểm, miệng chai cũng không có nước bọt của Đường Hiên, cái này cũng là một chuyện không cách nào giải thích được.

Trừ phi, cái chai này đã từng bị người dùng sức rửa qua. Mà mục đích rửa không cần nói cũng biết.

Điểm ấy mặc dù mọi người đều có suy đoán, thế nhưng định tội bằng những thứ này thì vẫn chưa đủ, quan trọng nhất chính là thân là kẻ tình nghi Hòa Thánh Hiên không thừa nhận, tự phủ nhận giống như điên rồi.

Bài trừ phần lớn người hiềm nghi, cảnh sát mang Hòa Thánh Hiên về cục cảnh sát, những người khác tạm thời phóng thích.

Khán giả chờ ở bên ngoài không chịu rời đi, đồng thời bên ngoài đài truyền hình cũng có rất nhiều phóng viên vây lại. Đám chó săn này không lọt một chỗ nào, hỏi thăm được tin tức hạ độc này liền lập tức chạy tới.(vanthulau.wp.com)

Bởi vì sự tình huyền ảo rất lớn, cảnh sát cũng đứng ra giải thích một chút, đơn giản tạm thời xác định là vụ án hình sự, do tổ trọng án tiếp nhận. Còn tiến triển của vụ án, bởi vì người bị hại còn chưa tỉnh, vì thế tạm thời không thể công bố.

Thật vất vả đưa đi phóng viên, sơ tán được khán giả, người của đoàn phim cùng đài truyền hình lại chạy tới phòng bệnh.

Phó đài trưởng của đài truyền hình tự mình lại đây, người là ở mí mắt của bọn họ xảy ra chuyện, về tình về lý, về công về tư bọn họ cũng không thể không qua.

Bên đoàn phim thì Trương đạo dẫn đầu, mang theo ba vị giám khảo khác. Thật vất vả phát hiện mầm mống tốt, lại xảy ra việc này, quả thực không thể nhẫn nhịn. Cho dù là Trương đạo hay là Đông thiếu, cũng chưa từng có ý bỏ lại Đường Hiên, chỉ cần y còn có thể khôi phục, bọn họ nguyện ý chờ.

Người đại diện của Đường Hiên, Diệp Đường, mặt trầm lại, không nghĩ tới một cái chớp mắt người liên xảy ra chuyện, kẻ tình nghi vẫn là tân nhân trong cùng một công ty.

Diệp Đường là kim bài người đại diện, bản thân giao thiệp rộng rãi, ở công ty, ở trong vòng đều rất có tiếng nói. Lúc đó liền trầm mặt gọi điện thoại cho người đại diện của đối phương, đối phương tuy rằng lớn tuổi hơn Diệp Đường, thể nhưng lặn lội cũng không như Diệp Đường, vừa nghe thấy điện thoại, nhất thời mồ hôi chảy ròng ròng.

Hiện tại mặc kệ có phải là Hòa Thánh Hiên hạ độc hay không, chỉ là có một cái hiềm nghi đeo trên người như thế, còn bị Diệp Đường ghi hận, sau này muốn ra mặt đã rất khó khăn. Lập tức người đại diện này biểu thị, nhất định sẽ cho Diệp Đường một câu trả lời hợp lý.

Mà lúc này, Chu Mộ Nhiên đã biết tất cả sự tình. Thế nhưng y cũng không định cứ như vậy mà diệt Hòa Thánh Hiên, bởi vì kiếp trước xin lỗi Đường Hiên cũng không phải chỉ là một mình Hòa Thánh Hiên, một người khác mới là cọng cỏ đè chết Đường Hiên.

Cố Văn Nhã, mục tiêu kế tiếp chính là hắn. Để đôi tra nam này cùng tiêu dao với nhau.

Tư liệu của Cố Văn Nhã trong đầu Chu Mộ Nhiên cũng có, thế nhưng Chu Mộ Nhiên làm việc chu đáo, bảo Đậu Xanh lại đi nhìn một phen.

Lần điều tra này, quả nhiên nhìn ra đầu mối.

Nguyên lai vào lúc này Hòa Thánh Hiên đã từng cùng Cố Văn Nhã gặp mặt, không biết ở trong chuyện hạ dược này, Cố Văn Nhã đảm nhiệm nhân vật gì, thế nhưng cho dù kết quả có như thế nào, y cũng đều không nương tay.(vanthulau.wp.com)

Làm bộ hôn mê hai ngày, Chu Mộ Nhiên cố gắng bù đắp lại giấc ngủ.

Mấy năm nay bận quá, giấc ngủ của y cơ bản đều là bù trên máy bay, tuy rằng hiện tại đã biến thành thể linh hồn, thế nhưng loại tâm tình này vẫn rất thoải mái.

Giả vờ giả vịt nằm hai ngày, Chu Mộ Nhiên thừa dịp không ai chậm rãi xoay người, rút cục tốt bụng mà ấn chuông gọi người, còn máy theo dõi ở trong phòng bệnh, dưới năng lực của Đậu Xanh căn bản không thể nhìn thấy thứ mà Chu Mộ Nhiên không muốn cho nhìn.

Nghe được tiếng chuông, bác sĩ hộ sĩ vội vã chạy vội tới, kiểm tra toàn thân cho Chu Mộ Nhiên, rút cục thở phào nhẹ nhõm.

Đưa đến bệnh viện đúng lúc, lại thanh lý rất sạch sẽ, hơn nữa trẻ tuổi thân thể tốt, chỉ phải tĩnh dưỡng một ít ngày liền có thể triệt để khôi phục như thường.

Nghe được tin tức này, rất nhiều người đều hoan hô vui mừng.

Lại nghỉ ngơi nửa ngày, tinh thần của Chu Mộ Nhiên tựa hồ là tốt hơn một chút, đồng ý phỏng vấn cùng lấy khẩu cung, cảnh sát cùng phóng viên vội vã chạy tới.

Đối với cảnh sát, Diệp Đường đồng ý phối hợp, cho Đường Hiên một cái công đạo. Còn phóng viên đài truyền hình, hẳn vẫn có chút do dự. Tính cách của Đường Hiên quá mềm yếu, hẳn lo lắng y sẽ bị hướng dẫn nói ra cái gì không nên nói. Suy nghĩ một chút, Diệp Đường cũng đi theo vào, ngồi ở bên người Đường Hiên.(vanthulau.wp.com)

Cũng trong lúc đó, rất nhiều người đều cầm lấy điện thoại di động, mở ra máy vi tính, quan tâm hiện trường trực tiếp trên blog.

5. Chương 5

“Đắc tội người? Tôi không có...” Chu Mộ Nhiên cúi đầu suy nghĩ một chút, từ từ lắc lắc đầu.

Đường Hiên tính cách mềm mại, làm người biết điều, chuyện đắc tội với người cơ bản chưa từng làm, bị bắt nạt lại là chuyện thường. Chuyện ấy cảnh sát đã từng xác nhận rồi.

“Vậy thì, quan hệ giữa cậu và Hòa Thánh Hiên như thế nào? Ngoại trừ nước hẳn đưa cho cậu, cậu còn ăn cái gì khác nữa không?” Cảnh sát phụ trách ghi chép hỏi.

Tuổi của nam hài trên giường bất quá chỉ khoảng chừng hai mươi, lại gặp phải chuyện hạ độc giết người như vậy, cả người nhìn tội nghiệp khiến người ta thương tiếc.

Ngay cả cảnh sát đến hỏi dò cũng không nhịn được thở phào, chỉ lo âm thanh có chút lớn làm kinh sợ đến đối phương.

“Em ấy là một hậu bối rất nỗ lực, quan hệ của tôi với em ấy rất tốt.” Chu Mộ Nhiên sắc mặt tái nhợt đến trong suốt, đôi môi hầu như trắng bệch của y khẽ run, “Hôm qua tôi ở trong công ty ăn mấy món ăn, sau đó cũng chỉ uống nước mà em ấy đưa cho, thế nhưng nước kia là do đoàn phim phát.”

“Nhưng là, ngày hôm qua đoàn phim cũng không phát nước a.” Liên quan tới lai lịch của nước suối, cảnh sát tự nhiên đã tra xét. Cảnh sát nhìn nam hài thành thật trước mặt, trong lòng không nhịn được thở dài. Thật sự quan hệ tốt, tại sao còn muốn lừa hẳn là đoàn kịch phát nước a.(vanthulau.wp.com)

Chu Mộ Nhiên sau khi nghe cảnh sát nói thì con mắt trợn to, tựa hồ là nghĩ tới điều gì, môi run đến lợi hại hơn, “Không... Không không, đây nhất định là hiểu lầm.”

“Được rồi được rồi, Hiên.” Diệp Đường thấy tâm tình của Chu Mộ Nhiên không đúng, vội vã ra hiệu máy quay phim chuyển màn ảnh, đồng thời ôm lấy Chu Mộ Nhiên, vỗ nhẹ mấy lần.

Người quay phim tự nhiên nghe theo, bọn họ hôm nay tới không phải là gây phiền phức. Thế nhưng trong nháy mắt máy quay phim chuyển màn ảnh, vẫn thấy nước mắt hạ xuống từ đôi mắt u buồn kia.

Mọi người trước màn ảnh quả thực tâm đều phải nát.

Một thiếu niên thành thật như thế, đến cùng là trêu vào ai a, lại khủng bố đến mức hạ độc người khác.

Không có ai hoài nghi Đường Hiên ăn nhầm cái gì hoặc là tự uống thuốc độc hãm hại người khác.

Đầu tiên lúc công bố loại độc chất này ra, mọi người liền đồn dập lên baidu*, đây căn bản không phải là thứ dễ dàng ăn phải, vì thế ăn nhầm được không phải là một điều có thể xảy ra.

(* trang web tìm kiếm của TQ, giống google)

Thứ hai là độc chất của loại độc này phi thường cao, không phải loại hình ăn vào thì tiêu chảy, có chút di chứng về sau, mà là sẽ chí mạng.

Đường Hiên có thể được cứu sống, ngoại trừ chạy chữa sớm, chính là dựa vào tuổi trẻ. Người trẻ tuổi thân thể tốt, lòng cầu sinh mạnh, thay vào một người lớn tuổi thì đã sớm chết từ tám đời rồi.(vanthulau.wp.com)

Căn cứ vào mấy điểm này, trừ Đường Hiên không muốn sống, bằng không y tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đương nhiên cũng có người theo hướng âm mưu luận, ám chỉ rằng Đường Hiên vì muốn hấp dẫn ánh mắt của người khác, thậm chí nhờ vào đó diệt trừ đối thủ cạnh tranh. Đối thủ cạnh tranh đương nhiên là Hòa Thánh Hiên cùng thử một nhân vật. Bằng không tại sao sớm không có chuyện, muộn không có chuyện, nhất định có chuyện ở trên đài, hơn nữa Hòa Thánh Hiên vẫn là đối tượng hiểm nghi.

Nhưng người như thế rất nhanh bị phun không còn dám lộ đầu.

Hành động tinh xảo của Đường Hiên rất nhanh để cho mấy người nhìn thấy khịt mũi coi thường.

Hòa Thánh Hiên có hành động như thế nào? Có thể so sánh với Đường Hiên sao?

Huống hồ lần trước Hòa Thánh Hiền biểu hiện cũng coi như có chút bản sắc, thế nhưng trận thứ hai này dĩ nhiên có chút mất tập trung. Nếu không phải là làm chuyện đuối lý, làm sao lại như vậy?

Thậm chí còn có nhân sĩ chuyên nghiệp đứng ra phân tích, sở dĩ sẽ xuất hiện tình huống như thế ở trên đài, cũng là bởi vì Đường Hiền tuổi trẻ, sức đề kháng mạnh, hơn nữa dùng tương đối ít. Bằng không độc này có thể sẽ phát tác lúc chưa lên sân khấu.

Lên đài thử kính chỉ là chuyện trong mấy phút, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không ai có thể báo trước, tự nhiên cũng không có ai có thể đem độc khống chế đến mức độ chính xác.

Sự tình nháo đến lớn như vậy, hầu như đều là tiêu đề của mấy tờ báo mạng lớn. Rất nhiều người lúc đầu cũng không biết chuyện xảy ra ngày hôm qua, thế nhưng sau khi nghe thấy mọi người truyền nhau, đội ngũ quan sát của chuyện này càng lúc càng lớn.

Những người vốn kinh diễm với hành động của Đường Hiền lại nhìn thấy Đường Hiền vẫn còn đang yếu ớt nằm trong phòng bệnh vậy mà vẫn suy nghĩ đến người khác, tâm đều sắp nát.(vanthulau.wp.com)

Nghiêm trị hung thủ! Hòa Thánh Hiền cút khỏi giới giải trí!

Tầng tầng lời giải thích ở khu bình luận các trang web lớn thật nhanh xoạt bình.

Tiến bước cảnh sát cùng phóng viên, Diệp Đường vốn định ở lại an ủi Đường Hiền một lúc, nhưng đáng tiếc bị hộ sĩ đuổi ra ngoài.

Chu Mộ Nhiên vừa ăn hoa quả người ta mang tới, vừa dùng điện thoại di động lên mạng, vui khôn tả mà nhìn Hòa Thánh Hiền bị hắc. Nếu như không phải không làm được, y thật muốn lôi kéo nguyên chủ vừa cắn hạt dưa vừa xem.

Hòa Thánh Hiền đương nhiên sẽ không thẳng thắn chờ chết như vậy, rất nhanh liền nghĩ ra đối sách, vừa tích cực cung cấp manh mối cho cảnh sát, vừa thông qua luật sư, muốn gặp Cố Văn Nhã một lần.

Lúc này Cố Văn Nhã vừa mới có hứng thú với Hòa Thánh Hiền, đang trong giai đoạn nhiệt tình muốn phỏng, thế nhưng đối với tình nhân cũ Đường Hiền vẫn còn có chút cảm tình.

Hòa Thánh Hiền ở trong phòng tiếp khách hướng về phía Cố Văn Nhã khóc nước mắt như mưa, làm cho bụng dưới của Cố Văn Nhã từng trận buột chặt.

Thật là một yêu tinh! Cố Văn Nhã nghiêng răng nghiêng lợi nhẩn nại, thế nhưng trên đầu chính là máy nghe lén, hắn cũng chỉ có thể nhẩn nại.

“Khẳng định là Cao Dương, nhất định là Cao Dương hạ độc!” Biết nhất cử nhất động của mình bị nghe lén,

Hòa Thánh Hiên vẫn không có một chút do dự mở miệng.

“Nhưng hắn không phải lớn lên cùng em sao? Tại sao hãm hại em?”

“Chuyện này... Chuyện này... Người đều là sẽ thay đổi đi...” Hòa Thánh Hiên ánh mắt lấp lóe nói.”Cố tổng, ngài nhất định phải cứu em a, em không muốn ngồi tù...”

Ngẫm lại còn chưa tới tay, hiển nhiên còn muốn chờ một tháng ngày rất dài mới có thể ăn Đường Hiên vào miệng, nhìn lại Hòa Thánh Hiên bộ dáng yêu tinh nước mắt ngấn dài một chút, cân cân trong lòng Cố Văn Nhã chậm rãi nghiêng.

Chu Mộ Nhiên đang ở trong phòng bệnh ăn nước quả, liền thấy tiểu hộ sĩ đi vào hỏi y xem có muốn tiếp khách hay không, nghĩ đang tẻ nhạt, tới một người giết thời gian cũng được, không nghĩ tới người vào chính là Cố Văn Nhã.

Thực sự là đập phá thiết hại vô mịch xử, kẻ thù chịu chết đến trước mặt.

Chu Mộ Nhiên trong lòng cười gằn, trên mặt lại là vẻ mặt kích động nhưng không lộ ra.

Dáng dấp này làm cho Cố Văn Nhã giật mình. Lời nói đến miệng bỗng nhiên có chút không muốn nói.

“Cố tiên sinh, không nghĩ tới ngài có thể đến thăm em.” Chu Mộ Nhiên cảm trái táo đã gọt xong rút rìu đưa tới.(vanthulau.wp.com)

“Cảm tạ.” Cố Văn Nhã tiếp nhận miếng táo mà mình cũng không thích ăn mấy, cảm thấy đặc biệt ngọt. Chỉ là lời nói trong lòng càng thêm khó nói ra.

“Cố tiên sinh có việc gì thế?”

“Ta... Ta tới thăm em một chút có sao không.”

“Không, không có.” Chu Mộ Nhiên ngượng ngùng lắc đầu một cái. Trong lòng lại không nhịn được nhớ nước bọt, phí lời nhiều như vậy, chính sự mau mau nói.

Cố Văn Nhã nghĩ lại tiểu tình nhân vẫn còn bị giam trong ngục, khê cần rằng vẫn là mở miệng. “Hiên, em biết là ta vẫn đối với em rất không tệ...”

“Cố tiên sinh? Em rất cảm tạ ngài bồi dưỡng, nếu như không có ngài xem trọng em, chỉ sợ đến bây giờ em vẫn còn bừa bãi vô danh. Có thể có cơ hội thử kính như lần trước, em vẫn luôn muốn cảm ơn ngài. Em cũng không có bản lãnh gì, sau này em sẽ cố gắng quay phim, kiếm tiền cho công ty.”

Lời nói ngây ngô này làm cho Cố Văn Nhã không nhịn được cười một tiếng, muốn đưa tay đi sờ sờ đầu của Đường Hiên, lại bị đối phương một mặt thẹn thùng né tránh.

“Ta đến, là vì chuyện của Thánh Hiên. Em biết, hần là nghệ sĩ của công ty, hần hiện tại dính vào bê bối hạ độc, cũng mang tới rất nhiều bất tiện cho công ty.” Cố Văn Nhã nhìn Đường Hiên, chậm rãi mở miệng, “Huống hồ quan hệ giữa các em cũng không tồi, em cũng không muốn hần bị khổ đúng hay không?”(vanthulau.wp.com)

“Cố tiên sinh, ngài...” Chu Mộ Nhiên sắc mặt đột nhiên trắng bệch, “Ngài tin hần?”

“Thánh Hiên nói chuyện này khẳng định là Cao Dương làm, hần bình thường vẫn có ý kiến đối với em. Yên tâm, Thánh Hiên nguyện ý làm chứng, nói là Cao Dương hạ độc, ta sẽ lấy lại công đạo cho em.” Cố Văn Nhã vung vung tay, “Hiên, chuyện này không đơn thuần là ảnh hưởng tới hần, cũng sẽ ảnh hưởng em, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của công ty. Em, sẽ không để cho ta thất vọng chứ?”

Chu Mộ Nhiên cắn môi, trên khuôn mặt rưng rưng muốn khóc cố gắng nặn ra một vệt cười, “Nhưng là...”

“Nếu như em muốn tiền đồ sau này.” Trên mặt Cố Văn Nhã trở nên lạnh nhạt, ngữ khí cũng ngạnh một chút, “Nghỉ ngơi thật tốt đi, ta đến giải quyết chuyện này.”

Cố Văn Nhã xoay người đi mất, lưu lại một mình Chu Mộ Nhiên cô đơn.

Chu Mộ Nhiên để Đậu Xanh che lại máy thu hình, lười biếng lùi ra sau, cầm một quả táo khác gặm. Video cũng đã được chuyển vào trong di động của y, sẽ chờ một thời cơ thích hợp tung ra.

6. Chương 6

Cố Văn Nhã kỳ thực rất yêu thích Đường Hiên, dù sao Đường Hiên dung mạo đẹp trai, tính cách còn ôn hòa mềm mại, bao dưỡng loại tình nhân này là thứ thái nhất.

Thế nhưng nam nhân đều yêu người khéo léo, Hòa Thánh Hiên dung mạo diễm lệ, hơn nữa ở trên giường rất phóng khoáng, Cố Văn Nhã lên giường mấy lần với hần, xác thực rất tận hứng.

Một tên dùng thân thể để đổi lấy tiền cùng cơ hội, một tên dùng tiền để mua bạn tình, nói ra đúng là không có gì đáng trách, mặc kệ chuyện của những người khác, chỉ là bọn hần không nên liên lụy đến Đường Hiên.

Một tên hứng khởi muốn bao dưỡng, một tên khác lại hay đổ ky, lén lút hạ thủ.

Sau khi Hòa Thánh Hiên thành danh thì làm khó dễ Đường Hiên khắp nơi, ép hần lên đường chết, mà Cố

Văn Nhã rốt cục chơi chán, thắng thắn lại vô tình vứt bỏ Đường Hiên, ngược lại lại tiếp tục sủng hạnh Hòa Thánh Hiên đã đứng ở chỗ cao, triệt để tan nát đường của Đường Hiên.

Chu Mộ Nhiên ném đi hột táo trong tay, trên mặt lộ ra một tia tà khí.

Tổng giám đốc? Con nhà giàu? Vậy trước tiên ra tay từ tiền của hắn.

Một tuần lễ sau sự tình rốt cục hạ màn, tuy rằng Hòa Thánh Hiên có hiềm nghi thế nhưng chứng cứ chung quy là không đủ, mà một kẻ tình nghi khác là Cao Dương đã bị tuyên bố là có tội, vì thế Hòa Thánh Hiên vô tội phóng thích.

Đừng nói là chút chứng cứ này không thể định tội, coi như là định tội cũng không như ý muốn của Chu Mộ Nhiên. Muốn thu thập hai tên tra nam này, trước tiên thả cho bọn họ một chút, rồi mới triệt để làm tan nát hy vọng của bọn họ.

Chu Mộ Nhiên cũng không để ý mình có phải quá mức độc ác hay không, ngẫm lại Đường Hiên đã bị uống mạng, những thứ sắp phát sinh chính là tội mà bọn họ phải chịu.

Mà Hòa Thánh Hiên đã được phóng thích lại như một làn khói chìm vào biệt thự của Cố Văn Nhã, cùng đối phương đánh cái nước sôi lửa bỏng.

Hòa Thánh Hiên rút đầu rút cổ nhin một tháng, sự tình có vẻ như là đè xuống.

Một tháng lấy lòng, Cố Văn Nhã ăn hải lòng, tuy rằng Hòa Thánh Hiên mang đến cho công ty một chút ảnh hưởng trái chiều, thế nhưng có minh tinh nào là không bị đen, vụ án này không có cách nào xác nhận tính chân thực, đương nhiên là không sao.

Vì thế sự tình hơi có chuyển biến tốt một chút, Cố Văn Nhã liền bắt đầu đền bù cho tiểu tình nhân, các loại tài nguyên nghiêng về phía Hòa Thánh Hiên, đủ loại thủ đoạn tẩy trắng. Các nguyên lão của công ty mặc dù có ý kiến với hành động này, nhưng nể mặt phụ thân của hắn cũng nhiều nhất chỉ là oán hận vài câu, Cố Văn Nhã không quan tâm một chút nào.

Cố gia có tiền, tuy rằng hắn không phải con trai duy nhất, thế nhưng có mẹ ở đây, tương lai mảnh này gia nghiệp còn không phải là vật trong túi của hắn?

Hòa Thánh Hiên cũng coi như không chịu thua kém, hắn vốn là dung mạo diễm lệ, lại lộ ra ánh sáng nhiều như thế, cũng coi như là nhân họa đắc phúc nhân khí tăng mạnh.

Hòa Thánh Hiên gần đây sống rất là vui vẻ, bởi vì tài nguyên nghiêng, hắn hiện đang hưởng thụ đến hầu như là tài nguyên của minh tinh tuyến một, hợp tác với các loại hàng hiệu, trong lúc nhất thời thành nhân vật nhận được nhiều chú ý.

Đứng vững bước chân, Hòa Thánh Hiền trước hết không phải là cứu giúp Cao Dương bị hấn đẩy ra ngoài. Cao Dương mấy ngày nay vẫn bị giam trong ngục thẩm vấn, mà Hòa Thánh Hiền đã sớm quên người ái mộ lớn lên cùng hấn này, yên tâm thoải mái hưởng thụ vui vẻ của thành công.

Đối với Chu Mộ Nhiên, hấn liền không khách khí như thế, ý vào lần này nữa làm rõ sự tình với Cố Văn Nhã, Hòa Thánh Hiền lấy tự xưng bà chủ, mà bị mê bị váng Cố Văn Nhã cũng không có phản ứng gì. Dặn dò tổng giám hết sức làm khó dễ, những quảng cáo, kịch bản, đưa tới cho Đường Hiền đều là nát không thể lại nát, nhận không bằng không nhận.

Vì chuyện này, Đường Hiền cùng tổng giám làm ầm ĩ không phải một hai lần, dù cho nhân mạch có tốt, y cũng không thể vượt qua công ty tiếp hợp đồng.

Hòa Thánh Hiền dự định rõ ràng, chính là muốn Đường Hiền dần dần mờ nhạt khỏi vòng. Một cái cuộn phim muốn đập một hai năm, một hai năm này làm cho y không có một chút hoạt động nào, nhìn y còn có thể có nhân khí gì.

Chờ đến khi y ra khỏi tầm mắt của khán giả rồi, đến lúc đó không phải là mặc hấn xoa nắn vò viên!

Chu Mộ Nhiên lúc này đang ngồi ở trong quán cà phê chờ người.

Một tháng này, y cùng Đậu Xanh bắt đầu sao cổ phiếu.

Cái này còn dựa vào nguyên chủ Đường Hiền.

Nguyên chủ mấy năm trước kiếm lời tuy rằng không nhiều, nhưng vẫn lớn hơn người thường nhiều lắm. Hấn lại thành thật, căn bản không đi ra ngoài tiêu lung tung, mấy năm qua cũng là một bút tiền không nhỏ.

Hơn nữa sau khi Chu Mộ Nhiên đóng phim có một chút thù lao, làm cho cầu tuyết của y lúc đầu cũng không nhỏ, lúc này mới trong vòng một tháng lăn thành mức độ như vậy.

Huống hồ còn có Đậu Xanh ở đây, tất cả bí mật đều không phải bí mật. Chu Mộ Nhiên đưa tay tập trung vào thị trường chứng khoán, chuyên môn xâm nhập kí ức của mấy quan viên lớn, chỉ trong một tuần lễ ngắn y đã kiếm được một bút.

Một tháng này y ở trong thị trường chứng khoán kiếm tiền giống như một quả cầu tuyết bình thường càng lăn càng lớn, bây giờ đã thành một con số kinh người.

Trước kia khi Đậu Xanh đánh cắp tư liệu, trên đường đã từng cho gọi điện thoại cho Chu Mộ Nhiên, lộ ra chân tướng. Hiện tại khổ chủ tìm tới cửa.

Đối phương không phải kẻ ngu dốt, hai ba câu liền tìm ra trọng điểm, lời giải thích mà Chu Mộ Nhiên đã chuẩn bị bị đối phương phản bác đến nỗi không thể dùng được, tự nhiên chỉ có thể nghe lời của đối phương, gặp mặt một lần.

Đậu Xanh vốn định đích thân ra tay, trực tiếp tiến vào thân thể đối phương xóa đi đoạn ký ức này. Thế nhưng dĩ vãng thuận buồm xuôi gió bây giờ hẳn lại bị che ở ngoài.

Điều này quá không thể lý giải. Ở trên thế giới này, theo lý thuyết ngoại trừ mục tiêu lúc trước, cũng chính là kẻ thù của nguyên thân là Hòa Thánh Hiên, Cố Văn Nhã, Cao Dương là không thể xâm nhập còn lại những người khác đều không thành vấn đề. Thế nhưng hiện tại, đột nhiên lại xuất hiện một đối tượng không phải mục tiêu không thể nào xâm nhập.

Bất đắc dĩ, Chu Mộ Nhiên chỉ có thể tự mình đi một lần.

Diệp Đường gần đây bị sỉ nhục quá chừng, Đường Hiên tự nhiên cũng không có hợp đồng gì, ngoại trừ vai nam nhĩ trong bộ ‘Nghịch thần’ của Trương đạo ra, hiện nay chỉ còn một đại ngôn đồng hồ đeo tay muốn chụp mấy bức ảnh quảng cáo mà thôi.

Thuận lợi xin nghỉ nửa ngày với Diệp Đường, Chu Mộ Nhiên chờ ở trong phòng cà phê, thế nhưng có vẻ y đến quá sớm, đối phương còn chưa tới. Suy nghĩ một chút, Chu Mộ Nhiên cầm điện thoại di động vào mạng.

Nhìn thấy bình luận ngập trời liên quan đến Hòa Thánh Hiên trên mạng, Chu Mộ Nhiên không nhịn được nở nụ cười. Nhân vật chính đúng là nhân vật chính, cho dù lúc trước đều suýt chút nữa tiến vào ngục giam, chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi nhân khí lại trở về, hơn nữa còn hồng hơn trước kia nhiều lắm.

Chơi như vậy mới vui, như vậy y mới có thể chơi đến sáng khoái, trả thù sáng khoái.

Thế nhưng Chu Mộ Nhiên nhìn thoáng qua thấy có mấy tin tức liên quan đến mình, tuy rằng không tính rất nghiêm trọng, thế nhưng bị bôi đen không một tiếng động như thế, thực khiến người ta khó lòng phòng bị.

Thật là muốn chết a.

Vốn là định thả cho hắn một thời gian, không ngờ đối phương lại cố gắng tìm đường chết như thế.

Chu Mộ Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, quyết định lại thêm hỏa cho Hòa Thánh Hiên, để cho hắn thật hồng.

Không lâu lắm, trên mạng xuất hiện sự tình liên quan đến Cao Dương, Cao Dương là bằng hữu lớn lên từ nhỏ của Hòa Thánh Hiên, trong đó nói thật thật giả giả về sự tình liên quan đến chuyện trúng độc lần trước, làm cho vụ án vốn vẫn chưa thẩm lý lại càng thêm mê ly.

Đến cùng Cao Dương là vì bằng hữu nên mới hạ độ?

Hay là Hòa Thánh Hiền đem tội danh đẩy cho bằng hữu?

Hoặc là trong đó có một bí mật khác?

Thế nhưng cho dù sự tình có như thế nào, bây giờ Hòa Thánh Hiền hỏa đến rồi tỉnh rồi mù, Cao Dương lại ở trong ngục giam, về tình về lý, có vẻ Hòa Thánh Hiền có chút không có nhân tính.

Những bài viết này đã được đẩy lên làm đề tài đứng đầu, quan điểm của mọi người không giống nhau, càng nói càng kịch liệt, cãi nhau ầm ỹ.

Chu Mộ Nhiên không nhịn được cong lên khoe miệng, giơ tay gọi người phục vụ gọi một ly rượu đỏ.

Cái tên khốn nạn ước y tại sao vẫn chưa tới?

Chu Mộ Nhiên khẽ cau mày, khẽ nhấp một ngụm rượu.

Cố Văn Hi vừa vào phòng cà phê liền nhìn thấy Đường Hiên. Trước khi đến hẳn tự nhiên có tìm hiểu một số điều về đối phương, thế nhưng bức ảnh mà hẳn xem là của nguyên chủ, Chu Mộ Nhiên tuy rằng dùng thân thể này, thế nhưng dung mạo cũng đã có biến hóa.

Đường Hiên dung mạo tuấn tú, thế nhưng tính tình yếu đuối vô cùng, loại nhu nhược này đã ăn sâu vào trong xương máu, vì thế giữa hai lông mày đều mang theo một loại nhát gan, một loại nhường nhịn.

Thế nhưng Chu Mộ Nhiên tuyệt nhiên không giống. Tính tình của y kiêu ngạo, tuy rằng ẩn giấu không tộ, xem ra rất là hiền hoà, thế nhưng tinh thần phần chấn, trong nháy mắt làm cho mọi người sáng ngời lên.

Con mắt đặc biệt có biến hóa lớn, hoàn toàn là cặp mắt hoa đào vốn có của Chu Mộ Nhiên. Mắt mày hẹp dài, lông mi dày đặc, ánh mắt sáng lạn giống như hoa đào, lại linh động như nước chảy. Đặc biệt là khi nhìn người khác, con ngươi chuyển động, vô cùng động lòng người.

Khi Cố Văn Hi nhìn thấy bức ảnh cũng không có ý kiến gì, ở trong giới diễn viên lớn lên dễ nhìn là một yêu cầu cơ bản, người đẹp hơn Đường Hiên có rất nhiều.

Đặc biệt là dáng vẻ khi bị khinh bỉ giống con thỏ của đối phương, hoàn toàn không phải là loại hình hẳn có thể động tâm, đúng là dạng mà tên em trai khác mẹ kia của hẳn thích nhất.

Thế nhưng đến gần y mới phát hiện hiện, vẻ mặt nam hài này híp mắt lắc chén rượu trong tay vô cùng tà mị, đặc biệt là dáng vẻ hơi nhấp rượu kia, càng làm cho tâm của hẳn giống như bị nắm một cái.

Nguyên lai không phải con thỏ nhỏ, mà là mèo rừng nhỏ. Không biết đệ đệ hẳn lúc nào thay đổi khẩu vị, phẩm vị này thực sự là giống hẳn.

Cố Văn Hi chỉ cảm thấy yết hầu ám ách, vô cùng khó chịu. Dưới chân không tự chủ bước nhanh hơn, chờ đến khi hẳn phản ứng lại thì đã đứng ở trước mắt Chu Mộ Nhiên, hơi cúi người, rất có cảm giác ngọt ngào đối diện cùng Đường Hiên.

“Đường Hiên?” Cố Văn Hi giả vờ hỏi một câu.

“Anh gọi điện thoại?” Chu Mộ Nhiên không hề có một chút nào bị đối phương dọa đến, trái lại tùy ý ngồi trên ghế sofa, tìm một tư thế càng thoải mái cho mình, dù bận vẫn ung dung giơ tay chỉ chỗ ngồi đối diện.”Ngồi đi.”

Cái thái độ kia, thật giống như người bề trên bố thí. Cố Văn Hi không những không tức giận, trái lại càng thêm cảm thấy hứng thú, không chút biến sắc nhìn đối phương.

7. Chương 7

“Không tự giới thiệu mình một chút sao?” Chu Mộ Nhiên không có ý định che giấu, đối phương lúc gọi điện thoại cho y đã nói hết, hiện tại giả vờ đã chậm.

Cố Văn Hi gọi một ly cà phê che giấu tâm tình, làm bộ lơ đãng nói “Cố Văn Hi, rất hân hạnh được biết anh.”

“Cố Văn Hi? Có quan hệ gì với Cố Văn Nhã?” Chu Mộ Nhiên khẽ nhún mày.

Y cũng không phải sợ hẳn phát hiện cái gì, phá hoại kế hoạch của y. Chỉ là trong ký ức của nguyên chủ vốn không có người như thế. Không biết là đối phương quá biết điều, vẫn là xảy ra chuyện gì. Ở trong ký ức của Đường Hiên, Cố Văn Nhã tựa hồ là còn trai độc nhất chứ? Chỉ ít khi Đường Hiên giao du cùng với Cố Văn Nhã, xưa nay không có nghe đối phương nhắc qua.

“Tôi là anh trai cùng cha khác mẹ với hẳn. Thế nhưng không cần lo lắng, ngày hôm nay tôi cặp cạu, không phải muốn cảnh cáo cái gì, mà là muốn hợp tác với cạu một lần.”

“Hợp tác?” Chu Mộ Nhiên nhún mày.”Tôi không biết tôi có điểm nào vừa ý anh.”

Cố Văn Hi đang định nói cái gì, điện thoại đột nhiên rung lên. Xin lỗi đối phương, đi đến bên cạnh để nghe điện thoại. Không lâu lắm Cố Văn Hi liền trở lại, vẻ mặt phức tạp, khó có thể nói hết.”Không nghĩ tới cạu đã ra tay rồi.”

Mới vừa nãy hắn nhìn thấy chuyện này, dấn dò trợ lý đi liên hệ với người phụ trách truyền thông, muốn đề xuống chuyện này, dù sao hắn còn dự định lợi dụng đối phương một chút, đương nhiên phải trước tiên lấy lòng.

Chỉ là hắn không nghĩ tới đối phương lại hợp với khẩu vị của mình như vậy, càng không có nghĩ tới thủ đoạn của đối phương lại lợi hại như vậy, dùng phương pháp của người trả lại cho người, dùng chuyện càng thu hút sự chú ý của đối phương dời đi sự chú ý của công chúng.

Cố Văn Hi cảm thấy nếu đổi vị trí, phản ứng cùng thủ đoạn của hắn cũng không đạt được đến mức này.

Mới không đến mấy phút, ấn tượng của hắn đối với đối phương đã thay đổi mấy lần, đến bây giờ đã hoàn toàn coi đối phương là đối tượng hợp tác của mình.

Ngược với Cố Văn Hi, Chu Mộ Nhiên nhìn thấy đối phương liền cảm thấy vắng vẻ, không hiểu ra sao hốt hoảng trong lòng. Loại dị dạng này y nỗ lực khắc chế, không xem biểu tình của đối phương, cảm giác nếu có một chén rượu dội lên, tâm tình của mình nhất định sẽ tốt.

Loại cảm giác không tên này, Chu Mộ Nhiên không biết là từ đâu mà đến, cố nén nhìn đồ vật mà đối phương đẩy lên trước mặt mình một chút, nhất thời trầm xuống tâm tư.

“Thủ đoạn thâm nhập vào mạng lưới công ty đánh cắp cơ mật của cậu trước kia khiến tôi rất vừa ý. Tuy rằng tôi không biết nếu như cậu có thể không lưu lại số điện thoại, tại sao còn lưu lại số điện thoại.” Cố Văn Hi nhìn mắt Chu Mộ Nhiên, nói từng câu từng chữ.

“...” mặt Chu Mộ Nhiên đỏ lên, trong lòng mắng Đậu Xanh tám vạn lần. Làm ra tư liệu là tốt rồi, không có chuyện gì gọi điện thoại cho hắn làm cái gì!

Cố Văn Hi nhìn vẻ mặt của Chu Mộ Nhiên, khẽ mỉm cười, đẩy một túi tư liệu lên trước mặt Chu Mộ Nhiên.

Đó là một phần kế hoạch giản lược nhưng không đơn giản, nếu như dựa phát triển của nội dung vở kịch trong này, mặc kệ là Cố Văn Nhã hay là Hòa Thánh Hiền đều sẽ thâm hiểm không ngờ.

Khóe miệng Chu Mộ Nhiên mang theo một tia cười miệt, “Chẳng lẽ huynh đệ các anh có cừu oán? Đáng tiếc tôi cũng không phải đao.”

“Hợp tác, song thắng. Tôi sẽ không bạc đãi cậu.”

Cố Văn Hi cười, nếu như đối phương nhìn đáp ứng, hắn mới phải lo lắng. Không sợ thần đối thủ, chỉ sợ trư đội hữu (đồng đội ngu như heo --), người ngay cả tính cảnh giác cũng không có, hắn còn có thể hi vọng cái gì.

“Tha thứ cho tôi, tôi không thể hợp tác với người uy hiếp tôi.” Ngón tay của Chu Mộ Nhiên gõ nhẹ mặt bàn. Y còn chưa quên đối phương dùng biện pháp gì để hèn y đến.

“Liên quan đến cái này, đồ vật ở đây.” Cố Văn Hi tự nhiên không phải người nhỏ nhen, ném tới một túi tài liệu khác, nơi đó chính là đồ vật mà Cố Văn Hi đã nói trước. Sau khi Chu Mộ Nhiên xem xong, thầm than một tiếng chính mình quả nhiên sơ sẩy, lại không cẩn thận lưu lại loại này chứng cứ.

“Đây là bản gốc?” Chu Mộ Nhiên gương mắt hỏi. Kỳ thực có Đậu Xanh đã giám định, đã xác nhận là bản gốc không sai.

“Đương nhiên. Tất cả cho cậu, chúng ta nói đến chuyện hợp tác chứ?”

“Hợp tác?” Chu Mộ Nhiên đồ vật trong tay chậm rãi xé nát, “Không có hứng thú.”

“Cậu không muốn báo thù sao?” Cố Văn Hi cau mày.”Người hạ độc chắc chắn không phải là Cao Dương, Cố Văn Nhã bao che hung phạm như thế, cậu không có biện pháp?”

“Chuyện như vậy, tự tôi có thể làm được.” Đồ vật bắt được, Chu Mộ Nhiên tự nhiên không có tâm tình tiếp tục, đứng dậy rời đi.

“Chờ đã.” Ý vào người cao chân dài, Cố Văn Hi đem Chu Mộ Nhiên vây ở trong góc. Cửa hàng mà bọn hắn chọn rất vắng, căn bản không có mấy người, kết cấu trang trí lại thiên về riêng tư, vì thế dị dạng của hai người cũng không bị ai nhìn thấy.

” Tôi cảnh cáo anh, mau thả tôi ra.” Chu Mộ Nhiên thấp giọng cảnh cáo. Giờ khắc này mới phát hiện người đàn ông này cao to đến mức nào, mình mới miễn cưỡng đến tai của đối phương, chứ đừng nói là cánh tay lớn gấp đôi mình của đối phương kia, một cái tát có thể đem y bay tới mấy dặm.

Thân thể này quá tinh tế, còn muốn gia tăng rèn luyện thân thể mới được. Chu Mộ Nhiên âm thầm cắn răng thề.

Thế nhưng trước tiên còn phải ứng phó với người trước mắt, trước khi sự tình xong xuôi y không muốn trở mặt với bất cứ người nào, còn sau khi hoàn thành nhiệm vụ, y có thể trực tiếp vứt ra rồi đi, dù sao y là tới báo thù cho nguyên chủ, mà không dự định ở một đời.

“Nếu như, tôi không buông ra thì sao?” Cố Văn Hi nhếch miệng nở nụ cười, răng trắng như tuyết lóe hàn quang.

Cảm giác ngọt ngào là khí thể chỉ người bề trên mới có, không biết đối phương tuổi còn trẻ làm sao luyện ra loại khí thể này.

Chu Mộ Nhiên dùng tay đỡ lấy thân thể từ từ đè xuống của đối phương, cong cong khóe miệng nở nụ cười, “Đã như vậy, chúng ta không bằng ngồi xuống chậm rãi thương lượng.”

“Không tốt.” Cố Văn Hi càng cười tươi hơn, “Vạn nhất tôi thả ra cậu chạy thì sao?”

“Sao lại thế được, tôi cũng cần mặt mũi chứ.” Chu Mộ Nhiên cười đến có thành ý cực kỳ, trong lòng lại hoàn toàn không cho là vậy.

Vừa này y có cảm giác hốt hoảng trong lòng. Mà bây giờ đối phương lại tới gần y như thế, y phát hiện run không chỉ là tâm, ngay cả tay đều run.

“Đã như vậy...” Cố Văn Hi xem kỹ khuôn mặt của đối phương, không nhìn ra một điểm giả bộ, lúc này mới gạt đầu, “Chúng ta ngồi xuống từ từ nói.”

“Giúp tôi gọi chén nước.” Chu Mộ Nhiên nói với Cố Văn Hi, chính mình cúi đầu thu dọn xiêm y.

Cố Văn Hi tự nhiên vui vẻ đáp ứng, khi mà hắn quay đầu rung chuông thì nam hài nhỏ bé trước mắt đã cong eo luồn qua khe hở giữa cánh tay hắn, chạy về phía cửa lớn.

Thằng nhóc lừa đảo này!

Cố Văn Hi nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không kịp để ý đến ánh mắt của những người khác, bước nhanh đuổi theo, thỉnh thoảng còn không quên bỏ lại hai tờ tiền mặt.

Chu Mộ Nhiên tự nhiên không sợ mất mặt, y hiện tại ít nhiều gì cũng là một minh tinh, khi đi ra tự nhiên sẽ cải trang một chút. Trước mắt y chính là một người bình thường, ai sẽ để ý y.

Chu Mộ Nhiên ra cửa liền lao nhanh ra ngoài đường, người đàn ông kia khó đối phó, y nhìn thấy trong lòng liền thành thịch, nếu như không phải vì chứng cứ, y đã sớm chạy. Chuyện bây giờ giải quyết, y đương nhiên sẽ không lưu lại.

Cố Văn Hi ở phía sau theo sát không nghỉ, nếu không là y phục trên người hai người không đúng, người qua đường còn tưởng rằng có cuộc chạy đua gì.

Biết thể lực của mình không được, Chu Mộ Nhiên chuyên chọn con đường ngoằn ngoèo, xuyên những hẻm nhỏ gấp ghe, để bỏ qua Cố Văn Hi mà y biết có thể lực thật tốt.

Cái này có thể nói là ở thời gian chính xác làm ra một quyết định chính xác.

Nhưng y đã đoán sai ảnh hưởng của nguyên chủ đến y. Kẻ này lại là một lộ si (mù đường).

Không chờ thể lực của y tiêu hao hết, y trước hết đã chạy vào ngõ cụt, lại quay đầu đi ra, nghiêm nhiên đã quên vừa rồi chạy tới từ nơi nào.

Cái này vốn cũng không là cái gì, nhưng đáng tiếc y ngoại trừ lộ si ra, vận may còn kém làm người giận sôi.

Ngay khi y lựa chọn một con đường để chạy đi, vừa vận cùng đuổi theo Cố Văn Hi cũng đụng phải mặt y.

“Tiểu tử. Chạy a!” Chu Mộ Nhiên thở không ra hơi, Cố Văn Hi cũng không tốt hơn chỗ nào. Bình thường rèn luyện chỉ là chạy chậm, điên cuồng đuổi theo người như vậy vẫn là lần thứ nhất.

“Đại ca, ngài có tiền có thế, tự mình đi báo thù là tốt rồi.” Chu Mộ Nhiên một mặt buồn rầu, “Cần gì phải kéo theo tôi.”

“Vừa nãy không phải nhất định là cậu, hiện tại thì nhất định rồi.” Cố Văn Hi thở ra một hơi, trong kẽ răng bỏ ra mấy chữ này.

“Kỳ thực, tôi cũng rất hận bọn họ, thế nhưng ngày hôm nay tôi còn phải đóng kịch a.” Chu Mộ Nhiên xoa mồ hôi trên mặt một chút, “Như vậy, ngày mai tôi liên hệ cho anh.”

Phi.

Cố Văn Hi hừ lạnh, trên mặt tất cả đều là hàn ý.

“Cậu cảm thấy tôi dễ lừa như vậy sao, có thể để cho cậu lừa lần thứ ba? Sự bất quá tam, tên nhóc lừa đảo.”

Chu Mộ Nhiên mặt biến đổi, “Nếu không tín nhiệm, không hợp tác cũng được.”

“Nghĩ hay lắm.” Cố Văn Hi nhanh chân tiến lên, đặt Chu Mộ Nhiên lên trên tường.

“Làm gì!” Chu Mộ Nhiên muốn giãy dụa, nhưng đáng tiếc khí lực đã ở tiêu hao hết trên đường chạy trốn lúc nãy, hiện tại chỉ còn dư lại miệng còn có năng lực phản kích.

Thế nhưng ở giây tiếp theo, vũ khí duy nhất của y cũng bị ngăn chặn.

Chu Mộ Nhiên trợn to hai mắt, ngay cả giãy dụa đều quên.

Kiếp trước kiếp này, chưa từng hôn môi người nào cả, còn là loại phương thức ép buộc này.

Chờ đến khi y phản ứng lại, đối phương đã buông y ra, còn chưa đã ngửa liếm liếm khóe miệng.

Khốn nạn!

Là nam nhân liền không thể nhẫn nhịn.

Chu Mộ Nhiên không lo được cái khác, không biết lấy khí lực từ nơi nào để cho y đánh một quyền vào mặt của đối phương.

8. Chương 8

Lần thứ nhất ném trái dư vị hôn môi tươi đẹp này, không ngờ đối phương một quyền đánh tới, nhất thời một quyền đánh vào trên viền mắt của hắn.

“Tiểu! Lừa gạt!!” Cổ Văn Hi che mắt kêu thảm một tiếng. Hắn tuy rằng rèn luyện, cũng không rèn luyện đến chỗ này, trên thực tế coi như là luyện ‘kim cương trảo thiết bổ sam’ sợ rằng cũng che không nổi con mắt.

“Còn dám nói.” Chu Mộ Nhiên vẫy vẫy tay, trên mặt lóe qua một tia tàn nhẫn.

Người dám kiêu lời ở chỗ lão tử còn chưa sinh ra đâu!

“Đánh nữa ta sẽ đánh lại đấy!” Cổ Văn Hi không ngờ đối phương lại dám ra tay tàn nhẫn như vậy, vốn nhìn đối phương tay nhỏ chân nhỏ không giống với người có sức lực, không nghĩ tới lực bộc phát mạnh như vậy, hơn nữa chuyên môn đánh vào mặt.

Chu Mộ Nhiên căn bản không có ý định đáp lời, mím chặt môi ấn lại Cổ Văn Hi một trận cuồng đánh.

“Đệt!” Cổ Văn Hi thật sự bị đánh ra lửa, nghiêng người kiềm lại tay của đối phương, bắt đầu phản kích.

Nửa giờ sau, hai người thực sự không còn khí lực, từng người nằm trên đất thở dốc. Trên trời không biết đã mưa từ lúc nào, đất đai bên người đều đã biến thành bùn đất, trên người hai người bọn họ càng dính nhiều bùn.

Hai người trầm mặt căm tức, một hồi lâu sau rốt cục không nhịn được cười to lên. Dáng vẻ của đối phương thực sự quá buồn cười.

“Này.” Nở nụ cười một lát, Cổ Văn Hi gọi Chu Mộ Nhiên một tiếng.

“Làm gì.” Chu Mộ Nhiên tức giận hừ một tiếng.

“Cậu rất hợp khẩu vị của tôi, chúng ta thử giao du xem sao?”

Tuy rằng câu nói này lại đổi lại một quả đấm, thế nhưng cuối cùng cũng coi như là không đánh nhau thì không quen biết, hai người vẫn là bước đầu xác định ý đồ hợp tác.

Diệp Đường nhìn thấy tiểu nghệ nhân của mình mang về một đôi mắt xanh tím, tức giận đến nổi suýt ngất đi.

Vốn định quay xong quảng cáo cuối cùng này trong mấy ngày này, rồi phối hợp với thời gian quay phim của Trương đạo, không nghĩ tới ra ngoài một chuyến trên mặt lại xanh xanh tím tím, không biết chạy đi đâu.

Diệp Đường âm trầm hết lược trứng gà lại thái thịt bò đắp mặt cho Chu Mộ Nhiên.

Khuôn mặt này của Chu Mộ Nhiên đương nhiên không thể ra cửa, Diệp Đường cũng không chỉ phụ trách mỗi mình y, bận đến nỗi hận không thể phân ra thành hai. Nhiều lần căn dặn Chu Mộ Nhiên không thể lại đi nữa, Diệp Đường vội vội vàng vàng rời đi.

Diệp Đường chân trước rời đi, mặt sau chuông cửa liền bị ấn vang. Chu Mộ Nhiên nhìn qua khe mắt mèo, bên ngoài là một nam nhân mặc đồng phục chuyển phát nhanh, vội vã mở cửa.

“Chuyển phát nhanh của ai?”

“Đường Hiên.” Vành nón của đối phương ép quá sâu, há mồm lộ ra một cái răng trắng như tuyết.

“Chính là tôi.” Chu Mộ Nhiên không biết có phải là đồ vật trước kia nguyên chủ đặt hay không, nghe được tên trực tiếp gật đầu nhận.

“Cầm thẻ căn cước ký nhận.”

“Được.” Chu Mộ Nhiên xoay người.

Không nghĩ tới y mới quay người lại, phía sau liền truyền đến một lực đẩy mạnh, Chu Mộ Nhiên bị đẩy vào trong nhà, tiếp theo phía sau truyền đến âm thanh khóa cửa. Chu Mộ Nhiên trong lòng run lên.

” Hiên, là tôi.” Âm thanh trầm thấp khàn khàn làm cho Chu Mộ Nhiên quay đầu lại. Đối phương đã cởi mũ, trên khuôn mặt vốn anh tuấn đẹp trai lại có hai vành mắt đen, có thể so với quốc bảo.

“Làm sao anh biết địa chỉ nhà tôi!” Chu Mộ Nhiên kinh ngạc mà nhìn người trước mặt, người này có biết cái gì là mất mặt hay không?

“Đừng nóng giận, tôi đến đưa cho em.”

Chu Mộ Nhiên cúi đầu, trong tay đã bị nhét vào một tuýp thuốc cao.

“Rất hữu hiệu, khi còn bé tôi thường dùng.” Cố Văn Hi thừa dịp Chu Mộ Nhiên cúi đầu xem thuốc mỡ liền hôn một cái lên mặt y, “Buổi tối gọi điện thoại cho em.”

Không đợi Chu Mộ Nhiên một quyền đánh tới đi, Cố Văn Hi đã chạy ra cửa, phách lối phất tay một cái với Chu Mộ Nhiên.

Thuốc mỡ quả thật dùng rất tốt, vừa mới bôi vào liền cảm thấy được một cảm giác mát mẻ rất rõ ràng, đến buổi tối khi Diệp Đường trở lại thì vết xanh tím trên mặt đã phai nhạt rất nhiều.

Sau ba ngày Chu Mộ Nhiên thuận lợi khôi phục nguyên trạng, thế nhưng thời gian chụp ảnh vẫn chưa hẹn được, như vậy lục tục đợi mấy tháng, Diệp Đường thấy hiệp ước trên hết kỳ hạn, trực tiếp đi công ty náo loạn một hồi, cuối cùng cũng coi như là hẹn người chụp ảnh chuẩn bị chụp cho xong quảng cáo.

Đến phòng chụp ảnh mới biết, phòng số năm đã được hẹn cẩn thận lại bị chiếm dụng.

“Thật vô lý, rõ ràng chúng tôi đã hẹn cẩn thận, tại sao lại bị chiếm dụng? Vậy chúng tôi phải làm sao?” Diệp Đường lời kéo phụ trách phòng chụp ảnh biểu đạt bất mãn.”Dựa theo lời giải thích của anh, chờ bọn hắn đi rồi, chúng tôi cũng chỉ có hơn một giờ, chất lượng làm sao bảo đảm? Chẳng lẽ muốn chúng tôi bội ước sao?”

Thời gian ban đầu vốn là ba tiếng, hiện tại chỉ còn dư lại một giờ, trong đó lại còn thêm thêm bớt bớt những thứ linh tinh thì càng thiếu.

Đường Hiên là lần đầu tiên chụp quảng cáo, chuyện này quả thật làm người khác khó chịu.

“Chuyện này không liên quan đến tôi.” Chủ nhiệm chỉnh chỉnh lại cà vạt của mình, hừ một tiếng, “Tôi nghe theo sắp xếp của đối phương, nếu có gì thắc mắc thì xin mời đi tìm tổng giám.”

“Anh!” Diệp Đường nghiêng răng nghiêng lợi. Tìm tổng giám mà có tác dụng thì hắn đã sớm tìm, mặt trên hiện tại liên hợp làm khó dễ Đường Hiên, không nói phong sát cũng không nói tuyệt tàng, nhưng một mực làm khó dễ khắp nơi. Mấy ngày nay hắn cũng tức đầy một bụng khí rồi!

Chu Mộ Nhiên lời Diệp Đường một cái, “Diệp đại ca, không cần cùng hắn cãi vã, một canh giờ cũng được rồi.”

“Ha ha.” Chủ nhiệm âm hiểm cười, trên mặt tất cả đều là vẻ khinh bỉ, “Nếu được là tốt nhất.” Một canh giờ mà nghĩ là có thể chụp xong? Cho rằng mình là người mẫu chuyên nghiệp đâu? Có thể thuận lợi chụp xong là không tồi rồi, chứ nói chi là ở trong đó chọn ra một bức ảnh tuyên truyền.

Thế nhưng sự tình đến mức này thì tiền của hắn cũng có thể đến tay được rồi.

Laure là tổng giám đốc khu vực Hoa quốc của Lạc Ninh, lần này thực sự là coi thường thị trường Hoa quốc. Lạc Ninh ở nước ngoài nguyên bản cũng coi như là một phẩm bài xa xỉ có tiếng, thế nhưng mấy năm gần đây thị trường Hoa quốc càng lúc càng lớn, rất nhiều ngành nghề trung tâm cũng bắt đầu nghiêng, Lạc Ninh cũng có dự định ở phương diện này.

Ở trong hội nghị vỗ ngực bảo đảm bắt được thị trường, nhưng bởi vì thủ hạ ăn cây táo rào cây sung dẫn đến tư liệu mà hắn nhìn thấy không được hoàn chỉnh. Chờ đến khi hắn đến Hoa quốc mới phát hiện tài chính chênh lệch một đoạn, khắp nơi giạt gấu vá vai.

Cửa hàng giai đoạn đầu là chuyện có phải cần rằng cũng phải làm xong nên tài chính cho việc tuyên truyền cũng chỉ có thể giảm bớt, tiền quảng cáo ít đến mức không có người nào muốn tiếp.

Chính vì thế mà cái quảng cáo không thể nào kiếm được tiền cũng sẽ không thể lộ mặt trên này liền rơi vào trên tay Đường Hiên. Laure đã từng đứng ở một bên quan sát Đường Hiên một lần, trong lòng khá không coi trọng. Thế nhưng không thể lấy thêm nhiều tài chính nữa, không thể làm gì khác hơn là hiện tại làm quảng cáo mặt bằng, chờ đến khi có thêm vốn thì quay clip quảng cáo sau.

Chính là một cái mặt bằng quảng cáo như vậy, Laure còn nhận được điện thoại của trợ lý, nói công tác quay chụp có cản trở, nguyên bản ba giờ chụp ảnh giảm xuống còn một giờ. Điều này làm cho hắn nổi trận lôi đình.

Đối phương vốn là không phải là người mẫu chuyên nghiệp, lại giảm thời gian, ảnh chụp ra còn có thể ra cái gì? Lần này hắn nhất thiết cần phải thảo luận với công ty Tân Á, loại nghệ sĩ không chịu trách nhiệm này hắn nhất định sẽ không bao giờ dùng nữa!

Chu Mộ Nhiên thừa dịp phía trước quay chụp vẫn chưa xong, trước tiên đi nhìn hàng mẫu đồng hồ một chút.

Đồng hồ đeo tay có ba màu sắc kiểu dáng là vàng, bạc, và đen, phân biệt đại biểu ba giai tầng tuổi tác khác nhau.

Chu Mộ Nhiên cầm đồng hồ đeo tay suy tư, nhưng lại không biết phía sau có người trong bóng tối bĩu môi, thậm chí quả nhiên là tiểu minh tinh không có danh tiếng gì, cầm cái đồng hồ liền không nỡ thả xuống.

Hành động này đương nhiên không thể thoát được ánh mắt của Đậu Xanh, thế nhưng Chu Mộ Nhiên cũng không để ý, chỉ là dặn dò Đậu Xanh chú ý một chút. Có người chụp trộm tự nhiên là có người chú ý, tính toán gì thì không hỏi cũng biết.

Từ trong một đồng quần áo được chuẩn bị kỹ càng chọn ra ba bộ phối hợp, thành niên nam nhân lạnh lùng trầm ổn, quý công tử tao nhã mê người, thanh xuân thiếu niên hồ đồ đáng yêu, ba loại phong cách không hề giống nhau này được biểu hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Khi Laure vội vàng vàng chạy tới, phát hiện sân bãi đã bị người vây quanh trong ba tầng ngoài ba tầng. Chờ đến khi hần chen vào mới biết được tại sao lại có nhiều người như vậy, hơn nữa tất cả mọi người không chịu nói.

Người mẫu quảng cáo ở trước phòng nền bày các loại tư thế, đèn flash nhấp nháy không ngừng, căn bản không cần thợ chụp chỉ điểm tư thế, trình độ chuyên nghiệp như thế làm cho người ta nhìn mà than thở.

Laure rơi vào mê hoặc, hần nhớ tới hần chỉ mời đến một tiểu minh tinh, đối phương thậm chí còn không chụp mấy quảng cáo, vì thế hần còn từng oán giận qua.

Nhưng hần hiện tại lại nhìn thấy gì?

Động tác chuyên nghiệp như vậy, phối hợp hoàn mỹ như thế, còn khí chất hoàn toàn tôn lên đồng hồ đeo tay kia. Hần hần là dựa theo quy củ trong nước, cho stylist cùng chuyên gia trang điểm một bao tiền lì xì đi.

Quay chụp cuối cùng cũng coi như hoàn thành, thợ chụp hình tỏ rõ ý cười không ngừng được, bức ảnh hoàn mỹ như thế, những chỗ phải sửa sang lại nhỏ vô cùng, nếu như có thể, hần tình nguyện một tấm đều không sửa, duy trì trạng thái tự nhiên nhất.

“Laure? Bạn cũ của ta, cảm tạ cậu.” Thợ chụp hình vừa quay đầu liền nhìn thấy người phụ trách Laure, kỳ thực đối phương đã sớm đứng ở bên cạnh hần, chỉ là khi hần quay chụp thì chỉ thấy nhân vật mục tiêu của mình, những người khác hoàn toàn không thấy mà thôi.

Nói đến lần này vẫn là Laure tự mình mời hần lại đây quay chụp, hần vừa lúc ở Châu Á nên đáp ứng luôn.

“Cảm tạ tớ?” Laure một mặt mờ mịt. Hần cùng nhiếp ảnh gia Putte quan hệ không tệ, trước kia rất nhiều quảng cáo của công ty đều được xuất phát từ tay đối phương. Lần này tài chính thực sự không đủ, không thể làm gì khác hơn là mời đối phương đến đây, cũng may đối phương cũng không phải người thiếu tiền, nghe được khó xử của hần liền đáp ứng giúp hần lần này. Theo lý mà nói, hần là hần phải cảm ơn người này mới đúng.

9. Chương 9

“Đương nhiên, tớ muốn cảm ơn cậu, đã để cho tớ gặp được thiên sứ.” Putte liếm liếm môi, chỉ chỉ Chu Mộ Nhiên đang thay quần áo ở bên cạnh.”Một người như vậy....tiếng Hán nói thế nào nhỉ? Ngọc thô chưa mài dũa? Huấn luyện thêm một chút, hần nhất định có thể đi tới sân khấu quốc tế. Laure huynh đệ của tôi, tớ

biết cậu là một người vô cùng tinh mắt, trước kia cậu oán giận hẳn là một tiểu diễn viên không hề có một chút kinh nghiệm nào, tớ còn tưởng rằng lần này sẽ rất khó vượt qua, không nghĩ tới là một cuộc gặp gỡ tươi đẹp hiếm thấy trong cuộc đời này.”

“Putte bạn cũ cậu quá khuếch đại rồi. Tớ là bắt đắ dĩ mới có thể lựa chọn một tiểu diễn viên không có danh khí như thế.” Laure thừa nhận vừa nãy hẳn quả thật nhìn thấy trình độ biểu diễn chuyên nghiệp, thế nhưng hẳn cho rằng là công ty nghệ thuật tự mình bắn khoản, giúp hẳn thay đổi ứng cử viên. Thế nhưng bây giờ nghe lời nói của Putte, đây vẫn là người cũ, lẽ nào những thứ hẳn nhìn thấy trước kia là giả tạo?”Putte, cậu cảm thấy nếu hẳn chụp một đoạn phim quảng cáo thì như thế nào?”

“Sẽ đẹp đến ngất trời.” Putte đầy vẻ khen ngợi, nhưng chỉ là thưởng thức, không có dâm loạn, “Hi vọng cậu có thể cho tớ cơ hội này, vừa nãy tớ còn tiếc nuối máy chụp ảnh không thể ghi lại toàn bộ mị lực của hẳn, không nghĩ tới cậu còn có ý định làm phim quảng cáo.”

Chu Mộ Nhiên cũng không có gia nhập cuộc nói chuyện của Putte cùng Laure, chuyện chụp hình như vậy là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới đối với y, y đã quen với tư thế cùng thần thái dưới đèn flash rồi.

Đổi xong quần áo, lau đi một lớp trang điểm mờ nhạt trên mặt, Chu Mộ Nhiên định thần không biết quý không hay rời đi, chuyện này y đã sớm tập so với cá trê còn trơn trượt.

“Này?” Chu Mộ Nhiên mới vừa thu thập xong đồ vật, điện thoại liền vang lên. Nghe được tiếng chuông đặc thù, Chu Mộ Nhiên trực tiếp bắt máy.

Từ khi nhận thức, Cố Văn Hi thường gọi điện thoại cho y, đặc biệt là một tháng gần đây, hầu như là sớm một lần tối một lần. Vì không phiền phức, Chu Mộ Nhiên đơn giản đổi một tiếng chuông cho số điện thoại của hẳn.

“Nghe nói em lại bị bắt nạt?” Bên kia điện thoại cười trầm thấp.

“Không phải là chuyện lớn gì, khi thời cơ đến thì tính sổ một lượt luôn.” Chu Mộ Nhiên cũng không có ý định ẩn giấu, chút chuyện nhỏ này đối phương đều có thể biết nhanh như vậy, tự nhiên là đã sớm xếp người vào công ty.

“Ừm. Sẽ báo thù cho em. Thế nào? Ngày hôm nay cùng ăn một bữa cơm?” Đối phương gọi điện thoại lại đây tự nhiên không phải hỏi loại chuyện nhỏ này.

“...” Đây đã vô số lần đối phương hẹn y, bây giờ quan hệ của hai người rất tốt, y cũng vui vẻ đáp ứng.”Nơi nào?”

Thanh âm của đối phương nhất thời trở nên rất nhẹ và nhanh, báo ra một địa danh liền cấp tốc treo điện thoại.

“Há, Hiền bảo bố, cậu trông có vẻ rất có tinh thần nha.” Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như thế, Putte liền tìm tới. Ở bên người Putte còn có một mỹ nam tử Châu Âu.

“Putte tiên sinh? Ngài có việc?” Chu Mộ Nhiên nhíu mày, hơi kinh ngạc hỏi.

Lần quảng cáo này từ lời ca tụng liên tục không ngừng phát ra từ trong miệng Putte y có thể biết được y vẫn giữ được trình độ như trước kia. Đã như vậy, hợp đồng này cũng xong, còn tìm y làm gì?

“Tôi giới thiệu cho cậu. Đây chính là tổng giám đốc khu vực Hoa quốc của Lạc Ninh.” Putte giới thiệu.

“Đường tiên sinh, có thể bàn lại chuyện hợp tác hay không?” Laure đã xem qua bức ảnh mà Putte đã chụp, xác thực hiệu quả tương đối khá, lúc này mới nhờ Putte giới thiệu, dù sao vừa này hai người cũng coi như có chút giao tình.

“Chuyện này... Có thể bàn luận với người đại diện của tôi.” Chu Mộ Nhiên nói cho hẳn điện thoại của Diệp Đường, dưới ánh nhìn thiện ý hừng hực của Laure cùng Putte nhẹ nhàng rời đi.

Hợp tác mấy tháng với Cố Văn Hi, chuyện nên làm Chu Mộ Nhiên cũng đã lục tục làm xong, Chu Mộ Nhiên quả nhiên điều ra ra rất nhiều chuyện bí mật liên quan đến Tân Á. Chu Mộ Nhiên cũng không muốn lãng phí thời gian ở trường quay phim, vội vàng vàng vàng trở về nhà tiếp tục cố gắng.

Chạng vạng, Chu Mộ Nhiên chuẩn bị đồ đạc đi đến điểm hẹn, Diệp Đường lại trở về.

Dưới tay Diệp Đường không phải chỉ có một mình Đường Hiền là nghệ sĩ, mấy người kia muốn Diệp Đường từ bỏ Đường Hiền nhưng Diệp Đường không đồng ý. Kết quả là Diệp Đường cũng đồng thời bị sỉ nhục, nghệ nhân dưới tay cũng lục tục đổi giờ ngoài Đường Hiền ra thì không còn nghệ nhân có tiềm lực nào.

“Em muốn ra ngoài?” Diệp Đường đụng phải Đường Hiền đang chuẩn bị ra ngoài.

“Đi ra ngoài cùng bằng hữu ăn một bữa cơm.” Chu Mộ Nhiên nói, “Có việc?”

“Ừm... Trở lại hăng nói đi. Về sớm một chút.” Diệp Đường dặn dò.

“Biết rồi.” Chu Mộ Nhiên nhìn Diệp Đường kỹ một chút. Đồi trước Diệp Đường lựa chọn từ bỏ Đường Hiền, không biết lần này đối phương sẽ lựa chọn như thế nào.

Nơi mà Cố Văn Hi chọn không tệ. Tao nhã mà yên lặng.

Chu Mộ Nhiên đi vào phòng đã đặt trước thì thấy Cố Văn Hi đã đến.

“Đến rất sớm.” Chu Mộ Nhiên nở nụ cười.

Cố Văn Hi đứng dậy, giúp đỡ Chu Mộ Nhiên cởi áo khoác.

“Tôi tự mình tới.” Chu Mộ Nhiên không định đưa mình vào bên yếu thế. Bọn họ đã hẹn rất nhiều lần, Cố Văn Hi không uống sống lâu như vậy, kiến thức từng trải rất sâu, lời nói cũng rất khô hài hài hước. Chu Mộ Nhiên đã tiếp xúc với đối phương được một quãng thời gian, không còn bài xích như trước kia nữa, trái lại cảm thấy nếu như có một tình nhân như vậy, kỳ thực cũng không tồi.

Như Cố Văn Hi đã nói, hắn muốn theo đuổi y, mỗi lần cũng đều vui lòng biểu đạt ý của chính mình.

“Tôi chọn món em thích ăn.” Thấy Chu Mộ Nhiên đã cất xong áo, Cố Văn Hi khẽ mỉm cười, giúp đối phương kéo ghế rồi nói.

Ăn chung với đối phương hai lần, Cố Văn Hi đã triệt để nhớ kỹ khẩu vị của đối phương, chút chuyện nhỏ này đối với hắn mà nói cũng không phải việc khó.

Món ăn đều đã gọi từ trước nên được đem lên rất nhanh. Cố Văn Hi tự mình mang theo rượu đỏ, hắn rất yêu thích dáng vẻ lắc ly rượu của đối phương.

Chu Mộ Nhiên không thích rượu đỏ lắm nhưng cũng có thể uống một chén.

“Ngày hôm nay Diệp Đường hẹn gặp mặt tôi.”

“Hả?” Chu Mộ Nhiên sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Văn Hi.

“Hắn muốn đổi nghề, mang em theo.” Ánh mắt của Cố Văn Hi đều mang theo ý cười, tràn ngập chờ mong mà nhìn Chu Mộ Nhiên, “Có muốn đến hay không?”

“Xảy ra chuyện gì?” Đối với việc ở công ty nào Chu Mộ Nhiên cũng không có để ý lắm, y hiện tại ở lại Tân Á truyền hình cũng chẳng qua là bởi vì lười nhúc nhích. Y là đến báo thù giúp nguyên chủ, thay đổi quỹ tích, trở thành siêu sao đang ‘hot’ là giấc mộng đã sớm thực hiện được, y không có chấp niệm. “Bị áp chế tàn nhẫn chứ sao.” Cố Văn Hi cộng ly với Chu Mộ Nhiên, “Diệp Đường rất có nhân mạch lại có năng lực, lại bị Tân Á áp chế cưỡng ép, hắn khẳng định không thoải mái. Hắn đối với em cũng tốt.”

“Là bởi vì tôi nên mới đến bước này.” Chu Mộ Nhiên cười khẽ, y đương nhiên biết Diệp Đường bây giờ khá chán nản, chỉ vì bảo vệ y. Xem ra hắn đối với nguyên chủ hắn là cũng không tệ, chỉ có điều không biết ở giữa đã xảy ra chuyện gì.

“Đến Thần Đình đi, tôi sẽ dùng toàn lực phủng em!” Cố Văn Hi đứng dậy đi đến bên người Chu Mộ Nhiên, cười đến đặc biệt xán lạn.

Chu Mộ Nhiên liếc đối phương một chút.

Trang phục ngày hôm nay của Cố Văn Hi rất cẩn thận, một thân tây trang thẳng tắp, càng làm nổi bật vóc dáng vai rộng eo thon của hắn. Quần áo bên trong cũng vô cùng phù hợp, đặc biệt là kiểu tóc, nhìn như tùy ý kỳ thực đã được xử lý rất cẩn thận, nguyên bản coi như là dung mạo anh tuấn, ngày hôm nay càng thêm hấp dẫn.

Chỉ là, bình thường Cố Văn Hi mặc quần áo tuy rằng cũng rất dễ nhìn, nhưng sẽ không tinh tế như thế. Ngày hôm nay đặc biệt sắc sảo loá mắt, nhìn kỹ Chu Mộ Nhiên luôn cảm giác đối phương có chút ý khoe khoang.

“Tôi quên mất vẫn chưa hỏi, ngày hôm nay trang phục ngăn nắp xinh đẹp như thế, là làm cái gì?” Quan hệ của hai người bây giờ khá ám muội, dưới sự nỗ lực của Cố Văn Hi, quan hệ thật gần, chỉ có điều đến bước cuối cùng còn cần nỗ lực.

“Có người nói cho tôi, muốn hấp dẫn bầu bạn, trước tiên phải bắt đầu từ vẻ ngoài.” Cố Văn Hi cong thân, gần bó tiếp cận lỗ tai Chu Mộ Nhiên khẽ nói, “Em thích tôi mặc trang phục như thế này sao?”

Khí tức nóng hầm hập xuyên qua lỗ tai của y, làm cho Chu Mộ Nhiên phải ngửa đầu ra sau, mặt trong nháy mắt đỏ lên, “Cũng, cũng không tệ lắm.”

“Em thích là tốt rồi.” Cố Văn Hi vô cùng sung sướng, hôn khẽ lên tai Chu Mộ Nhiên, “Nếu như em yêu thích tôi, vậy chúng ta hiện tại làm tình nhân chính thức chứ?”

Chu Mộ Nhiên nhất thời không nói gì, cái tên này, lại vô lại!

10. Chương 10

Một bữa cơm khách và chủ đều vui vẻ, thế nhưng Chu Mộ Nhiên vẫn từ chối thỉnh cầu của Cố Văn Hi. Bây giờ rời đi Tân Á, có chút đánh rắn động cỏ.

Cố Văn Hi đưa Chu Mộ Nhiên đến cửa nhà trọ mới rời đi.

Tuy rằng chỉ mới nhận thức được hơn một tháng, nhưng giữa hai nam nhân không cần những thứ quanh co, hai người đều có cảm giác, cũng ngầm thừa nhận thuận theo tự nhiên.

Ở trên xe gắn bó quần quýt một phen, Cố Văn Hi lưu luyến nhìn đối phương rời đi, trong lòng cân nhắc có nên tăng nhanh bước chân hay không, cứ kéo xuống như thế, hẳn đều có chút không chịu được cô quạnh, vẫn là sớm công khai quan hệ một chút, đem người đặt ở bên mình mới yên tâm a.

Khi trở lại mới có chín giờ, cũng chưa muộn lắm. Vừa vào cửa liền nhìn thấy Diệp Đường đang ở trong phòng khách đợi y, Chu Mộ Nhiên biết chuyện đối phương muốn nói khẳng định liên quan đến việc đổi công ty, vội vã thay đổi quần áo ngồi xuống.

“Diệp ca.” Chu Mộ Nhiên ở điệp đường đối diện ngồi xuống.

” Hiên, anh có chuyện muốn nói với em.” Chuyện Diệp Đường nói quả nhiên là chuyện này, chẳng qua là kỹ lưỡng hơn.

Thương hiệu đồng hồ Lạc Ninh quả thật có dự định hợp tác với Chu Mộ Nhiên, lần này là quay clip quảng cáo. Tuy rằng thời gian đẩy đến mấy tháng sau, thế nhưng đối phương biểu đạt ý nguyện không phải Chu Mộ Nhiên thì không được.

Mấy tháng sau... Chu Mộ Nhiên suy tư một lát, cảm thấy thời gian rất thích hợp. Vừa vặn khi đó sự tình nên giải quyết, y có thể thuận lợi chuyển đến công ty của Cố Văn Hi.

Đồng hồ Lạc Ninh y đã điều tra qua, tuyệt đối là một loại hàng hiệu không tồi, chỉ cần nhìn mấy chiếc đồng hồ hàng mẫu kia liền có thể biết đối phương rất có kỹ thuật cùng thiết kế, tương lai đánh vào thị trường là một chuyện chắc chắn.

Tân Á đối xử với Diệp Đường như thế, đối xử với Đường Hiên như thế, Diệp Đường không phải là cục bông, tự nhiên không chịu được đối phương xoa đánh vô duyên. Lạc Ninh chỉ là tạm thời không quay vòng được vốn, tài chính sau này khẳng định có thể làm ra một quảng cáo quy mô lớn, khi đó chính là lúc Đường Hiên lộ ra ánh sáng.

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Đường vội vã đổi công ty, đối phương vô tình, hắn cũng không cần có nghĩa. Tân Á có lỗi với bọn họ, dựa vào cái gì bọn họ phải bán mạng cho đối phương.

Điều kiện mà Thần Đình đưa ra rất tốt, hắn còn từng gặp qua tổng giám đốc, đối phương tuy rằng không nói nhiều thế nhưng vẫn cho hắn một câu trả lời rất chắc chắn.

“Diệp ca, em muốn để một thời gian nữa mới đi.”

“Cái gì? Tân Á đối xử với em như vậy, em còn...” Trên mặt Diệp Đường là biểu tình không thể tin.

“Không phải, Diệp ca, người em gặp hôm nay là lão tổng của Thần Đình.”

“Ồ? Chẳng lẽ...” Diệp Đường là người nào, đã sớm hiểu thấu vòng này, đối với một số chuyện phi thường miễn cảm.

Giữa người với người quan hệ lớn nhất là lợi ích.

Thần Đỉnh coi trọng Đường Hiên, hoặc là nhìn thấy tiềm lực của hắn, hoặc là vừa ý cái khác. Mà hiện tại, không thể kìm được Diệp Đường hiểu sai.

“Xác thực, chúng tôi quen biết rất lâu.” Chu Mộ Nhiên không muốn nói cụ thể, cũng không muốn nói lần trước người đánh tím mắt của y chính là đối phương. Kỳ thực bọn họ cũng có ước hẹn đánh nhau mấy lần, có Cố Văn Hi chỉ điểm, y cũng coi như là tiến triển cực nhanh, chỉ có điều đó là luận bàn đơn thuần, không đánh vào mặt. Mấy lần gần đây, Cố Văn Hi luôn có vẻ không dám xuống tay, làm cho y có thể sáng khoái hạ thủ.

Nói xong ý kiến và dự định của mình Diệp Đường vẫn còn chút lo lắng nhưng vẫn tốt hơn vừa nãy rồi.

“Ý của anh là, chúng ta trước tiên ký rồi giải ước sau.” Diệp Đường nói.

“Cũng được, vậy em hỏi đối phương một chút, trực tiếp để người của Lạc Ninh đến Thần Đỉnh ký.”

“Đây là biện pháp tốt.” Diệp Đường gật đầu, sớm ký hiệp ước, cũng có thể quay sớm, dù sao thời điểm chiếu ra cũng là mấy tháng sau.”Nếu không, em hỏi ý của Thần Đỉnh lão tổng một chút? Nha, đối phương gọi như thế nào?”

“Họ Cố.” Chu Mộ Nhiên đứng dậy gọi điện thoại. Đối với yêu cầu của Chu Mộ Nhiên, Cố Văn Hi tự nhiên hoàn toàn đáp ứng, đồng ý ngày mai sẽ phái trợ lý đặc lực đến gặp Diệp Đường.

Tuy rằng đã từng gặp mặt lão tổng Tân Á rồi nhưng Diệp Đường cũng không nghĩ nhiều, Cố Văn Hi mặc dù là anh em cùng cha khác mẹ với Cố Văn Nhã nhưng tướng mạo lại hoàn toàn không giống.

Dung mạo của Cố Văn Hi càng giống như người cậu đã nuôi nấng hắn từ bé, tuần lẳng kiên cường, mà dung mạo của Cố Văn Nhã giống như Cố phu nhân hiện tại, có chút âm nhu tuần tú, lại có vẻ tùy tiện. Mẫu thân của hai người vốn là hai người phụ nữ khác nhau, dung mạo cũng không có mấy chỗ giống nhau.

“Còn có một việc.” Diệp Đường thấy Chu Mộ Nhiên nói chuyện điện thoại xong, tiếp tục nói, “Putte tiên sinh muốn mời đi tham gia biểu diễn thời trang, ngay vào tháng sau.”

Biểu diễn thời trang mà Diệp Đường nói Chu Mộ Nhiên đương nhiên là biết đến, đó là một hội thịnh yến về thị giác, người Trung Quốc vẫn chưa có người nào tham gia.

“Chiều cao của em giống như không đủ a.”

Chiều cao của người mẫu nam đều từ mét tám trở lên, đặc biệt là loại biểu diễn thời trang quốc tế này chiều cao đều từ mét tám lăm đổ lên.

Giống như Cố Văn Hi cao khoảng trên dưới một mét chín, thêm vào dáng người tỉ lệ vàng, là người thích

hợp đi lên đài biểu diễn nhất.

Cho dù Đường Hiên thân cao thì có điểm không đủ, mới 1 mét bảy, tám. Khi làm người mẫu chụp mấy tấm hình là không thành vấn đề, nhưng lên đài e sợ không đủ tiêu chuẩn.

“Điều này anh đã nói với Putte tiên sinh rồi.” Thân là người đại diện của Đường Hiên, Diệp Đường tự nhiên nhớ rõ chiều cao của y, đối với thân cao của người mẫu cũng biết rất nhiều. Thế nhưng Putte lúc đó liền biểu thị không sao cả, hẳn có thể nghĩ biện pháp.

“Đã như vậy...” Chu Mộ Nhiên gật đầu. Buổi biểu diễn này có đẳng cấp rất cao, có thể tham ra sẽ có lợi rất nhiều đối với tiếng tăm của y.

“Anh đã hỏi công ty, bọn họ bảo anh tùy ý. Có vẻ như là không quá tin tưởng.” Diệp Đường nói “Bọn họ như vậy ngược lại tốt, thuận lợi cho chúng ta.”

Kỳ thực khi Diệp Đường hỏi cũng có dùng kỹ xảo, Tân Á mặc dù biết có người mời biểu diễn, nhưng lại không biết là buổi biểu diễn nào, bằng không lại muốn ồ ào.

Thời gian đã qua một tháng, dưới sự ủng hộ hết sức của Cố Văn Hi, Chu Mộ Nhiên đi theo Putte tiên sinh xuất ngoại tập huấn.

Putte tiên sinh là một nhiếp ảnh gia có tiếng tăm rất lớn, bằng hữu của hắn phi thường rộng rãi, trong đó một vị chính là đại sư thiết kế thời trang Rand. Rand đại sư vừa vặn dự định tiến quân Châu Á, nghe được câu gặp được bảo bối của bạn tốt, lập tức liền quyết định cùng đối phương hợp tác một chút.

Putte thân là nhiếp ảnh gia, ánh mắt soi mói không kém hơn hắn một tí nào, hắn vẫn vô cùng tín nhiệm phẩm vị của đối phương, bằng không cũng sẽ không trở thành bạn bạn tốt tri kỷ.

Sau khi nhìn thấy Chu Mộ Nhiên, Rand đại sư quả nhiên hết sức hài lòng, buổi biểu diễn này vốn là vị đại sư này chỉ đạo, thêm vào một người biểu diễn trang phục phương Đông của mình, căn bản không có áp lực.

Nói tới thân cao của Đường Hiên, cái đấy càng không là vấn đề. Toàn trường cũng chỉ có con một mình Đường Hiên biểu diễn yếu tố phương Đông, hoàn toàn có thể căn cứ thân hình của y chế tạo riêng.

Buổi biểu diễn phi thường thành công, giữa một đám người phương Tây, một mình y mang phong cách lạnh lạnh đặc biệt của phương Đông, làm cho tên Đường Hiên này trong vòng một đêm nổi khắp cả Châu Âu. Mà trong nước vốn không hề quan tâm đến buổi biểu diễn mà từ trước đến nay vẫn không có một người Hoa nào tham gia này, chỉ là trong giới thời trang lại chấn động giống như một trận động đất.

Duy nhất không cao hừng chính là Cố Văn Hi, quan hệ của hắn và Chu Mộ Nhiên càng ngày càng thân mật, rốt cục lướt qua một đạo cuối cùng. Có thể nhìn ra được, đối phương đối với vóc người cùng lực kéo dài của hắn rất hài lòng. Chỉ là không nghĩ tới mới không ăn mấy lần, đối phương liền chạy ra nước ngoài

để hấn một mình ở nhà đói bụng đến mức mắt nổ đom đóm, hấn không thể xuất ngoại đi bắt người.

Khi Chu Mộ Nhiên đến sân bay đã là nửa đêm, Cố Văn Hi nhận được điện thoại thì ngay cả lời cũng không kịp nói, trực tiếp lái xe chạy vội tới sân bay.

Sau khi trở lại nơi ở của Cố Văn Hi, hai người liền bắt đầu hôn môi kéo áo của đối phương.

Chu Mộ Nhiên cũng không biết, tại sao mình lại bắn ra tình yêu mãnh liệt như thế với đối phương. Dĩ vãng vẫn không cảm giác được, chia lìa mấy ngày nay, tưởng niệm đặc biệt mãnh liệt, mãnh liệt đến gần như mất ngủ.

Ấn ái hầu như hao hết thể lực của hai người, Chu Mộ Nhiên thậm chí không biết mình mất đi ý thức từ lúc nào, chỉ là khi tỉnh dậy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, đã tắm xong.

Đau mỏi quanh thân không thể coi thường, đặc biệt là phía trong bắp đùi, chua xót đến mức hầu như không đóng lại được.

“Tỉnh rồi?” Cố Văn Hi vừa vào nhà liền nhìn thấy người yêu giấy dựa muốn ngồi dậy, liền vội vàng tiến lên đỡ lại đối phương.”Anh nấu cháo rồi, bây giờ sẽ đem lên cho em.”

Cố Văn Hi yêu thương hôn môi đối phương một chút, Chu Mộ Nhiên phản ứng nhiệt liệt làm cho Cố Văn Hi rất là kích động.

Ăn xong cháo, Chu Mộ Nhiên mệt mỏi lại ngủ thiếp đi. Cố Văn Hi lại gọi điện thoại cho Diệp Đường, nói cho hấn có thể giải ước.

Diệp Đường đã sớm gặp Cố Văn Hi, đối với sự quyết đoán của ông chủ tương lai cũng tràn đầy cảm xúc. Tuy rằng kinh ngạc loại nam nhân này lại sẽ cùng một người đàn ông đùa thật nhưng không hoài nghi tình cảm của hai người một chút nào. Thâm tình trong ánh mắt kia không phải là thứ có thể biểu diễn ra, trà trộn giới giải trí hấn vẫn là phân rõ được cái gì là yêu, cái gì là diễn.

(Nghịch thần) sắp chụp diễn, Chu Mộ Nhiên cùng Diệp Đường đóng gói thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bất cứ lúc nào tiến tổ.

Mới chụp ảnh không được bao nhiêu ngày, Diệp Đường liền một mặt ngây ngốc nhận được điện thoại.

Cố Văn Hi xảy ra tai nạn xe cộ rồi!

11. Chương 11

Chu Mộ Nhiên nghe xong thuật lại của Diệp Đường, không lo được cái khác suốt đêm lái xe trở về trong thành phố.

Chạy tới bệnh viện y mới biết Cố Văn Hi đã phẫu thuật xong được hai ngày, sinh mệnh không có vấn đề, chính là hai chân đều gãy xương.

Chạy như bay đến bên ngoài phòng bệnh lại bị người của Cố Văn Hi ngăn cản, đối phương không muốn gặp y.

Chu Mộ Nhiên thay đổi sắc mặt, vẫn là Diệp Đường lôi y ra khỏi bệnh viện.

“Em làm như thế là muốn xuất quỷ sao?” Diệp Đường lôi kéo Chu Mộ Nhiên lên xe, đốt một điếu thuốc.”Em muốn xuất còn phải nhìn xem đối phương có nguyện ý hay không a.”

Chu Mộ Nhiên xưa nay không nghĩ tới đối phương sẽ không muốn chuyện này, ngơ ngác mà quay đầu nhìn về Diệp Đường.”Anh nói tại sao hắn lại không muốn gặp em.”

“Chắc là tự ti đi.”

“Em lại không ghét bỏ hắn.” Lửa giận của Chu Mộ Nhiên càng tăng lên, ngực kịch liệt đập trùng.

“Em hiện tại gấp cũng vô dụng. Hắn hiện tại khẳng định ngủ, ngày mai lại gọi điện thoại thử xem.”

Chu Mộ Nhiên không có cách nào, cũng chỉ đành như vậy.

Bên đoàn kịch y là nam nhị, cảnh diễn rất nhiều, liên tục mấy ngày ở trong thành phố làm cho Trương đạo rất tức giận.

Hơn nữa Cố Văn Hi cũng không chịu gặp y, Chu Mộ Nhiên không có cách nào, chỉ phải đi về trước.

Liên tiếp dằn vặt mấy ngày, Chu Mộ Nhiên không những không thấy được Cố Văn Hi còn làm cho thân tâm của bản thân quá mệt mỏi. Đêm khuya khi đang trên đường trở về đoàn kịch không cẩn thận xảy ra tai nạn xe cộ.

Vết thương ngược lại lại không lớn, chính là trên mặt dập một khối thật to. Khi Trương đạo nhận được tin tức thì tức giận một hồi.

Đường Hiên ngày hôm trước xin nghỉ đi ra ngoài, hắn đúng là không để ý. Người trẻ tuổi, đều có chuyện

của chính mình, chỉ cần không ảnh hưởng đóng kịch là được.

Đặc biệt là Đường Hiên cơ bản đều là một lần liền qua, lý giải đối với nguyên tác cực kỳ sâu sắc, xưa nay không cần nói nhiều, hẳn cũng vui vẻ hào phóng.

Không nghĩ tới người này mỗi ngày đi ra ngoài, mãi đến tận đêm khuya mới trở về, này liên tiếp mấy ngày, tinh thần tiêu tụy, đóng kịch gián đoạn lại vẫn có thể ngồi ngủ. Hiện tại lại còn gây ra tai nạn xe cộ.

Vội vàng vàng xôn xao tới vừa nhìn, chỉ thấy trên mặt đối phương xanh xanh tím tím. Nghiêm trọng đến nỗi dùng phấn để đều không giấu được, Trương đạo đánh giá đối phương từ trên xuống dưới một lần. Cũng còn tốt, chỉ ít không có vết thương nào nghiêm trọng, chỉ cần dưỡng mấy ngày liền tốt.

Nhưng là, tiến độ mấy ngày nay!

Trương đạo mở ra hình thức nổi giận, liên tục mắng hai mươi phút không mang theo thô tục cũng không mang theo giống nhau, nghe đến nỗi Chu Mộ Nhiên muốn che lại lỗ tai cũng không dám. Còn những người khác hiểu rõ Trương đạo đã sớm trốn đến địa phương không thể nhìn thấy rồi.

“Trương đạo... Em có thể tiếp tục đóng phim...” Chu Mộ Nhiên nhìn cơn tức của Trương đạo hơi giảm một chút liền nhanh chóng nói.

“Thối lắm, diễn như thế nào? Cậu xem khuôn mặt này của cậu đi, giống hệt như đang hát hý kịch, đóng phim? Muốn đóng như thế nào!” Trương đạo không chút nghĩ ngợi lần thứ hai văng trở lại. “Tôi thật là không nghĩ tới a, cậu nhìn thành thật như thế lại có thể hàng đêm ra ngoài chơi, tinh thần của mình không tốt thì không nói làm gì, còn xảy ra tai nạn xe cộ. Có biết trên người của cậu có bao nhiêu kỳ vọng hay không? Có biết mình là diễn viên hay không? Diễn viên phải có nghệ đức!”

“Xin lỗi.” Chu Mộ Nhiên cúi đầu, xác thực cảm thấy rất xin lỗi. Tuy rằng trước trước kia cũng không làm lỡ quay chụp, nhưng mấy ngày nay mình không có nhập hý cảm thấy có lỗi với đạo đức nghề nghiệp của mình.

“Cậu còn oan ức, cậu oan ức cái rắm, tôi thấy cậu muốn tức chết tôi thì có. Nói đi, đi ra ngoài làm gì? Có phải là cảm giác mình mỗi lần đều quay một phát liền qua, nhàn cả người khó chịu? Cái này dễ a, sau này mỗi lần cậu quay phim xong thì đi mua cho tôi một hợp cơm, yên tâm, tôi sẽ trả lương cho cậu.”

“Người yêu của em xảy ra tai nạn xe cộ...” Chu Mộ Nhiên ngữ khí trầm trọng.

“Cậu kết hôn?” Trương đạo hỏi sau đó lại cảm thấy không đúng, đối phương mới mấy tuổi. Nhìn đối phương vẻ mặt không đúng, không nhận được nhủ giọng, “Cũng bên trong vòng? Tình huống thế nào?”

“Xem như là một nửa ở trong vòng đi, thế nhưng tình huống hiện tại của hẳn em cũng không biết.” Chu Mộ Nhiên cười khổ, “Hắn hiện tại không muốn gặp em, bảo tiêu lấp lấy cửa, em cũng không vào được phòng

bệnh.”

Trương đạo khá là đồng tình vỗ vỗ vai Chu Mộ Nhiên, “Cố gắng dưỡng thương, không được chạy loạn bên ngoài lúc nửa đêm . Còn chuyện của hai người thì hai người tự giải quyết, không được làm lỡ công tác.”

Chu Mộ Nhiên gật đầu, đành hoàng trở về nơi ở mà đoàn kịch đã sắp xếp. Liên tục mấy ngày bốn ba, y cũng mệt mỏi, còn chỗ của Cố Văn Hi, nếu không thấy được, y cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Trương đạo nhìn theo Chu Mộ Nhiên rời đi, nghĩ thầm bạn gái của đối phương còn rất hung hăng, còn mang theo bảo tiêu. Không biết như thế nào lại nghĩ đến Cố Văn Hi, Cố Văn Hi là bằng hữu của hắn, cũng vừa xảy ra tai nạn xe cộ, hắn cũng đang cân nhắc đến thăm.

Đùng đùng, cửa phòng bị người vỗ hai lần, Chu Mộ Nhiên vừa mới tắm xong liền nghe được rõ rõ ràng ràng

“Diệp ca? Tại sao anh vẫn chưa ngủ?” Chu Mộ Nhiên mở cửa phòng ra. Đã hơn mười giờ tối, bình thường người đại diện Diệp Đường của y đã ngủ.

Sở dĩ y tưởng nhầm đó là Diệp Đường là bởi vì bình thường đối phương cũng không thích ấn chuông cửa, thế nhưng khi y dò hỏi đối phương sẽ ừm một tiếng.

Cửa phòng Chu Mộ Nhiên vừa mở, một bóng người liền đánh tới.

“Đại tẩu, đừng lên tiếng.”

Người này không phải Diệp Đường!

Chu Mộ Nhiên há mồm liền muốn kêu thân thể lại bị đẩy một cái, rơi xuống lòng ngực của một người.

Miệng của Chu Mộ Nhiên đột nhiên bị đối phương che lại, “Đừng lên tiếng, là anh.”

Giọng khàn khàn, khí tức thô lỗ, Chu Mộ Nhiên trong nháy mắt liền rõ ràng, là Cố Văn Hi. Chỉ là đối phương tại sao lại ở chỗ này?

Đóng kỹ cửa, đến nơi có ánh sáng, Chu Mộ Nhiên mới phát hiện Cố Văn Hi dĩ nhiên ngồi trên xe lăn, bị một người trẻ tuổi mới gặp lúc này đẩy vào.

“Đại tẩu, bên ngoài nguy hiểm, chỉ có thể đem đại ca ký gửi ở chỗ của anh một ít ngày.” Người trẻ tuổi nói rồi lôi ra một cái túi đeo lưng lớn, “Nơi này là quần áo của đại ca. Kính nhờ anh.”

Nói xong vô cùng thần bí rồi đi.

“Chân của anh?” Chu Mộ Nhiên nhìn chăm chăm vào hai chân của Cố Văn Hi, trên mặt lóe qua một tia đau lòng, rồi lại nhin lại.

“Khả năng tàn phế.” Cố Văn Hi không hề cảm xúc mở miệng.

“Làm sao sẽ nghiêm trọng như thế!” Chu Mộ Nhiên cả kinh, vẻ mặt giả vờ bình tĩnh lúc này đã không thể giấu nổi, đi nhanh về phía trước, đưa tay cẩn thận từng li từng tí một sờ sờ.”Còn có thể trị hết sao?”

“Tổn thương thần kinh, phỏng chừng không thể trị được.” Cố Văn Hi lắc đầu một cái, “Có rượu sao?”

“Không có.” Chu Mộ Nhiên khô cần mở miệng, nhớ tới chuyện Cố Văn Hi từ chối y tiến vào phòng bệnh, sắc mặt lại khó xem, “Tại sao không cho em vào phòng bệnh?”

“Anh không phải đơn thuần xảy ra tai nạn xe cộ mà là bị người đuổi giết, chính là người đó va vào.” Trên mặt Cố Văn Hi lộ ra thần sắc không thể nhẫn nhịn, “Anh không muốn em nhìn thấy đáng vẻ đó của anh.”

“Há, hiện tại không phải vẫn thấy hay sao?” Chu Mộ Nhiên cười lạnh một tiếng.

” Hiên, em sẽ không đánh đuổi anh đúng không?” Cố Văn Hi lộ ra một dáng vẻ cầu bao dưỡng nhìn Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên trong lòng nghĩ cười, đối phương trong ngày thường một bộ cao thâm khó dò dáng vẻ, bây giờ hần lại mang dáng dấp đáng thương như thế, thế nhưng nhìn thấy chân của Cố Văn Hi, y lại không cười nổi.

“Không biết. Tốt xấu chúng ta đã từng là đồng bọn hợp tác.” Chu Mộ Nhiên rót một chén nước nóng cho Cố Văn Hi, bắt đầu sắp xếp cái túi mà hần đem đến, quần áo để vào trong tủ, đồ rửa mặt thì để vào trong phòng vệ sinh.

“Cái gì gọi là đã từng là đồng bọn hợp tác, chúng ta chính là tình nhân, em là nửa còn lại của anh.” Cố Văn Hi tự chuyển động xe đẩy, đi theo phía sau Chu Mộ Nhiên, tội nghiệp mở miệng, “Bây giờ anh không còn gì cả, còn có nguy hiểm đến tính mạng, anh chỉ có em.”

“Nửa kia của anh bị anh chặn ở ngoài cửa.” Chu Mộ Nhiên ngừng tay, trừng mắt nhìn Cố Văn Hi, “Anh có thể tự tắm rửa sao?”

“Không thể!” Cố Văn Hi hầu như là không chút nghĩ ngợi hồi đáp, hai mắt hiện lên đốm lửa.

“Vậy chỉ có thể oan ức anh ngủ như vậy thôi.” Chu Mộ Nhiên nhún vai một cái.

Cố Văn Hi không nghĩ tới đối phương lại cho hắn một đáp án như thế, trên mặt tất cả đều là không dám tin tưởng.

Chu Mộ Nhiên bị dáng vẻ không dám tin của đối phương chọc cười, “Một ngày không rửa ráy cũng không chết được, nếu anh không thích liền nhịn một chút đi, dù sao cũng không ngủ cùng một giường với em.”

Chu Mộ Nhiên nở nụ cười, bầu không khí trong phòng cũng chậm lại, lo lắng trong lòng Cố Văn Hi cũng dần xuống.

“Anh còn chưa ăn cơm nữa.” Trên mặt Cố Văn Hi càng thêm đáng thương.

Yêu cầu này làm cho Chu Mộ Nhiên có chút đau đầu, trước khi trở thành Minh sứ giả y là một đại minh tinh, chú ý ẩm thực đã thành quen thuộc, đương nhiên sẽ không ăn uống vào lúc này, vì thế cũng không có chuẩn bị.

“Em đi hỏi hộ anh một chút.” Chu Mộ Nhiên ra ngoài, không lâu lắm liền cầm về một bát mì ăn liền, ngoài ra một cái thịt hun khói và một quả trứng.”Mì đã nấu rồi, lập tức có thể ăn, trứng và thịt là dùng mặt của em đổi lấy

“Cảm ơn.” Cố Văn Hi xác thực không ăn cơm, ngửi thấy mùi của mì, trong bụng ùng ục ùng ục kêu lên.

Chu Mộ Nhiên giúp hắn bỏ vỏ của thịt và trứng, bỏ vào trong bát của hắn, “Anh có tính toán gì không?”

Cố Văn Hi không phải người đơn giản, lần này nếu là có người truy sát, hắn nhất định sẽ trả thù lại.

“Chờ tin tức.” Cố Văn Hi trả lời một câu, vùi đầu gặm lấy gặm để.

Chu Mộ Nhiên không tiếp tục nói nữa, cúi đầu xem kịch bản, đợi đến khi Cố Văn Hi ngay cả nước cũng uống sạch sành sanh mới đứng dậy đem rác rưởi thu rồi.

“Ngủ không?”

“Ừm.” Cố Văn Hi nhìn ra Chu Mộ Nhiên quả thật không thể mở mắt nổi, gật đầu.

Nâng Cố Văn Hi lên giường, Chu Mộ Nhiên cũng núp ở trong chăn.

“Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon.”

Sau khi tắt đèn phòng trở nên tối thui, một lúc sau mới có thể nhìn thấy ánh sáng mờ mờ. Dựa vào ánh trăng, Cố Văn Hi nhìn người sát vách giường.

Mấy ngày nay quá mệt mỏi, hiện tại Cố Văn Hi đến bên cạnh y, tâm của Chu Mộ Nhiên nhất thời thả xuống, hầu như trong nháy mắt Chu Mộ Nhiên liền ngủ.

” Hiên...” Dưới ánh trăng, vốn nên hai chân tàn tật không cách nào nhúc nhích Cố Văn Hi đi đến bên người Chu Mộ Nhiên, nhẹ nhàng hôn một cái lên khóe môi của y.

12. Chương 12

Chu Mộ Nhiên bởi vì Cố Văn Hi mà trở nên càng thêm bận bịu.

Sáng sớm rời giường đỡ Cố Văn Hi đi nhà cầu, cộng thêm rửa mặt. Ra ngoài chạy bộ sáng sớm đã biến thành ra ngoài mua bữa sáng.

Khi không có cảnh quay, Chu Mộ Nhiên còn phải trở về giặt quần áo, tuy rằng chỉ là ném vào máy giặt, đổ bột giặt vào bên trên nhưng Cố Văn Hi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, thật giống như hai người đã sinh hoạt bên cạnh nhau rất lâu, có lão bà hiền lành bên cạnh nấu cơm giặt quần áo.

Một tuần cứ trôi qua như vậy, hai người rèn luyện phi thường thuận lợi, trực tiếp tiến vào hình thức lão phu thê.

“Thật sự không được?” Từ khi Chu Mộ Nhiên không chịu nổi Cố Văn Hi mãi tới mãi lui đáp ứng rửa ráy giúp hắn, hầu như mỗi ngày Cố Văn Hi đều ngóng trông lúc này.

Thế nhưng hy vọng Chu Mộ Nhiên thẹn thùng đỏ mặt cái gì là không thể. Chu Mộ Nhiên từ trước đến giờ đều là người thoải mái, hơn nữa không hề che giấu thường thức của mình một chút nào.

Vóc người của Cố Văn Hi rất đáng xem, tám khối cơ bụng vô cùng rõ ràng, nhân ngư tuyến càng là gợi cảm đến cực điểm. Chu Mộ Nhiên cảm thấy nếu như mình là một người đại diện, y nhất định sẽ đào đổi phương đến dưới cờ của mình.

Đặc biệt là đôi chân dài kia, vừa nhìn là biết đã từng rèn luyện qua, vừa không quá phát đạt cũng không quá tinh tế, chỉ nhìn là biết lực đá của hai cái chân này phi thường kinh người.

Mà hiện tại hai cái chân này bị phế bỏ, trong lòng Chu Mộ Nhiên vô cùng tiếc hận.

Cố Văn Hi nhìn thấy vẻ mặt của Chu Mộ Nhiên, giật mình, trong miệng lại làm bộ vô tình mở miệng “Thầy thuốc nói xoa bóp nhiều là có thể khôi phục một chút tri giác, kiên trì phục hồi...nhưng anh bây giờ...”

“Như vậy...” Chu Mộ Nhiên không nói gì thêm, chờ Cố Văn Hi rửa sạch, đỡ hần trở về phòng.

Cố Văn Hi vốn tưởng rằng Chu Mộ Nhiên sẽ giúp hần, trong lòng cân nhắc những lời từ chối giải thích, ai biết đối phương căn bản không nhắc lại chuyện này. Nhìn Chu Mộ Nhiên tự mình đi làm chuyện của mình, Cố Văn Hi hận không thể rút cái điện thoại trong tay đối phương ra ngoài, kéo người vào trong lồng ngực hôn nhẹ, nói cho y biết chân của mình không có chuyện gì, chỉ là què thôi, làm gì đều không ảnh hưởng.

Chu Mộ Nhiên vội vàng dùng điện thoại tìm tòi. Ở thời đại tinh tế loại tay nghề xoa bóp này đã thất truyền từ lâu, đổi thành người máy trí năng xoa bóp. Vì thế y không có một chút khái niệm nào đối với chuyện này.

Tìm tòi ở trên website cả giờ Chu Mộ Nhiên mới tìm được một phần tranh ảnh liên quan tới xoa bóp, vội vã vờn mình xuống giường.

Cố Văn Hi đang cân nhắc sự tình tiếp theo, hần đương nhiên không phải thật sự bị buộc lên đường tuyệt lộ chỉ là tạm thời tỏ vẻ yếu thế trước phe địch, thuận tiện thừa dịp khoảng thời gian này ở bên cạnh người yêu.

Đang cân nhắc, bỗng nhiên hần thấy bên giường chìm xuống, nhìn thấy đối phương ngồi vào bên giường của hần, một bộ muốn nói lại thôi nhìn hần.

“Làm sao?” Cố Văn Hi cả kinh, vẻ mặt của đối phương có chút vi diệu.

“Em mới vừa xem một phương pháp xoa bóp, em giúp anh xoa bóp. Sau này khi có thể đi ra ngoài thì tìm người chuyên nghiệp sau, đừng để chậm trễ.” Chu Mộ Nhiên dùng ngón tay điểm điểm cái chân vốn không có cảm giác kia của hần.

Trong nháy mắt canh tay trắng nõn kia bấm tới bắp đùi của hần, Cố Văn Hi suýt chút nữa duỗi thẳng chân, vội vã dứt bỏ những tư tưởng kia mới không mất mặt tại chỗ.

Thế nhưng, người yêu muốn xoa bóp giúp mình? Trong lòng Cố Văn Hi lộp bộp, khóe miệng đều có chút áp chế không nổi nhếch lên trên.

“Hiên...anh...” Cố Văn Hi đương nhiên là muốn Chu Mộ Nhiên xoa bóp, nếu như cái chân kia nếu thật sự không có tri giác thì vô cùng tốt nhưng hần hiện tại có tri giác. Nghĩ đến tay của đối phương dao động ở trên người hần, hần lại không khống chế được tư tưởng của mình.

“Đều là nam nhân, không cần thẹn thùng, em sẽ không khinh bỉ anh.” Chu Mộ Nhiên chỉ cho rằng Cố Văn Hi ghen ghét, không để ý, trực tiếp kéo chân đối phương sang một bên, chính mình lại đi tìm một cái

ghế nhỏ, ngồi ở bên giường tỉ mỉ xoa bóp.

“Có cảm giác sao?” Chu Mộ Nhiên xoa bóp giống như thăm dò mấy lần, ngẩng đầu hỏi dò.

Cố Văn Hi lắc lắc đầu.

Chu Mộ Nhiên cúi đầu một lần nữa, làm theo điện thoại di động bảo mà gia tăng cường độ.

Chu Mộ Nhiên tìm kiếm huyết vị, bởi vì nghĩ đến chân Cố Văn Hi không có cảm nên tăng thêm lực đạo..

“Bây giờ thì sao? Có cảm giác sao?”

Cố Văn Hi cắn răng lắc lắc đầu biểu thị không có cảm giác.

Chờ Chu Mộ Nhiên cúi đầu lần thứ hai, Cố Văn Hi mới không tiếng động mà hít sâu một hơi, trên mặt đều sắp biến sắc.

Trời ạ, bên trong bắp chân quá đau rồi! Dùng hết toàn lực mới kiên trì không nhúc nhích được a!

Khi Chu Mộ Nhiên còn không cảm thấy làm sao, Cố Văn Hi đã nhăn đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng, không thể làm gì khác hơn là xoa xoa trong bóng tối, khuyên Chu Mộ Nhiên “Hiên, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Vẫn không cảm giác được một chút gì?” Chu Mộ Nhiên có chút chán nản thu tay lại.

“Dù thế nào đi chăng nữa, cảm ơn em, Hiên, anh...”

Không biết tại sao, Chu Mộ Nhiên bỗng nhiên có chút bất mãn với cái tên Hiên mà Cố Văn Hi gọi này.

Nhận thấy được tâm tình của mình không đúng, Chu Mộ Nhiên vội vàng đứng lên rót trà cho hai người.

“Mấy ngày nay có nhiều cảnh quay, có lẽ em sẽ về khá muộn, em sẽ mang cơm về cho anh trước.”

“Không phải sắp quay xong phim rồi sao?”

“Đúng vậy, chính là muốn kết thúc nên mới càng thêm bận bịu một chút.” Chu Mộ Nhiên nhẹ nhàng trả lời.

Liên tục nửa tháng, Chu Mộ Nhiên mỗi ngày đều mang một phần cơm khác nhau cho Cố Văn Hi rồi lại vội

và rời đi, đến tận hơn mười giờ khuya mới trở về.

“Rốt cuộc em đang bận cái gì?” Lúc mới đầu thấy đối phương bận bịu hần cũng không để ý, nhưng một thời gian dài sau Cố Văn Hi lại cảm thấy thực sự có cái gì không đúng. Nhìn Chu Mộ Nhiên lại đập bóng đêm trở về, nhúu chặt mày hỏi.

Mỗi ngày về muộn thì không tính, còn có dáng vẻ mệt mỏi cực kỳ kia. Nếu không phải là Cố Văn Hi phát hiện không đúng, lén lút dấn dò đối thuộc hạ đi thăm dò thì sẽ không biết đoàn kịch căn bản không hề có chuyện tăng ca.

Tuy rằng đều ở chung trong một phòng thể nhưng để che giấu Cố Văn Hi, Chu Mộ Nhiên đã không thảo luận kịch bản ở trong phòng mình. Gian phòng này của y ở chỗ khúc quanh, dễ dàng không ai lại đây, Cố Văn Hi cũng không nghe được tin tức của đoàn kịch, lúc này mới nhất thời không phát hiện Chu Mộ Nhiên mỗi ngày kỳ thực đều không phải đi đóng phim.

“Sau này sẽ không.” Chu Mộ Nhiên lên tinh thần “Ngay hôm nay em đâm bóp cho anh nhá?”

“A?” Cố Văn Hi sững sờ, làm sao lại chuyển đề tài đến cái này?

Không đợi Cố Văn Hi trả lời, Chu Mộ Nhiên đã ngồi xuống một bên giường, kéo chân Cố Văn Hi.

“Em...”

Cố Văn Hi nhìn thủ pháp thành thạo không giống lần trước của Chu Mộ Nhiên, kinh ngạc không biết nói gì mới tốt. Nếu như lúc này còn không hiểu ra, hẳn liền thành kẻ ngu si.

Cố Văn Hi nắm tay của Chu Mộ Nhiên “Không cần xoa bóp.”

Chu Mộ Nhiên nghe thấy thanh âm Cố Văn Hi nói chuyện có một chút giọng mũi, ánh mắt sáng lên “Ừ...có cảm giác sao?”

“Ừm. Có cảm giác.” Sông mũi Cố Văn Hi chưa xốt “Mỗi ngày em ra ngoài vào buổi tối là để học xoa bóp sao?”

“A...Em có chút ngốc, một tuần mới học được như vậy.” Mắt Chu Mộ Nhiên đầy vẻ mệt mỏi nhưng lại không có chút oán giận nào “Ông chủ cửa tiệm kia tự mình dạy em.”

“Sau này không cần đi nữa.” Viên mắt của Cố Văn Hi đỏ lên. Đây là người đầu tiên đối tốt với hần sau khi mẫu thân hần chết, mà hần lại đang lừa gạt đối phương.

“Ừ, sau này không cần đi tới. Tuần sau em phải quay lại thành phố, bắt đầu chính thức tuyên truyền.”

“Ừ, nhanh đi rửa ráy, ngủ sớm một chút đi.” Cố Văn Hi nỗ lực khắc chế kích động muốn đem người ôm vào trong lòng ngực “Cảm ơn em.”

“...” Chu Mộ Nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn Cố Văn Hi đang ngồi ở trên giường “Chúng ta là người yêu, không phải sao?”

Kỳ thực Chu Mộ Nhiên cũng không hiểu mình rốt cuộc là nghĩ như thế nào, bằng vào thực lực kinh tế của hai người bọn họ đều không đến mức để y phải tự mình đi học. Cố Văn Hi không muốn thể hiện sự yếu thế ở trước mặt người khác, y thà rằng tự mình đi học xoa bóp.

Tìm kiếm phòng xoa bóp ở trên internet, mỗi ngày lái xe đi học. Lúc mới đầu ông chủ căn bản không dám tin tưởng tiểu tử đẹp trai trước mắt này lại muốn học xoa bóp, sau đó vẫn là Chu Mộ Nhiên nói chân của người nhà mất đi tri giác, lại không tiện ra ngoài, lúc này mới gật đầu tự mình dạy y.

Những tháng ngày học xoa bóp cũng không dễ dàng vượt qua, ban ngày đóng phim, buổi tối đưa cơm cho Cố Văn Hi, y chỉ có thể vội vã ăn một chút đồ lúc đổi xe. Cũng may công phu không phụ lòng người, cuối cùng cũng coi như là học thất thất bát bát, ông chủ tuyên bố y có thể xuất sư.

Chân của Cố Văn Hi có tri giác, trái tim của Chu Mộ Nhiên rốt cục cũng thả xuống, cố gắng ngủ một đêm, khi đóng phim trên mặt đều mang theo nụ cười, làm cho Trương đạo tức giận đến hung hăng nhắc nhở: bây giờ là cảnh khổ tình, cảnh khổ tình!

Buổi chiều lúc Chu Mộ Nhiên trở lại liền phát hiện trong phòng không có ai. Nghĩ là Cố Văn Hi buồn chán đi ra ngoài nên cũng không để ý. Chờ đến khi y thu thập quần áo dơ mới phát hiện quần áo của đối phương cũng không thấy.

Trong lòng Chu Mộ Nhiên run lên, trực tiếp gọi điện thoại qua.

Điện thoại là thủ hạ của Cố Văn Hi nhận, đối phương nói tình huống của hắn có chuyển biến tốt, Cố Văn Hi bị hắn mang đi. Đồng thời cường điệu cảm tạ một phen.

Biết Cố Văn Hi an toàn, Chu Mộ Nhiên thoáng an tâm. Hộp cơm mở ra, cơm nước đã nguội, lật đũa mấy lần, dĩ nhiên phát hiện chính mình không cái gì muốn ăn, may mà hôm nay cố ý mua mấy món mình thích ăn để chúc mừng chân Cố Văn Hi có cảm giác.

Chân của Cố Văn Hi có cảm giác đương nhiên phải đi hồi phục, Chu Mộ Nhiên không biết tại sao trong lòng mình lại vắng vẻ. Lắc lắc đầu điên cuồng làm vận động một giờ, lại tắm nước nóng, mới để cho mình mệt mỏi ngủ.

13. Chương 13

Buổi lễ ra mắt của đồng hồ Lạc Ninh chính thức khai mạc, tuy rằng tài chính giai đoạn đầu bị thiếu không ít thế nhưng Laure có thể được phái tới phụ trách khu vực Trung Hoa đương nhiên không phải rác rưởi.

Hắn thu dọn tài liệu một lần nữa, chủ động thừa nhận sai lầm, lần thứ hai nộp báo cáo về dự án phát triển tốt đẹp của thị trường này.

Tài chính mới được rót vào rất nhanh, tuy rằng không nhiều thế nhưng cũng đủ để tuyên truyền.

Cùng ngày với tuyên bố, màn hình lớn bốn phía hội trường đều chiếu hình ảnh của Đường Hiên.

Loại khí chất kia thực sự khiến người ta sáng mắt lên, khách mời tham gia tuyên bố cùng với truyền thông đều dò hỏi xem y là ai. Cũng có người có ấn tượng với Đường Hiên nhưng không dám nhận, bởi vì người trên quảng cáo kia thực sự là quý khí bức người, nói là vương tử của vương quốc nào cũng không quá khuếch đại, thực sự vô cùng khác với thiếu niên ôn hòa mà bọn họ thấy trước kia.

Mãi đến tận khi Chu Mộ Nhiên lấy thân phận người phát ngôn xuất hiện ở hiện trường, mọi người lúc này mới tin tưởng con mắt của chính mình.

Chu Mộ Nhiên vốn chỉ là chụp ảnh tĩnh bây giờ lại tiếp tục quay đoạn clip quảng cáo, bắt đầu từ hôm nay chính thức được truyền bá ở trên TV và internet. Sau khi bị Laure mãnh liệt yêu cầu, Chu Mộ Nhiên cũng đồng thời đảm nhiệm nghĩa vụ làm người phát ngôn.

Trước kia Chu Mộ Nhiên đã tham gia buổi biểu diễn thời trang ở quốc tế nên bây giờ đã trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng ở giới thời trang, chỉ có điều những người khác còn không biết. Có quảng cáo, hơn nữa cộng với tên tuổi ngôi sao mới ở giới thời trang của Đường Hiên, đây cũng là một sự tuyên truyền rất lớn đối với Lạc Ninh.

Laure thậm chí còn báo cáo với tổng bộ, muốn thiết kế một kiểu đồng hồ đeo tay theo phong cách Châu Á, chuyên môn để cho Đường Hiên tuyên truyền, cái đề nghị này đã được thông qua.

Buổi biểu diễn thời trang của Rand đại sư có người Hoa tham dự! Cái tin tức này đã được đào lên rất nhanh theo sự xuất hiện của Đường Hiên.

Vinh dự chưa từng có bao giờ này đã đẩy tên tuổi của Đường Hiên lên với tốc độ hỏa tiễn.

Quảng cáo đã được truyền bá ra mấy ngày, tên tuổi của Đường Hiên nhất thời nóng như lửa, nhóm nữ sinh mỗi ngày đều đàm luận danh tự này, cho dù là một bức ảnh chân dung của Đường Hiên cũng tăng giá lên mấy lần.

Laure càng kiếm được một đồng tiền, lượng tiêu thụ của loại đồng hồ đeo tay này rất khả quan, thêm vào

đó còn tặng cho những người mua đồng hồ một tập ảnh mà Rand đại sư cùng với Putte đại sư chuyên môn chụp cho Đường Hiên, có thể dựa vào tập ảnh này để có cơ hội nắm tay với thần tượng trong buổi họp fan lần sau.

Có rất nhiều nữ sinh cầu cha mẹ mua cho mình một cái đồng hồ chỉ vì một tập ảnh kia, chỉ vì có thể nắm tay thần tượng. Lượng tiêu thụ ít nhất cao gấp đôi so với dự tính của hắn.

Càng khiến người ta bất ngờ chính là chuyện được gọi ra từ buổi ký tên.

Rand đại sư rất có tình cảm với Hoa Quốc, không chỉ trang phục bên trong tập ảnh đều là theo phong cách Hoa Quốc mà ngay cả chữ viết bên ngoài tập ảnh cũng được viết bằng chữ Hoa cổ.

Chu Mộ Nhiên liếc mắt nhìn, cảm thấy dùng bút ký tên thật không hợp phong cách liên bảo người chuẩn bị bút lông cùng mực nước để ký tên.

Thư pháp của Chu Mộ Nhiên được luyện ra bởi những đệ tử theo dòng dõi thư hương khi còn nhỏ, sau này khi trở thành đại minh tinh y cũng chưa từng từ bỏ. Nhưng bây giờ làm gì có minh tinh nào có thể viết chữ bằng bút lông? Càng không cần phải nói đến kiểu chữ độc đáo kia.

Kiểu ký tên kia làm cho rất nhiều đại sư thư pháp quan tâm, sau khi bình luận một phen thì càng cảm thấy chữ viết này thật đẹp. Không nói đến người bình thường không viết được như vậy, ngay cả những người được gọi là thư hương môn đệ cũng không có mấy người có thể thắng được y.

Có công ty văn hóa nhìn thấy nét chữ kia còn ra giá một ngàn nhân dân tệ mua lại kiểu chữ kia, có thể nói là bản chân thực của câu nói một chữ đáng giá nghìn vàng.

Có người của giới văn hóa quan tâm và khen ngợi, cái tên Đường Hiên này càng vững vàng dát lên một tầng văn hóa, triệt để khác một trời một vực so với những minh tinh phổ thông khác.

Đường Hiên nổi tiếng càng làm cho Hòa Thánh Hiên đổ kị hầu như muốn thổ huyết.

“Tại sao hắn ta lại nhận được thư mời của buổi biểu diễn này?” Hòa Thánh Hiên dùng sức vỗ vào bàn tổng giám “Còn có, hắn nhận được quảng cáo của Lạc Ninh từ lúc nào!”

“Cái kia bởi vì không có lợi nhuận nào nên ném cho hắn.” Tổng giám suy nghĩ một chút rồi nói “Không phải cố ý dận dò sao?”

Hòa Thánh Hiên làm sao có thể nghĩ được chuyện như vậy, hắn chỉ nhớ dận là cái gì không tốt thì ném cho Đường Hiên.

“Vậy thì cái quảng cáo tiếp theo thì sao? Cũng không phải là không kiếm lời chứ?” Xem buổi tuyên bố của

Lạc Ninh làm gì giống như là không có tiền “Đi xem xem hợp đồng này bao nhiêu tiền.”

Bây giờ Hòa Thánh Hiên ỷ vào sự sủng ái của Cố Văn Nhã ngay cả các cổ đông cũng không để vào mắt, tổng giám cũng không dám trêu, chỉ đành bảo thư ký của mình đi tìm.

Kết quả Tân Á căn bản không thể tìm được cái hiệp ước này.

“Xảy ra chuyện gì? Lẽ nào là tự ký?” Hòa Thánh Hiên phát hiện quả thật không có liên danh luật sư trực tiếp khởi tố Đường Hiên vi ước.

Kết quả đương nhiên là vô dụng. Đường Hiên đã sớm lén lút giải ước với Tân Á, người ký tên vẫn là ba vị chủ quản, tuy rằng chính bọn hắn đều không nhớ rõ chuyện này. Việc này đương nhiên là Đậu Xanh làm ra, bằng không chỉ bằng Hòa Thánh Hiên cũng sẽ không dễ dàng thả Đường Hiên rời đi.

Khởi tố không được, Hòa Thánh Hiên lại không phải là người dễ dàng buông tay, trong lòng hắn lại sinh ra một độc kế khác.

Chu Mộ Nhiên bị Diệp Đường đánh thức, trong một đêm y lại hồng khắp cả đại giang nam bắc, còn hồng hơn quảng cáo trước kia.

Trên internet toàn là ảnh cùng với video của y, Chu Mộ Nhiên liếc mắt liền biết rất nhiều là ảnh ghép. Thế nhưng trong đó cũng có ảnh của y và Cố Văn Hi, có điều mặt của Cố Văn Hi không được chụp rõ ràng, chỉ có thể nhìn ra hai người dựa vào rất gần để nói chuyện.

Nếu như chỉ là Cố Văn Hi, Chu Mộ Nhiên đương nhiên không coi là việc gì to tát cả, thế nhưng những bức hình cùng với video kia đều xuất hiện các loại tiêu đề Đường Hiên bị rất nhiều người bao dưỡng các kiểu.

Chu Mộ Nhiên đang nghĩ xem nên tìm cái cớ gì để phát video trong tay ra ngoài, lần này dĩ nhiên lại có người bắc thang cho y.

Dẫn dò Đậu Xanh đem mấy cái video kia cùng với mấy cái tiêu đề mê hoặc người kia phát ra.

Trên mạng bởi vì những tấm ảnh của Đường Hiên cùng với nhiều lão nam nhân khác nhau mà huyền não không ngừng, rất nhiều người biểu thị trước kia bị Đường Hiên mê hoặc, nguyên lai đối phương là một người không biết yêu bản thân như thế, từ đây phần ti (hâm mộ) chuyển người qua đường.

Tiếp theo trên mạng xuất hiện một đoạn video, tiêu đề giống hệt trước kia. Trong lòng mọi người đều nhanh ói ra, đây không phải chỉ là hôn nhẹ cái gì, nguyên lai còn lên cả giường?

Chờ đến sau khi bọn hắn mở video ra mới phát hiện nội dung không hề có một chút quan hệ gì với tiêu đề. Trong lòng mọi người đều thầm mắng người viết tiêu đề thế nhưng tấm mắt lại bị người xuất hiện trong

video hấp dẫn.

Trên màn hình là một cảnh bệnh viện, người biết chuyện liếc mắt một cái liền biết đây là thời điểm trước kia Đường Hiên nằm viện. Còn tưởng rằng mặt sau sẽ có vở kịch cảm xúc mãnh liệt gì, không nghĩ tới chuyện tiếp theo lại làm cho bọn họ giận không nhịn nổi.

Cái gì không truy cứu, cái gì không khởi tố, cái gì Hòa Thánh Hiên không hề hạ độc.

Giọng nói kia rõ ràng là biện minh cùng với uy hiếp trắng trợn, mục đích chỉ có một cái, bức bách Đường Hiên từ bỏ khởi tố.

Lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy oan ức nhưng miễn cưỡng cười tươi kia, lòng của mọi người đều nhanh tan nát.

Nguyên lai vào lúc mà bọn hắn không biết, hài tử này lại bị người ta bắt nạt đến như thế, lại bị người khác uy hiếp.

Bọn họ biết mà, chuyện hạ độc lớn như thế, làm sao có thể nói không khởi tố liền không khởi tố. Hơn nữa đây đã được xem như là một vụ án hình sự lại sống chế mặc bay như vậy, nguyên lai nước ở sau lưng này còn quá đen rồi.

Tâm tình của những người vừa nãy còn phỉ nhổ Đường Hiên bây giờ lại xoay chuyển 180 độ. Vào lúc này, Đậu Xanh lại leo lên tiểu hào mới đăng ký, giả làm một tên chuyên gia kỹ thuật, vạch ra những vết tích photoshop của mấy bức hình kia, mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Bọn họ biết mà, một hài tử sạch sẽ long lanh như vậy làm sao lại có thể làm ra chuyện như vậy, loại thủ đoạn đổ oan cho người khác này, cũng một bọn họ nghĩ ra.

Rốt cuộc là ai sẽ làm như vậy, là ai lại tận lực hại Đường Hiên như thế, mọi người rất nhanh tìm thấy đáp án ở trong một video khác.

Đó là một đoạn video về hai người lăn lộn ở trên giường, một người trong đó không nghi ngờ chút nào là Hòa Thánh Hiên, một người khác qua ánh mắt xuyên thấu kỳ diệu của một đám võng hữu, xác nhận chính là nam nhân xuất hiện trong phòng bệnh của Đường Hiên.

Thân phận của người đàn ông này rất nhanh được bóc ra. Đừng nói Cố Văn Nhã vốn là lão tổng của một công ty giải trí, yêu thích làm náo động, cho dù hắn thật sự biết điều, có Đậu Xanh ở đây hắn cũng không thể tránh khỏi.

Cố Văn Nhã là lão tổng của công ty giải trí của Đường Hiên, Hòa Thánh Hiên cùng với Đường Hiên đều là nghệ nhân dưới cờ của hắn. Kết quả là quy tắc ngầm lại một lần nữa bị bóc đi ra.

Có người nói Đường Hiên chính là không chịu bị bao dưỡng mới dẫn ra một loạt chuyện sau này như thế.

Chuyện này trực tiếp làm cho Đường Hiên cùng với Hòa Thánh Hiên thành hai loại người đối lập. Một người sạch sành sanh rõ ràng rành rành, nỗ lực nghiên cứu hành động. Một người khác dựa vào thân thể để có thể ngủ ra nhân vật, ai biết đoàn kịch cùng với khán giả không phải người ngu, lúc này mới hạ độc để nhỏ cỏ tận gốc.

Cũng có người đứng nói ra chuyện này quá đúng dịp, thật giống như bị người an bài vậy. Nhưng rất nhanh liền có người phản bác, nói Đường Hiên nằm viện do trúng độc, cái phòng kia của y hẳn là có máy theo dõi do cảnh sát lắp vào để quan sát tình huống của bệnh nhân. Mà Đường Hiên không hề biết đến sự có mặt của cái máy theo dõi này.

Mà loại video này bị truyền đi ra, chỉ có thể nói là có nhân viên cảnh sát phụ trách theo dõi không thể nhìn được nữa! Đừng quên trước kia cảnh sát bị ép từ bỏ tra án, hành động lúc đó chính là gây trở ngại sự công chính của tư pháp, ý đồ một tay che trời.

Rất nhiều người tán thành với cách nói này, có người biểu thị là chính mình nhìn thấy cũng sẽ làm như vậy, phía dưới hẳn có rất nhiều người bình luận, mãi cho đến khi có chừng +1000 mới thôi.

Xem xong não nhiệt, khoe miệng của Chu Mộ Nhiên càng cao hơn, không đầu óc không kỹ thuật không kim chủ còn dám chơi với ta? Muốn chết.

Diệp Đường làm người đại diện của Đường Hiên, lần đầu công khai thân phận mở miệng ở trên internet.

Từ sau sự kiện hạ độc kia, Đường Hiên gần như bị ướp lạnh, công ty còn đoạn tuyệt hết thấy tài nguyên. Vạn bất đắc dĩ, Đường Hiên chỉ có thể tự lấy ra phí bồi thường hợp đồng chuyển công ty.

Phong sát, đây chính là phong sát. Fans điên cuồng mắng ở trên mạng.

Hiên tại không phải vấn đề nhân vật, không phải vấn đề hồng hay không, mà là biết rõ có vấn đề, nhưng còn phong sát người bị hại. Nếu như không phải vì đề xuống sự thực, hà tất phải làm như vậy?

(Nghịch thân) khi đó đã quyết định nhân vật, Đường Hiên hồng là tất nhiên. Thế nhưng công ty lại tuyệt tâng người này mà đi phủng một kẻ tình nghi, trong này không khỏi có mờ ám.

Lời nói của fans trên mạng còn không có gì, lời nói của Diệp Đường làm cho người của Tân Á bắt được một tia hy vọng, bắt được ngôn ngữ của đối phương để công kích lại đối phương luôn luôn là sở trường của Tân Á.

Nhân viên phát ngôn của Tân Á liên tục tố cáo Diệp Đường phỉ báng bọn họ yêu cầu chịu trách nhiệm trước pháp luật! @Diệp Đường.

Đằng sau của Diệp Đường có Cố Văn Hi làm sao có thể sợ lời uy hiếp nho nhỏ của đối phương. Nếu nói là trước kia hai phe tranh đấu ngay cả bắt cóc ám sát đều đã vận dụng, hiện tại Cố Văn Hi đã thông báo hẳn, tất cả đã nằm trong sự khống chế, hẳn còn phải sợ cái quái gì nữa.

Diệp Đường trực tiếp hồi phục bốn chữ: không phục đến đây. @Tân Á chính thức.

Tất cả mọi người đều chuẩn bị kỹ càng đậu phộng hạt dưa, chuẩn bị xem kịch vui, phía dưới blog của Diệp Đường lại xuất hiện mấy đoạn video.

Toàn bộ quá tình hạ độc của Hòa Thánh Hiên! @Tân á chính thức, Lộ lộ hữu hiên, Sở cảnh sát Sâm Châu.

Toàn bộ quá trình vu cáo Cao Dương của Hòa Thánh Hiên!@ Tân Á chính thức, Lộ lộ hữu hiên, Đào dạt rất vui vẻ — Cao Dương, Sở cảnh sát Sâm Châu.

Lão tổng Tân Á bức người bị hại! @ Tân á chính thức, Lộ lộ hữu hiên, Tân Á tổng giám đốc — Cố Văn Nhã, Sở cảnh sát Sâm Châu.

Trong này có video Cố Văn Nhã thuyết phục Đường Hiên từ bỏ khởi tố, rất nhiều người cũng đã xem qua. Tuy rằng có một ít trong lời nói uy hiếp, nhưng có phạm tội hay không thì vẫn còn cần cơ quan công an phê duyệt. Thế nhưng mặt hai cái video khác thì không đơn giản như vậy.

Tuy rằng ở chỗ Hòa Thánh Hiên hạ độc không có máy ghi hình thế nhưng có quay một chiếc cửa pha lê lớn màu trà. Thông qua pha lê phản quang, động tác đổ bột phấn vào trong bình của Hòa Thánh Hiên vừa xem là hiểu ngay. Tuy rằng không có chứng cứ chứng minh cái kia chính là vật phẩm có độc, thế nhưng cũng không thể chứng minh cái bột phấn kia không phải. Đương nhiên, chứng cứ này tự nhiên là Đậu Xanh tìm tới.

Hai cái video khác là cảnh Hòa Thánh Hiên ở đồn cảnh sát tố cáo Cao Dương hạ độc, một đoạn là Hòa Thánh Hiên đối mặt với Cố Văn Nhã, khác một đoạn là Hòa Thánh Hiên đối mặt với cảnh sát.

Nếu như không có video hạ độc của Hòa Thánh Hiên thì hai cái video kia có thể coi như là Hòa Thánh Hiên đang tích cực phối hợp với cảnh sát. Thế nhưng cộng với cái video hạ độc kia liền trở thành chứng cứ tội vu cáo.

Cũng trong lúc đó, Diệp Đường mang theo bản gốc của những video này đến cục công an.

14. Chương 14

Mạng lưới bằng chứng như núi, sự tình nháo đến mức này thì không thể dè xuống được.

Chuyên gia giám định trình sát hình sự rất nhanh công bố kết quả trên trang mạng của Sở cảnh sát Sâm Châu: Video chân thực hữu hiệu.

Trong lúc nhất thời trên mạng trở nên xôn xao.

Kỳ thực lúc video được công bố ra phần lớn người cũng đã tin nó là sự thực, nếu không thì cái tội danh vu cáo này cũng không hề nhẹ. Thế nhưng bởi vì sự tình quá to lớn, độc giết chính là tội cố ý giết người, mặt sau còn có hành vi vu cáo, uy hiếp người bị hại các loại mới khiến người ta cảm thấy khó mà tin nổi.

Diệp Đường ra tay đem tất cả vật chứng ra ánh sáng, bên Cố Văn Hi ra tay càng ác hơn, bởi vì trước kia đầu đá nhau nên hắn có rất nhiều chứng cứ, khi mọi người vội vàng vây quanh chỗ của cảnh sát thì bên này lại bùng nổ ra một đồng chuyện, trốn thuế, tham ô công khoản, quy tắc ngầm, phim nóng... Mãi đến tận khi Cố Văn Nhã bị công an bắt lại, cổ phiếu cũng lần thứ hai rơi xuống.

Cố Văn Nhã căn bản không lo được cho Hòa Thánh Hiên, chính hắn còn Nê Bồ Tát qua sông, tự thân khó bảo toàn đây (*Bồ Tát bằng đất sét qua sông, khó giữ nổi thân*).

“Lưu Thắng Hiên?” Cảnh sát cầm lệnh bắt giữ, đứng ở cửa lớn, nói ra tên thật của Hòa Thánh Hiên.

“Các ngài...”

“Cậu là kẻ tình nghi hạ độc giết người, đây là lệnh bắt giữ!”

“Không. Cái này không thể nào!” Lưu Thắng Hiên hoảng sợ mở to hai mắt không dám tin tưởng lắc đầu, “Vụ án này đã kết thúc!”

“Không có a, người ta chỉ là tạm thời không khởi tố, cũng không phải vụ án thẩm tra xong. Bây giờ người ta khởi tố, lại có chứng cứ. Được rồi, đi mau.” Cảnh sát giục Hòa Thánh Hiên lên xe cảnh sát, Lưu Thắng Hiên vẫn như cũ là không dám tin tưởng, chết sống không lên xe.

“Tôi muốn gặp Đường Hiên.”

“Tiểu Hiên.”

Phía sau vang lên thanh âm, Lưu Thắng Hiên quay đầu. Cao Dương mặc một thân quần áo màu đen, vẻ mặt nghiêm túc.

“Cao Dương...Cậu, cậu đi ra?” Lưu Thắng Hiên nghĩ đến video trên mạng kia, chỉ hy vọng Cao Dương vẫn chưa thấy.

“Ừm. Mới ra.” Cao Dương mặt không hề cảm xúc nhìn Hòa Thánh Hiên.

“Cao Dương, Cao Dương cậu cứu cứu tớ, từ nhỏ cậu vẫn thích tớ, lần này lần này cậu cũng sẽ giúp tớ đúng hay không?” Lưu Thắng Hiên tránh thoát tay của cảnh sát, chạy về phía Cao Dương.

“Đúng...” Cao Dương trầm mặc một chút, gật đầu.

“Quá tốt rồi, cậu mau nói cùng với bọn họ, cái kia không phải tớ làm!” Lưu Thắng Hiên lúc này đã tuyệt vọng đến mức cái gì cũng dám thử.

“Tiểu Hiên, cậu đã từng yêu tớ bao giờ chưa?”

“Tớ thích, tớ yêu cậu, cậu đã quên chúng ta đã nói là khi có tiền sẽ cùng nhau sao?” Lưu Thắng Hiên không thể chờ đợi được nữa gật đầu, hiện tại chỉ Cao Dương có thể cứu hắn, ngày hôm qua Cố Văn Nhã bị bắt đi, hắn bây giờ ngay cả bản thân cũng không lo được.

“Thật sự sao?” Cao Dương nhẹ nhàng mở miệng, “Vậy tại sao lại vu hại tớ?”

“Tớ tớ...” Lưu Thắng Hiên lắp bắp.

“Là muốn tớ chết thay cho cậu, cậu sẽ cùng với người có tiền trải qua những tháng ngày hạnh phúc đúng không?” Trong mắt Cao Dương một mảnh mù mịt.

“Cao Dương...cậu sao vậy, cậu như vậy tớ rất sợ... Cậu nói cậu yêu tớ thậm chí vì tớ làm tất cả...” Lưu Thắng Hiên không nhận được lùi về sau vài bước.

“Hiện tại cũng vậy.” Cao Dương nở nụ cười, “Tớ đồng ý vì cậu mà chết.”

Lưu Thắng Hiên thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp nói ra câu tiếp theo liền cảm thấy bụng dưới đau đớn quần quai, phía sau truyền đến vài tiếng thốt lên kinh ngạc cùng với tiếng bước chân ngổn ngang.

Sau khi Cao Dương đâm Hòa Thánh Hiên một đao liền xoay tay cũng tự đâm mình một đao, một đao này thậm chí còn tàn nhẫn hơn đao đâm đối phương. Cố chấp yêu một người nhiều năm như vậy, vậy mà người ấy lại hại mình, bắt mình làm người chết thay.

Bên này huyền não giống như sinh ly tử biệt vậy, bên của Cố Văn Hi cùng Chu Mộ Nhiên cũng không tốt hơn chút nào.

Chu Mộ Nhiên mới vừa làm xong tuyên truyền liền được người của Cố Văn Hi đón đi. Lo lắng hai chân của đối phương Chu Mộ Nhiên đương nhiên là không do dự, chỉ là hai tiểu đệ này của đối phương thực sự

không khôn khéo một chút nào, hai ba câu liền bị Chu Mộ Nhiên hỏi ra kẽ hở.

Khi Cố Văn Hi ngồi xe đẩy được thả hạ đẩy vào phòng khách, Chu Mộ Nhiên đã vững vàng ngồi ở trên ghế salon, khoe miệng là một nụ cười cao thâm khó dò. Mấy tiểu đệ của Cố Văn Hi ở phía sau ánh mắt lấp lóe, ngay cả nhìn lão đại của mình cũng không dám.

” Hiên, em đã đến rồi.”

“Ừm. Tôi đến rồi.” Chu Mộ Nhiên ngồi không nhúc nhích.

” Hiên...” Cố Văn Hi có một chút chột dạ, tự mình chuyển động bánh xe đi đến bên người Chu Mộ Nhiên, “Lần trước vội vã trở về phục hồi, không chờ em trở về, có phải em tức giận hay không.”

“Làm sao có thể chứ.” Chu Mộ Nhiên cười đến xán lạn cực kỳ.

” Hiên em đừng cười như thế... Anh sợ...” Cố Văn Hi chăm chú nhìn vào tiểu đệ phía sau Chu Mộ Nhiên, nhìn khuôn mặt chột dạ của đối phương, trong lòng nhất thời rõ ràng cái gì.” Hiên em nghe anh giải thích!”

“Giải thích cái gì? Chúng ta chia tay đi.”

“Đừng a, đây là một hiểu lầm!” Cố Văn Hi chảy mồ hôi ròng ròng.

“Một người tàn tật cả hai chân làm sao có thể đảm bảo tính phúc sau này của tôi? Tôi muốn một tình nhân có thể đối chiến trên giường, không muốn một người bị liệt.” Bàn tay của Chu Mộ Nhiên vỗ nhẹ trên mặt Cố Văn Hi.

“Cho anh một phút. Sau một phút sẽ trả cho em một mãnh nam!” Cố Văn Hi không giả bộ được nữa, đẩy xe lăn đến phòng ngủ thay đồ.

“Hừ.” Chu Mộ Nhiên khê hừ một tiếng, xoay người bắt đầu cởi áo khoác trên người mình.

Chúng tiểu đệ hai mặt nhìn nhau, lão Đại và đại tẩu muốn ở phòng khách đến một phút? Bọn họ có nên đi ra ngoài sớm hay không, miễn cho bị đau mắt hột...

Chưa tới một phút Cố Văn Hi đã chạy ra, quần áo vừa nãy đã cởi hết ra, thay đổi một thân trang phục vô cùng lịch sự, trên người còn bắn ra những bong bóng hồng, suýt chút nữa mù một đám mắt chó của bọn tiểu đệ.

“Tiểu Hiên...”

“Cố Văn Hi a.” Chu Mộ Nhiên nhìn đối phương thân thể như ngọc đứng ở trước mặt mình, khóe miệng cười càng lúc càng lớn, nhấc chân đạp một cước vào cái bụng của hắn.

Cố Văn Hi căn bản không đề phòng cú đá này, vội vã lùi về sau, dù là phản ứng nhanh, vẫn là sát qua người.

Chúng tiểu đệ mở to miệng: đại tẩu thật mãnh!

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu được tại sao Chu Mộ Nhiên lại cỡ áo khoác. Bởi vì như vậy đánh tương đối dễ dàng!

Toàn bộ phòng khách hoàn toàn không có một chỗ nào lành lặn, bàn đập phá, cái ghế đập, chén trà nát một chỗ, sô pha lật nghiêng, tiểu đệ dán lên tường...

Cố Văn Hi cảm thấy không thể để cho người yêu mình luyện tiếp như vậy, y đã từ tỉnh tỉnh mê mê ném đá giấu tay lúc trước biến thành sát thủ nhà nghề như hiện tại, cường hãn đến nỗi hắn muốn báo cảnh sát bạo lực gia đình.

Xem những vết xanh xanh tím tím trên người hắn, trên bụng còn có dấu chân chứ đừng nói chi là mặt, đối phương luôn luôn yêu thích đánh vào mặt. Vừa nãy soi gương, có lẽ tuần này không ra ngoài được.

Cũng may hai người đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, đánh một trận lại phần khởi chiến đấu một buổi trưa, cuối cùng cũng coi như là có thể cố gắng trò chuyện.

Cố Văn Hi tinh tế giải thích hành vi trước kia của mình, đơn giản là mê hoặc đối phương, thuận tiện đi chỗ của người yêu làm nũng cầu quan hệ tiến thêm một bước. Chỉ là hắn không nghĩ tới Chu Mộ Nhiên có thể vì hắn mà làm đến mức kia, thực sự không đành lòng lại lừa gạt xuống, chỉ có thể nhịn đau rời đi trước.

Lần này là dự định trước tiên nói cho đối phương biết mình sắp khởi rồi, lại cho đối phương niềm vui bất ngờ, xem như là sự việc đã trôi qua. Không nghĩ tới tiểu đệ của mình lại phá hết...

Cũng may bữa này cũng không uống công cụ chịu đựng, hai người đều cảm giác quan hệ thân mật hơn.

Đồng thời Cố Văn Hi cũng triệt để thắng thân phận của mình với Chu Mộ Nhiên.

Hơn 20 năm trước Cố lão gia tử Cố Phục Hưng ngoài tình, còn làm ra con riêng. Mẫu thân của Cố Văn Hi, vợ chính thức dưới cơn nóng giận cùng đối phương ly hôn.

Hơn 20 năm nay, Cố Phục Hưng cùng Tiểu tam chân ái tái hôn, yêu chết đi sống lại, đối với đứa con Cố Văn Nhã này cũng là yêu thương có thừa.

Năm đó Cố Phục Hưng lập nghiệp có quan hệ rất lớn với gia tộc của mẫu thân Cố Văn Hi, chỉ là nhà cậu ở trong hắc đạo, những năm này tuy rằng dưới sự nỗ lực tẩy trắng của Cố Văn Hi đã không có gì khác biệt với các xí nghiệp bình thường, nhưng trong xương vẫn mang theo khung vô lại.

Ý của cậu Cố Văn Hi là, những tài sản kia cho dù Cố Văn Hi không muốn cũng không thể tiện nghi Tiểu Tam, huống hồ những năm kia vẫn vẫn lén lút đối với cả nhà bọn họ ném đá giấu tay, lúc này càng thêm không chút khách khí.

Thế nhưng bọn họ cho cùng cũng là ở trong hắc đạo, thủ hạ nhiều, cũng đủ tàn nhẫn, nhưng không có cao thủ nào.

Những thứ mà Đậu Xanh lơ đãng bày ra làm cho mắt của Cố Văn Hi sáng lên, có thể đào ra những thứ lén lút của Tân Á sẽ bớt việc hơn rất nhiều. Chờ hẩn nhìn thấy người thì càng hợp ý. Chuyện này quả thật là người tài làm chuyện gì đều đẹp.

Chuyện tiếp theo, toàn bộ hành trình Chu Mộ Nhiên đều tham dự, tự nhiên không cần nhiều lời.

Hiện tại Cố Văn Nhã bởi vì vướng vào những chuyện này, các loại tội danh chứng cứ xác thực, thậm chí còn công lấy mạng người, không có hai mươi năm cũng đừng nghĩ đi ra.

Lưu Thắng Hiên may mắn không chết, vàng sáng trên người đều bị lột ra, cái gì danh giáo sinh viên tài cao, cái gì đa tài đa nghệ, cái gì thần tượng đang “hot”... Hết thấy đều là chuyện cười, theo phán quyết tù chung thân của Lưu Thắng Hiên, đem tất cả đều mai táng ở ngục giam.

Khi chuyển ngục giam, Chu Mộ Nhiên tới gặp Lưu Thắng Hiên một lần.

“Tại sao, tại sao tao gặp phải mày liền không thông thuận. Những việc này đều là mày ở sau lưng thao túng đúng không? Mày cùng với Cố Văn Hi... Dựa vào cái gì, tao mới là ảnh đế!”

Chu Mộ Nhiên không tỏ rõ ý kiến hừ một tiếng.

“Đúng là tôi, năng lực của cậu không bằng tôi, hành động cũng không bằng tôi, thua không phải chuyện đương nhiên sao? Còn nguyên nhân của những chuyện này? Cậu thật sự muốn biết?”

“Muốn...”

Ánh mắt của Lưu Thắng Hiên lấp lóe.

“Cậu muốn biết nhưng tôi lại không muốn để cậu chết rõ ràng như thế.” Khóe miệng Chu Mộ Nhiên nở ra một nụ cười tà ác, “Cậu coi như đời trước cậu đã nợ Đường Hiên đi!”

“Đường Hiên, Đường Hiên mày nói rõ cho tao. Đến cùng tại sao! Đường Hiên!” Lưu Thắng Hiên gào thét giống như bị điên, nhìn bóng người dần biến mất của Đường Hiên, điên cuồng trên mặt đã biến thành đáng vẻ độc ác, “Đường Hiên, mày không nghĩ là tao sẽ ghi âm đúng không? Tao muốn chống án, tao muốn tố cáo!”

“Đậu Xanh, xử lý tốt chứ?” Chu Mộ Nhiên lái xe, mắt nhìn thẳng mở miệng.

Bên cạnh, chỗ người ngoài không nhìn thấy, có một tiểu đồng đáng yêu chừng năm sáu tuổi đang ngồi, thế nhưng chỉ là đáng vẻ linh hồn.

“Đều tốt. Nếu như hần nghe một chút thì sẽ nghe thấy bài hát mà tôi hát.” Trên mặt Đậu Xanh lóe lên tia bồn cợt.

Sự thực kết quả càng ra ngoài dự đoán của hai người. Một tuần lễ sau Chu Mộ Nhiên thu được tin tức Lưu Thắng Hiên được phóng thích đưa vào trại tâm thần. Không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên ngu xuẩn đến như vậy, rõ ràng ghi âm đều bị xóa mà vẫn điên cuồng chống án, bị người từ đầu đến đuôi xem là bệnh thần kinh.

15. Chương 15

Ngày công chiếu “Nghịch thần” phòng bán vé đã đạt đến chín chữ số, đột phá kỷ lục cao nhất của lịch sử. Một đám diễn viên một người hồng hơn một người, Chu Mộ Nhiên làm một trong những diễn viên chính, lại là nhân vật phản diện số một, nhân khí càng cao đến không ngờ.

Bộ phim này trực tiếp đặt vững địa vị của Đường Hiên, hầu như trở thành thần tượng của toàn dân. Diệp Đường thủ đoạn cao siêu bắt đầu thêm những chuyện có liên quan đến Cố Văn Hi vào, fans, đặc biệt là những người ái mộ nữ nhìn thấy nam nhân cường đại kia mắt đều biến thành hình trái tim. Tuy rằng mấy tháng sau Chu Mộ Nhiên cùng Cố Văn Hi trực tiếp xuất quỷ (come out) cũng nhận được sự ủng hộ của các fans, trở thành cp quốc dân.

Trong âm thầm Đường Hiên đã từng dò hỏi một số fans có quan hệ khá quen thuộc, tại sao lại ủng hộ bọn họ như vậy. Đáp án nhận được lại làm cho bọn họ đỏ mặt cười:

Hai nam nhân cực phẩm như bọn họ, ngược lại các nàng không chiếm được, còn không bằng cho đối phương, nếu là rơi vào trong tay của nữ nhân, các nàng mới sẽ đỡ kị ngủ không yên.

Chu Mộ Nhiên biểu hiện xuất sắc làm cho cái tên Đường Hiên này sáng chói vô cùng. Hòa Thánh Hiên đã từng tranh giành với Đường Hiên đã biến mất trong ký ức của mọi người, ban đầu ở bệnh viện tâm thần còn điên cuồng phản kháng, một năm rưỡi sau triệt để tan vỡ, thật sự thành bệnh tâm thần, chỉ nhớ rõ những chuyện khi còn bé cùng với Cao Dương đã bị hần lợi dụng.

Sau khi Chu Mộ Nhiên nhận được tin tức liền nở nụ cười, triệt để lãng quên người này.

Sau khi Chu Mộ Nhiên cùng với Cố Văn Hi đi lĩnh chứng ở Hà Lan về, một người tiếp tục đóng phim, một người tiếp tục nỗ lực công tác tẩy trắng các anh em của mình.

Cố Văn Hi lấy nham hiểm giả dối để nổi tiếng, lấy ánh mắt thần chuẩn để nổi danh, cấp tốc tích lũy của cải, trở thành cá sấu lớn nổi danh thương mại.

Cái tên Đường Hiên này vang vọng đại giang nam bắc, cũng dẫn dắt một luồng thủy triều. Những vai y đóng có vai chính, có vai phụ, nhưng đều đặc sắc vô cùng, vĩnh viễn được giữ lại ở trong lịch sử điện ảnh.

Mà làm bạn đời của y, Cố Văn Hi cũng trở thành một danh nhân. Điều mà làm cho bọn họ ước ao nhất chính là cảm tình của bọn họ, ở trong giới này tuy rằng không phải duy nhất nhưng cũng là cực kỳ hiếm thấy .

Đường Hiên đóng hơn năm mươi bộ phim, trong đó phần lớn là phim của Trương đạo. Sau khi Trương đạo gác máy, Chu Mộ Nhiên cũng thuận theo tránh bóng.

Chu du cùng với Cố Văn Hi khắp cả thế giới, cuối cùng định cư lại ở một vùng thôn quê nhỏ, vẫn sống đến mấy tháng sau khi Cố Văn Hi tạ thế, y mới tạ thế.

“Xin lỗi Đường Hiên, tôi không làm được như suy nghĩ trước kia của cậu, cưới vợ sinh con.” Đây vốn là kế hoạch nhân sinh của Đường Hiên, chỉ tiếc y xưa nay cũng không thích nữ tử, càng không muốn không đầu làm lỡ một đời của con gái người ta.

May là đây cũng không phải nguyện vọng để giải thoát của Đường Hiên, bằng không y cũng thật là làm khó dễ. Đời này y sống đến bảy mươi tuổi, mãi đến tận khi Cố Văn Hi chết lúc tám mươi tuổi y mới gặt đầu biểu thị hoàn thành nhiệm vụ, một lần nữa trở lại kẻ hờ.

“Không sao cả!” Trên khuôn mặt khéo léo của Đường Hiên lộ ra một luồng sáng, vừa lắc đầu vừa cười rơi lệ, “Cám ơn đại nhân báo thù cho tôi, tôi rất muốn đời sau có thể sống hào sảng như ngài, tìm một người cũng yêu tôi.”

“Sẽ.” Chu Mộ Nhiên dẫn hắn đi đến cột sáng phía sau như lời dặn của tiền nhiệm Minh sứ giả. Đi vào cột sáng này thì có thể đến Minh giới, một lần nữa đầu thai.

“Đúng rồi.” Đường Hiên bước một chân vào cột sáng lại rút trở về, chạy đến trước mặt Chu Mộ Nhiên, hôn một cái lên má y: “Cái này tôi không cần, để cho ngài!”

Một luồng lãng lượng ôn nhu thoải mái theo cái hôn kia tiến vào thân thể của Chu Mộ Nhiên.

“Đây là...”

“Đây chính là lực lượng linh hồn. Càng giải thoát thành công, lực linh hồn càng hoàn chỉnh. Lực linh hồn của Đường Hiên so với trước kia nhiều hơn một chút.” Minh sứ giả đời trước nhàn nhạt mở miệng “Được rồi, cậu cũng nên đi giải quyết linh hồn kế tiếp đi. Ta đã hoàn thành nhiệm vụ của ta, lập tức sẽ rời khỏi chỗ này, đường đi sau này cậu hãy cố gắng, có gì không hiểu liền hỏi Đậu Xanh.”

Từ biệt tiền nhiệm Minh sứ giả, Chu Mộ Nhiên mang theo Đậu Xanh trở lại đường hầm.

“Đậu Xanh, tại sao có ánh sáng lơ mơ, giống như sắp biến mất vậy?”

“Đó là linh hồn đã sắp tiêu tan, nếu không giúp bọn họ giải thoát, họ sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.”

“Hoàn toàn biến mất?” Chu Mộ Nhiên quay đầu nhìn về phía nam hải cuộn thành một đoàn, yên lặng khóc ở phía bên trái, lòng căng thẳng.

Đó là một nam hải chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi, so với Đường Hiên của thế giới trước còn nhỏ hơn mấy tuổi.

Chu Mộ Nhiên nhẹ nhàng ngồi xổm xuống trước mặt nam hải, sờ sờ đầu của đối phương.

“Tiểu đệ đệ, em có ủy khuất gì? Nói cho anh có được hay không?”

“Ca...”

“Anh là người có thể giúp em. Nói cho anh, anh có thể giúp em hoàn thành tâm nguyện.”

“Ca ca, đệ muốn thân sinh cha mẹ của đệ nhận đệ, còn muốn tạm biệt cha mẹ đã nuôi dưỡng đệ, ô ô...”

Chu Mộ Nhiên sững sờ, quay đầu nhìn về phía Đậu Xanh, “Đậu Xanh, tư liệu cho ta.”

“Tiếp thu tin tức thì sẽ nhất định phải tiến vào thế giới này.” Đậu Xanh hỏi dò.

Chu Mộ Nhiên gật đầu. Linh hồn của đứa nhỏ này đã rất ảm đạm rồi, y sợ bé sẽ không kịp đợi y cứu giúp những người khác trước.

Lượng lớn tin tức truyền vào làm cho Chu Mộ Nhiên hơi đau đầu. Thế nhưng chỉ sau một khắc, sắc mặt của y lập tức trắng bệch

Tên thật của nam hải là Vi Lan, Tác Vi Lan

Tổ tiên đời đời kiếp kiếp đều là thợ may của hoàng cung, chuyên chế tác các bộ trang phục của hoàng hậu, hoàng đế thậm chí là toàn bộ hậu cung.

Đến đời của gia gia nam hài này rốt cuộc nắm giữ được một chức quan ngũ phẩm, ở trong chức nghiệp phường thêu này đã rất nổi danh, quang tông diệu tổ.

Tác gia phường quần khuê phòng cùng chức phường, thế nhưng am hiểu nhất là thêu.

Hơn nữa am hiểu thêu nhất không phải là nữ nhi Tác gia mà là những nam nhân của Tác gia, tài nghệ còn cực cao siêu, người bên ngoài khó có thể với tới.

Phụ thân của Tác Vi Lan-Tác Nhạc Đường càng là tài tăng xuất chúng, thời đại niên thiếu xuất thần nhập hóa, thành chủ tọa của phường thêu. Đến mười tám tuổi, thánh thượng khâm điểm hẩn thêu bộ long bào để tế thái miếu, trong lúc nhất thời tên khắp thiên hạ.

Tác Vi Lan là nữ tử thứ ba của Tác Nhạc Đường, có hai người ca ca, từ nhỏ liền triển lộ thiên phú hơn người. Thế nhưng không giống với trước kia, Tác gia mặc dù nam nhi càng có thiên phú, thế nhưng con gái nhiều, nam hài đời đời đơn truyền.

Thế nhưng đến đời này của Tác Vi Lan, mặt trên liền toát ra hai người con trai, trong thời khắc vui mừng, mọi người cùng đến miếu bái phật cầu hương tạ thần.

Đến khi sinh ra Tác Vi Lan, một câu khó có thể nuôi lớn của lão hòa thượng, làm cho Tác Vi Lan từ nhỏ bị nuôi thành con gái.

Tất cả mọi người đều cho rằng Tác gia sinh con gái, chỉ có Tác gia tự mình biết mình có ba người nam hài.

Tác Vi Lan tuy rằng được nuôi như nữ hài nhưng là người nghịch ngợm nhất trong ba người con trai, so với hai người ca ca còn thông minh hoạt bát nhiều lắm, người một nhà thương yêu không ngớt, được xem là tâm can bảo bối hòn ngọc quý trên tay.

Đến năm sáu tuổi, Tác Vi Lan theo mẫu thân hồi hương tế tổ, trên đường trở về gặp phải giặc cướp, người một nhà triệt để thất tán.

Sáu tuổi Tác Vi Lan rơi xuống thung lũng bên dưới, tuy rằng mạng nhỏ không ngại thế nhưng bị mất ký ức, bị một đôi lão phu thê không có hài tử trong thôn thu dưỡng, cải danh Quan Phi.

Sau khi thất lạc Tác Vi Lan cũng không triệt để thoát ly Tác gia, do vận may run rủi lần thứ hai trở lại Tác gia, nhưng là lấy thân phận họa sĩ. Lúc này Tác Vi Lan đã khôi phục lại một chút ký ức muốn nhận lại cha mẹ ruột nhưng lại bị người trong bóng tối ngăn chân, cuối cùng bị hại chết dưới tình huống người Tác gia vẫn không biết chuyện.

Tác Vi Lan trước khi chết vẫn không thể lại gọi một tiếng nương, cũng không có nhìn kẻ thù hại chết hẳn cầm tác phẩm hội họa cuối cùng của hắn nhận được sự thương thức của thánh thượng, khâm tử hôn nhân, lấy thân phận nữ nhi Tác gia, mặt mày rạng rỡ xuất giá.

Nhanh chóng hấp thu những ký ức này, sắc mặt của Chu Mộ Nhiên trở nên rất khó nhìn, hầu như là không chút nghĩ ngợi quyết định lập tức tiến vào thế giới của Tác Vi Lan.

Khi mở mắt ra, Chu Mộ Nhiên phát hiện mình đang nằm trên một chiếc xe ngựa, xe ngựa đang vui vẻ đi về phía trước.

Chu Mộ Nhiên nghĩ lại ký ức của Tác Vi Lan một chút, nhớ tới đây là đang ở trên đường đi đến kinh thành.

Sau khi từ nơi này ly biệt dưỡng phụ dưỡng mẫu, Tác Vi Lan sẽ chết ở kinh thành, lại không thể thấy mặt dưỡng phụ dưỡng mẫu, cũng không thể cùng cha mẹ ruột nhận nhau.

Lúc này quan trọng nhất chính là trước tiên nhận cha mẹ ruột, sau đó tìm cơ hội về xem dưỡng phụ dưỡng mẫu, tốt nhất có thể đưa đến kinh thành, như vậy sẽ không chia lìa.

Chỉ là, tiền thân trước khi chết nhận hết dần vặt về tinh thần, đối với đoạn ký ức ở lại kinh thành hỗn loạn không ngớt, Chu Mộ Nhiên cũng chỉ biết hắn bị dưỡng nữ trong nhà Tác gia hãm hại, không nhận được sự tin tưởng của cha mẹ ruột, cái khác lại không biết rõ.

Dù thế nào đi chăng nữa, trước tiên cứ tới kinh thành rồi nói sau, lấy chiêu đối chiêu đi!

Chu Mộ Nhiên cân nhắc xong liền nhắm mắt lại, vừa mới đến thân thể này, tinh thần còn chưa hoàn toàn phù hợp, rất là mệt mỏi, vừa vặn có thể dựa vào xe ngựa nghỉ ngơi một chút.

Không chờ y mơ màng ngủ thềm xe liền đung đưa kịch liệt, ngựa kinh hô một tiếng bắt đầu lao nhanh, sau một lát đột nhiên dừng lại, phu xe lớn tiếng bắt đầu cãi cọ.

Chu Mộ Nhiên mang vẻ mặt buồn ngủ vén rèm nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bên cạnh có một con ngựa cao lớn, một nam tử ước chừng hai mươi tuổi đang ngồi trên đó, mặc một bộ trang phục màu đen.

Khi Chu Mộ Nhiên nhìn sang, nam nhân cũng đang cúi đầu nhìn về phía y, hai mắt đối diện, Chu Mộ Nhiên quyết đoán thả xuống rèm.

Không phải y không phóng khoáng, thực sự là cặp mắt kia quá có tính xâm lược, Chu Mộ Nhiên chỉ cảm thấy trong nháy mắt trên dưới quanh người hoàn toàn không còn che chắn, giống như bị người xem rõ ngọn ngành vậy.

16. Chương 16: Nghiền Ép Dưỡng Nữ Xấu Xa

“Trên xe là tiểu công tử?” Nam nhân không để ý tới phu xe kêu la muốn bồi xe, tiện tay bỏ lại khối bạc hồ hững mở miệng.

“Là khách hàng.” Phu xe nhận được bạc con mắt liền sáng lên, ngữ khí thô bạo lúc trước nhất thời trở nên nịnh nọt không ngớt, tự nhiên là hỏi gì đáp nấy, dù sao vừa nãy cũng chỉ bị đối phương chạy nhanh làm con ngựa bị kinh hách, bản thân xe cộ cũng không có gì tổn hại cả, huống chi lúc đó đối phương cũng đã ngăn ngựa lại rồi.

Biết phu xe cùng với người bên trong cũng không phải một nhà, nam tử cũng không để ý đến phu xe nữa, ngồi trên thân ngựa cao giọng mở miệng, “Thật không tiện làm kinh ngạc ngựa của tiểu công tử, chẳng biết có thể đi ra để cho tại hạ tạ lỗi được không?”

Chu Mộ Nhiên vốn không muốn xuống, thế nhưng nghĩ lại cũng không có cái gì. Mặc dù ánh mắt của đối phương quá dọa người thế nhưng mình cũng không có chỗ nào đắc tội đối phương, hẳn là cũng sẽ không có xung đột gì.

Nghĩ tới đây, Chu Mộ Nhiên dừng một chút, vén rèm xuống xe.

Có lẽ do ngồi lâu ở trên xe, hai chân y vừa chạm đất liền suýt nữa ngã oặt xuống, may mà nam nhân đứng lúc giờ tay ra mới đỡ được cánh tay của y.

“Thân thủ của gia thật khá.” Phu xe một bên nịnh hót khen tặng. Nam nhân vẫn không nhìn đối phương một chút nào, chỉ là nhìn chăm chăm vào Chu Mộ Nhiên.

“Đa tạ công tử.” Chu Mộ Nhiên hoạt động chân một chút liền đứng vững, lui về phía sau một bước thoát ly tay của nam nhân.

Nam nhân cũng không để ý lắm, thu tay lại.

“Tiểu công tử nhìn thật quen mặt, không biết là đi đến nơi nào?”

“Về nhà, chúng ta đi đến...”

“Là đi huyện Lâm An.” Chu Mộ Nhiên mở miệng cắt đứt lời phu xe. Phu xe kinh ngạc liếc mắt nhìn y, cuối cùng cũng không mở miệng cãi lại.

Nam nhân cười như không cười mà nhìn hai người một chút “Tại hạ cũng đi về phía huyện Lâm An, không biết có thể đi cùng không?”

“...”Chu Mộ Nhiên khẽ cau mày. Đây là ý gì? “Công tử cười ngựa, chúng ta ngồi xe, sợ rằng tốc độ không giồng không thể cùng đường.”

Nghĩ đến mục đích của chuyến đi này, trong lòng Chu Mộ Nhiên đột nhiên rung mình. Chẳng lẽ đây là người mà đối phương phái ra? Chuyện mình vào kinh chỉ có người của phường thêu Thanh Dương biết, chẳng lẽ đối phương đã sớm biết thân phận của mình nên lúc này mới phái người đến đây?

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt đột nhiên nổi lên phòng bị, nam nhân sững sờ.

Hắn thật sự cảm thấy ngũ quan của thiếu niên có chút quen mắt, chỉ là không nhớ được đã gặp ở nơi nào nên lúc này mới theo bản năng hỏi một câu.

Nhìn thấy đối phương bài xích, nam nhân ngược lại cũng không miễn cưỡng, khẽ mỉm cười: “Nói cũng đúng, đã như vậy, chúng ta nếu có duyên thì sẽ gặp lại. Không bằng tiểu công tử để lại họ tên, sau này tạm biệt cũng vẫn là bằng hữu.”

“Ta tên Quan Phi.”

“Tại hạ Khương Thần, tiểu huynh đệ hữu duyên gặp lại.”

Nam nhân quay đầu ngựa lại, vội vã rời đi.

Chu Mộ Nhiên thở phào nhẹ nhõm. Đồng hành cùng một người như vậy thực sự là áp lực quá lớn.

Thế nhưng đối phương dễ dàng rời đi như thế, sợ rằng mình hiểu lầm rồi.

Mưa gió nửa tháng cuối cùng cũng coi như đến kinh thành. Tuy rằng trên đường cũng ở nhà trọ mấy lần, thế nhưng vì tiết kiệm tiền, cũng vì nhanh chóng đến nơi, hơn nửa thời gian bọn họ đều dừng chân ở bên ngoài.

Lần này đến kinh thành y mang theo một nửa ngân lượng đã tích góp được trong mấy năm qua, một nửa còn lại để cho dưỡng phụ dưỡng mẫu. Dù đã dùng tiết kiệm nhưng dọc đường đi mọi chi phí đều là y trả, đến kinh thành, thanh toán tiền cho phu xe, trong ví của y còn lại không đến năm lượng.

Kinh thành khắp nơi đều quý, năm lượng bạc ở huyện Thanh Dương sống đã đủ tiền thóc gạo trong một năm, nhưng ở kinh thành này chỉ sợ còn không đủ một bữa rượu chè.

Chu Mộ Nhiên định trước tiên đi tìm một nhà nghỉ, nghỉ ngơi một phen rồi đi Tác gia sau.

“Quan Phi?”

Chu Mộ Nhiên cảm thấy cái tên này rất quen tai, dừng một chút mới nghĩ đến đó là tên bây giờ của mình, vội vã xoa người.

Phía sau có đoàn người, cầm đầu là một người có đôi mày kiếm sắc bén, hai mắt hẹp dài, môi mỏng hơi mím, đang nhìn y.

“Hóa ra là Khương công tử.” Chu Mộ Nhiên vội vã thi lễ.

Người đàn ông này không phải dễ dàng có thể quên mất. Đối phương lúc này thay đổi một thân quần áo màu xanh, góc ống tay áo thêu ám văn, làm cho người càng trở nên ngọc thụ lâm phong.

Có ký ức của nguyên chủ, Chu Mộ Nhiên liếc mắt một cái liền biết loại vải kia nhìn như mộc mạc thực ra lại xa hoa cực kỳ.

Đó là loại gấm vóc cực kỳ quý báu, luôn chỉ do nội vụ phủ cung cấp. Cho dù hoàng gia ban thưởng cũng tuyệt đối chỉ ban thưởng cho quan lại từ tam phẩm trở lên.

Người trước mắt không phú cũng quý, không nghĩ tới một người ngẫu nhiên gặp phải trên đường lại có thân phận như vậy.

Nếu thân phận của đối phương không phú cũng quý, không biết liệu có quan hệ gì với người phụ nữ đã hại chết nguyên thân.

Chức quan cao nhất của Tác gia mới chỉ đến ngũ phẩm, mà lại xưa nay không quan tâm đến chính sự. Nếu người phụ nữ kia có bối cảnh như vậy thì sẽ không lén lút hãm hại y.

“Không nghĩ tới dĩ nhiên ở đây gặp phải Quan công tử.” Khương Thần cười như không cười mà nhìn Chu Mộ Nhiên. Chu Mộ Nhiên sững sờ, mới nhớ tới lúc trước mình nói dối muốn đi Lâm An. Bây giờ chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, chắc chắn không thể lại từ huyện Lâm An đến kinh thành.

Thế nhưng chỉ chuyện nhỏ này làm sao sẽ làm khó Chu ảnh đế, trên mặt lộ ra nụ cười ngại ngùng “Àn, bởi vì có việc gấp lắm thời sửa lại hành trình. Không nghĩ tới lại vẫn có thể gặp lại Khương công tử, thực sự là có duyên phận.”

Ý là, đối phương cũng nói dối.

Khương Thần sững sờ, lập tức bắt đầu cười ha hả. Tiểu hài tử này thú vị, nguyên bản chỉ là nhìn quen mắt có hảo cảm, không nghĩ tới nhìn mềm mại thành thật kỳ thực lại thông tuệ nhạy bén.

“Quan tiểu đệ chớ trách, vi huynh không có ý trách cứ, chỉ thuần túy là hiếu kỳ mà thôi.” Khương Thần chấp tay với Chu Mộ Nhiên “Hẹn nhau không bằng ngẫu nhiên gặp lại, nơi này vừa vặn có tửu lâu, rượu

và thức ăn đều tạm được, không bằng vì huynh làm chủ, mở tiệc đón gió tấy trần cho Quan tiểu đệ.”

Lời nói của đối phương từng câu từng câu làm cho người không thể xen mồm, biểu hiện trên mặt ôn hòa nho nhã, lời nói lại càng có ý lấy lùi làm tiến, khiến người ta không có cách nào từ chối.

Chu Mộ Nhiên khước từ hai lần đều không thoát được thân, không thể làm gì khác hơn là theo đối phương lên tửu lầu.

Mấy người trẻ tuổi vốn đi theo sau Khương Thần hai mặt nhìn nhau, thiếu niên này quần áo phổ thông, lại là một đường phong trần mệt mỏi, thực sự không nhìn ra có quan hệ gì với người có thân phận như Khương Thần.

Nhìn đối phương cũng không phải rất thân cận với Khương Thần, thế nhưng thái độ của Khương Thần vô cùng kỳ quái, vô cùng khiêm tốn.

Điều này vô cùng không hợp với thanh danh từ trước đến nay của vị gia này!

Từ khi Khương Thần sinh ra đến nay, lúc nào đối phương lại dùng loại ngữ khí nhường nhịn này? Chỉ sợ khi đối mặt với đương kim thánh thượng, người nhường nhịn cũng không phải là vị gia này!

Thế nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nếu là Khương Thần coi trọng, đương nhiên bọn họ phải hoàn toàn ủng hộ.

Buổi tiệc rượu hôm nay cả khách và chủ đều vui vẻ, mấy người trẻ tuổi này đều lớn lên ở kinh thành, nói tới chỗ vui của kinh thành đều khá có hiểu biết. Chu Mộ Nhiên chưa từng tới nơi này nên nghe được say sưa ngon lành, hảo cảm với mấy người cũng tăng lên rất nhiều, cũng biết mấy người này một vị họ Trần, một vị họ Âu, một vị họ Đỗ.

“Nếu như Quan công tử rảnh rỗi, không bằng ngày mai mấy người chúng ta mang người đi dạo kinh thành một chút? Bảo đảm ăn ngon chơi vui.” Người trẻ tuổi họ Đỗ liếc nhìn sắc mặt của Khương Thần, cẩn thận từng ly từng tí lại không mất nhiệt tình mở miệng mời.

“Chuyện này...” Chu Mộ Nhiên đúng là muốn đi chơi, thế nhưng y đến kinh thành không phải để chơi. Chờ mọi chuyện hoàn thành y cũng không sợ không có thời gian “Ta đến kinh thành để làm việc.”

“Ồ?” Mấy người lần thứ hai hai mặt nhìn nhau, lần này ngay cả Khương Thần đều khẽ cau mày.

Nhìn bộ dáng này của Quan Phi cùng lắm cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi, cái tuổi này ở đây đều vẫn còn đang đọc sách. Cho dù trong nhà cùng khổ thì tuổi y nhỏ như vậy có thể làm cái gì, hơn nữa còn muốn tới kinh thành.

Ánh mắt Khương Thần lấp lóe “Làm công?”

“Đúng vậy. Ta là họa thủ (*thủ lĩnh của những người vẽ tranh*) của phường thêu Thanh Dương, lần này trở lại phường thêu tổng bộ của Tác gia gặp chủ nhân. Nếu làm tốt, không chừng còn được ở kinh thành.”

Nói xong những lời này, mấy người trẻ tuổi kia càng thêm buồn bực.

Phường thêu? Họa thủ? Thân phận của Khương Thần làm sao sẽ quen biết loại người này?

Đừng nói là một họa thủ nho nhỏ của phường thêu Tác gia, cho dù là đương gia hiện tại của Tác gia Tác Nhạc Đường nhìn thấy Khương Thần đều chỉ có phần quỳ xuống đất đập đầu thôi.

Mấy người xem sắc mặt của Khương Thần, Khương Thần đúng là không chút biến sắc, điểm quan tâm cũng rất kỳ lạ “Người là họa thủ? Trẻ như vậy?”

“Đương nhiên.” Nói đến cái này, cằm của Chu Mộ Nhiên giương lên, đúng là mang theo vài phần ngạo khí, Khương Thần nhìn mà lại nở nụ cười.

Chuyện vẽ vờ này, Chu Mộ Nhiên đã sớm nghe qua từ chỗ Đậu Xanh.

Thân là họa thủ, y không thể cái gì đều sẽ khai, như thế sẽ lộ ngay lập tức, mà chữ của Chu Mộ Nhiên tuy rằng luyện ra từ nhỏ, nhưng vẽ vờ lại thường thường, không hề ỷ cảnh.

“Năng lực của nguyên chủ sẽ được Minh sứ giả kế thừa.” Đậu Xanh nhún vai hồi đáp “Tác Vi Lan tài cao ngút trời, vẽ vờ cùng thêu thừa hầu như là vô sự tự thông. Đại nhân ngài cũng kế thừa loại năng lực này, không cần phải lo lắng sẽ làm lộ.”

“... Còn có chuyện như vậy?” Chu Mộ Nhiên nghi ngờ nhìn Đậu Xanh, “Vậy ta kế thừa được năng lực gì từ chỗ của Đường Hiên?”

“... Mùi đường có tính hay không?”

“!” Chu Mộ Nhiên nhất thời muốn lật bàn, đây là cái năng lực gì, hơn nữa lại còn kế thừa, sau này phải đi đường như thế nào a?

17. Chương 17

Mấy người thấy Khương Thần không để ý một chút nào cũng tự nhiên vứt bỏ cái nhìn trong lòng, lần thứ hai trở nên nhiệt tình.

“Không bằng Quan công tử vẽ một bức nâng cao nhã hứng, cũng giúp cho chúng ta được mở rộng tầm mắt.” Âu công tử thử mở miệng.

“Đúng vậy. Túy Tiên Cư này xưa nay vẫn dùng để cho văn nhân mặc khách luận thơ luận đạo, luận bàn lẫn nhau là một chuyện rất bình thường.” Công tử họ Trần cũng gật gật đầu.

Chu Mộ Nhiên suy nghĩ một chút, từ khi xuyên qua y vẫn chưa thử xem thiên phú của nguyên chủ đến cùng như thế nào, lúc này có cơ hội liền gật đầu đồng ý.

Túy Tiên Cư này quả thật giống như hai người này nói, giấy và bút mực đều phân phối chỉnh tề, tiểu nhị nghe được bọn họ dặn dò liền bưng tới một bộ đầy đủ.

“Để ta mài mực cho Quan công tử.” Âu công tử là người ít tuổi nhất trong số những người này trừ Chu Mộ Nhiên ra nên chủ động ôm đồm việc này.

Đồ ăn thừa trên bàn được dọn xuống, giấy được trải tốt trên bàn, Chu Mộ Nhiên đề bút hơi suy nghĩ một chút liền hạ bút vẽ.

“Chuyện này...” mấy người trẻ tuổi vây quanh tròn mắt.

“Tuổi còn nhỏ mà dĩ nhiên có thể họa ra ý cảnh như vậy, thực sự hiếm thấy.” Khương Thần đứng dậy nhìn chốc lát, không nhịn được cười thở dài nói.

“Hạ bút như có thần, không chậm trễ chút nào, xem ra là tính trước kỹ càng.” Mấy người bên cạnh cũng gật đầu theo.

“Càng hiếm thấy hơn chính là tuổi của hắn như vậy, dĩ nhiên có tài hoa, ý cảnh như thế, ngày sau tất thành đại khí (nổi tiếng).” Trần công tử một mặt xấu hổ “Uổng công ta học vẽ từ nhỏ, bây giờ cũng không đại thành, trước sau không thoát được cảnh giới họa tượng, Quan công tử tuổi nhỏ nhưng...Ai, hơn xa ra.”

Túy Tiên Cư ở kinh thành này đã được xem là kiến trúc cao tầng, mà tác phẩm hội họa Chu Mộ Nhiên hóa bút thành văn này chính là khung cảnh khi nhìn ra từ trên Túy Tiên Cư này.

Phố xá tấp nập, xe ngựa tiểu thương, lớn đến núi xa, nhỏ đến vẻ mặt của người đi đường, đều sôi nổi trên giấy.

Chu Mộ Nhiên cũng không bị người bên ngoài quấy rối, vẫn như cũ vẽ cảnh. Chu Mộ Nhiên mặc dù tự mình cũng âm thầm hoảng sợ nhưng vẫn tâm thần hợp nhất như cũ, thật lòng tùy tâm mà làm.

Đợi đến khi thu bút, chính y cũng sợ kinh hồn.

Đây thực sự là y họa? Sao có thể có chuyện đó!

Nếu nói đến viết chữ thì y đúng là luyện từ nhỏ, từ khi chưa cầm vững đũa cũng đã đề bút huyền oản bắt đầu biết chữ.

Thế nhưng vẽ tranh cũng không phải sở trường của y.

Tuy rằng cũng có thể họa vài nét bút thế nhưng lại không có chút ý cảnh gì, thường thường mà thôi.

Nhưng hôm nay là làm sao? Bức tranh trước mặt này, vẽ đến nước chảy mây trôi không hề vướng víu, mà lại ý cảnh thâm hậu.

Ngựa xe như nước hoặc thưa hoặc dày kia, núi xa to nhỏ hoặc đậm hoặc nhạt kia... Y không giỏi vẽ vờ chứ không phải là không biết về hội họa.

Ý cảnh của bức tranh này dĩ nhiên là tốt nhất trong tất cả những bức tranh cổ y đã từng thấy.

Thời đại tinh tế đã có rất ít người có thể vẽ tranh cổ, chớ nói chi là ý cảnh. Còn những bức tranh cổ kia, ý cảnh tự nhiên không cần nhiều lời. Thế nhưng nguyên thân mới bao nhiêu tuổi, dĩ nhiên mơ hồ có bút pháp cùng những người này sánh vai.

Nghĩ lại hài tử tội nghiệp bị hại kia, Chu Mộ Nhiên chỉ cảm thấy huyết thái dương trương lên khó chịu.

Thiên đồ anh tài (trời đồ kỳ người tài), một thiên tài như vậy lại chết ở trong tay một nữ nhân ngu xuẩn chỉ biết đến tư lợi của bản thân.

“Quan tiểu đệ tài cao. Năng lực như thế này, chỉ là họa thủ của một phường thêu, sợ là chà đạp.” Khương Thần chậm rãi mở miệng, ngữ điệu chậm ý vị sâu xa.

Ba người bên cạnh nghe thấy Khương Thần mở miệng đều không lên tiếng, thế nhưng vẻ mặt lại không khác nhau một chút nào, đều là một vẻ mặt đáng tiếc.

“Phường thêu cũng không có gì không tốt.” Chu Mộ Nhiên đã tỉnh hồn lại, đè xuống lửa giận trong lòng, miễn cưỡng lộ ra nụ cười “Mấy năm nay nhờ có Tác gia chăm nom chỉ đạo, nếu không ta làm sao còn có mệnh để đến kinh thành. Ngày mai phải đi phường thêu Tác gia bái kiến Tác đại nhân.”

Lời này nói hợp tình hợp lý, hơn nữa còn lộ ra cảm kích. Người của Tác gia là người thân của nguyên thân, là người mà Chu Mộ Nhiên phải chiều cổ.

“Đúng là một người biết tri ân báo đáp.” Khương Thần cười khê “Thế nhưng Tác đại nhân làm sao lại dễ gặp như thế.”

“Có thể nhìn thấy là phúc phận của ta, không thấy được cũng không sao.” Chu Mộ Nhiên cũng cười “Sắc trời cũng không còn sớm, đa tạ Khương công tử cùng các vị công tử khoản đãi.”

“Ta đều gọi đệ Quan tiểu đệ, đệ còn gọi ta công tử, thế này làm sao thích hợp.” Khương Thần giương mắt “Đệ mới tới kinh thành, sợ rằng cũng không có chỗ đặt chân. Nhà của ta có không ít phòng trống, không bằng đến nhà ta ở.”

“Sao có thể quấy rầy như vậy được.” Mặt Chu Mộ Nhiên lóe qua một tia ngạc nhiên, vội vã từ chối.

Người này cũng quá hiếu khách. Chỉ là gặp qua một lần trên đường, kinh ngạc xe ngựa của y, vốn phu xe cũng đã nhận bạc. Nếu gặp gỡ mời ăn một bữa cơm cũng không sao, còn muốn đến nhà ở thì cũng quá khách khí rồi!

“Thần... Trạch viện của Khương công tử xa, không bằng đến nhà ta ở tạm đi. Nhà ta cách phường thêu Tác gia cũng không phải xa.” Trần công tử bỗng nhiên mở miệng nói.

Chu Mộ Nhiên còn muốn từ chối, Khương Thần đã lặng lẽ gạt đầu, “Cứ như vậy đi.”

“Vâng.” Trần công tử vái chào.

Chu Mộ Nhiên hiểu ra, mấy người này sợ rằng cũng không phải là bình đẳng, thấy bộ dạng của Trần công tử như vậy giống như là đang tuân mệnh của chủ nhân.

Từ chối không được, Chu Mộ Nhiên không thể làm gì khác hơn là theo Trần công tử đến trạch viện của hắn. Cũng may chỉ là một đêm, cũng không sao cả.

Trạch viện này của Trần công tử quả thật các phường thêu Tác gia rất gần, thế nhưng trạch viện rất lớn, người hầu trong nhà đông đảo, hầu hạ Chu Mộ Nhiên rất ân cần.

Cả người mùi rượu đương nhiên là tắm rửa một phen, Chu Mộ Nhiên dựa vào men say ngủ một chút, mãi đến khi bóng đêm bao phủ mới tỉnh lại. Cơm nước trong Trần phủ đã chuẩn bị xong từ rất lâu, thấy y tỉnh lại thì vội vã đến mời.

Buổi trưa ăn nhiều, Chu Mộ Nhiên cũng không phải quá đói, đơn giản kiểm vài món yêu thích rồi thôi.

Trần công tử đúng là vẫn rất nhiệt tình, ngôn ngữ hài hước có chừng mực, chộc cho Chu Mộ Nhiên cũng không nhịn được khẽ cười.

Sau khi ăn xong cũng không có gì tiêu khiển, Trần công tử chủ động mở miệng luận bàn họa kỹ.

Chu Mộ Nhiên do dự một chút. Người trong nhà biết chuyện nhà mình, một chút năng lực ấy của y đều là bản năng, nếu như nói đến đạo lý gì đó, y khẳng định không lĩnh hội sâu sắc bằng đối phương.

Chu Mộ Nhiên suy tư chốc lát liền nhoẻn miệng cười. Ý của Trần công tử y hiểu, không phải là muốn biết mình hạn chế ở chỗ nào sao?

“Trần công tử không bằng chúng ta từng người vẽ lên một bộ, bình luận lẫn nhau. Như vậy có phải vô cùng phong nhã?”

“Quả nhiên là phong nhã, diệu kiến, diệu kiến!” Ánh mắt của Trần công tử sáng lên.”Thế nhưng chúng ta đã nhận thức khá lâu còn công tử đến công tử đi, thực sự đông dài. Ta tên Trần Xích, không bằng Quan công tử liền gọi tên của ta đi.”

“Chuyện này... Cũng được, Trần đại ca liền gọi ta Quan Phi, ta nhỏ hơn người mấy tuổi, ta gọi ngài Trần đại ca.”

“Như thế thật tốt, ta liền gọi người Quan Phi đệ.” Trần Xích vui ra mặt.”Chỉ nhìn tranh thì có chút nhạt nhẽo, để ta bảo bọn họ chuẩn bị chút rượu ngon hoa quả tươi, chúng ta vừa uống rượu vừa phẩm họa.”

Chu Mộ Nhiên gật đầu.

Rượu nơi này tư vị không sai, thế nhưng số ghi cũng không cao, uống nhiều một ít cũng không sao.

Vừa vặn hôm đó là mười lăm, trăng tròn giữa trời.

Trăng tròn giữa trời, trong phòng bày rượu ngon trái cây, trên bàn bày sẵn giấy và bút mực, chỉ chờ hai người triển lộ tài hoa.

Tài hoa của Trần công tử xác thực bất phàm, Chu Mộ Nhiên tuy rằng bị thiên phú của nguyên thân chấn kinh, cũng không thể không than thở đối phương thật tinh thông vẽ tranh.

Đặc biệt là bông mẫu đơn kia, vẽ đến đặc biệt kiêu diễm, so với bông hoa thật kia cũng không kém bao nhiêu.

Chu Mộ Nhiên lại không vẽ cảnh tượng bên trong viện này mà là chọn một hình ảnh trong ký ức, vẽ một

bộ tranh cảnh trúc.

“Ồ. Bức tranh cảnh trúc của Quan Phi đệ thật là đẹp.” Hôm nay Trần công tử cảm thấy mình đã bị đối phương kinh diễm nhiều lần, bức tranh trước mặt này cũng đặc biệt có ý cảnh.

Cảnh trúc kia chếch lên, giống như có gió nhẹ lướt qua, cảnh trúc vậy nhẹ theo gió. Phả vào mặt chính là một luồng cảm giác mát mẻ, thấm ruột thấm gan, giống như đối mặt với một rừng trúc thật sự vậy.

” Bức tranh của Trần đại ca cũng làm tiểu đệ mở mang tầm mắt.” Chu Mộ Nhiên than thở từ tận đáy lòng, mẫu đơn phú quý, Trần công tử vẽ đến đặc biệt xinh đẹp quý khí.

“Quan Phi đệ, không dám nhận.” Trên mặt Trần công tử nóng lên, đang muốn nói lại liền nghe phía trước có người đi tới.

“Đây là đang làm gì?” Khương Thần thấy trên bàn đặt đồ vật, hơi nhíu mày hỏi.

“Khương công tử.” Trần công tử vội vã đi chào, trên mặt tất cả đều là cung kính.”Ta cùng Quan Phi đệ bàn luận họa kỹ.”

“Quan Phi đệ?” Trên gương mặt của Khương Thần trầm xuống một chút, một lát mới cười khẽ, “Không nghĩ tới các người nhanh như vậy liền thành bằng hữu.”

18. Chương 18

“Khương đại ca.” Chu Mộ Nhiên cũng lại đây chào.

“Các người chơi gì vậy?” Khương Thần đi vào trong, đi tới cái bàn phía trước thì nhìn thấy hai bức họa, một bức trong đó có họa phong rất quen mắt, chính là Trần Xích. Một bức khác vẽ một rừng trúc, vẽ giống đến nỗi hẳn có thể cảm nhận được những cảnh trúc đang dập dờn trong gió, có một phong cách riêng.”Đây là đang luận bàn họa kỹ?”

“Quan Phi đệ đệ tài cao, Trần Xích bái phục chịu thua.” Trần Xích đúng là không nghe ra lời nói của Khương Thần có ý gì, cười lắc đầu một cái.

“Há, sao lại nói thế?” Khương Thần hứng thú thâm hậu.

Trần Xích ở một bên giải thích sự tình từ đầu đến cuối một phen, ý cười trên mặt Khương Thần càng sâu.

“Đã như vậy, liền bình luận lẫn nhau đi.” Khương Thần ngồi xuống một bên, có nha hoàn bưng lên nước trà hầu hạ.

“Không nói đến ý cảnh của Quan Phi đệ đệ, bút pháp này của đệ, ta thúc ngựa cũng khó đuổi kịp.” Trần Xích cười khẽ lắc đầu, “Thế nhưng Quan Phi đệ đệ, ta chợt có một linh cảm. Ta dĩ vãng quá mức câu nệ, chỉ sợ bởi vì như vậy mới hạn chế kỹ năng.”

“Trần đại ca nói rất có lý, ta suy đoán, lão sư của Trần đại ca là một người nghiêm khắc đến cực điểm mới làm cho Trần đại ca hạ bút chần chờ. Nếu nói riêng về họa kỹ thì Trần đại ca còn hơn xa ta.” Con người của Chu Mộ Nhiên hơi chuyển động, không dấu vết nịnh hót hai câu.

“Ha ha ha, Quan Phi đệ đoán đúng.” Khương Thần mở miệng cười to, “Thế nhưng không phải là lão sư, mà là tổ phụ của hân. Trần Xích, người cũng nên học thả lỏng chút, nếu cứ quy củ như vậy, sợ rằng tiền đồ đáng lo.”

“Công tử giáo huấn rất phải.” Trần Xích vái chào.

Chu Mộ Nhiên đứng ở một bên có chút không biết làm sao. Không biết một câu nói làm sao liền kéo đến chuyện tiền đồ, hơn nữa nhìn thái độ cùng ngữ khí này của Khương Thần, sợ rằng là người có thể can thiệp đến chuyện tiền đồ của Trần Xích. Thế nhưng nhìn bộ dạng của đối phương như vậy, rõ ràng cũng không lớn hơn Trần Xích mấy tuổi.

Ba người ngồi xuống nói chuyện một chút, sắc trời cũng không sớm, Khương Thần nhắc tay, tùy tùng phía sau đưa tới một cái hộp nhỏ.

“Khương đại ca? Đây là...”

“Chỉ là một ít đồ chơi nhỏ, một chút đồ ăn đơn giản, không cần suy nghĩ nhiều.” Khương Thần vung vung tay, “Còn bức họa này, không bằng đưa ta đi. Trúc tông, kinh thành tuy rằng không nhiều nhưng cũng có vài chỗ, đợi đến khi rảnh rồi, ta dẫn người đi xem.”

“Được!”

Chu Mộ Nhiên trở lại phòng khách, tiểu nha đầu phía sau thu dọn lại đồ đạc của y, lại có mấy người được Trần Xích phái tới đưa điểm tâm và nước trà, miễn cho chút nữa y bị đói bụng, làm việc vô cùng cẩn thận, cẩn thận đến mức Chu Mộ Nhiên cảm thấy kỳ quái.

Đến phòng, Chu Mộ Nhiên mở hộp nhỏ ra, y phi thường hiếu kỳ cổ nhân sẽ đưa tới những món đồ gì.

Thế nhưng bên trong hộp cũng không có gì đặc biệt, đơn giản là mấy thứ điểm tâm được làm rất tinh xảo, ngoài ra còn có một chút đồ vật thường dùng và một bộ xiêm y.

Chu Mộ Nhiên sờ soạng vải áo một cái, nguyên thân cả ngày tiếp xúc cái này, bây giờ y cũng hành động theo thói quen.

Quả nhiên chất liệu của loại xiêm y này tốt vô cùng, giống hệt như loại vật liệu trên người Khương Thần.

Có thể mặc loại xiêm y này, còn có thể đem loại xiêm y này đi tặng người, đồng thời làm cho Trần Xích cung kính như thế, đến cùng là thân phận gì?

Thế nhưng cho dù như thế nào, đều sẽ không quá thấp, không biết có thể trở thành chỗ dựa cho y báo thù hay không.

Một đêm ngủ say, ngày hôm sau Chu Mộ Nhiên vừa mới tỉnh lại thì đã thấy Trần Xích chờ y. Mặt đỏ lên vội vã cúi chào.

“Bức họa kia ngày hôm qua bị Thần... bị Khương công tử lấy đi, không biết Quan Phi đệ có thể vẽ lại một bức cho ta được không.” Ăn cơm xong, Trần Xích lúng túng mở miệng, “Cũng không phải là hôm nay, Quan Phi đệ rảnh rồi thì vẽ cũng được.”

“Chuyện này có gì khó khăn đâu. Đợi ta vẽ xong liền đưa tới cho đại ca.” Chút chuyện nhỏ này Chu Mộ Nhiên đương nhiên đồng ý.

“Còn có một chuyện.” Trần Xích trầm ngâm một chút mở miệng, “Nơi này cách phường thêu Tác gia cũng không xa, không biết có thể mời đệ đệ ở lại chỗ này hay không, tất cả chi phí tại hạ sẽ chịu.”

“Chuyện này làm sao thích hợp.” Mặt Chu Mộ Nhiên trở lên nghiêm túc.”Ngày hôm qua quấy rầy một đêm đã là phi thường bất an.”

“Cái kia... nếu rảnh rồi Quan Phi đệ có thể đến đây ở mấy ngày được không?”

“... Đây, vậy thì quấy rầy Trần đại ca.” Chu Mộ Nhiên gật đầu đáp ứng, lại tiếp tục chối từ thì có vẻ không biết điều.

Trần Xích cùng Chu Mộ Nhiên cùng ngồi một chiếc xe ngựa, đưa y đến phường thêu Tác gia.

Phường thêu Tác gia mặc dù là gia sản của Tác gia nhưng cũng không mang theo biển, có lẽ là bởi vì thêu nương (người thêu) ở đây đa số đều vào phường thêu cung đình, một đời một đời giúp đỡ lẫn nhau, mới có thanh thế bây giờ.

Chu Mộ Nhiên đứng ở trước cửa một lúc thì có người lại đây hỏi dò, Chu Mộ Nhiên nói xong liền được mời đi vào.

Họa thủ từ nơi khác đến phường thêu này cũng là một chuyện bình thường, không ngừng có mới mẻ huyết dịch gia nhập mới làm cho đường đi của tác gia càng vững chắc lâu dài.

Tiếp đón Chu Mộ Nhiên tự nhiên không phải Tác Nhạc Đường, nhưng cũng là một lão già của Tác gia.

Nhìn thấy Chu Mộ Nhiên trẻ như vậy cũng không tin tưởng mà xoa xoa con mắt.

Gặp tuổi trẻ, chưa từng thấy trẻ tuổi như vậy.

Chu Mộ Nhiên kì thực mười sáu tuổi, bất thể nhưng thâm sơn cùng cốc không được ăn thứ tốt, gầy gò nhỏ nhỏ, nhìn so với tuổi thật còn nhỏ hơn mấy tuổi, chỉ có mười ba mười bốn tuổi.

Tuổi như vậy là học đồ của họa sĩ thì có, nhưng xuất sư thì không có, chứ đừng nói là một họa thủ của cả một phường thêu.

Trước chỉ là nghe nói vị họa thủ này nhỏ tuổi, bây giờ xem ra, này cũng thật là quá nhỏ.

Lão quản sự là người yêu mới, cũng biết gia chủ Tác gia yêu mới, liền vội vàng đứng lên tự mình đón Chu Mộ Nhiên vào.

Tiến vào phường thêu Tác gia ở kinh thành cũng không phải là chuyện dễ dàng, dù cho dù cho y vốn là thuộc hạ của phường thêu Tác gia.

Tiến vào được đây, nhiệm vụ chủ yếu nhất vẫn là học tập, học tập càng nhiều kỹ xảo tinh diệu thì càng tiến xa hơn.

Đó chính là thử thách đầu tiên với y.

Chút chuyện này đối với Chu Mộ Nhiên mà nói cũng không phải việc khó. Y có thể trở thành họa thủ ở độ tuổi này tự nhiên có độc đáo của y.

Mặc kệ là họa pháp vẫn là ý cảnh, đáng vẽ được ưa chuộng, đều nhất nhất qua ải. Có thiên phú của nguyên thân, còn có kiến thức từ kiếp trước của y, hơn nữa Đậu Xanh cũng cung cấp một số thông tin của thế giới khác, đối mới tự nhiên là vô cùng thuận tay, thuận thuận lợi lợi ở lại trong phường thêu.

Chu Mộ Nhiên mới đến, sự tình cũng không nhiều, đều dựa vào sự sắp xếp của lão quản sự ở trong phường thêu.

Thời gian vào phường thêu không nhiều, Chu Mộ Nhiên chỉ dựa vào thiên phú của nguyên thân đã vạch ra mấy chỗ thiếu sót của vài bức thêu, làm cho lão quản sự hết sức là kinh ngạc.

Họa sĩ vốn là phụ trách thiết kế, không phải chịu trách nhiệm việc thêu.

Họa sĩ miêu tả ra dáng vẻ mới, thêu nương sẽ tạo ra nó, đây là hình thức truyền thống từ mấy trăm năm nay. Cũng chỉ có các chủ tử Tác gia mới có thể tự mình thể hiện ra các tác phẩm hội họa của bản thân.

Không nói đến lão gia này dựa vào thêu mới thành chủ sự của nơi này, cũng không đề cập tới gia chủ Tác gia Tác Ngạch Đường bây giờ rất được đề sủng, tình thông thư họa được tôn làm thư họa song tuyệt, chỉ nói riêng hai vị thiếu gia của Tác gia, đều là nhân tài hiếm thấy.

Trước một năm, hai huynh đệ hợp tác thêu một bộ bách thọ bình, hiến cho thái hậu nương nương, được đương kim thánh thượng mấy lần ca ngợi.

Phường thêu Tác gia này, trong ngày thường đều ngóng trông các thiếu gia Tác gia có thể đến đây chỉ điểm một, hai, chỉ cần chỉ điểm một phen liền được ích lợi không nhỏ. Đối với người bên ngoài, đã không có ai có thể chỉ ra chỗ thiếu sót, thế nhưng bây giờ lại có một người đến.

“Vị họa sĩ mới tới này chẳng lẽ cũng tinh thông thêu thùa?” Một nữ tử ngồi thêu hoa bên cạnh bỗng nhiên ngẩng đầu nói.

Từ nãy ả đã không vừa mắt người này rồi. Nhiều năm như vậy, lão quản gia đã bao giờ phải ra ngoài hoan nghênh ai? Cho dù chính ả là tiểu thư Tác gia, cũng không được hưởng thụ loại đặc quyền này.

Thế nhưng ả rất biết che giấu trước mặt mọi người, đúng là có rất ít người biết bộ mặt thật của ả. Nghe ả hỏi như vậy, Chu Mộ Nhiên đứng là sững sờ.

Vừa nãy nhìn đối phương cúi đầu thêu ngược lại cũng không để ý, lúc này mới phát hiện vị này tựa hồ có chút thân phận?

Chu Mộ Nhiên giật mình, phường thêu Tác gia này xưa nay vẫn là các nữ nhi làm chủ, nhi tử thì phụ trách phường thêu trong cung, không nhúng tay vào chuyện ở nơi này. Thế nhưng người gọi là nữ nhi của đời này hiện nay đã mất tích, chẳng lẽ đây chính là...

Chu đại ảnh để liền vội vàng đứng lên, “Còn chưa thỉnh giáo vị tiểu thư này...”

“Ta là tiểu thư Tác gia.” Y Liên đứng lên, trên mặt mang theo ngạo khí, ở trên cao nhìn xuống nói.

“Mười năm trước, nữ nhi duy nhất của Tác gia bị thất lạc, nguyên lai dĩ nhiên là tìm được rồi?” Chu Mộ Nhiên kinh ngạc mở miệng, trên mặt là kinh hãi, khóe miệng cười nhưng mang theo một tia châm chọc nhạt không thấy được.

Mặt của Y Liên trầm xuống, thế nhưng sợ Lạc quản sự ở bên cạnh, lại nhợt nhạt nở nụ cười, “Công tử nói

giờn, ta là dưỡng nữ của Tác gia, cũng không phải vị tiểu thư thất lạc kia.”

“Thì ra là như vậy, là tại hạ thất lễ.” Chu Mộ Nhiên thầm nghĩ cô gái này không đơn giản a, mười sáu, mười bảy tuổi lại có thể ép lại tức giận, là một người có tâm cơ. Thế nhưng Chu đại ảnh đế càng không chịu thua, đáng vẻ thành tâm xin lỗi trên mặt làm cho ai cũng không nhìn ra được vấn đề.

Ngay cả Lạc quản sự đều gật đầu liên tục.

“Vị này chính là Y Liên tiểu thư, đó là ái nữ của phu nhân. Tiểu thư biết họa và thù, đồ trạng nguyên trong số các quý nữ ở kinh thành, thường được gọi là tài nữ.”

“Dạ dạ, gặp qua Y Liên tiểu thư.” Chu Mộ Nhiên lần thứ hai thi lễ.

“Vừa nãy công tử nói bức thù này có vấn đề, không biết có thể nói rõ hay không?” Trên mặt Y Liên mang theo tươi cười, nhìn như khiêm tốn hiếu học, thế nhưng Chu Mộ Nhiên nhìn ra được một tia kinh miệt.

Muốn thử y? Gia chính là tuyển thủ nhà nghề!

19. Chương 19

Chu Mộ Nhiên tự nhiên gật đầu, xoay người nhìn lão quản gia, “Lạc gia, bản thân tác phẩm thù này không có vấn đề, là vấn đề của thù nương.”

Mấy bức thù này đúng là có vấn đề nên hần mới để ở đây, chờ đại công tử và nhị công tử đến đây thì nhìn một chút.

Vấn đề ở chỗ nào hần cũng biết. Nhà hần ở Tác gia làm quản sự rất nhiều đời, đặc biệt là hần, ở phường thù đã nửa đời, vì thế con mắt độc vô cùng.

Lúc Chu Mộ Nhiên nói hần không lên tiếng cũng là có ý thử thử đối phương. Không ngờ đối phương một người có năng lực.

“Nói có lý.” Lạc quản sự vốn lúc trước vẫn gọi là Quan tiểu ca lúc này mặt mỉm cười gật đầu.”Quan họa thủ có thể có biện pháp?”

Dù sao hai vị công tử Tác gia bây giờ cũng có chức quan của mình, mỗi lần tới phường thù cũng rất vội vàng. Nếu như có thể tự mình giải quyết chuyện này, không cần làm phiền các chủ tử thì cũng có thể nở mày nở mặt trước các chủ tử.

“Quả thật có một biện pháp.” Chu Mộ Nhiên khẽ mỉm cười, vuốt ve tác phẩm thêu trong tay, “Kỹ năng thêu của thêu nương không phù hợp với tác phẩm, nếu là cường cầu thêu nữ đạt đến trình độ như thế này cũng không hiện thực.”

So với những thêu nữ bên ngoài, những thêu nữ này đã giỏi hơn rất nhiều nhưng làm sao có thể đánh đồng với những kỳ tài ngút trời nhà Tác gia.

Những người này chỉ thêu cho những vương công đại thần, còn chỗ của cung phi nương nương tự nhiên có những người chuyên chế tác. Còn thường phục triều phục của đế hậu đương nhiên là gia chủ Tác gia Tác Ngạch Đường tự tay chế tác.

Cho dù khách nhân ở nơi này không giống nhau, nhưng cũng là vương công đại thần, tự nhiên là tay nghề càng mạnh càng tốt.

“Vấn đề đây phải giải quyết như thế nào?” Lạc quần sự thành tâm đặt câu hỏi.

“Chỉ cần hạ độ khó của bức thêu xuống là được.” Chu Mộ Nhiên tính trước kỹ càng.

“Nếu có thể dễ dàng như vậy thì tốt rồi.” Y Liên ở một bên mở miệng, ngữ điệu tràn đầy lo lắng, kì thực mang theo một cảm giác cao cao tại thượng, “Chẳng lẽ lại để cho họa sĩ hạ thấp trình độ? Người đến từ địa phương nhỏ, không hiểu cách làm việc ở kinh thành này. Nếu như chỉ theo đuổi sự đơn giản thì ai cũng có thể làm được, làm gì cần phường thêu Tác gia này.”

“Y Liên tiểu thư nói có lý.” Lạc quần sự gật đầu, sâu sa nhìn Chu Mộ Nhiên một chút, “Một mực hạ thấp độ khó cũng không thể được. Quan họa thủ, người đừng đùa!”

Chu Mộ Nhiên sững sờ, xưa nay đối phương rất quan tâm chăm sóc y, chưa bao giờ khiển trách một câu nào. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn lão quần sự một chút, chỉ cảm thấy trong mắt của đối phương có thâm ý, trên mặt mờ mịt một chút liền lộ ra vẻ mặt phần nộ xen lẫn oan ức.

Chờ đến khi lão quần sự lộ vẻ mặt sững sờ, đưa tới một ánh mắt khen ngợi, trong lòng mới trở nên ổn định.

Đúng rồi. Xem ra lão quần sự này cũng rất bất mãn với vị dưỡng nữ này, nếu không cũng sẽ không như vậy. Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, hướng hồ vị quần sự Tác gia này chính là do hai vị công tử phái tới, y tự nhiên thiên về bên này.

Y Liên thấy lão quần sự tán thành ý kiến của mình, trong lòng buông lỏng, trên mặt tươi cười.

Ả đến kinh thành đã tám năm, đồng thời ả còn được phu nhân Tác gia tưởng niệm nữ nhi thất lạc đã lâu nhận làm dưỡng nữ. Những năm nay Tác phu nhân đối xử vô cùng tốt với ả, không những đầy đủ mọi thứ mà còn được chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ. Thế nhưng mấy người nhà Tác gia khác cũng không chú ý đến ả.

Lúc trước ả có một bức tranh bị phát hiện khi đang trên đường đưa đến kinh thành, bức tranh đó được cả lão gia và phu nhân Tác gia nhận định là giống hệt với tác phẩm của tiểu thư Tác gia, lúc này mới phải người đưa ả tới kinh thành.

Chỉ là, đến khi thật sự gặp mặt, chỉ có Tác phu nhân nói ả giống với hài tử đã thất lạc, còn các nam nhân Tác gia lại lặng yên không tiếng động, lạnh lẽo nhìn ả, không có một chút kích động nào.

Tác gia là người được sự ân sủng của hoàng đế, làm việc không liên quan đến triều chính, phú quý là chuyện đương nhiên. ả đã được hưởng qua tài thế của Tác gia làm sao có thể cam lòng quay về chỗ cũ.

Tám tuổi ả vô lực bái Tác phu nhân, khóc kể hai năm trước mình thất tán với gia đình, vô cùng đáng thương. Thân thể giống hệt tiểu thư Tác gia này làm cho phu nhân hết sức đau lòng, lập tức liền quyết định nhận ả làm dưỡng nữ.

Tám năm qua, ả hống Tác phu nhân đến nở gan nở ruột, thương yêu ả như con gái ruột. Mà ả cũng thường xuyên cố ý làm như vô tình lộ ra những chuyện mà trước kia ả đã nghe lỏm được, ám chỉ ả chính là nữ nhi đã thất lạc từ lâu của Tác gia. Thế nhưng Tác phu nhân cũng chỉ thương yêu ả chứ không hề nhắc gì đến chuyện này.

Trái lại hai thiếu gia nhà Tác gia nghe được ám chỉ này liền nhìn ả bằng một ánh mắt vô cùng ghét bỏ.

Nam nhân Tác gia mới là người có quyền phát biểu trong nhà này. Mà nay ba nam nhân đều không thích ả, mấy lần ả nhờ hầu gái đưa túi tiền ả tự tay thêu cho họ đều bị họ trả về.

Đại thiếu gia Tác gia Tác Nhân Vân, nhị thiếu gia Tác Tĩnh Thủy còn chuyên môn bảo mama giáo dưỡng đến dạy bảo ả chuyện nam nữ khác nhau, thân là nữ tử ả tốt nhất nên rụt rè một chút. Còn Tác lão gia, ả căn bản không dễ dàng nhìn thấy.

(Beta: Ng ta là em trai ý méo phải em gái đâu nhé:v)

Điều này làm cho ý nghĩ muốn thành con dâu Tác gia của Y Liên triệt để biến mất, không thể làm gì khác hơn là tìm cách khác.

Phường thêu này xưa nay vẫn là địa bàn của nữ nhân Tác gia, thế nhưng hai vị công tử Tác gia vẫn không buông tay. Tác phu nhân bảo ả đến chưởng quản, hai vị công tử lại giao cho Lạc quản sự phụ trách, khắp nơi đều làm khó ả. Những năm nay ả mãi mới có thể cầm xuống rế ở phường thêu Tác gia này nhờ vào sự giúp đỡ từ trong bóng tối của thân sinh mẫu thân, thế mà bây giờ Lạc quản sự lại mang tới một tên họa sĩ, điều này sao có thể làm cho ả không phòng bị?

Tên Quan Phi này quả thật có chút năng lực, nếu như hắn không phải phe của Lạc quản sự, ả quả thật có sự định lời kéo hắn trở thành thủ hạ của mình.

Về mặt vui mừng ra mặt của Y Liên không tránh khỏi con mắt của Lạc quần sự và Chu Mộ Nhiên, thế nhưng hai người đều làm như không thấy, từng người đều có suy tính của mình.

Lão quần gia làm dáng bác bỏ một câu, Chu Mộ Nhiên cũng đúng lúc biểu hiện ra dáng vẻ oan ức.

Một già một trẻ này mới nhận thức không được bao lâu, dĩ nhiên có thể ăn ý hợp tác diễn một đoạn kịch.

Lạc quần sự làm bao nhiêu năm ở Tác gia, cho dù Y Liên có ẩn giấu sâu đến cỡ nào thì năm rộng tháng dài khó tránh khỏi lộ ra sơ sót, đặc biệt là có người trong bóng tối đánh chủ ý lên phường thêu Tác gia càng thêm kinh động lão quần sự.

Thế nhưng công tử lại dặn mình không được nói để tránh đánh răn động cỏ, làm cho người sau màn chạy mất. Còn tiểu nha đầu này, không đáng lo lắng.

Tác phu nhân đưa ả vào phường thêu Tác gia là bởi vì nơi này là nơi mà các đời nữ nhi Tác gia đều đến. Ngoại trừ có thể học được một ít tài nghệ, những người này cũng có thể làm một chút chức vụ quản sự của phường thêu.

Đời này của Tác gia không có một nữ hài nào, nữ hài đời trước cũng đã lập gia đình từ lâu, chỗ trong phường thêu bị bỏ trống nên mới gọi Y Liên lại đây.

Tác phu nhân có ý tốt nhưng Y Liên tiểu thư lại không có ý nghĩ này, tâm tư của ả đại khái chỉ có bản thân ả hiểu.

Lúc đầu Lạc quần sự còn có thể chỉ điểm ả một chút nhưng thấy ả đánh chủ ý lên phường thêu này liền không quan tâm đến ả nữa.

“Quan họa thử, người mau nói biện pháp của người đi. Nếu như có ý đồ xấu cần thận Lạc quần sự phạt người.” Y Liên nhìn thấy vẻ mặt của hai người, quyết định lại thối lửa một lần nữa.

Chu Mộ Nhiên mặt tức giận nâng bức thêu để lên mặt bàn, đề bút chấm mực, vẽ ra hình tranh ban đầu của bức thêu.

Lạc quần sự vốn rất nhàn nhã đứng ở một bên, kết quả đợi đến khi bức tranh được hình thành liền cứng lại rồi.

Bức tranh này, là đại thiếu gia Tác gia vẽ, bây giờ lại bị người một không kém chút nào vẽ ra, chỉ dựa vào một bức thêu có tỳ vết.

Vẽ xong tranh, Chu Mộ Nhiên cẩn thận từng li từng tí một để ở một bên phơi khô, lại trải lên một tờ giấy, cúi đầu vẽ lần thứ hai.

Hai bức tranh nhìn qua thì giống nhau, nhưng cẩn thận xem ra, Lạc quần sự hít vào một ngụm khí lạnh.

Bức thứ hai này rõ ràng đơn giản hơn bức thứ nhất nhiều, đường nét đơn giản rõ ràng, những chỗ khó theo lúc trước cũng không thấy.

Xóa những chỗ này cũng không khó, khó chính là xóa những chỗ này, ý cảnh vẫn không thua gì bức trước.

Kỳ thực để Lạc quần sự nói một câu thật lòng, kỹ thuật của bức sau còn cao hơn bức trước một bậc.

Phong phú nhất chính là đơn giản nhất.

Công lực này đã có thể đạt đến tài hoa của gia chủ Tác gia năm đó, thế nhưng một hài tử đến từ vùng thôn quê nghèo khó làm sao có khả năng!

Ánh mắt của Lạc quần sự vô cùng sắc bén còn ánh mắt của Y Liên thì kém hơn rất nhiều.

Tuy rằng ả thấy tiểu tử nghèo này vẽ cũng không tệ lắm, thế nhưng trong miệng lại không chịu thừa nhận, huống hồ dưới cái nhìn của ả, cho dù tốt cũng chỉ là bình thường mà thôi, kém xa ả. Thế nhưng ả liếc thấy sự kinh ngạc trong mắt Lạc quần sự, trong lòng chìm xuống, vội vã mở miệng: “Quan họa sĩ...”

Chỉ là còn chưa dứt lời Lạc quần gia đã tiến lên một bước, kéo tay Chu Mộ Nhiên, sự tán thưởng trong mắt không hề che giấu một chút nào. “Quan họa thủ tài cao, như vậy đúng là đơn giản hơn nhiều, không biết tiếp theo nên làm cái gì?”

Một câu họa sĩ, một câu họa thủ, lập tức phân cao thấp. Y Liên theo bản năng cảm miệng.

Lạc quần sự thực sự lười diễn kịch, so với một dưỡng nữ đã sớm bị các chủ tử mình nhìn thấu, một người họa sĩ có tài hoa hơn người quan trọng hơn rất nhiều.

Huống hồ tiểu tử này chẳng những có tài văn chương còn vô cùng thông minh, cũng trung thành tuyệt đối với Tác gia, chắc chắn sẽ không bị Y Liên đào đi, hắn cũng không cần dò xét.

“Lạc gia quá khách khí.” Chu Mộ Nhiên vái chào, không chút nào dám lên mặt.

Y Liên bị làm cho không nói được lời nào, nhìn thấy thái độ chuyển biến rõ ràng của Lạc quần sự, trong lòng liền rõ ràng.

Nguyên lai một già một trẻ này đang diễn trò lừa ả! ả còn thật sự cho rằng tiểu tử nghèo này không hợp Lạc quần sự!

Tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng Y Liên tâm tư thâm trầm, ả vội vã sửa lại câu chuyện, nói rằng: “Ta hiểu biết nông cạn thứ họa, đúng là không nhận ra điệu dụng (tác dụng diệu kỳ) của bức tranh này. Ngày hôm nay ta còn có chút chuyện, ngày khác đến xin thỉnh giáo.” Dứt lời liền đi mất.

Chu Mộ Nhiên cùng Lạc quần sự cũng không thêm quan tâm ả, nhìn nhau nở nụ cười, cúi đầu tiếp tục thảo luận, dĩ nhiên còn có cảm giác tri kỷ.

Sau khi rời đi Y Liên vẫn chưa đi xa, dừng lại ở khúc quanh, nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh cười nói, ngón tay hầu như bấm đến bên trong thịt, tỏ rõ vẻ tức giận cùng tàn nhẫn.

Một tên quần sự nho nhỏ, một tên tiểu tử nghèo mà dám không để ả vào mắt. Đợi đến khi ả quản lý phường thôn, xem làm sao trừng trị bọn họ!

20. Chương 20

“Tiểu thư mất tích mười năm rồi, tuy rằng hàng năm đều có người tìm tới cửa, thế nhưng không có một người là tiểu thư chân chính. Vị Y Liên tiểu thư này tuy không phải là thân sinh thể nhưng lại rất được phu nhân yêu thích, coi như con đẻ, tự mình nuôi nấng lớn lên.”

Lạc quần gia tìm lý do mời Chu Mộ Nhiên uống rượu, thuận tiện tiết lộ một chút sự tình cho y. Ví dụ như lai lịch của vị tiểu thư này cùng với quan hệ với phu nhân.

Lời này vừa vào tai, Chu Mộ Nhiên đột nhiên thức tỉnh.

Câu nói này, rõ ràng đang nhắc nhở y.

Tiểu thư Y Liên này không đơn giản!

Trong thời gian mười năm Tác Vi Lan mất tích, Tác gia tiêu tốn vô số nhân lực tài lực tìm kiếm, cũng không thiếu những người đến cửa nhận người, nhưng cho tới nay mới chỉ thành công lưu lại một mình Y Liên.

Chu Mộ Nhiên cân nhắc trong lòng. Nói đến mức này, cho dù y có là kẻ ngu si thì cũng có thể rõ ràng.

Ngày hôm nay bản thân đã đắc tội đối phương rồi, chỉ có càng cố gắng, đạt được sự yêu thích của Tác Ngạch Đường cùng hai vị thiếu gia thì mới có thể an tâm.

Nếu như y thực sự tới để làm công thì đương nhiên phải tránh khỏi nơi này, đáng tiếc y lại không phải, y là tới để nhận cha mẹ.

Hiện tại y một không có tín vật, hai không có người làm chứng, dù có mở miệng thì cũng chẳng khác gì một kẻ lừa đảo. Lại có vị tiểu thư Y Liên kia nói xấu một phen, đời này đừng hòng nhìn thấy chủ mẫu Tác gia, càng khỏi nói đến chuyện nhận nhau.

Kết cục như vậy sợ rằng không khác gì với nguyên chủ cả.

Bên của chủ mẫu tác gia đã không thể cân nhắc. Hiện tại chỉ còn dư lại ba nam nhân của Tác gia này.

Tác Ngạch Đường không dễ dàng ở lại phường thêu Tác gia, lần gần đây nhất có lẽ cũng phải mấy năm.

Lẽ nào thật sự muốn thông qua hai vị thiếu gia Tác gia?

Tác Nhân Vân, Tác Tĩnh Thủy là một đôi huynh đệ song sinh, kỳ thực cũng chỉ lớn hơn y năm tuổi, bây giờ cùng lắm cũng chỉ là thanh niên chừng hai mươi tuổi.

Chuyện mười năm trước bọn họ có thể nhớ được bao nhiêu, Chu Mộ Nhiên không dám hứa chắc, thế nhưng dung mạo của nguyên chủ mười năm nay biến hóa không nhỏ, y thực sự không thể chắc chắn rằng chỉ cần nguyên thân đứng ở trước mặt người nhà liền bị nhận ra.

Nếu như thật sự như vậy, sợ rằng Lạc quân sự là lão nhân đã ở Tác gia nhiều năm đã là người nhận ra đầu tiên.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có một biện pháp nào cả, Chu Mộ Nhiên không thể làm gì hơn là từ bỏ suy nghĩ.

Lạc quân sự đối xử với y rất tốt, không chỉ sắp xếp nơi ở mà nó còn là một khu độc lập, yên tĩnh.

Chu Mộ Nhiên dàn xếp mọi chuyện ở phường thêu, mỗi ngày đến phường thêu nghiên cứu một ít kiểu mẫu đang thịnh hành. Cứ như vậy hơn nửa tháng, y ngẫu nhiên nhìn đến hộp cơm của Trần gia trên bàn mới nhớ tới còn nợ Trần Xích một bức tranh, liền lại một lần nữa lấy giấy bút.

Trong sân có vài bông hoa đỗ quyên, lúc này đang là giữa hè, chính là thời gian hoa vẫn đang nở rộ.

Chu Mộ Nhiên nhìn nhìn bông hoa đỏ au kia, sáng mắt lên, liền vẽ nó.

Một bức tranh rất nhanh liền được vẽ xong, cẩn thận để một đêm cho khô, ngày hôm sau sau khi trở về từ phường thêu, Chu Mộ Nhiên liền trực tiếp mang tranh đi về phía Trần gia.

Trạch viện của Trần Xích cũng không xa, rẽ năm, sáu đường nhỏ liền đến.

Lúc này sắc trời còn sớm, Trần Xích còn chưa trở lại. Chu Mộ Nhiên vốn là đến đưa tranh, cũng không muốn quấy rầy, sau khi đem tranh chuyển giao cho quản gia liền rời đi.

“Nếu tới, tại sao lại phải đi?” Đinh đầu truyền tới giọng nói trầm thấp.

Chu Mộ Nhiên ngẩng đầu, “Khương công tử.”

“...” Khương Thần hơi hơi cúi người, làm cho Chu Mộ Nhiên không nhận được phải lùi về phía sau vài bước mới hài lòng cười: “Lại gọi sai rồi.”

“Khương... Khương đại ca.” Chịu thua trước khí thế của đối phương, Chu Mộ Nhiên đành đổi giọng.

Trên mặt Khương Thần hơi dừng lại, tựa hồ là hài lòng.”Làm sao không đi vào?”

“Chỉ là tới đưa tranh.” Chu Mộ Nhiên giải thích.

“Nếu tới thì ở lại đây uống với ta chén trà. Trần Xích cũng sắp trở về rồi.” Khương Thần không để ý chút nào đi vào trong, xoay người nắm được tay của y, kéo y vào trong sân.

Quá khó coi.

Chu Mộ Nhiên giãy dụa một hồi, chỉ cảm thấy trên tay giống như đang bị kim sắt tra tấn vậy, đành phải đi theo, miễn cho bị kéo thất tha thất thiếu.

Nhìn đối phương chạy bước nhỏ theo sau, khoe miệng Khương Thần không nhận được cong lên. Luôn cảm thấy hài tử vừa gầy vừa nhỏ bé này rất hợp mắt, tuy rằng không biết tại sao lại nhìn quen mắt, thế nhưng y luôn làm cho hắn cảm thấy chú ý.

Đặc biệt là khi đối phương bị bắt nạt, miệng không tự chủ được mân mê, thực sự là làm người ta yêu thích, thật giống như một con mèo nhỏ đang giơ vuốt vậy.

Quản sự nhìn thấy Khương Thần bước lên bậc thang, không dám sơ suất, vội vã mở ra cửa lớn, cung kính dẫn người vào trong.

Nói là uống trà, Khương Thần uống uống một hộp trà xong liền nhìn chăm chăm vào trong bức họa trên tay quản gia.

Trần gia quản sự quá có nhãn lực. Thấy Khương Thần quét qua bức họa trong tay hắn, liền lập tức dặn dò người mở tranh.

Kỳ thực bức họa này không có cảnh gì cả, thế nhưng màu sắc rực rỡ kia lại làm cho người phải kinh diễm.

Hoa trong tranh này, còn làm cho người ta say mê hơn hoa thật.

Mọi người giống như có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát được tỏa ra từ trong đóa hoa kiều diễm kia.

“Không tồi.” Ánh mắt Khương Thần thâm thúy.

Bức tranh này hiển nhiên là có dụng tâm, vô cùng hòa hợp với bức họa rừng trúc kia, làm cho lòng người ngứa ngáy.

Ánh mắt quét đến trên thân Chu Mộ Nhiên, chân mày hơi nhíu lại, “Xiêm y lần trước ta tặng ngươi đâu? Tại sao lại không mặc?”

“Y phục kia quá mức hoa lệ, ta không dám mặc.” Chu Mộ Nhiên liền vội vàng lắc đầu.

“Hình thức đơn giản như vậy, hoa lệ chỗ nào?”

“... Vải áo quá hoa lệ.”

“Ta đúng là đã quên, ngươi là Tác gia.” Khương Thần dùng cây quạt gõ lên lòng bàn tay, nhàn nhạt mở miệng. “Các ngươi đều đi xuống đi.”

Người chung quanh lại một lần nữa dọn xong điểm tâm cùng trà rồi lui ra thần tốc không một tiếng động.

“Sùng Minh, Tuyên Hòa, các ngươi cũng lui ra.”

“...” hai tên thiếp thân thị vệ hai mặt nhìn nhau, cùng nhau ôm quyền, “Tuân lệnh.”

“Nhìn tuổi của ngươi, ta luôn không được tự chủ coi ngươi là một hài tử, không chú ý tới chuyện ngươi là họa thủ Tác gia.” Khương Thần đẩy điểm tâm đến trước mặt Chu Mộ Nhiên, chậm rãi mở miệng.

Làm việc xong Chu Mộ Nhiên liền bắt đầu đi, lúc này sắc trời bắt đầu tối, thật là có điểm đói bụng. Thấy đối phương đẩy điểm tâm lại đây liền không khách khí lấy một khối.

Một miếng vào bụng, Chu Mộ Nhiên mới nhận ra. Đối phương đây là đang giải thích với y? Còn thật là hàm súc, y suýt chút nữa là không nhận ra.

“Ăn ngon sao?”

“Ăn ngon.” Chu Mộ Nhiên trong miệng vô ý thức nhai, trong lòng nghĩ sự tình ánh mắt đương nhiên sẽ không tập trung. Bị đối phương hỏi liền vội vã đáp lời.

“Thấy người ăn ngon như thế, tự dưng ta cũng có chút đói bụng.”

“Khương đại ca ăn.” Chu Mộ Nhiên vội vã thả xuống điểm tâm, đẩy đĩa trước mắt đến trước mặt đối phương.

“Được. Ta cũng nếm thử.” Khương Thần lấy tay cầm lên một khối, không hề khúc mắc cắn một cái, mà nó lại chính là miếng điểm tâm mà lúc này Chu Mộ Nhiên vẫn chưa ăn xong.

Chu Mộ Nhiên muốn ngăn cản nhưng không kịp, trơ mắt nhìn đối phương cắn một cái lên chỗ mà y đã cắn qua, đáng vẻ vừa ăn vừa nhìn y, không giống như là ăn điểm tâm mà như là đang cắn y vậy.

Toàn thân Chu Mộ Nhiên đều bắt đầu trở nên không thoải mái, đứng lên cáo từ, “Ta vẫn là đi về trước thôi.”

“Người cứ đi như thế chẳng phải khi Trần Xích về sẽ trách cứ ta vì không lưu lại khách mời sao?” Đối phương ung dung thông thả ăn xong điểm tâm, lại dặn dò Trần gia chuẩn bị cơm nước.

Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái.

Chủ nhân không ở, bọn họ là khách mời lại đến nơi này ăn uống chùa, dù thế nào cũng cảm thấy quá mức xấu hổ.

Quan hệ giữa Trần Xích cùng Khương Thần là như thế nào thì y không biết, thế nhưng bản thân y chính là họa thủ của một phường thêu, cho dù có nhận tổ quy tông thì cũng chỉ là tiểu nhi tử của một viên quan ngũ phẩm trong triều, ở trong kinh thành này thực sự không là cái gì cả.

“Làm sao, người sợ ta như vậy? Ngay cả ăn một bữa cơm với ta cũng không dám?” Khương Thần chậm rãi mở miệng sau lưng y.

Ai thèm nghe phép kích tướng của người. Chu Mộ Nhiên ưỡn ngực ngửa đầu đi ra ngoài.

Ừng ục ừng ục...

Trong bụng truyền đến tiếng vang, mặt Chu Mộ Nhiên nhất thời đỏ chót.

“A...” Khương Thần khẽ cười một tiếng.

“... Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Cơm nước của Trần gia không tồi, không biết có phải do có Khương Thần ở đây hay không mà các món ăn này còn tinh xảo hơn lần trước rất nhiều. Trong bữa ăn Khương Thần liên tiếp mời rượu, mặc dù không nói nhiều nhưng những lý do hắn đưa ra đều làm cho Chu Mộ Nhiên không thể từ chối.

Thường xuyên qua lại, ngược lại có hơn nửa bầu rượu vào bụng của y.

Có lẽ là do rượu khá nhạt, cũng có thể là do tửu lượng của nguyên thân không tệ lắm. Chu Mộ Nhiên tuy rằng cảm thấy đầu có chút choáng nhưng không mất đi ý thức. Ngẩng đầu nói lời tạm biệt với Khương Thần, Khương Thần nói lại cái gì y cũng không nghe được nữa, chỉ biết là sau khi tỉnh lại liền thấy mình đang ở trong tiểu viện trước đây mình từng ở lại.

21. Chương 21

Mặc dù uống nhiều rượu nhưng đầu y không quá đau. Không kịp tắm rửa, may là trên thân không có mùi rượu gì, Chu Mộ Nhiên vội vàng trở về phòng thêu.

Cứ ở kinh thành như vậy đảo mắt đã nửa năm trôi qua, thời gian vẫn tính là nhàn nhã thích ý, ngoại trừ việc trong vòng nửa năm này không có cơ hội gặp người Tác gia.

Tiểu viện y ở cách tòa nhà của Trần Xích khá gần, hiện tại cũng quen việc khi không có gì rảnh rỗi thì đến đây chơi mấy ngày.

Nếu như Khương Thần ở đó, buổi tối y sẽ đi xem khúc, xem cuộc vui, tình cờ đàm thơ luận văn. Chu Mộ Nhiên đã thay đổi ấn tượng với Khương Thần rất nhiều, người này trong bụng có chút phức tạp, đặc biệt là những chuyện trong triều, phân tích mạch lạc rõ ràng lại có chính kiến riêng, hơi có chút mùi vị sâu không lường được.

Thế nhưng kỳ quái là, thời điểm nhìn thấy Trần Xích rất ít, ngược lại thường thường nhìn thấy Khương Thần ở đó, mười lần ngược lại có tám lần đều ở. Mà mỗi khi y hỏi đến những bức tranh được đưa đến Trần gia, Trần Xích luôn sẽ mang một bộ mặt mờ mịt, sau đó là bất đắc dĩ.

Bên trong phòng thêu

Ngày hôm đó mới bắt đầu làm việc, Lạc gia liền vội vàng bận bịu tìm tới.

“Tiểu Phi, mau tới đây.” Lạc quần sự nhìn thấy Chu Mộ Nhiên ánh mắt liền sáng lên, vội vã vẫy tay. Trong nửa năm nay quan hệ của hai người không tệ, Chu Mộ Nhiên gọi Lạc quần sự là Lạc gia gia, đối phương gọi y cũng đã từ Quan công tử thành Tiểu Phi.

“Lạc gia gia.” Chu Mộ Nhiên nhanh chóng lên tinh thần, bước nhanh tới. “Xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay bởi vì hai vị công tử có đến phường thêu nên ta cố ý tới gọi Tiểu Phi người.”

“Là... Hai vị kia?” Chu Mộ Nhiên ánh mắt sáng lên.

Y vui vì cuối cùng cũng đã có thể nhìn thấy hai vị thiếu gia nhà Tác gia, có cơ hội quen biết nhau, thế nhưng ở trong mắt quần sự thì đó lại là sự mừng rỡ của thiếu niên khi nhìn thấy thiếu chủ, nhìn thấy thần tượng.

Rõ ràng tài nghệ của đứa nhỏ này rất tinh xảo, thế nhưng lại có thể tri ân, biết lý lẽ như thế! Ở trong lòng Lạc quần sự, địa vị của Chu Mộ Nhiên lại một lần nữa tăng lên.

“Như vậy, không bằng Tiểu Phi đi theo ta đến phường thêu đi?” Mọi người bàn luận chỉ đạo lẫn nhau, mặc kệ là Tiểu Phi hay là hai vị thiếu gia đều sẽ có thể nâng cao một bước.

“Như vậy thật là tốt, để ta đi chuẩn bị.” Con mắt sáng lấp lánh của Chu Mộ Nhiên cũng không nhịn được cong lên.

“Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia, đây chính là Tiểu Phi mà ta đã nói với các ngài.” Lạc quần sự cùng hai vị thiếu chủ quả nhiên thân hậu, khi nói chuyện cũng không có quá nhiều kiêng kỵ. Chu Mộ Nhiên giương mắt nhìn lại, quả nhiên sắc mặt hai người cũng đều là ý cười thân thiết.

“Ta nhớ Lạc gia nói Quan Phi đã mười sáu tuổi? Xem ra cũng không giống a?” Lão nhị Tác gia Tác Tĩnh Thủy là một người nhanh mồm nhanh miệng, nhìn Chu Mộ Nhiên một cái, bật thốt lên.

“Tĩnh Thủy.” Lão đại Tác Nhân Vân khẽ nhíu mày, thấp giọng quát lớn một câu.”Quan tiểu đệ, nhanh nhanh ngồi xuống.”

Ngôn ngữ ôn hòa, làm việc ổn thỏa, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp. Quả nhiên có phong độ của công tử nhà giàu.

Chu Mộ Nhiên tới là để lưu lại hảo cảm cho hai vị ca ca của nguyên chủ, tự nhiên biểu hiện càng thêm khiêm tốn, “Đa tạ đại công tử.”

“Không cần khách...” Lời của Tác Nhân Vân còn chưa nói hết liền bị Tác Tĩnh Thủy cướp lời, “Quan tiểu đệ mười sáu?”

“Sắp 17.” Chu Mộ Nhiên thật không tiện cải chính nói.

“Lạ thật, sao nhìn gầy yếu như thế.” Tác Tĩnh Thủy sờ đầu một cái, trên mặt biểu hiện ra biểu cảm khó tin.

Chu Mộ Nhiên thấy buồn cười, thế nhưng cũng không bài xích loại tính cách này của Tác Tĩnh Thủy, loại tính cách này rất dễ để cho người ta tiếp cận, trái lại Tác Nhân Vân bên cạnh...

Nghĩ tới đây Chu Mộ Nhiên lộ ra biểu hiện bất đắc dĩ, “Thật sự muốn 17, ta sinh vào ngày lập thu, sinh nhật 16 tuổi đã qua.”

“Không đến 17 thì là mười sáu tuổi.” Tác Tĩnh Thủy vỗ vỗ bả vai của Chu Mộ Nhiên, “Chờ đến sinh nhật 17 tuổi của người ta sẽ dẫn người đi đến Túy Tiên Cư ăn một bữa.”

“Chuyện này... Điều này làm sao lại có thể? Nghe nói ăn một bữa ở Túy Tiên Cư mất mấy lượng bạc...” Trên mặt Chu Mộ Nhiên lộ ra kinh hoàng, còn có một tia khốn cùng quẩn bách.

Tác Nhân Vân bên cạnh nghe thấy câu sinh vào ngày lập thu thì biến sắc mặt, nghe y nói lời này, chân mày hơi nhíu lại.

Chu Mộ Nhiên trong lòng ám ám cao hứng, mau tới thương tiếc ta đi, ta là tiểu đệ thất lạc lớn lên trong khốn khổ của nhà các người a.

“Mấy lượng bạc tính là gì, ở trong đó tốn mấy chục mấy trăm ta cũng có thể... Ngược lại chờ đến khi ca ca đến thì dẫn người đi!” Tác Tĩnh Thủy rất có hảo cảm với thiếu niên mới chỉ gặp mặt lần đầu tiên này, có loại mạc danh kỳ diệu muốn thân cận.

“Khục khục.” Tác Nhân Vân thực sự không nhịn được, nhẹ giọng ho khan vài tiếng mới ngừng lại lời nói lao của đệ đệ.”Ngày hôm nay gọi Quan tiểu đệ tới, là bởi vì Lạc gia nói đến người rất nhiều trước mặt chúng ta, huynh đệ chúng ta quả thực là vô cùng hiếu kỳ.”

“Lạc gia gia thực sự là quá đề cao, một chút tài nghệ đó của Quan Phi làm sao dám so sánh với hai vị công tử.” Chu Mộ Nhiên mặt đỏ hồng hồng, cúi thấp đầu.

Thân là một ảnh đế, năng lực biểu diễn là không cần phải bàn cãi.

Quả nhiên hai người nhìn thấy hài tử trước mặt ngại ngần đều nhịn không được cười lên một tiếng, càng thêm thả lỏng.

“Không bằng, người liền vẽ một bức họa, chúng ta cùng luận bàn một hồi?”

Đi ra từ phòng thêu, Chu Mộ Nhiên thở một hơi thật dài. Vừa nãy y vẽ một bức tranh rừng trúc.

Không phải là rừng trúc của huyện Thanh Dương, mà là bụi trúc của Tác gia, bụi trúc ở trong ký ức của nguyên thân, mặt sau chính là phòng nhỏ đơn giản, chính là nơi ở nguyên chủ đã từng ở.

Tin tưởng sinh nhật của y cùng với bụi trúc này là một ám chỉ rất mãnh liệt với Tác Nhân Vân tâm tư kín đáo. Đợi đến khi mấy người nói đến thêu thì y càng thêm dụng tâm, Chu Mộ Nhiên nhìn như lơ đãng nói tới vài điểm, trùng hợp là điều mà con cháu Tác gia bọn họ đã được dạy bảo từ nhỏ, ngoại trừ ba huynh đệ của lứa này, những người khác không thể nào nói ra được.

Khi đó sắc mặt của Tác Nhân Vân đã có chút không khống chế được. Dùng sự hiểu biết của Chu Mộ Nhiên đối với đối phương, đối phương hiện tại tuy không có hành động gì nhưng chắc chắn sau khi trở về sẽ bắt tay ngay vào việc tra tìm thân thể của y.

Chu Mộ Nhiên một bên đi một bên nghĩ ngợi, lúc này mới mượn cớ đi ra, không ngồi ăn cơm cùng với hai huynh đệ Tác gia. Đối phương một mặt tâm sự nặng nề, một mặt cho rằng y ngượng ngùng, cũng bỏ qua cho y. Lúc này bụng đói vô cùng, càng bất tri bất giác đi tới phố bên mới nghe thấy tiếng ùng ục vang lên.

“Phi đệ?”

“Khương đại ca?” Chu Mộ Nhiên ngẩng đầu, trước mặt dĩ nhiên là Khương Thần một thân y phục mộc mạc. Thế nhưng cho dù là mộc mạc nhưng chất liệu vẫn vô cùng đẹp đẽ quý giá như trước. Lúc này đã bắt đầu mùa đông, khí trời của kinh thành vô cùng lạnh, áo khoác lông bên ngoài của Khương Thần này vừa điệu thấp lại vừa xa hoa.

“Còn không ăn cơm?” Khương Thần cười nhẹ, “Cùng ăn.”

“Được.” Hơn nửa năm đó ăn uống Khương Thần vô số lần, Chu Mộ Nhiên tự nhiên không ngại ngùng, cùng Khương Thần đi lên lầu.

Khương Thần vừa đến, chủ quỹ tự mình dẫn bọn họ lên tầng ba. Nơi này là nhã gian, từng gian tách ra, ngược lại cũng rất nhã nhặn.

“Vịt hoang mùa đông khá không dễ tìm, người nếm thử xem.” Khương Thần rót đầy chén rượu nóng cho Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên nếm qua một miếng, xác thực rất ngon, món ăn dân dã mười phần, phối hợp với một ngụm rượu nóng vô cùng thoải mái.

“Ăn ngon sao?”

“Ăn ngon.” Chu Mộ Nhiên ăn đến nỗi mặt trở nên hồng hào. Số ghi* của loại rượu này không cao, thế nhưng hương vị không tệ, đặc biệt là rượu nóng, thập phần có tư vị. Chu Mộ Nhiên nửa năm qua đã bị Khương Thần dưỡng thành tiểu sâu rượu. (* **ĐẠI LOẠI NHƯ ĐỘ CỒN, RƯỢU NHẸ UỐNG KO SAY**)

“Ba chén lá trúc xuyên tim qua, hai đóa hoa đào lên mặt tới.” Khương Thần không tự chủ được mở miệng.

“...” Chu Mộ Nhiên ngẩng đầu, bốn mắt đối diện, nhất thời mặt đỏ lên cúi thấp đầu xuống. Khương Thần chìm đắm trong sự ngại ngùng khó có được của đối phương, yên lặng uống rượu không nói lời nào.

Nồi sôi sùng sục trên bếp nhỏ, bên trong nhả gian một mảnh yên tĩnh.

“Ta...” Chu Mộ Nhiên vừa muốn mở miệng lại bị Khương Thần đứng dậy che miệng lại.

“Ồ —— ”

“Không nên lên tiếng.” Khương Thần nói nhỏ một câu bên tai Chu Mộ Nhiên. Chu Mộ Nhiên nghi ngờ không thôi, bình tĩnh lại tâm tình dĩ nhiên phát hiện có thể loáng thoáng nghe thấy bên cạnh có người nói chuyện.

Khương Thần ánh mắt lấp loé, nhếch miệng lên một nụ cười lạnh lùng, thả xuống tay che miệng Chu Mộ Nhiên, thuận tiện vò vò đầu y.

“Tại sao ngươi lại tới kinh thành?”

“Vì tìm kiếm cha mẹ các ca ca.” Chu Mộ Nhiên nói thẳng.”Vừa nãy ai nói chuyện vậy?”

“Không có gì, ta sẽ đi thăm dò.”

Chu Mộ Nhiên nghe không rõ ràng lắm, vội vã trong ra hiệu Đậu Xanh đi thăm dò một chút..

Sau khi tạm biệt Khương Thần, Chu Mộ Nhiên hỏi dò Đậu Xanh, nguyên lai nhả gian sát vách chính là Y Liên cùng một đôi nam nữ trung niên, thế nhưng rốt cuộc ba người nói cái gì thì do Đậu Xanh đi muộn nên không nghe được hoàn toàn. Thế nhưng có nhắc đến phường thêu Tác gia, cũng nhắc đến Trần Xích, cuối cùng còn nói một câu: Mười năm quang cảnh không thể uống phí.

Câu nói này nguyên bản cũng không có gì, cổ nhân thường dùng mười năm để biểu đạt cảm tình. Tỷ như mười năm khổ đọc, mười năm tư thủ. Thế nhưng từ mười năm này đặt lên thân Chu Mộ Nhiên lại làm cho y có nhiều liên tưởng, mười năm trước, nguyên thân cùng mẫu thân về nhà thăm viếng, trên đường đi gặp cướp, cùng người nhà thất tán.

Mười năm, lại là mười năm.

Y Liên là hung thủ hại chết nguyên chủ làm cho Chu Mộ Nhiên không khỏi nghĩ nhiều. Suy nghĩ mãi, Chu Mộ Nhiên quyết định để cho Đậu Xanh đi tìm nơi khởi nguồn, tuần tra xem chuyện năm đó xảy ra như thế nào, có nội tình hay không.

Đậu Xanh tự nhiên gạt đầu, bám vào một người trong phường thêu, chạy tới Sơn Tây.

22. Chương 22

“Tiểu Phi, người đã tới, người xem một chút...” Lạc quản sự cầm tác phẩm thêu trong tay, “Chỗ này làm thế nào cũng không thêu tốt được, thêu không ra hiệu quả yêu cầu. ”

“Nơi này... Dùng phương pháp thêu thông thường không được. Lạc gia gia, nơi này dùng phương pháp thêu mượn sắc là được a?” Chu Mộ Nhiên tuy rằng không hiểu những cái này thế nhưng tri thức và phương pháp thêu đã khắc sâu vào trong đầu của y.

Y cần phải nghĩ một hồi mới biết thế nhưng lão quản sự này đã ở trong phường thêu từ thời niên thiếu, không có khả năng không nhìn ra.

“Ta biết. Nơi này dùng mượn sắc hoặc là bỏ họa đều có thể. Thế nhưng...” Lạc quản sự khẽ cau mày.”Chỉ là vị khách này có thân phận cao, không đáp ứng. Nàng yêu cầu dùng phương pháp bình kim để thêu bộ phận đuôi khổng tước này, rất khó đạt đến.”

“Nếu như đưa đến phường thêu Tác gia thì đương nhiên sẽ do phường thêu Tác gia làm chủ, cho dù nàng muốn thêu kiểu gì thì trước khi đến đây đã phải biết phạm vi năng lực của phường thêu tác gia rồi chứ.”

Lời của Lạc quản sự khiến cho Chu Mộ Nhiên cau mày, nghe ý tứ này, đối phương chắc chắn là đến để làm khó xử. “Mà nếu như biết yêu cầu của đối phương thì khi vừa bắt đầu chúng ta cần phải nói rõ ràng cho đối phương.”

Năng lực thêu nường của phường thêu Tác gia cũng được coi là đứng đầu ở trong kinh thành này, chọn như thế nào cũng phải do thêu nường lựa chọn chứ.

Nếu biết phường thêu Tác gia không làm được lại còn cố ý yêu cầu thì không phải là cố ý?

“Quan họa thủ, đều là ta không tốt.” Y Liên đứng dậy, “Ta vẫn chưa lý giải đầy đủ với việc thêu thừa, cho rằng phường thêu có thể làm được nên mới tiếp. Ai biết... Ô ô ô... Đều do ta.”

“Tiểu thư không nên quá mức tự trách.” Lạc quần sự thở dài, “Tiểu thư Tổng gia là thân muội muội của Lê phi đang được sủng ái”

“Đúng vậy biểu tỷ, vị Quan họa thủ này đương nhiên sẽ có biện pháp, chúng ta không cần quản. Tiểu thư Tề gia còn đang đợi chúng ta đi uống trà, sắp muộn rồi.” Một nữ hài tuổi khá nhỏ đứng bên cạnh Y Liên không nhịn được cất lời.

“Như vậy liền phiền Quan họa thủ, Lục Hà, chúng ta đi thôi.” Y Liên vừa rồi còn mang dáng vẻ muốn khóc, đảo mắt liền mang thái độ thản nhiên giao việc cho Chu Mộ Nhiên đi mất, làm cho Chu Mộ Nhiên cùng Lạc quần sự không tự chủ được cau mày.

Sau khi hai nữ nhân rời đi, Lạc quần sự mới nói lại từ đầu đến đuôi câu chuyện một lần, Chu Mộ Nhiên bấy giờ mới hiểu.

Thân phận của vị nhị tiểu thư Tổng gia này không cao không thấp, tự nhiên lúng túng.

Nói cao quý, vị tiểu thư này cùng lắm cũng chỉ là nữ nhi của một vị quan tam phẩm, cách giới hạn của phường thêu tác gia còn có một chút khoảng cách. Nơi này chỉ tiếp thu việc của các vương công huân quý.

Nói không cao quý, vị này hiện là thân muội muội của Lê phi đang được sủng ái. Cũng coi như là hoàng thân quốc thích, hoàn toàn có thể làm quần áo ở phường thêu Tác gia.

Nếu như chỉ là một bộ quần áo đơn giản thì không nói làm gì, phường thêu Tác gia không chỉ thêu, cũng có thể cắt chế quần áo, mà tay nghề khá cao.

Khó ở việc là tâm của vị tiểu thư này rất cao, tỷ tỷ của nàng là phi tử đang được sủng ái, nàng cũng thường xuyên vào cung, tự nhiên muốn trang phục càng xuất sắc áp đảo những tiểu thư, phu nhân khác, thế nhưng nàng cũng chỉ mới thành hoàng thân quốc thích, nàng luôn cảm thấy những người khác đang cười nàng trong bóng tối.

Mấy tháng sau chính là cuối năm, trong cung cũng có tụ hội, nhị tiểu thư Tổng gia này đương nhiên muốn mỹ lệ áp quần hùng. Lúc này mới yêu cầu rất nhiều, tự mình tìm một bức họa của danh gia, để cho phường thêu Tác gia chế tác.

Bức họa này họa chính là một con Khổng tước, chính là thêu ở trên váy. Nếu như bức thêu này được thêu ra thì bộ quần áo này chắc chắn sẽ có thể làm mọi người kinh diễm, thế nhưng khó ở việc làm thế nào để thêu thật sống động cái đuôi khổng tước này.

Công việc này nếu như không tiếp là tốt nhất, nó giống như một củ khoai lang phỏng tay, rất khó chiếm được chỗ tốt. Chu Mộ Nhiên hoài nghi đây là Y Liên cố ý, xem dáng vẻ cười trên sự đau khổ của người khác của vị tiểu thư lúc này, còn có cái gì không hiểu.

Mấy ngày nay Lạc quản sự đã dần có thể khống chế cục diện của phường thêu Tác gia dưới sự hậu thuẫn của hai vị thiếu gia, lại thêm việc Chu Mộ Nhiên đẩy ra một loạt phương pháp và kiểu dáng thêu mới làm cho tên tuổi của phường thêu Tác gia càng thêm vang dội.

Mà Lạc quản sự nể trọng nhất đương nhiên là Chu Mộ Nhiên, nếu như xảy ra chuyện thì chỉ có hai bọn họ gánh, đây không phải là việc nhỏ. Bây giờ đối phương dùng biện pháp này, rõ ràng là một hòn đá hạ hai con chim, dự định một tay diệt trừ cả Chu Mộ Nhiên cùng Lạc quản sự.

“Chuyện đến nước này, không bằng thử xem phương pháp dệt vũ Quảng Đông?” Chu Mộ Nhiên trầm ngâm một lát mở miệng nói.

Phương pháp dệt vũ Quảng Đông, đem lông chim chân chính tước thành tuyến để thêu, thành phẩm tự nhiên tươi đẹp tự nhiên. Thế nhưng thêu nường của phường thêu tác gia rất ít khi dùng cái này.

Khởi nguồn của Tác gia chính là thêu, hay thêu hoa cỏ chim thú, tổ tiên Tác gia tài nghệ tinh xảo, giỏi thêu long phượng. Lúc này mới từng bước một đi lên con đường cung đình này.

“Phương pháp dệt vũ này ta cũng biết một ít, nhưng những thêu nường này làm sao có thể am hiểu.”

Lạc quản sự cũng rất là khổ não, một chút chuyện nhỏ này không thể nào làm phiền gia chủ đi, trừ phi hấn tìm chết. Không giao được sản phẩm, cũng phá hoại danh tiếng của phường thêu. Đến lúc đó hấn hấn chỉ còn cách xin thôi chức vụ tổng quản này, phường thêu này sẽ rơi vào tay ai là một chuyện không khó để tưởng tượng.

“Lúc nào thì họ tới lấy?”

“Chưa đến một tháng nữa.” Lạc quản sự thở dài một tiếng. “Chỉ trách ta đi ra ngoài một ngày liền bị ả lợi dụng sơ hở tiếp củ khoai lang phồng tay này.”

Bức thêu này ngoại trừ bộ phận lông đuôi ra thì những nơi khác cũng đã thêu xong, thế nhưng bộ phận này cũng là phần khó nhất, rất khó để làm đặc sắc.

“Không là lần này thì cũng sẽ có lần khác thôi.” Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái, người phụ nữ kia xưa nay không chịu yên ổn, có thể vì tư lợi mà hại chết Tác Vi Lan, tự nhiên cũng có thể vì tư lợi hại phường thêu Tác gia. “Nếu như là Lạc gia gia tin ta, không bằng liền giao cho ta thêu đi.” Chu Mộ Nhiên cân nhắc một hồi, quyết định ôm lấy việc nhỏ này.

Khả năng thêu của y xưa nay vẫn không có cơ hội lộ ra, đây chính là một dịp tốt để kinh động người của Tác gia.

Vừa này y mới tính toán một hồi, dựa vào năng lực của nguyên chủ cũng vô cùng am hiểu phương pháp dệt vũ, chỉ là thay đổi người không biết còn có thể đạt đến tốc độ kinh người của đối phương hay không. Thời

gian một tháng, cũng coi như là thời gian cực hạn của y.

Nhất định phải thử xem.

“Tiểu Phi? Người còn có thể thêu?” Lạc quần sự sợ hết hồn.”Đây không phải là chuyện đùa. Vị tiểu thư này có tính tình không được tốt lắm.”

Lão quần sự cũng là lo lắng Chu Mộ Nhiên, chỉ lo y không biết tốt xấu trong chuyện này.

“Lạc gia gia không cần phải lo lắng.” Chu Mộ Nhiên tính trước kỹ càng, “Ta có bảy phần mười nắm chắc. Phiền phức Lạc gia gia giúp ta chuẩn bị tước linh tuyến.”

“Được.” Lạc quần sự trình trọng gật đầu.

Chỉ được tạo ra từ lông đuôi của khổng tước thì phường thêu Tác gia không có nhưng Tác gia lại có một ít, Lạc quần sự trở về Tác gia lấy đồ ngay trong đêm.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Chu Mộ Nhiên không đến phường thêu làm việc nữa mà là ở trong căn nhà nhỏ của mình.

Lạc quần sự đưa tất cả vật phẩm đến, bao gồm cả chỉ lẫn trang phục cần phải thêu

Bởi vì phải thêu lại một lần nữa nên đồ án trước kia vẽ lên cần phải phá bỏ toàn bộ, do Chu Mộ Nhiên lại một lần nữa vẽ lên. Cũng may vị tiểu thư Tống gia này cũng đưa tranh gốc lại đây, thuận tiện cho bọn họ vẽ lại.

Bên trong phường thêu cũng có bột nước chuyên dùng để vẽ lên vải, chỉ cần dùng một loại khác nước thuốc khác ngâm là có thể xóa bỏ.

Chu Mộ Nhiên rửa xong đồ án cũ, dùng nguyên cả một ngày để làm lại mới có thể vẽ xong

Bức họa mới có chỗ không giống với bức cũ, nếu có thể thêu thành thì sẽ càng làm nổi bật vẻ đẹp của cái đuôi, mà lại càng thêm tiết kiệm. Một ít tước linh tự nhiên không đáng giá tiết kiệm, Chu Mộ Nhiên muốn tiết kiệm chính là thời gian, có thể sớm ngày nào thì hay ngày đó.

Sau ba ngày, chỉ tước linh cuối cùng cũng được đưa đến, Lạc quần sự tự mình đưa tới cho Chu Mộ Nhiên. Nhìn bức họa mới ở trên vật áo, Lạc quần sự lại là một trận khích lệ, trong lòng cũng chân thật không ít.

Lạc quần sự là người hiểu việc, tự nhiên biết nội tình trong này. Chỉ là hấn hành sự luôn luôn suy nghĩ cho Tác gia, rất ít thay đổi suy nghĩ của mình, lúc này nhìn lại, nhất thời cảm thấy được bản thân mình đã già

rồi.

Không dám quấy rầy Chu Mộ Nhiên, Lạc quần sự vội vã cáo từ. Chu Mộ Nhiên tự nhiên cũng an tâm tĩnh khí, bắt đầu suy tư bắt đầu hạ châm từ chỗ nào.

Liên tiếp ba ngày, Chu Mộ Nhiên không hề rời khỏi tiểu viện một bước, người của Lạc quần sự hâm hóng thức ăn trên bếp liên tục để thuận tiện cho việc bất cứ lúc nào cũng có thể đem cơm đến.

Trong ba ngày, Chu Mộ Nhiên chìm đắm trong thế giới thêu.

Trước khi xuyên đến thân thể này, y còn cảm thấy thêu thùa là việc mà nam nhân không thể làm được. Kết quả từ khi đến nơi này, y không chỉ am hiểu thêu mà còn thêu vô cùng tốt.

Không nói y, cũng không nói đến Tác gia, chỉ là các thế gia về thêu, những tuyệt kỹ kia cơ bản đều nắm ở trong tay gia chủ, mà những gia chủ này có tám chín phần mười đều là đại nam nhân.

Chân chính cầm châm, luồng xong chỉ, đâm xuống mũi kim thứ nhất, Chu Mộ Nhiên mới bừng tỉnh phát hiện lạc thú trong đó. Nguyên chủ không hề cho rằng thêu là một loại công việc, mà xem là một loại hứng thú, một loại theo đuổi suốt đời.

Mà bây giờ, niềm vui này, loại theo đuổi này, cũng ở trong máu của y.

Trong vòng năm ngày, toàn bộ đường viền đuôi khổng tước đã được phác họa ra, không tới mười ngày nhất định có thể thêu xong. Khi Lạc quần sự tự mình tới đưa cơm, Chu Mộ Nhiên vui vẻ lấy ra cho lão quần sự xem thử.

23. Chương 23

“Tiểu Phi, người càng ngày càng giỏi.” Thân là quần sự của Tác gia, Lạc quần sự dù không hiểu thêu nhưng cũng nhìn ra được tài nghệ của đối phương đã không hề thấp hơn hai vị thiếu chủ, trong lúc nhất thời trong lòng dâng lên rất nhiều cảm thán.

Người tên Quan Phi này sau này có thể sáng tạo một trường phái mới, trở thành một gia chủ.

Nhận được sự tán thành của lão quần sự, Chu Mộ Nhiên không dám trì hoãn, tiếp tục dùng toàn lực công tác, cuối cùng năm ngày sau đã thêu xong toàn bộ đuôi chim.

Thêu xong, Chu Mộ Nhiên vội vã đưa tới cho lão quần sự, trước đó y đã thông báo cho hắn rồi.

Lạc quản sự vốn nên ở phường thêu đọi y lại không thấy đâu, trong phường thêu chỉ có một vị đồ đệ của Lạc quản sự.

“Tiểu Phi tới?” Mấy đồ đệ của Lạc quản sự cũng đều là con cháu trong nhà, được phái tới để học tiếp quản phường thêu. Người trước mặt chính là đồ đệ mà Lạc quản sự coi trọng nhất.

“Tôn Hà ca.” Chu Mộ Nhiên chào hỏi, “Lạc gia không ở đây sao?”

“Vừa đi ra ngoài.” Tôn Hà cười rót cho Chu Mộ Nhiên một chén trà, “Tiểu Phi có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì cả, chỉ là muốn đưa cho Lạc gia vài thứ.” Chu Mộ Nhiên hơi nhượng mày, “Khi nào thì ngài ấy về vậy?”

“Sợ rằng phải đến trời tối.”

“Chuyện này... Vậy để mai ta trở lại đi!” Chu Mộ Nhiên trực tiếp đứng dậy. Bộ quần áo này không tầm thường, y không dám dễ dàng giao cho người ngoài, dù cho đó là đệ tử Lạc quản sự coi trọng nhất.

“Không vội. Tiểu Phi người thấy ta cũng rảnh rồi, chúng ta uống chén trà, tí nữa ta đưa người đi ra ngoài.” Tôn Hà cười mời Chu Mộ Nhiên ngồi xuống, đẩy trà và điểm tâm đến trước mặt y, “Đây là điểm tâm mà tiểu Hồng đưa tới, người ném thử xem?”

Tiểu Hồng là người yêu của Tôn Hà, Chu Mộ Nhiên cũng có nghe qua, nghĩ rằng tước xong đuôi cũng không có việc gì làm nên cũng ngồi lại.

Mấy ngày nay Trần Xích lại đưa đồ ăn đến mấy lần, lần cuối cùng còn dùng một cái hộp gỗ tinh xảo đưa tới, không bằng tí nữa đi trả lại, hai người cũng có thể chậm rãi nói chuyện.

Câu được câu không nói được mấy câu, Chu Mộ Nhiên chỉ cảm thấy mí mắt trở nên nặng trĩu, nhất thời phát hiện không tốt, muốn đứng dậy nhưng đột nhiên mất lại tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

Đến khi tỉnh lại, chớp mũi đều là sương khói làm cho y ho sặc sụa.

Cháy?

Chu Mộ Nhiên nỗ lực nhấc lên tứ chi trầm nặng bò về phía cửa, “Cứu mạng... Cứu...”

Trên nóc nhà vang lên tiếng vang bùm bùm, Chu Mộ Nhiên tiện tay quơ lấy một thứ che ở trước mũi.

Như vậy không được!

Sương mù quá lớn, cổ họng đã bắt đầu khàn khàn, con mắt hầu như đều không mở ra được. Đặc biệt là y hiện tại toàn thân vô lực, đừng nói lao ra, ngay cả bò cũng không có khí lực bò mấy bước.

Nếu cứ như thế mà chết thì thật không cam lòng.

Chu Mộ Nhiên biết bản thân không thể chịu thua nhưng cả người lại không có một chút sức lực nào, làm cho y chỉ có cảm giác bất lực khoanh tay chịu trời.

Y vẫn còn quá non, cho rằng mình kiến thức rộng rãi, còn cười nguyên chủ quá mức đơn thuần. Nguyên lai y cũng không trốn khỏi hắc thủ của đối phương.

Trong lúc hoa mắt chóng mặt y đã mất đi khả năng suy tư, lửa nướng đến môi khô nứt, trước mặt là một mảnh mờ mờ đỏ thẫm.

“Phi đệ?”

“Không nghĩ tới... Trước khi chết nhìn đến cư nhiên là ngươi...” Chu Mộ Nhiên nhìn nam nhân trước mắt, khóe miệng hơi cong, hài lòng mất đi ý thức.

Chu Mộ Nhiên tỉnh táo lại nhờ một trận ho khan kịch liệt, còn không đợi y gọi ra một chữ ‘nước’, xung quanh đã vang lên một loạt tiếng hoan hô làm cho đại não của y như bị nổ tung.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi, nhanh đi thỉnh thái y, thỉnh Vương gia!” Bốn phía một mảnh ồn ào náo loạn.

“Công tử muốn uống nước sao?” Cuối cùng cũng có người chú ý tới Chu Mộ Nhiên, nhìn y khẽ gật đầu, vội vã rót một chén trà nóng lại đây.

Uống cạn trà, cổ họng cuối cùng có thể lên tiếng, “Nơi này là...” Thế giới thứ ba sao?

“Tỉnh rồi?” Khương Thần nhanh chân chen vào trong phòng, cúi đầu nhìn Chu Mộ Nhiên.

“Không nghĩ tới lại nhìn thấy ngươi...” Nói thật, y dĩ nhiên lại không bài xích một chút nào.

Khương Thần nghe vậy mặt trầm xuống, khó coi giống như chảy ra nước. Nhếch môi tỏ rõ hấn bất mãn.

Lần thứ hai.

Khi cứu y ra nghe một câu, hiện tại lại là một câu.

Được, rất tốt. Đây rốt cuộc là muốn nhìn thấy ai? Trần Xích sao?

Khương Thần bắt đầu nghiêm túc cân nhắc khả năng trục xuất Trần Xích ra khỏi kinh thành vĩnh viễn không quay về.

“Đừng trằm mặt, Khương đại ca cười nhiều mới dễ nhìn.” Cho rằng bản thân nhìn thấy ảo giác, Chu Mộ Nhiên cũng không tiếp tục khắc chế, thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

“Muốn nhìn ta cười?” Khương Thần đánh gãy lời của đối phương, một mặt dăm chiêu.

“Ta đều chết rồi, sau này muốn nhìn cũng không nhìn thấy.” Chu Mộ Nhiên lặng lẽ nói.

“Chết rồi? Chết rồi còn có thể uống trà?” Khương Thần quả thực theo không kịp tư duy của đối phương. Lúc này, hắn mới cân nhắc đến câu nói kia của đối phương có ý nghĩa gì. Nguyên lai tiểu tử này căn bản cho là mình đã chết rồi.

“Ta không chết?” Chu Mộ Nhiên sững sờ, lập tức phản ứng lại.

Đều tự trách mình cho bản thân ám chỉ quá mãnh liệt, y rõ ràng nghe được người nói chuyện, rõ ràng uống một chén trà, rõ ràng nhìn đến Khương Thần, mà lại đều cho rằng đây là ảo giác.

Nhìn Chu Mộ Nhiên một mặt ảo não cùng xấu hổ, Khương Thần cuối cùng không nhịn được thấp nở nụ cười.

“Lần này ngươi ngược lại lại nở nụ cười.” Chu Mộ Nhiên có chút thẹn quá thành giận, tuy rằng y không có lập trường.

“Được rồi, không cười ngươi.” Khương Thần dừng tiếng cười, miễn cho làm xù lông tiểu tử trước mặt. Thế nhưng tiểu ý nơi khóe miệng lại không thể nào thu lại được.

“Là ngươi cứu ta? Cảm tạ ngươi.” Chu Mộ Nhiên chân thành nói.

Tuy rằng lần này may mắn không chết, nhưng y chịu phải đả kích không nhẹ.

“Sợ?” Bàn tay của Khương Thần đặt ở trên đầu Chu Mộ Nhiên xoa nhẹ một cái rồi lại nhanh chóng thu hồi. “Yên tâm đi, sau này sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.”

“Ta... Ta chỉ là...” Nói không sợ là giả. Y tuy rằng xuyên tới thay thế nguyên chủ nhưng tất cả mọi thứ đều giống hệt như cuộc đời của mình, không khác nhau một tí gì cả.

Y cũng cần nỗ lực bên ba, y cũng có sinh lão bệnh tử, y còn cần hoàn thành nguyện vọng của nguyên chủ. Từng cái từng cái linh hồn sắp tiêu tan ở nơi đó còn đang đợi y giải thoát.

“Đừng khóc, ta sẽ báo thù cho ngươi.”

“Ai khóc.” Chu Mộ Nhiên lúc này mới phát hiện gò má lạnh lạnh, vội vã đưa tay lau khô, miễn cưỡng giả vờ như không có chuyện này.”Ta không cần ngươi báo thù cho ta, ta tự mình tới.”

Chu Mộ Nhiên lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn, thù này y muốn báo hai phần, có cừ của nguyên chủ, cũng có cừ của y.

“Nha? Ngươi biết kẻ thù là ai?” Mặt Khương Thần không hề biến sắc nhưng ánh mắt lại hơi hơi nheo lại.

“Biết đại khái.” Chu Mộ Nhiên tự nhiên có thể đoán được là ai ném đá giấu tay, thế nhưng còn cần xác nhận một hồi.”Ngươi có thể giúp ta một việc, ta phải tìm một bộ thêu.”

“Thêu? Ngươi chờ một chút.” Khương Thần không đợi Chu Mộ Nhiên nói xong liền dẫn dò với người bên cạnh một câu, “Đi lấy vật kia tới.”

Khương Thần cũng không có nói rõ ràng là cái gì, người bên ngoài cũng không hỏi, không lâu lắm một người đàn ông nâng một cái khay gỗ đem một thứ gì đó tới.

Chu Mộ Nhiên ngẩng đầu nhìn lại, nam tử kia nhìn rất quen mắt, là một trong những thiếp thân tùy tùng của Khương Thần. Thế nhưng một giây sau y đã bị thứ đồ trên tay của hắn hấp dẫn.

Bộ váy áo tước đuôi kia của nhị tiểu thư Tổng gia.

Cầm váy trên tay, Chu Mộ Nhiên xác nhận đây chính là bộ váy đấy. Thế nhưng lúc này nó đã hoàn toàn biến dạng.

Tước đuôi đã thêu tốt bị người ta cắt xén lung tung, căn bản không nhìn ra nguyên bản là cái gì, cũng không cách nào tu bổ. Nếu không phải có mấy dấu vết chỉ y mới có thể làm, y hầu như cũng không cách nào xác nhận.

Trong tay nắm chặt làn váy, Chu Mộ Nhiên ám ám cười nhạt.

Bước kế tiếp đối phương làm như thế nào, y hầu như đã có thể xác nhận.

Khương Thần cầm tay y, kéo vấy ra vớt lên mặt đất.”Thứ này đã nát rồi không cần nhìn.”

Nhìn đôi tay trắng bệch, Khương Thần đau lòng muốn chết.

Từ khi lần đầu gặp gỡ, hắn liền cảm thấy đối phương nhìn rất quen mắt. Thế nhưng đối với hắn cho dù quen mắt cũng không đến nỗi để bụng như vậy, nhưng mà hắn một mực không an tâm.

Không chỉ đem nhà riêng của mình nói thành nhà riêng của Trần Xích để cho y ở lại, hắn còn thiết kế mấy lần gặp mặt ngẫu nhiên. Không nói đến việc sai người thường xuyên đưa đồ ăn vặt cho y, còn bảo thủ hạ quan tâm tình huống của y bất kể lúc nào để hắn có thể nắm bắt được.

Lần này nếu như không phải hắn xếp người giám thị ở tiểu viện bên cạnh, sợ rằng hai người đã trời đất cách biệt, không thể gặp lại nữa rồi.

Hắn không nghĩ tới đối phương lại gặp phải người có tâm địa đen tối như vậy, nhớ tới dáng vẻ thoi thóp trong đám cháy kia, hắn liền không nhịn được đau đớn trong lòng.

Hắn tuyệt đối không thể mất đi đối phương!

Nói yêu mến, tựa hồ cũng không phải hoàn toàn không thể chấp nhận được. Hắn tự nhận là một người lãnh tình, từ nhỏ liền không có quá nhiều tình cảm, đây là lần đầu tiên quan tâm một người như vậy, còn là một tiểu bất điểm.

Cũng được, nếu động tâm... thì cứ chọn y đi.

“Cái này phát hiện ở chỗ nào?” Chu Mộ Nhiên mặc cho Khương Thần ném thứ kia xuống, dù sao nó cũng không còn tác dụng gì.

“Ở trên thân của ngươi, ngươi dùng nó để che miệng, ta liền ôm nó trở về với ngươi.”

“Ôm...” Chu Mộ Nhiên không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên mặt trở nên đỏ chót, không biết nói gì cho phải.

“Nghỉ ngơi thật tốt, ngươi còn rất yếu.” Khương Thần đứng dậy, người sau lưng thu thập đồng vải dưới đất xong liền đi ra ngoài theo. Trong phòng chỉ để lại vài tên hầu gái, phụ trách chăm sóc Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên quả thực đã bị kinh hách, tuy rằng được hầu gái hầu hạ uống xong thuốc nhưng nửa đêm vẫn bị sốt cao, dần vặt y cả buổi.

Khương Thần ở trong thư phòng của mình cũng không ngủ một đêm, đến sáng sớm, Sùng Minh đã đem một phần mật thư đã được thu dọn tốt đến trước mặt hắn, đây là những thứ đã bắt đầu điều tra từ lần

nghe lén ở tửu lâu lần trước.

Nhìn qua một lượt, Khương Thần không nhận được cười nhạt, tiện tay ném ở một bên.”Lại điều tra sâu hơn.”

Khi nghe được những người kia nói chuyện hần liền hỏi qua Quan Phi tới kinh thành để làm gì? Vì sao lại có người nổi lên ý nghĩ muốn hãm hại một họa thủ nhỏ nhoi như vậy.

Quan Phi trả lời chính là đến tìm kiếm cha mẹ và các ca ca. Lời này để lộ ra tới rất nhiều ý tứ, Khương Thần tinh thần thông suốt, hơi cân nhắc một chút liền có phương hướng. Lúc này mới phái Âm vệ điều tra.

Có Âm vệ ra tay tự nhiên cũng nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện, chẳng trách tiểu hài tử này nhìn quen mắt, hai nhi tử nhà Tác gia kia hần cũng biết. Thế nhưng cặp mắt hoa đào kia của y là quen mắt nhất, phu thê Tác Nhạc Đường cùng với hai nhi tử của hần cũng không có đôi mắt hẹp dài như vậy.

24. Chương 24

Mấy ngày nay Lạc quần sự tìm Chu Mộ Nhiên đến sắp điên rồi.

Trời mới biết vì sao tiểu viện lại xảy ra cháy lớn, chờ đến khi hần biết được đem người tới cứu hỏa thì phòng ốc đã bị đốt gần hết.

Lạc quần sự chạy vào giống như một người điên, lại phát hiện nam hài vội vội vàng vàng theo cả ngày lẫn đêm kia đã không thấy bóng dáng.

Sống không thấy người, chết không thấy xác.

Mấy ngày nay Lạc quần sự cực kỳ bi thương, thế mà lại còn bị chủ mẫu phu nhân gọi đi qua.

Tiểu viện mà Chu Mộ Nhiên ở cách phường thôn Tác gia không xa, trận đại hỏa này cũng đốt cháy một số phòng của phường thôn, Tác gia phu nhân hỏi dò là chuyện này.

Thế nhưng không chỉ có phu nhân Tác gia, còn có thân muội muội của phu nhân là Mai phu nhân cùng với Y Liên tiểu thư.

Lạc quần sự vốn đang tự trách, nghe được phu nhân hỏi dò tự nhiên liền đem việc này ôm đồm đến trên người, lại bị Mai phu nhân trầm mặt xua tay đánh gãy lời.

“Nghe nói có một tên tiểu tử mới đến phường thêu?” Mai phu nhân trầm mặt, “Ta nghe người ta nói, đứa nhỏ này tự cao tự đại, tự cho rằng mình sánh bằng Nhân Vân cùng Tinh Thủy? Tỷ tỷ, tên nô tài chỉ biết bắt nạt chủ này giữ lại chẳng phải là tai họa sao?”

“Mai phu nhân...”

“Lần này nghe nói hần nhận một bức thêu mà ai cũng không thêu được?” Mai phu nhân không có nghe Lạc quản sự, tiếp tục nói với Tác phu nhân, “Tỷ tỷ, Lạc quản sự ở Tác gia làm nhiều năm như vậy còn không nhìn ra mờ ám ở chỗ này, thật là làm cho muội muội ta không dám tin tưởng.”

“Mờ ám gì?” Tác phu nhân cau mày hỏi dò, Lạc quản sự cũng là một mặt mờ mịt.

“Tự nhiên là có người muốn làm náo động nhưng lại không có bản lĩnh thật sự, cho nên không cách nào kết thúc, lúc này mới có trò hay phóng hỏa chạy trốn.”

“Mai phu nhân nói chuyện phải có chứng cứ!” Lạc quản sự cả đời thành thật giữ mình, chưa từng mở miệng chống đối chủ gia một lần nào, nhưng lúc này Mai phu nhân thực sự rất quá đáng, hần đã không lo được thân phận của đối phương.

“Muội muội nói cẩn thận, ta tin Lạc gia.” Tác phu nhân cũng không vì điều đấy mà lay động, tuy rằng nghe thấy một ít chỗ không tốt của đứa nhỏ này, thế nhưng Lạc quản sự mỗi lần đầu rất tán thưởng, năng tự nhiên cũng là tin Lạc quản sự.

“Đúng a mẫu thân, sợ rằng trong này có khi lại có duyên cớ gì cũng nên?” Nữ nhi của Mai phu nhân Lục Hà nhìn Tác phu nhân một cái, ở một bên nhẹ nhàng mở miệng.

“Ha ha, còn có thể có duyên cớ gì? Ta thấy bọn họ chính là cá mè một lứa.” Mai phu nhân cười lạnh một tiếng, “Hạ nhân dám chống đối thân thích của chủ nhân như vậy, cũng khó trách sẽ bao che cho hạ nhân phóng hỏa chạy trốn.”

“Mai phu nhân nói chuyện tự trọng!” Lạc quản sự vì chuyện Chu Mộ Nhiên đã hổ thẹn không ngớt, làm sao có thể nghe được có người nói thế.

“Vậy người luôn miệng nói hần không phải là người như thế, vậy tác phẩm thêu của hần đâu? Người lấy ra để cho bốn tiểu thư mở rộng tầm mắt xem nào.” Lục Hà ở một bên kêu la.

Lạc quản sự một mặt bi thương, hần làm sao có thể cầm ra? Tác phẩm kia đã mất tích cùng với Chu Mộ Nhiên. Thế nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Lạc quản sự đều tin chắc đối phương không là người như thế, ở đây nhất định đã xảy ra chuyện gì.

“Người không bỏ ra nổi, còn chưa đến nửa tháng nữa, người dự định giao hàng như thế nào?” Mai phu nhân tiến lên một bước, hùng hổ dọa người hỏi.

“Huynh đệ chúng ta tới.” Tác Nhân Vân trầm mặt cất bước vào nhà, phía sau là Tác Tĩnh Thủy cũng trầm mặt. “Nếu không phải Y Liên tự tay nhận lấy đơn hàng này, cũng sẽ không có chuyện hôm nay. Mặt khác, thỉnh đi cùng biểu muội nói cẩn thận, tác phẩm kia huynh đệ chúng ta cũng đã thấy qua, chớ đổi trắng thay đen gây chuyện thị phi!”

Mai phu nhân luôn luôn sợ cháu ngoại trai luôn có lễ mà lại lãnh đạm này, liếc nhìn cháu ngoại trai luôn luôn vui vẻ cũng trầm mặt, nhất thời ngượng ngùng cáo từ.

“Mẫu thân đi nghỉ ngơi đi, không nên nghĩ nhiều.” Tác Nhân Vân dặn dò người hầu đỡ Tác phu nhân tâm sự nặng nề vào trong nội thất, ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng “Lạc gia cũng trở về đi thôi, không cần lo lắng về tác phẩm thêu kia, huynh đệ chúng ta sẽ làm.”

Lạc quân sự cũng rời đi. Y Liên một mặt xấu hổ, lén lút lau nước mắt, lôi kéo Tác phu nhân nghĩ muốn giải thích cái gì lại bị Tác Tĩnh Thủy trừng mắt một cái, xoay người liền chạy.

“Đại ca, người nói Tiểu Phi đến cùng ở nơi nào?”

Tác Nhân Vân không mở miệng, mặt càng ngày càng trầm khó coi.

Ngày đó hần bị tin tức được đối phương tiết lộ trong lúc vô tình kinh ngạc một hồi.

Tuổi giống nhau, ngày sinh giống nhau, bụi trúc quen thuộc, thủ pháp thêu tinh diệu, đều làm cho lòng hần chìm xuống, không tự chủ được — nghĩ đến một người.

Chỉ là còn không đợi hần tra được tin tức gì, đứa nhỏ này dĩ nhiên lại gặp phải đại hỏa, người lại mất tích. Nổi uất ức trong lòng này, không ai có thể rõ ràng.

Ở Vương phủ điều dưỡng mấy ngày, Chu Mộ Nhiên cũng dần dần hồi phục, lại bắt đầu thêu một lần nữa.

Lần này ngay cả cắt đều là tự y làm.

Ở Vương phủ tự nhiên cũng có hạ nhân biết cắt châm tuyến, vải vóc càng là muốn cái gì đều không thiếu. Có mệnh lệnh của chủ nhân, những người này tự nhiên không có không nghe theo.

Chu Mộ Nhiên không hề nhứt thứ tốt dùng, bộ váy này là phường thêu Tác gia bị nàng bắt ép làm, chán ghét nàng còn không kịp, làm sao có thể cố ý tìm vật liệu tốt. Huống hồ y được cứu mạng ở nhờ chỗ này đã nợ Khương Thần một ân tình rất lớn rồi.

Chu Mộ Nhiên lại một lần nữa thiết kế lại bộ váy này, lúc này khoảng cách đến khi giao hàng còn chưa đến mười ngày nữa, nhất định phải nghĩ một biện pháp tăng nhanh tốc độ.

Váy lên xuống tách ra ngược lại một biện pháp tốt, Chu Mộ Nhiên suy tư chốc lát liền phân thành mấy phần, phân biệt giao cho mấy người đồng thời thêu, ngay cả bộ phận thêu đuôi váy của y cũng cần hoạch định lại một lần nữa.

Dệt vũ pháp tự nhiên dễ nhìn, so với cách thêu kia cũng không ngắn hơn được bao nhiêu. Nếu như còn thời gian một tháng, đương nhiên là không thành vấn đề, nhưng hôm nay chỉ còn dư lại mười ngày, chắc chắn là không thể thực hiện được.

Nhìn y mặt ủ mày chau, người chung quanh tự nhiên cũng cùng nghĩ biện pháp, vị này chính là khách quý của chủ nhân, có thể giúp đỡ thì cũng có thể làm cho chủ nhân cao hứng.

“Công tử, ngài vẽ tốt như vậy, nếu như có thể đem tranh biến thành thêu là tốt rồi. Đáng tiếc thêu quá khó khăn, ta không học được, nếu như có phương pháp đơn giản hơn...” Một tiểu thị nữ tiếc hận lên tiếng.

“... Người nói cái gì?” trong đầu Chu Mộ Nhiên đột nhiên thông suốt, giống như bị kích hoạt cái gì.

Tiểu nha đầu sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp __ lắp lại một lần.

“Có!” Chu Mộ Nhiên tát một cái lên gáy, khoe miệng kéo cao.

Thập tự thêu! Tại sao y lại có thể quên cái này!

So với thêu, thập tự thêu đơn giản hơn nhiều, mà còn rất có cảm giác lỗi lờm. Dùng thập tự thêu trước tiên đánh đáy, lại dùng dệt vũ pháp thêu bổ sung lại, nhất định có thể đạt đến yêu cầu, không những tiết kiệm thời gian mà còn có cảm giác tăng lớp hơn cách thêu cũ.

Loại phương pháp thêu này đơn giản đến nỗi không thể đơn giản hơn nữa, không chỉ nhóm thêu nương liếc mắt liền có thể nắm giữ, ngay cả mấy tiểu nha đầu bên cạnh nhìn mấy lần đều có thể thuần thục.

Chu Mộ Nhiên phác họa ra đuôi tước trên vải, những thứ do phải mất quá nhiều thời gian bị y lược bỏ giờ đã được đổi thành một loại mới đẹp để phiên phức quý giá hơn.

Có thập tự thêu đặt nền tảng, những thứ này cũng không cần quá để ý tới, tùy vào những nữ hài kia dùng tước linh cần thận thêu từng tí một.

Đương nhiên loại thập tự thêu này cũng là dùng châm tuyến chuyên dụng, tinh tế tỉ mỉ vô cùng, tuy rằng không thể so với kiểu thêu kia nhưng tinh tế hơn rất nhiều so với những bức thêu thập tự y đã từng nhìn thấy trong viện bảo tàng.

Có nhóm thêu nương cùng thị nữ này luân phiên ra trận, toàn bộ đuôi tước ở đã được thêu xong trong vòng mấy ngày, tiếp đến chính là thời điểm cần Chu Mộ Nhiên ra tay, phương pháp dệt vũ bổ thêu đuôi tước.

Liên tục mấy ngày Chu Mộ Nhiên đều trốn ở trong phòng nhỏ thêu, trừ ăn cơm cùng đi ngủ thì hầu như không nghỉ ngơi một chút nào, ngay cả Khương Thần đến mấy lần y đều không biết gì cả.

Khương Thần liên tục ba lần đều bị chặn phải quay về, cuối cùng khắc chế không nổi.

Sờ môi, không nhìn những hầu gái quỳ trên mặt đất kia, trực tiếp đá văng cửa gỗ khuê phòng ra.

Chu Mộ Nhiên sợ hết hồn, kim thêu trên tay trực tiếp đâm vào đầu ngón tay.

Động tác của Khương Thần hơi dừng lại, càng thêm tức giận kéo bức thêu trên tay y ra, nhìn thấy đối phương chết sống không buông tay thì đành phải thôi, miễn cho thật sự xé nát.

“Khương đại ca...” Chu Mộ Nhiên bị đối phương nắm cổ tay kéo ra gian phòng, ánh dương quang sán lạn bên ngoài làm y thấy chói mắt, vội vã đưa tay che khuất.

“Bao nhiêu ngày không ra khỏi phòng rồi?” Khương Thần hừ lạnh một tiếng nói.

“Ta mỗi ngày đều ra... Ăn cơm đi ngủ đi nhà cầu...” Cũng không phải luôn ở trong phòng...

Nhưng những câu nói sau thì bị nuốt xuống sau khi nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Khương Thần.

“Cái kia... Khương đại ca chúng ta muốn đi nơi nào?” Cổ tay bị kéo đau, Chu Mộ Nhiên kém chút theo không kịp bước chân của đối phương, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt mở miệng lần nữa.

“Uống trà tán gẫu tầm nắng.” Khương Thần đi đến hoa viên mới dừng lại, lưng thưng ngồi xuống một cái bàn đá bên cạnh. Bên cạnh có hầu gái bưng ấm trà và trà, Khương Thần lạnh nhạt uống nước trà, hoàn toàn không thấy vẻ mặt bất đắc dĩ cùng sốt ruột của Chu Mộ Nhiên.

“Khương, Khương đại ca...” Chu Mộ Nhiên đứng ngồi không yên, chỉ còn hai ngày mà y vẫn còn chưa thêu xong, y vốn định thêu xong trong ngày hôm nay, để xem còn có chỗ nào không thích hợp không.

“Người có biết...” Khương Thần phất tay một cái để mọi người lui ra, chỉ còn dư lại hai người bọn họ. “Coi như ngươi không thêu bộ quần áo này thì Tổng gia cũng không thể bắt ngươi và Tác gia làm gì?”

“Ta biết.” Chu Mộ Nhiên thở dài.

Gia chủ Tác gia là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, chỉ thêu triều phục của đế hậu, cho dù vị Lệ phi kia nháo đến trước mặt hoàng thượng thì người bị đánh mặt cũng sẽ không là Tác Nhạc Đường.

Nhưng y không phải giải quyết khó khăn cho Tác gia, cũng không phải muốn nổi tiếng, mà là muốn gọi ra sự chú ý của người nhà Tác gia, từ đó nhận mặt nhau.

“Vậy người lao tâm lao lực như vậy để làm cái gì?” Khương Thần ánh mắt sâu thẳm, “Tổn gia muốn bộ váy áo này, hai nhĩ tử của Tác gia đã tiếp nhận, người không cần tiếp tục thuê nữa.”

“Bọn họ không được...” Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái.

Nếu như là đấu thầu, Tác gia huynh đệ một người am hiểu họa, một người am hiểu thầu, huynh đệ kết hợp tự nhiên là mạnh hơn y.

Nhưng hôm nay không được, thời gian căn bản không đủ.

“Nha?” Khương Thần ý tứ sâu xa __ hừ một tiếng, đưa tay đến trước mặt Chu Mộ Nhiên.”Người thầu thật sự tốt như vậy? Ta xem một chút.”

Chu Mộ Nhiên thờ ơ đưa tới, y không tin mấy người quyền thế này có thể hiểu thầu.

Mấy ngày nay y nói bóng gió __ muốn hỏi ra thân phận của Khương Thần, nhưng những thị nữ kia lại cực kỳ cẩn trọng, thực sự hỏi cuống lên liền quỳ xuống ngay tại chỗ, làm cho y hết sức khó xử.

Nhưng cho dù là bố cục phòng ốc hay là bài trí trong phòng đều là cao cấp nhất, nếu nói là đây là nhà của một nhà giàu phổ thông thì đánh chết y cũng không tin.

Chu Mộ Nhiên cảm thấy cổ nhân thật là thuần phác, chỉ là gặp mặt trên đường trao đổi họ tên, lại ngẫu nhiên gặp lại ở kinh thành này, thế mà đối phương cư nhiên chăm sóc y như vậy.

Đang cúi đầu nghĩ, tác phẩm thầu lại một lần nữa được đưa tới tay y, “Khi nào thì thầu cho ta một cái?”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu thụ nha tiểu thụ ở mặt trước bờ

Tiểu công nha tiểu công ở phía sau thảo

Xuyên qua một cái cái thế giới nha

Ấn tới trên đất dùng dùng dùng

25. Chương 25

“Muốn thêu cái gì?” Chút chuyện nhỏ như thế này đương nhiên là không sao cả, người đối diện chính là ân nhân cứu mạng mà.

“Cái gì đều được, chỉ cần là người thêu cho ta.” Khương Thần chậm chậm mà lại kiên định mở miệng.”Tốt nhất là loại giống như hầu bao (túi đựng tiền).”

Bình thường hầu bao đều là do thê tử thêu cho trượng phu, đương nhiên muội muội nhỏ tuổi thêu cho thân ca ca cũng có, nhưng hiển nhiên Khương Thần có thâm ý khác.

“Được.” Chu Mộ Nhiên không hiểu ẩn ý trong đấy, thống khoái đáp ứng, kéo căng tác phẩm thêu ra, vùi đầu bắt đầu thêu.

Khương Thần mừng thầm trong lòng, cúi đầu mặt không hề cảm xúc nhìn kỹ năng thêu thông thạo của đối phương, ngoắc ngoắc tay với phía sau, thấp giọng dặn dò vài câu.

Không lâu lắm, thị vệ liền trở lại, hắt theo thị vệ rời đi.

Chu Mộ Nhiên cúi đầu thêu, khát hay đói bụng thì có hầu gái uy trà điểm tâm, hoàn toàn không chịu khổ một chút nào.

Mãi đến tận hoàng hôn, Khương Thần mới một lần nữa trở về, “Đừng thêu nữa.”

“Chờ đã, còn thiếu một chút.”

Khương Thần sờ môi, kéo miếng vải lại, “Ăn cơm.”

Có Khương Thần ở đây, Chu Mộ Nhiên tự nhiên không dám vội vã ăn mấy cái rồi tiếp tục thêu, đành phải chịu đựng tính tình ăn hết những món mà hắc gấp đến.

“Không cần...” Chu Mộ Nhiên nhìn đồng hồ ăn càng ngày càng cao trong bát, cuối cùng không nhịn được mở miệng.

“Ăn ít như vậy? Xem người gầy yếu.” Khương Thần bắt mồm.

“Đều ăn tới cổ họng rồi...” Chu Mộ Nhiên nhỏ giọng thăm thì, đối lại là một tiếng cười khê của Khương Thần.”Khương đại ca, ngày mai ta muốn trở về phường thêu Tác gia một tiếng.”

Mấy ngày nay y luôn muốn quay về, tính ra từ khi y tỉnh lại, y đều luôn yêu cầu quay về dưỡng thương

nhưng Khương Thần không chịu.

Y cũng có thể hiểu được.

Phường thù sợ hỏa nhất, tự nhiên rất nghiêm khắc trong việc củi lửa. Ở tình huống như vậy mà sân của y lại bị cháy. Đó đương nhiên là chuyện không đơn giản. Khương Thần không ngốc, ngược lại hẳn thập phần khôn khéo, tự nhiên nghĩ đến những vấn đề đằng sau đó. Chính y cũng rõ, nếu không uống độc trong nước trà thì làm sao có chuyện xảy ra, tác phẩm thù còn bị người làm hỏng.

“Làm cái gì?” Quy củ lúc ăn cơm xong của Khương Thần rất nhiều, nghe thấy y nói chuyện cũng không lên tiếng, biết ăn cơm xong rồi mới nói tiếp, một bên uống xong một ngụm trà xanh mới nói.

“Sắp đến kỳ hạn rồi, ta muốn chạy đi Tác gia nói một tiếng, miễn cho bọn họ lo lắng.” Chu Mộ Nhiên chần chờ một chút, đứng lên chạy đến bên người Khương Thần nói nhỏ.

“Ta đã nói với người rồi, không cần để ý đến Tống Nhị.” Khương Thần liếc chéo Chu Mộ Nhiên một cái, lúc nói đến Tống Nhị trên mặt mang theo vài tia khinh bỉ.”Ngược lại Trần Xích ca ca kia của người gần đây muốn định hôn, không bằng người đi xem xem?”

“Ồ? Ta đi xem cái gì?” Chu Mộ Nhiên bật thốt lên.

Con mắt của Khương Thần hơi phát sáng, độ cong của khóe miệng không khống chế được hướng lên trên.”Xem xem nương tử tương lai của Trần Xích sẽ là tiểu thư nhà ai.”

“Ta lại không biết ai trong số những tiểu thư ở kinh thành này.” Chu Mộ Nhiên cười khổ, “Khương đại ca vẫn là để cho ta đi đưa thù phẩm đi.”

“Không nhận thức cũng không sao, ta đưa người đi xem.” Tâm tình của Khương Thần càng ngày càng tốt, chỉ là không chịu để cho Chu Mộ Nhiên trở về Tác gia.

Chu Mộ Nhiên không có cách nào đành phải thôi, nghĩ quay về nhanh chóng thù cho xong, rồi lại bị một đám thị nữ vây quanh bắt phải thử quần áo mặc đến Trần gia, mãi đến khi trăng ở trên đầu cành liễu mới cho y về phòng.

Thời gian này còn thù cái gì mà thù, ngă!

Mất thấy mấy ngày nữa là đến kỳ hạn giao quần áo Quan Phi vẫn không xuất hiện. Lạc quản sự hết đường xoay sở, ngoại trừ lo lắng chuyện quần áo thì càng không yên lòng Quan Phi, chỉ lo đứa trẻ này xảy ra chuyện.

Huynh đệ Tác gia nhận lấy việc này nên ngày đêm gấp rút không ngừng làm việc, chỉ là hoa văn quá phiền

phức, chỗ đuôi tước kia sợ là cho dù bọn họ có biết Quan Phi dùng kiểu thêu dệt vũ thì cũng không có biện pháp.

Phải thêu hoa văn phiên phức cả cái đuôi như vậy, những thêu nữ thông thạo còn cần mấy tháng, nếu huynh đệ bọn họ sử dụng tuyệt kỹ gia truyền thì cũng cần hơn một tháng liền.

Đổi thành gia chủ Tác gia Tác Nhạc Đường thì không cần thời gian dài như vậy, thế nhưng Tác Nhạc Đường không cần thêu, cũng không thể thêu.

Cho nên đến mấy ngày cuối cùng, hơn phân nửa đuôi tước này vẫn chưa có thêu xong

Mỗi ngày Y Liên đều đến đây đưa trà đưa cơm cho hai ca ca, ra vẻ thân thiết, bộ dáng kia không khác gì với muội muội ruột cả.

“Cái tên Quan Phi này thật không ra gì, hại hai ca ca phải gian lao như vậy.” Y Liên rót đầy nước trà cho hai người, giả ý oán giận nói.

“Hừ.” Tác Nhân Vân cũng không nói lời nào, cúi đầu nghiên cứu như thế nào rút ngắn thời gian, ngược lại Tác Tĩnh Thủy khinh thường hừ một tiếng, tựa hồ là oán khí rất lớn.

Trên mặt Y Liên không hề biến sắc nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Qua nhiều năm như vậy, ả bày xuống quân cờ ngấm ở trong Tác gia mà người của Tác gia lại không hề biết một chút nào, cho nên gió thổi cỏ lay ở Tác gia ả đều thuộc như lòng bàn tay.

Cũng chính bởi vì vậy mà sau khi huynh đệ Tác gia gặp Quan Phi, một loạt động tĩnh của Tác Nhân Vân đã gợi lên sự chú ý của ả.

Bất kỳ người nào giống tiểu thư Tác gia thì đều cần phải diệt trừ hết. Dù cho tên Quan Phi kia nhìn bề ngoài thì trông rất giống nam nhân, thế nhưng nhờ đâu đối phương là nữ giả nam thì sao?

Bằng không giải thích như thế nào chuyện Quan Phi đã mười sáu tuổi mà vẫn nhỏ gầy như vậy? Nữ tử nếu không phát dục tốt thì chẳng phải sẽ trông giống như một đứa bé trai hay sao?

Còn có, Lạc quân sự nhất định là biết cái gì, bằng không vì sao cho Quan phi vào một tiểu viện độc lập, không phải là sợ thân phận của hắn bại lộ sao, lại sắp xếp hắn gặp mặt cùng với huynh đệ Tác gia.

Không được, không thể!

Mười mấy năm nỗ lực của ả không thể bị người khác hủy hoại được.

Mấy ngày nữa là thời điểm đính hôn của ả, ả nhất định phải càng cố gắng, muốn chứng thực thân phận của bản thân.

Thử hỏi giữa dưỡng nữ Tác gia với ruột thịt Tác gia thì cái nào càng thêm tôn quý hơn. Vì gả cho một phu quân tốt, vì tương lai vinh hoa phú quý, nhất định không thể lưu lại một chút kẻ hở nào.

Y Liên kéo căng cái khăn trong tay, mạng của tiểu thư Tác gia này thật là lớn, đại nạn mười năm trước mà còn không chết, thả một cây đuốc mà còn không lấy nổi mạng của cô ta. Thế nhưng có lẽ cũng không sống được mấy ngày, bằng không tại sao đã qua một thời gian dài như vậy mà vẫn chưa quay về.

Nghĩ tới đây, Y Liên thở phào nhẹ nhõm, quyết định thêm một mối lửa nữa, “Tên Quan Phi này thật đáng ghét, ta nghĩ không chừng ngọn lửa kia chính là do hắn đốt!”

Khung thêu trong tay Tác Tĩnh Thủy bị ném lên bàn, “Người là một nữ tử lại không biết làm chút nữ hồng châm tuyền, đi nói linh tinh khắp nơi làm gì!”

“Ta, ta...” Y Liên tuy rằng nhìn quen Tác Tĩnh Thủy thô bạo nhưng đây rõ ràng là lần đầu tiên phát hỏa đối với ả. Nỗ lực ổn định tâm thần, cười gượng “Nhị ca nói đúng lắm. Cái này ta cũng chỉ là nghe di nói.”

“Di?” Tác Nhân Vân cũng ngừng tay, khóe miệng ngậm lấy một nụ cười lạnh lùng, lãnh xâm nhập cốt tủy. “Nàng là di của người sao?”

“...” Y Liên không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, ả hoàn toàn không nhìn ra câu nói này của Tác Nhân Vân có ý gì, đành phải cố nặn ra mấy giọt nước mắt, “Đại ca giáo huấn phải.”

“Đừng gọi chúng ta là ca, người cũng không phải muội muội của chúng ta.” Tác Tĩnh Thủy cười nhạt, “Mẫu thân mềm lòng, dưỡng người mấy năm, còn thật cho rằng bản thân là tiểu thư Tác gia sao? Ta cho người biết, nhân lúc còn sớm người mau thu dọn bớt những chiêu trò kia của người đi”

“Ta không hiểu nhị... nhị công tử có ý gì.” Y Liên buộc bản thân đứng tại chỗ, trời mới biết ả đã muốn chạy, chỉ là nếu chạy thì chẳng khác gì chột dạ, những nỗ lực phía trước của ả đều là uổng phí.

“Còn muốn ta chỉ ra sao? Tranh của người, thêu phẩm của người, thân thể của người? Sợ rằng không có bất cứ một cái nào là thật đúng không?”

Hai huynh đệ họ đã sớm sinh nghi ngờ với nữ tử này, thế nhưng bởi vì mẫu thân yêu thích ả, ả cũng có thể làm cho mẫu thân vui vẻ nên mới bỏ mặc ả, dù sao nuôi thêm một nữ tử thì cũng không mất gì, lại còn có thể hồng mẫu thân hài lòng.

Thế nhưng hai năm nay nữ nhân này càng ngày càng không biết điều, cả ngày nỗ lực nghe nhìn lẫn lộn, cư nhiên còn xếp đặt cơ sở ngầm ở bên người hai huynh đệ bọn họ, thật sự cho rằng người Tác gia chỉ là ăn chay thôi sao? Đặc biệt là khi Tác Nhân Vân nhìn thấy một đồng mật hàm mà Thần vương gửi đến, nhất

thời cái gì đều hiểu.

“Ta...” Y Liên không nhịn được lùi về phía sau một bước, mắt ngân ngấn nước, “Ta không biết các người đang nói gì? Lẽ nào chỉ vì ta giống thân sinh muội muội mất tích của các người nên có tội sao?”

“Giống? Ai bảo người giống bảo bối nhà ta!” Tác Tĩnh Thủy một bộ kiêu ngạo, giống như muội muội nhà mình không ai có thể so sánh.

Loại dáng vẻ cuồng ngạo này thực sự đáng ghét. Y Liên đến cùng cũng chỉ là tiểu cô nương mười sáu tuổi, sau khi thấy không nhịn được lộ ra một tia oán giận. Một người mất tích mười năm, cư nhiên lại có người bảo bối, mong nhớ như vậy!

Nàng quay đầu về phía Tác Nhân Vân, đối phương khó có được lộ ra biểu tình giống như huynh đệ sinh đôi của mình.

“Các người, quả thực...” Y Liên không biết nên phần nộ hay là căm giận mới tốt, “Lẽ nào ta không thể có khả năng là muội muội của các người sao?”

“Người?” Tác Tĩnh Thủy lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

“Vạn nhất thì sao? Ngay cả mẫu thân đều nói ta rất giống Vi Lan tiểu thư.”

“Muội muội của chúng ta không phải là người mà người có thể so sánh.” Tác Nhân Vân nhanh chân đi qua, cầm cánh tay ả lỏi ra khỏi cửa phòng, cảnh cáo nói, “Sau này đừng để cho ta nghe được câu này từ trong miệng của người!”

Tác giả có lời muốn nói: Thích nghe ta sáng tác sao?

Ta ngày hôm qua thử nghiệm dao mổ trâu, viết một bài cửu ngôn tuyệt cú...

Không, thất ngôn tuyệt cú...

Ồ... Số lượng từ bất đồng...

Ha ha ha ha các người đoán đúng, ngày hôm qua ta viết một bài thơ!

Tên điệu đêm phi thước

Đêm phi thước công thụ đồ

Tiểu thụ nha tiểu thụ, ở mặt trước bò

Tiểu công nha, tiểu công nha

Theo thật sát ở phía sau chảo

Xuyên qua mỗi cái thế giới

Đùng đùng đùng đùng đùng, đùng đùng đùng đùng đùng.

Quan Âm tọa liên, lão hán đẩy xe

Còn chưa hết trở lại một phát.

(Ruy: Cảm giác tác giả làm thơ rất hay:))

26. Chương 26

Y Liên khóc lớn rồi đi, Tác Tĩnh Thủy hơi hơi rụt đầu, “Ca, người không sợ nương biết rồi tức giận?”

Mười năm nay, hai huynh đệ họ đã vì Y Liên mà không ít lần tranh luận với mẫu thân, thế nhưng cái mà Tác phu nhân muốn chính là ký thác trong lòng, lại cảm thấy Y Liên đáng thương, miễn cưỡng áp trụ kháng nghị của hai đứa con.

“Ta còn muốn phát hỏa đây.” Tác Nhân Vân vẫn bộ dáng không cần thiết như cũ, “Việc này sắp kết thúc rồi, người biết chuyện Thần vương muốn gặp mặt ta mấy ngày trước không?”

“Ca, có chuyện gì vậy?” Tâm tư của Tác Tĩnh Thủy không kịp ca ca, nhưng cũng biết nặng nhẹ, liền vội vàng che lại cửa sổ, “Thần vương quyền thế ngập trời, chúng ta lại không đụng chạm tới hân, sao hân lại gọi người?”

“Đương nhiên có chuyện, mà còn là chuyện tốt, chuyện vô cùng tốt!” Tác Nhân Vân thoải mái cười to.

“Chuyện gì? Lẽ nào là liên quan với Tiểu Phi?”

Tác Nhân Vân nhìn đệ đệ một cái, không nghĩ tới tên này bình thường thiếu thông minh ấy vậy mà lại mẫn cảm với chuyện này như vậy.” Là chuyện liên quan đến Tiểu Phi!”

“Hắn không sao chứ? Hắn ở chỗ Thần vương? Được Thần vương cứu sao?”

“Không sai, hắn không sao.” Tác Nhân Vân nhìn đệ đệ song sinh, “Người biết hắn là ai không?”

“Là Tiểu phi, còn có thể là ai... Ý của người là...” Tác Tĩnh Thủy trợn to hai mắt.

“Chính là như người nghĩ.” Tác Nhân Vân áp chế không nổi ý mừng, “Chờ mấy ngày nữa, ta dẫn người đi đến Thần vương phủ nhìn hắn. Thế nhưng chuyện này chỉ có thể nói cho cha, không thể nói cho vương.”

“Đã rõ!” Nghĩ đến Y Liên, Tác Tĩnh Thủy cái gì đều hiểu, hai huynh đệ bọn họ đã nổi lên lòng nghi ngờ.

Y Liên ở bên người Tác phu nhân khóc nửa ngày, Tác phu nhân một bên hồng một bên bất đắc dĩ nói, “Không nên để ý hai tên ca ca giống như hồn thể ma vương kia của người, bọn họ cũng không phải nhằm vào người.”

Tác phu nhân biết vì cái váy của tiểu thư Tống gia kia mà hai người bọn họ phải chịu áp lực rất lớn.

Tống gia ra quý nhân, đang là thời điểm được sủng ái, Tác gia tuy là sủng thần trước mặt thánh thượng, nhưng mà cũng không muốn đắc tội.

“Vương, ngài nói ta thật sự không là thân sinh nữ nhi của ngài sao?” Y Liên một bên khóc, một bên lén lút quan sát biểu tình của Tác phu nhân, “Ta nằm mơ đều giống trông trở thành thân sinh nữ nhi của ngài, ta giống như có một mẫu thân giống như ngài.”

“Vương không phải vẫn coi người là thân sinh nữ nhi sao?” Tác phu nhân không tiếp lời, chỉ là từ ái mà nhìn Y Liên.

“Nhưng là...” Y Liên cắn môi, có chút không cam lòng.

“Được rồi, nếu không coi người là thân sinh nữ nhi thì tại sao vương lại đi khắp nơi lo lắng việc hôn nhân cho người? Ngày mai người phải thể hiện thật tốt đấy, đi cùng với biểu muội nhà dì người nữa. Công tử Trần gia kia là người rất có tài, lại là cháu của Trần lão, nếu như là hắn chọn người thì đó chính là một mối hôn nhân tốt.”

Thời đại này dân phong mở ra, nam nữ trước khi đính hôn sẽ có cơ hội gặp mặt một lần, nếu có duyên phận tự nhiên sẽ thành đôi. Miễn cho mù hôn ách gả (kết hôn mà vẫn không biết mặt nhau), sau khi thành thân không vừa mắt người kia, oán hận chồng chất, thì đó không phải là kết thân mà là kết thù.

Những năm nay địa vị của Trần gia luôn rất cao, cao mà nguy, lão gia tử Trần gia cũng muốn an ổn một hồi, bằng không cũng sẽ không chọn trúng mấy người Tác gia không liên quan đến chuyện triều chính, hoặc nữ nhi của những người có chức quan thấp đến gặp mặt.

Nữ hài của mấy nhà này đều được Trần gia xem trọng chờ Trần Xích đến xem một lần, nhìn trúng thì đính hôn.

Đương nhiên không chọn ai cũng không sao, dù sao cũng là mấy nhà âm thầm thương lượng, đến cùng có những ai, người ngoài cũng không biết, loại yến hội này không phải chỉ mời nữ hài của một hai nhà mà là mời toàn bộ nữ hài đến tuổi của toàn kinh thành đến tham gia.

Những thiếu nữ vừa đến tuổi này, từng người đi du ngoạn trong vườn một phen, nhìn thấy nam tử còn chào hỏi nhau một chút, không chừng có thể thành mấy đôi.

Y Liên nghĩ đến việc hôn nhân, cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Vụ hôn nhân này ả vô cùng nguyên ý. Ân khoa năm trước công tử Trần gia giành được Thảm Hoa, người cũng nho nhã tuấn mỹ, gia thế lại càng không cần nhắc tới.

Nếu như thật sự có thể gả cho công tử Trần gia, ả hơn phân nửa sẽ lên được cái chức cáo mệnh phu nhân, cả đời không cần phải tiếp tục tìm cách xu nịnh người khác, chỉ cần ngồi hưởng vinh hoa phú quý.

Đến ngày hôm đó, Khương Thần mang theo Chu Mộ Nhiên đã được đổi một bộ quần áo hoàn toàn mới cưỡi ngựa đi đến Trần phủ.

Khi gần đi ra thì Chu Mộ Nhiên sống chết cũng không chịu ra, nguyên bản mấy bộ quần áo y thích đã bị Khương Thần lén đổi thành nữ trang. Không chỉ quần áo là nữ trang, Chu Mộ Nhiên còn bị đặt bên bàn trang điểm dần vật một phen.

Thân thể này của Chu Mộ Nhiên tuy rằng bởi vì thân thể không tốt nên có hơi gầy yếu một chút, thể nhưng mấy ngày nay được Khương Thần nuôi nấng đến độ da hồng, bóng loáng thủy nhuận. Lại thêm vào lớp hóa trang như thế, ngược lại lại có mấy phần nhan sắc.

Khương Thần nhìn thoả mãn, nắm tay Chu Mộ Nhiên ra khỏi xe ngựa dưới sự kinh ngạc của mọi người.

Nếu như Chu Mộ Nhiên là người của triều đại này, tự nhiên sẽ phát hiện, phía trước chiếc xe ngựa này có bốn con ngựa lớn ngẩng cao đầu. Đây là quy chế của thân vương, chỉ đứng sau đế vương.

Đáng tiếc Chu Mộ Nhiên là người nửa đường xuyên tới, nguyên thân cũng rời xa kinh thành từ nhỏ, làm sao có thể nhớ nhiều như vậy, cho nên những dấu hiệu này căn bản không nhìn đến.

Lần này đi Trần gia, tự nhiên không phải là nhà riêng của Trần Xích mà y đã đến mấy lần, mà là phủ của Trần lão.

Đường mà Khương Thần dẫn y đi có vẻ như là đường ẩn nấp, trên đường không hề gặp phải người nào, khác biệt vô cùng lớn với câu nói sẽ có rất nhiều người mà Khương Thần nói lúc trước.

Trần Xích tự mình đi đến cửa nhỏ chào đón bọn họ, có lẽ là căn bản không nghĩ đến tiểu nữ tử bên người Khương Thần kia là huynh đệ của mình, Trần Xích cũng không xem thêm.

Vừa đi lên liền muốn đại lễ quỳ lạy, bị Khương Thần phát tay miễn, lúc này mới gọi một câu Vương gia, đón đoàn người vào nhà.

Chu Mộ Nhiên há to miệng ngây cả người, y nghĩ thân phận của Khương Thần không bình thường, nhưng cũng chỉ cho rằng là con cháu nhà quan lớn, lại không nghĩ rằng cư nhiên là một vị Vương gia.

Trong lòng Chu Mộ Nhiên có chút run rẩy.

Gần vua như gần cọp, Vương gia so với Hoàng đế cũng không tốt hơn chỗ nào.

“Làm sao vậy?” Khương Thần cực kỳ tự nhiên dặt tay Chu Mộ Nhiên vào trong, Trần Xích theo bản năng mà nhìn đối phương một cái, vừa vận đối diện với tầm mắt của Chu Mộ Nhiên.

Hai người đều sững sờ.

“Vị này...” Trần Xích chỉ cảm thấy nữ tử này thập phần quen mắt, dường như đã gặp ở nơi nào, thế nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới đó chính là Quan Phi mà hắn biết.

“Ta...” Chu Mộ Nhiên vừa muốn mở miệng, liền cảm thấy cổ tay tê rần, ngẩng đầu nhìn Khương Thần đang mặt không hề cảm xúc mà nhìn y, hiển nhiên là không hy vọng y nói ra, lời ra đến khóe miệng không thể làm gì khác hơn là lại nuốt xuống.

Tuy rằng không lên tiếng, thế nhưng Trần Xích còn nghi hoặc mà nhìn thêm vài lần. Chu Mộ Nhiên chỉ cảm thấy cường độ trên cổ tay không giảm bớt một chút nào, bàn tay lớn kia chăm chú bao lấy tay y kéo y đi về phía trước, chân không đuổi theo kịp liền có chút lảo đảo.

“... Vị cô nương này nếu như không thoải mái, trong phủ còn có nhuyển kiệu, không bằng...” Trần Xích nhìn tiểu cô nương này bị thiết huyết Vương gia kia lôi kéo, có chút không đành lòng.

Cũng không biết là cô nương nhà ai, cư nhiên bị vị này coi trọng, quá xui xẻo rồi. Thế nhưng đó cũng là may mắn, có thể nhận được sự chú ý của Thần vương cũng đủ để nghiền ép khuê tú toàn bộ kinh thành. Vị vương gia này chính là một người không vừa mắt ai cả, Đương kim thánh thượng còn kém tìm cho hắn một vị Cửu Thiên Tiên Nữ đến làm Vương phi.

“Ha ha, ngươi cần kiệu sao?” Khương Thần ngoài cười nhưng trong không cười mà cúi đầu xem xem Chu Mộ Nhiên.

“Không!” Chu Mộ Nhiên kiên định lắc đầu.

Dựa vào hần ái tình nhiều năm giữa y và Cố Văn Hi, ý chưa mặc danh kỳ diệu tỏa ra này chẳng lẽ là ghen?

Ăn ai? Y hay là Trần Xích? Ngắc đầu nhìn ánh mắt kia của Khương Thần, Chu Mộ Nhiên đã biết được đáp án.

Đó quả thật không phải là một đáp án tốt đẹp gì.

Cùng Cố Văn Hi từ quen biết đến mến nhau cuối cùng gần nhau cả đời, kỳ thực y đã rất thấy đủ.

Khi vẫn còn ở tinh tế y vẫn luôn muốn trải qua một hồi luyến ái, nếu không phải là thời gian không cho phép, thì là đối tượng luyến ái không thích hợp, tóm lại y đã diễn qua vô số nam nhân si tình, hoa tâm nhưng vẫn là một người trong hàng ngũ xử nam.

Y đã từng rất ái mộ một người đàn ông, đáng tiếc thân phận của đối phương quá cao, dù cho y xuất thân danh môn, lại là siêu sao số một số hai của tinh tế nhưng vẫn chỉ có thể chỉ ngược nhìn đối phương như cũ.

Tình yêu với Cố Văn Hi giống như bổ khuyết một chỗ trống cuối cùng làm cho y được yên tâm, cũng hoài niệm.

Loại sinh hoạt bất tri bất giác đã trở thành lẽ tự nhiên kia là điều mà y rất muốn. Nằm mộng cũng muốn tìm một bầu bạn giống như vậy,

Loại sinh hoạt không cần lo nghĩ gì.

Gần sáu mươi năm gần nhau làm cho y vô cùng thỏa mãn, dù cho Cố Văn Hi xưa nay không biết họ tên chân thực của y, không biết y là một linh hồn đến từ thế giới khác, y cũng thỏa mãn. Cho nên từ trước đến giờ y không nghĩ đến việc lại đàm luận một hồi luyến ái với người khác nữa.

Thế nhưng Khương Thần... Khương Thần tựa hồ đã đi vào sinh hoạt của y, ảnh hưởng nhất đến từng động tác của y...

“Người đang nghĩ gì vậy?”

Chu Mộ Nhiên cả kinh, ngắc đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào, bọn họ đã vào phòng, trong tay hần còn cầm một khối điểm tâm.

“Không nghĩ cái gì.” Chu Mộ Nhiên có chút mệt mỏi, điểm tâm đến miệng cũng không muốn ăn.

“Yến hội còn muốn chờ một lúc mới bắt đầu, ăn trước một khối lót bụng.” Khương Thần nhàn nhạt mở miệng, quay đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

“Cái kia... Khương đại ca...” Chu Mộ Nhiên cảm thấy được có một số việc còn là nói rõ ràng thì tốt hơn

“Làm sao?” Khương Thần quay đầu.

“Cái kia, tại sao ngươi lại đối tốt với ta như vậy?”

“Đối với ngươi, đặc biệt chỗ nào?” Khương Thần cười nhẹ hai tiếng.

“...” Từ sau khi bật thốt lên, đối phương ngược lại lại thường nở nụ cười ở trước mặt y, chỉ là nụ cười kia lại làm y sờn cả tóc gáy.”Có. Đối với ta đặc biệt tốt, ta có thể cảm giác được.”

“Ví dụ như?”

“Ngươi giúp ta, còn cứu ta, giúp phụ tử huynh đệ chúng ta nhận nhau, còn...”

“Còn làm sao?”

Chu Mộ Nhiên đột nhiên có chút nói không được. Khương Thần không biết từ lúc nào đã đi đến bên người y, hai tay chống ghế vịn, vây y trong một tắc vuông nhỏ nhỏ, làm cho y ngay cả hô hấp đều có chút khó khăn.

“Nói tiếp a?” thanh âm Khương Thần trầm thấp từ tính, giống như một cái bàn chải nhỏ, quét vào tâm Chu Mộ Nhiên, còn nhiệt khí tỏa ra từ lời nói kia thì lại lướt nhẹ qua lỗ tai y.

27. Chương 27

“Làm, làm gì áp sát như thế. ” Mặt Chu Mộ Nhiên đỏ lên, miễn cưỡng giả bình tĩnh đẩy đối phương.

“Vậy thì Tiểu Phi mau nói, ta đối với ngươi tốt như vậy, là vì cái gì?” Âm thanh của Khương Thần mang theo một loại ma tính đặc biệt, giống như đang muốn hấp dẫn người rơi xuống âm ti địa ngục vậy,.

“Làm sao ta biết.” Chu Mộ Nhiên mặc dù giả vờ hồ hững thê nhưng trong nội tâm hiển nhiên không bình tĩnh như vậy, “Vô sự lấy lòng, không gian tức đạo.”

“Nói được lắm. Thế nhưng ngươi có gì để cho ta trộm đây.” Khương Thần không nhịn được cười to.

“Ngươi...” mặt Chu Mộ Nhiên càng ngày càng đỏ, lúc này mới nhận ra những lời này khiến cho đối phương

chiếm được tiện nghi.

Hai ám vệ ngoài cửa sổ nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Chủ nhân lại đang đùa giỡn Quan Phi thiếu gia. Từ sau khi thiếu gia dọn đến trong vương phủ này, thực sự mỗi ngày đều diễn ra tiết mục này.

“Khương đại ca người tốt với ta ta đều nhớ, ta sẽ báo đáp người.” Chu Mộ Nhiên nhìn Khương Thần.

“Báo đáp? Người muốn lấy thân báo đáp sao?” Khương Thần cười nhẹ.

“Mặt mũi của người đâu?” Chu Mộ Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ha ha ha ha...” Khương Thần ngửa đầu cười to. “Có thể có được thân của Tiểu Phi thì loại mặt mũi này có quan trọng gì đâu.”

“Ta là nam, ta không muốn làm nam sủng!” Chu Mộ Nhiên vội vàng giải thích. Nơi này là cổ đại, không phải là hiện đại, càng không là tình tế được hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính. Đối phương thân là Vương gia, y chỉ là một tên họa sĩ, lấy thân báo đáp chẳng phải là ý muốn mình làm nam sủng?

Khương Thần hừ một tiếng, “Người không cần tưởng bở.”

Chu Mộ Nhiên sững sờ, mặt hơi trắng bệch.

Nguyên lai mình hiểu lầm sao, thực sự là vô cùng lúng túng a!

“Cho rằng ta yêu mến người?” Khương Thần nhìn Chu Mộ Nhiên vẻ mặt đau khổ gật đầu, cười khẩy nói, “Ta đúng là thực sự yêu mến người. Thế nhưng điều đó có quan hệ gì tới người.”

“Tại sao lại không có quan hệ gì tới ta!” Chu Mộ Nhiên bật thốt lên. Đây là lý luận gì.

“Nếu như người phối hợp thì chúng ta liền làm một đôi phu thê ân ái, nếu như người không phối hợp vậy thì người...”

“Sao lại...”

“Nhấn nhện cho bản vương!” mặt Khương Thần trầm xuống, không khí xung quanh giống như lạnh xuống.

Chu Mộ Nhiên hít vào một ngụm khí lạnh. Đây chính là đặc quyền giai cấp sao? Thực sự là cường quyền không biết xấu hổ mà!

Bản thân cư nhiên có hảo cảm với một người như thế, đúng là mù!

“Làm sao? Sinh khí?” khuôn mặt lạnh băng của Khương Thần đột nhiên nở nụ cười, khẽ hôn một cái lên gò má của Chu Mộ Nhiên, “Chỉ cho người đập lên chân tâm của ta, không cho ta hung hăng? Ta từng nói muốn cho người làm nam sủng sao!”

Chu Mộ Nhiên bối rối, cảm giác trên mặt ấm áp, theo bản năng chùi một hồi.

Khương Thần cũng không thêm để ý, chỉ là hơi hơi đứng xa chút, mở miệng nói, “Tiểu Phi a Tiểu Phi, người dám nói người thực sự không có cảm giác với ta?”

“ ... ”

Cả người Chu Mộ Nhiên đều chìm trong những lời này của Khương Thần. Có cảm giác với Khương Thần? Có cảm giác với Khương Thần? Có vẻ như... Y thực sự có cảm giác với Khương Thần, bằng không làm sao lại phát hiện ra được hần đối xử với mình đặc biệt.

Sự phát hiện này làm cho cả người Chu Mộ Nhiên rơi vào trong bất an.

Tuy rằng y không có ý muốn thủ tiết, nhưng cũng không nghĩ phản bội Cố Văn Hi nhanh như vậy. Dù sao đối với y mà nói, Cố Văn Hi giống như mới ngày hôm qua.

“Vị cô nương này, những cô nương khác đều ở trong sân tụ hội đó, ta dẫn ngài đi qua được chứ?”

Mấy phút trước, Trần Xích mời Khương Thần đi nơi khác, chỉ để lại Chu Mộ Nhiên một mình ở đây ngăn người. Lúc này trong vườn hoa nhỏ các cô nương đang bắt đầu tụ hội, đương nhiên sẽ có hầu gái lại đây dẫn nàng.

Chỉ là y căn bản không phải là tiểu thư, lại không lớn lên ở kinh thành, những tiểu thư này một người y cũng không nhận thức, đi không phải sẽ lòi sao.

Thứ duy nhất mà y có thể tán gẫu cùng với những tiểu thư này, đại khái chỉ có thôi. Thế nhưng y là tuyển thủ cấp chuyên nghiệp, đi so với tiểu thư nhà người ta, có lẽ thắng cũng không thấy vẻ vang gì đi?

Thế nhưng cuối cùng Chu Mộ Nhiên cũng vẫn đi, dù sao ở nơi này cũng chỉ có một mình y rất tẻ nhạt.

Trên đường quả thật nhìn thấy rất nhiều tiểu thư, đại bộ phận đều là mười lăm, mười sáu tuổi, đại cũng

không có người nào vượt qua mười bảy mười tám.

Những người khác đều có người quen biết, ngồi cùng một chỗ tán gẫu, Chu Mộ Nhiên lại thực sự không biết bất kỳ người nào cả, thế nhưng những kỳ hoa dị thảo ở nơi này lại hấp dẫn ánh mắt của Chu Mộ Nhiên.

Rất nhiều hoa đều đã tuyệt diệt ở trong thời đại của y, chỉ có thể nhìn thấy trong những cuốn sách.

Trên bàn có giấy và bút lông mà Trần gia đã chuẩn bị từ trước để cho những tiểu thư này có thể vẽ tranh làm thơ. Thế nhưng lại không ai dám động đầu tiên, quá mức khoe khoang bản thân trái lại không tốt.

Chu Mộ Nhiên vốn không phải là nữ tử, càng không hiểu những quy tắc này, nhìn đến giấy bút đúng là gãi đúng chỗ ngứa, nhắc bút liền vẽ, định vẽ lại tất cả những loài hoa này để sau này thưởng thức.

Cử động của Chu Mộ Nhiên dẫn tới sự chú ý của không biết bao nhiêu người, có người cười y không hiểu quy củ, cũng có người bĩu môi ám chỉ y chỉ thích làm náo động, dò hỏi lẫn nhau một hồi, dĩ nhiên không ai nhận thức nữ tử này.

“Quan phi?” Y Liên mang theo biểu muội cũng ở bên trong đám này, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, nhất thời trong lòng cả kinh.

Tuy rằng chỉ nhìn đến gò má, thế nhưng đường viền ngũ quan của người này quá giống Quan Phi.

Kỳ thực Trần Xích thân thiết với Quan Phi còn hơn Y Liên nhiều lần, chỉ là Trần Xích ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới huynh đệ của mình sẽ mặc nữ phục, mà Y Liên đã sớm hoài nghi Quan Phi chính là tiểu thư nhà Tác gia, là một người nữ giả nam trang.

Biểu muội của Y Liên nói nhỏ bên tai ả vài câu, bản thân thì lại chạy đến bên người Mai phu nhân.

“Không nghĩ tới người lại dám xuất hiện ở đây!” Biểu muội của Y Liên – Lục Hà mở miệng.

Chu Mộ Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Hà, khẽ mỉm cười, “Không nghĩ tới dưỡng nữ Tác gia cũng coi trọng công tử Trần gia.”

Một câu này của Chu Mộ Nhiên đã làm cho Lục Hà xác nhận thân phận của y, cũng làm cho người chung quanh thấp giọng cười.

“Rõ ràng là bốn tiểu thư ở nơi này, người dựa vào cái gì nói xấu biểu tỷ ta coi trọng Trần gia công tử?” Lục Hà sững sờ, lập tức cả giận nói.

“Chẳng lẽ cả hai tỉ muội người đều ái một công tử Trần gia sao?” Chu Mộ Nhiên cười nhạt, “Huống hồ,

Trần gia công tử có chỗ nào không bằng biểu tử người, cứ nhiên gọi là nói xấu?”

Lời này vừa nói ra, chúng nữ đều trầm mặt xuống, trợn mắt nhìn Lục Hà, tuy rằng không nói gì, thế nhưng cũng để lại một khoảng trống lớn xung quanh Lục Hà.

Chu Mộ Nhiên còn có chút buồn bực, không biết lời nói của bản thân tại sao lại được nhiều người đồng ý như vậy, y lại không biết vị Y Liên tiểu thư này luôn ra vẻ ta đây, khoe khoang sự xuất chúng của đường phụ cùng với hai ca ca, bản thân cũng tài giỏi hơn những người khác, ở kinh thành bên trong thường được gọi là tài nữ.

Lục Hà cũng coi như nữ tử nhà cao quyền quý, thế nhưng phụ thân của ả lại là con thứ, thời trẻ liền bị phân ra, xưa nay không thể làm gì khác ngoài chuyện đi cùng với biểu tử Y Liên. Thế nhưng ả cũng giả vờ coi mình là tài nữ, coi trời bằng vung, lúc này mới dẫn tới mọi người phiền chán, hơi có cơ hội liền lập tức cô lập bọn họ.

“Xảy ra chuyện gì?” Lão phu nhân Trần gia mang theo mấy vị phu nhân tới, nhìn thấy mọi người đều tụ tập thành một đoàn liền không nhịn được hỏi.

“Thưa Trần phu nhân, tiện thiếp có một chuyện không biết có nên nói hay không.” Nhìn thấy người nhà Trần gia tới, Mai phu nhân liền quay sang phía Trần phu nhân nói.

“Có chuyện gì người cứ nói thẳng đừng ngại.” Trần lão phu nhân thái độ ôn hòa vội vã đưa tay hư nâng.

Bản thân Mai phu nhân đương nhiên không đáng giá nhắc tới, phu quân của nàng Mai Thắng bắt quá chỉ là con thứ, lại chỉ có một chức vụ nhàn tản, không chịu khổ nổi. Thế nhưng bên trên Mai Thắng có một huynh trưởng rất có tài học, Mai lão gia tử lại là Sơn Tây bố chính sử, quan to nhị phẩm một phương.

Trần gia mặc dù là quan lớn thế nhưng cũng không dễ dàng đắc tội người, huống hồ nàng nhìn Y Liên không tệ, Mai phu nhân lại là thân muội tử của Tác phu nhân, sau còn muốn kết thân cùng với vị Mai phu nhân này.

Thân phận dương nữ Tác gia này quả thật có thấp một chút, thế nhưng cũng được Tác phu nhân chăm nom từ nhỏ. Đặc biệt là Trần gia hiện tại cần một mối hôn nhân có gia thế thấp, quan chức của Tác gia thấp mà lại có mặt mũi trước mặt hoàng thượng, chính là ứng cử viên phù hợp.

Nghe nói quan hệ giữa ả và hai huynh trưởng trong nhà vô cùng thân thiết, dung mạo bản thân lại không tồi, Trần lão phu nhân tự nhiên cũng vui vẻ.

“Đã như vậy, tiện thiếp liền ăn ngay nói thật.” Ngữ khí Mai phu nhân trầm trọng, biểu tình lúng túng, “Nữ tử bên kia, chính là người nhà tử tử ta, cũng chính là thê lương trong phòng thê Tác gia. Thắng trước cùng người bỏ trốn, lúc này lại không biết trả trộn vào Trần phủ bằng cách nào.”

“Dì, việc này không thể nói.” Y Liên làm dáng ngăn cản, nhưng lời của Mai phu nhân đã ra khỏi miệng.

“A?” Mọi người xung quanh cũng không nhịn được hít vào một hơi.

Dân phong triều đại này cũng tính là mở ra, không hề bức nữ tử quá nhiều, nhưng chuyện bỏ trốn như thế này đúng là lỗi lớn, là tội mà ngay cả từ đường của tổ tông cũng không được phép vào.

Trần lão phu nhân cũng sợ hết hồn, cái này không chỉ làm hỏng danh tiếng Trần phủ nhà nàng có loại người như vậy trà trộn vào mà còn làm hỏng danh tiếng của nhóm khuê nữ.

Thế nhưng trong lòng lại càng xem trọng Y Liên hơn một chút, tiểu nữ tử này còn biết để ý tới mặt mũi của hạ nhân, tâm ngược lại tốt, chỉ sợ là sau này làm chủ mẫu thì tay lại quá mềm.

“Việc này vốn không nên làm phiền lão phu nhân, chỉ là đây rốt cuộc là Trần phủ, tiện thiếp cũng không tiện nói gì, còn thỉnh lão phu nhân trợ giúp một chút.” Câu này của Mai phu nhân có vẻ đề thấp thanh âm, kỳ thực mọi người vểnh tai lên cũng nghe thấy.

Tai của Chu Mộ Nhiên vốn rất thính, tự nhiên nghe được rõ rõ ràng ràng. Thế nhưng chỉ hơi nhúu khóe miệng, cúi đầu tiếp tục vẽ vờ, chờ mấy người Y Liên tự động nhảy vào trong hố. Chỉ là y không động được vào Trần lão phu nhân, thế nhưng Khương Thần cũng đã nói qua, lão phu nhân này là Trần lão gia tử tái giá, quan hệ với phụ tử Trần Xích cũng chẳng khác gì nước với lửa, cho nên thân nhiên chờ đối phương xui xẻo.

Nhìn đến Mai phu nhân nói như thế, Trần lão phu nhân gật đầu, “Không nghĩ tới cư nhiên có loại này sự, nhiều nhà giàu, người này là như thế nào tiến vào?”

Phu nhân của quân sự bên cạnh sợ hết hồn, hỏi xung quanh cư nhiên không có người nào biết người này vào bằng cách nào, giống như là lén vào, vội vả lại đây hỏi dò thiệp mời của Chu Mộ Nhiên.

Khi Chu Mộ Nhiên tới căn bản là không đi theo con đường thông thường, lúc này tự nhiên cũng không bỏ ra nổi cái gì thiệp mời.

Nhìn Chu Mộ Nhiên không bỏ ra nổi, khóe miệng Y Liên mang theo một nụ cười nhẹ cúi đầu, đưa tay đâm đâm Mai phu nhân. Mai phu nhân vội vàng nói, “Lão phu nhân, người này còn liên lụy đến một vụ án ăn cắp của Tác gia ta, còn thỉnh ngài giao ả cho Y Liên mang về.”

“Hảo hảo, vậy thì dựa vào người.”

Mấy bà mụ tiến lên định lôi kéo Chu Mộ Nhiên, Chu Mộ Nhiên đặt bút ở một bên, ngẩng đầu cười nhạt, “Ai dám đụng đến ta.”

28. Chương 28

Đôi mắt lạnh lùng kia quả thật làm cho mấy người sợ hãi, Chu Mộ Nhiên quay đầu nhìn về phía Trần lão phu nhân, “Trần gia cũng không phải là “thấp môn tiểu hộ”, hôm nay lại có nhiều tiểu thư phu nhân qua phủ như vậy, đề phòng nghiêm ngặt đến cỡ nào, ta làm sao có thể lên vào được. Lão phu nhân làm như thế, lẽ nào liền không sợ Trần phủ không có người nào dám tới cửa sao?”

Lời này của Chu Mộ Nhiên quá lợi hại, không chỉ làm cho bà mẹ hai bên sợ đến nỗi phải lùi về phía sau vài bước mà còn làm cho các tiểu thư xung quanh mang vẻ mặt không vui.

Chỉ cần là phu nhân nhà ai nói mấy câu liền có thể đem khách mời nhà khác lôi ra ngoài, nếu như trong số các nàng có ai bị người ta hãm hại có phải sẽ có kết quả như vậy không? Dù cho sau này Trần gia xin lỗi thì mặt mũi của bản thân làm sao có thể lấy lại được!

Tuy rằng mọi người im lặng không lên tiếng nhưng trên mặt lại đều lạnh xuống.

“Nói được lắm.” Phía sau vang lên thanh âm của một cô gái. Một thiếu nữ mặc trang phục cao quý đi ra từ phía sau, mọi người đều đồng loạt quỳ xuống, ngay cả lão phu nhân Trần gia cũng không ngoại lệ.

“Tham kiến Tĩnh Trường công chúa điện hạ.”

“Đều bình thân.” Thiếu nữ tiếp tục mở miệng.”Trần phu nhân, nếu bốn cung tới, liền do bốn cung tới giải quyết chuyện này đi!”

Trần lão phu nhân vẻ mặt ngượng ngùng, tự nhiên chỉ còn cách gật đầu.

Vị công chúa này đi đến bên người Chu Mộ Nhiên duy nhất còn đứng, xem dáng vẻ trợn mắt ngoác mồm kia của y, không nhịn được bật cười, thấp giọng nói, “Tiểu tử tử, tiểu cô tử ta tới đúng lúc không?”

Người nói ai vậy?

Chu Mộ Nhiên trợn to mắt.

“Cái kia ai ai ai...” Tĩnh Trường công chúa chỉ chỉ Mai phu nhân, “Người vừa nói hấn cùng người bỏ trốn?”

“Vâng vâng vâng...” Thanh âm của Mai phu nhân run cầm cập. Nàng mặc dù là con dâu của Bố chính sứ, thế nhưng lại chưa từng thấy thiên nhan bao giờ, càng chưa từng thấy nữ tử đoan trang thanh nhã như vậy.

“Vậy người cũng biết nàng bỏ trốn cùng người nào đúng không?”

“Là... Là một tên đánh xe ngựa... Không, là một gã sai vặt của tử tử tiện thiếp... Bọn họ sớm đã thông đồng với nhau nên mới bỏ trốn!”

Thanh âm vừa này Tĩnh Trường công chúa nói với Chu Mộ Nhiên cực kỳ thấp, người khác không thể nghe thấy được, Y Liên tự nhiên cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, chỉ cho rằng không biết vị công chúa này lại nổi hứng chơi trò phá án, cho nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói dối.

“Làm càn. Dám nói những lời lẽ ô uế như thế này trước mặt bốn cung, quả thực làm nhục những người nghe nhìn. Người đến, vả miệng.” Nụ cười của Tĩnh Trường công chúa vẫn không thay đổi, nói tới vả miệng mà giống như đang ban một ân huệ nào đó vậy

Các tiểu thư phu nhân xung quanh đều đứng thành một mảng, có người gan lớn nhìn lên thiếu nữ ngồi ở trong sân, chỉ cảm thấy một cái nhú mày một nụ cười đều cao quý không gì tả nổi, làm sao dám bắt chuyện.

Mấy ma ma đứng sau Tĩnh Trường công chúa đi lên, đứng bên cạnh Mai phu nhân, Lục Hà cùng Y Liên, chỉ một lúc liền đánh bọn họ đến nổi chảy cả máu

“Oan uống, oan uống a.” Ba người kêu oan.

“Công chúa điện hạ, chuyện này... Đây rốt cuộc là trong nhà lão, ngài như thế này...” Trần lão phu nhân tuy rằng cũng sợ, nhưng ỷ vào thân phận mình cao, lớn tuổi, mở miệng liền nghĩ giáo dục một phen, dù sao bà cũng là nhất phẩm cáo mệnh, ngay cả hoàng hậu còn phải cho bà mấy phần mặt mũi.

“Nha? Người này là trách cứ bốn cung?”

“Vừa này Trần lão phu nhân không phải nói mời công chúa xử án? Tại sao lúc này lại thay đổi?” Chu Mộ Nhiên cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt mở miệng. Bốn người đang quỳ âm thầm gật đầu. Trần lão phu nhân này chẳng lẽ cho là mình cao quý hơn hoàng gia? “hay là thiên hạ này là của Trần gia, người ngoài nói xấu ta, Trần gia có thể kêu đánh kêu giết mà khi xác nhận được bọn họ đang nói dối công chúa điện hạ lại không thể đánh bọn họ? Đây là đạo lý gì vậy, ta không thể hiểu nổi.”

“Tẩu tử nói được lắm.” Tĩnh Trường công chúa nhỏ giọng nói, giơ ngón tay cái với Chu Mộ Nhiên.

“Người, người sao dám ăn nói linh tinh. Lão thân bắt quá là muốn hỏi thân phận của người, người dĩ nhiên dám trả đũa trước mặt công chúa điện hạ?” Trần lão phu nhân tức giận đến sắc mặt trắng bệch. “Thân phận của người còn không xác định, tại sao bọn họ lại sai?”

“Tĩnh Trường công chúa không đánh được vậy bản vương đến đánh có được không? Bản vương cũng không biết nhà ai dám thỉnh bản vương đến làm người hầu.” Thanh âm càng thêm băng lãnh truyền đến từ phía

sau, Chu Mộ Nhiên chuyển mắt, nhìn về phía bên kia, quả nhiên Khương Thần mang theo Trần gia tổ tôn đầu đầy mồ hôi bước đến.”Còn có, đây là người mà bản vương mang đến, có gì hoài nghi, không bằng Trần Chi Đồng đến Tông nhân phủ đi cáo.”

Mọi người phần phật lại quỳ xuống, đầu của Trần Chi Đồng cùng tổ tôn Trần Xích đều cúi thấp đến nỗi chạm cả vào đất.

Mai phu nhân mang theo Lục Hà một mặt mờ mịt, hoàn toàn nghe không hiểu câu nói, Sao vương gia cùng với gã sai vặt lại có liên quan đến nhau? Thế nhưng tâm tư của Y Liên lại thay đổi thật nhanh, trong phút chốc sắc mặt tái nhợt.

Khương Thần ngoắc ngoắc tay với Chu Mộ Nhiên, “Đi thôi, chúng ta quay về.”

“Được.” Chu Mộ Nhiên thở phào nhẹ nhõm, vội vã đi tới, Tĩnh Trường công chúa cũng đi theo.

Một đám người quỳ trên đất đều sợ đến không dám thở mạnh.

“Làm sao?” Khương Thần nhìn thấy Chu Mộ Nhiên muốn nói lại thôi, hơi hơi trầm ngâm. Hắn cũng không phải là không muốn xử trí mấy người này, chỉ là có chút chuyện còn không tra xong, hắn ngược lại không tiện cắt đứt đầu mối của Tác Nhân Vân, dù sao cũng đã giao cho hắn tới xử lý.

“Ta đang định vẽ lại những bông hoa kia.” Chu Mộ Nhiên tiếc nuối thở dài. Đối với y mà nói, những cái kia đều là truyền thuyết a, truyền thuyết.

“Trong bản vương phủ hoa cỏ vô số kể, còn chưa đủ cho người xem?” Khương Thần tức giận búng một cái lên trán Chu Mộ Nhiên. “Về nhà.”

Chu Mộ Nhiên bưng tỉnh, Khương Thần là Vương gia, hoa trong nhà khẳng định càng nhiều. Mấy ngày nay y đều vội vàng thêu nên không có thời gian đi xem.

“Ai, ca chờ ta đã!” Tĩnh Trường công chúa đuổi theo, lôi kéo ống tay áo Chu Mộ Nhiên, “Tiểu tẩu tử, nghe nói người thêu rất lợi hại, lần sau giúp ta thêu bộ váy được không?”

Tĩnh Trường vẫy vẫy bức họa trên tay, cười với Chu Mộ Nhiên.

“Ai, đó là ta vẽ...” ánh mắt Chu Mộ Nhiên sáng lên, đưa tay muốn cầm lấy.

“Cầm váy để đổi.” Tĩnh Trường mang theo một đám cung nữ hồi cung, không để lại chút cơ hội nào cho Chu Mộ Nhiên cầm lại bức họa.

Khương Thần tự nhiên càng không thêm để ý, lôi kéo Chu Mộ Nhiên lên xe ngựa. Ngày hôm nay hẳn để cho Tiểu Phi bị ủy khuất, buổi tối phải cố gắng bồi thường một hồi.

Mọi người trong vườn bị dọa sợ, chờ Khương Thần rời đi nửa ngày mới dám đứng dậy.

Mặt của Trần lão gia tử tức giận đến trắng bệch, không để ý khách khứa vẫn còn mà cho lão thê tử vẫn sủng ái nhiều năm này một cái tát ngay tại chỗ.

Đây là ai? Bạn gái của vị thân vương duy nhất của vương triều, bà cũng dám để cho hạ nhân đưa tay kéo xả? Còn dám vu oan cái loại tội danh này. Quả thực điếc không sợ súng.

Nếu không phải công chúa tới đúng lúc, bà hiện tại đã phạm thiên uy!

Không sai, chính là thiên uy. Trông ánh mắt Thần vương nhìn cô gái kia, rõ ràng là ánh mắt nhìn tiểu nương tử. Thần vương thành niên đã lâu, Thái hậu ước gì hắn kết hôn, nữ tử này chính là Vương phi tương lai!

Đương nhiên có lẽ thảm nhất chính là Mai phu nhân, nói Thần vương thành một gã sai vặt, tru di cử tộc của nàng cũng không quá. Dù sao đó là Thần vương dưới một người trên vạn người.

Việc hôn nhân với Tác gia không cần nữa, Tác gia lần này chắc chắn đổ huyết không thể vươn mình.

Chúng nữ đều có nhãn lực, dồn dập cáo từ, các nàng đã không thể chờ đem chuyện này về kể lại cho người khác nghe.

Còn vị công tử Trần gia này... Hay là thôi đi! Đắc tội Vương gia, sau này còn không chắc còn sống được hay không đâu. Phải biết vị Thần vương này chính là ấu đệ mà hoàng thượng yêu nhất, lại có thủ đoạn thiết huyết chấp chưởng binh quyền chinh chiến sa trường, những tên đã từng đắc tội hắn không tên nào có được kết quả tốt.

Ba người Y Liên hầu như bị đuổi ra ngoài, mẹ con Mai phu nhân đến bây giờ còn mờ mịt. Tên kia rõ ràng là Quan Phi, tại sao bỗng nhiên hết công chúa rồi vương gia ra mặt cho hắn?

Trở lại Vương phủ, Chu Mộ Nhiên không thể chờ đợi được nữa trở về phòng, thay đổi một thân nữ trang.

“Người mặc nữ trang cũng rất đẹp.” Khương Thần đứng ở bên ngoài, đợi Chu Mộ Nhiên đi ra từ trong phòng mới nói.

“Ta một đại lão gia, đẹp cái gì mà đẹp.” Chu Mộ Nhiên xùy xùy nói.

Mấy ngày nay ở trong vương phủ, mỗi ngày hết canh rồi lại súp, ăn cũng là đồ ăn tinh tế, đã làm cho y khỏe mạnh lên rất nhiều, cũng cao hơn, ngay cả da dẻ cũng càng ngày càng trắng, làm cho y cảm thấy có chút không thích hợp.

“Người tay nhỏ chân nhỏ, chỗ nào giống đại lão gia?” Khương Thần cười khê, “Lúc này còn sớm, không bằng cùng ta lại đi một chỗ?”

“Nơi nào?”

“Đi thì biết.”

Chỗ mà Khương Thần mang Chu Mộ Nhiên đi chính là hoa viên tư nhân của hắn. Nơi đó kỳ hoa dị thảo vô số, còn có một chùm bụi trúc.

Chu Mộ Nhiên vừa thấy chân liền di chuyển không ra. Khương Thần tự nhiên cũng biết ý của y, dặn dò hầu gái mang giấy và bút mực lên để cho Chu Mộ Nhiên vẽ đủ.

“Quá đẹp.” Chu Mộ Nhiên say sưa mở miệng, “Cảm tạ Khương đại ca.”

“Còn có một chỗ còn đẹp hơn nơi này, có muốn đi hay không?” ánh mắt của Khương Thần lấp lóe, ngữ điệu ôn hòa mà lại mang theo một tia mê hoặc không dễ phát hiện, ở bên tai Chu Mộ Nhiên khê lẩm bẩm.

“Còn đẹp hơn nơi này?” Chu Mộ Nhiên không dám tin tưởng quay đầu lại.

“Đẹp, hơn nữa càng nhiều. Thế nhưng...” Khương Thần nói một nửa, “Cần phải mặc nữ trang mới có thể vào.”

“... Làm!” Chu Mộ Nhiên như chặt đinh chém sắt. Y thực sự không tin có nơi còn đẹp hơn nơi này.

Thế nhưng Chu Mộ Nhiên đã quên, thời đại này hoàng quyền là cao nhất, vườn hoa đẹp hơn vương phủ, đương nhiên chính là ngự hoa viên của hoàng thượng...

29. Chương 29

Thời gian qua đi, Khương Thần mang theo Chu Mộ Nhiên mặc trang phục nữ nhân, trực tiếp mang tới trong cung, Chu Mộ Nhiên đáng thương cố ý cầm lấy thêu phẩm đã chuẩn bị trước, ngồi ở trong nhuyển kiểu cân nhắc tí nữa muốn vẽ mấy bức tranh.

Ai biết có đại danh đỉnh đỉnh Thần vương ở mặt trước dẫn đường, bọn thị vệ ngay cả căn cũng không cần, trực tiếp cho đi, cũng làm cho Chu Mộ Nhiên không còn cơ hội biết bản thân một đường đi thẳng vào trong cung.

Đợi đến khi Khương Thần mang theo ý cười dẫn y đến trước mặt thái hậu, đồng thời nói rõ đây là vương phi mà hần chọn, cả người Chu Mộ Nhiên đều bị sấm sét bổ choáng.

Nữ tử mặt phúc hậu mà vẫn rất uy nghiêm trước mặt ước chừng bốn mươi tuổi, cư nhiên có nhi tử lớn như Khương Thần, còn là tiểu nhi tử.

Thấy Thái hậu đầy từ ái nhìn y, lại thêm việc Khương Thần ở phía sau đẩy y một cái, bảo y chào, Chu Mộ Nhiên trực tiếp quỳ.

“Đứa nhỏ này...” Thái hậu vội vã đưa tay nâng, có vẻ rất thỏa mãn.

Chu Mộ Nhiên quả thực muốn ngất xỉu.

Y là nam! Cái này nếu như bị phát hiện, còn không bị lột da, xe cán, ngũ mã phân thây?

Chu Mộ Nhiên đã bắt đầu xoắn xuýt bỏ não các loại thập đại khổ hình.

Khi y bỏ não đến cung hình thì không nhận được rùng mình một cái.

“Đứa nhỏ này, đây là lạnh sao?” Thái hậu nhìn Chu Mộ Nhiên xanh cả mặt, mở miệng dò hỏi.

“Nha, khả năng là mệt mỏi đi.” Khương Thần không để ý lắm mở miệng.”Phi nhi, còn không mang đồ người thuê cho mẫu hậu lấy ra?”

“Thái hậu.” Chu Mộ Nhiên cung cung kính kính mà tình lên thuê phẩm.

Ngón tay của thái hậu lướt nhẹ qua mấy bức thuê phẩm, có thể nhìn ra bà thực sự thỏa mãn, “Người là người mà Thần nhi yêu mến, sớm muộn cũng muốn vào cửa hoàng gia này, tuy rằng hiện tại còn chưa kết hôn, nhưng ai gia cũng không ngại gọi ai gia là mẫu hậu a.”

“... Thần không dám.” Chu Mộ Nhiên càng thêm sợ hãi. Y tới nơi này để nhận mặt với Tác gia, không phải đến làm vương phi. Việc này vạn nhất bị vạch trần, đừng nói là y, ngay cả Tác gia vẫn chưa nhận mặt cũng không khỏi thoát ly quan hệ.

“Nếu như mẫu hậu yêu thích Phi nhi thuê, sau này quần áo của người đều để cho Phi nhi đến thuê đi.” Khương Thần trên mặt mang cười mở miệng nói. Bàn tay phía dưới âm âm nắm cổ tay Chu Mộ Nhiên một

hỏi, ra hiệu y muốn nghe lời.

“Ai u, đây thực sự là lời nói của nhi tử vô liêm sỉ kia của ai gia sao?” Thái hậu nở nụ cười, “Có lời này của người là mẫu hậu biết tình cảm của người rồi, thế nhưng ai gia cũng không dám làm phiền Vương phi người, miễn cho người tên tiểu tử này tìm đến ta nháo.”

“Mẫu hậu nói gì vậy, hài nhi không phải là người như thế.” Khương Thần thề son sắt mở miệng.

“Được rồi, chỗ hoàng thượng cũng đã hạ triều, người đi đi.” Thái hậu phát tay một cái, Khương Thần tự đi, lưu lại Chu Mộ Nhiên một mình ở nơi này.

Có cung nữ dâng nước trà điểm tâm, Chu Mộ Nhiên làm sao có tâm tư ăn uống.

“Thêu công của người không tồi, ai gia thấy tuy có kém hơn Tác đại nhân một chút, nhưng ngày sau người chắc chắn sẽ thắng hẳn.”

“Quá... Mẫu hậu quá khen.” Chu Mộ Nhiên cẩn thận từng li từng tí một trả lời.

“Các người lui xuống đi.” Thái hậu phát tay một cái, chúng cung nữ lui về phía sau, thế nhưng cũng không phải rời đi, mà là lui ra ngoài trăm thước, chỉ để lại hai người bọn họ nói chuyện.

“Ta biết người lo lắng cái gì.” Thái hậu hồ hững mở miệng.

Chu Mộ Nhiên sững sờ, ngẩng đầu nhìn lại.

“Người là thân nam nhi, đúng hay không?”

Chu Mộ Nhiên một hơi hút tới cuống họng, căng thẳng đến cực hạn nhưng lại không sốt sắng.

“Thần nhi đã từng nói với người điều này chưa?” Thái hậu không để ý tới Chu Mộ Nhiên mà tiếp tục hỏi.

“Không biết Thái hậu nói chính là?”

“Hắn yêu mến nam nhân.” Thái hậu thở dài một hơi, “Từ nhỏ liền biết bản thân yêu mến nam nhân, cũng thế không cưới nữ tử. Tiên đế vì chuyện này mà đem hắn đánh đến chết đi sống lại.”

Chu Mộ Nhiên khẽ nhú mày, trên mặt lộ ra vẻ đau lòng, Thái hậu ở một bên nhìn một bên âm thầm gật đầu.

“Mặc dù đánh rất nhiều, thế nhưng Thần nhi vẫn chưa có người trong lòng, ngay cả một tên nam sủng thị tẩm cũng không có thể nên Tiên đế cũng là theo ý hần.” Thái hậu kể lại chuyện của Khương Thần cho Chu Mộ Nhiên.”Thế nhưng vì thể diện của hoàng gia, nếu như người trở thành Vương phi của hần thì nhất thiết phải dùng thân phận nữ tử gả cho hần.”

“Thái hậu, cho dù thần nguyện ý thì qua mấy năm sẽ có hầu kết và râu, sợ rằng cũng không che giấu nổi.” Chu Mộ Nhiên một bên suy nghĩ vừa mở miệng.

“Người có thể nghĩ như vậy ai gia rất vui mừng.” Thái hậu gật đầu, ánh mắt nhìn Chu Mộ Nhiên càng ngày càng hòa hoãn, “Chỉ cần che giấu một năm, hoàng thượng sẽ phái hần đi đóng giữ biên quan, cái này cũng là tâm nguyện của Thần nhi. Trước kia hần đã nói với ta, tình nguyện hai người song mã ngang dọc sa mạc lớn bảo vệ triều đình. Trong quân doanh nơi biên thù, nam tử cùng nam tử cũng không phải quá kinh ngạc, thế nhưng hần cũng không biết người có nguyện ý chịu khổ cùng hần không? Người nếu không nguyện liền nói với ta, ta bảo Thần nhi bỏ đi ý niệm này, bảo chúng sẽ không chậm trễ người, cũng sẽ không để cho hần trách tội người.”

“Chuyện này...” Chu Mộ Nhiên không phủ nhận thời khắc này, y thật sự động tâm.

Hai người song mã ngang dọc sa mạc lớn, đây là một chuyện vui đến mức nào. Huống hồ đây cũng không phải là vì Khương Thần, mà là vì y. Một thân vương dưới một người trên vạn người như hần, coi như nạp một nam nhân thì cũng không ai dám nói hần đôi câu vài lời, nước bắn chỉ có thể đổ ở trên đầu y.

“Người không cần vội vã trả lời, mấy ngày nữa người nghĩ xong rồi thì nói với ta.” Thái hậu đứng dậy, “Thần nhi bây giờ sợ đã trở về, ai gia bảo người đưa người tới.”

Hai người vừa nói xong thì Thần vương cùng hoàng thượng dĩ nhiên đi đến đây.

Chu Mộ Nhiên không thể làm gì khác hơn là lại quỳ một lần, hoàng thượng tuy rằng uy nghiêm nhưng lại đối với y rất hòa khí. Nhìn dáng vẻ chắc cũng biết thân phận thực sự của y.

Hoàng thượng nhìn thấy thêu phẩm trên bàn liền nở nụ cười.”Mẫu hậu nếu như yêu mến thì không bằng thọ đồ năm nay giao cho Quan Phi phụ trách?”

“Chuyện này vốn do Tác gia phụ trách, làm sao có thể tùy tiện thay đổi.” Thái hậu khẽ lắc đầu, “Huống hồ ai gia cũng không nỡ để cho Phi nhi mệt nhọc.”

Hoàng thượng cùng Khương Thần liếc mắt nhìn nhau, “Chỉ cần mẫu hậu yêu mến thì có gì không thể, không bằng năm nay làm khác đi, tổ chức một cuộc thi tuyển, kì thực do Quan Phi tới thêu. Quan Phi người có bằng lòng hay không?”

“Thần nguyện ý.” Chu Mộ Nhiên mừng rỡ. Đây chính là một cách rất tốt để lấy được sự chú ý của Tác gia Nhạc Đường, mà y chỉ cần thêu một lần này, được Tác gia nhận về là có thể cùng Khương Thần ly khai. Đến lúc đó đến xem xem đường phụ dưỡng mẫu của nguyên thân một chút là có thể hoàn thành toàn bộ

nhiệm vụ rồi.

“Đã như vậy, việc này liền giao cho Tác đại nhân đi làm đi.” Thái hậu gạt đầu, phất tay bảo bọn họ lui ra, chỉ là trước khi đi lại sâu sắc nhìn Chu Mộ Nhiên một cái.

Khương Thần làm xong mọi chuyện cần làm đương nhiên cũng không thể chờ được nữa, kéo Chu Mộ Nhiên rời đi. Đáng thương Chu Mộ Nhiên tuy rằng đi ngự hoa viên, nhưng ngay cả một đóa cũng không dám xem, còn công theo một cái nhiệm vụ thật lớn.

Trên đường Khương Thần trầm mặt, không hề có mở miệng. Chu Mộ Nhiên cân nhắc thọ đồ muốn thêm như thế nào mới có thể nổi bật, cũng không nói chuyện, không khí trong xe trong lúc nhất thời có chút lạnh lùng.

Đến cùng vẫn là Chu Mộ Nhiên không nhịn được, lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của Khương Thần, “Khương đại ca, sắc mặt của ngươi thật khó coi, chẳng lẽ... Chẳng lẽ...” Chu Mộ Nhiên nói dài dòng nửa ngày cũng không nói ra.

“Chẳng lẽ cái gì?” Khương Thần quay mặt sang, bình tĩnh mở miệng.

“Khương đại ca chẳng lẽ bị tức ở chỗ hoàng thái hậu cho nên mới đánh cuộc với ta?” Chu Mộ Nhiên con mắt hơi chuyển động, sắc mặt cũng chìm xuống, “Thế mà ta còn đang nghĩ về sau có thể hai người song mã ngang dọc sa mạc a.”

Lời vừa mới ra khỏi miệng, liền nghe đến một tiếng hít mạnh bên cạnh, cùng một tiếng hét, “Đỗ xe!”

Xe ngựa im bất đi, Chu Mộ Nhiên kém chút bởi vì quán tính nhào ra. Thế nhưng vừa mới lao ra một chút liền bị Khương Thần ôm vào trong ngực, âm thanh kích động không thôi, “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

“Ta mới vừa nói, buổi trưa tốt nhất có thể có gà kho cùng cá chua ngọt.” Chu Mộ Nhiên nháy nháy mắt.

“Không là câu này, là cái kia... Ngươi dám đùa ta!” Khương Thần đem người đặt ở dưới thân, lớn tiếng nở nụ cười, “Mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, ngược lại ta nghe được, ngươi đáp ứng rồi, ngươi muốn cùng ta hai người song mã ngang dọc sa mạc!”

“Vậy thì buổi trưa có thể ăn cá cùng với gà hay không?” Chu Mộ Nhiên lười biếng nằm ở trên xe ngựa, ngược nhìn khuôn mặt mừng rỡ của nam nhân trước mặt. Đó là mừng rỡ không chút nào giả bộ, cũng làm cho Chu Mộ Nhiên cảm thán.

Có tài cán gì, y cứ nhiên gặp phải hai nam nhân yêu y như vậy, còn đều cho y sinh hoạt mà y muốn.

“Nhanh nhanh! Muốn ăn cái gì có cái đó, ái phi của ta!”

“Nôn... Có chút buồn nôn.” Chu Mộ Nhiên làm ra dáng vẻ buồn nôn.

“Làm sao, trong bụng của ái phi đã có hậu đại của bản vương sao?” Khương Thần mò dọc theo xương quai xanh của Chu Mộ Nhiên, một đường đến bụng.

“... Cút ngay.”

30. Chương 30

Có ý chỉ của thái hậu, mọi chuyện đương nhiên được làm rất nhanh. Toàn bộ triều đình đều biết một tháng sau thái hậu sẽ công bố rộng rãi tuyển chọn một thêu phẩm cho thọ yển chứ không phải là dùng thêu phẩm ngự dụng của Tác gia.

Việc này khiến cho rất nhiều người nghĩ tới chuyện xảy ra ở Trần gia kia. Chỉ là khi Mai gia còn đang nơm nớp lo sợ, Tác gia đã bị thánh thượng không thích. Trong lúc nhất thời mọi người lại đổi mới độ nhận thức sự sủng ái của hoàng thượng đối với Thần vương.

Một bộ phận người có tài hoa khác cũng mừng rỡ dị thường, đây chính là kỳ ngộ trời ban, nếu như có thể bộc lộ tài năng trước mặt thánh thượng, tuyệt đối là được tổ tiên phù hộ. Nếu như nghĩ nhiều hơn nữa, Tác gia liền là tấm gương.

Mai Thắng là con thứ đã sớm phân gia, những năm trước đây luôn luôn cùng phụ thân ở Sơn Tây kiếm một cái chức nhàn tản. Vì không có trí tiến thủ nên mấy năm trước gã bị Mai lão gia tử phân gia đi ra ngoài, mắt không thấy tâm không phiền. Lần này hồi kinh báo cáo, Mai lão gia tử liền mang theo toàn gia, lập sản nghiệp ở kinh thành.

Đương nhiên tiền này đều lấy từ chỗ của Tác phu nhân, Tác gia tuy rằng quan chức không cao, nhưng phú quý dị thường, biết Mai phu nhân qua không tốt, tự nhiên cũng cứu tế một ít.

Lần này Mai phu nhân trêu ra đại họa, trực tiếp bị Mai lão gia tử ném cho phong thư đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, Mai Thắng còn vừa đánh vừa chửi muốn bỏ vợ.

Mai phu nhân bị dọa muốn chết, vội vã đến tìm tỷ tỷ, thế nhưng nhà Tác gia cũng đang nháo loạn hết cả lên đây

Tác Nhạc Đường là cận thần của thiên tử, tự nhiên biết được tin tức này rất nhanh. Hắn tuy rằng cho phép nuôi một tên dưỡng nữ nhỏ nhỏ, cũng dung phụ nhân của mình lấy tiền nuôi nhà mẹ đẻ, thế nhưng hắn cũng không thể chịu được việc để cho gia đình của mình bị liên lụy.

Huống hồ Mai phu nhân luôn mồm luôn miệng đánh cờ hiệu Tác gia, đẩy Tác gia đến bước đường này, đến

cùng là có ý gì đây.

Mai phu nhân ngay cả cửa lớn cũng không được vào đã bị hai huynh đệ Tác gia liên thủ đuổi về. Tác Nhân Vân Tác Tĩnh Thủy đã sớm không vừa mắt người di không có việc gì liền đến Tác gia gây sự này, huống hồ lại không là muối muối ruột của mẫu thân, chỉ là một thứ muối, lúc trước khi ở nhà mẹ đẻ quan hệ cũng không tốt lắm, tại sao bây giờ mẫu thân gả cho người lại thành thân thiết? Còn không phải là ham muốn tiền tài của Tác gia sao.

Huynh đệ bọn họ có cùng ý nghĩ với Tác Nhạc Đường, tiếp tế chút tiền bạc không đáng kể, thế nhưng không thể đến Tác gia gây sự.

Không riêng Mai phu nhân bị chặn quay về, Y Liên sau khi trúng một cái tát tai của Tác Nhân Vân, nếu không phải có Tác phu nhân che chở thì ả cũng suýt chút nữa bị đuổi ra ngoài.

Tác phu nhân khóc sụt sùi nhưng cũng hết cách rồi, Tác Nhạc Đường cùng hai đứa con trai còn chưa suy nghĩ ra biện pháp, không mấy ngày liền truyền ra việc lựa chọn thêu phẩm này, ba nam nhân liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn đến cay đắng trong mắt đối phương.

Việc này nháo lớn.

Tác gia một mảnh trầm mặc, mà mắt Y Liên lại sáng lên trong bóng tối. Đây chính là cơ hội tốt để vươn mình.

Chỉ cần ả lấy ra thêu phẩm tốt, chỉ cần áp đảo Tác gia, được thánh sủng, còn sợ không thể thăng quan phát tài?

Trong bóng tối ả sai người khuyến khích Tống Nhị tiểu thư tới phường thêu Tác gia gây sự, dù sao váy này dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể thêu tốt được

Nhưng sau một ngày Tống nhị tiểu thư đến gây sự, Tĩnh Trường công chúa liền mời các tiểu thư đến vườn tư nhân của nàng chơi, mọi người mắt sắc nhìn đến Công chúa điện hạ mặc một bộ váy dài xanh đậm thêu khổng tước, phải gọi là đẹp như tiên tử.

Mọi người không ngừng hâm mộ, chỉ có Tống Nhị tiểu thư sợ đến sắc mặt tái nhợt. Cái váy đuôi tước kia, là nàng cầu người vẽ, đương nhiên nhận ra, lúc này lại được công chúa mặc trên người, nàng đã không dám muốn, cũng không dám nhắc lại, bằng không chính là tội khi quân. Về sau còn phải nhận lỗi với Tác gia, bằng không dù cho tỷ tỷ được sủng ái đến cỡ nào thì cũng làm sao thể so sánh được với nữ nhi của thái hậu, công chúa trưởng của hoàng gia?

Mấy ngày nay, tỷ tỷ nàng đã bị hoàng thượng lạnh nhạt chán ghét nên tuyệt đối không thể lại gây chuyện được.

Chu Mộ Nhiên đứng ở trên lầu các cách đó không xa nên đương nhiên nhìn thấy biểu tình của Tống nhị tiểu thư.

“Tẩu tử, có chút chuyện nhỏ này mà cũng cần ả tới? Cần gì phải cho ả mặt mũi, để Tĩnh Trường công chúa phải người đến Tống phủ là được.”

“Vậy thì sẽ không còn lạc thú nữa.” Chu Mộ Nhiên cho một quả nho vào trong miệng, ăn thập phần thoải mái, “Ta chính là muốn nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng này.”

Nếu như y không đoán sai, chờ sau khi Tống nhị rời đi, cô ta sẽ tìm đến Y Liên để trả thù.

Bắt đầu từ ngày hôm đó Y Liên đã mất tích một cách thần bí, không khí của Tác gia thì càng ngày càng trở nên trầm mặc một cách quỷ dị. Tác Nhạc Đường cả ngày đều ở chỗ thiết kế, hai đứa con trai cũng không ở nhà, lưu lại một mình Tác phu nhân một mình hối hận không thôi lại còn phiền muộn đầy đầu.

Chu Mộ Nhiên bắt đầu thuê đồ cho Thái hậu.

Những bức thợ đồ trước kia đều mang hình thức thợ, nhiều lắm thuê cái thợ tinh xảo, mà cô hẳn thợ các loại.

Chu Mộ Nhiên suy tư luôn mãi, quyết định dùng hết thực lực của y, dù sao nếu như muốn ở cùng với Khương Thần một đời thì một năm sau sẽ phải đi đến đại sa mạc. Đây chính là đất dụng võ cuối cùng của y.

Chu Mộ Nhiên tinh tế vẽ ra trên bức thuê một bức tranh bát tiên chúc thọ, quyết định dùng loại tơ đặc biệt, lấy loại gấm màu đỏ làm nền tảng, đủ loại tơ đặc chế làm phụ. Nạp ti, nạp cẩm, bình kim, rải nhung, tung tuyến, thuê hoa, mượn sắc, bố họa các loại phương pháp thuê đều được vận dụng trong đó.

Bức thuê chúc thọ này, chính diện là bát tiên qua biển, bát tiên mang theo lễ mừng thọ tiến đến chúc thọ, mặt trái lại dùng kiểu thuê song mặt thuê tám chữ ‘phúc như đông hải thọ tử nam sơn’.

Nhân vật hình thần có, tạo hình khác nhau, tinh chuẩn không có sai sót mà tám chữ này lại gây nhưng lại không mất đi vẻ cứng cỏi của nó, chỗ chuyển ngoặt còn có thể nhìn thấy giấu mỗi rõ ràng, chính là kiểu chữ mới chưa từng gặp qua ở Đại Lâm triều này.

Từ sau khi Khương Thần nhìn thấy phác thảo của bức thuê, trong đôi mắt liền bắt đầu mạo kim quang, thỉnh thoảng liền loanh quanh ở bên người Chu Mộ Nhiên, trêu đến Chu Mộ Nhiên chịu không nổi hấn quấy nhiễu mới đồng ý cũng thuê cho hắn một bộ.

Cái này dù sao cũng không có vấn đề gì, Chu Mộ Nhiên đã sớm đáp ứng rồi nên đương nhiên sẽ gặt đầu, dù sao y cũng thuê nhanh vô cùng.

Khương Thần cười khẩy đặt ra yêu cầu, nhất định phải thêu tranh cùng chữ mà hắn đã định trước.

Chu Mộ Nhiên chỉ cầu Khương Thần trả lại sự thanh tĩnh cho y nên lung tung gật đầu đồng ý.

Thời gian cực nhanh, nháy mắt liền sắp đến ngày sinh của Thái hậu, lúc này chúc thọ đồ đã sớm thêu xong, được Khương Thần đưa đến hoàng cung như hiến vật quý.

Thái hậu quả nhiên đại hỉ, quả thực khích lệ Chu Mộ Nhiên vài câu, lại biết chuyện y đáp ứng hôn sự với Khương Thần liền lôi kéo tay của y nửa ngày không buông.

Thánh thượng tuy rằng đã sớm biết việc này, nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi, Khương Thần liền vội vàng tiến lên động viên thân ca ca.

“Cũng không phải là kiêng kỵ Hoàng huynh, mà là ta vốn đã yêu mến nam nhân.” Khương Thần kéo Chu Mộ Nhiên đến bên người, “Trước đây không tìm, là bởi vì không gặp được người ta yêu mến, hiện tại có, Hoàng huynh nhẫn tâm nhìn thấy đệ đệ một thân một mình sao?”

Hoàng thượng ngược lại lại không có ý kiến đối với chuyện Khương Thần thú nam thê, chủ yếu còn là không muốn đệ đệ đi đến biên quan, nhưng Chu Mộ Nhiên cùng Khương Thần đều không có dị nghị gì với chuyện này, phu xướng phụ tùy làm cho hoàng thượng vô cùng giận dữ, trực tiếp đem hai người oanh đi.

“Phi nhi, người thực sự cùng ta đến biên quan sao?” Trên đường trở về, Khương Thần lại một lần nữa xác nhận, chăm chú mà nghiêm túc.

Chu Mộ Nhiên không hề trả lời, trực tiếp ngẩng đầu hôn một cái lên môi đối phương biểu thị sự quyết tâm. Khương Thần thì lại không ngạc nhiên chút nào, đè lại đối phương làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

“Nếu chúc thọ đồ đều giao cho mẫu hậu thì không phải nên thêu vật mà ta muốn?”

“Được, muốn thêu cái gì?” Chu Mộ Nhiên gật đầu.

“Thêu cái này.” Khương Thần móc ra một quyển sách không biết giấu chỗ nào, vô cùng thần bí lật ra một tờ trong đó, “Còn muốn thêu thêm chữ, ta yêu nhất Thần!”

“Bi ổi!” Chu Mộ Nhiên vỗ sách lên trên mặt Khương Thần, làm cho đối phương cười ha ha.

Cái kia rõ ràng là một quyển xuân cung đồ, mà còn là long dương. Mà trong trang mà Khương Thần lật ra kia, nam nhân ở phía dưới lại mặc nữ trang, rõ ràng ý chỉ y.

Thực sự là vô liêm sỉ!

Kỳ thực loại đông tây này, Chu Mộ Nhiên đến từ tương lai có cái gì là chưa từng thấy, cũng không ghét bỏ thú vui quái dị của đối phương. Bị Khương Thần hổng mấy ngày, cũng cầm lấy châm tuyến nghiêm túc thêu.

Thư họa của y thiên phú kinh người, tranh này tự nhiên họa đến cũng là đẹp vô cùng, hạ lưu toàn không có, chỉ còn lại phong lưu bừa bãi.

Thế nhưng bức thêu này quá đẹp, nếu như cho không Khương Thần thì Chu Mộ Nhiên lại có chút khó chịu. Cất bức này đi, hoàn toàn không dùng thiên phú, chủ bằng năng lực của bản thân, Chu Mộ Nhiên lại một lần nữa thêu lại một cái khác.

Kỹ năng của bức thêu này quả thực vô cùng thâm thúy, chữ viết thất xoay bát nghiêng, miễn cưỡng cũng chỉ xem hiểu mà thôi.

Loại đồ vật này, hai người lấy ra xem xem cũng được, thực sự không thể bị người ngoài nhìn đến. Đặc biệt là hiện tại bức tranh này thành như vậy, y càng cảm thấy trên mặt bị sốt, vội vã thu lại, chỉ chờ đến khi Khương Thần muốn thì lấy ra đùa đối phương.

Chu Mộ Nhiên cẩn thận từng ly từng tí một gấp lại thêu phẩm, giao cho hầu gái thu cẩn thận.

Chỉ là y không chú ý, trong đó có một nữ tử nhìn chằm chằm cái hộp ánh mắt lóe sáng.

Ngày sinh nhật của Thái hậu, bà đích thân tới thêu tràng, quan sát qua sơ tác phẩm mà các thêu nương đưa lên.

Những thứ này đều được người trong cung xem qua trước đó, vốn nên vô sự, nhưng một mực lại xảy ra chuyện.

Chu Mộ Nhiên dùng tên Quan Phi qua ải trăm tướng, nhưng lại không tính tham dự vòng thi cuối cùng, bởi vì tác phẩm của y đã sớm giao cho Thái hậu. Cuộc tỷ thí này cũng chỉ là hình thức thôi, đến thời điểm tuyên bố cái thứ tự là được, còn ai dám nghi vấn Thiên gia.

Y chỉ là tùy tiện mang theo một cái hộp, nhưng lại không biết cái hộp này của y đã sớm bị người trong bóng tối thay thế, mà thêu phẩm y đặt trong cái hộp này cũng đã sớm được đưa đến tràng thêu.

Chu Mộ Nhiên là cái đích mà mọi người cùng hướng tới, tự nhiên là người cuối cùng đi ra, mà những nữ tử khác cùng tham gia thì lại mang theo nụ cười lạnh lẽo đứng dậy, đứng ở bên trong đội ngũ đã trình bày xong tác phẩm.

“Này! Đây là vật gì! Quả thực khó coi!” Đại thái giám phụ trách cuộc so tài Hồng Nguyên giận dữ, hần tụt tụt Thái hậu sắp 30 năm, là nhìn hoàng thượng lớn lên, ở trong cung cực có mặt mũi.

Hắn ở mặt trước phụ trách đánh giá cũng đã là Thái hậu thưởng mặt mũi cho chúng thêu nữ. Nhưng hôm nay hắn nhìn thấy gì?

Đây là thứ đồ cặn bã gì, quả thực khó coi!

“Xảy ra chuyện gì?” Hồng Nguyên nhất thời giận dữ làm Thái hậu để ý, nghe đến âm thanh phía sau, Hồng Nguyên cũng biết lỡ lời. Ngày hôm nay là ngày Thái hậu mừng thọ, tại sao hắn lại có thể làm cho Thái hậu không vui.

“Thái hậu nương nương, là lão nô sai.”

“Có chuyện gì mà ngươi phải xin lỗi.” Hồng Nguyên là người thân cận của Thái hậu, ngay cả hoàng thượng thấy còn cho hắn vài phần mặt mũi, đương nhiên rất hiếm có việc khiến hắn phải xin lỗi. Hắn vừa nói như thế, Thái hậu ngược lại càng tò mò.

“Chuyện này... Lão nô...”

Khương Thần cũng ở bên cạnh, đương nhiên nhìn thấy hết thấy. Hiếu kỳ tiến lên nhặt bức thêu, mới liếc mắt qua hắn liền giận tím mặt.

Mặt trên thêu xuân đồ, nhân vật bần nạt khó coi, bên cạnh còn xiêu xiêu vẹo vẹo thêu một hàng chữ: Tặng cho ta lang, Thần.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai kết cục, mở thế giới thứ ba.

Hết chương 30.

31. Chương 31

“Ngươi! Quả thực không biết xấu hổ!” Khương Thần mạnh mẽ ném bức thêu lên trên khuôn mặt nữ tử trước mặt.

Nữ tử bị dọa sợ, quỳ bò nhặt lên thêu phẩm, hai tay kịch liệt run rẩy.”Chuyện này... Cái này không thể nào, đây là có người muốn hãm hại... A...”

Còn không đợi ả hô lên câu thứ hai, Hồng Nguyên đại tổng quản đã chỉ huy thị vệ bên người tiến lên, mạnh mẽ chặn lại miệng ả.

“Không có khả năng? Người nữ nhân này, trước kia ở Trần gia đã phỉ báng bản vương là gã sai vặt, nói Vương phi của bản vương là hạ nhân nhà người, hiện tại lại thêu ra cái thứ bản nát này, quả thực tội đáng muôn chết!” Khương Thần tức giận đến ngực đập trùng kịch liệt, “Bản vương đang buồn bực vì sao người phải làm bản danh tiết của Vương phi bản vương như thế, nguyên lai lại tồn loại tâm tư xấu xa như thế!”

Khương Thần xưa nay không phải là người khách khí, cho dù làm việc hay là lời nói.

Thái hậu nhìn hắc sinh khí lớn như vậy liền đứng dậy đi đến, bảo Hồng Nguyên đem bức thêu kia đưa cho bà. Hồng Nguyên làm sao dám, chỉ dám nói thứ đó rất khó coi.

Thái hậu khẽ cười một tiếng, “Thế gian này những chuyện bản nát ai gia đã thấy nhiều, cũng không thiếu một lần này.”

Hồng Nguyên hết cách rồi, đành phải nhặt lên trình lên, đợi đến sau khi Thái hậu nhìn qua, sắc mặt bà cũng trầm xuống

“Thêu công kém cỏi của nữ tử này tại sao lại có thể vào vòng này?”

Sơ tuyển rộng rãi một lượt rồi mới chọn những người có tay nghề tinh xảo vào đến đây, ai biết ra chuyện như vậy.

Cả đám người đều quỳ xuống đất run, trong đó có một tên quan chức đã nhận tiền của Y Liên thì co lại thành một đoàn

Việc này vốn là một chuyện tốt, hắc biết những thứ kia không phải là Y Liên thêu nhưng đến vòng như thế này thì ai lại tra kỹ như vậy? Hắc cho rằng tiểu nữ tử này chỉ là muốn lộ tài danh, không nghĩ tới dĩ nhiên là tiền cung tìm đường chết?

Hai con mắt của Y Liên đều trợn tròn lên, liều mạng mà giãy dụa lắc đầu.

Thái hậu thở dài một tiếng, “Bỏ miệng ả ra, hỏi ả xem có ả tình hay không?”

“Thái hậu, Thái hậu, thần nữ không dám a, đây là có người hãm hại.” Khi Y Liên được cởi ra, ả liền liều mạng la lên, bò sát về phía Thái hậu.

Khương Thần một cước đem người đạp lăn, “Người nào lại muốn hãm hại người?”

“Thái hậu, là Quan Phi, là Quan Phi hại ta. Cái này không phải là ta thêu, là Quan Phi thêu a... Thần nữ oan uổng...” Y Liên muốn khóc lớn thế nhưng ngực lại đau nhức, kêu cũng không thể kêu được.

Chu Mộ Nhiên luôn luôn ngồi ở một bên, hồ hững rơi vào trong suy nghĩ của mình. Một loạt biến hóa trong đại sảnh không làm cho y phản ứng lại một chút nào, thế nhưng nếu so với những thêu nường khác thì vẻ mặt của y ngược lại lại không có gì khác nhau.

Đợi đến khi Khương Thần đi qua, nhắc lên thêu phẩm kia, Chu Mộ Nhiên mới theo tỉnh lại từ trong thế giới của mình.

Ngốc tử, thật không ngờ còn dám đưa đến cửa?

Khóe miệng Chu Mộ Nhiên nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

Năm ngày trước, Đậu Xanh trở về, đồng thời đưa đến những tin tức mà nó đã tra ra trong mấy ngày nay, cho Chu Mộ Nhiên một đáp án kinh người.

Nguyên lai Y Liên không phải là người ngoài mà là nữ nhi ruột thịt của Mai phu nhân.

Mười một năm trước, hai vợ chồng cùng Mai lão gia tử đi tới Kinh thành, vốn muốn nhờ vả gia đình tỷ tỷ thế nhưng lại bất ngờ nghe được Tác gia xảy ra chuyện, nữ nhi bảo bối duy nhất bị thất lạc.

Các đời khác của Tác gia nữ nhi nhiều, nhi tử thiếu, thế nhưng một đời này lại là nhi tử nhiều, nữ nhi chỉ có một người. Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, nhất thời động tâm tư.

Sau đó khi bọn họ bái phỏng nhà tỷ tỷ thì lại chỉ mang theo trưởng nữ ấu nữ trưởng tử, không hề mang theo nữ nhi sinh cùng tháng với Tác Vi Lan.

Một kế sách thay mạo đổi đào cứ như vậy đã được bố trí

Hai năm sau, tám tuổi Y Liên làm bộ cơ khổ không nơi nương tựa, đánh bậy đánh bạ ngăn cản cổ kiệu của Tác phu nhân. Dung mạo có chút giống kia làm cho Tác phu nhân động tâm

Mai phu nhân cùng Tác phu nhân làm tỷ muội thân sinh, lớn lên đương nhiên giống nhau, cho nên Y Liên cũng có năm, sáu phần tương tự như Tác phu nhân. Cho dù không có quá nhiều chỗ giống nhau với Tác Vi Lan nhưng lý do thất lạc giống hệt đã gợi lên tâm tình hoài niệm hài tử của Tác phu nhân.

Hai năm đặc huấn làm cho Y Liên có cách vẽ khá giống với những bức vẽ hồi nhỏ của Tác Vi Lan, thế nhưng chung quy ả cũng không phải là Tác Vi Lan.

Tác gia huynh đệ vốn là thương yêu ấu đệ, đệ đệ không tìm được mà lại tới một người luôn mồm gọi bọn họ là ca ca, trong lòng tự nhiên không thoải mái. Lại thêm chuyện Y Liên luôn cố ý vô tình ám chỉ mình là Tác Vi Lan lại càng làm cho hai huynh đệ phản cảm.

Đệ đệ coi như mất rồi cũng sẽ không đột nhiên biến thành muối muối! Năm đó một câu của lão hòa thượng đã khiến cho Tác Vi Lan được nuôi như nữ nhi, người ngoài không biết thế nhưng người nhà bọn hắn thì làm sao lại không biết. Những năm này mấy người tới cửa lừa gạt đều là nữ hài, một mặt là có thể nhìn thấu.

Việc này Mai Thắng phụ thê làm bí ẩn, ngay cả Lục Hà đều không có ký ức với người tỷ tỷ này, chỉ là trưởng nữ đã xuất giá của Mai gia còn nhớ. Vì điều tra rõ ràng, Đậu Xanh cũng là hao hết trắc trở, bây giờ cuối cùng cũng coi như là hiểu rõ.

Chu Mộ Nhiên biết hết mọi chuyện liền bắt đầu suy tính mấy người này bước kế tiếp muốn làm gì.

Bốn ngày trước, Đậu Xanh nhắc nhở, biểu tình của một người hầu gái có chút không thích hợp, muốn y cẩn thận nên lúc này mới có chuyện giao cho hầu gái thêu phẩm.

Sáng sớm hôm nay, thêu phẩm y đặt ở bên trong hộp quả nhiên bị mất trộm.

Chu Mộ Nhiên tự nhiên hiểu kỳ năng sẽ làm gì với thêu phẩm ấy. Kết quả liền hiện ra ở ngay chỗ này.

Chu Mộ Nhiên quả thực muốn cười điên rồi, nữ nhân này quả nhiên cực kỳ sùng bái y, sau khi trộm xong ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái đã đưa đến trước mặt của Thái hậu.

Thế nhưng, đây là bản thân ả muốn chết, không trách y được. Tuy rằng y có ý định trêu chọc ả một phen nhưng cũng không nghĩ rằng ả lại chủ động tìm đường chết.

Khương Thần ở mặt trước nổi giận, Chu Mộ Nhiên thì lại ung dung nhìn tình thế phát triển.

“Nếu như là người ngoài thì cũng không nói làm gì, nếu kéo tới Quan Phi thì ai gia nhất định phải nói rõ. Thêu phẩm của Quan Phi đã trình lên, mà ai gia tuyển là người giỏi nhất. Cái loại thêu công này của người đáng để hắn hãm hại?”

“Đúng là nàng hãm hại ta a... Oan uổng a...”

“Nói hưu nói vượn.” Khương Thần đã thu lại nổi giận, toàn thân một mảnh lạnh lùng.”Quan Phi hại người như thế nào?”

Người quen thuộc với Khương Thần đều biết vị đại gia này đã nổi giận.

“Chuyện này... thêu phẩm này, thực sự là Quan Phi thêu.” Y Liên mở miệng lung tung, chỉ cầu đường sống.

“Người nói tường tận xem nào.” Khương Thần híp mắt, ngữ khí hòa hoãn một ít, mà lại càng nguy hiểm.

Y Liên không biết sâu cạn, cho rằng đối phương tin ả, liền kể chuyện từ khi ả ly khai Tác gia, mua người tiến vào Vương phủ, trộm ra thêu phẩm từ đầu đến đuôi cho hắn nghe.

“Không nghĩ tới trong bản vương phủ lại có lỗ hổng như thế, việc này người có công lớn a.” Ngữ khí chậm chậm của Khương Thần làm cho Y Liên nhìn thấy hy vọng, không biết ánh mắt của Hồng Nguyên bên cạnh nhìn ả đã chẳng khác gì người chết.

“Làm sao, nữ tử này hóa ra là người của Tác gia sao?” Thái hậu kinh ngạc hỏi.

“Bất quá chỉ là một nha đầu mà Tác phu nhân thu nuôi thôi, không coi là cái gì dưỡng nữ. Thế nhưng đến cùng cũng là người của nhà bọn họ, liền để cho bọn họ tới lĩnh tội đi!” Sáng sớm trưởng tử của Tác gia đã ở cửa cung chờ hắn, tinh tế bấm báo. Đương nhiên, cũng không bao gồm chuyện thêu này.

Khương Thần di chuyển ánh mắt tới phía sau, không nghĩ tới tiểu tử này cư nhiên lại rất nham hiểm. Hắn thích!

Ba nam nhân của Tác gia tiến lên, Tác Nhân Văn dung mạo tuấn tú, tính tình trầm ổn, rất được Thái hậu yêu thích. Lập tức Tác Nhân Văn quỳ xuống đất nói rõ hết thấy.

Mai Thắng cùng với thê tử định dùng nữ nhi của mình thế thân nữ nhi đã thất lạc của Tác gia, mấy năm qua bề lủ xu nịnh, vọng tưởng cướp tài sản của Tác gia. Sau khi lộ ra sơ hở bọn họ lại đào tẩu suốt đêm, ai biết lại vẫn dám tham gia thi tuyển, đồng thời còn làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy.

Tác Nhân Văn trình chứng cứ lên, mời Thái hậu phán quyết. Hoàng thượng luôn luôn ở một bên nghe, vốn tưởng rằng loại chuyện nhỏ này hắn không cần đứng ra, lại không nghĩ tới hiện tại cư nhiên còn liên lụy đến đại thần trong triều.

Ngày hôm trước xảy ra chuyện của Trần gia đã làm cho hoàng thượng bất mãn với Trần gia, Mai gia, thậm chí đối với cả Tác gia, bây giờ lại ra chuyện như vậy.

Hoàng thượng tức giận, phát tiết nổi tức giận vì đệ đệ đi xa lên đám người này.

Trần gia lão thái gia cáo lão về quê, Mai lão gia tử hàng tam cấp, phạt nửa năm bổng lộc. Mai thắng phụ thê phán chém lập quyết, những con cái khác lưu vong.

Đến lượt Y Liên, mặc dù là cô gái yếu đuối, chuyện năm đó cũng không là nàng chủ mưu. Nhưng những năm năm ngấm chiếm tài sản của Tác gia, mua chuộc người trong Vương phủ, vu oan muội hại Vương phi, cái nào cũng là trọng tội nên trực tiếp chém đầu.

Đến ngày ra pháp trường, Y Liên vẫn còn đang kêu oan. Nàng chết đều không nghĩ ra, thêu phẩm mà Quan Phi cất giấu cẩn thận tại sao lại biến thành cái dạng kia.

Chu Mộ Nhiên đến tửu lâu gần pháp trường từ sớm, liếc mắt nhìn pháp trường, xoay người ly khai. Không tìm đường chết, thật sự sẽ không phải chết thảm như vậy.

Đợi đến khi Y Liên chết rồi, Chu Mộ Nhiên cũng theo phụ thân và hai ca ca về Tác gia, chính thức nhận tổ quy tông, khôi phục dòng họ vốn có. Tác phụ nhân biết hài tử mà nàng thương yêu như ruột thịt suýt chút nữa đã hại chết thân nữ nhi của nàng, nhất thời hối hận không ngớt.

Thế nhưng phụ thê hai người cũng giống với Tác Nhân vân, Tác Tĩnh Thủy, phi thường không nguyện ý Chu Mộ Nhiên gả đến hoàng thất, gả cho vị vương gia nổi tiếng này. Thế nhưng bọn họ phản đối cũng chỉ có thể để ở trong lòng, bởi vì bản thân Chu Mộ Nhiên nguyện ý, bọn họ không có thực hiện nghĩa vụ của phụ mẫu và huynh trưởng, còn không thân cận bằng Khương Thần, căn bản không dám mở miệng nói Chu Mộ Nhiên.

Nửa tháng sau, Khương Thần tự mình tới cửa cầu thân, sính lễ kéo dài mười dặm, náo động kinh thành.

Mọi người thế mới biết nữ nhi thất lạc của Tác gia Tác Vi Lan đã trở về, hơn nữa còn là người đứng đầu trong cuộc thi tuyển chọn thê phẩm mừng thọ cho Thái hậu nên chúc mừng không ngớt.

Mấy tháng sau, Chu Mộ Nhiên dùng danh nghĩa nữ nhi của Tác gia gả cho Thần vương Khương Thần.

“Người nói một chút, bức thêu kia đến cùng có phải là người thêu hay không?” Đêm đại hôn, Khương Thần vừa gặm nuốt bên cổ Chu Mộ Nhiên vừa cảm giận bất bình hỏi.

“Đúng thế nào? Không đúng thì thế nào?” Chu Mộ Nhiên một bên khó nhịn thấp thỏm gấp, một bên hỏi ngược lại.

lời nói này vào tai Khương Thần giống như một lời khiêu khích vậy.

“Nếu như đúng thì phải bồi thường ta mười cái!”

“Mười cái không có, nếu như là một cái, ngược lại có.” Chu Mộ Nhiên chỉ chỉ hộp gỗ trên bàn, đồng thời bấp đùi trêu lên eo Khương Thần.

“... Ngày mai lại nhìn!”

Ba tháng sau đại hôn, Khương Thần liền mang theo Chu Mộ Nhiên đi đến đại sa mạc, chính thức tiếp nhận binh quyền đóng giữ biên quan, Trần Xích cũng tới tổng biệt. Chu Mộ Nhiên có chút áy náy với Trần Xích, Trần lão gia tử dù sao cũng là bị Y Liên liên lụy, thế nhưng Trần Xích cười đến thần bí, giải thích đây chỉ là tổ phụ cùng với hoàng thượng diễn trò thôi, bảo y không cần quan tâm. Chu Mộ Nhiên cũng coi như yên lòng.

người Tác gia thật vất vả tìm được nhi tử, làm sao có thể cam lòng trở mắt nhìn y rời đi. Tác Nhạc Đường không nói hai lời, dựa vào tội danh từ quan không làm, người một nhà nửa đường liền gặp được đường phụ đường mẫu của Quan Phi ở trấn Thanh Dương, hai nhà bồi Chu Mộ Nhiên cùng đi biên quan.

Thấm thoát cũng đã 30 năm, hai người cũng làm phu thê 30 năm. Trong một lần chống lại ngoại địch Khương Thần bị thương nặng không trị được, trên đường đưa về liền buông tay nhân gian, ngay cả một câu cũng không lưu lại cho Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên kiên quyết lựa chọn cùng hắn đồng thời chịu chết, sau khi giao đãi hậu sự, quỳ phụ mẫu huynh trưởng, dứt khoát rút mũi tên độc của Khương Thần ra, trở tay đâm vào cổ họng mình.

khi Chu Mộ Nhiên trở lại kẻ hở còn có chút không hồi thần lại.

Kỳ thực y xem như là chơi xấu đúng không? Nhiệm vụ đã hoàn thành, y lại không đành lòng sống đến chết già mà lại lựa chọn cùng Khương Thần cùng chết kết thúc đời này. Chỉ là trong vòng 30 năm này, y luôn cảm thấy Khương Thần vô cùng giống với Cố Văn Hi. Đáng tiếc không có chứng cứ, cũng chỉ có thể trách bản thân loạn tưởng. Sở thích của y có lẽ là loại người này, hung hăng lại ôn nhu, mới làm cho y có loại cảm giác như thế.

đang hoảng hốt, Tác Vi Lan liền nhào về phía y, nam hài vốn nhát gan này giờ đây lại hiện rõ vẻ mừng rỡ trong cặp mắt sáng lấp lánh.

“Cám ơn ca ca báo thù cho ta, cũng hoàn thành tâm nguyện của ta. Ta có thể không cần lo lắng đi đầu thai.”

“Người họa rất tuyệt, thù lại càng tốt, nếu như còn có thể nhớ tới thì cần phải tiếp tục.” Chu Mộ Nhiên ôm Tác Vi Lan một hồi, dặn dò.

Nhìn dung mạo quen thuộc kia, Chu Mộ Nhiên mắt đục đỏ ngầu.

Y ở trong này, Khương Thần ở nơi nào, Cố Văn Hi lại ở nơi nào. Đến khi nào y mới có thể để cho người yêu ôm bản thân của mình một lần mà không phải là thân thể mà y mượn đến, đến lúc nào y mới có thể gặp được hai mảnh linh hồn kia.

“Ta sẽ nhớ.” Khuôn mặt non nớt của Tác Vi Lan hiện lên ánh sáng, sau khi khẽ hôn lên mặt Chu Mộ Nhiên để trao linh hồn lực cho y xong liền vui vẻ đi vào phía sau cột sáng.

“Người tiếp theo là ai?” Chu Mộ Nhiên vầy vầy đầu, đem tất cả mọi chuyện về Khương Thần vứt ra sau đầu của mình.

“Nam nhân này đã sắp tiêu tan.” Đậu Xanh chỉ vào một nam nhân mở miệng nói.

“Vậy thì hẩn đi.”

Nam nhân tên là Tống Hi Nhan, là sinh viên năm nhất của khoa Khoa học và công nghệ.

Tống Hi Nhan là một kỹ thuật trạch cực kỳ yêu nghiên cứu máy móc, tuy rằng tuổi không lớn lắm thế nhưng đã hiểu biết sâu cơ giới học từ lâu. Sau khi thi vào học viện khoa học và công nghệ hoàng gia, hẩn cuối cùng đã dùng toàn bộ tâm huyết của mình để hoàn thành dự án khoa học, thế nhưng vào lúc này hẩn lại bị người ta bắt cóc dẫn vật, cuối cùng tươi sống chết đối.

Thế cho nên khi mà Chu Mộ Nhiên nhìn thấy hẩn mới thấy bộ dáng rụt rè hoảng sợ, linh hồn như thể sắp tiêu tan như vậy.

Căn cứ theo thông tin mà người bắt cóc lơ đãng tiết lộ, là nữ nhân mà hẩn tỏ tình rồi lại phụ lòng của nàng đã bán thông tin của hẩn ra ngoài, thế nhưng là nữ nhân nào thì bản thân Tống Hi Nhan cũng không biết. Bởi vì hẩn tuy rằng đã từng yêu mến qua vài nữ tử, thế nhưng mỗi người đều cơ bản tỏ tình rồi thất tình luôn, không khả năng phụ lòng bất luận một người nào. Huống chi, hẩn chưa từng nói qua nghiên cứu của mình cho bất kỳ một người nào.

Điều mà hẩn muốn chính là tìm ra rốt cuộc ai là người bán đứng hẩn, còn có cứu ra ba mẹ cùng huynh trưởng đã bị hẩn làm hại cũng bị liên lụy.

Sau khi Chu Mộ Nhiên tiến vào thân thể này, cẩn thận đánh giá dung mạo của nguyên chủ ở trong gương một hồi.

Kỳ thực lớn lên cũng không kém, trái lại lại rất tốt, thế nhưng này trên thân người này lại có một cảm giác tối tăm, làm cho trong lòng người ta dâng lên một cảm giác bài xích, thập phần không thích. Thứ hợp mắt duy nhất, chính là đôi mắt hoa đào vốn của Chu Mộ Nhiên kia.

Chu Mộ Nhiên không nhịn được ngẩn người một chút, Khương Thần cùng Cố Văn Hi đều đã từng nói, thích nhất con mắt của y, đó cũng chính là điểm duy nhất vốn có của dung mạo y.

“Đậu xanh, làm sao bây giờ, ta là nữ hài cũng sẽ không thích.” Lắc đầu ném đi hồi ức trong đầu, Chu Mộ Nhiên mở miệng nói.

“Ngài vừa hấp thu rất nhiều linh hồn lực, nếu như chịu lấy ra một phần thay đổi khí chất, cũng có thể nhận được đến hiệu quả không giống nhau.”

“Thử xem!” Một lát sau, Chu Mộ Nhiên nhìn bản thân mới ra lò, cảm thấy thoải mái nhiều.

“Hiệu quả là kéo dài, sau ba tháng sẽ triệt để hoàn thành cải tạo.”

32. Chương 32: Nghiền Ép Nữ Nhân Trọng Sinh Tâm Hắc

Nhớ lại một lượt ký ức của nguyên chủ, Chu Mộ Nhiên thở dài một tiếng.

Đây quả thực là một người không được người khác thích.

Bởi vì say mê máy móc cùng với vô cùng trạch* nên xưa nay hắn luôn có một dáng vẻ bù xù, hơn nữa hắn cũng không thích nói chuyện với người khác. Không chỉ riêng con gái không thích hắn mà ngay cả con trai cũng không thích chơi với hắn. Chính vì thế nên hắn không có một người bằng hữu nào, khi xảy ra chuyện cũng không biết cầu cứu ai.

(* chỉ muốn ở trong nhà không tiếp xúc bên ngoài)

Nguyện vọng của nguyên chủ không nhiều, thứ nhất chính là không hy vọng nhìn thấy cha mẹ cùng huynh trưởng của mình bị liên lụy, thứ hai chính là tìm ra người nào đã hại hắn.

Bình tĩnh mà nghĩ kỹ lại thì tuy rằng nguyên thân không được mọi người yêu thích nhưng từ trước đến giờ hắn cũng chưa từng thương tổn người khác, nếu như chỉ vì tổ tình mà bị người đối xử tàn nhẫn như vậy thì quả thực không dám tưởng tượng. Hơn nữa ai lại có thể biết được đồ nguyên chủ vừa mới thiết kế ra? Trong trí nhớ của nguyên chủ không hề có ký ức về việc nói cho bất kỳ ai.

Hiện tại chỉ còn cách tiếp xúc với từng nữ nhân mà nguyên chủ đã từng tổ tình, xem xem ai có ác ý với hắn.

Khí chất của nguyên chủ tối tăm nên quần áo trong tủ cũng hiện ra tử khí âm u. Chu Mộ Nhiên nhìn một lúc lâu cũng không tìm được cái gì thuận mắt, chỉ đành phải miễn cưỡng chọn một cái rồi cầm lấy ví tiền, chuẩn bị đi ra ngoài.

Chỉ có dung mạo tốt thì cũng không được, hình tượng cũng là vấn đề lớn, nhất định phải thay đổi thái độ cơ bản của mọi người đối với y.

Gia cảnh của nguyên chủ khá tốt, Chu Mộ Nhiên cũng sẽ không khách khí. Y tìm một thẩm mỹ viện lớn, bắt đầu sửa sang lại bản thân.

Chăm sóc từ kiểu tóc cho đến da dẻ, thuận tiện làm cái spa toàn thân. Cũng may đối phương tuy rằng tương đối trạch nhưng da dẻ ngược lại lại tạm được, hơn nữa còn rất trắng. Làm xong một loạt thay đổi, Chu Mộ Nhiên thỏa mãn thở ra một hơi, chỉ là thời gian làm mấy thứ này quá lâu, chưa gì đã đến buổi tối.

Thời đại này mặc dù Vương quyền là cao nhất nhưng cũng là thời đại công nghệ cao. Các cửa hàng sắc sảo trên đường vậy mà vẫn không có chút dấu hiệu đóng cửa nào, đủ loại thanh niên nam nữ qua lại giữa các thành phố.

Ở rìa đường tùy tiện mua chút ăn vặt, y dùng mắt đánh giá mấy nơi ở gần đó, cuối cùng cũng coi như nhìn đến một cửa hàng từ bề ngoài hay là chất lượng cũng vô cùng cao sang, đương nhiên giá cả cũng không rẻ, ngay cả gia đình có kinh tế như nguyên thân cũng không mua được vài món.

Thế nhưng xem một chút cũng tốt.

Chu Mộ Nhiên vừa vào cửa đã được nhân viên dẫn đường giới thiệu tận tình, hoàn toàn bởi vì dung mạo bây giờ của y thực sự quá hấp dẫn người.

Dung mạo xuất sắc vốn bị khí chất tối tăm cùng với đầu tóc lộn xộn che lấp, sau khi chăm sóc lại Chu Mộ Nhiên quả thật như hai người khác nhau, cộng khí chất của linh hồn lực hỗ trợ càng làm cho Chu Mộ Nhiên có lực tương tác cùng sức hấp dẫn.

Thử vài món quần áo quả thực đều rất vừa vặn, cũng phi thường làm nổi bật khí chất của y, thế nhưng nhìn lại số dư trong thẻ một chút, sợ rằng y chỉ có thể mang về một bộ.

Không chỉ Chu Mộ Nhiên cảm thấy đáng tiếc mà ngay cả nhân viên giới thiệu cho Chu Mộ Nhiên cũng cảm thấy tiếc. Nếu không phải quần áo ở nơi này quá đắt, bằng nửa năm tiền lương của hắn, hắn còn muốn đưa cho người thiếu niên này một bộ.

Trời a, tại sao lại có một hài tử vừa tuấn mỹ lại đáng yêu như vậy chứ!

Ánh mắt mê luyến của người phục vụ thủy chung vẫn luôn dừng lại ở trên người Chu Mộ Nhiên đang lựa chọn quần áo. Bây giờ là mùa xuân, vẫn là chọn một bộ áo trong đi, có thể mặc ngay bây giờ, hơn nữa còn rẻ hơn mấy vạn so với mấy bộ áo gió này.

Chu Mộ Nhiên bảo người phục vụ gói lại bộ quần áo này, bản thân thì đi vào trong buồng thay đồ đổi lại quần áo cũ rồi đi đến quầy thanh toán trả tiền.

“Quần áo của ngài đã được trả tiền rồi.” Cô gái phụ trách thu ngân mắt hình trái tim nhìn Chu Mộ Nhiên, đưa cho y một đồng quần áo đã được đóng gói sẵn.

“Chị không lầm chứ? Tôi đến đây một mình, hơn nữa còn chỉ mua một bộ quần áo.” Chu Mộ Nhiên kinh ngạc nhìn nắm cái túi trước mặt. Quần áo quý như thế, nếu như y mạo nhận thì nhất định tí nữa sẽ bị đưa vào đồn cảnh sát.

“Không lầm đâu ạ. Vị tiên sinh đằng kia nói muốn tặng cho ngài!” Nữ hài giơ tay chỉ hướng cho Chu Mộ Nhiên.

Bên kia là khu quần áo sang trọng, có sofa làm bằng da cùng với điểm tâm để cho khách nghỉ ngơi. Quần áo bên kia cơ bản đều từ mười vạn trở lên nên số người ở đây ít đến đáng thương, thế nên Chu Mộ Nhiên vừa quay đầu liền nhìn thấy người mà nữ hài kia nói.

Đó là một người nam nhân toàn thân mang theo khí tràng lạnh lẽo, đằng sau sô pha đứng một đám người áo đen, không có một người nào dám đứng ở gần người đó.

Chu Mộ Nhiên sợ hết hồn, nhớ lại một lượt liền xác định mình không hề quen biết người đó, chẳng lẽ là nhận sai người?

Nhìn thấy Chu Mộ Nhiên nhìn sang, nam nhân khẽ gật đầu ra hiệu, đồng thời bảo tiêu phía sau liền đi về phía Chu Mộ Nhiên.

“Chào ngài, đây là một chút tâm ý của chủ nhân nhà tôi, mời ngài nhận lấy.” Bảo tiêu cung cung kính kính mở miệng.

“Những y phục này quá đắt, tôi không thể nhận. Thay tôi cảm ơn ý tốt của chủ nhân nhà anh.” Chu Mộ Nhiên quay đầu nhìn về phía nữ hài, “Tôi chỉ cần bộ quần áo kia, cái khác đều không cần. Tôi sẽ trả tiền.”

Chu Mộ Nhiên chán ghét phiền phức, huống hồ phiền toái này xem ra rất không nhỏ.

Nhìn y như vậy, nữ hài không thể làm gì khác hơn là một lần nữa đóng gói một bộ quần áo trong, nhận tiền của y.

Cầm lấy quần áo của mình, Chu Mộ Nhiên gật đầu tỏ vẻ cảm ơn với nam nhân đấy rồi nghênh ngang rời đi.

Quần áo nơi này quá đắt, thế nhưng trong thẻ vẫn còn tiền, có thể lại đi mua vài món rẻ hơn.

Dốc sức làm cho hai tay cầm đầy túi, Chu Mộ Nhiên cuối cùng hài lòng.

Mua đồ là một ham muốn của y. Tuy rằng ở thời đại tinh tế đa số là mua sắm ở trên giả lập thế nhưng y vẫn một mực yêu mến cái cảm giác đi trong trung tâm thương mại mua đồ này. Theo như cách nói của y, đó chính là một phương thức để giảm stress.

Thời gian đã rất muộn, người trên đường dần trở nên thưa thớt, ngay cả xe taxi cũng không thấy bóng dáng

Nơi này còn cách nhà cả một đoạn dài, đã đi dạo đến run chân Chu Mộ Nhiên không có dũng khí lựa chọn tự đi bộ về, chỉ có thể khổ bức tiếp tục chờ xe taxi.

Xa xa có một chiếc ô tô sang trọng đi tới, Chu Mộ Nhiên liếc một cái liền dời đi tầm mắt ra chỗ khác.

Hãng xe này là một trong những nhãn hiệu ô tô cao quý nhất của thế giới này, mà chiếc xe này lại là một

trong những loại đắt nhất của hãng. Người có thể mua được chiếc xe này, không giàu sang thì cũng cao quý. Ở loại quốc gia Vương quyền là cao nhất này, y vẫn là điều thấp một ít thì tốt hơn

Ở chỗ khúc quanh đột nhiên xuất hiện ánh đèn màu xanh chuyên dụng của xe taxi, Chu Mộ Nhiên vui vẻ, vội vã chạy tới.

“Cẩn thận!” Đậu Xanh cảnh báo, thế nhưng còn chưa kịp để Chu Mộ Nhiên phản ứng lại, phía sau đã truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, miệng của y bị người che lại từ phía sau. Sau một loạt hương vị khó chịu sộc vào mũi, Chu Mộ Nhiên hoàn toàn mất đi ý thức.

Sau khi tỉnh lại, Chu Mộ Nhiên lười biếng trở mình.

Giường ở thế giới này thật thoải mái.

Tin tức khí* trên cổ tay vang lên không ngừng, Chu Mộ Nhiên không thể làm gì khác hơn là mở mắt ra.

(* như điện thoại liên lạc)

“Uy... Là ai?”

“Thiếu gia, tại sao tối hôm qua ngài không về nhà? Không sao chứ?” Tin tức khí truyền đến thanh âm già nua của lão quản gia của nguyên chủ. Cha mẹ của nguyên chủ thường xuyên làm ăn ở bên ngoài, ca ca cũng bắt đầu học kiếm tiền, rất ít trở về, trong nhà hiện tại chỉ có hai người bọn họ.

“Cháu không có chuyện gì.” Chu Mộ Nhiên nửa mở mắt hồi đáp, thuận tiện liếc nhìn tin tức khí, mặt trên biểu thị có 130 cuộc gọi đã bị lỡ, theo tối ngày hôm qua đến sáng sớm hôm nay luôn luôn không đoạn.

“Thiếu gia không có chuyện gì thì tốt, ngài nhớ phải ăn điểm tâm rồi mới đi đến trường học a!” Lão quản gia tha thiết căn dặn.

Cắt đứt tin tức khí, Chu Mộ Nhiên mới bưng tỉnh lại, vội vã hỏi Đậu Xanh nơi này là nơi nào.

Đậu Xanh kể lại chuyện đã xảy ra cho y một lượt, thế nhưng phòng ở này hình như hạ một loại cấm chế gì đó, lấy năng lực của Đậu Xanh cư nhiên lại bị áp chế đến nỗi chỉ có thể ở bên người Chu Mộ Nhiên.

Trong phòng trang trí rất xa hoa, hơn nữa phòng cũng rất lớn, có tới hơn trăm mét vuông, mà còn chỉ là bộ phận của phòng ngủ.

Chu Mộ Nhiên nhớ lại, trong ký ức hình như miệng của y bị người nào đó bịt lại, chẳng lẽ nói y bị bắt cóc?

Người có thể ở căn phòng này, lại còn bắt cóc y rồi cuộc là người nào? Quần áo vốn có của Chu Mộ Nhiên hoàn toàn không thấy, chỉ có thể mặc một bộ áo ngủ đi dạo lòng vòng ở trong phòng.

“Ngài tỉnh rồi?” Không biết từ nơi nào truyền đến một thanh âm ôn hòa, “Ngài trước tiên rửa mặt, bữa sáng đã chuẩn bị kỹ càng, chủ nhân sẽ cùng ăn sáng với ngài.”

Chu Mộ Nhiên ngay cả đối phương ở nơi nào cũng không tìm được, đầu óc mơ hồ trước tiên đi rửa mặt.

Rất nhanh liền có người gõ cửa, Chu Mộ Nhiên đi chân đất qua mở cửa, ngoài cửa liền có rất nhiều người hầu nối đuôi nhau mà vào.

Nói là một đội thì cũng không khuếch đại một chút nào, quần áo giống nhau, hình thể giống nhau, đều cùng đẩy một cái giá loại nhỏ, ngoại trừ người cầm đầu kia.

Một đội người đứng thành một hàng, bày ra vật phẩm của mình mình cho Chu Mộ Nhiên xem

Trên giá là các loại quần áo đủ màu sắc, có quần, có rất nhiều giày, thậm chí ngay cả quần lót đều có, không những kiểu không giống nhau mà còn có cả các loại quần lót tình thú, một cái trong đó chính là một sợi dây thừng.

Chu Mộ Nhiên tuy rằng kiến thức rộng rãi, thế nhưng khi nhìn thấy người hầu thần sắc bình tĩnh mang theo cái quần lót dây thừng kia, cung kính hỏi y có muốn chọn hay không thì cũng không nhận được đồ bừa bãi, vội vã xua tay.

“Chủ nhân các người đến cùng là ai?” Chu Mộ Nhiên không chịu thay quần áo, nghiêm mặt hỏi.

“Chủ nhân nói ngài không đổi thì cũng không sao, ngài ấy nói không ngại ngài chân không cùng đi ăn sáng với ngài ấy.”

Khi vừa mới rời giường Chu Mộ Nhiên đã nhận ra mình chỉ mặc một cái áo ngủ, bên trong không hề mặc một ít quần áo nào, lúc này lại bị người vạch trần nên không thể làm gì khác hơn là chọn bữa mấy món rồi đến phòng thay quần áo mặc vào.

Quần áo vừa vặn, thích hợp như chuyên môn làm cho y.

Nếu như không có gì bất ngờ, thì những bộ quần áo ở bên ngoài kia cũng đều vừa với y.

Trong một khoảng thời gian ngắn như thế liền tìm hiểu kỹ càng số đo của y, chẳng lẽ chủ nhân của nơi này là người quen hay sao? Hoặc là cha mẹ của nguyên chủ đột nhiên phát tài, đang đùa y?

Chu Mộ Nhiên nhanh chóng suy đoán, giống như nghĩ ra được một cái từ then chốt nào nhưng lại không thể nhớ ra được.

Thay xong quần áo đẩy cửa ra ngoài, đầu lĩnh thị vệ bên ngoài liền tiến lên tươi cười chào đón, “Phu nhân mặc cái này rất đẹp, chủ nhân nhất định sẽ thích.”

!!!

Cuối cùng phát hiện nơi nào không đúng!

Ở trong cái thế giới này vẫn có nữ nhân, tại sao y lại bị gọi là phu nhân? Hơn nữa còn là phu nhân của ai?

Không chờ Chu Mộ Nhiên hỏi, người hầu đã đứng ở trước mặt của y, “Phu nhân mời đi theo thần, nơi này quá lớn, đây là ngày đầu tiên ngài đến đây, sẽ lạc đường...”

Rốt cuộc ngôi nhà này lớn đến mức nào, cư nhiên sẽ lạc đường!

Sự chú ý của Chu Mộ Nhiên bị một câu nói làm phân tâm, chờ đến khi y đi ra ngoài mới phát hiện tiên cơ đã mất, không thể làm gì khác hơn là chờ nhìn thấy người được gọi là chủ nhân kia rồi tính sau.

Nơi này quả nhiên rất lớn, ra khỏi căn phòng mà y ở này, rẽ qua không biết bao nhiêu chỗ mới có thể đến. Chu Mộ Nhiên sâu sắc cảm nhận được nơi mà y bị bắt đến này chính là một tòa cung điện chứ không phải là nhà dân, hơn nữa có rất nhiều cảnh vệ!

“Chủ nhân ở bên trong chờ phu nhân.” Người hầu đẩy cửa ra, làm dấu hiệu mời.

Chu Mộ Nhiên khẽ cau mày, đẩy cửa tiến vào.

Đây là một phòng khách rộng hơn nghìn mét vuông, mặt trong lại chỉ có một cái ghế sofa ở chính giữa.

Mà lúc này trên ghế salông có một người đàn ông áo đen đang ngồi, hai bên đứng một loạt bảo tiêu, nhìn về phía y.

Chu Mộ Nhiên sững sờ, lập tức giận dữ, “Là anh?”

Này nam nhân không là người khác mà chính là người ngày hôm qua muốn mua quần áo cho y.

Từ sau khi y rời khỏi cửa tiệm kia còn đi dạo hai giờ nữa, đối phương cư nhiên theo dõi y hai giờ hay sao?

“Thuộc hạ là người hầu trưởng Đinh Mùi, mời ngài tới nơi này, có một việc muốn nói với ngài.” Một người mặc quần áo kiểu khác đứng sau nam nhân kia đi về phía y, cung kính đặt một cái nhuễn đệm trước mặt Chu Mộ Nhiên, “Mời ngài quỳ xuống lắng nghe chủ nhân dạy dỗ chỉ bảo.”

“Cái, cái gì?” Chu Mộ Nhiên sững sờ, lập tức liền tức giận, thế nhưng không chờ y mở miệng đã có tùy tùng lại đây, mạnh mẽ ấn y xuống làm ra một tư thế quỳ tiêu chuẩn.

“Em, sắp trở thành bầu bạn của ta.”

Tác giả có lời muốn nói: Các người quá không nhìn trình tiết của ta, tại sao ta có thể viết thành giam cầm play đầu, ta thuần khiết như vậy.

Ta không muốn vào ngục giam bị luân tiếp đó phạt tiền mười vạn a a

33. Chương 33

“Phu nhân, thỉnh tạ ân.” Người hầu thả Chu Mộ Nhiên ra, người hầu trưởng vừa mới bảo y quỳ xuống tiếp tục nói

“A.” Chu Mộ Nhiên mặt không hề cảm xúc đứng lên, trong mắt tất cả đều là trào phúng.

“Phu nhân! Thỉnh tạ ân, không thể mất quy củ.” Người hầu trưởng trợn mắt lên, trên mặt tất cả đều là tức giận.

“Cho dù chủ nhân nhà anh là thần cũng không có tư cách yêu cầu tôi gả cho hắn, chứ đừng nói là quỳ tạ ân.” Chu Mộ Nhiên hờ hững mở miệng, nhưng nếu là người quen biết y thì nhất định sẽ biết lúc này y nhất định là bạo nộ rồi.

“Điện hạ, thuộc hạ cho rằng Phu nhân quá mức thất lễ, cần quát roi.” Người hầu trưởng Đinh Mùi quỳ một chân trên đất nghiêm túc nói.

“Quên đi, hắn mới đến, khó tránh khỏi không quy củ.” Thanh âm trầm thấp không nhanh không chậm của nam nhân vang lên bên tai mọi người, hiện ra uy nghiêm không thể phản bác.”Lần này tạm thời ghi nhớ.”

“Vâng.” Người hầu trưởng đứng dậy, không dây dưa chuyện này nữa.

“Ăn cơm đi.” Nam nhân nói xong đứng dậy, Chu Mộ Nhiên cũng bị người dẫn đi.

Lúc này Chu Mộ Nhiên cúi đầu không nói một lời, nhìn như nhiều quy củ nhưng thực ra Đậu Xanh đang vội vã nhắc nhở y

Ở trong thế giới vương quyền là cao nhất này, Quân chủ là người cao quý nhất, nắm giữ quyền sinh quyền sát. Mà nam nhân này không có khả năng là Quân chủ, thế nhưng Đậu Xanh lại không có cách nào tìm hiểu dữ liệu, chỉ có thể trước tiên nhẫn nại.

Chu Mộ Nhiên cho dù có tức giận đến thế nào thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, ai bảo y xuyên tới một thế giới như thế này.

Thế nhưng Đậu Xanh cũng biết, vị sứ giả đại nhân này nhìn qua thì rất ôn hòa nhưng thực ra đó chỉ là bề ngoài, bản tính của y vô cùng ác liệt mà lại trừng mắt tất báo, không biết lúc nào sẽ phản kháng lại, nên nó chỉ có thể lên lút cầu khẩn trong lòng không nên bởi vì vậy mà dẫn đến nhiệm vụ thất bại.

Phòng ăn giống như một cung điện loại nhỏ, có một cái bàn ăn dài tầm năm mét đã được người hầu cẩn thận xếp lên đầy đồ ăn

Nam nhân tự nhiên ngồi vào chủ vị, thế nhưng một vị trí khác ở đối diện cũng không phải là Chu Mộ Nhiên. Người hầu trưởng lui về phía sau một bước, “Thỉnh Phu nhân hầu hạ Chủ nhân dùng cơm.”

Chu Mộ Nhiên khoé mắt ửng hồng, bên mép ngậm lấy cười nhạt, “Ăn cái gì?”

Nam nhân nhìn sang bên cạnh, Chu Mộ Nhiên cầm lấy cái muỗng khéo léo múc hai thìa bông cải.

“Chủ nhân là muốn thịt bò ở bên cạnh.” Người hầu trưởng không chút biến sắc đi lên nửa bước, thấp thấp giọng nhắc nhở.

“Tại sao lại có thể kiêng ăn chứ?” Chu Mộ Nhiên cười đến thập phần chân thành, tiện tay lại gấp mấy đũa cà rốt, y không biết là đây là thứ mà nam nhân không thích ăn nhất.

“Đổi lại.” Mặt nam nhân trầm xuống.

“A...”

Mọi người còn chưa hiểu thanh cười này của Chu Mộ Nhiên là có ý gì, chỉ có Đậu Xanh hiện ra vẻ sầu khổ, có chút không đành lòng đưa tay che lại hai mắt.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Đậu Xanh, cái mâm trên tay Chu Mộ Nhiên trực tiếp vỗ tới trên mặt nam nhân, trong phòng ăn vang lên tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi.

“Điện hạ!” Người hầu trưởng nhanh chóng kéo Chu Mộ Nhiên ra, gầm nhẹ nói, “Người làm cái gì!”

Trên mặt nam nhân tất cả đều là kinh ngạc, trên đất trải đầy bông cải cùng cà rốt, sắc mặt biến đổi một lát rồi cuối cùng cũng không nhịn được vỗ lên bàn một cái! “Làm càn!”

“Bất xuống!” Người hầu trưởng mắt đục đỏ ngầu, ở trong lòng hẩn, chủ nhân chính là một vị thần cao cao tại thượng, thế mà bây giờ lại bị một tên bình dân sỉ nhục.

Mấy tên người hầu tiến lên, Chu Mộ Nhiên gắt gao cắn răng, lúc lại một lần nữa bị ấn quỳ trên đất thì đưa tay kéo lấy khăn trải bàn màu trắng.

Ào ào ào —— chén rơi hỗn loạn đầy đầy, trên thân nam nhân cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Mọi người triệt để há hốc mồm, chưa từng gặp qua một người hung hãn như thế.

Trên mặt người hầu trưởng hiện ra đủ loại màu sắc, thập phần lúng túng, mặt nam nhân tức đến tái nhợt, hiện trường bầu không khí căng thẳng đến nỗi ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe được.

“Quả thực tội ác tày trời!” Thanh âm của người hầu trưởng đều có chút run rẩy, tức giận hô, “Mang xuống, giao cho Tổng bị vụ.”

Chu Mộ Nhiên cười lạnh, quả nhiên là người có quyền, cư nhiên bắt y đến chỗ bị vụ.

Y có biết đến người Tổng bị vụ này, chủ yếu là huynh trưởng ủa nguyên thân từng nhắc qua một lần nên trong trí nhớ của nguyên chủ có.

Tổng bị vụ này tên đầy đủ chính là Hoàng gia tổng vũ trang bị cảnh vụ, nghe tên liền biết trực tiếp phục vụ cho Vương quyền.

Nơi như thế này dễ vào không dễ ra, phạm là tiến vào thì cơ bản đều là đắc tội Vương quyền, không chết cũng tuột một lớp da.

“Nhiếp uy thiện thế(nắm quyền to,cậy quyền làm càn)!” Trong mắt Chu Mộ Nhiên không có nửa điểm lùi bước, nếu như bây giờ y lùi lại thì chắc chắn đón chờ y chính là sống không bằng chết.

“Người nói ai!” Vành mắt của người hầu trưởng Đinh Mùi đỏ lên, hẩn cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, từ trước đến giờ vẫn luôn thận trọng, ngày hôm nay không chỉ không có bảo vệ chủ nhân lại còn luôn thất thố trước mặt chủ nhân, trên mặt tất cả đều là giận dữ và xấu hổ.

“Đừng âm ỉ.” Nam nhân đứng lên, “Để y đi xuống đi.”

“Điện hạ!” Đinh Mùi quỳ một chân trên đất, “Quy củ trong cung không thể phế. Phu nhân có thể không đưa Tổng bị vụ nhưng không thể không phạt.”

“Ta bị phạt hay không còn cần phải người hầu quyết định sao?” Chu Mộ Nhiên cười nhạt.

“Ngươi!” Một hơi của Đinh Mùi bị chặn ở ngực, hừ một tiếng quay đầu không thèm nhìn Chu Mộ Nhiên nữa mà là gương mặt nhìn nhìn nam nhân.

“Rốt cuộc y cũng chỉ là mới tới, lại không biết thân phận ta, vẫn là quên đi.” Túc Liễu Nguyên tức thì tức nhưng cuối cùng vẫn là lên tiếng thả Chu Mộ Nhiên một lần.

Bởi vì hắn nhớ tới một câu nói khi phụ vương vẫn còn sống: Vợ của mình, ở trên giường giáo huấn là tốt nhất.

“Điện hạ, chuyện này...” Đinh Mùi hít vào một hơi, đây là lần đầu tiên hắn thấy chủ nhân của mình nhường nhịn như thế. Nếu như là thường ngày, sợ rằng hắn sẽ không nháy mắt một chút nào xử lý luôn, làm sao lại có thể lùi bước giống hôm nay. Tên tuổi của Thiết huyết Túc vương không phải là tự đứng mà có.

“Tuy nhiên...” Túc Liễu Nguyên nhìn thiếu niên bị đè trên mặt đất, trong mắt tràn đầy không phục, hơi hơi thở dài, “Nên phạt vẫn phải phạt, liền đi lĩnh năm lần đi. Đinh Mùi, tâm tình của ngươi hôm nay quá mức xúc động, mười lần.”

“Vâng.” Đôi mắt của thiếu niên Thị vệ trưởng, không nhìn ra tâm tình.

Túc Liễu Nguyên mang một thân đầy bông cải và cà rốt ra khỏi phòng ăn, hình tượng buồn cười như lại không có một người dám cười, muốn cười.

“Mang Phu nhân đi.” Đinh Mùi trừng Chu Mộ Nhiên một cái, dặn dò người hầu bên cạnh, “Hi vọng Phu nhân nhớ lần giáo huấn này, uy nghiêm của chủ nhân không thể bị xâm phạm được.”

Chu Mộ Nhiên bị đánh năm roi, tuy rằng đau nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể chịu đựng. Mà năm roi này còn đánh cách quần áo trong, tuy rằng không khác biệt mấy với đánh trực tiếp, nhưng dù sao vẫn lưu lại cho y một chút mặt mũi.

Sau đó có hai nữa hầu tướng mạo ngọt ngào dễ mến xoa thuốc, mặc lại trang phục cho y.

“Xin chào phu nhân, thuộc hạ là thị vệ trưởng Dư Thần, Chủ nhân ngày hôm nay không có an bài, hôm nay ngài có dự định gì không?” Dư Thần khoảng chừng hai bảy hai tám tuổi, thái độ thập phần trầm ổn, người cũng thành thực hơn nhiều.

“Tôi muốn đi trường học.” Chu Mộ Nhiên mặt không có biểu cảm gì nhìn Dư Thần.

“Thuộc hạ lập tức sắp xếp.” Dư Thần khom người lui ra, không lâu lắm liền chuẩn bị sẵn sàng.

Một thân quần áo của Chu Mộ Nhiên có giá trị không nhỏ, y cũng không biết nó thậm chí còn đắt hơn đồng quần áo trong cửa tiệm kia. Nguyên thân không hiểu lắm về nhãn hiệu nên y cũng không để ý.

Đợi đến khi ra khỏi phòng khách nhìn thấy chiếc xe dừng ở trước mặt, y mới cảm thấy được quá mức rồi.

Thực sự quá xa hoa. Nếu như nói chiếc xe ngày hôm qua giá trị hơn trăm vạn thì cái xe này giá trị ít nhất cũng hơn ngàn vạn.

“Tôi có thể không ngồi ở chiếc xe này không.” Chu Mộ Nhiên cau mày.

“Đây là chiếc tốt nhất mà cấp bậc của thuộc hạ có thể điều động. Nếu như Phu nhân yêu cầu, thuộc hạ có thể lập tức cầu thông, mời Phu nhân đợi năm phút đồng hồ có được không ạ?” Ngữ khí của Dư Thần không có hỏa khí một chút nào, khách khí vô cùng, không nói chuyện này làm khó hắn, cũng không sắc bén giống như Đinh Mùi, nói thẳng thân phận của hắn chỉ có thể dùng loại cấp bậc này, chỉ là bảo Chu Mộ Nhiên chờ.

Chu Mộ Nhiên làm sao lại có thể không hiểu.”Tôi không có ý đấy, cái xe này quá... quá xa hoa, tôi ngồi không thích hợp.”

“Phu nhân...” Biểu tình hoàn mỹ trên mặt Dư Thần có chút sứt mẻ, lời nói của Chu Mộ Nhiên hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của hắn. Nhìn kỹ Chu Mộ Nhiên một lúc, Dư Thần mới nhận ra mình thất thố, vội vã cúi đầu, “Vâng, thuộc hạ đổi một chiếc.”

Khi đổi xe, Dư Thần lén lút đánh giá thiếu niên bên cạnh, nhỏ hơn Đinh Mùi một tuổi, tuy rằng tính khí táo bạo, nhưng nhìn qua thì ổn trọng hơn Đinh Mùi nhiều.

Thế nhưng ngày đầu tiên đã khiến cho Đinh Mùi trúng mười roi, cũng không là người hiền lành.

Xe rất nhanh liền điều tới, tuy rằng so với cái trước kém không ít, thế nhưng cũng không thể coi là quá kém, ngồi đi ra ngoài cũng phi thường thể diện.

Dư Thần nhìn về phía Chu Mộ Nhiên, Chu Mộ Nhiên gật đầu. Sợ rằng đây đã là cực hạn, dù sao ở trong cái cung điện này chắc chắn sẽ không có một chiếc xe nào mấy vạn đồng.

Ở trên đường Dư Thần bồi Chu Mộ Nhiên tán gẫu, không dấu vết nói rất nhiều thứ liên quan đến sở thích hoặc là cấm kỵ của Chủ nhân. Nhìn như nói chuyện phiếm nhưng thực ra chính là chỉ điểm.

Hảo cảm của Chu Mộ Nhiên đối với vị thị vệ trưởng này lại tăng, đó là một người có tính cách ôn hòa dễ ở chung, hơn nữa còn tinh tế tỉ mỉ. Dù sao cũng hơn cái tên Đinh Mùi hùng hùng hổ hổ kia.

Thế nhưng, người chủ nhân này đến cùng là ai, vẫn để cho Đậu Xanh mau mau tìm hiểu thì tốt hơn. Nếu như thật sự tránh không khỏi thì y phải mau mau giải quyết xong nhiệm vụ rồi rời đi, miễn cho vương vào cái thế giới lấy bình dân làm người hầu này.

Sau khi Dư Thần đưa Chu Mộ Nhiên đi đến trường học thì vẫn luôn đi cùng y tới cửa phòng học, đồng thời cũng bắt đầu đổi giọng gọi y là Tổng tiên sinh.

“Anh muốn cùng tôi đi học sao?” Chu Mộ Nhiên đi cùng Dư Thần một đường, cuối cùng cũng coi như là bồi dưỡng ra một tia hữu nghị, liền đùa giỡn. Câu này cũng có ý dò hỏi xem hắn có dự định giám thị mình cả ngày hay không.

“Thuộc hạ đưa Tổng tiên sinh tới đây, buổi tối trở lại tiếp ngài quay về.” Dư Thần rất là cung kính mà cong xuống eo.

“Buổi tối còn muốn đi sao? Tôi muốn về nhà. Ngày hôm qua tôi bị chộp tới phủ của các anh, trong nhà rất là lo lắng.” Sắc mặt Chu Mộ Nhiên lạnh xuống.

“Chuyện đấy thì Tổng tiên sinh không cần sốt ruột, trong nhà của ngài đã được thông báo. Đêm nay cha mẹ của ngài sẽ tới cùng thương lượng hôn sự.” Dư Thần không nhanh không chậm trả lời, dù cho Chu Mộ Nhiên mặt lạnh bức bách cũng không thấy một tia hỏa khí.

“Anh đi đi.”

“Vâng, thuộc hạ xin cáo lui. Đồ vật của ngài đây Tổng tiên sinh.” Dư Thần đưa thứ cầm trong tay tới trước mặt Chu Mộ Nhiên, xoay người rời đi.

Từ khi hai người đến cửa phòng học liền có học sinh tò mò nhìn từ xa, nhìn thấy Chu Mộ Nhiên tiến phòng học liền sôi sục. Đây là ai?

“Đồng học, cậu là học sinh mới chuyển trường sao?” Nhìn thấy dung mạo soái khí tuấn mỹ của Chu Mộ Nhiên, mọi người đều hiện ra biểu tình mê luyến.

“Tôi là Tổng Hi Nhan.” Chu Mộ Nhiên đi tới chỗ ngồi của mình, mở thứ mà Dư Thần đưa cho mình ra.

“Cái gì? Cậu là Tổng Hi Nhan? Đùa gì thế, tại sao bỗng dưng cậu lại trông đẹp mắt như vậy?” Người chung quanh xôn xao, ngay cả người ngồi cùng bàn Tổng Hi Nhan cũng biểu hiện ra vẻ mặt không tin tưởng.

“Đúng là cậu ta có bộ dáng như thế này.” Có một bạn học đột nhiên mở miệng, “Thế nhưng trước đây tôi luôn cảm thấy cậu ta rất đáng ghét, thế mà ngày hôm nay... rất muốn kết bạn với cậu ta.”

“Đi!” Người chung quanh một trận cười vang.

Chu Mộ Nhiên tự nhiên mở ra túi sách, mặt trong ngoại trừ một bộ sách hoàn toàn mới ra còn có một bộ văn phòng phẩm tinh xảo tốt cùng.

“Ồ, là văn phòng phẩm EWEY!” Có người kinh ngạc thốt lên.

“Là cái loại hàng hiệu xa xỉ một cây bút đã 10 vạn đồng kia?”

“Đúng.”

Mọi người lại lần nữa ồ lên.

34. Chương 34

“Hi Nhan, đây thật sự là EWEY sao?” Nữ hài ngồi cùng bàn nhìn sắc mặt của Chu Mộ Nhiên, cầm lấy cây bút máy kia.

Chu Mộ Nhiên kỳ thực cũng bị sợ hết hồn. Kiếp trước mặc dù y là thư hương môn đệ, không phải nhà giàu nhưng cũng được gọi là ăn qua mặc qua. Sau khi y thành ảnh đế tinh tế, trong tay càng thêm có rất nhiều thứ tinh xảo, đều có giá trị không nhỏ.

Thế nhưng, xưa nay y vẫn chưa từng nghĩ tới một cây bút máy lại có giá trị hơn 10 vạn đồng, hơn nữa còn là văn phòng phẩm mà một người thị vệ trưởng chuẩn bị cho mình.

Chu Mộ Nhiên cảm giác nặng nề trong lòng, đây không phải là người có tiền bình thường mà là người vô cùng giàu, người như thế làm sao đối phó!

“Thật là đẹp mắt.” Chu Mộ Nhiên không mở miệng từ chối, các đồng học tuy rằng bình thường không thích Tống Hi Nhan nhưng cũng mừng rỡ không đề cập tới, truyền tay nhau nhìn cây bút máy này.

Kỳ thực không chỉ bút máy, rất nhanh tầm mắt của mọi người liền chú ý tới những vật phẩm khác trên mặt bàn

Sau khi nhìn rõ nhãn hiệu trên mặt đồng hồ kia, mọi người liền lén lút hút một ngụm khí lạnh.

Dù là túi đựng hay là bút máy, thậm chí ngay cả vở ghi chép, đều thuộc loại hàng hiệu. Có vài đồng học biết mấy món hàng xa xỉ thậm chí tính toán, những thứ trên bàn này không có năm mươi vạn thì căn bản không thể mua nổi.

Trường học này của bọn họ cũng không phải là trường cao trung công lập gì mà là tư nhân. Ở trong loại trường học như thế này không bao giờ thiếu những hài tử nhà có tiền. Bọn họ đều biết ba mẹ của Tống Hy Nhan làm kinh thương, gia cảnh cũng không tệ lắm, nhưng cũng chỉ là hơi chút giàu hơn các bạn một tí thôi.

Thế nhưng người đó bây giờ không những có người hầu đưa tới tận cửa mà còn bắt đầu dùng văn phòng phẩm xa xỉ. Biến hóa như thế quá kinh người.

“Chỉ là bằng hữu đưa.” Sau khi kinh ngạc qua đi, Chu Mộ Nhiên lại trở về hồ hững, lấy đồng hồ văn phòng phẩm để lại trên bàn rồi bắt đầu lấy sách ra ôn bài

Bất kể như thế nào những thứ này đều cần phải trả lại, chỉ cần cha mẹ của nguyên thân đến đây thì chuyện này có thể kết thúc, chỉ cần chuyện này chấm dứt là y lại có thể có tự do.

Tiếng chuông reo lên, mọi người trở lại chỗ ngồi nhưng vẫn vô cùng hoảng hốt. Cũng có người thấp giọng trò chuyện, hoài nghi những món đồ này là giả.

“Không khả năng là giả.” Một nam hài quần áo khá tốt mở miệng, dẫn tới tầm mắt của những người xung quanh.

“Không biết các cậu có phát hiện ra hay không, không chỉ riêng văn phòng phẩm của Hy Nhan mà còn cả quần và áo của cậu ấy.”

Mọi người không rõ. Nam hài đang nói chuyện này là một trong những người có tiền trong lớp, hơn nữa hắn còn rất yêu thích quần áo, cho nên lời nói của hắn rất đáng tin. Thế nhưng những người này giống hệt như Chu Mộ Nhiên, cũng không biết trên người y mặc những nhãn hiệu gì.

“Các cậu có nhớ đầu năm nay có một vị đại sư thiết tể vào cung đình, trở thành nhà thiết kế sư của cung đình không?” Nam hài nhìn mọi người gật đầu mới tiếp tục nói “Vị đại nhân kia ở tam khu với tứ khu có hai cửa tiệm bán quần áo, tớ vừa mới nhìn, kiểu dáng của bộ quần áo trên người Hy Nhan chính là kiểu dáng trong cửa tiệm kia.”

“Rất đắt sao?” Có người tò mò hỏi.

Mọi người trợn trắng mắt. Có thể mở cửa hàng ở tam khu tứ khu, cơ bản liền đại diện cho quý.

“Quý? Trên căn bản, tớ cũng không mua nổi vài món.” Nam hài thở dài một tiếng.

Toàn bộ thành phố chia làm mười khu, khu một khu hai thuộc về cấm địa hoàng gia, khu chín khu mười là khu của quân nhân. Đều không phải là người bình thường có thể tiến vào.

Tam khu đều được phân cho các thân vương, trọng thần, là địa phương xưa nay cũng không để cho người tiến vào.

Khu bốn là khu nhà giàu, khu năm, sáu, bảy thuộc về khu bình dân, nhà của Tống Hi Nhan mặc dù có tiền thế nhưng tiêu chuẩn tứ khu xa vô cùng, chỉ có thể mua nhà ở khu sáu.

Thế nhưng mấy khu này cũng không bị cấm, trong đó khu bốn có một cái phố kinh doanh chuyên bán những đồ hàng hiệu xa xỉ. Cửa tiệm mà Chu Mộ Nhiên gặp nam nhân ngày hôm đó chính là một trong những cửa hàng đó.

Mọi người lặng lẽ nghiền ngẫm những lời mà nam hài nói, nghĩ đến những loại hàng hiệu trong khu bốn kia, ngẫm lại Tống Hi Nhan vô cùng khác lạ ngày hôm nay liền rơi vào trầm mặc.

Chu Mộ Nhiên thực sự là rất nỗ lực xem sách, thế nhưng y là dựa vào xem sách để nhớ lại những kí ức trước. Nguyên chủ là một tên kỹ thuật trạch, đặc biệt am hiểu máy móc, những kiến thức này tuy rằng tuy rằng ở trong đầu y nhưng lại không thuộc về y, chỉ có thể một bên nhớ lại một bên học tập.

Hơn nữa, học giỏi cũng là một phương diện hấp dẫn nữ hài.

Loại suất ca, loại học bá, loại công tử nhà giàu, loại thanh niên văn nghệ, loại tà mị lưu manh còn có loại cường thế.

Lấy trang phục và dung mạo hiện tại của Chu Mộ Nhiên, hấp dẫn nữ nhân yêu thích bề ngoài đã không là vấn đề. Thế nhưng theo phân tích của Chu Mộ Nhiên đối với những nữ hài mà nguyên chủ đã từng theo đuổi, phẩm chủng phức tạp đến nỗi y đều phải đau răng.

Theo vợ hiền đến ngự tử, theo giày xăng-đan trắng đến vớ đen, theo em gái đáng yêu đến nữ hán tử, quả thực không thiếu gì cả. Những muội tử này hầu như không có một người nào là giống nhau.

Nghĩ lại, Chu Mộ Nhiên đều đau cả đầu, nhiều muội tử như vậy, cư nhiên liền không một người coi trọng hắn, nguyên chủ xác thực kỳ lạ.

Bất kể như thế nào, tóm lại muốn đánh chiếm từng người một. Hơn nữa người gần nhất chính là người ngồi bên cạnh nguyên chủ, cô gái ngây thơ nhất trong số những muội tử mà nguyên chủ đã từng thông báo..

Có mục tiêu phấn đấu, Chu Mộ Nhiên tự nhiên bắt đầu tỏa ra hormone đặc thù riêng biệt của ảnh đế.

Dung mạo soái khí, ăn nói văn nhã, hơn nữa còn hiểu học. Chỉ cần nửa buổi học, quan hệ giữa y và muội tử ngồi cùng bàn đã có một bước tiến lớn đến khó có thể hình dung

Bữa trưa là ăn ở trong căng-tin của trường học, thế nhưng nhà ăn trong tư nhân trường học rất phong phú,

giá cả cũng cao hơn rất nhiều.

Sau khi đứng dậy, Chu Mộ Nhiên ném áo khoác lên bả vai, hơi hơi nghiêng đầu nhìn nữ hài ngồi cùng bàn, “Vi Linh, buổi trưa mời cậu ăn cơm có được hay không?”

“Tại, tại sao lại mời mình ăn cơm...” Ngồi cùng bàn đang thu thập túi sách, nghe vậy vội vã ngẩng đầu, khi nhìn đến ánh mắt của người đối diện liền tự động đỏ mặt. Bị một nam hài suýt khí nhìn thâm tình như vậy, không có mấy người có thể chịu được.

“Ngày hôm nay cậu giúp tớ rất nhiều, tớ muốn cảm ơn cậu. Cho tớ một cơ hội có được không?” Âm thanh của câu cuối cùng vô cùng thấp, quả thực chính là trình độ thì thầm, lần này lỗ tai của nữ hài đều đỏ.

“Không không, này không tốt lắm.” Nữ hài cầm lấy túi chuẩn bị ly khai, bên cạnh cũng có mấy nữ hài bắt chuyện cùng cô.

“Vậy thì, cho tớ cơ hội, mời cậu cùng bằng hữu của cậu ăn cơm được chứ?” Chu Mộ Nhiên không hề từ bỏ. Nhiều mục tiêu nữ hài cần đánh chiếm như vậy, cần thời gian nhiều vô cùng, có thể nhanh chóng giải quyết một người thì không cần kéo dài. Y cũng không muốn tốn thời gian lâu ở cái thế giới này, không muốn đối mặt với tên hung hăng khôn khiếp kia.

Đối thoại của bọn họ đã sớm gây nên sự chú ý của mấy nữ hài xung quanh, mấy nữ hài này nháy mắt thấp giọng ồn ào, nên Chu Mộ Nhiên được đền bù mong muốn, thuận lợi cùng một đám nữ hài đồng thời dùng cơm.

Chu Mộ Nhiên rất biết tán gẫu, cũng rất được các cô gái yêu mến, lại còn thêm dung mạo soái khí cùng với thái độ hào phóng, rất nhanh thiện cảm của một đám nữ hài đều nhanh chóng tăng vọt, đặc biệt là em gái ngây thơ ngồi cùng bàn.

Chu Mộ Nhiên tuy rằng yêu mến nam nhân thế nhưng lại không ảnh hưởng tới tâm thích chững diện của nam nhân, đặc biệt là chỉ cần trên em gái mà không là đàm luận ái, thực sự là dễ như trở bàn tay. Đến giờ tan học cuối buổi chiều, em gái ngồi cùng bàn đã đối xử với y như là bạn thân, còn kèm tay trong tay đi dạo phố.

Cùng bạn nữ ngồi cùng bàn đi tới cửa, mặt Chu Mộ Nhiên nhất thời vỡ, Dư Thần cư nhiên đứng chờ ở trước cửa, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ ý đồ đưa muội tử về nhà.

“Tổng tiên sinh.” Dư Thần chủ động bước lại đây chào hỏi. Chu Mộ Nhiên liền vội vàng lắc đầu ám chỉ hẳn không cần lộ ra.

“Hi Nhan. Bằng hữu cậu?” Vi Linh trợn mắt lên nhìn Dư Thần. Nam nhân này tuy rằng không tuấn mỹ bằng Hi Nhan, nhưng thái độ ôn hòa, hơn nữa nhìn vào có cảm giác đặc biệt an toàn a!

“Đây là ca ca ruột của tớ, ngày hôm nay tớ đến nhà anh ấy ở nhờ...” Chu Mộ Nhiên vội vã giải thích.

“Ca ca ruột” Dư Thần: “...”

“Được... Vậy ngày mai chúng ta gặp lại!” Vi Linh có chút ngạc nhiên lại có chút hâm mộ nhìn Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

“Tổng tiên sinh không thích nhìn thấy thuộc hạ?”

“... Tôi chỉ là hy vọng sinh hoạt bình thường của tôi không bị quấy rầy.” Chu Mộ Nhiên lạnh nhạt nói một câu, kỳ thực chẳng qua là cảm thấy đêm nay liền có thể nói rõ hết thấy, ngày mai không có cách nào giải thích xe cùng với đồ vật đắt đỏ xa xỉ.

“Vâng, sau này thuộc hạ sẽ tận lực điều thấp.” Dư Thần cân nhắc một hồi hồi đáp.

“...” Chu Mộ Nhiên dựa vào ghế sau, “Khi nào thì cha mẹ tôi đến?”

“Tổng tiên sinh cùng Tổng thái thái vừa mới đến, còn có ca ca của ngài cũng đến.”

“Ồ? Ca ca cũng đến.” Chu Mộ Nhiên không nghĩ tới nhờ phúc của nam nhân mà có thể nhìn thấy cả gia đình của mình, đồng thời cũng lo lắng, vạn nhất không thể đồng ý, vậy thì chẳng phải cả nhà y đều phải xui xẻo?

Xe chạy rất ổn, Chu Mộ Nhiên đi học một ngày quả thật có chút mệt mỏi, liền ngủ luôn trong lúc xe chạy, dù sao muốn đi đến nơi còn cần vượt qua rất nhiều cửa ải.

Trước khi đến, Chu Mộ Nhiên bị thanh âm nhẹ nhàng gọi tỉnh lại, xoa xoa mắt liền nhìn đến kiến trúc to lớn kia càng ngày càng gần, gần đến nỗi không có cách nào hoàn toàn thấy rõ.

Khác với lúc rời đi, đối diện với kiến trúc như vậy càng ngày càng thấy nó giống như là một cung điện.

Chu Mộ Nhiên nhớ tới vấn đề mà các bạn học đã bàn bạc, nghiêng đầu nhìn về phía Dư Thần, “Chúng ta ở khu thứ mấy?”

“Vị trí của Xích Diệp cung là ở khu thứ ba.” Dư Thần không chút nghĩ ngợi trả lời làm cho Chu Mộ Nhiên hít một hơi khí lạnh.

Khu thứ ba, vậy thì không phải vương hầu thì chính là trọng thần... Phiên phức lớn rồi...

“Mời phu nhân trước tiên đi tắm rửa thay y phục, người nhà của ngài đang ở trong phòng nghị sự chờ ngài.”
Dư Thần là thị vệ trưởng ở bên ngoài, chỉ có thể đưa Chu Mộ Nhiên đến bên ngoài phòng ngủ, một vị người hầu trưởng khác mới gặp qua ở bên ngoài đã đứng ở bên trong chờ sẵn.

“Chào phu nhân.” Nữ người hầu trưởng Mỹ Tử chờ đợi Chu Mộ Nhiên tắm rửa thay y phục xong liền dẫn Chu Mộ Nhiên đi đến phòng nghị sự.

“Cha mẹ ca ca ta đều tới?”

“Đúng vậy phu nhân.” Tuổi của Mỹ Tử là lớn nhất trong số những người hầu mà Chu Mộ Nhiên đã gặp, chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi. Không chỉ tướng mạo mỹ mạo, làm việc cũng vô cùng nhẹ nhàng

Thế nhưng những người này làm việc lại càng thêm ổn thỏa, Trong lòng Chu Mộ Nhiên càng thêm bất an, những người hầu này không có một người bình thường, có thể làm cho những người đó đến đây hầu, đến cùng là vương hầu hay là trọng thần?

“Bọn họ... Vẫn tốt chứ?”

“Chủ nhân đang cùng Tổng tiên sinh, Tổng phu nhân tán gẫu, ca ca của ngài đang tại... Ai, tiểu Tổng tiên sinh tới.” Nữ tử đi mau hai bước, thi lễ một cái, ” Chào Tổng tiên sinh.”

“Hắc mỹ nữ. Tiểu Nhan, ca ca nhớ đệ chết mất.” Vóc dáng của Tổng Hi Lăng đến một mét tám mấy, cao hơn Chu Mộ Nhiên non nửa cái đầu, liền ôm chầm lấy đệ đệ của mình trước mặt mọi người.

“A, thả ra.” Chu Mộ Nhiên kinh hô một tiếng bắt đầu dùng lực dây dụa, cái loại dáng vẻ bị người coi là tiểu hài tử mà ôm quay một vòng này thực sự vô cùng xấu hổ, đặc biệt là sau lưng của hắn còn có thương, tuy rằng bôi thuốc, nhưng lại không thể dùng lực chạm.

“Con đứa nhỏ này, mau thả đệ đệ của con xuống.” Không biết vào lúc nào cửa của phòng hội nghị đã bị mở ra, ba người bên trong vừa lúc thấy cảnh này. Bất đồng chính là biểu tình của Tổng gia phụ mẫu vẫn còn tốt, còn biểu tình của Túc Liễu Nguyên thì rất không tốt, đã có chút dấu hiệu biến thành màu đen. Tổng gia phụ mẫu đều là thương nhân, làm sao lại không có nhân lực, liền vội vã quát lớn con lớn nhất.

“Mẹ, xem ngài này, chỉ là rất lâu rồi con mới được nhìn thấy Tiểu Nhan mà!” Tổng Hi Lăng lăm lăm liệ liệt, không để trong lòng một chút nào.

“Mời vào bên trong nói chuyện đi.” Túc Liễu Nguyên mở miệng.

Mọi người ngồi xuống.

“Tổng bá bá, Tổng bá mẫu, liên quan đến đề nghị vừa nãy của ta, không biết hai vị...”

“Không ý kiến, hết thấy đều nghe theo ngài sắp xếp.” Trên mặt Tổng ba ba tràn đầy cung kính, Tổng mẹ bên cạnh cũng gật đầu.

“Đã như vậy, ta hi vọng hai tháng sau ta sẽ thành hôn với Tiểu Nhan.” Túc Liễu Nguyên gật đầu, trình trọng nói.

“Chờ đã, chờ chút!” Chu Mộ Nhiên ngạc nhiên. cha mẹ ruột cứ như vậy mà bán đứng bản thân?

35. Chương 35

“Tiểu Nhan, yêu cầu của em sau này chúng ta sẽ nói riêng sau, cái gì cũng không vấn đề. ” Túc Liễu Nguyên nhân nhặt mỡ miệng.

“Đứa nhỏ này, không được không quy củ như thế. Điện hạ có thể coi trọng con thì đó là phúc phận của con, con còn yêu cầu gì nữa.” Tổng ba lén lút nháy mắt ra dấu.

“Tiểu Nhan ngoan, mụ mụ biết con tối nghe lời. Con cùng Điện hạ yêu nhau lâu như vậy tại sao lại không nói cho chúng ta? Lẽ nào ba ba mụ mụ còn có thể phản đối hay sao?” Tổng mẹ cười đến rất ám muội.

“...” Chu Mộ Nhiên mở to mồm, đã xảy ra chuyện gì mà y không biết sao? Sao lại có cái chuyện yêu nhau đã lâu vậy? Lẽ nào đêm hôm qua đã phát sinh cái gì mà nghịch chuyển thời gian hay sao!

“Tiểu Nhan đệ thật là lợi hại, tráo được một nam nhân lợi hại như thế. Người mà ca sùng bái nhất chính là điện hạ a, tí nữa ta phải xin ký tên mới được. Không cần quá nhiều, 100 tấm là được.” Tổng Hi Lăng dùng cùi chỏ đẩy Chu Mộ Nhiên một hồi, nháy mắt nói.

“Mọi người hiểu lầm, con cùng hần...”

Túc Liễu Nguyên trực tiếp đứng lên, kéo Chu Mộ Nhiên đến trong lòng ngực của mình, “Tổng bá bá Tổng bá mẫu, ta cùng tiểu Nhan còn có mấy lời muốn nói. Dư Thần, chuẩn bị ăn cơm.”

Túc Liễu Nguyên kéo Chu Mộ Nhiên ra ngoài cửa, Chu Mộ Nhiên làm sao có thể ngoan ngoãn đi. Đáng tiếc đời này tay chân của y rất thiếu rèn luyện không hơn Quan Phi đời trước là bao nhiêu, cuối cùng trực tiếp đã biến thành bị kéo đi.

“Thả ra, thả ra, ngươi cái tên gia súc!” Đậu Xanh ở một bên thương mà không giúp được gì nhìn chủ nhân nhà mình, ở đây nó cũng hết cách rồi, chỉ có thể vừa nhìn chủ nhân vừa khóc lóc om sòm.

“Thả ra!!!”

“...” Túc Liễu Nguyên theo lời thả tay, Chu Mộ Nhiên trực tiếp té ra ngoài.

Tuy rằng phía dưới có thảm thế nhưng vẫn vô cùng đau. Chu Mộ Nhiên khòe mắt ướt át trông đối phương, “Tại sao lại nói dối ba mẹ tôi!”

“Ta nói dối cái gì?” Túc Liễu Nguyên nhìn Chu Mộ Nhiên từ trên cao xuống.

“Anh dựa vào cái gì mà nói chúng ta yêu nhau, ai muốn yêu cái loại người như anh!” Chu Mộ Nhiên phải cúi chân đứng lên.

“Nha? Vậy em, muốn gả cho tuýp đàn ông như thế nào?” Túc Liễu Nguyên chấp tay đứng ở trước mặt Chu Mộ Nhiên, khí thế phả vào mặt đường như làm người ngã ngựa.

“Tại sao tôi phải gả cho nam nhân!” Chu Mộ Nhiên không nhịn được nghiêng đầu đi, “Tôi muốn lấy mỹ nữ như hoa như ngọc!”

“Em dám.” Túc Liễu Nguyên trầm thấp hừ một tiếng, “Bắt đầu từ hôm nay, em chính là vị hôn thê của ta, nếu để cho ta biết em có bất kỳ một hành vi xuất quỷ nào thì đừng trách ta không khách khí.”

“Dùng roi đánh sao?” Chu Mộ Nhiên cười lạnh một tiếng trào phúng nói.

“Sau này chúng ta là bầu bạn bình đẳng, ta sẽ không đánh em, cũng sẽ không lại bắt em quỳ. Ta gọi Túc Liễu Nguyên, ta cho phép em bí mật gọi tên của ta.” Túc Liễu Nguyên không để ý tới Chu Mộ Nhiên cười nhạt, dùng ngón tay nắm lấy cằm Chu Mộ Nhiên, xoay đầu y đối diện với bản thân, “Tổng Hi Nhan, 17 tuổi, số nhà 43 đường số 7 khu 6, Cha mẹ khỏe mạnh, có một huynh trưởng. Không sai chứ?”

“... Anh muốn làm gì...” Chu Mộ Nhiên nghe âm thanh lạnh lẽo không có một chút cảm tình nào kia, không nhịn được rung mình một cái.

“Ta hi vọng em ngoan ngoãn làm thê tử của ta, không cho khiêu khích, không cho từ chối.”

“Anh nằm mơ!”

“Cha mẹ em kỳ thực luôn luôn làm ăn không thuận, em cũng biết đúng không? Bọn họ quanh năm không trở về nhà.” Túc Liễu Nguyên trầm mặc một chút, bắt đầu dùng một loại phương thức khác khuyên bảo, “Mà ta, có thể cho nhà em tiền đồ tốt nhất, mặc kệ là loại hợp đồng gì, thậm chí không cần ta tự mở miệng, chỉ cần bọn họ có loại thân phận này.”

“... Hành vi này của anh rất vô liêm sỉ.” Chu Mộ Nhiên khóe mắt ửng hồng. Nhiệm vụ của y là muốn cho làm ăn của ba mẹ nguyên chủ không lại phá sản, Ca ca không lại bị người hại vào nhà giam, thế nhưng nếu đối nghịch với nam nhân trước mắt thì bằng với nhiệm vụ thất bại.

“Không, đây không phải là uy hiếp hay dụ dỗ.” Túc Liễu Nguyên giống như lập lời thề, ngữ khí trịnh trọng mở miệng.”Đây chỉ là tài sản cùng với tôn trọng mà ta đưa cho bầu bạn của ta.”

“Điều này đối với tôi mà nói thì chính là bức bách, tôi không thích anh, không yêu anh.”

“Em sẽ yêu ta.” Túc Liễu Nguyên lạnh nhạt nói, “Không là bức bách, mà là để em cho chính em một cơ hội.”

“... Anh thật là vô sỉ!... A!”

“Sau này ta mỗi lần nghe thấy em nói thô tục thì ta sẽ hôn em như vậy. Mặc kệ ở nơi nào, hiểu chưa?” Túc Liễu Nguyên lấy ra một cái khăn tay màu trắng chỉnh tề lau khóe môi ướt át của Chu Mộ Nhiên.

“Hiểu anh cái...” Rắc...

Nhìn đối phương làm động tác muốn đè xuống, Chu Mộ Nhiên ngoan ngoãn nuốt từ sau cùng vào bụng.

Nhìn Chu Mộ Nhiên một bộ giận mà không dám nói gì làm cho khóe miệng Túc Liễu Nguyên hơi nhúu, “Ngonan, ta sẽ thương yêu em.”

Ai muốn anh yêu thương chứ!

Túc Liễu Nguyên xoay người, Chu Mộ Nhiên vội vã làm cái mặt quỷ phát tiết tức giận trong lòng.

“Làm mặt quỷ sau lưng ta cũng sẽ bị hôn.” Túc Liễu Nguyên đột nhiên xoay người uy hiếp nói.

“Tôi không có. Anh không thể...”

Túc Liễu Nguyên không nói nhảm, trực tiếp hôn lên, lần này so với trước còn muốn hôn càng sâu càng dùng sức. Đợi đến khi hai người tách ra, Chu Mộ Nhiên há mồm thở dốc, trêu đến Túc Liễu Nguyên không nhận được vui sướng cười to.

“Anh cố ý! Tôi căn bản không làm mặt quỷ!”

“Nếu như ta thấy thì sao?”

“Cái kia... Vậy tôi liền để anh hôn một lần!”

Túc Liễu Nguyên không nói, chỉ chỉ cửa sổ thủy tinh bên cạnh. Lúc này sắc trời đã tối, thân ảnh của hai người rõ ràng cực kỳ chiếu vào trên pha lê.

“...” Chu Mộ Nhiên tam sinh tam thế đều chưa bao giờ cảm thấy mình xuẩn như vậy, lúng túng hầu như không nhắc nổi đầu lên.

“Nợ một lần.” Túc Liễu Nguyên tự nhiên dắt tay Chu Mộ Nhiên, “Đi thôi, bọn họ đợi sắp cuồng lên rồi.”

Quả nhiên, cơm nước đã chuẩn bị xong. Người hầu thấy hai người bọn họ thì vội vã mở ra cửa phòng, một nhà ba người Tống gia cũng đã ở bên trong chờ.

Người nhà họ Tống nhìn thấy hai người nắm tay đi vào, nổi lòng lo lắng lại một lần nữa hạ xuống, ngay cả động tác kịch liệt muốn rút lại tay của Chu Mộ Nhiên, ở dưới lực cánh tay của hung hăng thiết huyết Vương gia cũng chẳng khác gì không động.

Có người nhà họ Tống ở, Túc Liễu Nguyên không hề giống buổi sáng bắt Chu Mộ Nhiên ở bên cạnh hầu hạ ăn cơm, mà là cùng Túc Liễu Nguyên ngồi ở một bên, đối diện chính là ba người Tống gia.

Đây đương nhiên là mặt mũi mà Tống Liễu Nguyên cho bầu bạn tương lai của mình, thế nhưng Chu Mộ Nhiên nghĩ cũng có khả năng là sợ y lại hất đổ một lần thì mặt mũi sẽ không dễ nhìn trước người nhà họ Tống.

“Cảm tạ bá phụ bá mẫu có thể tới, các vị yên tâm, Tiểu Nhan ở chỗ này của ta sẽ không thụ ủy khuất.” Túc Liễu Nguyên nâng chén.

“Điện hạ khách khí, Tiểu Nhan từ nhỏ đã không ở bên người chúng tôi, chúng tôi chỉ hy vọng lúc nó trên chóc ngài sinh khí thì ngài không cần chấp nhặt với nó, có thể cho nó một ít thời gian.” Tống ba cẩn thận từng li từng tí một mở miệng.

Cả gia đình bọn họ đều là bình dân, tuy rằng làm ăn kiếm lời một chút tiền, nhưng là không có thâm hậu bối cảnh cùng tài chính, cũng chính là tiểu phú mà thôi.

Thế nhưng sau này thì lại khác, tiểu nhi tử và thân vương kết hôn, mà còn là vị Thân vương hung hăng nhất đế quốc, bọn họ vừa cao húng lại sợ sệt.

Cao húng tiểu nhi tử sau này sẽ được sinh hoạt trong một điều kiện vô cùng tốt, nhà bọn họ cũng có thể nắm bắt lấy quyền thế của Thân vương, làm ăn tự nhiên thuận buồm xuôi gió.

Sợ sệt chính là hài tử tuổi còn nhỏ, vạn nhất Thân vương chỉ là vui đùa một chút, hoặc là nó làm sai chuyện

gì thì một nhà bọn họ sẽ không tránh thoát được

Nếu như để cho bọn họ lựa chọn thì thà rằng bản thân tiếp tục khổ sở làm ăn, cũng không nguyên ý đặt chân vào ngôi nhà quyền thế ngập trời này.

Nhưng bọn họ không cách nào từ chối. Đế quốc chưa có một trường hợp nào mà bình dân từ chối Thân vương cả. Mà hậu quả của việc từ chối, bọn họ căn bản không dám tưởng tượng. Nhìn lại thì cảm tình giữa Tiểu Nhan và Thân vương rất không tồi, chỉ mong bọn họ có thể tiếp tục lâu bền đi xuống.

Lúc ăn cơm Túc Liễu Nguyên khá ít lời, chỉ khi nhìn thấy người nhà họ Tống trở nên lo lắng thái quá thì sẽ nói chuyện.

Túc Liễu Nguyên không nói lời nào, Chu Mộ Nhiên cũng chịu giáo dục không được nói chuyện lúc ăn cơm từ nhỏ, đương nhiên sẽ không nhiều lời. Sáng sớm Túc Liễu Nguyên không hề có cùng Chu Mộ Nhiên đồng thời dùng cơm, lúc này dư quang âm ám quan sát một phen, trong lòng gật đầu.

Vẫn được, rất hiểu quy củ, rất hiểu lễ tiết.

Sau khi ăn xong Túc Liễu Nguyên bồi mấy người hàn huyên một lúc liền mang chút áy náy ly khai, Tống gia phu thê nào dám trách tội, đầy mặt cung kính mà tiễn người đi.

Sau khi ăn xong, Chu Mộ Nhiên bồi cha mẹ ca ca tán gẫu làm quen một chút, cũng giải thích chuyện đính hôn một chút. Tống ba Tống mẹ lời kéo y lo lắng hỏi dò, Chu Mộ Nhiên tự nhiên không dám nhiều lời, chỉ là nói xác thực yêu nhau, lừa gạt ba người, để tránh gặp phải những việc thị phi khác, làm cho nhiệm vụ ngày càng phiền toái.

Ngược lại trong thư phòng, Dư Thần chính tại báo cáo một ngày công tác.

Dư Thần không vào trường học thì bên người Chu Mộ Nhiên sẽ có người bảo hộ ở trong bóng tối. Làm Thân vương phi tương lai của đế quốc, chỉ đứng sau Hoàng hậu Quý nhân, bên cạnh y, thậm chí trường học, cũng đã sắp xếp người bảo vệ.

Nghe thấy Dư Thần báo Chu Mộ Nhiên hôm nay cùng với rất nhiều nam sinh ở chung khá vui vẻ, Túc Liễu Nguyên còn không có phản ứng lớn gì, nhưng đến khi nói đến chuyện đối phương cùng với một đám nữ hài nói chuyện ăn cơm, lại còn có quan hệ âm muội với một nữ hài trong đó, Túc Liễu Nguyên mặt trầm đến mức như muốn chảy xuống thủy.

“Cậu là nói, y hẹn với những người kia, mỗi ngày đều cùng nhau ăn cơm?”

“... Vâng, hơn nữa còn nhận thức thêm mấy người ở trong nhà ăn.” Dư Thần cúi đầu cẩn thận trả lời. “Các nàng hẹn...”

Cái cốc trong tay Túc Liễu Nguyên trực tiếp vỡ choang, Dư Thần trực tiếp nuốt những lời sau đó vào bụng.

“Tiếp tục!”

“Vâng...” Dư Thần cẩn thận từng li từng tí một mà báo cáo hết tất cả những chuyện mà Chu Mộ Nhiên làm trong một ngày.

Sau khi Dư Thần nói xong liền lặng lẽ nhìn chủ nhân, đối phương đang cau mày suy nghĩ.

“Đi, phân phó...” Túc Liễu Nguyên ánh mắt kiên định, làm ra một quyết định kinh người, “Đi thông báo hiệu trưởng cao trung Khê Lan lại đây gấp ta.”

“Vâng.” Dư Thần không dám hỏi nhiều, khom người lùi ra.

Rất nhanh, hiệu trưởng cao trung Khê Lan mang theo một đầu mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt chạy tới.

Dọc theo đường đi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Điện hạ, ngài có dặn dò gì, một cú điện thoại là tốt rồi.” Hiệu trưởng đầy mồ hôi cong eo đứng trước bàn làm việc.

“Ta, muốn đi nhậm chức ở cao trung Khê Lan.” Túc Liễu Nguyên hơi hơi thẳng người, nhìn hiệu trưởng, “Ông cảm thấy chức vị gì mới tốt a?”

“Điện hạ ngài thích vị trí hiệu trưởng sao...” Hiệu trưởng lau mồ hôi, khăn tay hoàn toàn ướt đẫm.

Tuy rằng Túc vương chưa bao giờ nhúng tay đến việc giáo dục, thế nhưng rốt cục vẫn là Thân vương duy nhất của Đế quốc, cho dù hẳn muốn vị trí hiệu trưởng thì đó cũng chỉ là một câu nói mà thôi.

“Sách.” Túc Liễu Nguyên vung vung tay, “Ta không có thời gian quản lý trường học, chỉ muốn một chức vụ nhàn tản, tiền lương cũng không cần phát.”

“Vâng ngài...” Hiệu trưởng hoàn toàn không hiểu. Đây rốt cuộc là mưu đồ gì?

“Nhiệm vụ đặc thù. Đừng hỏi nhiều.”

“Vâng vâng, ngày mai ty chức liền chuẩn bị kỹ càng văn kiện đưa tới cho ngài.”

“Ngày mai ta sẽ đến nhận chức, chuẩn bị cho ta cái văn phòng là được, cần yên tĩnh, bảo mật. Rõ?”

“Vâng, vâng, ty chức hiểu.”

Đưa đi hiệu trưởng, Đinh Mùi thực sự là hiếu kỳ không thôi. Ý vào Túc Liễu Nguyên luôn luôn phi thường sủng ái hắn, hiếu kỳ hỏi dò, “Điện hạ, ngài đi trường học làm cái gì nha.”

“Tróc gian.” Túc Liễu Nguyên hừ một tiếng, nhanh chân đi ra ngoài.

36. Chương 36

Chu Mộ Nhiên cùng với ba người Tống gia hàn huyên một hồi để cho bọn họ hết lo lắng rồi mới ra khỏi phòng khách.

Trong hành lang bất cứ lúc nào cũng có người hầu đứng đợi, nhìn thấy Chu Mộ Nhiên đi ra, một nữ hài lập tức chạy chậm tới, dẫn Chu Mộ Nhiên về phòng của mình.

Chu Mộ Nhiên chăm chú nhìn vào cô gái trước mặt như có chút suy tư. “Cô tên là gì?”

“Phu nhân, ngài có thể gọi tôi là Tô Diệp.” Nữ hài khom người.

“Tô Diệp, họ Tô a.”

“Không, chỉ là gọi Tô Diệp.” Nữ hài nhu thuận cười cười. “Ở trong cung không thể dùng tên cũ.”

“Hóa ra là như vậy.” Chu Mộ Nhiên suy tư. “Bọn Đinh Mùi, Dư Thần cũng vậy?”

“Nha không, bọn họ có dòng họ của riêng mình. Hơn nữa một khi được chủ nhân ban tên cho là cả đời cũng không được thay đổi, không giống với chúng tôi” Trên khuôn mặt của Tô Diệp có một chút biến đổi, “Đợi đến sau khi Tô Diệp ra cung thì sẽ có một Tô Diệp khác đến.”

“Như vậy.” Chu Mộ Nhiên gật gù. “Tại sao các cô lại không gọi hắn là Vương gia mà lại gọi là chủ nhân?”

“Vương gia là Vương gia của Đế quốc, còn chủ nhân là chủ nhân của chính mình.” Tô Diệp kiêu ngạo mà ưỡn ngực.

“...” Chu Mộ Nhiên lặng lẽ bóp nát ý nghĩ muốn câu dẫn người hầu ở Xích Diệp cung làm cơ sở ngầm.

Vẫn là gian phòng ngày hôm qua, lại bước vào một lần nữa vẫn khiến Chu Mộ Nhiên phải nín thở. Cái phòng này giống như một ngôi nhà ba trăm mét vuông vậy, lúc trước khi còn ở Tĩnh tế y cũng chỉ mua một căn nhà không đến ba trăm mét vuông mà thôi, chỉ có một người, quá lớn sẽ có cảm giác cô quạnh.

“Tô Diệp, cô chờ một chút.”

Sau khi Tô Diệp dẫn Chu Mộ Nhiên đi về phòng, thu dọn xong chăn gối, lại để tốt nước nóng, liền xoa người xin phép Chu Mộ Nhiên cáo lui.

“Vâng, Phu nhân, ngài có dặn dò gì.”

“Cùng tôi nói chuyện về Xích Diệp cung, miễn cho sau này tôi kết hôn rồi mà cái gì cũng không biết.” Chu Mộ Nhiên ngồi nghiêng trên ghế salon, “Hơn nữa chuẩn bị một ít đồ ăn, lúc này tôi ăn không no.”

“Phu nhân muốn ăn cái gì?” Đôi mắt to long lanh ngập nước của Tô Diệp nhìn Chu Mộ Nhiên.

“Cái gì đều được, cay một chút đi. Sau đó tới chút rượu.”

“Vâng.” Tô Diệp xoa người ly khai, không lâu lắm liền có người gõ cửa tiến vào, Dư Thần mang theo mấy người hầu bưng mấy đĩa đồ ăn tinh xảo, hơn nữa còn có mấy chai bia.

“Ồ, Dư Thần?”

“Vâng.” Dư Thần cười khẽ, “Phu nhân muốn biết cái gì, thuộc hạ lại đây nghe dặn dò.”

“Đừng có khách khí như vậy.” Chu Mộ Nhiên cũng cười, “Chúng ta thương lượng một chút đi. Anh có thể đừng gọi tôi là Phu nhân có được hay không a? Tuổi tôi tuy rằng không lớn nhưng tốt xấu cũng là nam nhân, gọi như thế thực sự không thoải mái.”

“Gọi ngài là Tổng tiên sinh?” Dư Thần thăm dò.

“Tạm được, dù sao cũng hơn là Phu nhân. Mới này không ăn được, uống cùng tôi một chén đi.”

“Được. Tôi rót cho ngài.” Dư Thần phóng thấp tư thái, rót rượu cho Chu Mộ Nhiên.

“Câu nệ như thế uống rượu không ngon.” Chu Mộ Nhiên cười, “Dư đại ca, cạn một chén.”

Nam nhân uống vào rượu là dễ dàng sản sinh tình hữu nghị nhất, một bình rượu uống vào, bầu không khí đã tốt hơn rất nhiều. Chu Mộ Nhiên có rung chuông muốn mấy bình.

Thấy thời gian vẫn còn sớm, Dư Thần cũng không khuyên, chỉ đẩy đồ ăn về phía Chu Mộ Nhiên một chút.

Tửu lượng của Chu Mộ Nhiên rất không tồi, đến thế giới này cũng không bị suy yếu, Tuy rằng y chưa phát hiện ra năng lực mà nguyên thân mang đến cho y là gì thế nhưng ít ra thân thể cũng không tồi.

Trong khi cạ chén cụng ly có rất nhiều sự tình có thể tán gẫu. Chu Mộ Nhiên rất nhanh liền biết được gần hết những thông tin mà mình muốn biết từ trong miệng của Dư Thần.

Túc Liễu Nguyên năm nay 28 tuổi, là Thân vương có phong hào, lại độc chưởng một cung, có thể được tính là phái thực quyền trẻ nhất của Đế quốc.

Thế nhưng Túc Liễu Nguyên có được quyền lực trên tay cũng không phải là dễ, lúc này nhìn quyền cao chức trọng nhưng lúc chưa thành niên thì từng bước đều khó khăn. Nói đến những việc này Dư Thần còn cảm thán rất nhiều, từ nhỏ hắn đã đi theo bên người Túc Liễu Nguyên, biết rất nhiều chuyện nên có thể nhặt những chuyện không cơ mật để nói cho Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên nguyên bản chỉ là muốn tăng cường hiểu biết liên quan đến thế giới này cùng với chuyện của Xích Diệp cung, dù sao nguyên chủ cơ bản là một tên trạch nam không màng thế sự, hầu như không để ý đến bất kỳ điều gì cả.

Thế nhưng không ngờ rằng nghe được những chuyện liên quan đến Túc Liễu Nguyên trước kia lại có một chút khó chịu.

Túc Liễu Nguyên là con trai độc nhất của Túc vương tiền nhiệm, có quan hệ anh em họ với Đế vương bây giờ. Thế nhưng Túc vương tiền nhiệm chưa đến bốn mươi đã buông tay nhân gian, khi đó Túc Liễu Nguyên mới chỉ là một hài tử mười tuổi.

Mỗi người nói một kiểu về cái chết của cha Túc Liễu Nguyên, có người nói là phát bệnh, cũng có người nói là công cao lấn chủ nên bị Đế vương lúc đó làm hại.

Sau khi phụ thân tạ thế, Túc vương phi nhất gan sợ phiền phức, chỉ sợ Đế vương tiếp tục trả thù nên suốt đêm thu dọn đồ đạc trở về nhà mẹ để tìm che chở, thế nhưng bà căn bản không hề bận tâm đến nhi tử còn nhỏ tuổi, càng không cân nhắc đến chuyện liệu đối phương có bị hại chết hay không, có phải chịu những đả vật khác hay không.

Mẫu thân vì tính mạng mà ngay cả mình đều bỏ qua làm cho hài tử nhỏ tuổi này ngay lập tức trở nên thành thực, mười mấy năm giấu tài, từng tính toán, đợi đến khi mọi người bình tĩnh ra hài tử không đáng lo này đã trưởng thành trong khi bọn họ không để ý thì đã chậm.

Túc Liễu Nguyên từ lâu đã không phải là hài tử mềm yếu dễ bị lừa gạt trước kia, đã sớm nắm giữ một nửa giang sơn ở trên triều đình, buộc Đế vương tiền nhiệm thoái vị, Đế vương hiện tại kể vị mới coi như bỏ qua.

Đế vương hiện tại tuy rằng do Túc Liễu Nguyên đưa lên ngôi nhưng lại có nhiều kiêng kỵ đối với hắn. Tuy bởi vì hắn quyền thế ngập trời mà chưa nói cái gì nhưng hai phe kỳ thực đã sớm như nước với lửa.

Ở tình huống như vậy, Túc Liễu Nguyên lựa chọn một người đàn ông làm vợ, ngoại trừ làm cho quan hệ giữa hai phe có thể hòa hoãn còn có thể cho nhau cơ hội thở lấy hơi.

“Nói như vậy, tôi chỉ là kẻ hoán binh?” Chu Mộ Nhiên trầm mặc một chút mở miệng. Ba mươi năm ở cùng Khương Thần không phải chỉ là chơi với ngủ.

Nội công cùng với binh pháp của y đều là hắn tự mình dạy, bây giờ thân thể này tuy rằng kém nhưng một chút công phu mà y mang tới đủ để chống lại mấy lần tập kích. Trình độ binh pháp của y không sâu nhưng cái nhìn đại cục đã sớm vượt qua người thường, cho nên khi Dư Thần nói những lời này Chu Mộ Nhiên đã hiểu được ý của đối phương.

Dư Thần trong phút chốc thức tỉnh lại từ trong men say, há mồm muốn nói, nhưng lại không biết nói cái gì mới tốt

Tuy không trúng, nhưng cũng không xa.

Hắn không nghĩ tới hắn chỉ là trình bày một chút địa vị của Xích Diệp cùng với thế cục của triều đình mà đối phương lại có thể cho ra một cái kết luận như vậy. Thế nhưng mới 17 tuổi hơn nữa lại chưa từng tiếp xúc với tranh giành quyền lực mà lại có thể ra được kết luận như thế này thì quả thực là thiên tài.

Nhìn Dư Thần há miệng không biết nói gì mới tốt, Chu Mộ Nhiên cười một cái tự giễu, “Anh nói với hắn, tôi phối hợp với hắn thì không thành vấn đề, chết cái mạng này cũng không sao cả. Nhưng cha mẹ ca ca của tôi không thể bị liên lụy vào.”

Tới thế giới này chính là để thay đổi vận mệnh của ba người nhà Tống gia vậy mà tình huống bây giờ lại có vẻ càng nguy hiểm. Thật là...cái quái gì vậy!

“Ngài yên tâm.” Thanh âm Dư Thần trầm thấp, bầu không khí thập phần trầm mặc, một hồi lâu sau Dư Thần cáo từ.

Chu Mộ Nhiên thở dài một tiếng. Biện pháp tốt nhất bây giờ chính là đưa ba người Tống gia đến một địa phương an toàn, tìm được một sự bảo vệ ổn thỏa. Tiếp đó y mau mau hoàn thành trêu nhiệm vụ trêu em gái, ly khai cái thế giới này.

Sau khi Chu Mộ Nhiên tắm rửa xong thì cái bàn nhỏ đã được thu thập vô cùng sạch sẽ, thế nhưng trong không khí vẫn còn vương vấn mùi rượu, làm cho không khí ngột ngạt bây giờ

Sáng sớm ngày thứ hai, người tới hầu hạ Chu Mộ Nhiên vẫn là Mỹ Tử như cũ, thế nhưng người đưa Chu Mộ Nhiên đi học không là Dư Thần mà là người ngày hôm trước đã bị trúng roi vì y Đĩnh Mùi.

Đinh Mùi tuổi còn nhỏ, vẫn chưa thể che giấu tốt tâm tình của mình, tuy rằng vẫn cung kính cúi chào Chu Mộ Nhiên, thế nhưng khuôn mặt nhỏ lại banh lại, một ý cười cũng không có.

Chu Mộ Nhiên cũng không có hứng thú tán gẫu với hắn, ngày hôm qua Dư Thần đã nói với y làm cho y thông cảm nhiều hơn. Đinh Mùi nhỏ tuổi nhưng là người mà Túc Liễu Nguyên thích nhất.

Phụ thân của Đinh Mùi là tổng quản đời trước của Xích Diệp cung, lúc trước đã chết vì chặn đao cho Túc Liễu Nguyên khi bức vua thoái vị, sau đó Đinh Mùi liền được mang tới Xích Diệp cung, do Túc Liễu Nguyên tự mình nuôi nấng. Túc Liễu Nguyên đối với Đinh Mùi mà nói vừa là phụ cũng vừa là sư, quan hệ đặc biệt bất đồng.

Chu Mộ Nhiên mưu tính chuyện của chính mình, cũng lười tính toán cùng đối phương, cũng may Đinh Mùi tuy rằng trong lòng nén giận nhưng chuyện nên làm vẫn làm rất tốt.

“Cậu không cần đi theo tôi, buổi tối tự tôi về là được.” Ngày hôm nay cha mẹ cùng ca ca đã được y tiễn đi mà y mà lại còn phải trở về. Thế nhưng xem mặt của Đinh Mùi còn không bằng tự mình đi về.

“Tổng tiên sinh không có giấy thông hành, hơn nữa cũng không có xe đi thẳng đến trong cung.” Đinh Mùi nghiêm mặt trả lời, “Điện hạ dặn dò muốn đi cùng ngài.”

“Thiếu tâm nhãn, tại sao Dư Thần tối mới có thể trở lại?” Chu Mộ Nhiên cau mày. Có một tên gian tế đi theo thì y làm sao có thể trêu chọc được chứ.

“Anh!” Vành mắt của Đinh Mùi bỗng nhiên đỏ, “Anh còn không ngại mà nói tới Dư Thần ca!”

“Làm sao?”

“Không có chuyện gì!” Đinh Mùi xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Chu Mộ Nhiên trực giác không đúng, liền vội vàng tiến lên nắm chặt tay Đinh Mùi.

Thế nhưng người hầu trưởng của Xích Diệp cung không phải là người thường, tay xoay lại thoát đi sự kiềm chế của Chu Mộ Nhiên. Chu Mộ Nhiên theo bản năng mà dùng động tác mà Khương Thần dạy.

“Ồ?” Đinh Mùi sững sờ, trước kia hắn thuận tay kéo ra, còn sợ thương đến Chu Mộ Nhiên, không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên cũng biết võ, hai người lập tức đánh nhau ở cửa trường học.

“Hi Nhan! Cố lên! Thật soái!” Xung quanh bất tri bất giác vây xung quanh rất nhiều người, có thể nhận ra y cơ bản đều là đồng học của Tổng Hi Nhan. Người chung quanh nghị luận sôi nổi, vài người bên cạnh không dám tin tưởng dò hỏi đây là Tổng Hi Nhan? Là Tổng Hi Nhan âm trầm kia? Làm sao có khả năng.

Đại đa số người xác thực không tin.

Tổng Hi Nhan ở trường học cũng là có chút danh tiếng, người rất âm trầm không được người thích, còn viết thư tình cho mấy nữ sinh, thế nhưng đều bị cự tuyệt, trở thành trò cười của cả trường.

Nhưng hôm nay nhìn bộ dáng của y như vậy, soái khí, có tiền, hơn nữa còn biết công phu! Giờ ạ đi đâu tìm được một người bạn trai tốt như vậy?

Trong đó còn có nữ hài mà Tổng Hi Nhan đã từng theo đuổi, chỉ vào Chu Mộ Nhiên mắt đều sắp rơi ra ngoài, “Nếu như cậu ấy bây giờ trở về theo đuổi tớ, tớ nhất định sẽ đáp ứng.”

“Thôi đi!” Người chung quanh thở dài một trận, “Hắn hiện tại nhất định không theo đuổi cậu đâu. Tớ thấy hoa khôi của khoa chúng ta đều không hợp, trực tiếp theo đuổi hoa khôi của trường đều được.”

Chu Mộ Nhiên cùng Đinh Mùi lập tức dừng tay.

“Anh cũng không tệ lắm.” Đinh Mùi xoa khoe miệng một chút, chỗ đó vừa mới trúng một quyền, bây giờ vẫn còn có chút nhói.

“Hiện tại có thể nói chứ?” Chu Mộ Nhiên vung vung nắm đấm.

“Đừng tưởng rằng tôi sợ anh, tôi là sợ đả thương anh, chủ nhân... Hừ.” Đinh Mùi mặt uất ức. Công phu của hắn kỳ thực rất không tồi, thế nhưng không thể thắng tay, trúng mấy phát liên.

“Ít nói nhảm.” Chu Mộ Nhiên tức giận lườm hắn một cái, lại quát mấy học sinh đứng xung quanh, “Nhanh đi học, đừng vây xem!”

“Thần ca hấn, bởi vì anh, bị chủ nhân đưa Hình phòng.” Đinh Mùi chần chờ một trận, vẫn là không nhận được nói ra.

“Dư Thần?” Chu Mộ Nhiên cả kinh, sau đó nghĩ đến nguyên nhân, ánh mắt nheo lại, quát Đinh Mùi, “Còn không lên xe!”

Tác giả có lời muốn nói: Các người quá yêu thụ chịu, đánh liên liên không nỡ ha ha ha ha ha

Mặt sau thụ thụ còn đánh công đây, các người khẳng định uống rượu chúc mừng.

Công rất thâm, xưa nay đều là dựa vào chính mình chống đỡ tất cả mọi người, đã thành thói quen cao cao tại thượng, mất đi hết thảy vì thế không có kinh nghiệm luyện ái của người bình thường.

Mặt sau sẽ nỗ lực học tập đàm luận ái, thế nhưng, ha ha ha ha ha ha ha ha

37. Chương 37

“Rốt cục là xảy ra chuyện gì? Tại sao lại nói bởi vì tôi mà bị đưa vào Hình phòng?” Chu Mộ Nhiên híp mắt nhìn Đinh Mùi.

Bởi vì cách buông lái nên Đinh Mùi cũng không che giấu, “Sáng sớm Thần ca liền đến tìm tôi, bảo tôi hôm nay đi cùng... đi cùng ngài. Tôi nghĩ là hắn có chuyện, lại không nghĩ là sau khi hắn đi ra khỏi phòng của Chủ nhân thì đi thẳng đến Hình phòng.”

“Đi Hình phòng thì nhất định là bị tra tấn sao?”

“Người khác có thể không hắn, thế nhưng Thần ca xưa nay không đi Hình phòng, đi nhất định là bị phạt. Thần ca làm việc ổn thỏa, rất ít phạm sai lầm. Mấy ngày nay lại không có chuyện lớn gì, chẳng lẽ không phải là Tổng tiên sinh nói gì với Chủ nhân hay sao?” Đinh Mùi trẻ tuổi nóng tính, nhìn chằm chằm Chu Mộ Nhiên.

“Cậu cảm thấy tôi có thể nói cái gì mà có thể khiến cho hắn phạt thị vệ trưởng của hắn? Hay là nói Chủ nhân nhà cậu rất dễ dàng bị tôi ảnh hưởng?” Chu Mộ Nhiên cười nhạo. Một thằng nhóc mà thôi, cả ngày giả vờ lão luyện ổn trọng, còn không phải là rất nóng tính sao.

“Cái kia, cái kia...” Đinh Mùi quả nhiên bị Chu Mộ Nhiên dọa dẫm, trên mặt tất cả đều là mờ mịt, ngược lại là có chút giống một hài tử mười bảy tuổi.”Chúng ta nên làm như thế nào?”

“Đó là Chủ nhân nhà các cậu, cậu theo hắn lâu như vậy mà vẫn không hiểu hắn sao?” Chu Mộ Nhiên nở nụ cười, “Vuốt lông lừa, chỉ cần cậu đi mềm mại cầu vài câu liền được.”

“Làm sao có khả năng?” Đinh Mùi kinh ngạc há to mồm, “Anh lừa tôi à? Còn có, tại sao anh lại có thể gọi Chủ nhân như vậy? Cái gì mà chủ nhân nhà các cậu, đó là thượng phụ của anh! Anh phải tôn kính ngài ấy! Anh phải sùng bái ngưỡng mộ ngài ấy!”

“Sách.” Chu Mộ Nhiên nghiêng thân thể về phía sau, một tay che lỗ tai, trên mặt đều là vẻ ghét bỏ, “Không phải cậu thăm mền hắn chứ?”

“... Anh nói vậy!” Sau phút giây yên tĩnh ngắn ngủi, cổ họng Đinh Mùi đột nhiên đột phá cực hạn, ngay cả tài xế trước mặt cũng không nhận được phải dừng xe, ấn nút trò chuyện.

“Làm gì!” Đinh Mùi tức giận ấn nút.

“Đình thượng quan, không phải ngài ra tay với Phu nhân đấy chứ?”

“Cút!” Đình Mùi rống to rồi cúp điện thoại, lại quay đầu nhìn Chu Mộ Nhiên đang làm bộ dáng không liên quan, chỉ nhìn phong cảnh hai bên

Đình Mùi muốn nói lại thôi mấy lần, cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Con đường quay về luôn rất nhanh, Chu Mộ Nhiên bảo Đình Mùi gọi cho Hình phòng đợi hần quay về.

Người phụ trách Hình phòng là một người hầu trưởng khác, tính tình lạnh lùng nói ít, rất khó nói. Lần này ngược lại đáp ứng rất nhanh, hơn nữa còn bảo Đình Mùi thay hần thỉnh an Phu nhân.

Đình Mùi khá là không phục, thế nhưng nghĩ đến chuyện này còn phải nhờ đến mặt mũi của Chu Mộ Nhiên nên ỉu rĩ cúi đầu ngỏ ý cảm ơn.

Xuống xe, Đình Mùi liền theo Chu Mộ Nhiên đi thẳng đến thư phòng của Túc Liễu Nguyên, thế nhưng Đình Mùi chỉ dám đứng ở ngoài cửa không dám đi vào, nhìn cánh cửa kia như là nhìn một ngọn núi lớn

“Nếu không đi vào thì quỳ ở trước cửa đi.” Chu Mộ Nhiên nhàn nhạt nói. Đình Mùi ngẩn người một chút, lập tức trên mặt lộ ra một tia hiểu rõ. Đối phương đang bảo vệ hần, bằng không hần nói lộ hết, lại mang theo đối phương trở về cũng khó thoát khỏi việc bị phạt.

Mỹ Tử đứng hầu ở trước cửa, nhìn thấy hai người thì có chút khó hiểu, thế nhưng vẫn vào trong bẩm báo. Túc Liễu Nguyên vẫn tính cho Chu Mộ Nhiên mặt mũi, không chặn chờ liền để cho y đi vào.

“Túc vương, tôi có việc muốn hỏi.”

“Ta nói, em có thể gọi tên của ta.” Túc Liễu Nguyên để cây bút trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Chu Mộ Nhiên lộ ra biểu tình không hiểu, “Dư Thần vào Hình phòng có quan hệ với lời hần nói hôm qua với tôi?”

“Có quan hệ thì sao? Không quan hệ lại như thế nào?” Túc Liễu Nguyên không chút biến sắc mà nhìn thiếu niên đứng trước mặt. “Em muốn ra mặt vì hần?”

“Nếu như tôi là bầu bạn của anh thì Xích Diệp cung cũng có một nửa là của tôi.” Chu Mộ Nhiên cười “Nếu như tôi không phải thì làm sao tôi có thể đắc tội với người của gia chủ?”

“Nói như vậy, em là sợ đắc tội hần?” Túc Liễu Nguyên ần ần huyết thái dương, “Em yên tâm, đây là hần

tự biết là nói lỡ nên đến thỉnh tội.”

Chu Mộ Nhiên biết được tin tức mà mình muốn biết nên cũng thanh tĩnh lại.”Hắn nói cũng không sai, tại sao lại phải phạt.”

“Lúc không cần nói thì lại nói.”

“Chẳng lẽ tôi nên không biết gì để bị hổ đến chết hay sao?” Chu Mộ Nhiên không lùi một phân.

“Ai dám hại em!” Túc Liễu Nguyên đột nhiên tức giận, dọa Chu Mộ Nhiên nhảy dựng một cái. Nhìn thiếu niên sắc mặt trắng bệch, Túc Liễu Nguyên cố nén tức giận, chậm rãi giải thích.”Hắn ngông cuồng phỏng đoán ý của ta, phạt hắn là ý của ta. Ta đối với em không có ác ý.”

“Anh đến cùng có mục đích gì.” Chu Mộ Nhiên nhìn nam nhân cao to trước bàn, “Dù thế nào cũng sẽ không phải nhất kiến chung tình với tôi đây chứ?”

Túc Liễu Nguyên trầm mặc, mãi đến tận khi Chu Mộ Nhiên cho rằng đối phương sẽ không mở miệng thì mới nghe được lời nói chậm rãi của hắn, “Ai biết được.”

Bên trong ngực khí có rất nhiều cảm khái, làm cho gân xanh của Chu Mộ Nhiên kéo căng.

“Kỳ thực cha mẹ tôi cũng chưa chắc muốn tôi kết hôn với anh, hiện tại anh đuổi tôi đi cũng không có vấn đề gì. Mất mặt là chúng tôi, anh không có chuyện gì cả.” Chu Mộ Nhiên thật lòng mở miệng.

“Lời của em là thật lòng?” Túc Liễu Nguyên đột nhiên đứng dậy, đem Chu Mộ Nhiên bức đến góc tường.

“ ... ”

“Ta sẽ thật lòng theo đuổi em, làm cho em cam tâm tình nguyện gả cho ta. Đừng để cho ta nghe được câu nói như thế này một lần nữa.” Túc Liễu Nguyên mặt âm trầm đáng sợ.

Chu Mộ Nhiên hít sâu một hơi.”Cho dù tôi không thích nam nhân sao?”

Túc Liễu Nguyên ngay cả nghĩ cũng không có, chỉ nhấc tay, “Em sẽ thích.”

“ ... ” Chu Mộ Nhiên giận dữ.

“Em còn ít tuổi, chỉ cần hảo hảo hưởng thụ chỗ tốt của Xích Diệp cung là được, không cần nghĩ nhiều. Cho dù trời có sụp thì còn có ta đây.”

“Tôi nên tin sao? Nếu như tôi đi sai một bước thôi thì cha mẹ ca ca tôi sợ rằng sẽ lập tức biến mất khỏi thế gian này.”

“Nói hươu nói vượn.”

“Ngay cả năng lực cứu người cũng không có thì sau này ai còn dám nói thật với tôi.”

“...” Túc Liễu Nguyên chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình đau vô cùng, tiểu tử này đã nhận định là hắn muốn hại y, không biết làm sao trong lòng tất cả đều là tức giận.”Đi ra ngoài.”

“A?”

“Cút ra ngoài!” Ngự khí của Túc Liễu Nguyên lãnh đến cực điểm.

Chu Mộ Nhiên xoay người rời đi. Trêu đại lão hổ vẫn là nên trốn xa một chút, dù sao thứ cần biết hắn đã biết rồi.

Xem ra trong ngắn hạn, đối phương sẽ không hạ thủ với y, chỉ là ngày hôm nay Đinh Mùi muốn xui xẻo rồi. Chỉ mong quỷ ở trước cửa có thể giúp hắn thêm điểm.

Chu Mộ Nhiên trở về phòng không lâu, Dư Thần cũng đi qua.

“Dư đại ca anh đi ra?”

“Ngày hôm nay đa tạ Tổng tiên sinh, thế nhưng việc này là tôi không tốt, ngôn ngữ không thích đáng làm Tổng tiên sinh hiểu lầm.” Dư Thần quỳ một chân trên đất, Chu Mộ Nhiên muốn đỡ lên nhưng đối phương lại không chịu, “Tổng tiên sinh, chủ nhân xác thực không có ý hại ngài, mời ngài quên những lời mà ngày hôm qua Dư Thần nói.”

“Các anh thực sự là trung tâm.” Chu Mộ Nhiên mạnh mẽ không chỗ đánh, “Vẫn là đưa tôi về trường học đi. Nếu như có thể thì tôi muốn trọ ở trường.”

“Chuyện này...”

“Nha, được rồi, Đinh Mùi không sao chứ?”

“Đinh Mùi.” Dư Thần nở nụ cười, “Biện pháp của Tổng tiên sinh rất hữu hiệu. Chủ nhân vốn rất nổi giận nhưng nghe nói ngài bảo Đinh Mùi quỳ ở cửa thư phòng thì im lặng một lúc, sau đó miễn trừng phạt rồi cung, chỉ phạt 20 roi.”

“20 roi a.” Chu Mộ Nhiên mặc danh cảm thấy được phía sau lưng rét run, lúc trước y bị đánh 5 roi, hiện tại còn nhớ rõ sự đau đớn kia.

“Đã rất nhẹ. Nếu như bị đuổi ra Xích Diệp cung thì tiểu tử kia sẽ đập đầu tự sát.” Dư Thần cười khê. Trên mặt vẫn hờ hững như vậy nhưng nếu xem cẩn thận sẽ thấy có chút chân thành.

“Được, đưa tôi về trường đi. Còn chuyện trọ ở trường kia, anh hỏi hộ tôi một chút.”

“... Vâng” tuy rằng cảm thấy được việc này căn bản không khả năng nhưng Dư Thần vẫn cung kính gật đầu.

Ngày hôm nay náo động có chút lớn, lúc Chu Mộ Nhiên về trường học thì đã học xong tiết đầu, đang đến giờ ra chơi.

Dư Thần theo lệ không vào trường học, Chu Mộ Nhiên một mình đi vào. Vì để tránh cho phiền phức, lúc trở về Chu Mộ Nhiên cố ý thay quần áo khác, còn là quần áo của bản thân mua, hơn nữa còn mang theo mũ che nắng.

Thời gian sáng sớm quá gấp nên mọi người vẫn chưa thảo luận xong chuyện này, lúc này các nơi trong trường học đều là cảnh túm năm tụm ba thảo luận.

Chu Mộ Nhiên mắt sắc phát hiện một trong các mục tiêu liên vội vã đi theo.

Cô bé này tự nhiên cũng là một trong những nữ sinh nguyên thân ái mộ, Chu Mộ Nhiên muốn xác nhận lại những cô bé này một lần.

Chu Mộ Nhiên xưa nay không là bảo bảo lương thiện, nhìn hai bên không ai liên tục tiếp ném một ánh mắt cho Đậu Xanh..

Đậu Xanh hiểu, vội tới trước mặt, chế tạo cản trở cho nữ hài.

Chu Diệu Diệu chết sống không hiểu nổi, một mảnh cổ bằng phẳng như thế tại sao mình lại có thể ngã ra ngoài, chỉ cảm thấy đá đến cái gì vậy mà quay đầu lại xem lại không thấy gì cả. Ngã không nặng nhưng chỗ trên đùi lại bị thủng một lỗ hồng.

“Cậu không sao chứ?” Một người thiếu niên giống như trùng hợp đi ngang qua, vội vã chạy tới.

“A, không có chuyện gì.” Chu Diệu Diệu còn chưa kịp nói cái gì đã bị nam hài cao gầy này ôm lấy, đặt tới trên tầng đá. Trong túi móc ra khăn tay tiêu độc cùng với nước suối, cẩn thận lau qua miệng vết thương của cô rồi dán lên một miếng băng dán.

“Xong, cậu thử xem còn đau hay không?” Thiếu niên cười ngây ngô ngại ngùng.

“Cảm ơn, đã không quá đau.” Trên mặt Chu Diệu Diệu mang theo nụ cười cảm ơn.”Bên người cậu còn mang theo cái này a?”

“Trước đây thường bị thương nên mang theo. Tớ đưa cậu đến phòng y tế nhá?” Thiếu niên cười đến rất ôn hòa, “Vẫn là nên băng bó một chút ”

“Quá phiền phức cậu, đồng học.”

“Đều là đồng học. Tớ ôm cậu.” Thiếu niên ôm lấy Chu Diệu Diệu.

khi Chu Mộ Nhiên ôm lấy nữ hài suýt chút nữa quỵ xuống, không phải là do nữ hài quá nặng mà thực sự là thân thể này rất yếu. Vội vã bảo Đậu Xanh tiêu hao lực lượng linh hồn cải tạo thể chất mới không đến nỗi mất mặt.

“Tớ quá nặng đúng không, cậu...” Chu Diệu Diệu hiển nhiên trong nháy mắt cũng cảm giác đến đối phương vất vả, mặt đỏ bừng lên.

“Không nghiêm trọng, tớ chịu đựng được.” Chu Mộ Nhiên khoe miệng co giật, thầm nghĩ ta mới không công đâu. Công với ôm tuy rằng cũng nặng như nhau, thế nhưng công thì không theo đuổi được muội tử.”Chân của cậu có thương tích, công sẽ đựng phải.”

“...” Chu Diệu Diệu không nghĩ tới thiếu niên này cư nhiên sẽ tỉ mỉ như vậy.”Vậy tự tớ đi là được rồi.”

“Không được.” Chu Mộ Nhiên từ chối, “Vạn nhất thương đến xương thì sao?”

Hai người nhất ngôn nhất ngữ, cuối cùng cũng coi như là đến phòng y tế, một lần nữa băng bó một hồi, Chu Mộ Nhiên lại cố ý đưa đối phương đến phòng học.

Lúc này hai người nghiêm nhiên đã là thành bằng hữu.

“Tớ quá nặng, cậu nói xem tớ có nên giảm béo hay không a?” Chu Diệu Diệu đỏ mặt hỏi.

“”Ừm. Nhất định phải giảm béo.”

“Ai?” Chu Diệu Diệu lần đầu tiên gặp phải một nam hài thẳng thắn như vậy, nhất thời sững sờ.

“Lần sau tớ mới có thể ôm cậu đi xa hơn.” Chu Mộ Nhiên có vẻ như lơ đãng mở miệng.

“...” Trên mặt Chu Diệu Diệu đỏ bừng, ngay cả khi Chu Mộ Nhiên tạm biệt cô cô cũng không ngẩng đầu lên, càng quên hỏi tên của đối phương.

Nữ sinh xung quanh vây quanh lại, “Diệu Diệu, chân cậu làm sao thế? Nam sinh đưa cậu tới đây thật là soái a, là bạn trai cậu? Trường nào vậy?”

“Hắn học ở trường chúng ta đúng không?”

“Ồ, trường học của chúng ta cũng có suất ca nhưng sao tớ chưa từng thấy tiểu suất ca này bao giờ nhỉ?”

“Tại sao tớ lại cảm thấy giống cái người mà... người mà sáng sớm nhìn thấy ý?”

“Cái người mà đánh nhau á? Tổng Hi Nhan?”

38. Chương 38

“Hi Nhan. ” Vi Linh vẫy vẫy tay với Chu Mộ Nhiên.

“Tới.” Chu Mộ Nhiên ung dung thông thả đi tới, “Tớ mang theo đồ ăn, cùng ăn chứ?”

Trong tay Chu Mộ Nhiên mang theo hai túi giấy sạch sẽ, trong đó chính là thức ăn mà y đã đi mua ở nhà ăn trường sau khi đưa Chu Diệu Diệu về. Đó là một ít điểm tâm nhỏ vừa mới nướng xong, loại bánh bích quy, là thứ mà các cô gái đều thích ăn.

“Oa, ăn ngon. Tổng Hi Nhan chúng ta có thể ăn sao?” Những nữ hài xung quanh vây tới.

“Tổng Hi Nhan cậu trọng sắc khinh bạn a.” Nam sinh bên cạnh trợn tròn mắt nhìn, thế nhưng bọn họ không tiện cướp những món điểm tâm kia.

“Đương nhiên có thể ăn.” Chu Mộ Nhiên đương nhiên rất ôn nhu với những nữ sinh, đem túi cho bạn ngồi cùng bàn, một túi khác trực tiếp ném cho đám nam sinh, “Cho các anh em.”

Các nam sinh mở ra, mặt trong là một túi đồ ăn vặt đầy ụ, mọi người hoan hô không ngớt. Học sinh cấp ba đều là mười bảy mười tám tuổi, đang tuổi ăn tuổi lớn, nên lúc cơm trưa rất là đói bụng, có người hỗ trợ mang thức ăn miễn phí đương nhiên là cao hứng.

Chu Mộ Nhiên đứng trong đám nam sinh, bên cạnh có người đưa qua một điều thuốc, ánh mắt Chu Mộ Nhiên sáng lên. Mới từ cổ đại xuyên trở về, đã rất nhiều năm không hút thuốc, thật là có chút nhớ.

Chu Mộ Nhiên nghiện thuốc lá cũng không nặng, thể nhưng lúc phiền lòng thường hay hút một điếu

Trải nghiệm không giống nhau tạo nên khí chất cá nhân khác nhau. Chu Mộ Nhiên tuy rằng mang vỏ ngoài 17 tuổi của Tống Hi Nhan, thể nhưng nội bộ là của một nam nhân thành thực sống mấy đời, dáng vẻ dùng ngón tay kẹp thuốc đặc biệt có mị lực.

“Bộ dáng hút thuốc này của Tống Hi Nhan cậu nha, tớ nhìn đều đổ kị. Nếu như cậu là nữ nhân thì chắc chắn tớ sẽ kết hôn với cậu.” Nữ sinh đưa thuốc bên cạnh một mặt không nói gì, mặc dù cho thuốc là vì lấy lòng thể nhưng lại đem mấy người bọn họ so đến trong bùn.

Tống Hi Nhan là một quý công tử, khí chất đều có thể bức chết người, bọn họ lại giống một đám hán tử chân đất ngồi xổm ở góc tường nghỉ ngơi một chút.

Mà Chu Mộ Nhiên một bên hút thuốc một bên nghi hoặc, đều tiếp xúc hai người, cư nhiên đều không có ác ý đối với y, nhiều nữ nhân như vậy nếu thử từng người một thì chắc chắn sẽ rất vương chân vương tay, nghe được người bên cạnh nói chuyện, trừng mắt lại không nhịn được cười.

“Đừng có phí lời.” Chu Mộ Nhiên cười mắng. Ở cùng với những tiểu tử này cũng không tồi lắm, đều là học sinh rất đơn thuần a, có cái gì đều nói thẳng, rất nhanh mọi người liền hoà mình.

“Bọn nam sinh lại ở trong phòng hút thuốc.” Các nữ sinh nghe được mùi thuốc thì cau mày, thể nhưng khi quay đầu đi nhìn thấy dáng vẻ Chu Mộ Nhiên tà tà kẹp yên bằng ngón tay thon dài, chậm rãi hút một ngụm, mang theo cười nhạt nghe nam sinh khác nói chuyện thực sự là khốc chết.

“Làm sao bây giờ, tớ cảm thấy Tống Hi Nhan càng ngày càng soái.” Một đám nữ sinh nhỏ giọng thầm thì.

“Đúng a, trước đây tớ cảm thấy hắn rất âm trầm đáng ghét, không nghĩ tới cắt tóc liền soái như thế. Ai nha sớm biết khi đó tớ liền theo đuổi hắn a.”

Bên cạnh cửa sổ, hiệu trưởng đi theo phía sau chủ nhiệm giáo dục mới nhậm chức, cẩn thận mà lau mồ hôi lạnh, nhìn một đám nam sinh ngồi trên bàn học hút thuốc, môi động động, lại lau mồ hôi lạnh.

“Điện hạ, bọn họ...”

“Trở về.” Túc Liễu Nguyên mặt không hề cảm xúc, hắn tới vốn là vì hôn thê của mình cùng với nữ sinh trong trường kéo kéo ôm ôm, cho dù là đưa nữ hài đi đến phòng cứu thương thì cũng không được!

Thể nhưng đến nơi này, nhìn thấy dáng vẻ soái khí khi hút thuốc của đối phương, hắn lại sâu sắc luyện mộ, cuối cùng cũng không nỡ làm mất mặt y trước mặt mọi người.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là cùng theo Túc Liễu Nguyên trở lại phòng làm việc của hắn.

Căn phòng làm việc này ở bên cạnh phòng của hiệu trưởng, đó vốn là một căn phòng xếp nhưng đã được trang trí suốt đêm, căn phòng này được bảo đảm an toàn rất nghiêm ngặt, ngay cả hiệu trưởng cũng không thể đi vào.

“Xin các học sinh chú ý, xin các học sinh chú ý. Tổng Hi Nhan đồng học, xin lập tức đến văn phòng chủ nhiệm tác phong và kỷ luật. Tổng Hi Nhan đồng học, xin lập tức đến văn phòng chủ nhiệm tác phong và kỷ luật.”

Một đám học sinh đang tán gẫu bỗng sững sờ.

Cái văn phòng chủ nhiệm tác phong và kỷ luật này là cái quỷ gì? Trong trường học có cái này lúc nào vậy?

Chu Mộ Nhiên cũng sững sờ, thế nhưng vẫn đứng dậy.”Ai biết ở nơi nào?” Mọi người lắc đầu.

Được rồi.

Chu Mộ Nhiên một mặt mờ mịt đi ra khỏi phòng, vậy mà đã có người đứng đợi ở ngoài.

“Tổng đồng học, mời ngài cùng tôi.”

Một đường mờ mịt đi đến cái gọi là văn phòng chủ nhiệm tác phong và kỷ luật kia, người kia ra hiệu tự ý đi vào.

Cái gì vậy chứ? Chu Mộ Nhiên đẩy cửa ra, trên ghế bành cao to có một người đang ngồi, đang quay lưng về phía y ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Chủ nhiệm, chào thầy, em là Tổng Hi Nhan.” Chu Mộ Nhiên cẩn thận mà mở miệng.

“Ôm một bạn nữ sau lưng ta, hút thuốc sau lưng ta, lại còn ve vãn nam sinh. Em nói, ta cần trừng phạt em như thế nào?” Cái ghế chậm rãi chuyển qua, Túc Liễu Nguyên mặt không hề cảm xúc mà nhìn Chu Mộ Nhiên.

Ngọa tào!

Chu Mộ Nhiên sợ đến rút lui hai bước.

Không phải là sợ đối phương mà là thực sự quá bất ngờ.

“Tại sao anh lại ở trường học?”

“Như em thấy. Ta đáp ứng lời mời của trường học, thành chủ nhiệm tác phong và kỷ luật.”

“...” Căn bản không ai tin có được không!

Chu Mộ Nhiên khổ não cực kỳ.

Kể này là tới trường học để nhìn y, sau này y làm sao có thể đi thông đồng với muội tử trong mục tiêu, đi xem phản ứng của đối phương?

“Làm sao?” Túc Liễu Nguyên đứng dậy đi tới trước mặt Chu Mộ Nhiên, bức đối phương lùi về đằng sau, mãi đến tận khi dán lên tường.

“Lần trước ta đã nói, em làm sai thì phải bị trừng phạt.” Túc Liễu Nguyên đề lên Chu Mộ Nhiên, trực tiếp hôn xuống.

“Không phải nói thô tục mới bị —— a!” Sau khi bị thả ra, tâm tình Chu Mộ Nhiên hạ xuống bùn. Một nửa là không cách nào chống lại sức mạnh của Túc Liễu Nguyên, một nửa là bởi vì đối phương cảm thấy ở trường học, kế hoạch của y hoàn toàn không có cách nào thực thi.

“Nếu như em có tâm sự, có thể nằm ở trong lòng ngực của ta khóc, ta sẽ không để ý.” Túc Liễu Nguyên ôm Chu Mộ Nhiên vào lòng, hoàn toàn không nhìn sự giãy dụa yếu ớt của đối phương.”Bởi vì lúc em nỉ non ta cũng rất thích.”

Khóc cái đầu a, nhanh thả tôi ra mau, sắp nghẹt thở chết đại gia anh rồi!

Miệng bị sưng, tóc ngổn ngang, Chu Mộ Nhiên một mặt lệ khí cuối cùng đã được thả ra bởi vì Túc vương điện hạ vĩ đại còn có rất nhiều quân vụ cần phải xử lý cho nên phải chạy về trước buổi trưa.

Lúc tan học buổi trưa Chu Mộ Nhiên vẫn không tiêu được khí, bởi vì có người giám thị nên y không đáp ứng lại lời mời của một đám nữ sinh, chỉ là cùng một đám nam sinh cùng nhau ăn cơm, điều này làm cho một đám nữ sinh định mời y ăn cơm bắt đầu ai oán.

Ở cùng với nam sinh đương nhiên rất thoải mái, quan trọng nhất là có thể hỏi thăm rất nhiều chuyện. Ví dụ như trong trường học có những ai là hoa khôi của trường học.

Chuyện buổi sáng gây lên sự chú ý của mọi người, rất nhiều người nhìn người trong cuộc ở một bên nhỏ giọng thăm thì.

“Nam sinh này thật soái, còn biết đánh nhau.” Trong đó có một nữ hài mặt béo thở dài nói.”Tớ lại động tâm. Ô, Lưu Dong, nếu hần muối theo đuổi cậu thì cậu có đồng ý hay không?”

“Vẫn là thôi đi, gia cảnh tớ không tốt, vẫn là muốn nỗ lực học tập.” Nữ sinh bên cạnh trắng trẻo xinh đẹp, mỉm cười với mỗi một nam sinh chào hỏi cô.” Nam nhân chỉ có mặt thì không dùng được.”

“Cậu không cần là tốt rồi, ngược lại tớ rất yêu thích. Thế nhưng nghe nói trong nhà cậu ấy khá có tiền, khả năng sự tình sẽ không thuận lợi.” Nữ hài mặt béo nở nụ cười.

“Có tiền? Tớ thấy hẳn không giống a.” Nữ hài trắng trẻo nở nụ cười, trong lòng ám ám cười nhạo.

Trang phục toàn thân tổng cộng lại được đến 1 vạn tệ là tốt lắm rồi. Cho dù nhà hẳn có làm ăn thì nhất định cũng là sinh ý nhỏ không đáng nhắc tới. Tỷ tỷ ta mới không rảnh lãng phí thời gian để ý tới người như thế.

Cùng lúc đó Chu Mộ Nhiên cũng để ý tới nữ nhân này. Tống Hi Nhan là một người tương đối trạch, người mà cậu thích đều ở cùng trường, nhìn thấy mấy người xác thực cũng không lạ.

Thế nhưng người trước mắt này, sau khi đối mặt với y, lại nở ra nụ cười làm y cảm thấy không thoải mái.

“Đó là ai vậy?” Chu Mộ Nhiên thu tầm mắt lại, dùng cùi trỏ đẩy đẩy nam sinh bên cạnh

“Cô ấy, cậu không biết? Bạch y nữ thần a. Học bá cùng với hoa khôi đệ nhất của trường. Nghe nói cô ấy còn được cử đi học ở Học viện Hoàng gia.”

“Ồ.” Chu Mộ Nhiên ngẩn người, y biết Học viện Hoàng gia này, Dư Thần đã từng nhắc tới, là trường học chuyên môn thu dưỡng nhân tài cùng với con cháu Hoàng gia. Nguyên nhân Dư Thần nói cho Chu Mộ Nhiên chính là y tương lai nhất định sẽ học ở trường học này, bởi vì y là Túc vương phi, chỉ có cái này mới phù hợp với thân phận của y.

Nói cách khác, Chu Mộ Nhiên dù có tham gia cuộc thi hay không, điểm số có đủ hay không thì vẫn sẽ tiến vào

“Bạch y nữ thần?” Chu Mộ Nhiên kém chút bật cười. Đây là cái tên chó má gì vậy. Thế nhưng nhìn đối phương một thân trắng tinh, y có thể hiểu được lai lịch của cái danh hiệu này.

“Đúng a, rất nhiều người đều thích cô ấy a, tớ cũng rất thích. Cô ấy đối với mọi người rất tốt, đặc biệt ôn nhu thân thiết, có chuyện gì cũng không từ chối.” Nam sinh bên cạnh nói liên tục không ngừng, Chu Mộ Nhiên lại cảm thấy không thích hợp lắm.

Ánh mắt nữ nhân này không giống như người bên cạnh nói, cái gì thân thiết hữu hảo, toàn bộ là mặt ngoài, trong xương chính là một loại xem thường.

Chu Mộ Nhiên lóe lên linh quang trong đầu, dặn dò Đậu Xanh đi thăm dò cuộc đời của nữ sinh này.

Sau khi nghỉ trưa, Đậu Xanh cũng tra được tư liệu liên quan. Giống như các nam sinh nói, nữ nhân này quả thực chính là nữ nhân hoàn mỹ.

Da trắng, tướng mạo đẹp, thiện lương, học giỏi...

Chu Mộ Nhiên buồn bực, thiên hạ còn có người hoàn mỹ như vậy? Thế nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì y cũng đã xác định được mục tiêu tiếp theo, bây giờ mới gặp được ba người, còn thiếu mấy người, liền chờ tiếp tục tiếp xúc, tìm ra chân tướng.

Buổi chiều không có khóa học then chốt nào, Chu Mộ Nhiên nhận được điện thoại của Dư Thần liền trực tiếp trốn.

“Chuyện gì?”

“Trở về rồi hãy nói.” Dư Thần đón Chu Mộ Nhiên rồi trực tiếp đưa y về Xích Diệp cung.

“Chủ nhân muốn tạm thời ly khai cung, tối ngài trở về thì ngài ấy đã đi rồi.” Tiến vào Xích Diệp cung, Dư Thần liền nhỏ giọng giải thích cho Chu Mộ Nhiên.

Dù Chu Mộ Nhiên trở về nhanh, thế nhưng khi Chu Mộ Nhiên đi đến thư phòng thì đã thấy Túc Liễu Nguyên ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị xuất phát.

Túc Liễu Nguyên nhìn Dư Thần đang cúi đầu không nói gì.

“Anh thật muốn đi? Lúc nào trở về?”

Khuôn mặt bình tĩnh của Túc Liễu Nguyên khi nhìn thấy Chu Mộ Nhiên thì bắt đầu tan vỡ, “Tại sao em lại về?”

“Tôi quên đồ.” Chu Mộ Nhiên nháy nháy mắt, “Khi nào anh về.”

“Phải mấy ngày, ta sẽ về nhanh.” Thanh âm Túc Liễu Nguyên chậm rãi, Chu Mộ Nhiên không có cảm giác gì, Dư Thần cùng Mỹ Tử bên cạnh không nhịn được ngắc đầu nhìn một chút, bởi vì trong thanh âm nhiều thêm một chút ôn nhu không dành cho bọn họ.”Dư Thần, chăm sóc tốt em ấy.”

“Vâng, Chủ nhân.” Dư Thần khom người.

“Tôi có thể đến trường học ở không?” Đối phương đi rất nhanh, Chu Mộ Nhiên đành phải nói ra.

“Tại sao?” Túc Liễu Nguyên dừng bước, âm thanh lạnh xuống.

“Tôi sắp thi đại học, học tập còn có chút theo không kịp, cái kia...”

“Tùy tiện.” Túc Liễu Nguyên nhấc chân liền đi, đi ra vài bước thì lại dừng bước, nhấc tay về phía Mỹ Tử, Mỹ Tử hiểu ý, lấy ra một thanh súng lục bên người.

“Cái này em cầm lấy.” Túc Liễu Nguyên nhàn nhạt mở miệng, “Dùng phòng thân.”

“Ồ, súng lục F818, cái bộ dáng này thật giống như là phiên bản cải tiến.” Chu Mộ Nhiên bật thốt lên, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mấy người bên cạnh, đưa tay cầm lấy súng lục. “Trọng lượng giảm bớt, nếu như cân nhắc về vấn đề công kích thì hẳn là cải biến hộp cơ cùng cung đạn. Trọng lượng này, mặt trong nên chỉ có năm viên đạn đúng không? Nếu như theo như suy đoán của tôi thì nhẹ hơn một phần ba đúng không?”

“Làm sao cậu biết?” Túc Liễu Nguyên lôi Chu Mộ Nhiên vào thư phòng, trên mặt tất cả đều là hàn ý.

Mỹ Tử cùng Dư Thần chần chờ một chút, vẫn là đi theo.

“Tôi...” Chu Mộ Nhiên bây giờ mới nhận ra bản thân nói cái gì. Nguyên chủ thực sự là quá yêu thích máy móc súng đạn, mà Chu Mộ Nhiên gần nhất cũng luôn luôn nhớ lại những thứ này, cho nên trong lúc lơ đãng mới nói ra những lời như vậy.

“Nói.” Túc Liễu Nguyên để tay vào trên cổ Chu Mộ Nhiên, ấn Chu Mộ Nhiên lên vách tường, “Ai phái người tới?”

Sự tình quá mức đột ngột làm Chu Mộ Nhiên không phản ứng lại, khi y đổ cơ lên người đối phương thì đối phương cũng chỉ vỗ bàn mà thôi, vậy mà y mới chỉ là nói ra mấy câu đối phương cư nhiên có cử động muốn bóp chết y.

Không nói tới cái tay trên cổ y kia, chỉ riêng hàn ý trên người hẳn đã làm cho y không thể chịu được rồi, đây chính là người đã từng lên chiến trường giết người.

“Chủ nhân!” Dư Thần quỳ xuống trước cửa, cũng không phải là một đầu gối, mà là hai đầu gối.

“Đi ra ngoài.”

“Chủ nhân, Tổng tiên sinh không phải là gian tế, ngài hãy tha cho cậu ấy một lần.” Dư Thần run rẩy hai tay nhưng vẫn không lui ra, trái lại còn nói một lần.

Tình huống như thế xưa nay vẫn chưa từng xuất hiện ở Xích Diệp cung. Xích Diệp cung luôn luôn tuân lệnh với ý chí của Túc Liễu Nguyên, tất cả người hầu đều tuân lệnh hần tuyệt đối, sẽ không làm trái nửa phần, hiện tại lại vì một người có hiềm nghi mà cầu xin tha thứ, chống đối Túc Liễu Nguyên.

“Đi ra ngoài!” Túc Liễu Nguyên trầm xuống, mở miệng lần nữa, âm thanh lãnh nghiêm rất nhiều.

Dư Thần không thể làm gì khác hơn là lui ra, còn lại Chu Mộ Nhiên quả là nhanh sợ hãi tề rồi.

“Tôi tôi tôi... Tôi có thể giải thích.” Chu Mộ Nhiên giơ hai tay lên, “Tôi chỉ là yêu mến súng ống, rất quen thuộc với cái này.”

“F818 phiên bản 2 là vừa nghiên cứu phát minh ra, tầm bắn 700 mét, năm viên đạn, trọng lượng nhẹ hơn 496 g so với lúc trước, vừa vặn một phần ba.” Túc Liễu Nguyên thả xuống tay, “Cái thiết kế này, là xương quân sự Túc gia mất ba năm mới sản xuất ra, ngày hôm qua vừa mới đưa đến chỗ ta.”

Chu Mộ Nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.

Y cuối cùng cũng biết tại sao Túc Liễu Nguyên lại phản ứng như thế này.

Cái này thuộc về cơ mật quân sự, hơn nữa còn là cơ mật quân sự đệ nhất chỉ thuộc về Túc vương, nơi này nếu như bị kẻ địch xâm nhập thì Túc gia sẽ rơi vào kiếp vạn kiếp bất phục, tối thiểu quốc vương đương nhiệm chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội để nhổ cái gai này.

Mà số liệu mà y bật thốt ra quá mức tinh chuẩn, rất khó để cho người tin tưởng đây là y mới nhìn ra.

Chu Mộ Nhiên cười khổ.

Thế nhưng đây không phải là do y cố ý, khi nhìn thấy cây súng này, trong đầu y trực tiếp liền hiện ra số liệu của khẩu súng này, đây là thiên phú độc nhất vô nhị của nguyên chủ, thiên phú đối máy móc đã quen thuộc đến tận xương tủy.

Hiện tại y nói cái gì đều không quan trọng, then chốt là Túc Liễu Nguyên có thể tin hay không.

Chờ chút, đây sẽ không phải là năng lực mà nguyên chủ lưu lại cho y đấy chứ?

Chu Mộ Nhiên nghi ngờ không thôi, nếu như đúng thì nó đủ hồ.

“Làm sao tin tưởng người?”

“Thử nghiệm tôi, cầu anh đấy.” Chu Mộ Nhiên xưa nay chưa từng chờ mong bị kiểm nghiệm như thế. Dù thế nào thì cũng hơn nhiệm vụ thất bại nhiều.

“ ... ”

“Thật sự, tôi chính là cái loại thiên tài trong truyền thuyết kia, tuyệt đối là ít thấy!” Chu Mộ Nhiên một mặt cầu tin tưởng.

39. Chương 39

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Chu Mộ Nhiên, Mỹ Tử rất nhanh đưa một số thứ đến, Dư Thần cũng mặt dày theo vào.

Thiên phú của nguyên chủ không thể nghi ngờ, những thứ đồ này Chu Mộ Nhiên cũng ôn tập qua cho nên rất nhanh liền phân rõ được những loại súng này. Chu Mộ Nhiên càng nói càng hưng khởi, nam nhân rất ít người có thể không hứng thú đối với những thứ này.

Thế nhưng theo lời nói của Chu Mộ Nhiên, mấy người trong phòng dần dần hiện lên thần sắc khác thường.

Mười cây súng ống, không nói sai một cái nào, hơn nữa còn có thể nói được trọng lượng cùng phương hướng cải tạo của những thứ ấy, chuyện này quả thật không phải là người.

Không phải Túc Liễu Nguyên lòng dạ chật hẹp, chỉ là chuyện này rất quan trọng, quan hệ đến quá nhiều người cho nên hắn không thể dễ dàng yên tâm.

Túc gia không chỉ là Túc gia của riêng hắn, đó cũng là Túc gia của Phụ vương, càng là Túc gia của những người dưới trướng, cho nên nó không thể chịu một chút tổn thất nào, cho dù đó có là người hắn thích.

“Những lời tôi nói là sự thật.” Chu đại ảnh để một mặt bi thương, nỗ lực trưng ra ánh mắt vô tội và chính trực, nhìn Túc Liễu Nguyên.

Ánh mắt ảm ảm mang theo lệ quang vô tội kia làm cho Túc Liễu Nguyên run lên, hàn ý trên người đều bị xóa đi.

“Các người đều đi ra ngoài.” Túc Liễu Nguyên phát tay một cái.

Mỹ Tử cùng Dư Thần liếc mắt nhìn nhau, khom người lui ra.

Chu Mộ Nhiên thối lui về phía góc tường, nỗ lực đấu tranh tư tưởng.

Khả năng đánh đổ đối phương không cao, thế nhưng nếu như tấn công bất ngờ thì có khả năng có thể đánh ngất đối phương, sau đó đào tẩu. Thế nhưng vấn đề sau đó sẽ rất nhiều, ví dụ như cha mẹ cùng ca ca y thì làm sao bây giờ, đối phương tuyệt đối sẽ không buông tha y, còn có... A ——

Chu Mộ Nhiên phục hồi tinh thần lại, môi bị người mạnh mẽ mà hôn.

“A ——” Chu Mộ Nhiên đưa tay đẩy, lồng ngực của đối phương cứng rắn, căn bản không phải là thứ mà cánh tay nhỏ bé của y có thể đẩy.

Gắn bó quần quýt chốc lát, Túc Liễu Nguyên lặng lẽ thả ra Chu Mộ Nhiên.”Xin lỗi, thất thố. Lần sau không cần câu dẫn ta ở trước mặt người khác như vậy.”

“!!!” Chu Mộ Nhiên giơ tay xoa khoe miệng một chút, nỗ lực nặn ra một nụ cười, “Vương, một cái hôn, người ta còn không đủ đâu.”

Túc Liễu Nguyên nhìn Chu Mộ Nhiên một cái, trên mặt hiếm thấy hiện qua một tia giãy dụa, cuối cùng vẫn là lý trí chiến thắng kích động, động viên nói, “Ta sẽ nhanh chóng trở lại, ngoan.”

“...” Chu Mộ Nhiên một cước đạp lặn cái ghế bên cạnh, “Anh còn cho rằng đó là thật a?”

“A?” Túc Liễu Nguyên một mặt đại ra, hoàn toàn không hiểu rõ.

Thế nhưng xem biểu tình bưng bình trên mặt hắn, Chu Mộ Nhiên liền biết hắn lại hiểu lầm.

Trời đất chứng giám! Y thực sự không phải muốn tìm bất mãn mới đạp ghế!

“Ta cuối cùng lại hỏi một vấn đề...” Túc Liễu Nguyên kéo ghế tới, đặt trước mặt Túc Liễu Nguyên.

“Rơi mất một cái đinh ốc.” Chu Mộ Nhiên hữu khí vô lực nói.

“Cái này không phải là thử thách... Ngồi xuống.” Túc Liễu Nguyên sững sốt một chút nói, “Ta muốn hỏi em, có đồng ý gia nhập Túc gia hay không.”

“Ai?” Chu Mộ Nhiên lúng túng hỏi, “Anh tin tôi?”

“Nhìn đến ánh mắt yêu thương tha thiết của em, ta liền biết em sẽ không phản bội ta.” Túc Liễu Nguyên sờ sờ đầu Chu Mộ Nhiên, “Em chỉ cần nói cho ta biết, em có đồng ý gia nhập Túc gia hay không.”

Ánh mắt yêu tha thiết, đó là cái quỷ gì?

Thế nhưng lúc này Chu Mộ Nhiên cũng không rảnh tính toán những cái khác, cúi đầu suy tư một hồi hỏi nói: “Túc gia, có thể bảo vệ cả gia đình tôi bình an sao?”

Lúc này thiên phú của y đã bại lộ, nếu như Túc Liễu Nguyên có thể bảo vệ cả nhà của y, y nguyện ý thử một lần.

“Em là bầu bạn của ta.” Trên mặt Túc Liễu Nguyên nghiêm túc cực kỳ, quỳ một chân trên đất đặt tay của Chu Mộ Nhiên lên lòng bàn tay, giống như đang thề ước vậy, “Ta một đời đều sẽ bảo vệ em.”

“Tốt lắm, chúng ta thành giao, từ hôm nay trở đi chúng ta liền là đồng bọn hợp tác.” Trên mặt Chu Mộ Nhiên cũng nghiêm túc, “Hôn ước có thể giải trừ sao?”

“... Em nằm mơ.” Túc Liễu Nguyên nhếch môi bỏ ra mấy chữ này.

Chu Mộ Nhiên bị đảng hoàng đưa về đến trường học, Túc Liễu Nguyên dựa theo kế hoạch ly khai, thế nhưng trước khi đi đã nâng cấp bậc bảo vệ của Chu Mộ Nhiên lên đến cao nhất, bên người Chu Mộ Nhiên mặc dù nhiều hai tên bảo tiêu thế nhưng chỉ cần nghĩ đến không còn bị người nào đó ẩn ở trong văn phòng mãnh liệt thân thiết thì tâm tình vẫn vô cùng tốt.

“...” Chu Mộ Nhiên cùng với hai tên người hầu bên người mất to mắt nhỏ nhìn nhau, bên người có hai cái đèn pha siêu cấp lớn, làm sao có thể thăm dò muội tử?

“Tổng tiên sinh, ngài có thể coi như chúng tôi không tồn tại.” Đinh Mùi bên trái mở miệng nói.

“Ừm.” Đường Dần bên phải cũng mở miệng theo. Hai người bọn hắn được cử đến đây để bảo vệ chủ yếu là vì tuổi của hai người khá là nhỏ, đều là mười bảy mười tám tuổi, trực tiếp giả mạo học sinh không có bất luận áp lực gì.

Túc Liễu Nguyên vốn định đình chỉ việc đi học của Chu Mộ Nhiên, trực tiếp ở nhà học tập. Huống hồ cái loại thi đại học gì đó chỉ là một cách để bách tính bình thường đổi đời, còn đối với những người quyền cao chức trọng như bọn họ thì không có bất kỳ tác dụng gì cả.

Thế nhưng Chu Mộ Nhiên chết sống kiên trì, vậy ở Xích Diệp cung, nhiệm vụ của y làm sao có thể hoàn thành? Chỉ ít còn có năm muội tử còn chưa thăm dò đâu!

Dung mạo của Đinh Mùi xinh đẹp vô cùng, là loại mang khuôn mặt trẻ trung tương đương. Đường Dần liền điệu thấp nhiều lắm, dung mạo đoan chính, phi thường anh khí.

“Các cậu xác định không quấy nhiễu tôi làm việc sao?”

“Sẽ không.” Hai người trăm miệng một lời.

“Sẽ hỗ trợ sao?”

“Nếu như ngài yêu cầu.” Hai người lại lần nữa trăm miệng một lời.

“Nếu như... Tôi có một số việc không thể nói cho chủ nhân các cậu biết thì sao?” Chu Mộ Nhiên thăm dò một câu.

Đường Dần cùng Đinh Mùi liếc mắt nhìn nhau, “Sẽ không phản bội chủ nhân, sẽ không làm cho ngài gặp nguy hiểm là được rồi.”

“Vậy thì không thành vấn đề.” Trên mặt Chu Mộ Nhiên tất cả đều là ý cười, “Tuyệt đối sẽ không để cho các cậu phản chủ, tôi cũng tuyệt đối không để cho bản thân bị thương.”

Đường Dần cùng Đinh Mùi gật đầu, cảm thấy việc này rất đơn giản, bởi vì lúc này Tống Hi Nhan vẫn chưa bộc lộ thân phận ra ngoài ánh sáng, chỉ cần những hành vi bất ngờ thì cơ bản rất an toàn.

Chu Mộ Nhiên lộ ra một biểu tình âm mưu thực hiện được, tuy rằng trong mắt của Đinh Mùi cùng Đường Dần thì nụ cười này chính là biểu đạt sự vui mừng.

Nhưng rất nhanh, hai người này liền hối hận rồi, phi thường hối hận. Bởi vì Chu Mộ Nhiên sai hai người làm một vở kịch lưu manh chặn đường em gái, tuy rằng chỉ ngăn cản bốn người.

Chu Mộ Nhiên hài lòng vượt qua một ngày, ngày hôm nay lại quét bốn muội tử, mục tiêu thanh lý phần lớn, chỉ còn dư lại ba người cuối cùng.

Túc Liễu Nguyên không ở nhà, Chu Mộ Nhiên mừng rỡ tự tại, mang theo hai tên cận vệ về mặt ủ rũ ăn cơm, tán gẫu biểu hiện sự biết ơn.

“Ồ, kia không phải là?” Một nữ hài hơi mập sáng mắt lên.

“Lại nhìn thấy cái gì?” Thiếu nữ quần trắng bên cạnh liếc nữ hài một cái, “Tháng này cậu đã đổi ba tên bạn trai rồi.”

“Lần này là cực phẩm.” Dung mạo của nữ hài mặt béo tuy không diễm lệ như nữ hài quần trắng, thế nhưng khí chất không tệ, quần áo trên người cũng là hàng hiệu xa xỉ.

“Lại là hắn.” Nữ hài quần trắng nhìn theo tầm mắt của nữ hài mặt béo, nhìn thấy gương mặt quen thuộc thì khẽ mỉm cười, “Cậu đối với hắn thực sự là chân tình, không bằng bao dưỡng hắn?”

“Tớ thật sự có ý định này.” Nữ hài mặt béo gật đầu, trên mặt lộ ra sự mê luyến.” Chỉ là không biết tại sao lại tới nơi này ăn cơm, nơi này không phải là có chút tiền liền có thể đi vào.”

Quần trắng nữ hài lắc đầu một cái, người bạn này của ả chính là một tên háo sắc, nếu không phải trong nhà có quyền thế, ở tương lai không xa ả có thể dựa vào được thì ả mới không tính kế để trở thành bạn tốt của cô ta đâu.

Trong lòng ả mặc dù xem thường đối phương vô cùng thế nhưng cũng không dám lộ ra.

“Hắn tên gì?”

“Tổng Hi Nhan.” Nữ hài mặt béo nhìn Chu Mộ Nhiên, mắt tập trung đáp.

“Cái gì?” Chén rượu trong tay nữ hài mặt trắng bị đổ, trên mặt một mảnh kinh ngạc.

“Lưu Dong cậu đang làm gì thế?” Mặt béo nữ hài thu hồi tầm mắt, nhìn thấy một bãi nước trên bàn liền cau mày nói

“Không cẩn thận làm đổ.” Lưu Dong vội vã cúi đầu, nỗ lực ức chế tâm tình, “Cậu vừa nói hắn tên gì?”

“Tổng Hi Nhan nha, hiện tại ở trường học chúng ta nổi danh như vậy, cậu cư nhiên chưa từng nghe nói?” Nữ hài mặt béo hơi kinh ngạc, lập tức lại an tâm, “Cậu nha, quá chuyên chú học tập, phụ thân tớ không phải đã nói sẽ cử cậu đi học ở Học viện Hoàng gia rồi sao, cậu thả lỏng một chút. Thanh xuân tươi đẹp nên hảo hảo hưởng thụ mới đúng.”

“Được, tớ nghe lời cậu.” Lưu Dong nỗ lực áp chế bất an trong lòng, “Cậu muốn theo đuổi hắn sao? Vậy tớ đi trước nhé?”

“Không tốt, nhiều người quá. Ồ, hắn lại đây?”

“Hai người trông rất quen mắt, có phải tôi đã từng gặp qua ở đâu rồi không?” Chu Mộ Nhiên cầm lấy một chén rượu lại đây.

Chủ yếu là ăn một bữa cơm đều có thể gặp phải mục tiêu nhiệm vụ, có thể xác nhận một là tốt nhất.

“Nha, vậy cậu cảm thấy chúng ta đã từng gặp ở chỗ nào a?” Nữ hài mặt béo mỉm cười để ra một vị trí

“Là trong mơ chẳng?” Chu Mộ Nhiên cười rất mất tự nhiên, lời nói lại vô cùng trực tiếp.

“Cậu thật biết nói chuyện, đáng tiếc trí nhớ không tốt, chúng ta là đồng học cao trung năm ba đó. Tuy rằng không là một lớp.” Nữ hài mặt béo cười, “Tớ tên là Hàn Kiều, đây là Lưu Dong.”

“Vậy thì không phải trí nhớ tớ không tốt, mà là duyên phận của chúng ta không đến.” Chu Mộ Nhiên cười khê. Nhìn ra được nữ hài tên là Hàn Kiều trước mặt này có ấn tượng rất tốt với y, thế nhưng một người khác nửa ngày vẫn không thấy nói chuyện với y một câu.

“Những lời này của cậu là học được ở nơi nào vậy, bình thường dùng để tán gái đúng không?” Hàn Kiều ngược lại rất cao hứng Lưu Dong không nói lời nào, dù sao nếu so ra thì Lưu Dong vẫn xinh đẹp hơn.

“Những câu nói này tuy rằng không phải bắt nguồn từ tớ, nhưng lại do tớ nói.”

“Ai nha, tớ đều bị cậu làm mệt chết.” Trên mặt Hàn Kiều nổi lên rặng đỏ, tuy rằng nàng đã kết giao rất nhiều bạn trai, trong đó còn có mấy tên tiểu bạch kiếm mà nàng bao dưỡng, thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy một nam nhân nói lời tâm tình êm tai như vậy.

Hàn Kiều cùng Chu Mộ Nhiên nhiệt liệt trò chuyện, Lưu Dong bên cạnh hầu như muốn xé rách khăn tay trong tay.

Tại sao! Tại sao nam nhân này lại có thể trở nên soái khí như thế!

Lớn lên đẹp trai, còn có thiên phú, chờ hần nghiên cứu ra thì sẽ giống hệt như trước khi ả trọng sinh, chèn ép ả gắt gao, không để cho ả một chút không gian nào để phát huy cả.

Trước khi trọng sinh, Tống Hi Nhan đã từng theo đuổi ả, tuy rằng ả từ chối, thế nhưng đối phương tại sao lại có thể tuyệt tình như thế, dưới tình huống ả chủ động cởi áo cởi thắt lưng vẫn từ chối sự lôi kéo của ả như cũ, hại ả không thể hoàn thành nhiệm vụ lôi kéo, bị chủ nhân của ả ném cho thuộc hạ cưỡng gian đến chết.

Hần làm sao dám, hần làm sao dám tuyệt tình như thế. Cái gọi là ái mộ, cái gọi là yêu mến, đều là giả hay sao?

May là trời cao cho ả cơ hội sống lại, cho ả cơ hội báo thù. Cả đời này ả phải lấy được tư liệu thiết kế trước khi đối phương vẽ ra bản vẽ đầy đủ, lại làm cho đối phương không thể chết tử tế được, lúc này mới có thể giải mối hận trong lòng của ả.

Nhưng là, bây giờ lại là tình huống gì chứ? Tại sao tên Tống Hi Nhan âm u xấu xí lại có thể đẹp trai như thế, hơn nữa miệng lại ngọt đến mức có thể mê chết người?

Nếu như hần được đến Hàn Kiều chống đỡ, vậy thì làm gì còn đường sống cho Lưu Dong ả! Sống lại một đời không phải vẫn lại bị hần áp chế gắt gao hay sao, sống nhục nhã cuối cùng chết đi...

Không, không thể! Ắ quyết không cho phép lịch sử tái diễn.

Hết chương 39.

40. Chương 40

Nghĩ tới đây, Lưu Dong ngồi không yên, không khỏi dùng ánh mắt ra hiệu với Hàn Kiều.

“Thật không tiện a, bọn tôi muốn đi phòng rửa tay một chút.”

“Chủ nhân, tâm tình của nữ nhân đối diện rất không thích hợp!”

“Người xâm nhập vào trí nhớ của cô ta xem sao.”

“... Đó là nhân vật mục tiêu, không có cách nào xâm nhập.” Đậu Xanh vẫn cao chưa đến bàn ăn, đứng ở bên cạnh bàn lộ ra biểu tình tội nghiệp. Đáng tiếc người duy nhất nhìn thấy nó là chủ nhân của nó lại không nhìn nó lấy một cái.

“Nha, quên.” Chu Mộ Nhiên không hề áy náy nói với đối phương, đưa tay gọi người phục vụ qua muốn một ly rượu đỏ.

“Lưu Dong, cậu làm gì a? Có chuyện gì không thể ngày mai rồi nói?” Hàn Kiều tiến vào phòng rửa tay rất không cao hứng mở miệng.

“Hàn Kiều, cậu trước tiên đừng nóng giận. Tổ sực nhớ ra một chuyện, tên Tống Hi Nhan kia hình như có rất nhiều bạn gái!” Lưu Dong do dự nói, “Tổ đang thắc mắc tại sao tên của hắn lại có thể quen tai như vậy, tổ từng nghe nói qua có nữ hài hẹn hò với hắn a.”

“Thật không? Vậy thì như thế nào?” Hàn Kiều sửa sang lại dung nhan trước gương, “Nam sinh soái khí như thế, lại biết đánh nhau, không có bạn gái mới là chuyện kỳ lạ.”

“Nhưng là, hắn...”

“Có quan hệ gì, tổ lại không là muốn kết hôn cùng hắn, chỉ là hẹn hò trên giường mà thôi.” Hàn Kiều chỉnh trang xong xuôi, “Nếu không cậu về trước đi? Ngày mai tổ gọi cậu sau?”

“Hàn Kiều...” Lưu Dong hô hai tiếng, đối phương cũng không quay đầu lại, lưu lại Lưu Dong đứng một mình trong phòng rửa tay, trên mặt là vẻ tàn nhẫn cùng quyết liệt.

Chu Mộ Nhiên đương nhiên không có hứng thú gì với Hàn Kiều, nhìn thấy quay trở lại chỉ có một mình nàng, làm bộ lơ đãng hỏi thăm một câu, trao đổi số điện thoại cùng với Hàn Kiều liền cùng với hai người Đường Dần ly khai.

“Tổng tiên sinh, không phải là ngài coi trọng nữ nhân kia chứ? Nữ nhân kia vừa già vừa xấu, ngài không thể vì một nữ nhân như vậy mà phản bội chủ nhân!” Đinh Mùi luôn luôn trầm mặt, đến khi lên xe cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng.

“Nha?” Chu Mộ Nhiên đang cúi đầu phân tích Lưu Dong, nghe được Đinh Mùi mở miệng, ngẩng đầu lên, phi thường nghiêm túc nói, “Vậy thì Đinh Mùi cảm thấy tôi ở cùng với một nữ nhân như thế nào thì mới không phản bội chủ nhân nhà cậu?”

“Đương nhiên là phải tài giỏi, còn phải vóc người đẹp, dài đến phiêu... Chờ chút! Tôi không phải ý này!” Đinh Mùi nổi giận, “Ngài không thể phản bội chủ nhân.”

“Tại sao?”

“Chủ nhân hần lớn lên đẹp trai, vóc người cũng tốt, hơn nữa công phu lại phi thường cao. Tối quan trọng chính là ngài ấy là một người phi thường đáng kính, một người đàn ông tốt như vậy kiếm đâu ra chứ! Chủ nhân có thể coi trọng ngài, chuyện này quả thật là phúc phận trời cho, ngài tại sao lại có thể làm chuyện có lỗi với chủ nhân chứ!”

“Khục khục.” Đường Dần rót hai chén rượu, một chén đưa cho Chu Mộ Nhiên, tiếp đó ho nhẹ hai tiếng, “Đinh Mùi, chú ý tôn ti.”

“Tôi!” Đinh Mùi hiển nhiên còn có một bụng lời muốn nói, nhưng cũng chỉ nén trong bụng.

“Đinh Mùi à? Có phải cậu thăm mền Túc Liễu Nguyên hay không?” Chu Mộ Nhiên nhấp một ngụm rượu.

Chuyện của Lưu Dong còn cần tiếp tục tiếp xúc mới biết xảy ra chuyện gì, ánh mắt phòng bị cùng chán ghét kia không phải là làm bộ. Suy nghĩ một chuyện hồi lâu y cũng mệt mỏi, vừa vặn cảm lấy Đinh Mùi đùa một lúc, thả lỏng tâm tình.

Quả nhiên, sau một khắc Đinh Mùi kém chút nữa là nhảy lên khỏi chỗ ngồi, “Tổng tiên sinh làm sao có thể gọi thẳng tên của chủ nhân chứ!”

“Làm sao? Hần không là vị hôn phu của tôi sao? Tại sao tôi không thể gọi tên hần?” Chu Mộ Nhiên tựa ở ghế sofa, liếc nhìn Đinh Mùi, đùa đùa nhỏ chơi thật vui.

“Coi như thành phu thê, ngài cũng không thể gọi như thế a!” Đinh Mùi quả thực muốn khóc. Từ nhỏ hần đã không còn phụ thân, là Túc Liễu Nguyên mang theo hần ở bên người nuôi lớn, phần cảm tình này vô cùng thâm hậu, Đinh Mùi cũng coi Túc Liễu Nguyên như thần.

“Cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi đâu.” Chu Mộ Nhiên nhắc nhở.

“Vấn đề gì.” Đinh Mùi ngẩn ngơ. Đường Dần bên cạnh thực sự không nhận được, cười ra tiếng.

Từ nụ cười này của Đường Dần, Đinh Mùi cũng phản ứng lại, “Tổng tiên sinh không cần đùa kiểu này! Bắt đầu từ ngày hôm sau, tôi sẽ dạy ngài cách sử dụng súng ống.”

“Còn có chương trình học này?” Chu Mộ Nhiên cau mày. Y là một tên lười, không cần động thì nhất định không động. Huống hồ khi y tới nơi này, Tống Hi Nhan đã nói với y rồi, bản vẽ do hắn thiết kế ra có thể thay đổi lịch sử, hi vọng y có thể vẽ ra một lần nữa, thay đổi trang bị biên cảnh Đế quốc, sớm ngày tiêu diệt sạch sẽ Yêu tộc ở biên cảnh.

Đối với lời giải thích của Tống Hi Nhan, Chu Mộ Nhiên lúc đầu còn không coi là thật, người lợi hại như thế làm sao lại có thể chết thảm như vậy.

Cho tới hôm nay, Chu Mộ Nhiên mới bừng tỉnh, những thứ trong trí nhớ đó không phải là nhật không. Cái năng lực chỉ cần nhìn thấy vật là có thể phân tích một đồng thứ như thế không phải chỉ cần có năng khiếu mà còn cần nỗ lực tương ứng.

Cho nên bắt đầu từ hôm nay Chu Mộ Nhiên định tăng thêm thời gian học tập cho bản thân, bắt đầu từ bảy giờ chiều đến mười một giờ, ở thư phòng học tập máy móc, mau chóng vẽ ra bản vẽ hoàn chỉnh trong trí nhớ.

Ngày hôm nay lúc Túc Liễu Nguyên đi đã dặn dò buổi tối thêm bài tập cho y, tối thiểu thể chất phải tăng lên. Chu Mộ Nhiên vui vẻ gật đầu.

Cho dù có nhiều người bảo vệ y đến thế nào đi chăng nữa thì bản thân càng trở nên mạnh mẽ hơn mới là quan trọng nhất. Y vốn tưởng chỉ có tập luyện thể chất, kết quả hiện tại còn nhiều thêm một phần huấn luyện súng ống, lúc này đã vô hình chung chiếm mất thời gian học tập của y.

“Bình thường ăn cơm tối lúc mấy giờ?” Chu Mộ Nhiên xuống xe, vừa đi vừa nói.

“Sáu giờ.”

“Dựa theo tình huống bình thường bốn rưỡi tôi tan học, sau này hai tiết cuối cùng mỗi ngày tôi đều không học, đảm bảo trước bốn giờ sẽ trở về, sau đó tiến hành huấn luyện thể năng cùng súng ống. Cơm tối chuyển đến bảy giờ, làm thức ăn đơn giản, bảo đảm có thể ăn xong trong vòng nửa giờ. Thời gian còn lại tôi sẽ tự làm chủ, thuận tiện, chuẩn bị cho tôi một ít tư liệu để trong phòng. Tôi sẽ đưa danh sách cho các cậu.”

“Vâng.”

Chu Mộ Nhiên đưa một vài thứ gì đó vào trong thông tin khí, gửi đi cho hai người, “Trễ nhất là tối mai chuẩn bị đầy đủ những thứ này cho tôi.”

“Vâng.”

Đinh Mùi cùng Đường Dần cùng sau lưng Chu Mộ Nhiên liếc mắt nhìn nhau, kế hoạch sử dụng thời gian cùng với mục lục tài liệu này hiển nhiên đối phương đã làm xong từ trên xe. Nhưng bọn họ ăn cơm ở khu thứ ba, vốn cũng không cách xa nhà mấy, chỉ là mười mấy phút trên đường, lại trừ đi thời gian Đinh Mùi đấu võ mồm với đối phương...

Trên mặt hai người xẹt qua vẻ ngơ ngác. Vị Tổng tiên sinh này có khả năng là thâm tàng bất lộ, không giống như biểu hiện bên ngoài.

Nghĩ như vậy, hai người càng thêm khâm phục chủ nhân nhà mình.

Vẫn là chủ nhân lợi hại, cứ nhiên ngắm vài lần liền chọn trúng một vị Vương phi lợi hại như vậy, quả thật là thần.

Lúc này đã là bảy giờ tối, ở phòng ăn chậm trễ thời gian hơi dài. Chu Mộ Nhiên cùng Đường Dần đến phòng huấn luyện luyện tập thể năng.

Đây là điều mà Chu Mộ Nhiên rất hy vọng, thân thể nguyên thân quanh năm trạch, tuy rằng vóc dáng không lùn nhưng lại quá suy yếu.

Lấy chuyện lúc trước y đánh nhau với Đinh Mùi để nói đi, nếu không phải Đinh Mùi không dám dả thương y, chỉ sợ y đã sớm ngã xuống. Chống đỡ lấy y tất cả đều là chiêu thức tinh diệu mà không phải là sức mạnh.

Đường Dần là người thích rèn luyện nhất trong số những người hầu trưởng, đến phòng huấn luyện liền theo thói quen bỏ đi áo khoác, lộ ra cánh tay rắn chắc cùng với tám khối cơ bụng.

“Oa.” Chu Mộ Nhiên ánh mắt nóng bỏng nhìn, hận không thể đi lên mò hai cái.

Đinh Mùi một mặt đề phòng cướp che ở trước mặt Chu Mộ Nhiên một mặt nhắc nhở Đường Dần mặc quần áo vào.

“Mặc quần áo làm gì?” Đường Dần một mặt ngốc manh.

“Để trần như thế quá thất lễ với Phu nhân!” Đinh Mùi thiếu nữa là hét lên: Cậu không nhìn thấy y sắp chảy nước miếng rồi sao! Vạn nhất thông đồng Tổng Hi Nhan chạy đi, không phải là cấm sừng chủ nhân sao!

“Để trần đi, có thể kích lệ tôi!” Chu Mộ Nhiên mắt không rời cơ bụng đối phương, hăm mộ mở miệng.

“Cậu xem, Tổng tiên sinh không thêm đề ý! Chúng ta bắt đầu đi!” Đường Dần hoàn toàn không hiểu sai.

Nhìn hảo vóc người, rèn luyện cũng hăng hái! Chu Mộ Nhiên thầm nghĩ. Thế nhưng mười phút sau y liền hối hận muốn chết.

Cổ thân thể này thực sự quá kém, lại thêm Đường Dần nghiêm túc thực hiện kế hoạch của Túc Liễu Nguyên, phải rèn luyện được Chu Mộ Nhiên trong khoảng thời gian ngắn, cho nên cường độ thực sự là không nhỏ.

Sau một tiếng Chu Mộ Nhiên hầu như hư thoát, thiếu chút nữa là không thể tự mình trở về phòng chứ đừng nói là ngồi ngâm bồn tắm.

“Phu nhân, ngài có điện thoại.” Bên ngoài phòng tắm Dư Thần nhẹ giọng nhắc nhở.

“Hả? Nhận đi.”

“Ngài... phải chuẩn bị tâm lý.”

“?” Chu Mộ Nhiên mặt mày đại não hoàn toàn không phản ứng kịp. Một giây sau, cái gương lớn đối diện bồn tắm hoàn toàn chuyển thành màn hình.

Ngọa tào! Chu Mộ Nhiên triệt để há hốc mồm.

Bên kia Túc Liễu Nguyên hiển nhiên cũng không nghĩ tới, ngơ ngác nhìn Chu Mộ Nhiên ngồi trong bồn tắm lớn trên màn hình, nhìn lồng ngực trắng mịn của đối phương, còn có hai điểm đỏ bừng như ẩn như hiện dưới nước, nhất thời máu mũi chảy ra, video trong nháy mắt đóng.

“Dư Thần ——!!!”

Cùng lúc đó, doang trại biên phòng cũng loạn thành một bộ, trong nháy mắt thị vệ hầu hạ ở cách đó không xa nhìn thấy vị Vương này chảy máu mũi, nhất thời kinh hô một mảnh, thầy thuốc đứng xếp hàng đi vào cầu cho trị liệu, đều bị Vương gia mặt tối sầm lại đánh ra ngoài, tuy rằng bọn họ không biết tại sao.

Không nghĩ tới khoa học kỹ thuật của Xích Diệp cung có thể chuyển đổi mặt kính thành kiểu video, Chu Mộ Nhiên vội vàng đi ra khỏi bồn tắm lớn. Nhìn Dư Thần đang hoảng hốt nhìn bên ngoài, nghe rằng nỗ lực cười, “Dư đại ca, sau này phụ trách bồi luyện.”

“Vâng.”

Trên bàn ăn bên ngoài phòng tắm có chuẩn bị đồ ăn khuya. Chu Mộ Nhiên tắm nửa ngày cũng có chút đói bụng, sau khi ăn như hùm như sói, y liền bắt đầu vào thư phòng học tập.

Nửa đêm, Chu Mộ Nhiên xoa xoa con mắt lúc này mới đi ngủ.

Mấy ngày nay, Chu Mộ Nhiên nghiêm khắc chấp hành theo kế hoạch bản thân đã đề ra. Người trở nên gầy gò trong một khoảng thời gian ngắn, sợ đến mức các đầu bếp trong Xích Diệp cung phải mở một cuộc họp khẩn, nghiên cứu làm sao để cho Vương phi có thể bảo trì được thân hình hoàn mỹ dưới tình huống vận động mạnh như thế!

Cùng lúc đó Lưu Dong cũng đang vô cùng sốt sắng.

Từ khi Hàn Kiều thân với Tống Hi Nhan, ả gấp đến độ tóc muốn rụng một mảng lớn, quả thực muốn điên rồi.

Ả cũng không có mặt mũi đi bảo Hàn Kiều đừng gặp mặt Tống Hi Nhan nữa, hai người mấy ngày hôm nay gặp mặt trên sân trường rất nhiều lần, mỗi lần đều trò chuyện với nhau thật vui, nhưng ả lại không thể nói gì.

Hàn Kiều không chỉ là bằng hữu của ả, đó càng là đối tượng mà ả muốn nịnh bợ. Tuy rằng bình thường ả có thể biểu hiện hai người rất bình đẳng nhưng đây chỉ là Hàn Kiều cảm thấy mới mẻ vì tìm được một người không coi nàng là đại tiểu thư mà thôi.

Nhưng nếu như ả thực sự dám ngăn cản quyết định của Hàn Kiều, vậy thì đó chính là tự tìm đường chết.

Ngăn cản không được Hàn Kiều, ả càng không ngăn cản được Tống Hi Nhan. Ả từng thử tình cờ gặp Tống Hi Nhan mấy lần, đối phương cũng chỉ là nói chuyện về Hàn Kiều với ả, giống như hai người đã là người yêu vậy, điều này làm cho ả ghen ghét dữ dội.

Một người rõ ràng nên thổ lộ với ả, vô cùng yêu ả vậy mà bây giờ lại có thể coi trọng một người từ dung mạo đến tài trí đều không bằng ả?

Lưu Dong thầm cười nhạt, nhất định là bởi vì quyền thế, Tống Hi Nhan nhất định biết thân phận của Hàn Kiều mới có thể làm ra những động tác này. Còn nói cái gì yêu mến ái tình thuần túy, còn không phải đều là dối trá?

Bất tri bất giác, Lưu Dong đã trộn lẫn ký ức kiếp trước với kiếp này cùng với nhau.

Đăm chiêu mấy ngày, Lưu Dong cuối cùng nghĩ ra một cái diệu kế.

Mấy ngày nay ả vẫn cẩn thận nghe ngóng, Tống Hi Nhan cùng với hai tên nam sinh mới chuyển đến trường

học có mối quan hệ không tệ, thường thường đi học về cùng nhau, hơn nữa mấy người hôm nay còn liên tục về sớm.

Có lý do này, Lưu Dong thầm mừng rỡ, quyết định hôm nay liền thực hiện kế hoạch của ả. Mặc kệ Tống Hi Nhan biến thành hình dáng gì, đề không thể ngăn cản bước chân trả thù của ả, cũng không thể ngăn cản được quyết tâm nổi bật hơn người của ả.

41. Chương 41

Phụ thân của Hàn Kiều là một vị tướng quân của Đế quốc, mà mẹ của nàng là một vị công chúa.

Thân phận như vậy làm cho Hàn Kiều gần như không có chuyện phiền lòng nào cả, mà nữ hài lớn lên trong hoàn cảnh này thật buồn xuôi gió, muốn lấy lòng nàng thì không thể dùng cách lấy lòng.

Lưu Dong biết đến thân phận của Hàn Kiều từ đời trước, điều đầu tiên ả làm sau khi sống lại chính là lập cho mình một kế hoạch, điều thứ nhất chính là tìm một chỗ dựa.

Hàn Kiều chính là mục tiêu của ả, ả dựa theo ký ức của kiếp trước mà tiếp cận Hàn Kiều, Hàn Kiều cảm thấy người không biết thân phận của mình mà có thể ra tay cứu mình chính là người tốt, hơn nữa sau khi nàng nói thân phận với đối phương, đối phương còn chủ động rời xa. Điều này làm cho Hàn Kiều càng thêm nhận định đây chính là tri kỷ, bạn thân mà nàng vẫn luôn tìm kiếm.

Bắt đầu từ khi có kế hoạch, từng bước một đều dựa theo kế hoạch của Lưu Dong làm việc, rất nhanh liền phát triển đến Hàn Kiều mang theo Lưu Dong đến Hàn gia.

Lưu Dong hết sức biểu hiện ra thông minh tài trí quả nhiên làm cho Đại tướng quân ba ba của Hàn Kiều nhìn ả với con mắt khác xưa. Kỳ thực những thứ mà ả nói ra, đều là thành quả sau khi Tống Hi Nhan nghiên cứu ra kiếp trước, đài truyền hình tới tập đưa tin, thế nhưng bây giờ thứ đó còn chưa nghiên cứu ra, ả liền chiếm được tiên cơ, luận điểm luận cứ đủ khiến người kinh diễm.

Có tầng này quan hệ, Hàn đại tướng quân lại phái người đi trường học tìm hiểu thành tích học tập của Lưu Dong, lúc này mới cho ả một suất đi học ở Học viện Hoàng gia.

Hàn đại tướng quân là rất xem trọng Lưu Dong cũng bởi vì nữ nhi của mình đánh giá Lưu Dong rất cao. Nhưng lúc này đây, Lưu Dong lại đây nói thì không chỉ như vậy.

Hàn đại tướng quân ngồi trên ghế da rộng lớn, nhìn Lưu Dong đứng trước mặt hần cười cợt.

Nụ cười này mang theo một tia ý lạnh.

“Cô nói, Kiều Kiều yêu mến một tên nam sinh, đồng thời còn nói muốn gả cho hắn?”

“Vâng ạ.”

“Mà cô, từng thấy tên nam sinh này có quan hệ âm muội với nhiều người khác, đồng thời còn gặp bọn hắn thân thiết? Thật không?”

“... Vâng.” Lưu Dong nhìn Hàn đại tướng quân, trong ánh mắt không có một tia né tránh, giống như những lời hắn nói là sự thật

“Cô có biết, nữ nhi của Hàn mỗ ta có thân phận gì? Quận chúa bệ hạ tự mình mang tên cho. Cô cho rằng thân phận nó như vậy, bên người không có người bảo hộ ở trong bóng tối sao?”

“Lưu Dong không hiểu ý của Hàn tướng quân.” Lưu Dong vẫn bình tĩnh như thế, trải qua sinh tử, tâm của hắn đã vô cùng chắc chắn.

“Mấy lời nói dối này của cô không gạt được ta, nam sinh kia không giống với lời của cô nói. Mục đích của cô chỉ là chia rẽ hắn và Kiều Kiều đúng không?”

Lưu Dong không hề rằng. Nhưng cũng không phủ nhận.

Hàn đại tướng quân nhìn Lưu Dong một mắt, “Thế nhưng ta vẫn sẽ theo ý của cô, chia rẽ bọn họ, không cho Kiều Kiều giao du với đối phương. Cô có biết đây là ý gì không?”

“Còn thỉnh Đại tướng quân nói rõ.”

“Cô yêu mến tiểu tử kia, mà ta cần loại nhân tài như cô, đơn giản không? Để giữ lại một nhân tài như cô, một tên nam nhân bồi chơi thì có đáng gì. Cho dù không có cô, Kiều Kiều cũng sẽ không ở cùng nam nhân này quá lâu.”

Lưu Dong cúi đầu, ánh mắt lấp lánh không thôi. Hắn không nghĩ tới Hàn đại tướng quân nhằm tưởng là hắn yêu Tống Hi Nhan, thế nhưng quả thật gã đứng chỗ giữa, trước tiên khống chế Tống Hi Nhan ở trong lòng bàn tay, lấy được bản vẽ, đối phương còn không phải tùy ý hắn vo tròn bóp véo!

“Chỉ là, muốn có được kết quả này, cô còn phải trả giá một số thứ.”

“Thứ gì?”

“Sự trung thành của cô, ta muốn cô gia nhập đội ngũ của ta.”

“Không biết đội ngũ mà Đại tướng quân nói là gì.” Lưu Dong cắn cắn môi.

“Đội ngũ thành tâm cống hiến cho Đế vương, ta muốn cô xin thẻ thành tâm cống hiến cho Hoàng đế bệ hạ, hết thầy thành quả đều sẽ đưa cho Hoàng đế bệ hạ trước tiên. Đương nhiên, chúng ta cũng sẽ ban cho cô phần thưởng tương ứng.”

“... Được! Cháu đồng ý.” Trong đôi mắt của Lưu Dong cháy lên ngọn lửa. Lần này ả sẽ chân chính đi lên chỗ cao, mà không phải là thủ hạ của những tên Yêu tộc kia

Hàn Kiều thân thiết với Chu Mộ Nhiên, hầu như cả giáo đều biết. Có người biết thân phận của Hàn Kiều thì âm thầm đổ kị trong lòng. Người không biết thân phận của Hàn Kiều thì lại buồn bực lấy dung mạo nam thần của đối phương tại sao lại coi trọng Hàn Kiều mà không phải là Lưu Dong bên cạnh Hàn Kiều, dù sao đó mới chính là nữ thần trong lòng của các nam sinh.

Hàn đại tướng quân nói được làm được, làm việc rất nhanh, hầu như là mấy ngày sau, Hàn Kiều liền đổ mắt tìm tới Chu Mộ Nhiên.

“Làm sao?” Chu Mộ Nhiên có ấn tượng không tồi với Hàn Kiều, mặc dù danh tiếng của đối phương không tốt, giao du qua rất nhiều nam sinh. Thế nhưng nếu chỉ từ phương diện bằng hữu mà nói thì đối phương rất thoải mái, không làm ra vẻ, dung mạo mặc dù không sánh được với Lưu Dong nhưng trên mặt nhiều thì cũng vô cùng đáng yêu.

Hàn Kiều cũng cảm giác như vậy, nàng lấy tâm tư theo đuổi đối phương để tiếp cận Chu Mộ Nhiên, thế nhưng sau khi ở chung một chút thời gian thì lại cảm thấy nam hài này không chỉ hấp dẫn người bởi vẻ bề ngoài.

Vào lúc nàng thật sự động tâm tư, cha mình bỗng nhiên lại hạ mệnh lệnh. Dù cho nàng bình thường được sủng ái, nhưng nàng cũng không dám chống lại mệnh lệnh của phụ thân, sau khi khóc một hồi thì tìm tới Chu Mộ Nhiên.

“Đi cùng tớ một chút đi.” Hàn Kiều không nói gì, Chu Mộ Nhiên lập tức xin nghỉ cùng nàng ra khỏi trường.

“Cảm ơn cậu vẫn coi tớ là bằng hữu, kỳ thực tớ rất yêu thích cậu.”

Chu Mộ Nhiên nở nụ cười, “Yêu thích tớ, không phải là một chuyện rất bình thường sao?”

“Vậy thì cậu yêu thích tớ sao?” Hàn Kiều đầy hy vọng nhìn Chu Mộ Nhiên.

“Hả, nếu xét từ góc độ bằng hữu thì tớ rất yêu mến cậu.” Chu Mộ Nhiên thoải mái mở miệng.

“Đi!” Hàn Kiều vỗ vỗ bả vai Chu Mộ Nhiên, “Cùng ăn một bữa cơm với tớ đi, chỉ hai người chúng ta.”

Chu Mộ Nhiên nhìn Hàn Kiều thật sâu, gật đầu, “Được.”

Hàn Kiều rất yêu mến tính cách không hỏi nhiều này của Chu Mộ Nhiên, thế nhưng nàng lại thà rằng đối phương hỏi nàng nhiều hơn một chút.

Hai người đi vào một nhà hàng không đáng chú ý lắm, ngay cả bảng hiệu trên cửa đều thiếu mất một khối. Nếu như trước đây, Hàn Kiều tuyệt đối sẽ không tiến vào một nơi như thế này, thế nhưng hiện tại nàng chỉ muốn tìm một nơi không giống bình thường, bởi vì đối phương chính là một người không giống người khác.

“Lão bản, hai chai bia lạnh!”

“Chờ đã. Lão bản, một chai bia lạnh, một cốc đồ uống nóng.” Chu Mộ Nhiên vội vã kêu, trông Hàn Kiều, “Thân thể này của cậu còn muốn uống lạnh!”

“Một lần cuối cùng, cậu không để tớ uống được sao?”

“Nằm mơ.”

Trên mặt Hàn Kiều mang theo tươi cười, tuy rằng không uống được bia, nhưng trong lòng vẫn vô cùng thỏa mãn.

Hai người không nói đến chuyện kia, chỉ là trò chuyện những chuyện hài lòng.

“Tổng Hi Nhan, tái kiến.” Hàn Kiều vung vung tay với Chu Mộ Nhiên.

“Chờ đã, khí trời lạnh.” Chu Mộ Nhiên cởi xuống khăn quàng cổ của mình, cẩn thận từng li từng tí một vây quanh cổ của Hàn Kiều, “Nếu như có chuyện, có thể gọi điện cho tớ.”

“Được.” Hàn Kiều cúi đầu, bên người có một chiếc xe màu đen dừng lại, cửa xe mở ra, người bên trong hộ tống Hàn Kiều lên xe.”Tái kiến.”

“Tái kiến.”

Chu Mộ Nhiên thở dài, dứt mất tuyến đường có thể tiếp cận với Lưu Dong, còn mất đi một bằng hữu có thể nói chuyện.

“Tổng tiên sinh, chúng ta trở về đi thôi? Hôm nay thời gian đã muộn, ngài xem buổi tập luyện hôm nay...”

“Không tập!”

Mỹ Tử đi theo Túc Liễu Nguyên ra ngoài, trong nhà chỉ có Dư Thần làm chủ, nhìn đến Chu Mộ Nhiên như vậy cũng có chút lo lắng. Hẳn lo lắng chính là, trạng thái của Chu Mộ Nhiên có chút mờ mịt.

So với hẳn, tâm tình của Đinh Mùi tốt hơn rất nhiều. Tuy rằng hình như chuẩn Vương phi nhà hẳn thực sự yêu thích cô bé kia, thế nhưng tốt xấu gì cũng đã tách ra, đây là chuyện tốt! Ai cũng không bị hổ chết!

Túc Liễu Nguyên cũng gọi video trò chuyện ở một khoảng thời gian cố định, thế nhưng trước đó đều hỏi Chu Mộ Nhiên đang làm gì. Nhìn đến Chu Mộ Nhiên tâm tình không tốt, Túc Liễu Nguyên khó được kể mấy chuyện cười hống hống đối phương, Chu Mộ Nhiên không phải là người dễ buồn cười, thế nhưng nhìn sáng vẻ lấp ba lấp bấp kể chuyện của đối phương, hiển nhiên là xưa nay chưa từng làm qua chuyện như vậy, cuối cùng cũng không nhin được nở nụ cười.

Túc Liễu Nguyên thâm thở phào nhẹ nhõm, lại đơn độc dặn dò Dư Thần chăm sóc hảo đối phương.

Cũng may ngày hôm sau Chu Mộ Nhiên đã trở lại bình thường, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Kể từ ngày hôm đó, Hàn Kiều liền cùng với Chu Mộ Nhiên tách ra, Chu Mộ Nhiên tự nhiên cũng biết, hầu như không đi đến lớp của Hàn Kiều nữa.

Mọi người còn chưa kịp cảm thán hai người tách ra nhanh như vậy, liền phát hiện một tin tức càng bùng nổ, có người nhìn đến bạch y nữ thần Lưu Dong hẹn đệ nhất giáo thảo Tống Hi Nhan!

Đây tuyệt đối là một tin tức nóng hổi, dù cho quan hệ giữa Lưu Dong với Hàn Kiều hay thay đổi bạn trai có tốt đến cỡ nào đi chăng nữa thì trong mắt mọi người nữ thần vẫn luôn độc thân, xưa nay chưa từng đồng ý sự theo đuổi của bất kỳ nam sinh nào, càng chưa từng chủ động hẹn nam sinh.

Lưu Dong đánh giá thấp hiệu ứng tên của mình, tuy rằng lúc đó chỉ là không cẩn thận đụng tới một đồng học không quen, thế nhưng chuyện ả hẹn Tống Hi Nhan đã thần tốc truyền khắp trường học, điều này làm cho sắc mặt của ả trong phút chốc liền tái xanh.

Ả không sợ mọi người biết ả theo đuổi Tống Hi Nhan, ả sợ Hàn Kiều.

Quả nhiên, ả vừa nói xong câu muốn hẹn hò cùng với Tống Hi Nhan, Hàn Kiều liền đã tìm tới.

Không nói một lời ném hai cái bạt tai lên mặt Lưu Dong, Hàn Kiều nghênh ngang rời đi. Lưu Dong biết, quan hệ của hai người coi như xong. Thế nhưng ả cũng không sợ, nàng hiện tại chỗ dựa là phụ thân của đối phương, lực ảnh hưởng của Hàn Kiều với ả đã không lớn.

Hàn Kiều không nói chuyện với Chu Mộ Nhiên, Chu Mộ Nhiên cũng vậy, hai người cùng làm như đối phương không tồn tại, điều này làm cho Lưu Dong trong lòng vụng trộm cười.

Chỉ cần Hàn Kiều không ảnh hưởng Tống Hi Nhan, ả chắc chắn sẽ bắt được đối phương, thậm chí lừa hấn càng sớm hơn vẽ ra bản vẽ.

“Cậu muốn hẹn hò với tôi?” Hàn Kiều đi rồi, Chu Mộ Nhiên nghe giọng hỏi.

“Đúng, xưa nay tớ chưa từng nói như vậy với một nam hài nào, nhưng tớ rất yêu thích cậu.” Trên mặt Lưu Dong hồng hồng, giống như đang thẹn thùng vậy.”Hi vọng cậu không cự tuyệt tớ.”

Trên mặt là biểu tình ngượng ngùng mà chờ mong, thế nhưng tầm mắt nhìn y lại tàn nhẫn hơn cả rắn độc, hiện ra tràn đầy ác ý.

Chu Mộ Nhiên nếu như không phân biệt được nữ nhân này giả vờ yêu thích y hay là thích y thật sự thì thực sự là sống uống mấy đời.

Ngay sau đó liền nở nụ cười.

Xem ra, người mưu hại Tống Hi Nhan chính là người trước mắt này, không thể sai được!

Chỉ là, Chu Mộ Nhiên thực sự không hiểu, hấn tìm khắp ký ức của Tống Hi Nhan, cũng không hiểu được hấn đã đắc tội đối phương chỗ nào.

Nguyên chủ quả thực đã từng tỏ tình với đối phương, thế nhưng đối phương ngay lập tức liền từ chối.

Lịch sử tuy rằng bị thay đổi, thế nhưng đối phương vẫn có ác ý rất mạnh với y, loại ác ý này làm cho sống lưng của Chu Mộ Nhiên lạnh run.

Y đã sớm nhờ Dư Thần điều tra qua thân phận của Lưu Dong, không có vấn đề. Đậu Xanh cũng được phái đi ra thăm dò, vẫn không có vấn đề, chỉ là một muội tử thông minh hiểu học cấp nữ thần mà thôi.

Càng như vậy, Chu Mộ Nhiên càng là không dám xem thường, ánh mắt ác độc như thế này mà vẫn không tra ra được cái gì, mới nói rõ đối phương thật sự lợi hại.

Nếu như đối phương chỉ vì lý do cá nhân mà có ác ý với y, y hoàn toàn có thể mượn tay của Xích Diệp cung diệt trừ đối phương. Dù là quyền thế hay là thủ đoạn, Xích Diệp cung đều có.

Thế nhưng then chốt là còn có cha mẹ cùng ca ca của y, liệu có bởi vì Lưu Dong bị tru giết mà bị ảnh hưởng, hại cho bọn họ mất mạng?

Nghĩ tới đây, Chu Mộ Nhiên gật đầu.

“Chúng ta có thể thử hẹn hò một thời gian.”

42. Chương 42

Tống Hi Nhan cùng bạch y nữ thần Lưu Dong thần bí hẹn hò, sau đó Lưu Dong bị đánh, Hàn Kiều chuyển trường, mỗi một tin tức đều làm toàn giáo chấn động.

Một nhóm người thổi phào nhẹ nhõm, nguyên lai không phải thẩm mỹ của Tống Hi Nhan có vấn đề, một nhóm người khác lại bắt quái chuyện này, đến cùng là Tống Hi Nhan đập hai thuyền, hay là Lưu Dong là người thứ ba chen chân, nhưng cho dù là ở trong phiên bản nào thì Hàn Kiều đều là người bị hại, điều này làm cho Chu Mộ Nhiên hơi hơi thổi phào nhẹ nhõm.

Yêu mến loại nữ sinh như Lưu Dong này? Nhất định sẽ bị gặm nuốt ngay đến cả xương không còn sót lại một chút cặn.

Một người có lý lịch hoàn mỹ như vậy, hoặc người thuật sự hoàn mỹ, hoặc là tâm cơ của người đó quá sâu, vẫn luôn ngụy trang.

Lưu Dong tuyệt đối không phải là người thiện lương hoàn mỹ, bằng không sẽ không phát ra ác ý, làm cho đến cả Đậu Xanh cũng cảm giác đến.

Cho nên Chu Mộ Nhiên phán định đối phương nhất định có âm mưu gì.

Nam nữ trong lúc luyện ái đều rất nồng cháy. Chu Mộ Nhiên cùng Lưu Dong cũng không ngoại lệ.

Chu Mộ Nhiên trước đó bắt lấy Hàn Kiều nhưng sau này lại không có hành động dây dưa với đối phương làm cho Lưu Dong càng kiên định ý tưởng của bản thân: Đối phương chỉ là mượn Hàn Kiều để tiếp cận ả.

Nam nhân đúng là nam nhân, dù cho lại cho hắn một cơ hội nữa thì hắn vẫn háo sắc lựa chọn loại phụ nữ thông minh xinh đẹp.

“Không nghĩ tới chúng ta thật sự ở cùng nhau. Tổ không thể tin được.” Lưu Dong e thẹn cười, cầm lấy một hộp cơm được bao bằng một lớp vải màu hồng nhạt có chấm tròn, “Tổ làm cơm trưa tình yêu cho cậu.”

“...” Chu đại ảnh để một mặt cảm động, hai tay tiếp nhận, ôn nhu mở miệng.”Bây giờ con gái vừa ôn nhu lại hiền lành như cậu thật sự quá thiếu.”

“Vậy thì, vậy thì cậu thích tổ sao?”

“Cô gái xinh đẹp như cậu, tớ ngoại trừ yêu cậu ra thì làm gì còn lựa chọn nào nữa?”

“...” Các nữ sinh xung quanh một mặt hoa si, nam sinh dồn dập lấy ra sổ nhỏ, bắt đầu ghi chép những lời nói của Chu Mộ Nhiên.

Mấy ngày qua, hai người mỗi ngày ở phòng ăn tú ân ái, nói ra lời tâm tình đều nhanh có thể đóng thành sách. Mọi người cũng không để nhất giáo thảo lấy những lời này ở đâu ra. May là, những câu nói này rất hữu hiệu.

Nhờ Chu Mộ Nhiên, gần nhất trong sân trường đều mang một khí tức phấn hồng lãng mạn.

Chỉ có Đường Dần cùng Đinh Mùi hai người buồn bực không thôi.

“Tiểu Đinh Đinh, cậu nói bây giờ phải làm sao đây?” Đường Dần nuốt xuống miếng cơm trong miệng, thấp giọng nói với Đinh Mùi.

“Tôi mặc kệ vị kia làm sao bây giờ, nếu như cậu còn gọi tôi như vậy, tôi liền làm cho tiểu đinh đinh của cậu ngoại trừ công năng đi tiểu ra thì sẽ không còn có bất kỳ công năng nào nữa.”

“Đừng tuyệt tình như thế mà.” Đường Dần kềm chút ghen, vội vã uống ngụm nước làm xuôi cơm trong miệng, “Đến cùng làm sao làm?”

“Tôi cảm thấy không tốt lắm a. Tôi cảm thấy trên đầu chủ nhân muốn xanh, thế nhưng chủ nhân ở biên cảnh, trong thời gian ngắn cũng không về được.” Đinh Mùi khó xử.”Vạn nhất chủ nhân trở về, vị kia cùng người bỏ trốn thì phải làm sao?”

“Hẳn là sẽ không đi, hai ta mỗi ngày cùng theo...” Đường Dần một mặt đại ra.

“Chỉ sợ người vẫn còn, tâm đã chạy...” Đinh Mùi thăm thăm hít một tiếng.

“Cậu nha, có thể nói chuyện cẩn thận được không? Da gà của tôi đều nổi lên.” Đường Dần rung mình một cái, xoa xoa cánh tay.”Bằng không, nói chuyện này cho chủ nhân?”

“Không tốt sao? Vạn nhất vị kia biết hai ta châm chọc còn không ngược chết chúng ta?” Đinh Mùi cũng rung mình một cái.

Vị đại gia này không dễ hầu hạ.

Không phải là đối phương kén chọn trong việc ăn uống ngủ nghỉ, nếu thật sự là như vậy thì còn tốt.

Xích Diệp cung quyền thế ngập trời, phú khả địch quốc, dù cho lại chọn, cũng có biện pháp lấy được vật mà y muốn.

Thế nhưng vị này không quan tâm đến chuyện ăn mặc, khi chủ nhân ở nhà, mỗi tối đều là mười sáu món ăn. Trước khi chủ nhân đi đã đem cấp bậc của đối phương nâng đến cấp cao nhất, chỉ kém chủ nhân một cấp.

Cho nên mỗi tối trên bàn đều có 12 món ăn, ngày thứ nhất khi mang món ăn như vậy lên, vị gia này liền hô đầu bếp lên đây, dặn dò sau này khi chỉ có một mình y thì chỉ cần bốn món một canh, số lượng lớn là được rồi.

Đầu bếp nghe được đến tận khi đi trở về trong bếp cũng không phản ứng lại.

Xưa nay chỉ có nam nhân nữ nhân muốn vào Xích Diệp cung, cầu hưởng thụ sự xa hoa này, đây là lần đầu tiên có người chủ động cắt giảm.

Thế nhưng khi mà bọn hắn đều cảm thấy đối phương đang cố làm ra vẻ, đối phương lại dùng công nghệ tối cao tự tạo cho mình một phòng làm việc, tiêu tốn số tiền lớn mà không run tay một chút nào cả, cái gì cũng chọn tốt nhất, làm cho Dư Thần tạm thời làm quản lý cũng không nhịn được nhú lưỡi

Các loại máy móc thiết bị đắt đỏ này còn tốn kém hơn việc dưỡng một tình nhân hay dùng tiền mua hàng hiệu, ăn đồ ngon rất nhiều.

Mọi người tức sạm mặt lại, thật sâu cảm giác nếu như chủ nhân không có loại tài lực như thế này thì vẫn không cần tìm một người vợ như thế thì hơn.

Hơn thế nữa đối phương còn đặt lại quy tắc một lần nữa, phạm là người dẫm lên điểm mấu chốt của y, một không đánh, hai không mắng, mà là cùng y bồi luyện.

Đinh Mùi tính tình nóng nảy, mấy lần phát sinh xung đột với đối phương, bị khâm điểm đi vào bồi luyện.

Đinh Mùi cũng chỉ cho rằng là thật sự bồi luyện, công phu của hắn được luyện từ nhỏ, thể năng không thể khinh thường.

Thế nhưng chờ đến khi hắn đi vào mới biết được hai từ ‘vua hổ’ này viết như thế nào.

Đúng là đối chiến, mà một bên đối chiến khác lại mặc một thân áo giáo. Bắt đầu từ khi Đinh Mùi học thành tài, đây vẫn là lần đầu tiên hắn bị đánh thảm như vậy.

Mấy lần sau đó, Đinh Mùi hoàn toàn phục, Đường Dẫn phục, ngay cả Dư Thần đều bị đánh phục.

Bắt đầu từ ngày ấy, Xích Diệp cung trước mặt xưng hô y là ngài, sau lưng lại thường gọi là vị kia, vị đại nhân kia, dòng họ cũng không dám kêu.

Dưới tình huống này, nếu như bị đối phương biết mình đâm chọc, bọn họ quả thực không biết bị ngược chết đến mức nào nữa.

Hai người do do dự dự một ngày, cuối cùng cũng coi như là trở về Xích Diệp cung.

“Ngày hôm nay ngài còn muốn huấn luyện như thế sao?” Dư Thần chần chờ một chút hỏi.

“Đúng.” Chu Mộ Nhiên không có đình chỉ bước chân, đổi một thân trang phục huấn luyện, bắt đầu làm vận động nóng người.

“Thế nhưng gần đây thể năng của ngài tiêu hao quá lớn, ngài ngủ quá muộn cũng là một nguyên nhân. Nói theo góc độ khỏe mạnh, tôi kiến nghị ngài tạm hoãn huấn luyện.”

“Thời gian của tôi rất căng.” Chu Mộ Nhiên giương mắt liếc mắt nhìn Dư Thần, “Nói cho nhà bếp, ngày hôm nay bắt đầu cho tôi gia tăng lượng an-bu-min.”

“Vâng.” Dư Thần không thể làm gì khác hơn là lui ra.

Từ khi Túc Liễu Nguyên rời đi, Chu Mộ Nhiên ít nhất gầy mười cân, quần áo vốn vừa vặn bây giờ lại rộng thùng thình. Nếu là người khác chắc chắn sẽ trở nên căng thẳng, thế nhưng Chu Mộ Nhiên biết, chỉ là y đã đem đồng da thịt lỏng lẻo do trạch luyện thành cơ bắp. Thân thể y bây giờ mới là khỏe mạnh.

Gần nhất quả thật có chút quá bận rộn, bởi vì thời gian của y quá gấp.

Dựa theo ký ức của nguyên thân, hắn cùng Lưu Dong gặp nhau không hề nhiều. Thế nhưng hai người bây giờ ở cùng nhau, điều này đã khác với trước kia, tự nhiên cũng sẽ thay đổi kết cục.

Ở trong Xích Diệp cung, năng lực của Đậu Xanh sẽ bị hạn chế, Chu Mộ Nhiên đơn giản phái nó đi ra ngoài giám thị Lưu Dong. Đến nay còn không có gì dị thường phát sinh.

Y nhất định phải càng thêm nỗ lực sớm ngày lắp ráp xong bản vẽ của Tống Hi Nhan, hoàn thành sự nghiệp mà hắn vẫn chưa hoàn thành.

Thời gian của y vốn rất căng, lại thêm ban ngày còn phải đối phó với Lưu Dong để tìm kiếm tin tức hữu dụng, y không thể lại về sớm.

Dưới tình huống như vậy, y chỉ có thể thường thường hai, ba giờ đêm mới đi ngủ..

Khi đó bọn Đinh Mùi đã sớm ngủ rồi, có lúc Chu Mộ Nhiên chỉ đành tìm Dư Thần đến thí nghiệm kết quả. Dư Thần cũng là người hiểu rõ nỗ lực mấy ngày nay của Chu Mộ Nhiên nhất.

Chu Mộ Nhiên theo thường lệ đi phòng huấn luyện, Đường Dần cùng Đinh Mùi thừa dịp đối phương vội vàng rèn luyện trộm trộm chạy ra ngoài tìm Dư Thần.

“Thần ca, tới bình rượu.” Đường Dần ngồi đối diện Dư Thần, cầm lấy cái chén không bắt đầu rót rượu.

“Vị kia đâu?” Dư Thần lấy ra một bình rượu dưới bàn đưa cho hắn, “Uống ít chút, đừng có uống say.”

“Biết.”

“Thần ca, xử lý như thế nào a?” Đinh Mùi cũng rót rượu vào trong chén nhỏ, “Thời gian vị kia ở cùng với nữ nhân kia càng ngày càng dài, ngoại trừ mỗi ngày cùng ăn cơm trưa, còn tán gẫu ở trong giờ học. Em sợ mấy hôm nữa bọn họ sẽ hẹn nhau lên giường mất.”

Đinh Mùi một mặt u buồn, Đường Dần lại không bi quan như hắn.

“Tôi cảm thấy không đến nỗi.” Đường Dần cầm lấy thịt nướng trên bàn ăn hai miếng, “Vị đại nhân kia có thể đem cậu thu thập ngoan ngoãn, còn nhìn không thấu một nữ nhân?”

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân a. Tôi cũng là mỹ nhân, tại sao lại không thấy vị kia tha cho tôi một mạng?” Đinh Mùi ngửa mặt lên trời thở dài.

“Thần ca, anh xem, tiểu Đinh muốn cầm sừng chủ nhân!”

“Ta đi, cậu có tin tôi cắn chết cậu không!” Đinh Mùi nộ lên, “Dù sao đi nữa, Thần ca, chúng ta không nói cho chủ nhân sao?”

“Chuyện này...” Dư Thần do dự.

“Thần ca anh nói nhanh lên, vị đại nhân kia hiện tại gây thành như vậy, nếu như không nói trước cho chủ nhân, lấy loại thái độ trước khi chủ nhân đi mà đoán, chắc chắn ngài ấy sẽ rất tức giận đó!”

Dư Thần giống như bị một câu nói đánh tỉnh, đứng dậy, “Bây giờ anh sẽ đi thông báo!”

“Đừng, chúng ta trước tiên thương lượng xem nên nói như thế nào.”

“Xem sách gì vậy?” Trước sau như một, Chu Mộ Nhiên sau khi tan lớp liền đi tìm Lưu Dong, vậy mà lại nhìn thấy đối phương vẽ mặt thành thật đọc sách.

“Nha, là cơ giới học.” Lưu Dong đẩy sách đến trước mặt Chu Mộ Nhiên, quan sát phản ứng của y. “Cậu thích không?”

Chu Mộ Nhiên nhìn đến quyển sách trước mặt liền rùng mình: Tới!

Y không quên chuyện tại sao nguyên thân lại chết, là sau khi hấn thiết kế xong bản vẽ liền bị bắt cóc giam cầm chết đói.

Trong nháy mắt trong lòng Chu Mộ Nhiên đầy hàn ý, quả nhiên tới sao, bây giờ sẽ bắt đầu thăm dò.

Trong chốc lát trong đầu Chu Mộ Nhiên đã thiểm qua vô số ý nghĩ, cuối cùng quyết định đặt mình vào nguy hiểm, ngược lại chuyện này nên bại lộ.

“Thích, không nghĩ tới cậu cũng thích.” Chu đại ảnh để một mặt bất ngờ kinh hãi.

Lưu Dong chậm rãi cười, “Vậy chúng ta có thể đồng thời thảo luận. Không biết cậu đã học đến trình độ nào, chắc chắn là lợi hại hơn tớ rồi?”

“Tớ? Đã tự học xong quyển này, bây giờ đang học phần trung cấp.” Chu Mộ Nhiên một bộ tự tin tràn đầy, giống như là khó được một lần nổi bật hơn bạn gái học bá vậy.

Lưu Dong che miệng nở nụ cười một tiếng, trong mắt lại là hàn ý. Quả nhiên, giống như đời trước, đối phương phi thường nắm chắc tri thức về máy móc, quyển sách này đã ở cấp bậc nghiên cứu sinh, loại học sinh như bọn họ ngay cả sơ cấp đều không thể xem hiểu chứ đừng nói là trung cấp.

Đổi thành người ngoài, Lưu Dong là không tin, thế nhưng đổi thành Tống Hi Nhan, ả tin tưởng không hề nghi ngờ. Thế nhưng lúc này còn làm một bộ không thể tin tưởng.

“Tiểu Nhan, cậu, không phải cậu gạt tớ đấy chứ?”

“Đương nhiên sẽ không, tớ lừa cậu làm gì?”

“Nhưng là quyển sơ cấp này khó cực kỳ, tại sao cậu lại có thể tự học xong được, tớ chưa từng nghe cậu nói qua về chuyện này...”

“Chuyện như vậy tớ cảm thấy con gái sẽ không hứng thú lắm.” Chu Mộ Nhiên cười, “Không bằng như vậy, tớ vẽ một bản vẽ cho cậu xem một chút.”

Con mắt của Lưu Dong nháy mắt tỏa sáng, Chu Mộ Nhiên không có bỏ qua trong giây lát này, hài lòng nhếch miệng.

Cùng lúc đó, Dư Thần vừa bố trí xong công tác trong ngày liền thu được cảnh báo thông báo khẩn cấp cấp bậc cao nhất. Dư Thần vội vã giao ra quyền hạn trong tay, mới đi đến phòng khách liền nhìn thấy Túc Liễu Nguyên mang theo mọi người vào cửa.

43. Chương 43

“Điện hạ. ” Dư Thần không dám nói nhiều, vội vã quỳ một chân trên đất hành lễ.

“Hắn đâu?”

“Vị đại nhân kia đi trường học.” Dư Thần thấp giọng bẩm báo.

“Vị... đại nhân kia?” Túc Liễu Nguyên đầu óc mơ hồ.

“A. Là chỉ phu nhân.” Dư Thần mặt đỏ lên, vội vã giải thích.

“Chuyện gì xảy ra?” Túc Liễu Nguyên đi về phía thư phòng, Dư Thần theo sau lưng, tiếp được áo khoác đối phương cởi ra.

“Là như vậy.” Dư Thần nói lại sự tình xảy ra mấy ngày nay cho Túc Liễu Nguyên nghe, đối với phòng làm việc có giá đắt đỏ để nổi làm người ta nhú mày, Túc Liễu Nguyên cũng không có vẻ mặt gì.

Chuyện này Dư Thần đã xác nhận qua với hắn, được sự cho phép của hắn mới làm. Lại nói, nếu như Tống Hi Nhan đã gia nhập Túc gia của hắn, hắn đương nhiên phải gánh chịu phí dụng nghiên cứu cho đối phương. Đối với những việc nhất định phải chi tiền, hắn chưa bao giờ keo kiệt, dù cho phí dụng thật sự không thấp.

Nhưng chuyện phía sau lại làm cho Túc Liễu Nguyên hơi kinh ngạc.

Hắn quyền thế ở đây, thân phận ở đây, hắn muốn một người, dù cho có yêu mến thì vẫn phải cho người làm công tác an toàn, tra đến đáy gốc gác của Tống Hi Nhan.

Phần tài liệu kia Túc Liễu Nguyên cũng cầm xem qua, Tống Hi Nhan là một người trầm mặc, hướng nội, thậm chí có chút âm trầm khiến người chán ghét phiền người, thế nhưng quả thật có thiên phú đối với máy móc, chỉ là bị tính cách của hắn cùng bề ngoài che kín không có người chú ý đến mà thôi.

Thế nhưng Tống Hi Nhan mà hắn nhìn thấy lại là một người khác.

Tuổi trẻ, xinh đẹp, có cá tính sáng sủa, cũng có tính tình hỏa bạo, không giống một chút nào với người ở trong tư liệu.

Đối với cái này Túc Liễu Nguyên cũng rất hoài nghi, thế nhưng đáp án điều tra ra lại khẳng định đây chính là Tống Hi Nhan, chân chân chính chính Tống Hi Nhan.

Hiện tại Túc Liễu Nguyên lại phát hiện đối phương dĩ nhiên hung hăng như vậy, trong mấy ngày hắn ly khai lại có thể áp chế đám thủ hạ của hắn ngoan ngoãn. Tuy rằng Dư Thần nói, hắn cùng Đinh Mùi, Đường Dần xem như là bị đánh phục, thế nhưng xem khéo miệng Dư Thần mang ý cười khi nhắc đến đối phương, cũng biết trong lòng người này đã đem đối phương thành người mình, nói cách khác, đã bị thu phục.

“Người phụ nữ kia là như thế nào?”

“Hồi Điện hạ, là như vậy.” Dư Thần nói lại tin tức mà Đường Dần đã thông báo, lại nói ra ý tưởng của bản thân, “Đại nhân cũng không phải là người nông cạn, có chủ nhân ở đây hắn làm sao có thể coi trọng một nữ tử bình thường như thế, dù cho hơi có chút sắc đẹp.”

“Hừ.” Túc Liễu Nguyên tức giận hừ một tiếng, mặc dù Dư Thần đang khen hắn, thế nhưng đàm luận ái với một người nhỏ hơn mình chừng mười tuổi đã rất làm cho người chú ý rồi, giờ lại đi ăn giấm với một bé gái thì còn ra thể thống gì nữa.” Cô gái kia có chỗ bất thường nào không?”

Túc Liễu Nguyên chỉ chính là đối phương có gặp nguy hiểm gì không. Dư Thần trầm ngâm một chút, “Hiện nay vẫn chưa đi theo hướng đó, thế nhưng...”

“Làm sao?”

“Thế nhưng mỗi lần đại nhân trở về biểu tình đều cũng không dễ nhìn, đặc biệt là ngày hôm qua. Cái này không giống với dáng vẻ đang đàm luận ái. Hơn nữa còn có một điểm rất khả nghi, đại nhân bảo chúng tôi mua một chút hàng xa xỉ dành cho con gái, là đưa cho cô gái kia.”

“Thì ra là như vậy.” Túc Liễu Nguyên gật đầu, “Nếu như trong lòng hắn có quỷ thì nhất định sẽ không làm bằng phẳng như thế.”

“Đúng là như thế.” Dư Thần gật đầu, “Do đó tôi hoài nghi đại nhân hắn có mục đích khác. Hoặc là cô bé kia trong lúc lơ đãng đã để lộ chuyện gì khiến đại nhân hoài nghi.”

“Ta bảo cậu nói cho hắn lịch sử của Xích Diệp cung, cậu nói rồi?”

“Vâng, Đại nhân nghe cũng rất chăm chú, còn hỏi rất nhiều vấn đề. Chuyện hắn giao du với cô bé này cũng

xảy ra sau chuyện kia, cho nên tôi hoài nghi...”

“Tăng cường tra xét cô gái kia.” Túc Liễu Nguyên gõ ngón tay xuống mặt bàn “Dặn dò nhà bếp, buổi trưa chuẩn bị thêm vài món thức ăn, còn có, tiếp hân trở về.”

“Vâng.”

Lúc này Chu Mộ Nhiên đang ở trong trường, cùng Lưu Dong đi đến thư viện. Nhìn thấy hai người sóng vai mà đi, người chung quanh đều hiếu kỳ nhìn vài lần. Đinh Mùi ẩn giấu ở bên cạnh, cuối cùng không nhìn nổi, chạy lấy người.

“Tiểu Nhan, cậu thật sự vẽ cho tớ sao?”

“Đương nhiên.” Chu Mộ Nhiên mỗi lần nghe thấy ả gọi mình là Tiểu Nhan đều hận không thể thay nguyên chủ đánh đổi phương một cái tát. Mấy nữ hài là mục tiêu cuối cùng đều bị y dùng cơ hội tiếp xúc xong, kết quả giống như y nghĩ, những nữ hài kia đều rất đơn thuần, không hề biểu hiện ra ác ý mà Lưu Dong đã biểu hiện ra.

Hung thủ hại chết nguyên chủ, đã có thể khóa chặt là Lưu Dong.

Ở trong ký ức của nguyên chủ, Lưu Dong này chính là bạch nguyệt quang trong lòng ả, mỹ mạo, thông tuệ, hoặc có lẽ là bởi vì quá yêu mến, cho nên trong lòng càng thấy thấp kém. Giã dựa hồi lâu mới tỏ tình, đáng tiếc trực tiếp bị từ chối, không có bất luận một cơ hội nào.

Sau đó hai người cũng không tiếp xúc nữa, tự nhiên cũng không nên có mâu thuẫn, thời kỳ cao trung này chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi, mà lại cuối cùng đã biến thành một hồi ác mộng.

Mục tiêu xác định, tiếp đến là dẫn ra những người duỗi tay trong bóng tối, tiêu diệt toàn bộ các nhân tố không xác định.

Chu Mộ Nhiên lấy ra một cây bút từ trong túi áo, tỉ mỉ vẽ trên tờ giấy trắng. Cơ giáp đã được y chế tạo đi ra, bức tranh này tự nhiên đã sớm thuộc nằm lòng.

Chu Mộ Nhiên họa rất chăm chú, Lưu Dong xem càng chăm chú, hai mắt nhìn chăm chăm bản vẽ như muốn lóe ra lửa.

Đây chính là tấm bản vẽ quý giá mà Tống Hi Nhan thiết kế ra, sau khi nghiên cứu thành công, bản vẽ làm nên sự thay đổi của lịch sử này cũng được người ra công bố ra một cách đơn giản.

Sống lại, ả nhìn bức vẽ này một cái là có thể nhận ra được, tự nhiên kích động không thôi.

“Cậu xem hiểu?” Chu Mộ Nhiên nhìn thấy đối phương kích động, hơi kinh ngạc, lập tức thoải mái. Nhất định là nguyên thân tiết lộ chỗ nào nên mới để người ta biết đây chính là bản thiết kế kia.

Thế nhưng thời gian y nghiên cứu lâu như vậy, sửa chữa qua mấy lần đã sớm không phải là đáng vẽ trước kia.

Khi Chu Mộ Nhiên nhìn thấy bức vẽ này liền biết ngay đó là bức vẽ của cơ giáp.

Cơ giáp, ở thời đại này chính là phát minh làm chấn động thế giới vì trước kia đó chỉ là kết quả của sự ảo tưởng của con người mà thôi, thế nhưng bây giờ Tống Hi Nhan lại chân chính thiết kế ra được, đồng thời Chu Mộ Nhiên căn cứ vào bức vẽ này đã thiết kế ra được cơ giáp. Chẳng trách nguyên chủ nói cái này có thể thúc đẩy lịch sử.

Ở thời đại tinh tế, cơ giáp chính là trang bị cơ bản, đặc biệt là trong các trận đấu với Trùng tộc đến từ Hồ đen, toàn nhân loại đều biết cơ giáp chính là lực lượng chủ yếu.

Chu Mộ Nhiên không hiểu nhiều về cơ giáp, thế nhưng cũng đã từng điều khiển qua ở khu giả lập, nên cũng có hiểu biết giống như là hiểu biết của mọi người ở thời đại này đối với xe đạp vậy. Hướng hồ người mà y sùng bái nhất lại có một chiến đội cơ giáp, điều này làm cho y không tự chủ được mà đi tìm hiểu những tri thức liên quan đến cái này.

Y không làm được như Tống Hi Nhan dựa theo linh cảm mà đi thiết kế ra một thai cơ giáp, thế nhưng với tri thức từ tinh tế, y vẫn có tự tin để kết hợp với thế giới này.

“Không, không tớ xem không hiểu.” Mặt Lưu Dong trắng bệch, liền vội vàng lắc đầu.”Bức vẽ này quá phức tạp, tớ không nhìn ra là cái gì, có thể để cho tớ mang về chậm rãi học được không?”

“Có thể nha, hoàn toàn không thành vấn đề.” Chu Mộ Nhiên thu hồi bút trên tay, đem tờ giấy này cẩn thận gấp kỹ đẩy đến trước mặt Lưu Dong.

“Cảm ơn cậu.” Lưu Dong không để ý đến Chu Mộ Nhiên, gần như tham lam mà giật lấy tờ giấy.

“Nếu như cậu...” Chu Mộ Nhiên vừa nói được nửa câu đã cảm thấy chấn động truyền đến từ thông tin khí.

“Nếu như cậu có chuyện thì tớ về trước nhá.” Lưu Dong vội vã đứng lên, gắt gao cầm lấy bản vẽ kia, không nhìn được vội vã ly khai

Chu Mộ Nhiên đợi đến sau khi Lưu Dong rời đi, mới kết nối thông tin khí, biết là Đinh Mùi đang tìm liên nhanh chóng nói ra vị trí của mình.

“Làm sao?”. Y gấp được Đinh Mùi ngoài cửa thư viện

“Trong cung có việc gấp, chúng ta phải về nhanh.” Đinh Mùi cúi đầu nhanh chóng giải thích một câu, cũng không nói gì nữa.

Chu Mộ Nhiên biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, cũng không nói thêm gì, cùng lên xe, đoàn người đi về Xích Diệp cung.

“Ngài để cô gái kia cầm bản vẽ đi, không có vấn đề gì sao?” Đường Dần hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

“Không có chuyện gì.” Chu Mộ Nhiên mở ra một chai đồ uống lạnh, nhất thời cảm thấy trong lòng thoải mái rất nhiều.

“Lẽ nào kia bản vẽ là giả?” Đường Dần thấy dáng vẻ không hề để ý của Chu Mộ Nhiên, thả xuống tâm.

“Đương nhiên là thật sự. Là bản vẽ tôi mới thiết kế ra gần đây, chủ nhân nhà cậu trở về sẽ xem nó.”

“A? Cái kia? Ngài cứ nhiên đem bản vẽ này cho người khác xem!” Đinh Mùi nhất thời xúc động phần nộ, “Ngài không phải đã nói cơ giáp này là tuyệt đối cơ mật sao! Làm sao đảo mắt liền cho nữ nhân khác! Chẳng lẽ ngài muốn thay lòng đổi dạ!”

“Phi, cậu đừng có nói hươu nói vượn a.” Chu Mộ Nhiên gắt một cái.

“Đúng vậy, tại sao cậu lại có thể nói như vậy.” Đường Dần lời kéo Đinh Mùi, thăm nháy mắt với hắn. Hai tử xui xẻo này chắc chắn sẽ bị kéo đến phòng làm việc dạy dỗ rồi.

Quả nhiên, Chu Mộ Nhiên nhìn Đinh Mùi một cái, cười, “Ngày hôm qua tôi lại có cải tiến mới.”

“...” Mặt Đinh Mùi đều xanh rồi.

Đường Dần vội vã đổi chủ đề, “Ngài đem bản vẽ kia cho đối phương, vạn nhất nữ nhân kia có vấn đề...”

“Nàng nhất định sẽ gặp sự cố.” Chu Mộ Nhiên chắc chắn mở miệng.

Sở dĩ phán định đằng sau đối phương có hắc thủ cũng là bởi vì coi như có đồ cũng không nhất định có thể lắp ráp ra. Không có cường đại tài chính cùng quyền thế, những bản vẽ này không khác gì một đồng giấy vụn cả.

Phân tích cơ bản mấy mục tiêu lớn có quyền thế, Chu Mộ Nhiên khóa chặt bốn nhà.

Hoàng thất tự nhiên là nhà lớn nhất, bây giờ nhìn lại Xích Diệp cung tuy rằng điều thấp, thế nhưng thực

lực lại không kém hơn Hoàng thất một chút nào. Ngoài ra còn có địch quốc Yêu tộc ở biên cảnh, cũng đều có thực lực mạnh mẽ.

Hiện tại, Chu Mộ Nhiên duy nhất có thể phán định không phải Xích Diệp cung, cái này cũng là nguyên nhân Chu Mộ Nhiên ra nhập đội ngũ của Túc Liễu Nguyên.

Sở dĩ biết đối phương không phải là bởi vì Chu Mộ Nhiên đã nghiên cứu kỹ càng lịch sử của Xích Diệp cung.

Ở Xích Diệp cung, ở thời điểm mà Túc Liễu Nguyên gian nan nhất, hẳn đều chưa từng bị sinh hoạt tàn khốc bức âm u ê tiện, mà là chịu nhục, khi có thực lực đầy đủ mới quang minh chính đại bức lui Đế vương tiền nhiệm, sau đó ngừng chiến tranh, tiếp tục điều thấp, thủ vững biên cảnh.

Xích Diệp cung tuy rằng điều thấp thế nhưng danh vọng ở dân gian lại tốt vô cùng.

Người như vậy, tâm tính kiên định, trước đây sẽ không làm chuyện như vậy, sau này cũng sẽ không.

“Cái kia, vậy ngài còn cho ả bản vẽ?” Đường Dần một mặt khó mà tin nổi, Đinh Mùi nhìn Chu Mộ Nhiên bằng ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngốc, dù sao hôm nay hẳn khẳng định sẽ bị chinh đồn...

“Ánh mắt của cậu là gì vậy? Cảm thấy tôi ngốc sao?” Chu Mộ Nhiên lấy ra một cái bút từ trong túi áo, rút ra một tờ giấy trắng, bắt đầu xoát xoát viết viết.

“Tôi không nói thẳng, chính ngài hiểu ra.” Đinh Mùi cười trộm, ngoài miệng lại không chịu thừa nhận.

“Ngài viết cái gì... Đinh, Mùi, là, tiểu, cầu? Ha ha ha ha ha!” Đường Dần cười ngửa tới ngửa lui. Chủ yếu là sau khi viết câu này, Chu Mộ Nhiên còn vẽ một con chó nhỏ trên giấy, giơ lên chân sau đi tiểu.

“Ngài! Ngài làm sao có thể như vậy!” Đinh Mùi xưa nay không gặp qua chuyện bắt nạt người, ngay mặt mắng người là tiểu cầu như vậy. Vành mắt khí đỏ chót.

“Tôi mắng cậu khi nào?” Chu Mộ Nhiên bình chân như vại tựa ở trên ghế salon.

“Ngài mắng tôi là cầu! Tôi tôi...”

“Tôi không mắng cậu. Nếu như là tôi mắng cậu, tôi có thể bồi thường cậu. Hả, thứ mà lần trước tôi cải trang, không phải cậu rất thích sao?”

“... “Ừm.” Đinh Mùi mang theo giọng mũi ừ một tiếng.

“Nếu như tôi không mắng cậu thì làm sao?”

“Vậy tôi miễn phí bồi ngài luyện ba trận!” Đinh Mùi như chặt đinh chém sắt mở miệng.

44. Chương 44

“Đinh Mùi...” Đường Dần kéo kéo quần áo của Đinh Mùi.

“Được, nói được là làm được.” Chu Mộ Nhiên hơi hột nhìn Đường Dần. Đường Dần nhất thời thu tay về, dịch sang bên cạnh.

Đinh Mùi không chú ý đến sự kỳ quái của Đường Dần, đưa tay đi lấy tờ giấy trắng trên bàn đưa đến trước mặt Chu Mộ Nhiên, “Đây chính là chứng... Ồ?”

Lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, dòng chữ kia mất màu dần, lúc này chỉ còn dư lại một chữ tiểu cầu, những chữ khác đã không thấy đâu.

“Chuyện này...” Đinh Mùi kinh ngạc không ngớt.

“Ngài dùng bút ẩn hình?” Đường Dần nhanh chóng nghĩ ra mấu chốt trong đó. Người phát minh ra loại bút này là một thiên tài, mực nước bên trong được pha chế thêm một loại nguyên tố đặc biệt sẽ tan biến theo thời gian và nhiệt độ.

Hiệu quả của cây bút này của Chu Mộ Nhiên vẫn còn đang tiếp tục, một lúc sau chữ đã biến mất, không để lại một chút dấu vết nào cả.

“”Ừm. Lấy từ chỗ của Dư ca.” Chu Mộ Nhiên gạt đầu, tiếp tục uống đồ uống lạnh của mình.

“Cao, thực sự là cao. Thế nhưng ngài nói cho chúng tôi, ngài nghi ngờ ả từ khi nào a? Tôi cùng với tiểu Đinh ngày ngày ở bên ngài nhưng vẫn không thấy vấn đề gì. Hơn nữa chúng tôi cũng đã điều tra ả, thân thể thuần khiết, không có vấn đề.”

“A... A a a a — ngài hồ tôi!” Chu Mộ Nhiên còn chưa mở miệng, Đinh Mùi đã hô to. Miễn phí bồi luyện tam tràng, lại thêm vừa nãy đối phương nói muốn hấn bồi luyện một hồi, cộng lại không phải là bốn trận sao.

Bốn trận xong xuôi, hấn còn có thể sống ra ngoài sao?

Sắc mặt Đinh Mùi tái nhợt, lưng lay dao động, giống như muốn ngã xuống đất.

“Được rồi, theo tôi ba trận thì cái đó về cậu?”

“Thành giao.” Đinh Mùi giống như niết bàn sống lại, trong nháy mắt lại có động lực sống tiếp.

Đường Dần khinh bỉ mà nhìn Đinh Mùi: Cậu giữ thể diện một chút!

“Nói tiếp, chỗ làm cho tôi hoài nghi người này chỉ có một cái. Quá hoàn mỹ.”

“Quá hoàn mỹ?”

“Quá hoàn mỹ. Con người không có ai hoàn hảo, các cậu dù sao cũng nên hiểu, ngay cả thánh nhân còn có lúc mắc sai lầm, huống hồ một người bình thường.” Khóe miệng Chu Mộ Nhiên nhếch lên xem thường, “Các cậu thật sự cho là ả là một người hoàn mỹ?”

“Không có khả năng.” Đường Dần cùng Đinh Mùi cùng nhau lắc đầu.

“Tôi tiếp xúc cùng với người nào thì chắc chắn các cậu sẽ tra qua. Thế nhưng trên thực tế các cậu lại không tra ra được bất kỳ dấu vết nào của người này, hoặc là nói, bắt đầu từ khi mười lăm tuổi, ả bỗng nhiên biến thành người khác, trở thành người hoàn mỹ không hề có bất kỳ thiếu sót nào. Bởi vậy nên ả chắc chắn có vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Chu Mộ Nhiên cười lạnh, “Một người từ trước đến giờ chưa bao giờ có quan hệ với một người nam nhân nào tại sao bây giờ lại theo đuổi tôi? Các cậu cảm thấy mị lực của tôi đã nghịch thiên đến mức độ này rồi sao? Tuy rằng tôi quả thực rất soái.”

Đường Dần cùng Đinh Mùi cười mỉa, “Có thể vào mắt xanh của chủ nhân, ngài tự nhiên mị lực vô song, pháp lực vô biên, không gì không đánh được, đánh đâu thắng đó.” Hai người vuốt đuôi ngựa.

“Vậy thì ả tiếp cận ngài có mục đích gì?”

“Ba năm cao trung hoàn mỹ như vậy, nhất định ả có mục đích không thể cho ai biết.”

“A. Có vẻ như có đạo lý.” Đinh Mùi thì thầm tự nói.

“Phí lời, đại nhân nói nhất định là có đạo lý.” Đường Dần là fan hâm mộ số 1 đáng tin của Chu Mộ

Nhiên.”Vậy ngài nói, đó là mục đích gì?”

“Mục đích đương nhiên liền là... Ắ đã tham gia vào một tổ chức nào đó, mưu đồ cái gì. Còn cụ thể, thì phải dựa vào các cậu.”

“Mưu đồ...” Túc Liễu Nguyên ngồi ở trong thư phòng nhìn hai vị người hầu trưởng, “Sẽ là gì chứ?”

“Điện hạ!” Dư Thần quỳ xuống, mồ hôi lạnh chảy xuống trán. “Thuộc hạ không dám tiết lộ bất kỳ tin tức gì về vị đại nhân kia.”

Ba người trong thư phòng bây giờ đang nghe âm thanh mấy người Chu Mộ Nhiên tán gẫu lúc ở trong xe.

Chu Mộ Nhiên nói như vậy, liền rõ ràng Lưu Dong có vấn đề, hơn nữa còn có vấn đề rất lớn. Y sở dĩ cùng đối phương giả vờ giả vịt chính là để thăm dò đối phương có mục đích gì.

Cái tên Tống Hi Nhan này không chỉ đại biểu cho hôn thê của Túc Liễu Nguyên mà hắn còn là nhân viên cơ giáp hàng đầu mà Túc Liễu Nguyên mới lôi kéo.

Chỉ nhìn số tiền như nước chảy rót vào trong phòng làm việc kia, mấy người bọn hắn đã hiểu được địa vị của vị này trong lòng chủ nhân là như thế nào. Đây không chỉ là sủng ái mà còn có tín nhiệm.

Sáu người hầu trưởng, ba người ở lại Xích Diệp cung, ba người cùng với Túc Liễu Nguyên đi đến biên cảnh. Nếu như thân phận của Tống Hi Nhan bị lộ ra thì nhất định là một trong ba người bọn hắn, mà người biết rõ ràng nhất chính là Dư Thần.

Do đó Dư Thần mới trực tiếp quỳ xuống, hầu như có cảm giác lưỡi đao đang kề bên cạnh cổ.

“Đứng lên đi, ta biết.” Túc Liễu Nguyên nhàn nhạt mở miệng.”Nếu như hoài nghi cậu thì tôi đã không cho phép cậu ở nơi này mở miệng. Thế nhưng...”

Dư Thần quỳ trên mặt đất cúi đầu nghe.

“Tuổi của y như vậy mà y đã cảm giác có cái gì không đúng, các cậu huấn luyện nhiều năm như vậy cư nhiên vẫn không phát hiện ra, còn cần ta nhiều lời sao?”

“Thuộc hạ thất trách, sẽ gia tăng cường độ tra xét.”

“Nâng đến 3S.”

“Vâng.” Hiện nay cơ mật tối cao toàn đế quốc là 5S, từ khi chủ nhân nói nâng mức độ lên thành 3S, cao hơn mức độ A trước kia rất nhiều, làm cho mồ hôi trên đầu Dư Thần càng ngày càng nhiều.

“Điện hạ ngài yên tâm đi, vị đại nhân kia thông minh như vậy chắc chắn sẽ không sao đâu.” Mỹ Tử hé miệng cười, nâng dậy Dư Thần, giúp hắn giải vây. “Ngay cả chúng tôi còn không ngờ đến ngài ấy sẽ dùng bút ẩn hình để dẫn xà xuất động đâu.”

“Người nhỏ mà ma mãnh.” Túc Liễu Nguyên cũng không nhịn được nở nụ cười. “Đi dọn dò nhà bếp làm thêm mấy món mà y thích, buổi tối ta cùng hắn luyện một chút.”

Cùng lúc đó, Lưu Dong hưng phấn dị thường trở lại chỗ bí mật, trong tay có phần bản vẽ này làm cho tay của ả luôn run run, vào trong nhà mà tim còn đập thành thịch như sắp nhảy ra.

“Không nghĩ tới bản vẽ này sẽ rơi vào tay ta.”

Nhưng ả không biết rằng sau lưng ả có ba đội nhân mã đang theo sát sau.

Một cái là ẩn hình đại trình thám Đậu Xanh mà Chu Mộ Nhiên phái tới, một là nhân viên tra xét tình anh mà Dư Thần phái tới, ngoài ra còn có một đội, xuất phát từ đối thủ cũ của bọn họ.

“Thứ này không thể giao cho Hàn gia, ta phải lưu lại đường lui cho bản thân mình.” Lưu Dong thì thầm tự nói, cười giống như bị thần kinh, “Ta sắp thành công rồi, ta chính là đại sư máy móc vĩ đại nhất, ta chính là minh tinh muôn người chú ý, ta sẽ thay đổi lịch sử, ta muốn làm cho Tống Hi Nhan chết không có chỗ chôn!”

Biểu tình trên mặt Lưu Dong càng ngày càng vặn vẹo, Đậu Xanh ẩn núp ở một bên thấy mà phát run.

“Chuyện này...” Đây là chuyện gì xảy ra!

Lưu Dong mở bản vẽ ra, trong nháy mắt giống như bị sét đánh choáng tại chỗ.

Bản vẽ đã biến thành giấy trắng, đừng nói tranh, liền ngay cả một chữ đều không có. Rõ ràng ràng là một tờ giấy trắng!

“Không. Ta sống lại trở về chính là vì báo thù, làm sao có khả năng sẽ phát sinh chuyện như vậy!” Trên mặt Lưu Dong tất cả đều là oán độc. “Sẽ không, sẽ không!”

Sắc mặt của Đậu Xanh ở dạng linh hồn đều biến đổi.

Sống lại. Nó đã nghe được điều mang tính then chốt!

Hai người bọn họ đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không biết từ nơi nào nổ ra tiếng súng, âm thanh càng ngày càng gần, tới gần vị trí của bọn họ.

Không lâu lắm liền có một nhóm người mặc xiêm y màu đen, đầu bịt kín chỉ chừa đôi mắt tiến vào.

Nhóm người này mang theo mùi máu tanh nồng nặc, trên thân càng là vết máu loang lổ, từ đó có thể nhận ra được bên ngoài đã trải qua một hồi chém giết thảm hại như thế nào.

“Là Lưu tiểu thư sao?”

“Là tôi, các người là ai?” Lưu Dong lúc này đã tỉnh lại, cảnh giác nhìn nhóm người trước mặt.

“Chúng tôi họ Hàn, nơi này không an toàn, nhanh đi cùng chúng tôi.” Một người đàn ông cầm đầu mở miệng nói.

“Tôi dựa vào cái gì mà phải tin các người?”

“Lẽ nào cô ngay cả gia chủ của mình mà cũng không tin sao?” Nam nhân lạnh lạnh mở miệng, “Thân phận của cô đã bị nhìn thấu, bây giờ có thể bảo vệ cô chỉ có Hoàng gia.”

Lưu Dong còn muốn nói điều gì nhưng đối phương đã dùng một mảnh vải bịt lại mũi của ả, nâng người mang đi.

Đậu Xanh trực giác không tốt, vội vã chạy về.

Những người đến sau có nhân số rất ít, dẫn đầu là một người cường tráng, tay áo bị máu thấm đẫm một bên.

“Chậm một bước!” Nam nhân này đâm tay vào tường.

“Côn lão đại, chúng ta trước tiên lui lại đi, đã kinh động cảnh sát rồi.” Phía sau một người nhỏ giọng mở miệng.

“Rút.” Một nhóm người vô thanh vô tức rút đi.

Khi Chu Mộ Nhiên trở lại Xích Diệp cung liền cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng.

Chào hỏi với hộ vệ gác ở trước cửa, đối phương cũng không tùy tiện như ngày xưa, sắc mặt nghiêm túc đứng nghiêm chào, Chu Mộ Nhiên chợt cảm thấy vô vị.

“Ai, vội vội vàng vàng bảo tôi trở về như vậy là đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Cái này... Chủ nhân trở về!”

“A?” Chu Mộ Nhiên tại chỗ đứng lại, “Không phải nói còn cần nửa tháng...”

“Cái này... Đại khái là chủ nhân vô cùng nhớ ngài... Trên chiến trường anh dũng giết địch, sớm kết thúc chiến đấu!” Đinh Mùi cũng không dám nói là mấy người bọn hắn đánh tiểu báo cáo, nếu để cho đối phương biết rõ, bọn họ khẳng định là chết không có chỗ chôn.

Chu Mộ Nhiên nguy hiểm nheo mắt lại, “Thật sự?”

Thân thể Đinh Mùi run lên, “Thật sự.”

“Các cậu đi gặp hắn đi, tôi... Tôi trước tiên đi làm bài tập.” Cái gọi là làm bài tập chính là rèn luyện thân thể mỗi ngày.

Đây là chuyện đầu tiên mà Chu Mộ Nhiên làm mỗi khi về nhà, dù sao cũng không có chỗ nào dị thường cả, thế nhưng hôm nay Túc Liễu Nguyên trở về vậy mà y vẫn đi rèn luyện thân thể, thật sự không còn gì để nói.

“Đại, đại nhân!” Đinh Mùi một bên khấn cấp liên hệ Dư Thần, một bên đuổi theo Chu Mộ Nhiên.

“Không cần đuổi theo.” Dư Thần hồi phục, Đinh Mùi cùng Đường Dần hai mặt nhìn nhau, đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng Dư Thần phát xong tin tức, nhìn Túc Liễu Nguyên.

“Chủ nhân.”

“Y là thẹn thùng. Ta tự mình đi, các cậu đều đừng theo.” Dư Thần cùng Mỹ Tử khom người lui ra, khác với Túc Liễu Nguyên, hai người này liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy chủ nhân thực sự là... Quá lạ quan.

Sau khi Chu Mộ Nhiên làm một trăm cái hít đất liền thở hồng hộc đứng lên. Mấy ngày nay thể chất của y đã khá hơn nhiều thế nhưng vẫn không thể nào so sánh được với Đường dần cùng Đinh Mùi.

Làm nóng người xong, Chu Mộ Nhiên vào trong cơ giáp. Y lắp ráp cỗ cơ giáp này rất nhỏ vì để thuận tiện dùng ở trong phòng làm việc mà thôi. Đồng thời cái này cũng để quen thuộc thao tác, càng thích hợp chiến đấu đơn độc.

Kế hoạch của Chu Mộ Nhiên là trước tiên làm ra loại cơ giáp nhỏ này, đợi đến kỹ thuật thành thực thì từ từ tăng kích thước. Y nhớ tới trong tiết lịch sử tinh tế, hình thái mới bắt đầu của cơ giáp cũng không lớn, kém xa đáng về mười mấy đến mấy chục mét sau này.

Khi Túc Liễu Nguyên nhập mật mã tiến vào phòng làm việc của Chu Mộ Nhiên, đối phương đang làm huấn luyện khổng chế độ kinh hoạt của cơ giáp.

Tiến tới lùi về sau lộn ngược ra sau lật nghiêng. Độ khó càng lúc càng lớn, mồ hôi của Chu Mộ Nhiên cũng càng ngày càng nhiều.

Quả nhiên thể chất còn là kém một chút, loại cơ giáp này khi ở trong chiến đấu thì thể lực là một phần khá quan trọng. Trước kia y dựa vào cơ giáp bắt nạt mấy người Đinh Mùi, kỳ thực y cũng biết, nếu như đôi bên đều là máy móc đối chiến, y khẳng định là sẽ là người ngã xuống đầu tiên.

địch địch địch, có kẻ địch công kích.

Cảnh báo của cơ giáp vang lên, Chu Mộ Nhiên cảm thấy thân thể cơ giáp xiêu vẹo, lật nghiêng đi ra ngoài, nhìn đến người trước mặt.

Túc Liễu Nguyên.

Khóe miệng Chu Mộ Nhiên mang theo nụ cười tà ác. Kẻ này áp bức y lâu như vậy, y đã sớm nổi giận trong bụng. Nếu đối phương tìm tới cửa, liệu đã có giác ngộ sẽ bị đánh hay chưa?

45. Chương 45

Sức chiến đấu của Túc Liễu Nguyên tự nhiên là có thể tưởng tượng. Đinh Mùi cùng Đường Dần do hấn dạy bảo đều có sức chiến đấu kinh người, càng khỏi nói đến loại siêu nhân không bị hấn áp chế như Dư Thần.

Sự kinh người của Túc Liễu Nguyên không phải là thể lực, thể lực mạnh mẽ chính là Đường Dần. Hấn cũng không tinh thông tính toán giống như Dư Thần, tính toán cẩn thận mỗi bước đi của mình. Càng không phải loại dũng mãnh xung phong không sợ chết giống như Đinh Mùi.

Túc Liễu Nguyên giống như tổng hợp lại của ba người, cẩn thận tính toán chiêu số của Chu Mộ Nhiên, dùng tới tiết kiệm thể lực để làm ra công kích cường hãn nhất.

Chu Mộ Nhiên bây giờ cũng không phải tên ngốc. Các loại binh pháp cùng với công phu mà Khương Thần đã dạy cho y ở thể giới trước y đều cẩn thận luyện tập. Bây giờ tuy rằng thể chất nhất thời theo không kịp thể nhưng binh pháp lại được vận dụng tỉ mỉ ở trên cơ giáp.

Những chiêu thức này y đã dùng qua trên mấy người Dư Thần, mấy người chịu không ít vị đắng. Bây giờ, khóe miệng Chu Mộ Nhiên mang theo ý cười khoan khoái, định hảo hảo vui đùa cùng Túc Liễu Nguyên một chút.

Khi Túc Liễu Nguyên trở lại đã là một thân phong trần mệt mỏi, chỉ là do trong lòng muốn xem bầu bạn của mình nên mới cố chịu đựng, chờ đến khi nhìn thấy cơ giáp máy móc cao mấy mét trong phòng làm việc kia thì nhiệt huyết trong thân nam nhân bị kích hoạt, cả người đều là động lực chiến đấu.

Hai người liên tục biến ảo chiêu thức, đối mặt với loại quái vật khổng lồ này thì ưu thế lớn nhất là linh hoạt, tác hại lớn nhất chính là lực lượng, Túc Liễu Nguyên cẩn thận từng li từng tí một tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Cơ giáp đối chiến với thân thể cũng không phải là làm cho đối phương đem cơ giáp đánh đổ, cái này không công bằng, cũng không hiện thực. Ở trên thân cơ giáp có mấy chỗ màu hồng, chỉ cần đụng tới thì coi như thua.

Hai người đối chiến hồi lâu, Túc Liễu Nguyên biểu lộ ra vẻ uể oải làm cho mắt Chu Mộ Nhiên sáng lên, tìm được cơ hội.

Cơ hội là Chu Mộ Nhiên cố ý tạo nên, một sơ hở rất rõ ràng ở phía sau, đối phương quả nhiên liền lĩnh. Trên mặt Chu Mộ Nhiên hiện lên nét mừng, chuẩn bị kỹ càng hậu chiêu, một quyền vung về phía Túc Liễu Nguyên đang ở bên trong phạm vi công kích.

Nếu như lúc này Túc Liễu Nguyên từ bỏ đụng vào khu vực màu hồng, như vậy còn có thể tránh ra, nếu như không lùi thì chắc chắn sẽ bị trúng chiêu.

Chu Mộ Nhiên cũng mang trong mình nhiệt huyết nam nhi, lòng háo thắng trong xương làm cho y không chút do dự mà hạ thủ.

Eo của Túc Liễu Nguyên đột nhiên gấp xuống, đồng thời cánh tay cũng chạm vào khu vực màu hồng, còi báo động sắc bén vang vọng toàn cơ giáp.

Thế nhưng trong dự liệu, Túc Liễu Nguyên cũng bị cánh tay của cơ giáp xẹt qua trước ngực.

“Anh thực sự là không chịu thua.” Chu Mộ Nhiên nhảy xuống cơ giáp, nhìn Túc Liễu Nguyên nằm ở cách đó không xa nói.

Một chiêu này đã bức lui Đường Dần, Đinh Mùi thậm chí là Dư Thần.

Sau khi lùi lại thì bước đi này cũng không phải kết thúc như vậy, mà là đã kích liên tiếp.

Thế nhưng Túc Liễu Nguyên chính là người đầu tiên mạnh mẽ chạm đến khu vực màu hồng, làm cứng lại động tác tiếp theo của y.

“Được rồi, đứng lên đi.” Chu Mộ Nhiên tức giận mở miệng.”Đừng giả bộ chết.”

Bởi vì chỉ là luận bàn cho nên hai tay cùng hai chân của cơ giáp đều được bao bọc bởi một lớp lông mềm mại. Khi đánh vào khăng định sẽ bị đau thế nhưng cũng sẽ không bị thương quá nặng. Đặc biệt là Túc Liễu Nguyên mới vừa trốn nhanh như vậy, hẳn là không thành vấn đề.

“Dìu ta một cái.” Túc Liễu Nguyên nằm trên đất chậm rãi mở miệng, nhắc lên một cách tay hướng về phía Chu Mộ Nhiên.

“Được rồi.” Chu Mộ Nhiên chậm chậm đi tới, trên thân cũng thấm đầy mồ hôi giống như Túc Liễu Nguyên.

Trong khoảng khắc nắm chặt lấy tay của đối phương, tầm mắt của Chu Mộ Nhiên giống như chạm vào một cái gì đó đáng sợ, sắc mặt nhất thời trở nên trắng ám ngả quỳ xuống mặt đất.

“Làm sao?” Túc Liễu Nguyên sợ hết hồn, vội vã giẫy giụa muốn ngồi dậy.

“Anh...” Chu Mộ Nhiên hít một hơi thật sâu, “Ngực anh...có chuyện gì vậy?”

“Cái gì?” Túc Liễu Nguyên cúi đầu, tiếp đó nở nụ cười.”Doạ đến em sao? Đừng sợ, đây chỉ là cái bớt.”

“Bớt...”

“Đúng a. Lúc trước khi ta sinh ra còn dọa không ít người đâu, cho rằng ta bị thương, sau đó mới phát hiện là bớt mà thôi.” Túc Liễu Nguyên lôi kéo Chu Mộ Nhiên ngồi xuống bên cạnh mình.”Em rất lợi hại, cái cơ giáp này cũng rất lợi hại.”

“ ... ”

“Ai em đừng khóc a.” Nhìn thấy đối phương rơi xuống từng hàng từng hàng nước mắt, Túc Liễu Nguyên nhất thời hoảng loạn.

Hắn sống mấy chục năm, ngự hạ có cách, đối đầu có sách, chỉ có cảm tình là xưa nay chưa từng dính vào.

Thuở nhỏ mất đi phụ thân, đồng thời cũng hết hy vọng đối với tình mẫu tử, qua nhiều năm như vậy vẫn luôn là thuộc hạ, huynh đệ, chiến hữu bồi ở bên cạnh mình, xưa nay không từng có quan hệ khác.

Sau khi nhìn thấy người mình thích hấn mới dùng thủ đoạn cứng rắn như thế để đem người trói về nhà.

Hấn căn bản không hiểu phải ở chung với đối phương như thế nào, cũng không biết phải như thế nào mới là ôn nhu. Người đứng bên cạnh hấn đem hấn xem là thần, xem là chủ nhân cao cao tại thượng, sùng bái ái mộ hấn, nửa phần oán giận cũng chưa từng có.

Lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, hảo ý của hấn bị từ chối không chút do dự.

Lần thứ nhất mặt đối mặt nói chuyện, là tư thế một trên một dưới, một ngồi một quỳ, lần thứ nhất cùng nhau dùng cơm, hấn bị giới một thân thức ăn, đối phương bị quát roi năm lần...

Hai người ở chung nhiều ngày, tựa hồ cũng không giống với các cặp tình nhân giống như trong tưởng tượng, cho nên lúc này Túc Liễu Nguyên một bên chỉ huy quân đội chiến đấu cùng yêu tộc, một bên sai thủ hạ thu thập các loại tình thoại để cho hấn học tập.

Bây giờ Chu Mộ Nhiên khóc đến thở không ra hơi làm cho Túc Liễu Nguyên vô cùng xoắn xuýt. Hấn quả thực nghĩ đến nói những lời tâm tình đã học được, chỉ là không biết lúc này nói có thích hợp hay không.

Nhìn đối phương không có ý muốn dừng lại, hấn cũng quả thực có chút đau lòng đối phương khóc như thế, cắn răng một cái ôm người vào trong lòng.

“Tuy rằng ta rất thích nhìn em khóc, thế nhưng em chỉ được phép bị ta thao khóc, thời điểm khác không cho phép khóc.”

“...” Chu Mộ Nhiên ngẩng đầu lên, ngơ ngác mà nhìn đối phương, ngay cả khóc cũng quên.

Túc Liễu Nguyên rất cao hứng đối phương ngừng tiếng khóc, nếu như trên mặt đối phương không có biểu tình như bị sét đánh kia thì càng hoàn mỹ.

“Anh nghĩ thao... Anh muốn ngủ em?” Chu Mộ Nhiên giơ tay lau nước mắt, trên mặt mang theo một ý cười kỳ quái.

“Tại sao vừa nãy em lại khóc?” Túc Liễu Nguyên nhìn chăm chăm Chu Mộ Nhiên, chậm rãi đổi chủ đề. Nếu không phải là ánh đèn lúc này chói quá, nhất định có thể nhìn thấy mặt Túc Liễu Nguyên chậm rãi đỏ lên.

“Em, nhớ tới một tên khốn khiếp.”

“A?”

“Tên khốn kia, vứt bỏ em, một thân một mình lên đường.” Chu Mộ Nhiên nói nước mắt lại hạ xuống,

nhưng là cười rơi lệ.” Thế nhưng, em thật giống như lại bắt được hắc ròi.”

“A?” Túc Liễu Nguyên một mặt mờ mịt.

Chu Mộ Nhiên một câu đều không chịu nhiều lời, cùng Túc Liễu Nguyên mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Đích đích đích

Thông tin khí trên cổ tay Túc Liễu Nguyên điên cuồng vang lên.

“Làm sao?”

“Điện hạ, Côn Thần trở về.” Trong máy truyền tin là âm thanh của Dư Thần, âm thanh trước sau như một trầm ổn, lúc này lại bị Chu Mộ Nhiên nghe được một chút tức giận, “Hắc bị thương.”

“Ta lập tức đi ra ngoài.” Túc Liễu Nguyên nói xong muốn đứng dậy, thế nhưng dưới chân mềm nhũn suýt chút nữa ngã chống vó. Chu Mộ Nhiên nhanh tay lẹ mắt vội vã đưa tay đỡ lấy.

“Trên người anh có thương tích?” Phía sau lưng đối phương đã bị máu làm ướt đầm.

“Ừm. Nghĩ đến em ở nhà chờ ta, ta liền tự mình ra trận, gặp chút phiền toái nhỏ, không nghiêm trọng.” Túc Liễu Nguyên không để ý lắm mở miệng, nhìn Chu Mộ Nhiên rồi cường điệu thêm một câu, “Không có chuyện gì, thật sự không nghiêm trọng.”

“Em dịu anh.”

Túc Liễu Nguyên thụ sủng nhược kinh vì bầu không khí hòa hoãn khó có được giữa hai người, cứ như thế mà được đỡ ra ngoài.

“Điện hạ, ngài làm sao?” Mấy người bảo vệ ở trước cửa hoàn toàn biến sắc, ngay cả một nam nhân cao to mang theo một thân máu tanh cũng đầy kinh sợ.

“Không có chuyện gì, vết thương cũ tái phát.” Túc Liễu Nguyên vung vung tay.

Mọi người mắt sắc nhìn thấy phần áo trước ngực Túc Liễu Nguyên mở rộng, còn Chu Mộ Nhiên bên cạnh là dáng vẻ vừa khóc xong.

Mấy người lo lắng nhìn hai người, chỉ có trên mặt Đinh Mùi xẹt qua dị sắc, hô hấp dồn dập mặt còn hơi hồng.

“Cậu mà tiếp tục nào bỏ nữa thì bồi luyện thêm năm tràng.” Chu Mộ Nhiên hừ một tiếng, khô cần mở miệng.

Mọi người vội ho một tiếng.

“... Điện hạ, trước tiên băng bó cho ngài một chút?” Dư Thần cẩn thận từng li từng tí một mở miệng.

“Đến thư phòng, vừa nói vừa băng bó.” Túc Liễu Nguyên mở miệng, Chu Mộ Nhiên phi thường tự nhiên đỡ Túc Liễu Nguyên vào thư phòng, một đám người hầu phía sau hai mặt nhìn nhau, không biết giữa hai người đến cùng phát sinh chuyện gì.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Để tôi nói đi.” Dư Thần tiến lên một bước.

“Em đi tắm rửa trước.” Chu Mộ Nhiên đột nhiên nói chuyện trước khi đối phương mở miệng rồi đi nhanh ra ngoài.

Túc Liễu Nguyên khê cau mày, hẳn cũng không phải đề phòng đối phương, đối phương tự giác đi ra ngoài như thế giống như mình không tin đối phương vậy.

Thế nhưng xem biểu tình của mấy thuộc hạ, Túc Liễu Nguyên vẫn là nhịn xuống. Trước tiên nói chính sự.

Chu Mộ Nhiên đi ra ngoài tự nhiên không phải là bởi vì y muốn lảng tránh, y không có tự giác cao như thế. Đặc biệt là bây giờ nhìn thấy vết sẹo của túc liễu Nguyên, càng thêm đem hắn coi là quan trọng nhất.

Y đi ra ngoài là bởi vì Đậu xanh xuất hiện, mà nơi có Túc Liễu Nguyên sẽ áp chế Đậu Xanh vô cùng lớn, Chu Mộ Nhiên chỉ đành rời đi thư phòng.

“Đại nhân, thật sự xảy ra vấn đề rồi.” So với không khí sốt sắng trong phòng, trên mặt Đậu Xanh tràn đầy hưng phấn.

“Chuyện gì xảy ra?”

Ngay sau đó, Đậu Xanh nói lại những gì mà nó nhìn thấy.

Từ việc nó đi theo Lưu Dong về nhà, nhìn đối phương hưng phấn động kinh, đến vẽ mặt điên cuồng vặn vẹo khi nhìn thấy bản vẽ trắng tinh.

Điểm quan trọng nhất trong đó, đương nhiên chính là câu nói sống lại của Lưu Dong.

Chuyện này nếu như đặt ở trên người bình thường thì sẽ phi thường không thể tưởng tượng được, thế nhưng Chu Mộ Nhiên cùng Đậu Xanh lại có thể lý giải.

Sống lại, nhân sinh làm lại. nghiêm khắc mà nói, chuyện mà Chu Mộ Nhiên làm lại cũng không khác sống lại là bao.

Mượn năng lực của sứ giả Minh giới, sử dụng thân thể nguyên thân, sau đó thay đổi quỹ tích, trừ đi chấp niệm của nguyên thân để nguyên thân có thể sớm ngày đầu thai.

Trong đó cũng có những người chấp niệm cường đại, hoặc cơ duyên xảo hợp, còn chưa đi tới kê hủ Minh giới, mà là tự mình xuyên qua, sống lại, hoặc là tá thi hoàn hồn.

Người như thế chính là yếu tố không xác định của nhân giới, nếu như là người mang thiện tâm thì tốt, nếu như là người mang ác niệm thì sẽ nguy hại đến cả thế giới.

Chu Mộ Nhiên hiện tại cảm thấy được Lưu Dong chính là loại linh hồn mang ác niệm sống lại, dù về công hay là về tư thì Chu Mộ Nhiên vẫn phải có trách nhiệm tiêu diệt Lưu Dong.

“Ả đang ở đâu?”

“Ả bị người mang đi. Hai nhóm người ác chiến, trong đó có một nhóm người là của Xích Diệp, một nhóm khác, có người nói họ Hàn.”

“Cái kia ta biết rồi.” Chu Mộ Nhiên gật đầu. Mấy ngày nay Dư Thần cũng không mất công phổ biến quan hệ giữa Xích Diệp cung với các phủ đệ khác cho y.

Nhắc đến Hàn gia, lại có thể liên chết với người hầu của Xích Diệp cung, tất nhiên là nhà của Hàn đại tướng quân.

Hàn đại tướng quân cưới trưởng nữ của đế vương tiền nhiệm, chị gái của đế vương bây giờ. Vị Đại tướng quân này chấp chương quân quyền vì hoàng thất, cũng bởi vì mối quan hệ như thế này nên là tử trung với hoàng thất.

Tuy rằng không thể xác định Hàn gia có phải là hậu trường sai khiến Lưu Dong hay không, thế nhưng ít ra có thể xác định được đối phương với Túc Liễu Nguyên là kẻ địch.

“Đậu Xanh, hỏi người một chuyện.”

“Đại nhân ngài nói.”

“Người nói, người của thế giới trước, liệu có khả năng đi đến thế giới này hay không?”

46. Chương 46

“Chuyện này...” Đậu Xanh muốn nói lại thôi.

“Ăn ngay nói thật.”

“Theo lý thuyết, ngoại trừ Minh sứ giả ra thì không có khả năng tồn tại tình huống như thế.” Đậu Xanh giải thích, “Mặc kệ là sống lại, hay là tá thi hoàn hồn, đều không thể thoát khỏi thế giới vốn có, không cách nào thoát khỏi sự khống chế của thế giới. Tình huống của xuyên qua giả có chút đặc thù hơn, xuất hiện là do xuất hiện đường giao nhau giữa hai thế giới. Ngoài ra còn có một khả năng...”

“Là cái gì?”

“Đối phương cũng là Minh sứ giả.”

“Cái này không thể nào.” Chu Mộ Nhiên kiên quyết phủ định. Khi tiền nhiệm đi đã nói rõ, thế gian chỉ có một Minh sứ giả là y, khi linh hồn lực của y đủ mạnh, là có thể cảm nhận được Minh sứ giả tiếp theo đến.

Nói nghiệp giả đến, tiền nhiệm từ nhậm, trừ phi người sau không cách nào kế thừa hoặc là không nguyện tiếp thu, lại đi chờ đợi một người kế nhiệm, một đời một đời, chưa bao giờ từng đồng thời có hai Minh sứ giả tồn tại.

“Vậy thì cũng chỉ còn sót lại một suy đoán cuối cùng.” Dáng vẻ nho nhỏ của Đậu Xanh nhún vai một cái. “Đối phương là đại nhân vật của Minh giới. Ngược lại, chủ nhân gặp phải người như vậy sao? Phải cẩn thận a.”

“Ừm. Hả?” Chu Mộ Nhiên nghe được Đậu Xanh nói có loại khả năng này, trong lòng liền bị cảm giác sung sướng vô hạn lấp kín, đợi đến nghe được phải cẩn thận, phản xạ có điều kiện nhìn về phía Đậu Xanh.

“...” Đậu Xanh trừng Chu Mộ Nhiên.

“Người nói cẩn thận là có ý gì?” Chu Mộ Nhiên trừng Đậu Xanh.

“Ừm... Cẩn thận bị ăn sạch sẽ.” Trong mắt Đậu Xanh một mảnh bình tĩnh.

“Nói rõ ràng, bằng không... Ta cởi quần của ngươi.”

Đậu Xanh ấn ấn quần áo do một chút linh lực yếu ớt của mình biến thành, trong lòng biết đối phương muốn hút đi, nó thực sự là hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là vẻ mặt đau khổ trả lời.

“Ta cũng chưa từng thấy đại nhân vật Minh giới bao giờ, thế nhưng nghe được đại nhân tiền nhiệm nói qua, những người kia muốn cướp đoạt tu vi của chúng ta chỉ là chuyện một bữa ăn sáng thôi. Ta tu vi thấp, bọn họ không lọt mắt, thế nhưng chủ nhân ngài...”

“Muốn làm sao cướp đoạt tu vi, đoạt tu vi phải làm gì.” Chu Mộ Nhiên vẻ mặt biến lãnh.

“Đương nhiên là bản thân bọn họ càng mạnh mẽ, còn việc làm sao cướp đoạt...” Đậu Xanh hơi hơi cúi đầu, “Chính là cái kia, cái kia a.”

Chu Mộ Nhiên hiểu. Thế nhưng y cũng không nhịn được nheo mắt lại.

“Ngươi biết ta nói tới ai?”

“Không không không, ta không biết!” Đầu Đậu Xanh lắc như cái trống bỏi

“A.” Ngón tay của Chu Mộ Nhiên lặng lẽ lay động, một tia linh hồn lực thoát ra khỏi người Đậu Xanh, đảo mắt quần của đối phương liền biến thành quần sooc.

Đậu Xanh sợ đến hồn phi phách tán, nước mắt chảy ra như mưa, “Ta nói ta nói.”

“A.”

“Là bởi vì ta vừa tới nơi này liền bị hấn áp chế gắt gao, hơn nữa không chỉ riêng đời này, mà là...”

“Cả ba thế giới đúng không?” Chu Mộ Nhiên mặt lạnh hỏi.

“... “Ừm...”

“Kỳ quái, tại sao ta không cảm giác được áp chế.” Hỏi ra thắc mắc của bản thân, Chu Mộ Nhiên lâm vào trầm tư, sợi linh hồn lực hấp đi ra tùy ý bị Đậu Xanh kéo về.

“Không phải là do linh hồn lực của chủ nhân rất kém chứ? Dù sao ta vừa bắt đầu cũng không cảm giác được áp bức.” Không có cảm giác nguy hiểm, Đậu Xanh lại bắt đầu trắng trợn không kiêng dè.

“Nếu người lợi hại như vậy... Cho nên nói người vừa bắt đầu liền cảm giác được ta gặp nguy hiểm. Tại sao không nói.”

“Nói cũng vô dụng, đối phương muốn mạng nhỏ của chúng ta, chỉ đơn giản như ép một con kiến thôi.” Trong mắt Đậu Xanh lộ ra một tia sợ hãi.” Thế nhưng linh hồn lực của ngài rất thấp, hắc... Hắc quá nửa là không lọt mắt.”

“Nếu không lọt mắt, người đoán tại sao hắc lại tới đây?” Chu Mộ Nhiên chợt cười to đứng dậy.

“...” Trên mặt Đậu Xanh là biểu tình như nhìn một tên thần kinh.

“Cuối cùng hỏi người một câu, người nói hắc có ấn tượng với ta sao?”

“Chuyện này... Không biết. Ngoại trừ mấy đại nhân vật kia ra, những người khác ở Minh giới nếu muốn đến kẻ hổ, đều yêu cầu ngọc ấn sách vàng của Minh vương đại nhân, mà không có loại sách vàng này thì từ những vị đại nhân kia ra thì sẽ không thể có ký ức. Thế nhưng ta đã nghe tiền nhiệm sứ giả nói qua, Minh vương đã mất tích rất lâu.”

Chu Mộ Nhiên vung vung tay, y không cảm thấy hứng thú chút nào với chuyện của Minh giới. Y muốn biết chính là Túc Liễu Nguyên có phải người trước kia y đã gặp hay không, hiện tại đáp án hầu như là khẳng định, này đã đủ rồi.

Chu Mộ Nhiên mở cửa đi ra ngoài, thẳng đến thư phòng của Túc Liễu Nguyên.

Căn cứ suy đoán của Đậu Xanh, Túc Liễu Nguyên tuy rằng có năng lực xuyên qua từng cái từng cái thế giới, có lẽ là bị cái gì đó hấp dẫn, nhưng bản thân lại không có chút ký ức gì, thậm chí năng lực của hắc còn bị thế giới hạn chế.

Ở trong thế giới này, tất cả đều là bản năng.

Trong thư phòng, Túc Liễu Nguyên đã biết được chuyện đã phát sinh, nghe thấy tiếng gõ cửa liền gia hiệu cho Mỹ Tử mở cửa.

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Ta có việc muốn nói với em.”

Hai người trăm miệng một lời.

Đám người Dư Thần Mỹ Tử mắt nhìn mũi mũi nhìn tim: Tú ân ái bắt đầu rồi.

“Chuyện có liên quan đến em thì phải nói cho em biết.” Túc Liễu Nguyên buồn cười cong cong khóe miệng, chờ giây lát mở miệng. “Là liên quan đến an toàn của em.”

“Tôi nói trước.” Chu Mộ Nhiên vung vung tay, “Tôi biết là ai bắt đi Lưu Dong.”

“Hàn gia. Ta đã biết rồi.” Túc Liễu Nguyên gật đầu. “Em biết tại sao không?”

“Đương nhiên, tranh của tôi, bức vẽ kia.” Chu Mộ Nhiên đầy mặt kiêu ngạo. “Tôi hiện tại lấy thân phận Chủ tịch thiết kế, thỉnh cầu lập tức bắt đầu lượng sản cơ giáp.”

Mọi người sững sờ, trên mặt Túc Liễu Nguyên cũng có chút khó khăn, “Liệu có sớm quá hay không?”

Kỹ thuật chế tạo cơ giáp vô cùng khó khăn, hơn nữa lại tiêu tốn một khoản tiền to lớn.

“Không còn sớm. Máy ngày nay tôi đã thí nghiệm xong, hiện tại bắt đầu sản xuất sẽ nhanh chóng đưa ra chiến trường được.” Chu Mộ Nhiên nghiêm túc mở miệng.

Sau khi biết Lưu Dong là sống lại, Chu Mộ Nhiên liền biết không thể đợi thêm.

Ai biết đời trước đến cùng xảy ra tình huống gì, Lưu Dong biết bao nhiêu về bản vẽ cơ giáp này, coi như không hoàn toàn nhìn thấy, nhưng sợ rằng ả cũng biết gốc rễ, bằng không sẽ không đánh chủ ý tới y.

Lần này hết sức tiếp cận chỉ sợ là sớm có dự mưu. Chỉ là không biết vị nào bên Hàn gia đột nhiên ra tay, sợ rằng còn là nhận ra được động tác của Xích Diệp cung nên phái người đi bảo vệ Lưu Dong đi.

“Được.” Túc Liễu Nguyên trầm mặc chốc lát, gật đầu. “Đề cao cấp bậc an toàn ở Xích Diệp cung đến cao nhất. Còn có, để Phong Sửu trở về, đến bên cạnh Tiểu Nhan.”

“Còn có. Tôi muốn lập tức bắt giữ Lưu Dong, bí mật thẩm vấn!” Chu Mộ Nhiên nghiêm mặt mở miệng lần nữa, ngữ khí không cho thương lượng.

“Được.” Lần này Túc Liễu Nguyên không do dự.

Túc Liễu Nguyên gật đầu, những người khác tự nhiên không có dị nghị. Dư Thần là người hầu trưởng ở Xích Diệp cung, ra lệnh cho những người khác bằng thông tín khí. Những người khác mỗi người quản lý chức vụ của mình, xin cáo lui bắt tay chuẩn bị

“Lưu Dong ngoại trừ đến gần em để lấy bản vẽ thì còn có gì nữa không?” Túc Liễu Nguyên cười cười với Chu Mộ Nhiên.

“Khăng định có, thế nhưng phải đợi sau khi anh thẩm vấn.” Chu Mộ Nhiên giảo hoạt nói. Đến thời điểm nhất định phải bức ra chuyện trước khi trọng sinh của Lưu Dong, những thứ này đều không có bên trong ký ức của Tống Hi Nhan, không chế loại tiên cơ này có thể bảo đảm Xích Diệp cung từng sẽ không ngã.

“”Ừm. Vậy thì chờ ngày mai gặp đến người lại nói.” Túc Liễu Nguyên gật đầu, “Thời gian không còn sớm, chúng ta trước tiên dùng bữa trưa?”

Lời này nói bá khí tốt cùng, hết thấy đều là tiết tấu bày mưu nghĩ kế.

Chu Mộ Nhiên thì lại vui vẻ đáp ứng.

Đối với Túc Liễu Nguyên có khả năng là ái nhân của mình, Chu Mộ Nhiên hiện tại đã không có bài xích, trái lại là bước nhanh đi theo, tử tế quan sát đối phương.

Qua lần quan sát này, Chu Mộ Nhiên càng thêm chắc chắn.

Cho dù thân hình bất đồng, dung mạo bất đồng, thế nhưng vẫn có những thứ khắc vào linh hồn.

Tỷ như lần gặp thức ăn đầu tiên luôn là rau dưa, tỷ như sau khi ăn xong cơm thì thích vừa uống rượu vừa nhìn y.

Đương nhiên, đây chỉ là bình thường nhất, thật sự muốn nghiệm chứng, còn cần quan sát càng lâu. Thế nhưng trong lòng Chu Mộ Nhiên luôn có một thanh âm nói cho y biết, không sai, đây chính là hắn.

Ăn xong cơm, hai người cùng trở lại phòng làm việc. Chân của Túc Liễu Nguyên bị thương, tuy rằng thoa thuốc nhưng vẫn có chút bất tiện, liền ngồi ở nơi đó nghe Chu Mộ Nhiên nói về cấu tạo của cơ giáp.

Chu Mộ Nhiên vốn tưởng rằng Túc Liễu Nguyên sẽ không nghe hiểu, thế nhưng nhìn đối phương khi thì cau mày khi thì bình tĩnh, mới phát hiện đối phương dĩ nhiên hiểu rất nhiều về máy móc.

Hai người càng đàm luận hứng thú càng cao, rất nhiều vấn đề vượt mức quy định mà người tinh tế không thể nghĩ ra đều bị Túc Liễu Nguyên nhất nhất chỉ ra.

Ai cũng không chú ý, đầu hai người càng tựa càng gần, cuối cùng dĩ nhiên đụng vào nhau. Hai người nhìn nhau cười, đều có thể rõ ràng ý của đối phương.

Những ngày kế tiếp, Chu Mộ Nhiên bị hạn chế ở Xích Diệp cung, đây là vì an toàn của y.

Mỹ Tử cả ngày không thấy tăm hơi, Đường Dẫn Đinh Mùi cũng bận bịu đến nỗi chân hướng lên trời, Dư Thần tuy rằng chỉ cần quản lý chung hơi nhẹ nhõm một chút thế nhưng cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian

chào hỏi y, không có thời gian nói nhiều hơn nữa.

Toàn bộ Xích Diệp cung chỉ có Chu Mộ Nhiên cùng Túc Liễu Nguyên rảnh rỗi nhất, đều sắp mốc meo.

Để cho người tiếc nuối chính là Lưu Dong hôm sau vẫn chưa bị mang trở về, có người nói tất cả mật sở của Hàn gia đều bị người của Xích Diệp cung xốc ngược lên trời thể nhưng vẫn không phát hiện ra cái bóng của Lưu Dong như trước.

Nhìn Chu Mộ Nhiên nôn nóng đi tới đi lui, Túc Liễu Nguyên tiến lên nhẹ nhàng kéo lại tay y.

“Ta dẫn em đi đến một chỗ.”

“A?”

Chu Mộ Nhiên bị Túc Liễu Nguyên lôi kéo đi đến tầng cao nhất, Chu Mộ Nhiên ở phía sau luống cuống tay chân theo sát bóng lưng to lớn phía trước, trong lòng dần dần bình ổn xuống.

Đối phương tựa hồ rất thích loại hình thân hình cao lớn này, mỗi một cái thể giới đều giống nhau, hơn nữa đều thích kéo tay y đi

Tầng cao nhất trống rỗng, nhìn ra được rất ít người đến đây, thể nhưng được quét rước rất là sạch sẽ.

Vị trí giữa, có một thứ bị một tấm vải che lại.

Túc Liễu Nguyên nhanh chân đi tới, kéo tấm vải xuống, dưới đó là một cái đàn dương cầm

“Anh biết đàn dương cầm?” Chu Mộ Nhiên thực ở không tưởng tượng nổi mối liên hệ giữa thân phận của đối phương với việc đàn dương cầm.

“Chỉ biết một chút.” Túc Liễu Nguyên ngồi xuống ghế, mở ra nắp đàn, “Ta muốn đàn cho em nghe.”

“Ngày hôm nay là ngày tốt gì sao?” Chu Mộ Nhiên nằm nhoài bên trên đàn dương cầm nói.

“... Là kỷ niệm một tháng chúng ta quen biết nhau.” mặt Túc Liễu Nguyên có chút hồng

Chu Mộ Nhiên sau khi ngẩn ngơ cũng có chút muốn cười, thể nhưng lại bị tiếng đàn dễ nghe hấp dẫn.

Vóc dáng của Túc Liễu Nguyên rất cao, quanh năm rèn luyện làm cho thân hình của hắn vô cùng cường

trắng, thế nhưng nhìn đến hai tay của hắn, Chu Mộ Nhiên không thừa nhận cũng không được, đây thực sự là một đôi tay thích hợp đàn dương cầm.

Không những lớn hơn một vòng so với tay của Chu Mộ Nhiên, ngón tay thon dài mạnh mẽ, khi đánh đàn giống như ngón tay đang bay lượn ở trên đó vậy.

“Khúc này tên là gì.” Một khúc xong xuôi, Chu Mộ Nhiên tỉnh lại.

“Đây là phụ thân ta viết, gọi là ‘Hiển cho người ta yêu nhất’. Hiện tại, ta nghĩ đàn cho em nghe.”

47. Chương 47

Mặt Chu Mộ Nhiên trong nháy mắt đỏ.

Y phát hiện đối diện với người chưa từng nói qua luyện ái này mới khó nhất.

Chu Mộ Nhiên thật sự rất muốn hỏi một câu người có nhớ ta không, thế nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng không nói ra khỏi miệng được

Nhìn Chu Mộ Nhiên gật đầu, khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc của Túc Liễu Nguyên lộ ra nụ cười, rất đẹp trai, rất ưa nhìn, Chu Mộ Nhiên si ngốc nhìn. Đây chính là dung mạo lần này của ái nhân, quả nhiên rất biết chọn, mỗi lần đều khốc soái làm người chân nhuyến như thế.

“Ta dạy em đánh đàn?” Túc Liễu Nguyên chần chờ một chút, mở miệng hỏi. Giọng nói cùng dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí kia, chỉ lo Chu Mộ Nhiên không cao hứng.

Thế nhưng sự tình hiển nhiên đơn giản hơn hắn nghĩ nhiều, Chu Mộ Nhiên vui vẻ đáp ứng, trực tiếp ngồi trên ghế dài, chăm chú sát bên Túc Liễu Nguyên.

Đối với đàn dương cầm, Chu Mộ Nhiên không biết nhiều, nhà y là thư hương môn đệ, không là âm nhạc thế gia, không ai bắt y học cả.

Thế nhưng có một lần y đóng vai một nghệ nhân dương cầm, lúc này mới học tư thế.

Xem tư thế ra dáng của Chu Mộ Nhiên, Túc Liễu Nguyên trở nên căng thẳng, hắn cũng chỉ biết một chút ý về dương cầm, chỉ là am hiểu một khúc này thôi.

Thế nhưng một lúc sau hắn lại nhẹ nhõm lại, ngón tay của Chu Mộ Nhiên cứng nhắc, không giống một

người đã từng học qua.

Túc Liễu Nguyên bắt đầu cẩn thận chỉ điểm tư thế tay cho Chu Mộ Nhiên, thỉnh thoảng nhìn Chu Mộ Nhiên làm ra động tác cứng nhắc liền không nhịn được cười to.

Chu Mộ Nhiên tức giận trừng đối phương một chút, muốn cho đối phương một cái tát, nhưng lại không nỡ.

Luôn luôn là như vậy, luôn luôn là tính cách như vậy. Hắn chưa bao giờ che giấu tâm tình của bản thân, nhìn đến y lộ ra mặt xấu liền sẽ thiện ý thoải mái cười to.

Cái cảm giác này làm cho Chu Mộ Nhiên như trở lại thời điểm đối đánh với Cố Văn Hi, giống như trở lại thời điểm theo Khương Thần đi đánh trận.

Người vẫn còn ở đó. Thật tốt.

Cả một buổi chiều, hai người an vị ở trước dương cầm, từ từ đàn một khúc này, mãi đến tận khi mặt trời ngã về tây, đem thân ảnh của hai người kéo thành cái bóng thật dài.

“Tiếp tục như vậy không thành.” Chu Mộ Nhiên chủ động yêu cầu. “Hiện tại địch ta cũng không dám động, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp. Vấn đề mấu chốt bây giờ có hai cái.”

“Em nói.” Túc Liễu Nguyên gạt đầu, những người hầu trưởng khác đứng ở một bên nghe

“Thứ nhất chính là Lưu Dong rốt cuộc biết được cái gì? Chúng ta nhất định phải bắt được ả, ép ả nói ra.” Chu Mộ Nhiên thập phần coi trọng cái này, y bức thiết muốn biết đối phương đã xảy ra chuyện gì, liên quan với sống lại, còn có đời trước đã phát sinh chuyện gì. “Thứ hai, Yêu tộc gần nhất ở biên phòng liên tục có hành động, mà nước láng giềng lại án binh bất động, em cảm thấy được trong này có mùi vị không tầm thường.”

Nếu như có thể bắt được Lưu Dong, nhất định có thể ép hỏi ra sau đó Yêu tộc sẽ có hành động gì.

Túc Liễu Nguyên gạt gạt đầu, hắn hiển nhiên cũng cảm thấy hai điểm này rất trọng yếu.

“Cho nên, em có một biện pháp, hi vọng các anh có thể phối hợp em.” Chu Mộ Nhiên chậm rãi mở miệng.”Em muốn ra ngoài, dẫn xà xuất động.”

“Không được!” Mặt Túc Liễu Nguyên trầm xuống, kiên quyết từ chối. Không khí trong phòng nhất thời trở nên khẩn trương.

“Hai phe giằng co không xong, chỉ có em mới có thể phá vỡ cục diện bế tắc này. Anh cho rằng em sẽ lấy thân để mạo hiểm sao, đây chỉ là cái kế sách.” Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái, “Mấy ngày nay em không đến trường, chỉ sợ bọn họ đã nghỉ ngơi. Em nhất định phải ra ngoài.”

“Ta không đồng ý.” Túc Liễu Nguyên vỗ bàn một cái đứng lên, “Dù thế nào đi chăng nữa thì em cũng không được ra khỏi Xích Diệp cung.”

“Xích Diệp cung có thể bảo đảm em nhất thời nhưng có thể bảo đảm em cả đời sao, nếu như Xích Diệp cung không còn tồn tại nữa thì sao?” Chu Mộ Nhiên nhìn Túc Liễu Nguyên từ tốn nói, “Em ở Xích Diệp cung thì chính là một thành viên của nơi này. Người khác có thể bảo vệ em, em cũng có thể bảo vệ người khác. Chuyện này chỉ có em đứng ra mới được, chuẩn bị bố cục đi.”

Túc Liễu Nguyên đẩy cửa mà đi.

Những người khác quay đầu lại nhìn Chu Mộ Nhiên.

“Nghe tôi, chuẩn bị bố cục.” Chu Mộ Nhiên không dao động một chút nào, những người khác không thể làm gì khác hơn là bắt đầu chuẩn bị. Giống như Chu Mộ Nhiên đã nói, hiện tại là cục diện bế tắc, cần phải có một người ra đánh vỡ, mà những người khác không đủ điều kiện.

Chu Mộ Nhiên đứng bên cửa sổ, nghe mấy người phía sau thảo luận bố cục, tâm lại bay ra ngoài gian phòng.

Nếu là có thể, y cũng không nguyện ý mạo hiểm, y nguyện ý cùng Túc Liễu Nguyên yên lặng cả đời.

Thế nhưng hiện thực không phải như vậy, y còn có nhiệm vụ trong người, y nhất định phải bắt được Lưu Dong báo thù, cũng nhất định phải để cho người nhà an toàn.

Hiện tại người nhà vẫn an toàn là do bọn họ vẫn chưa biết được quan hệ giữa y và Xích Diệp cung, một khi tin tức tiết lộ, dù cho người đã được Xích Diệp cung bảo hộ thì hiệu quả cũng không khả quan.

Mấy ngày nay y viết giấy xin nghỉ bệnh với trường học, có thể ẩn giấu nhất thời. Ngày hôm qua thu được tin tức của đồng học, trường học có buổi liên hoan, hỏi y có tham gia được hay không, y đáp ứng rồi.

Một đêm chưa chợp mắt, Chu Mộ Nhiên trầm mặc rời giường, đơn độc ăn điểm tâm.

“Hắn đâu?”

“Chủ nhân hắn...” Đinh Mùi do dự một chút.

“Quên đi, chờ tôi trở lại lại nói.” Chu Mộ Nhiên đi ra ngoài, “Bố cục đều đúng chỗ sao?”

“Tất cả đã được sắp xếp.”

Chu Mộ Nhiên ngồi trên xe, thả lỏng.

Kỳ thực còn có một việc hôm qua y đã ám chỉ cho Túc Liễu Nguyên, trong Xích Diệp cung có nội gián.

Đối phương cũng không trả lời y. Y không biết ý của đối phương là biết, hay là hoài nghi y.

Điều này làm cho Chu Mộ Nhiên có cảm giác vô lực, mặc kệ thế giới thứ nhất hay thế giới thứ hai, mặc kệ là Cố Văn Hi hay là Khương Thần đều tuyệt đối tín nhiệm y, mà hiện tại, y hoảng hốt.

“Đại nhân, chủ nhân liên lạc.”

“Uy, Túc Liễu Nguyên?”

“Tính mạng của em quan trọng nhất, không được có bất kỳ hành vi nguy hiểm nào, cái khác để ta làm.”

“Được.” Mờ mịt trong lòng Chu Mộ Nhiên bị quét sạch

“Ha, Tống Hi Nhan.” Chu Mộ Nhiên vừa vào phòng học liền có người lại đây cùng y chào hỏi. “Cậu đã hết cảm mạo chưa?”

“Tốt lắm rồi.” Chu Mộ Nhiên cười, “Dạ hội tốt nghiệp năm nay hình như hơi sớm.”

“Đúng vậy. Thế nhưng ngày hôm qua giấy thông báo của học viện Hoàng gia đã đến, mấy mỹ nữ đã chuẩn bị rời đi, chúng ta chỉ có thể sớm.” Nam sinh nhìn Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên gật đầu. Dạ hội tốt nghiệp xưa nay chưa từng tổ chức trước, hiện tại muốn tổ chức trước khẳng định có vấn đề. học viện Hoàng gia lệ thuộc Hoàng thất, mà Hoàng thất chính là hậu trường của Hàn gia, y hầu như có thể đoán được rằng đây chính là một hồi Hồng Môn Yến.

Hiện tại liền xem nhà nào có thể cười đến cuối cùng.

Trong phòng học là an toàn, trên dạ hội mới là nguy hiểm nhất.

Trong giờ học Trưởng ban cầm lấy danh sách tiết mục đến tìm Chu Mộ Nhiên, bảo y đóng góp một tiết

mục. Chu Mộ Nhiên cân nhắc một hồi, “Tớ đàn dương cầm đi.”

Hết thấy đều được tiến hành đầu vào đây, Chu Mộ Nhiên giống như không biết gì mà đùa giỡn cùng đồng học, mãi cho đến sau bữa trưa, mọi người đi vào lễ đường.

Trong thông tin khí của Chu Mộ Nhiên thu được một tin tức, không có người gửi, chỉ có một hàng chữ: Nguy hiểm, lập tức rời đi.

Chu Mộ Nhiên khẽ cau mày. Cái này không thể nào là người của Xích Diệp cung gửi, càng không thể là Túc Liễu Nguyên gửi, thế nhưng trong trường hợp này ngoại trừ Lưu Dong ra thì không ai biết được nội dung phía sau dạ hội.

Chu Mộ Nhiên không chút biến sắc xem xét xung quanh, năm người hầu của Xích Diệp cung ở trong bóng tối dùng thủ thế đặc biệt chào hỏi y.

Đối phương muốn chính là sống, sẽ không hạ sát thủ với y, an toàn là không lo. Vấn đề bây giờ chính là Lưu Dong ở chỗ nào, dựa theo phát triển của nội dung vở kịch, nhất định phải là Lưu Dong mới có thể dẫn y đi, không có khả năng trước mặt nhiều người như vậy mà dẫn y đi.

Đang nghĩ, Lưu Dong đột nhiên xuất hiện ở trước mặt y.

Ngoại trừ sắc mặt có chút trắng xám, những cái khác đều phi thường bình thường.

“Lưu Dong.” Ánh mắt của Chu Mộ Nhiên sáng lên. Tới rồi!

“Tiểu Nhan, nghe nói cậu bị bệnh, tớ lại không biết địa chỉ nhà cậu nên không thể đến thăm cậu được.”

“Cảm mạo quá đột nhiên, cũng chưa kịp nói cho cậu.”

Hai người đều là một mặt chân tình, trong lòng lại đều biết đối phương đang nói dối.

“Đi cùng tớ đến sân thượng tâm sự được chứ?”

“Đương nhiên.” Chu Mộ Nhiên nâng nâng chén rượu trong tay.

“Lưu Dong, tớ cũng có vấn đề muốn hỏi cậu.” Chu Mộ Nhiên nhấp một ngụm rượu hỏi.

“Tớ cũng có một vấn đề muốn hỏi, có thể ưu tiên nữ nhân trước không?” Lưu Dong cũng cười, cười thật ngọt ngào, trong đôi mắt lại tràn đầy oán độc.

“Tôi muốn biết, cô sống lại là vì báo thù sao? Báo thù tôi, tại sao?” Chu Mộ Nhiên không để ý tới lời của Lưu Dong, hỏi thẳng.

Trong một góc tối của sân thượng, người đứng đó kinh hãi trong lòng.

“Cậu, cậu có ý gì?” Biểu tình trong mặt Lưu Dong nát bét, hoảng sợ nhìn Chu Mộ Nhiên, trong lúc hoảng hốt tựa hồ rõ ràng cái gì đó. “Mày cũng sống lại sao? Thì ra là như vậy, chẳng trách mày biến hóa lớn như vậy. Ông trời bất công, rõ ràng là mày không chịu đưa bản vẽ kia cho tao làm cho tao bị đám Yêu tộc nhục nhã, mày rõ ràng có thể đem bản vẽ cho tao, mày nói mày yêu tao, vậy mà mày lại từ chối! Từ chối!”

Chu Mộ Nhiên lẳng lẳng mà nhìn Lưu Dong oán độc gằm nhẹ, thanh âm cực lớn, cho dù bọn họ có đứng khá xa thì cũng có người quay đầu lại liếc mắt.

“Vào thời điểm cô từ chối tôi thì chúng ta cũng đã kết thúc. Thế nhưng cô lại muốn dựa vào cái gọi là ái tình mà bắt tôi đưa bản vẽ cho Yêu tộc. Cô đến cùng là người hay là yêu. Cô có từng nghĩ đến chuyện sau khi Yêu tộc có bản vẽ thì Nhân tộc sẽ thế nào hay không?”

“Chuyện kia không liên quan đến tao! Tao không phải là Thánh nhân, tao chỉ có thể suy nghĩ cho mình.” Lưu Dong tê gọi.

“Vậy chuyện của cô cũng không liên quan đến tôi. Tranh của tôi, chỉ thuộc về tôi, thuộc về nhân tộc.” Thuộc về Xích Diệp cung.

Bàn tay của Chu Mộ Nhiên đánh về phía Lưu Dong, thuốc gây tê lập tức làm cho Lưu Dong mềm nhũn ngã oặt

Hầu như ngay khi Lưu Dong bị tấn công thì người trong bóng tối cũng ra tay.

Đậu Xanh không tới nơi này để chơi, ngay lập tức liền nói cho Chu Mộ Nhiên sau màn che có người, sau khi mấy người công kích thì lại có một người gia nhập, đối diện lập tức đã biến thành nội đấu.

Chu Mộ Nhiên cũng phải ăn chạy, nhìn lên người phụ trách bảo vệ cậu, đều không thấy bóng dáng, phỏng chừng là bị dẫn ra. La to một tiếng, đỡ lấy Lưu Dong mất đi tri giác.

Cùng lúc đó bên ngoài cũng vang lên tiếng còi cảnh sát, trong lễ đường hoàn toàn đại loạn.

“Có đạo tặc!” Lại có người nghe được có người gọi, “Đối phương đánh ngất Lưu Dong, đang công kích Tổng Hi Nhan! Mọi người cùng nhau tiến lên, đánh chết hắn!”

Nhờ fan của Lưu Dong cùng với các bằng hữu mấy ngày nay Chu Mộ Nhiên kết giao, người tập kích y rất nhanh bị chúng học sinh vây đánh.

Những này có bản lĩnh nhưng lại bí vướng bởi đám học sinh không có cách nào triển khai, bị đánh thắm.

“Tớ mang Lưu Dong đi bệnh viện.” Chu Mộ Nhiên tìm cái cớ, mọi người lý giải — gật đầu, tránh ra một con đường.

Chu Mộ Nhiên không nghĩ tới sự tình đơn giản như vậy, ôm Lưu Dong một đường lao nhanh, thế nhưng khi sắp bước ra khỏi lễ đường lại bị người ngăn cản.

“Thả nàng xuống, Vương phi Điện hạ.” Người trong bóng tối giơ một thanh trường đao về phía Chu Mộ Nhiên, “Nếu như ngài không hy vọng cha mẹ ngài xảy ra chuyện.”

“Người!” Chu Mộ Nhiên hầu như trong nháy mắt liền đoán được đây chính là tên nội gián kia.

“Cảm tạ Điện hạ tín nhiệm, ta mới...”

Phịch một tiếng tiếng súng vang lên, trường đao cũng rơi xuống đất. Chu Mộ Nhiên theo bản năng sau lùi một bước.

“Đừng sợ, là tớ.”

Thanh âm quen thuộc làm cho Chu Mộ Nhiên bật thốt lên, “Hàn Kiều!”

“Ừm. Nữ nhân này quả nhiên không thật sự yêu cậu.” Mái tóc vốn cuộn sóng của hàn Kiều đã biến thành tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt vốn mũm mĩm cũng lộ ra vẻ gầy gò, thế nhưng xem qua lại già dặn rất nhiều.”Tớ là tới cứu cậu, hy vọng cậu tin tớ.”

“Ừm.” Chu Mộ Nhiên không chần chờ kéo chặt cánh tay đối phương đưa ra.

48. Chương 48-1

Chu Mộ Nhiên đổi quần áo với nội gián, công Lưu Dong cùng với Hàn Kiều đi ra vòng vây của hoàng thất.

“Không nghĩ tới là cậu cứu tớ, cái tin nhắn kia là cậu phát?”

“Ừm. Tớ vốn nghĩ nếu như cậu tách ra thì tớ sẽ đỡ được rất nhiều chuyện.” Hàn Kiều lái xe, qua kính chiếu hậu cười với Chu Mộ Nhiên.

“Người kia dù sao cũng là ba ba của cậu, cậu...” Chu Mộ Nhiên giác được đối phương hi sinh quá nhiều, đây chính là đối địch với gia tộc của mình.

“Một gia tộc mục nát cần thiết bị đánh đổ.” Hàn Kiều nhún vai một cái, “Tớ không cho rằng cái này là một thứ gì tốt đẹp để mà giữ lại cả”

“Ý của cậu...”

“Tớ muốn tận cách mạng!” Hàn Kiều đạp cần ga, xe thẳng về phía Xích Diệp cung.

Ngay sau khi bọn họ ly khai, Túc Liễu Nguyên toàn thân dính đầy vết máu mang theo người đối đầu với người của hoàng thất, vọt vào lễ đường.

Sau khi những người bảo vệ ở trong bóng tối mất đi liên hệ với y, Túc Liễu Nguyên tấn công giống như điên rồi, mọi người thừa thế xông vào trường học, khống chế toàn bộ cục diện. Đồng thời, Túc Liễu Nguyên truyền đạt một mệnh lệnh vô cùng lớn mật.

“Là...” Mỹ Tử kinh ngạc nhìn người trúng đạn tử vong, “Là Phong Sửu.”

“Là nội gián.” Mặt Túc Liễu Nguyên không hề cảm xúc, trời mới biết khi hắn nhìn thấy thi thể này, trái tim căng thẳng đau đớn giống như ngừng đập.”Tìm người, dù cho phải lật tung chỗ này!”

“Vâng!” Mọi người cùng nhau khom người.

“Cái kia... Điện hạ...” Đinh Mùi yếu ớt mở miệng, “Điện thoại của vị đại nhân kia...”

“Uy, Túc Liễu Nguyên, em đã đến Xích Diệp cung, khi nào thì các anh quét dọn xong?” Trong máy truyền tin, âm thanh của Chu Mộ Nhiên vui vẻ cực kỳ, “Em còn mang về một tội phạm và một người bạn. Anh nhanh lên một chút a.”

Cầm mọi người rơi xuống chân.

Người bọn họ phái ra để bảo vệ đối phương đã bị tiêu diệt, Túc vương vốn là ở bên ngoài vây quét, sau khi biết thì hai mắt đỏ như máu, trực tiếp mang người giết vào. Mà người mà bọn hắn phải cứu, đã trở về Xích Diệp cung, đây thực sự là...máu chó!

Khóe miệng của mọi người co giật không thôi. Một người nhỏ nhỏ, làm cho người của Hoàng thất cùng với quân đội tinh nhuệ của Hàn gia chết ở bên ngoài.

Đây quả thực là một trò đùa có chút quá...

Túc vương hạ mệnh vây quét Hoàng cung, Dư Thần tự mình dẫn đội, mang theo Đường Dần, Côn thân cùng với mấy chiến đội, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã giành được chiến thắng. So sánh với Xích Diệp cung, Hoàng cung không có đội quân tinh nhuệ giống như một khối đậu hủ nát vậy, không đợi Túc Liễu Nguyên trở lại Xích Diệp cung, Hoàng thất đã tuyên cáo đầu hàng.

“Hàn Kiều, cậu thật sự... Làm quá lớn.” Chu Mộ Nhiên cười khổ.

“Ai bảo bọn họ muốn hại cậu, còn muốn hợp tác với Yêu tộc.” Hàn Kiều ngạo khí hừ một tiếng, “Ngược lại, tớ thật sự yêu mến cậu, chúng ta... Có khả năng hay không?”

“Xin lỗi, tớ... Có Túc Liễu Nguyên.” Chu Mộ Nhiên cười khổ. Thật ra y rất yêu thích Hàn Kiều, cô bé này tính tình thẳng thắn, hơn nữa tán gẫu rất hợp. Lần trước y liền phát hiện đối phương là thực sự thích y, lúc này mới có thể không hề khúc mắc tín nhiệm đối phương.

“Quên đi, tớ không đánh lại gia hỏa kia.” Hàn Kiều nâng cờ trắng đầu hàng, “Có thể cho tớ một cái hôn cuối cùng được không?”

“... Được” Chu Mộ Nhiên đứng dậy đi tới bên người Hàn Kiều, quỳ một gối xuống ở trên ghế salon, nhẹ nhàng hôn xuống.

“... Các người đang làm gì.”

Chu Mộ Nhiên sợ đến run lên, Hàn Kiều nhanh chóng chạy sang một bên, “Đây là một hiểu lầm, chúng ta là đồng bọn hợp tác, anh không thể đánh tôi.”

“Liên quan với sự kiện kia, chúng ta đi thư phòng đàm luận.” Túc Liễu Nguyên nói với Hàn Kiều, không nhìn Chu Mộ Nhiên một chút nào.

“Không phải anh muốn lén lút giết tôi đấy chứ?” Hàn Kiều nghi ngờ mở miệng, “Tiểu Nhan, cậu mau cứu tớ a.”

Chu Mộ Nhiên nhìn Túc Liễu Nguyên mặt không hề cảm xúc, chợt phát hiện một đặc tính tương tự nữa của đối phương: Yêu ăn giấm.

“Túc Liễu Nguyên, em...”

“Em, đi úp mặt vào tường.” Túc Liễu Nguyên sờ môi, chỉ chỉ cầu thang.

“Được rồi.” Chu Mộ Nhiên lùi ra.

“Tiểu Nhan, miệng của cậu thật ngọt.” Hàn Kiều đột nhiên hô một câu, sau đó chạy đi, “Chuyện của hai người quan trọng hơn, chuyện của tôi nói sau!”

Một câu nói xong, người đã chạy không thấy thân ảnh. Nhóm người hầu trưởng tiến vào cùng với Túc Liễu Nguyên đều không chút biến sắc bắt đầu biến mất, miễn cho dẫn hỏa lên người.

“Em còn chưa hôn đến đâu...” Chu Mộ Nhiên chủ động bàn giao, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Tiểu nha đầu này trả thù quá nhanh!

“Ta muốn kiểm tra!” Túc Liễu Nguyên tối sầm lại. Giọng điệu này là tiếc hận vì không hôn đến sao?

“Được rồi.”

Lần này kiểm tra tự nhiên là bị ăn sạch sẽ.

Chu Mộ Nhiên nhúc eo đau lưng, Túc Liễu Nguyên dư vị vô cùng.

Ở trên giường, Túc Liễu Nguyên hỏi câu sống lại kia của Lưu Dong là có ý gì.

“Anh tin tưởng sống lại sao?”

“Ta có thể cân nhắc tin tưởng một hồi. Em là sao?”

“Em, không phải.” Chu Mộ Nhiên trả lời, “Thế nhưng, anh tin tưởng trước kia chúng ta đã từng quen biết sao?”

“Có ý gì?”

“Ở trước đây, chúng ta đã từng là một đôi tình nhân, anh tin sao?”

“... Em ngủ đi, ta đi thăm vấn Lưu Dong.”

Chu Mộ Nhiên nhụt chí nằm quay về: Phòng chừng bị xem là bệnh thần kinh đi!

Khẩu cung của Lưu Dong rất nhanh liền lấy được, phòng tuyến của đối phương gần như đã tan vỡ từ khi bị Chu Mộ Nhiên vạch trần chuyện sống lại.

Trước kia ả đã bị Hàn gia phỏng vấn qua, Hàn tướng quân xưa nay không là người biết tin tưởng người

khác, trong nhà Lưu Dong chỗ nào cũng có máy nghe lén cùng ghi âm.

Lúc này bất quá chỉ là lặp lại một lần nữa, Lưu Dong đã không để ý.

Chuyện đời trước đời này, ào ào đổ ra, đơn giản chỉ là một nữ nhân lòng dạ quá cao, tự cho là đúng, sau khi bị một chỗ chức thần bí thu nhận thì làm công tác lấy sắc thu phục người. Càng đáng sợ chính là cái tổ chức này còn phục vụ cho Yêu tộc.

Càng đáng sợ chính là, lúc này đời trước Tống Hi Nhan đã thành công, được cả danh và lợi. Lưu Dong bị phái đi câu dẫn Tống Hi Nhan, bị kiên quyết từ chối, sau khi trở về bởi vì không còn tác dụng nên bị đưa cho đám thuộc hạ đùa bỡn đến chết.

Chu Mộ Nhiên cân nhắc một hồi cũng rõ ràng.

Đời thứ nhất Tống Hi Nhan thành công nghiên cứu phát minh cơ giáp, mà Lưu Dong chết thảm. Đời thứ hai Lưu Dong sống lại, giam cầm đến chết Tống Hi Nhan vừa mới vẽ xong bản vẽ. Mà y tới vào lúc này, vừa vặn là thời điểm Lưu Dong sống lại, chưa kịp ra tay.

Hết thấy chân tướng rõ ràng, Chu Mộ Nhiên không khỏi nghĩ đến hai chữ, đáng đời.

Nữ nhân này thực sự là đáng đời. Trước tiên là vì lợi ích gia nhập Yêu tộc mưu hại Nhân tộc, lại bởi vì bị người Yêu tộc hại chết mà trái lại lại ghi hận Tống Hi Nhan vô tội. Dựa vào cái gì người từng yêu thích người lại chỉ có thể bị người cự tuyệt mà không thể cự tuyệt yêu cầu vô lý của người, nếu không liền là phụ lòng.

Chuyện này quả thật là tam quan nứt toác, đến cùng là lấy bản thân làm trung tâm đến mức nào mới có thể nghĩ như vậy.

Chuyện Hoàng cung bị công phá làm dân chúng ồ lên, sau đó Hàn Kiều lấy thân phận chi thứ của Hoàng thất mà công bố bằng chứng Hoàng thất liên thủ với Yêu tộc, làm dân chúng lại lần nữa ồ lên.

Vì đoạt binh quyền của Xích Diệp cung, cư nhiên làm ra quyết sách như thế, quả thực khó mà tin nổi.

Xích Diệp cung vì dân vì nước, là tuyến phòng thủ cuối cùng của Đế quốc, bọn họ cư nhiên vì binh quyền làm ra chuyện như vậy, mặc dù bọn họ chỉ vì hại chết một nhà Túc vương nhưng vẫn như cũ không thể tha thứ.

Dưới làn sóng kháng nghị này, Hoàng thất lại một lần nữa thoái vị, Trần thị Hoàng tộc triệt để lui ra vũ đài lịch sử. Người tiếp nhận Hoàng vị là Hàn Kiều, điều này làm cho Chu Mộ Nhiên giật cả mình. Nhìn dáng vẻ tiểu nữ nhân kia đội vương miện khoe khoang với mình, y thật là dở khóc dở cười.

Đồng thời, quốc sách của Đế quốc cũng thay đổi, các quyết định đổi thành do lục bộ cộng đồng ra quyết định. Tuy rằng suy yếu quyền lợi của Hoàng thất nhưng lại làm cho quốc gia càng dân chủ hơn, dù sao đây không chỉ là quốc gia của Hoàng đế. Đồng dạng, quyền lợi phân tán, cũng làm cho nguy cơ của Xích Diệp cung giảm đi rất nhiều, từ đây sẽ không có cách nói công cao lấn chủ nữa.

Túc vương điện hạ của Xích Diệp cung kiêm nhiệm chức Thủ tịch lục bộ, cùng Nữ hoàng mới nắm giữ một phiếu quyền phủ quyết, trong buổi họp lần đầu tiên của lục bộ, Túc Liễu Nguyên công bố số liệu của cơ giáp.

Các đại thần đầu tiên là đại ra, sau đó liền hoan hô rơi lệ, có cái này, đánh bại thậm chí tiêu diệt Yêu tộc ngay trong tầm tay. Trong lúc nhất thời Túc vương được đẩy lên độ cao không gì sánh nổi, mỗi ngày bận bịu không thể tách rời ra.

Nữ vương Hàn Kiều bệ hạ thừa dịp Túc Liễu Nguyên không ở nhà, mỗi ngày từ trong Hoàng cung chạy đến Xích Diệp cung, các loại thông đồng với đương nhiệm Vương phi Điện hạ.

Sau khi tin tức truyền đến tai Túc vương, vị Thiết huyết vương gia xưa nay vẫn anh minh ổn thỏa đáng tin cậy này trong nháy mắt ném microphone, trực tiếp điều máy bay trở về Xích Diệp cung, từ đây từ chối hết tất cả hoạt động diễn thuyết tuyên truyền.

Túc Liễu Nguyên ngồi ở vị trí cao, làm cho Chu Mộ Nhiên đời này chịu rất nhiều hạn chế, thậm chí hơn nửa đời chỉ có thể sống ở bên trong phạm vi Xích Diệp cung, thỉnh thoảng mới có thể cải trang ra ngoài chơi. Thế nhưng y vẫn không có gì bất mãn, vẫn quý trọng khoảng thời gian đời này với Túc Liễu Nguyên.

Còn về chuyện đối phương có nhớ đến chuyện đời trước hay không, y cũng không nhắc lại nữa.

Vẫn giống như hai thế giới trước, Chu Mộ Nhiên bồi Túc Liễu Nguyên đi tới điểm cuối cuộc đời.

“Có thể lại hôn em một cái không?” Chu Mộ Nhiên nói ra yêu cầu cuối cùng.

“Không.” Túc Liễu Nguyên từ chối.

“Tại sao?” Hai người cả đời này cãi nhau rất nhiều thậm chí đã từng động thủ qua một lần, thế nhưng Túc Liễu Nguyên hầu như không từ chối bất kỳ yêu cầu gì của Chu Mộ Nhiên cả.

“Khi đó em hỏi ta, tin tưởng sống lại sao?” Túc Liễu Nguyên không để ý tới Chu Mộ Nhiên hỏi dò.

“Em nói, chúng ta đời trước là tình nhân, em còn nhớ rõ ta.”

“Ta hiện tại muốn tin, có thể không? Nụ hôn này, ta nghĩ lưu đến lần đầu tiên chúng ta gặp nhau của đời sau.” Khí tức của Túc Liễu Nguyên càng ngày càng yếu, thế nhưng ánh mắt lại rất sáng, luôn luôn nhìn

Chu Mộ Nhiên.”Nếu như ta quên em, em tới hôn tỉnh ta.”

“... Được” Chu Mộ Nhiên không nén nổi rơi nước mắt.

Túc Liễu Nguyên chết được một tháng, Chu Mộ Nhiên lặng yên qua đời bên đàn dương cầm, khi chúng nhân phát hiện, trên mặt y mang theo tia cười nhạt nhẽo giống như Túc Liễu Nguyên.

49. Chương 48-2: Tiêu Sư Và Trộm Rượu Tặc

“Mục tiêu tiếp theo.” Chu Mộ Nhiên khó được khi trở lại kẻ hở Minh giới còn mang theo tươi cười. Bởi vì trong lòng y có hi vọng.

Ba lần gặp phải, lần thứ bốn nhất định cũng có thể gặp phải.

“Cái này.” Đậu Xanh chỉ chỉ người trẻ tuổi bên cạnh. Trong tay đối phương nắm một cây đao, đang si ngốc mà nhìn cây đao kia.

Không kém nhiều so với những người trước, cũng là đáng vẻ sắp tiêu tan.

“Tốt lắm, liền hẳn đi.” Chu Mộ Nhiên hít sâu một hơi. Cổ đại thể giới, lại là cổ đại thể giới.

Chu Mộ Nhiên bị xe ngựa lắc tỉnh, trong xe ngựa đen đến nỗi đưa tay cũng không thấy được năm ngón, cũng không biết đến cùng đã đi đến chỗ nào. Sau khi nhớ lại toàn bộ chuyện trong đầu, Chu Mộ Nhiên mới thở dài một cái.

Nguyên thân đời này là một Tiêu sư nho nhỏ.

Cái ngành nghề Tiêu sư cổ xưa này đã biến mất ở mấy ngàn năm trước, hiện tại chỉ có quay các bộ phim cổ trang mới có thể nhìn thấy.

Cái gọi là Tiêu sư, chính là nhân viên chuyển phát nhanh hỗ trợ vận chuyển, bất đồng chính là loại áp giải này thường là hàng hóa lớn, hơn nữa còn khá đáng giá, trên đường rất có khả năng sẽ gặp cướp.

Chu Mộ Nhiên chống tay, nhấc lên rèm xe. Trời tối đen, trên trời có trăng và vài ngôi sao sáng, yên tĩnh khó có được.

Nguyên chủ đời này không bị hại chết, trái lại là một cổ chấp niệm sau khi chết làm cho hắn bị kẹt lại ở trong khe hở.

Nguyên chủ là tiểu Tiêu sư, đi theo Tiêu đầu mấy lần, thế nhưng lần này đội tiêu của hắn bị đánh cướp, mất đi ám tiêu, Tiêu cục thất bại hoàn toàn, Tổng tiêu đầu mất tích, hắn cũng chỉ có thể tìm cách mưu sinh khác.

Mười năm sau lúc hắn từ quan trở lại, nghe nói những huynh đệ trong Tiêu cục của mình đều đã qua đời, điều này làm cho thân thể vốn đã thương tổn do làm quan lâu của hắn lại bị bệnh nặng một hồi, không lâu cũng buông tay nhân gian.

Chấp niệm cả đời, hắn muốn biết lần này rốt cuộc phát sinh cái gì.

Chu Mộ Nhiên càng muốn biết, đời này ái nhân có đến đây không, dùng thân phận gì để đến.

Đang nghĩ, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, phía trước trở nên ồn ào. Chu Mộ Nhiên nhảy một cái, đi ra từ chỗ cửa sổ, chỉ thấy trước xe ngựa đứng hai người một lớn một nhỏ.

50. Chương 49

“Xảy ra chuyện gì?” Mấy Tiêu sư trên xe trước sau đều nhảy xuống.

Đêm hôm khuya khoắt cũng là thời điểm dễ xảy ra chuyện nhất, tất cả mọi người trở nên cảnh giác. Dừng lại chính là xe của Chu Mộ Nhiên, y tự nhiên cũng xuống xe.

“Xin lỗi.” Trước xe ngựa là nam nhân trẻ tuổi tầm hai mươi, đầy áy náy mà mở miệng. “Cái gói nằm của hài tử rơi mất, ta nhất thời không chú ý, cản xe. Thực sự là xin lỗi.”

Chu Mộ Nhiên âm thầm đánh giá, một thân quần áo của nam nhân trước mắt này tuy rằng sạch sẽ thế nhưng lại mang theo miếng vá. Thế nhưng quần áo tuy cũ nhưng trên thân lại mang phong độ của người có nhiều hiểu biết, hiện ra khí chất của người đọc sách. Đặc biệt là đôi mắt kia, một đường phong trần cũng không thể che lấp ánh sáng trong đó, Chu Mộ Nhiên tin tưởng người có một đôi mắt như vậy nhất định sẽ không an phận suốt đời.

Chu Mộ Nhiên nghiêng đầu nhìn xuống đất, tiến lên nhặt cái thứ màu đỏ gì đó, là cái một cái gói nằm làm công thô giáp nhưng có thêu một lão hổ, là vật cũ thường dùng, ngay cả con mắt của lão hổ cũng bị rơi ra, có vẻ là thứ mà hài tử trong ngực nam nhân dùng.

“Vị đại ca này đêm hôm khuya khoắt, sao lại ôm hài tử đi ra như vậy?”

“Tạ tạ huynh đài.” Nam nhân tiếp nhận gói nói cảm ơn, trên mặt có chút ngượng ngùng, “Vốn định đi thêm một đoạn nữa, không ngờ rằng lại không tìm được chỗ nghỉ chân.”

“Mọi người đều tiếp tục chạy đi đi, không có chuyện gì.” Chu Mộ Nhiên hô một tiếng với các huynh đệ trước sau, mấy người gật đầu đều lên xe của từng người rồi rời đi.

“Vị đại ca này, cáo biệt.” Chu Mộ Nhiên liền ôm quyền, nơi này trước không thôn sau không cửa hàng, vẫn là không dây vào rắc rối thì tốt hơn.

“Thật không phải.” Nam nhân cũng thi lễ.

Tay Chu Mộ Nhiên vừa nhấc lên màn xe ngựa thì phía sau liền truyền đến tiếng khóc của trẻ nhỏ cùng với âm thanh nhẹ quất của nam nhân.

Chu Mộ Nhiên dừng một chút, tiếp tục lên xe ngựa, tiếng khóc phía sau càng lúc càng lớn. Chu Mộ Nhiên theo bản năng quay đầu lại, nam nhân đang luống cuống lấy ra một cái bánh màn thầu lạnh lẽo từ trong bọc ra uy hài tử.

Thế nhưng thứ này vừa lạnh vừa cứng, người lớn cũng chưa chắc ăn được, đứa bé làm sao có thể thích, cho nên tiếng khóc vẫn không có ý định đình chỉ. Nam nhân thấy Chu Mộ Nhiên nhìn sang, vẻ ngượng ngùng trên mặt càng nặng.

Nam nhi không sợ khổ không sợ mệt mỏi, nhưng một phen tiền làm khó anh hùng hảo hán.

Chu Mộ Nhiên thở dài, “Trên xe này của ta còn có một chút nước nóng, không bằng lên xe trước, ta mang bọn ngươi một đoạn đường.”

“Này, chuyện này làm sao có thể” Nam nhân lắc đầu.

“Đến thôn trấn trước mặt còn có một đoạn, dù đến cũng chưa chắc còn phòng trống. Đêm khuya sương lạnh, cẩn thận động đến hài tử.”

“Như vậy... Đa tạ huynh đài.” Nam nhân thở dài, trong mắt hiện ra cảm kích.

“Nhị Lưu, phụ một tay.” Chu Mộ Nhiên nhảy xuống xe ôm lấy hài tử, gọi người đánh xe, đối phương là một người tuổi trẻ giống như y, giúp đỡ kéo màn xe lên, đưa tay lùi nam nhân một cái.

“Hôm nay nhờ có hai vị, nếu không thì ta...” Nam nhân đầy mặt xấu hổ.

“Đại ca chạy đi vội như vậy là vì chuyện gì vậy?” Trong mắt Chu Mộ Nhiên không mất đi vẻ phòng bị cùng cảnh giác, nơi này hoang vu không người ở không thể không phòng, bọn họ chính là có ám tiêu.

“Là đi Kinh thành tìm nương của đứa nhỏ này.” Nam nhân một mặt ủ rũ, nói đơn giản chuyện của bản

thân.

“Đại ca cũng là người cơ khổ.” Phía sau Chu Mộ Nhiên có bình nước được bọc trong một lớp da lông, nước trong đó còn có chút ẩm áp, rút một chén đưa cho nam nhân, lại lấy ra cái bánh bao, dùng một chút nội lực ấp nhiệt, nhẹ nhàng cạy ra.

Hài tử trong lòng hắn nhìn chăm chăm vào bánh bao, thần sắc kích động.

“Muốn ăn sao?”

Hài tử dùng sức gật đầu.

Chu Mộ Nhiên nở một nụ cười. Tuy rằng y đã trải qua nhiều đời nhưng lại không có con, cho nên khi nhìn thấy hài tử đặc biệt là hài tử đáng yêu còn rất yêu mến, lập tức đem bánh bao cạy ra, niết từng khối từng khối chậm rãi cho ăn.

Sau khi ăn hết hơn một nửa cái bánh bao, hài tử trong lòng ngực cuối cùng cũng coi như ăn no, “Cảm tạ nương.”

Chu Mộ Nhiên sững sờ, mặt nam nhân chợt đỏ lên, lập tức quát hài tử, “Tề nhi, đừng nói bậy!” Quay đầu lại xin lỗi Chu Mộ Nhiên, “Huynh đài thực sự là xin lỗi, người đừng tức giận.”

“Vì sao lại gọi ta là nương?” Chu Mộ Nhiên thực sự không rõ lý do.

“Cha nói, đối Tề nhi tốt nhất, chính là nương. Nương đối Tề nhi hảo, nương chính là nương của Tề nhi đúng hay không?”

Hài tử nằm nhoài trong lòng ngực Chu Mộ Nhiên, trừng một đôi mắt to long lanh ngập nước, chờ Chu Mộ Nhiên đáp lời

“Chuyện này...” Chu Mộ Nhiên thực sự không có cách nào trả lời.

“Tề nhi đừng nghịch.” Nam nhân đã sớm uống xong chén nước, vội vã đưa tay ôm hài tử

“Không cần, ta không muốn ở với cha, ta muốn nương...” Nói nói, từng giọt nước mắt liền rơi xuống.

Bên ngoài xe ngựa, đánh xe Nhị Lưu đã cười đến không thở nổi, “Tiểu Minh, người cư nhiên có thể làm mẹ, thể là mạnh hơn chúng ta rồi. Ha ha ha ha...”

“Cút đi.” Chu Mộ Nhiên phun mắng.

Hai người cười mắng vài câu, chen lẫn với tiếng xin lỗi của nam nhân, chờ Chu Mộ Nhiên lại cúi đầu nhìn lại, hài tử trong lồng ngực đã ngủ.

“Cho ta đi.” Nam nhân đưa tay đón, đáng tiếc hài tử nắm chặt lấy quần áo của Chu Mộ Nhiên, nếu như cưỡng bách kéo xuống sợ rằng sẽ tỉnh lại.

“Cứ như vậy đi.” Chu Mộ Nhiên nói.”Trong buồng xe chật hẹp, đại ca tạm tạm ngủ một đêm, ngày mai có thể đến Hóa thành.”

Tường an vô sự, Chu Mộ Nhiên cũng nhắm hai mắt lại.

Lúc mê mang mơ màng, Chu Mộ Nhiên giống như về lại đời trước, gặp được ái nhân bình thường nghiêm túc ổn trọng, tình cờ lại nói được những lời đùa giỡn làm cho y cảm thấy bất ngờ.

Đêm đó ngủ say vượt qua cả tưởng tượng của y, mãi đến tận sáng sớm Nhị Lưu ở ngoài xe gọi, y mới xoa huyệt thái dương mở mắt ra.”Đến Hóa thành?”

“Sao người ngủ như chết thế?” Nhị Lưu cau mày. Ra cửa áp tải, quá nửa là không có ngủ yên. Thứ nhất là do phải cảnh giác khi áp tải hàng hóa, cũng do việc xe ngựa lắc lư liên tục nên khó có thể ngủ yên ổn.

“Đại khái quá mệt mỏi.” Chu Mộ Nhiên sững sốt một chút, cũng không có đáp án, đành phải cười khổ nói.

“Ồ, bọn họ đâu?”

“Đại nhân thì vừa dừng xe đã rời đi. Còn tiểu nhân thì... Ồ?” Nhị Lưu kinh ngạc nhìn xe ngựa trống trơn một lúc, có chút không quá rõ ràng.

“...” Trong lòng Chu Mộ Nhiên lộp bộp một cái, “Mau nhìn xem hàng hóa.”

Hai người nghiêm túc, nhanh chóng kiểm tra thực hư một phen. Hàng hóa lần này chỉ là loại hình da lông hương liệu từ biên ngoại, muốn vận chuyển đến Kinh thành. Thế nhưng trên tất cả các rương này đều được dán giấy niêm phong

Chu Mộ Nhiên dựa theo ký ức đếm số giấy niêm phong này, lại so so trọng lượng, lúc này mới yên tâm.

Từ trên xe bước xuống vậy mà thấy nam nhân kia đang ở bên ngoài xe, trong tay cầm một bọc giấy dầu.

“Ta vừa mới nhìn đến có bánh bao nóng, mua cho hai vị làm bữa ăn sáng. Hôm qua nhờ có hai vị đại nghĩa, nếu không thì phụ tử ta... Trong túi ngực ngừng, không có nhiều bạc, chỉ mong hai vị không chê.”

“Đa tạ đại ca, đang đói, ta liền không khách khí.” Chu Mộ Nhiên vội vã tiếp nhận, ngay mặt liền lấy ra một cái cắn một cái.

“Ăn ngon.”

Bánh bao là cải trắng thịt, so với bánh bao thuần thịt thì rẻ hơn, thế nhưng so với bánh màn thầu thì lại quý hơn một chút.

Trong lòng Chu Mộ Nhiên có chút băn khoăn. Thế nhưng chỉ vì thuận tay mà mang theo hai cha con một đường, nhân gia còn cố ý đi mua bánh bao mà ngay cả chính mình còn nhịn ăn, mà y lại còn ở nơi này nghi ngờ

“Vậy chúng ta liền đi trước một bước. Nếu có duyên, chúng ta còn có thể tái kiến.” Nam nhân nhìn đến Chu Mộ Nhiên ăn trên mặt tràn đầy ý cười hàm xúc, cáo từ.

“Hữu duyên tái kiến.” Chu Mộ Nhiên cũng thi lễ.

“Bánh bao không tệ.” Nhị Lưu cũng cắn bánh bao.

“Ừm.” Chu Mộ Nhiên gật đầu, xa xa thấy có người chạy về phía bọn họ, vội vã đem bánh bao nhét vào trong lòng ngực của Nhị Lưu hô. “Tam ca!”

Người đến một mặt lo lắng, “Tiểu Minh, mau đi với ta. Xảy ra vấn đề rồi!”

Chu Mộ Nhiên vẻ mặt lạnh lẽo, vội vàng đuổi theo.”Tam ca, xảy ra chuyện gì?”

“Vào phòng lại nói.”

Tam ca mang theo Chu Mộ Nhiên vào nhà, trong phòng đã đứng chừng mười người, chính là nhóm Tiêu sư lần này áp tiêu trong tiêu cục của bọn họ.

“Tổng tiêu đầu, đến cùng làm sao?” Một người trung niên cau mày hỏi, bầu không khí trong phòng có chút nặng nề, mọi người đều có chút bất an.

“Tiêu, mất.”

“...” Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ý của câu này. Chỉ có Chu Mộ Nhiên mang theo ký ức của nguyên chủ tâm đều nguội, tiêu lại mất sao?

“Lần này chúng ta không chỉ nhận da lông cùng hương liệu từ biên quan, những thứ đó chỉ là che giấu, chân chính chính là ám tiêu. Ngay đêm qua, ám tiêu đặt ở trong lồng ngực của ta bị mất.”

Ngữ khí của Tổng tiêu đầu trầm trọng, gần như không nói ra lời.

Tất cả mọi người rõ ràng.

Nhưng phạm là ám tiêu sẽ không phải là một thứ gì đó phổ thông, bằng không cũng không cần phải đi ám tiêu.

Tiêu cục mất ám tiêu không phải là chuyện lạ, nếu như là đường đi an toàn, đội buôn liền có thể đưa đến. Thế nhưng mất tiêu, lại không biết mất như thế nào, cái này mà lộ ra thì Tiêu cục sẽ không có cách nào tồn tại nữa.

Mấy ngày nay chuyện làm ăn của bọn họ đã khá gian nan, trước sau hai nhà Tiêu cục đều đem bọn họ ép đến không thể thở nổi, đã sắp chết đói. Lần này vốn là tiếp một chuyến, đường đi xa, giá tiền cao, bọn họ nghĩ dựa vào này mới làm ăn này chống đỡ một hồi, thế nhưng lại xảy ra chuyện như vậy, giống như chó cắn áo rách.

“Đêm qua, có cái gì dị thường không?”

Mọi người cúi đầu suy tư, đều lắc đầu một cái. Chu Mộ Nhiên cẩn thận nhớ lại chuyện ngày hôm qua, ngoại trừ đôi phụ tử kia, căn bản không có người tiếp cận xe tiêu.

“A, Tổng tiêu đầu, trên thân của ngài là cái gì vậy?”

Một người tiêu sư nhanh tay lẹ mắt, lấy ra một thứ đen thùi lù từ trên thân của Tổng tiêu đầu.

Con ngươi của Chu Mộ Nhiên kịch liệt co rút lại, một bước tiến lên đoạt lấy, thân thể đã lạnh nửa phần.

“Tiểu Minh, ngươi...” Mọi người không rõ.

Chu Mộ Nhiên không biết phải hình dung tâm tình của mình bây giờ như thế nào. Y thay thế nguyên chủ tới chính là để giải quyết chuyện này, kết quả chuyện bây giờ rõ ràng, tặc nhân là y mang đến.

“Tổng tiêu đầu, Trang Minh có đối tượng hoài nghi, mời ngài chấp thuận ta đi truy tra.” Chu Mộ Nhiên sắc mặt tái nhợt quỳ một chân trên đất, “Nếu như không thể đoạt về, Trang Minh nguyện lấy cái chết tạ tội.”

Nhiệm vụ không xong, sống ở nơi này cũng vô dụng. Chu Mộ Nhiên nản lòng thoái chí nghĩ.

Mọi người kinh hãi.

Tổng tiêu đầu đứng dậy nâng dậy Chu Mộ Nhiên, “Người ta tình như phụ tử, một cái ám tiêu, không đáng giá một mạng của người. Thế nhưng chuyện này quan hệ trọng đại, nếu người không tìm được... Cũng đừng trở lại.”

Chu Mộ Nhiên ôm quyền, xoay người rời đi.

Đôi phụ tử kia rời đi còn chưa đến ba mươi phút, còn có thể hỏi thăm được. Vốn định phái ra Đậu Xanh, lúc này Chu Mộ Nhiên mới phát hiện từ khi y đến thế giới này căn bản vẫn không thấy đối phương, chỉ có thể tự mình động thủ.

Chu Mộ Nhiên ra cửa cẩn thận hỏi thăm một phen, quả nhiên có người nhìn thấy, theo mọi người chỉ đường, Chu Mộ Nhiên đuổi tới trước một tửu quán bỏ hoang, thấy được một lớn một nhỏ.

“Các người!” Chu Mộ Nhiên xông tới, giận dữ.

“U, đuổi tới, quả nhiên có duyên.”

51. Chương 50

Lúc này hai người đang ngồi đối diện, trên bàn bày rượu và thức ăn, hai người đang tế phẩm mãn chúc.

Nghe thấy tiếng kêu của Chu Mộ Nhiên, nam nhân cười nhẹ một tiếng, bưng chén rượu lên đứng dậy đưa về phía Chu Mộ Nhiên.

“Ai uống rượu của người!” Chu Mộ Nhiên giơ tay đánh rớt chén rượu của đối phương, nhìn thấy một bàn rượu và thức ăn này, một điểm nghi hặc cuối cùng cũng mất.

Mặc dù là quán rượu nhỏ nhưng những món ăn này rất không bình thường, nếu như là đôi phụ tử ngày hôm qua tội nghiệp đến nỗi ngay cả bánh bao cũng không dám ăn thì làm sao có thể có được một bàn rượu thịt lớn như thế này.

“Tính khí thực sự là không tốt.” Nam nhân lắc đầu một cái, “Chưởng quỹ, lấy hai cái chén rượu.”

“Trả đồ vật lại đây!” Chu Mộ Nhiên rút ra đao bên hông.

“Không cần gấp mặt liền đánh đánh giết giết a!” Bên cạnh truyền đến giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái, Chu Mộ Nhiên còn không phản ứng lại, liền nhìn thấy hài tử gọi Tề nhi kia nhảy xuống ghế, đi về phía y. Trên tay y tê rần, đao một lần nữa về vỏ đao. “Làm sao ngươi biết là chúng ta?”

Chu Mộ Nhiên mở ra nắm tay, trên lòng bàn tay chính là thứ rơi ở trên người tổng tiêu đầu. Y nhớ rất rõ ràng, đó chính là con mắt của lão hổ trong lồng ngực Tề nhi.

“Sách, bảo ngươi nhanh lên, xem đi đều rơi mất.”

“Cảm tạ.” Tề nhi đưa tay cầm lấy, “Dùng nhiều năm như vậy, mắt còn thật đau lòng.”

“... Nhanh đưa đồ cho ta!”

“Món đồ gì? Không biết.” Nam nhân ngồi xuống, chương quỹ tửu quán đưa đến chén rượu, nam nhân ngồi xuống, “Bao nhiêu tiền?”

Chương quỹ tửu quán liếc mắt nhìn ba người, “Một giọt Túy Hồng Trần, đủ để trả tiền cả năm.”

“Lão Nghê ngươi thoải mái.” Nam nhân móc ra một cái hầu bao thêu kim tuyến từ trong ngực, trong đó là một cái bình nhỏ to bằng bàn tay.

“Đây là...” Chu Mộ Nhiên trực giác thứ này nhìn rất quen mắt. Cái hầu bao này như đã thấy ở chỗ nào.

Nam nhân cẩn thận vặn cái nút gỗ từng ly từng tí một, dưới ánh mắt tỏa sáng của lão Nghê mà nhỏ một giọt vào trong bình rượu, lại lần nữa đẩy vào, bỏ vào trong ngực.

“Cái này? Là thứ trong ngực của tổng tiêu đầu các ngươi a, ngươi tới, chẳng lẽ không phải là tìm cái này?”

“Ngươi nói vậy?” Chu Mộ Nhiên theo bản năng phản bác, “Chúng ta mất là...”

Nói tới chỗ này, Chu Mộ Nhiên ngây dại.

Bất kể là ký ức kiếp trước của nguyên chủ hay là đời này y làm lại, y dĩ nhiên đều không biết mất ám tiêu gì. Y nghe tiêu mất rồi liền vội vã chạy tới, tổng tiêu đầu vẫn không nói cái gì thì làm sao y tìm được.

Nam nhân cười nhạo một tiếng.

“Ngươi đừng vội nguy hiểm!” Chu Mộ Nhiên cố nén lúng túng, “Dù sao ngươi cũng đã thừa nhận ngươi trộm thứ ở trong lồng ngực của tổng tiêu đầu, ngươi theo ta quay về!”

“Tiểu tiêu sư!” Nam nhân khinh bỉ mở miệng.

Chu Mộ Nhiên còn muốn nói gì nữa liền cảm thấy dưới sườn tê rần, toàn bộ người mất đi ý thức.

Khi Chu Mộ Nhiên tỉnh lại liền cảm thấy bên tai tiên nhạc phiêu phiêu, lúc ẩn lúc hiện truyền vào đầu óc của y.

Con mắt nửa nhắm nửa mở, đập vào mắt tất cả đều là lụa mỏng mạn vũ, giống như nhân gian tiên cảnh.

“Ngài tỉnh rồi?” Bên tai có người thỉnh vấn.

Chu Mộ Nhiên nhìn sang, bên người là một nữ tử rất xinh đẹp, trên mặt mi son mực tú, đẹp như tiên tử.

“Người là...” Chu Mộ Nhiên nếu thật sự là người cổ đại thì nhất định sẽ hô tiên tử. Thế nhưng y là người tương lai, không tin quỷ thần.

“Nô tỳ Tiểu Thi, hầu hạ công tử rời giường.”

Chu Mộ Nhiên làm sao có thể đồng ý, liền vội vã ngồi dậy. Khi đứng lên mới phát hiện phòng này như là đại điện, mái vòm cao to, chung quanh đều là lụa trắng.

Hai bên giường lớn còn có hai hàng nữ tử mặc áo trắng, giống hệt như trang phục của Tiểu Thi, cũng đều là mỹ nhân khó gặp.

“Không biết nơi này là...” Chu Mộ Nhiên cẩn thận từng li từng tí một mà hỏi. Y nhớ rõ trước đó y bị tên nam nhân khốn kiếp kia điểm trụ huyết đạo, chuyện tiếp theo liền không biết. Lẽ nào sau chuyện kia liền có vị đại hiệp nào tình ờ đi ngang qua cứu y?

“Chúng ta là... A.” Tiểu Thi vừa muốn nói chuyện liền nhìn thấy ngoài cửa đại điện có người, vội vàng tiến lên nghênh tiếp.

Chu Mộ Nhiên cũng lên tinh thần, chuẩn bị cảm ơn vị đại hiệp này.

“Có thể coi là tỉnh rồi.” Đại hiệp mở miệng, âm thanh thật quen tai.

Đối phương mặc một thân hoa phục màu trắng bạc, những sợi chỉ bạc được thêu ẩn thành từng tầng mây văn.

Nhờ kinh nghiệm đời trước nên Chu Mộ Nhiên rất quen thuộc với các loại vải, liếc mắt liền nhìn ra chất vải

này vô cùng quý giá và đẹp đẽ.

Vật liệu đẹp, thù thừa tốt, làm cho cả người đối phương như phủ một vàng sánh sáng bạc.

Nhìn đến ngọc quan trên đầu đối phương, đem tóc mun đen dài buộc lên, mặt như ngọc, mày kiếm nhếch cao, sống mũi thẳng, con mắt lớn, soái Chu Mộ Nhiên một mặt huyết.

Lại nhìn kỹ xem, dung mạo này thập phần quen thuộc, mặt Chu Mộ Nhiên trong nháy mắt liền đen.

“Người!”

Lúc này trên người đối phương không có quần áo cũ nát, khí chất cũng đại biến. Khí chất nhã nhặn thư sinh vốn có đã biến thành quý khí hùng hổ dọa người.

Không biết còn tưởng là công tử nhà giàu, đời sau của Vương tộc, ai có thể nghĩ tới hắn là một tên trộm?

Phía sau đối phương còn hơn mười tên thị nữ, mỹ mạo xinh đẹp, không chỉ không bị áp đảo mà còn làm cho đối phương càng thêm quý khí bức người.

“Tĩnh rồi liền dậy đi, đừng có luôn nằm trên giường của ta.”

Chu Mộ Nhiên khẽ cắn răng đi theo. Y lúc này đi đứng còn có chút loạng choạng nhưng lại không chịu ngồi xuống, mất cốt khí.

Xuyên qua hành lang uốn khúc thật dài, toàn bộ người Chu Mộ Nhiên đều bị đả kích.

Tên này không phải là vị Vương gia nào đó đấy chứ? Đình viện xa hoa như thế, đình đài phường các, không hề kém Vương phủ bao nhiêu.

Càng đi, hỏa khí của Chu Mộ Nhiên càng lớn, “Đến cùng ngươi muốn mang ta đi nơi nào?”

“Cùng đi theo là được.” Thanh âm của nam nhân lười biếng vô cùng.

Lại quẹo vào khúc cua, cuối cùng cũng coi như là đến chỗ cần đến. Chúng nữ mời hai người tiến vào, trong phòng có một cái bàn, có người đang ở trước bàn ăn uống.

“Đã tới. Ngươi đều ngủ một ngày một đêm, áp tiêu đều mệt mỏi như thế?” Người trước bàn cười một tiếng.”Tiêu tiêu sư còn nhớ ta không?”

Chu Mộ Nhiên nhìn chăm chú nhìn sang, đối phương một thân hồng y, tuấn mỹ phi thường, khuôn mặt đẹp theo kiểu trung tín. Loại mỹ nhân này y cho dù thấy qua thì cũng không biết.

Nhìn Chu Mộ Nhiên lắc đầu, đối phương nở nụ cười, lại đây kéo xiêm y của y, “Nhanh như vậy liền quên ta.”

Chu Mộ Nhiên vẫn sững sờ như cũ.

“Xi.” Nam nhân khinh bỉ nở nụ cười một tiếng, “Tiểu tiêu sư.”

“Mặc dù là tiểu tiêu sư ngây ngô thế nhưng người không cảm thấy rất đáng yêu hay sao?” Hồng y nam nhân cười rất mỉa, “Thật muốn lại ngủ trong ngực của người.”

Ánh mắt nam nhân hơi híp lại, “Nhi tử đừng ý dâm nương của người.”

Hồng y nam nhân lập tức phun mắng, “Ta thao đại gia người.”

Chu Mộ Nhiên sững sờ, không dám tin tưởng mà hít sâu một hơi.

Đều nói đến mức này nếu như y vẫn không đoán ra thì cũng quá ngốc rồi. Chỉ là y không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên là Tề nhi kia. Cho dù vóc người của đối phương nhỏ gầy thì cũng làm sao có thể biến thành dáng vẻ nhỏ như vậy, hơn nữa nhìn không ra nửa phần dị dạng.

“Các người, các người...” Ngực Chu Mộ Nhiên đập chùng kịch liệt, y không nghĩ tới tất cả chỉ là một hồi âm mưu hết thảy đều là giả tạo. Lòng tốt của y bây giờ nhìn lại chẳng khác gì kẻ ngu si

“Ai.” Hồng y nam nhân phát hiện dáng vẻ của Chu Mộ Nhiên không đúng liền vội vàng tiến lên. Nam tử áo trắng bên cạnh đã ấn hai phát vào ngực của Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên thở dài một hơi, lúc này mới cảm thấy được ngực không lại bị đè nén.

“Tuổi không lớn lắm, tính tình còn không nhỏ.” Hồng y nam nhân thở dài một tiếng. “Giới thiệu một chút. Ta gọi Lạc Hồng Du, người bên cạnh người là hảo huynh đệ của ta, An Mặc Trì.”

Chu Mộ Nhiên thở gấp qua cơn tức này, chậm rãi mở miệng, “Ta thấy các người cũng không phải người thiếu quần áo thức ăn gì, vì sao phải trộm tiêu vật của chúng ta, người có biết làm như vậy đã ép chúng ta đến tuyệt lộ hay không?”

“Vậy thì có liên quan gì đến ta.” An Mặc Trì bình chân như vại mở miệng, ngồi xuống bên cạnh bàn, chậm rãi uống rượu.

“Người!”

Chu Mộ Nhiên khí đến mức mặt đỏ bừng.

Y cũng phát hiện bây giờ tính khí của y dễ nóng nảy vô cùng ngấm lại cũng liền rõ ràng. Nếu như tính tình của nguyên chủ ôn hòa thì làm sao có thể bởi vì một chuyện mà canh cánh cả đời, sau khi chết đều lưu lại chấp niệm, không chịu chuyển thế.

Lạc Hồng Du thấy bầu không khí bên cạnh không đúng, liền vội vàng tiến lên lôi kéo tay Chu Mộ Nhiên ngồi vào bên cạnh bàn, “Người đều ngủ hơn nửa ngày, đói bụng không?”

Lạc Hồng Du rót một chén rượu đầy cho Chu Mộ Nhiên.

“Ta tới, là muốn thu hồi đồ vật.” Chu Mộ Nhiên tiếp nhận uống một hớp, lúc này y đã không hy vọng xa vời có thể mang về hai người.

Một tên giơ tay liền có thể điểm huyết đạo của y, một tên tinh thông xúc cốt công (công pháp có thể thay đổi độ lớn nhỏ của xương cốt tùy ý), thiên hạ còn có nhà tù nào có thể nhốt lại hắn.

Hai người như vậy, đừng nói bắt, ngay cả chuyện y có thể chạy thoát khỏi đây không cũng là vấn đề.

Nhìn thái độ dửng dưng không quan tâm của An Mặc Trì, Chu Mộ Nhiên vô cùng chờ mong sau này tìm được ái nhân.

Dựa vào kinh nghiệm của mấy đời trước, đối phương không là quyền cao chức trọng, cũng là võ công cao cường. Đời này bản thân là cái Tiểu tiêu sư, đối phương liệu có khả năng là Minh chủ võ lâm hay không?

Nếu như đúng là Minh chủ võ lâm, chuyện đầu tiên khi tìm thấy đối phương chính là để cho đối phương đi diệt cướp! Diệt trừ tên hung hăng trước mắt này!

“Gì đó cho người cũng không sao cả.” An Mặc Trì nhìn đều lười nhìn Chu Mộ Nhiên một cái. “Đối với ta có ích lợi gì?”

“Trộm đồ vật người còn có lý?”

“Một bình này là Túy Hồng Nhan, ta uống một nửa, Lục gia tửu quán phân nửa còn lại, ít nhất có hơn vạn người có thể uống đến.” An Mặc Trì lắc lắc bình sứ trong tay. “Những thứ này là muốn đưa đến kinh thành đưa cho mấy tên đại quan uống, không ăn trộm bọn họ trộm ai?”

“Như thế không phải quân tử, tại sao lại không đi đến kinh thành trộm, hại tiêu cực chúng ta thì có gì giỏi

chứ!” Chu Mộ Nhiên liếc xéo đối phương một mắt, “Ta đi cũng được, trả thứ đó cho ta.”

“Cho người.” An Mặc Trì ném chiếc lọ tới.

Chu Mộ Nhiên cầm lấy nhìn, bên trong ngoại trừ hương rượu nhàn nhạt thì không còn gì cả.

“Rượu đâu?”

“Người, vừa uống.”

Chu Mộ Nhiên giận dữ. Cầm vỏ chai rượu đi mất.

An Mặc Trì cùng Lạc Hồng Du không nói câu nào, lặng lẽ ngồi đối diện uống rượu.

Mấy canh giờ sau, Chu Mộ Nhiên trở lại trước bàn rượu, “Đưa ta ra ngoài!”

“Đánh đổi?”

“Nửa cái bánh bao kia có tính hay không?” Chu Mộ Nhiên không để ý tới An Mặc Trì, nhìn về phía Lạc Hồng Du.

Lạc Hồng Du kinh ngạc cười khổ, “Ngọn lửa này tại sao lại đốt đến ta rồi. Được rồi, nể tình người ôm ta một hồi, ta đưa người ra ngoài.”

“Đa tạ.” Chu Mộ Nhiên chán nản nói.

“Là chúng ta trộm đồ của người, tại sao bây giờ người ngược lại lại cảm ơn bọn ta?” Lạc Hồng Du cười nói, “Việc này chúng ta tuy rằng nội tâm không thiện nhưng là liên lụy người. Nếu như có chuyện gì thì đến tìm chúng ta. Cái này người cầm lấy, khi nào cần thì đốt lên là ta biết.”

Chu Mộ Nhiên gật đầu, đi vội vã. Bất kể như thế nào, đồ cuối cùng cũng coi như có, đến lúc đó tìm xem đồ trong này có thể thay thế bằng cái gì được hay không.

Xa xa, Chu Mộ Nhiên nhìn đến cửa khách sạn bị tầng tầng người vây quanh, trong lòng trực giác không tốt, vội vã tách ra đoàn người chui vào.

52. Chương 51

“Lão huynh, nơi này xảy ra chuyện gì?” Chu Mộ Nhiên chen đến trước mặt liền bị người ngăn lại, vội vã thấp giọng hỏi người ngoài.

“Ai nha, khách sạn này đêm qua phát sinh án mạng.”

“Đúng a. Quá thảm! Quá thảm!” Người bên cạnh nói theo.

“Án mạng...” trong lòng Chu Mộ Nhiên nhảy dựng, không thể chờ được nữa mà chen vào bên trong

“Người là ai? Đứng lại!” Bộ khoái bên cạnh không kịp ngăn cản Chu Mộ Nhiên, theo vào.

Vừa lên tầng hai của nhà trọ đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc, làm cho người ta buồn nôn.

Gian phòng mà bọn họ nghỉ ngơi là ở tầng hai, lúc này ngoài cửa tất cả đều là bộ khoái, Chu Mộ Nhiên vội vã vọt tới.

“Đại nhân, nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

“Người là ai?” Nam nhân mặc quan phục rất trẻ tuổi, nghe tiếng quay lại.

“Đại nhân, người này...”

“Người trước tiên lui ra đi. Tiểu huynh đệ, người nhận thức người nơi này?” Tuổi trẻ quan chức nhìn Chu Mộ Nhiên hỏi.

“Trước khi ta rời đi thì bọn họ vẫn ở trong này.” Chu Mộ Nhiên chần chờ, “Ta có thể vào xem sao?”

“Cho đi.” Tuổi trẻ quan chức giơ tay.

Chu Mộ Nhiên chậm rãi đi vào, máu trên đất đã chảy đến ngoài cửa, dẫm vào dinh dính.

Thi thể trên mặt đất ngang dọc tứ tung, có chừng mười người, mỗi một người đều là một đòn chí mạng. Mỗi một người đều là người y biết.

Dưới chân Chu Mộ Nhiên mềm nhũn, kém chút té xuống, phía sau thân có người đỡ lấy y.

“Người nhận thức những người này?”

Chu Mộ Nhiên trầm trọng gật gật đầu. Tuy rằng y mới xuyên tới nơi này một đêm nhưng mà những người này đều đã nhận thức nguyên chủ mấy năm thậm chí là mười mấy năm, cảm tình vô cùng sâu sắc.

“Bọn họ đều là ta tiêu sư trong tiêu cục của ta. Rốt cuộc là ai giết bọn họ?”

Chu Mộ Nhiên không biết hai mắt của bản thân đã nhiễm phải màu máu, ngực của y đập trùng kịch liệt, tính khí của nguyên chủ đã sắp áp chế không nổi.

“Người ở cùng bọn họ? Tại sao người không ở nơi này?” Tuổi trẻ quan chức hỏi, “Chỉ có người đứng sau động thủ mới có thể sống sót.”

Chu Mộ Nhiên một ngụm máu tràn ra, thế nhưng lại không để ý chút nào mà lau khóe miệng. “Ta là người duy nhất sống sót?”

Không nghĩ tới làm lại một đời, không chỉ không bảo vệ ám tiêu, trái lại những huynh đệ này càng chết sớm hơn.

Ký ức của nguyên chủ rõ ràng không phải như thế. Đây có phải là cánh hồ điệp thay đổi thế giới hay không?

“Ta có thể hiểu được tâm tình của người. Không bằng người đi nghỉ trước một chút đi, có chuyện gì thì chúng ta nói sau.” Tuổi trẻ quan chức đưa tay đỡ lấy Chu Mộ Nhiên, ngoắc ngoắc tay với phía sau.

Rất nhanh có người lại đây đỡ Chu Mộ Nhiên đến những nơi khác nghỉ ngơi.

“Vương gia, người này...”

“Đây là khố chủ duy nhất, phải cố gắng chăm sóc, đừng để xảy ra những chuyện khác.” Tuổi trẻ quan chức nói với Tổng bộ đầu.

“Vâng.” Tổng bộ đầu gật gù, vẻ mặt không thay đổi tiếp tục chỉ huy mọi người.

Chu Mộ Nhiên bị sắp xếp đến trong nha môn, khi một người yên tĩnh thì tâm tình cuối cùng cũng hòa hoãn trở lại được.

“Chủ nhân.”

“Đậu xanh. Người ở đâu? Ta không thấy người!” Chu Mộ Nhiên nghe được âm thanh của Đậu Xanh thì nhìn sang hai bên, lại không nhìn đến thân ảnh nho nhỏ kia.

“Ta ở trong đao.” Đậu Xanh phì cười cùng mở miệng. “Cái thế giới này cứ nhiên áp chế năng lực của ta, trực tiếp bắt ta thay đổi Khí linh, ta bị áp chế quá lợi hại, tỉnh táo một lần rất khó.”

“...” Chu Mộ Nhiên một mặt kinh ngạc, “Ta cuối cùng cũng coi như biết cái gì gọi là...”

“Nhà đột còn gặp mưa?”

“Biết cái gì gọi là đổ máu mồm.” Chu Mộ Nhiên mặt mày ủ rũ. Chuyện này rốt cuộc muốn tra thế nào, y muốn người không người muốn tiền không tiền, Đậu Xanh như vậy cũng không thể sai được, một cây đao thì ra ngoài như thế nào chứ.

“Có thể cảm thụ vị đại nhân lần trước mà người nói ở nơi nào hay không?”

“Lão công nhà người?”

Chu Mộ Nhiên mặt đỏ lên, “Nhanh lên một chút.”

“Kỳ quái... Không tìm được.” Ngón tay của Chu Mộ Nhiên lúc lắc ở trên đầu, “Tín hiệu của ta bị che đây.”

“... Lăn xa một chút.” Chu Mộ Nhiên triệt để nhụt chí. Mắt thấy không hi vọng, chẳng lẽ muốn để y chờ chết sao?

“Tiểu huynh đệ? Là ta.” Ngoài cửa có người gõ cửa.

“Tới.” Chu Mộ Nhiên liền vội vàng đứng lên mở cửa. Xem cửa khẩu là cái kia tuổi trẻ quan chức liền vội vàng đem người thỉnh vào.

“Thân thể của tiểu huynh đệ đã tốt hơn chưa?”

“Cũng còn tốt, đa tạ đại nhân nhớ. Vụ án này...”

“Đây cũng là lý do ta đến tìm người. Ta họ Ngô, là tới xử lý thẩm án này.” Ngô đại nhân giới thiệu xong bản thân liền nhìn Chu Mộ Nhiên, “Khi việc này phát sinh thì người ở đâu? Đừng hiểu lầm, ta chỉ làm theo quy định thôi.”

“Là.” Chu Mộ Nhiên gật đầu tỏ ra là đã hiểu, “Sáng sớm ngày hôm qua chúng ta đến Hóa thành, sau đó ta

ra khỏi thành làm việc tư, khi trở về liền như vậy.”

“Việc tư?” Ngô đại nhân nhìn Chu Mộ Nhiên một cái, “Phải đi một ngày một đêm?”

“... Phải.”

Lúc này ám tiêu đã không trọng yếu, toàn bộ tiêu sư đã chết rồi, thanh danh của tiêu cục cũng không có tác dụng gì nữa. Nhưng hắn cũng không muốn nói ra, như vậy sẽ làm liên lụy An Mặc Trì cùng Lạc Hồng Du.

Bọn họ quả thực trộm ám tiêu, mà lại... Không phải là hung thủ hại chết người.

“Người có biết...” Ngô đại nhân liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, nhỏ giọng, “Nghe nói tiêu cục của các người có một chuyện ám tiêu, bọn họ có phải chết vì cái này không?”

“Không, không phải.” Chu Mộ Nhiên lắc đầu. “Ám tiêu tuy rằng mất rồi thế nhưng ta lại tìm trở về được.”

Chu Mộ Nhiên lấy ra một cái túi giấu trong ngực.

“Chuyện này...” Ngô đại nhân tiếp đồ vật, cẩn thận ngửi một cái, kinh ngạc mà ngẩng đầu, “Đây là rượu? Ám tiêu của các người là một bình rượu?”

Không riêng Ngô đại nhân khó có thể lý giải được, Chu Mộ Nhiên cũng đồng dạng khó có thể lý giải, nếu như An Mặc Trì cùng Lạc Hồng Du không nói dối.

Nhưng nếu như bọn họ nói dối thì sao?

“Ta đoán là hung thủ đến vì ám tiêu, lại không tìm được ám tiêu, lúc này mới giết người. Theo ta được biết, có năm nhánh tiêu đội tiếp sinh ý từ thương nhân Biên thành này, hay là bọn họ tìm lộn người? Nếu như ám tiêu là một bình rượu thì trộm đi là được rồi, cần gì phải giết người.”

“Năm nhánh tiêu đội...” Chu Mộ Nhiên vô ý thức lặp lại một lần.

“Đại nhân, ngài ở trong sao?” Ngoài cửa có một âm thanh vang lên.

“Phải.” Ngô đại nhân đáp một tiếng, quay đầu giải thích với Chu Mộ Nhiên, “Là bản thành Lương tổng bộ đầu ”

Chu Mộ Nhiên đứng dậy đi mở cửa, ngoài cửa chính là nam nhân cao to cầm đầu lúc nãy, liền vội vàng mời

người vào trong.

“Đại nhân.” Lương tổng bộ đầu ôm quyền với Ngô đại nhân “Đã điều tra rõ, người nơi này hầu như đều là một kiếm mất mạng, xem miệng vết thương là Tiêu tương kiếm pháp tạo thành.”

“Tiêu tương kiếm? Ta không hiểu lắm với những chuyện trên giang hồ.”

“Tiêu tương kiếm là kiếm pháp cơ sở của kiếm phái Tiêu Tương, mỗi một đệ tử đều phải học. Phái Tiêu Tương môn đồ đông đảo, qua lại với không ít người trong giang hồ.”

“Vậy không phải là rất khó tra?” Ngô đại nhân cau mày. Cũng không thể bắt lại tất cả môn đồ của phái Tiêu Tương, kể cả nếu như hắn có là đương kim thánh thượng thì cũng không thể làm thế

“Không, có thể sử dụng kiếm pháp xuất thần nhập hóa như thế, một kiếm mất mạng không có chút thống khổ nào, nhất định là cao thủ thành danh đã nhiều năm.”

“Mục tiêu này liền nhỏ hơn nhiều.” Ngô đại nhân ánh mắt sáng lên, “Nhanh chóng điều tra cao thủ phái Tiêu Tương vào thành trong hai ngày nay.”

“Vâng.” Lương tổng bộ đầu ôm quyền lĩnh mệnh, “Đại nhân, nhưng mà nhân thủ có chút không đủ.”

“Đại nhân, ta có thể cùng tìm kiếm sao? Ta cũng là người có võ công.” Chu Mộ Nhiên liền vội vàng đứng lên nói.

“Người rút cuộc là khổ chủ, đau buồn thương thân, chuyện này...”

“Đại nhân, thảo dân không sợ, nếu như sớm tìm được hung thủ thì chính là niềm an ủi lớn nhất đối với các huynh đệ. Thịnh xấp xếp ta ở dưới quyền của Lương tổng bộ đầu, tận cùng sức mọn.”

“Tuy rằng cái này không hợp lý nhưng mà quốc pháp cũng không nằm ngoài nhân tình, người đã có lòng này... Lương tổng bộ đầu.”

“Vâng, thuộc hạ rõ ràng.”

Cả một ngày, Chu Mộ Nhiên chỉ có thể đi theo Lương tổng bộ đầu ở trong nha môn, chờ những bộ khoái khác đến báo tin.

“Lương tổng bộ đầu, có thể phái ta cũng đi ra ngoài lục soát được hay không?” Chu Mộ Nhiên lòng như lửa đốt.

“Đừng cho rằng Ngô đại nhân mở miệng thì người thật sự biến thành bộ khoái.” Lương tổng bộ đầu mở mắt ra, cười lạnh nói, “Người chỉ là một tên nghi phạm mà thôi.”

“Người!” Chu Mộ Nhiên xoay người rời đi. Lương tổng bộ đầu một lần nữa nhắm mắt dưỡng thần.

“Lương tổng bộ đầu, tiểu tử kia chạy!”

“Chạy? Cho rằng có thể chạy trốn? Bắt hẩn lại!” Lương tổng bộ đầu mở mắt hổ, thích huyết nở một nụ cười.

Huyết án trong Hóa thành nhất thời trở thành tin sốt dẻo, trong tiêu cục ngoại trừ hai người ra thì những tiêu sư khác đều tử vong. Một người là tổng bộ đầu của tiêu cục, một người là một tên tiểu tiêu sư. Nha môn dán công văn truy nã, dán ở ngoài cửa thành.

Chu Mộ Nhiên nhìn hai tờ lệnh truy nã kia, hai tay nắm thật chặt.

Y vốn muốn đi tìm Ngô đại nhân, thế nhưng ngẫm lại đối phương dù sao cũng không là huyện lệnh của Hóa thành, mà Lương tổng bộ đầu kia cũng không phải rất nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Bây giờ chậm trễ một ngày, nếu như là hung thủ thật ở Hóa thành, lúc này chỉ sợ cũng chạy, chỉ có thể tìm một biện pháp khác.

Chỉ là bây giờ y lại thành kẻ bị nghi là hung phạm giết người, còn bị truy nã, tình huống càng nguy hiểm hơn.

Càng bi thảm hơn là Đậu Xanh bị vây ở trong bội đao của nguyên chủ, một thân linh hồn lực đều bị ràng buộc. Không chỉ không ra được mà còn không phải lúc nào cũng tỉnh táo, quả thực là vua hổ.

“Chủ nhân, bây giờ đi đâu đây?”

“Không có chỗ để đi.” Nguyên chủ chính là tên tiểu tiêu sư, đòi tiền không tiền, muốn người không người. Tiền đã dùng hết, người quen biết đã chết hết.

“Vậy làm sao bây giờ a, thật muốn tra ra hung thủ, bằng hai chúng ta cũng không đủ.” Đậu Xanh phiền muộn mà mở miệng.

“Xem ra, hiện tại chỉ có thể đi tìm bọn họ.” Trên mặt Chu Mộ Nhiên tất cả đều là quyết tuyệt được ăn cả ngã về không.

Hai người kia tuy rằng không dễ thuyết phục thế nhưng lại là ngọn cỏ cuối cùng của y.

“Ai?” Đậu Xanh ngờ vực.

Chu Mộ Nhiên không rảnh nói chuyện, nhanh chóng bước đi, cuối cùng trở về địa phương chia tay với Lạc Hồng Du trước khi trời tối.

Không có Lạc Hồng Du, y không ra được sơn trang bí ẩn kia, lúc này đi ra, rồi lại không nhìn thấy sơn trang kia, chỉ thấy hoàn toàn là núi rừng trống trải.

May là trong tay còn có đạn tín hiệu mà Lạc Hồng Du để lại cho y, sau khi đốt thì có một đám khói đỏ tươi bay thẳng đến chân trời, dù cho là vào ban ngày cũng rõ ràng dị thường.

Một lát sau, có một đạo hồng ảnh đột nhiên xuất hiện, chính là Lạc Hồng Du.

“Tiểu Minh người trở về cũng nhanh, có phải người cũng thấy được nơi này không tẻ lắm?” Lạc Hồng Du vừa thấy mặt đã trêu ghẹo nói.

Nhìn đại mỹ nhân còn thấp bé hơn mình này, Chu Mộ Nhiên rất khó coi đối phương là nam nhân, càng khó khăn để có phản cảm với đối phương.

“Ta là tới cầu viện.”

“A?” Lạc Hồng Du sững sờ, “Đi vào trước đi.”

Xấu hổ mà bị Lạc Hồng Du ôm lấy, nhìn đối phương đi hai ba bước về phía trước, thôn trang hùng vĩ mà tinh xảo kia đã xuất hiện ở trước mắt.

“Người làm sao lại tới nữa rồi.” An Mặc Trì đứng tại đại sảnh, chấp tay nhìn tác phẩm hội họa ở trên tường, nghe được âm thanh liên thanh lãnh hỏi một câu.

53. Chương 52

“Mặc Trì, hân...”

“Người tuy rằng phiền ta, thế nhưng ta vẫn phải tới. Chỉ cầu các người một sự kiện, sau khi xong chuyện ta sẽ làm trâu làm ngựa để trả lại ân tình của các người.” Chu Mộ Nhiên tiến lên một bước ôm quyền.

“Sách, thật phiền toái.” An Mặc Trì liếc Chu Mộ Nhiên một cái, “Nếu như cuối cùng không thành công thì chúng ta không phải làm không công? Người có tiền hay là có rượu ngon đền cho ta?”

“Tiền ta không có.” Chu Mộ Nhiên khỏ mặt, “Rượu thì... Giống như cái rượu kia có được hay không?”

“Túy hồng nhan? Nơi nào có?” Ánh mắt An Mặc Trì sáng lên, bắt lấy hai vai Chu Mộ Nhiên.

“Chỉ cần có thể tìm được các nhánh tiêu đội khác thì có thể tìm được rượu.” Chu Mộ Nhiên một mặt nghiêm nghị.

“Người gạt ta đúng không?” An Mặc Trì sững sốt một chút bật thốt lên.”Người cho rằng ta ngồi ở trong nhà thì không biết Hóa thành xảy ra vấn đề sao?”

“Người biết cái gì?”

“Biết tiêu sư của người đều bị chết.” An Mặc Trì tức giận mà nói.

Mặt Chu Mộ Nhiên trong nháy mắt trắng bệch, dù cho đã biết trước việc này nhưng mà một lần nữa nghe lại vẫn có cảm giác bị kích thích.

“Mặc Trì người nói chuyện chú ý chút!” Lạc Hồng Du cau mày, “Chúng ta đi vào trước lại nói.”

“Chuyện rượu không phải là giả.” Ngữ khí Chu Mộ Nhiên suy yếu mà lại kiên định, “Năm nhóm tiêu đội khác nhau áp giải năm đợt hàng hóa của cùng một thương đội. Nếu như có thể tìm tới tiêu đội, tự nhiên có thể tìm tới rượu.”

“Tiểu tiêu sư, hàng hóa của tiêu cục các người đã mất rồi liền muốn chúng ta đi trộm nhà khác sao?” An Mặc Trì trừng Chu Mộ Nhiên.

“Vì tìm ra hung thủ.” Chu Mộ Nhiên không thối lui chút nào, “Ta nhất định phải làm như thế. Các huynh đệ chết thảm của ta đang trông mong ta tìm ra hung thủ.”

“... Vì rượu ta liền đi giúp người đi. Thế nhưng...ta chỉ muốn rượu, cái khác ta mặc kệ.”

“”Ừm. Đa tạ hai vị.” Chu Mộ Nhiên thả lỏng rất nhiều.”Việc này không nên chậm trễ, chậm sẽ sinh biến, chúng ta phải mau chóng tìm tới.”

“Cái này không cần người bận tâm. Chỉ là mấy tiêu đội, ta có thể tìm đến các người thì tự nhiên cũng có thể tìm được người khác.” An Mặc Trì lăm lăm liếc liếc mà phất tay một cái, “Tiểu Hồng, xem người.”

“Hai người các người yên tâm.” Lạc Hồng Du vỗ ngực một cái bảo chứng.

Ngay đêm đó, Lạc Hồng Du liền thu đến bồ câu đưa tin, trên mặt mang theo nụ cười mở ra tờ giấy trên tay, “Tìm tới hai đội, còn lại ngày mai sẽ có đáp án chính xác. Đi đội nào trước?”

“Đồng thời đi.” An Mặc Trì đứng lên, “Một người một bên.”

“Tiểu Minh người theo ai?” Lạc Hồng Du quay đầu nhìn Chu Mộ Nhiên.

“Ta cùng...” Tầm mắt của Chu Mộ Nhiên không do dự nhìn về phía Lạc Hồng Du.

“Hắn cùng ta đi cùng nhau. Phân công nhau hành động!” An Mặc Trì đứng dậy, kéo Chu Mộ Nhiên đến bên cạnh.

“Hảo” Lạc Hồng Du tính tình tốt cười cười, lấy ra một tờ bản đồ, “Hai nhánh tiêu đội này ở chỗ này, sáng sớm ngày mai chúng ta không cần biết có đắc thủ hay không thì đều phải tập hợp ở chỗ này.”

“Hảo” Hai người khác gật đầu, ba người phân công nhau hành động.

“Công phu của ta không tốt, chúng ta phải ra tay như thế nào?” Sau khi chia tay với Lạc Hồng Du, Chu Mộ Nhiên nhìn An Mặc Trì.

“Biết thân thủ của bản thân không tốt thì không cần phải tự ý làm chủ.” An Mặc Trì hừ một tiếng. “Tiểu Hồng tuy rằng am hiểu súc cốt công cùng kinh công, thế nhưng nhưng công phu khác đều không hề tốt.”

“Biết rồi.” Hóa ra là sợ hắn làm phiền hà đối phương. Chu Mộ Nhiên gật đầu, người này còn thật chân tâm đối xử tốt với huynh đệ của mình.”Quan hệ của các người thật tốt.”

“Người đây là đồ kị sao?” An Mặc Trì lời kéo Chu Mộ Nhiên cùng cười một con ngựa, “Đỡ lấy.”

“... Tại sao ta lại ngồi phía trước?” Chu Mộ Nhiên còn chưa từng ngồi cùng với người khác trên một con ngựa, ngồi ở trước mặt An Mặc Trì cảm thấy hết sức không được tự nhiên.

“Không có yên ngựa, người ngồi ở phía sau sẽ bị rơi xuống.” An Mặc Trì sờ sờ ngựa dưới thân, “Bảo bối nhi là Thiên lý mã, chạy đi ta đều không khống chế được.”

“Như vậy...” Chu Mộ Nhiên mở miệng gật gật đầu, “Nhưng là ngồi nghiêng rất khó chịu a.”

“... Ngồi tốt!” Ánh mắt An Mặc Trì lấp lánh, hai chân một kẹp bụng ngựa, không cho Chu Mộ Nhiên đáp án.

“A a a...” Đối phương không nói quá về tốc độ của con ngựa này, chỉ cảm thấy bên tai tiếng gió vun vút, gò

má đều thổi đau đớn. Đặc biệt là không có yên ngựa nên dưới thân đều rất trơn trượt, theo Bảo bối nhi chạy lao đi, Chu Mộ Nhiên cũng nhảy lên nhảy xuống.

“Đã bảo phải bám chắc.” An Mặc Trì nói bên tai Chu Mộ Nhiên.

“Đừng dựa vào ta gần như thế để nói chuyện a!” Khí tức nóng ẩm xuyên thẳng vào lỗ tai của y, thực sự ngứa khó chịu.

Chu Mộ Nhiên không nhịn được tránh ra, nhưng không nghĩ theo lại bị nảy lên, toàn bộ người kém chút rơi ra.

“Đã nói phải nghe lời rồi.” An Mặc Trì lạnh nhạt duỗi dài cánh tay vòng lại, kéo người vào trong lồng ngực.”Nắm chặt.”

“A?”

“Nắm chặt eo của ta!”

Chu Mộ Nhiên xấu hổ lặng lẽ nghiêng người ôm eo An Mặc Trì, không nói cái khác, có lồng ngực rắn chắc kia chắn gió, ngược lại cảm giác ấm áp nhiều.

Chỉ là tư thế này quá mức ám muội.

Sau khi ngồi trong lồng ngực của An Mặc Trì, cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh chóng, thoáng chốc đã đến địa điểm cần tới.

“... Chúng ta cần hoá trang thành phụ tử sao?” Chu Mộ Nhiên nhớ lại phương thức đối phương hoá trang trà trộn vào trong tiêu đội của bọn họ.

“A.” An Mặc Trì tà mị cười một tiếng, bóp bóp cằm Chu Mộ Nhiên, “Muốn làm con trai của ta sao?”

“Cút đi.” Chu Mộ Nhiên vỗ bỏ tay của đối phương, “Rốt cục làm như thế nào?”

“Hóa trang thành phu thê thì sao?”

“Được, chỉ là vợ có chút cao.” Chu Mộ Nhiên hé miệng. Đùa giỡn người ai không biết!

“... Người ở chỗ này chờ, ta một mình đi vào.”

“Không được!” Chu Mộ Nhiên cầm chắc cổ tay của đối phương.

Để hai người kia tới đã là y thua thiệt, vạn nhất hai người lại bởi vì y mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, y thực sự khó thoát khỏi trách nhiệm.

“Tiểu tiêu sư, công phu của ngươi kém như vậy, đi cùng ta thì chỉ thêm phiền phức.”

“Vậy ngươi còn mang theo ta!” Chu Mộ Nhiên giận dữ, đưa tay cầm chắc cánh tay của An Mặc Trì.”Ngươi không để ta đi vào thì cũng đừng nghĩ đi.”

“Sách, phiền phức.” An Mặc Trì nhìn bàn tay trên cổ tay mình, “Nhắm mắt.”

“?” Chu Mộ Nhiên còn không phản ứng lại, toàn bộ người đã bị đối phương ôm vào trong ngực, dưới chân truyền đến một cảm giác vô lực, đã cùng theo An Mặc Trì bay lên trời.

“...” Chu Mộ Nhiên hiện tại mới phát hiện mình có chút choáng cao, nhìn phòng ốc cùng cảnh cây lướt qua mình, vội vã đưa tay che miệng lại, chỉ lo bản thân kêu thành tiếng.

Dù cho có võ công của nguyên thân thế nhưng cũng chỉ như An Mặc Trì nói, là một tiểu tiêu sư.

Biết đao pháp, đánh không tồi, thế nhưng những thứ như bí tịch võ lâm cái gì, đối với một người lớn lên trong một tiêu cục nhỏ bé như y lại chỉ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày mà thôi.

Điểm huyết, sẽ không. Kinh công, đại khái có thể nhảy lên độ cao như một cái đồng cỏ khô.

So với điểm huyết, kinh công của An Mặc Trì, còn có sức cốt công của Lạc Hồng Du, y thực sự quá kém.

“Bịt miệng làm gì? Chảy nước miếng?” An Mặc Trì kỳ quái mà hỏi.

Chu Mộ Nhiên cắn tức nhìn y.

“Bước kế tiếp!”

“Nhìn thấy cái rương kia không?” An Mặc Trì chỉ chỉ cái rương trong tiểu viện.” Tí nữa ta thả ngươi xuống, ngươi đốt cái rương kia, sau khi bốc cháy thì đá nát rồi nắp kỹ.”

“Ngươi thì sao?”

“Không nên hỏi đừng hỏi, Tiểu tiêu sư.”

Chu Mộ Nhiên mím môi theo kế hoạch làm việc. Sau khi đốt lửa liền một cước đá bay, không chỉ tạo thành tiếng vang mà còn làm cho đám cỏ ở bên cạnh bị bắt lửa.

Chu Mộ Nhiên xoay người nấp kỹ.

Trong sân có người kêu gào, nhất thời ầm ĩ một mảnh.

Chu Mộ Nhiên ẩn giấu ở trong bóng tối, không dám lộ ra, thế nhưng nghe động tĩnh, An Mặc Trì hẳn là không bị người phát hiện.

Đợi đến trong sân một lần nữa yên tĩnh lại, Chu Mộ Nhiên mới nghiêng người ra khỏi bóng tối nhìn bên ngoài, không nhìn thấy bất cứ người nào, lại phát hiện trên thân đã là một thân mồ hôi lạnh. Mấy chuyện như là trộm đồ này vẫn là lần đầu tiên y làm.

“Tiểu tiêu sư, đi ra.” Phía sau vang lên thanh âm quen tai, Chu Mộ Nhiên quay đầu lại, đối phương đã đứng ở phía sau y.

“Đắc thủ?”

An Mặc Trì lắc lắc chiếc lọ trên tay, “Ta có lưu lại cho bọn hắc tin nhắn. Đi thôi.”

“Vẫn chưa thể đi.” Chu Mộ Nhiên kéo chặt tay An Mặc Trì.

“Làm sao?”

“Không thể đi, ta sợ bọn họ...” Sắc mặt Chu Mộ Nhiên tái nhợt, “Sẽ có kết cục giống như tiêu cục chúng ta.”

“Người cho rằng không tìm được đồ vật liền muốn giết người sao?” An Mặc Trì khịt mũi con thường, “Giết người nhất định phải là có vấn đề.”

“Cái gì ý nghĩa?”

“Người chờ xem.” An Mặc Trì nhắc cầm về phía trong sân.

Quả nhiên, không lâu lắm trong sân lại lần nữa trở nên xao động. Lần này An Mặc Trì đã ôm Chu Mộ Nhiên lên cây, từ trên cao nhìn vào trong sân

“Ám tiêu Túy hồng nhan mất rồi, mọi người nhanh phòng bị.” Trong sân ầm ầm một mảnh, hận không thể khua chiêng gõ trống mà để cho người trong thiên hạ đều biết.

” Chuyện gì xảy ra?” Chu Mộ Nhiên cảm thấy được không hiểu ra sao. Tiêu cục của bọn họ mất ám tiêu nhưng mà không dám lộ ra, mọi người nói năng thận trọng. Nhưng xem cái cái tiêu cục này lại chỉ lo người khác không biết.

“Đã bao ta lưu lại tờ giấy cho bọn họ. Chỉ cần không phải xuẩn đến chờ chết, đương nhiên biết nên làm như thế nào.” An Mặc Trì cười nhạt, “Chỉ là cái ám tiêu, không đến nỗi phải giết người, huống hồ ám tiêu chính là bình rượu. Quang minh chính đại tuyên bố tiêu mất rồi, ném đi thứ bùa đòi mạng này, kẻ ngu si mới sẽ không chọn.”

“Hung thủ kia sẽ tin sao?”

“Tin hay không, Tiêu cục đã có phòng bị. Hung thủ rõ ràng đang tìm kiếm thứ gì đó, mặc kệ có phải Túy hồng nhan hay không, thì hiện tại cũng đã làm rõ Túy hồng nhan của bọn họ đã mất rồi, hung thủ sẽ không lãng phí thời gian trên người bọn họ nữa.”

“Người là nói, cứ như vậy, hung thủ trái lại không dám tới hỏi?”

“Hỏi, thì sẽ tiết lộ bọn họ muốn thứ đồ gì.” An Mặc Trì ôm chặt người trong ngực, xoay người nhảy xuống cây, cùng Chu Mộ Nhiên tiến về phía đã hẹn trước với Lạc Hồng Du

“Dương mưu.” Chu Mộ Nhiên ám ám khẳng định thủ đoạn này của An Mặc Trì, một chiêu này ngược lại từ bị động thành chủ động, làm cho hung thủ không ứng phó kịp, tránh đi khả năng người vô tội bị hại.”Vậy thì chỗ Lạc Hồng Du?”

“Yên tâm, Tiểu Hồng chỉ có thể làm tốt hơn ta.”

Quả nhiên khi bọn họ đến chỗ ước định thì Lạc Hồng Du đã đến, trong tay thưởng thức một cái lọ nho nhỏ. “Phát, nhiều Túy hồng nhan như vậy đủ uống đến mấy năm, ai mà ra tay lớn như vậy?”

“Hừ.” An Mặc Trì cười nhạt một tiếng, “Ta giống như người được mùi vị gì. Còn lại hai đội?”

“Đã có địa điểm.” Lạc Hồng Du nghiêm nghị, “Ngày hôm nay toàn bộ giải quyết.”

“Bên của người?” Chu Mộ Nhiên bất an hỏi một câu.

“Cũng đã xử lý tốt, chuyện mất Túy hồng nhan cả thành đều biết.” Lạc Hồng Du cười cười, “Phỏng chừng mấy năm sau đều sẽ truyền lưu cổ sự về đạo tặc tham rượu này.”

54. Chương 53

“Nếu còn có hai nhánh tiêu đội, ngày hôm nay đồng thời giải quyết?” An Mặc Trì mở miệng, đồng thời nhìn về phía Chu Mộ Nhiên, “Người, đi ngủ. ”

“Ta không mệt.”

“Ngoan, đừng quấy rối.” An Mặc Trì xoa hai cái trên đầu Chu Mộ Nhiên, không để ý lắm mà mở miệng.

Chu Mộ Nhiên giận dữ. Quay đầu nhìn về phía Lạc Hồng Du, “Hồng Du ta cùng người cưỡi một ngựa.”

Lạc Hồng Du còn chưa nói, sắc mặt của An Mặc Trì khê thay đổi, đưa tay vợ Chu Mộ Nhiên tới trong lồng ngực. “Hảo hảo, dẫn người đi, thế nhưng người đừng có ngủ trong lồng ngực của ta, làm ngực ta đầy nước miếng.”

“Không có khả năng!” Chu Mộ Nhiên nắm tay.

Lạc Hồng Du cười khê.

“Xuất phát!” An Mặc Trì huyết sáo, ấn chặt Chu Mộ Nhiên ngồi ở trước người vào lồng ngực, giơ roi giục ngựa.

Lần này hai nhánh tiêu đội cũng không cách xa, hoặc là nói năm nhánh tiêu đội tuy rằng ở những tiêu cục không giống nhau, lựa chọn con đường cũng là không giống nhau, thế nhưng chỗ cần đến lại chỉ có một, cho nên cách nhau cũng không xa.

Khi bầu trời lộ ra một vệt màu trắng bạc, hai nhánh tiêu đội này cũng thuận lợi giải quyết.

“Năm bình Túy hồng nhan.” An Mặc Trì chậm rãi cưỡi ngựa, nhẹ giọng cười.

“Năm bình, Túy hồng nhan tuy rằng đáng giá ngàn vàng, nhưng cũng không đáng giá phân thành năm nhánh tiêu đội bí mật đưa.” Lạc Hồng Du phân tích, “Huống hồ Túy hồng nhan cũng không phải là đặc sản Biên thành, tại sao lại phải đưa từ Biên thành tới? Tiểu Minh, chỗ cần đến là kinh thành?”

“Là Kinh thành, Số 8 phố Vĩnh Thuận.”

“Phố Vĩnh Thuận? Người lớn lên ở kinh thành?” An Mặc Trì bỗng nhiên mở miệng.

“Không phải, ta lớn lên ở Biên thành.”

“Khó trách.” An Mặc Trì bỗng nhiên cười nhạt.

“Mặc Trì, làm sao?”

“Phổ Vinh thuận làm gì có số 8.” An Mặc Trì hừ hừ một tiếng, “Trong việc này có huyền cơ khác.”

“Sao lại nói vậy?”

“Năm nhánh tiêu đội này, hiển nhiên là muốn che dấu tai mắt người khác. Khi hoàng đế tiền triều băng hà thì có nhiều đội ngũ đưa quan tài đi đến nhiều nơi khác nhau, các người cũng biết tại sao?”

“Tại sao?” Chu Mộ Nhiên sững sờ mở miệng.

“Chẳng lẽ là, sợ bị người trộm mộ?”

“Chính là. Phân thành năm đội, không biết cái nào mới là thật, cái nào là giả. Ám tiêu này khẳng định cũng như vậy.”

“Cho nên...”

“Cho nên, năm ám tiêu này, nhất định có một cái là thật sự.” An Mặc Trì chắc chắn mở miệng.

“Hiện tại năm phần đều ở trong tay chúng ta.” Chu Mộ Nhiên hô hấp dồn dập, “Chân tướng chỉ có một cái!”

“Chân tướng chính là, chúng ta...”

“Đứng lại.”

Một nam nhân chạy ở phía trước, phía sau có một đám hắc y nhân theo sát.

“Tổng tiêu đâu?” Chu Mộ Nhiên bật thốt lên.

“Tiểu Minh?” Đối phương nhìn đến Chu Mộ Nhiên thì vô cùng ngạc nhiên, “Không cần lo ta, người chạy mau!” Dứt lời liền chạy về phía ngược lại muốn dẫn truy binh đi.

“... Hả?” Chu Mộ Nhiên ngẩn người một chút, liền thấy người phía sau đã bao quanh lấy bọn họ.

“Người chính là tiểu tiêu sư kia?” Mọi người bao vây lấy ba người, còn lại một số người tiếp tục đuổi bắt tổng tiêu đầu.

“Người nào, mau xưng tên ra.” An Mặc Trì nhướn mày một cái, “Dưới kiếm của gia không giết hạng người vô danh a.”

“Người trẻ tuổi, không cần quá tùy tiện.” Cầm đầu người bịt mặt cầm trường kiếm chỉ vào phía ba người, “Đồ vật ở trong tay các ngươi đúng không? Hiện tại giao ra đây còn kịp.”

“Phí lời thật nhiều.” An Mặc Trì lưỡi biếng mở miệng, ôm Chu Mộ Nhiên xuống ngựa. An Mặc Trì tiện tay vỗ mông Chu Mộ Nhiên một cái, “Đi đến chỗ Tiểu Hồng.”

“Cút đi.” Chu Mộ Nhiên phủ tay đối phương xuống, lo lắng hỏi, “Người được sao?”

“Dạy người một điều, sau này đừng bao giờ hỏi một nam nhân có được hay không.” An Mặc Trì tà mị nở một nụ cười, “Nhìn gia đi giết chết bọn họ.”

“Nhìn là được.” Lạc Hồng Du đưa tay áp chặt bả vai Chu Mộ Nhiên.

An Mặc Trì cũng không nói gì thêm, trực tiếp nâng kiếm đối chiến với mọi người. Chu Mộ Nhiên cũng không biết công phu của An Mặc Trì đến cùng như thế nào, thế nhưng nhìn trình độ khinh công cùng điểm huyết của đối phương, cũng biết đối phương học được thật sự chứ không phải loại công phu nửa vời của y.

Thế nhưng nhân số của đối phương quá đông đảo, An Mặc Trì nhất thời cũng khó có thể đánh thắng.

“Hồng Du người không đi sao?”

“Không đi.”

“Ồ?” Chu Mộ Nhiên tròn to mắt, nhìn Lạc Hồng Du thẳng thắn trả lời.

“Ta không biết võ công.” Lạc Hồng Du khẽ mỉm cười.”Ta chỉ biết khinh công cùng súc cốt công.”

“... Làm gì có người chỉ học hai thứ này.” Chu Mộ Nhiên ngạc nhiên.”Chẳng lẽ sư phụ người không dạy người?”

“Sư phụ ta cũng chỉ biết hai thứ này.” Lạc Hồng Du tự nhiên trả lời.

“... Như thế nào sẽ?”

“Hoa Sơn Nhất Đỏ chính là nhà hấn.” An Mặc Trì một bên đánh một bên nói.

“Hoa Sơn Nhất Đỏ?” Chu Mộ Nhiên nhắc lại. Nguyên chủ chỉ là tiểu tiêu sư, nghiêm khắc mà nói cũng không thể coi như là người trong võ lâm, hơi hơi suy nghĩ một chút mới nhớ đến.

“Hóa ra là truyền nhân của Tặc vương thế gia, khó trách.” Người bịt mặt bên kia mở miệng nói

“Khách khí khách khí.” Lạc Hồng Du mặt mỉm cười, thái độ vô cùng tốt.

Mọi người dần dần không chống đỡ nổi, sau khi bị An Mặc Trì làm bị thương mấy người liền có ý rút lui.

“Rút!”

“Còn muốn đi?” An Mặc Trì cười nhạt, nhắc chân chắn trước mặt người cầm đầu. Vài đạo sương mù dấy lên, một cỗ tanh tưởi bay vào mũi của mọi người.

Dù cho võ công của An Mặc Trì có cao đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không thể chống nổi cái mùi khiến người ta ghê tởm này, vội vã lùi lại.

Chờ sương mù tản đi thì người bịt mắt đã không còn ở đây, An Mặc Trì phun mắng một câu xúi quẩy.

“Mấy người kia có phải vừa dùng Tiêu tương kiếm pháp hay không?” Lạc Hồng Du cau mày hỏi. Hấn tuy rằng không biết võ công thế nhưng nhãn lực lại không kém.

An Mặc Trì toàn thân tản ra hơi lạnh đi tới. “Không sai.”

Lạc Hồng Du như có suy tư, “Huyết án Hóa thành, có người nói bọn họ chết bởi Tiêu tương kiếm pháp?”

An Mặc Trì thẳng lên ngựa, “Quả thực chính là Tiêu tương kiếm pháp, hơn nữa còn là loại chân truyền.”

“Việc này quả thực quá kỳ lạ.”

“Tổng tiêu đầu của ta...” Trong mắt Chu Mộ Nhiên mang theo cầu xin

“Đừng nóng vội, chúng ta đi truy!”

Lạc Hồng Du lôi kéo Chu Mộ Nhiên cùng cưỡi một ngựa, thế nhưng lần này không phải là ngồi nghiêng mà là ngồi sau thân đối phương, ôm eo đối phương.

Ánh mắt của An Mặc Trì nhanh chóng xẹt qua hai người, “Đi.”

Ba người đuổi theo đối phương mấy chục dặm cũng không thấy bóng người, sắc mặt đều rất khó coi. Thế nhưng thi thể nhìn thấy trên đường đều là người bị mất, không hề có tổng tiêu đầu, điều này làm cho ba người an tâm một chút.

Mùi thối lưu lại trên người thi thể cũng là nguyên nhân làm cho sắc mặt của An Mặc Trì khó coi, thậm chí ngay cả một câu nói đều không nói, hung hăng mà gia tốc.

Chờ ba người trở lại sơn trang, Chu Mộ Nhiên kém chút nữa không xuống khỏi ngựa được, bấp bệ trong đầu bị ma sát trầy da

Lúc này y mới cực kỳ cảm tạ An Mặc Trì để y ngồi nghiêng, tuy rằng dáng người ngồi nghiêng có chút ngốc.

Đến sơn trang, An Mặc Trì không thể chờ đợi được nữa mà đi tắm rửa thay y phục, Lạc Hồng Du cùng Chu Mộ Nhiên đến thư phòng lấy ra bốn bình Túy hồng nhan mới lấy được.

“Túy hồng nhan. Túy hồng nhan. túy hồng nhan.” Liên tiếp đánh ra bốn bình, đều không có dị dạng, điều này làm cho hai người đều có chút hoài nghi có phải bọn họ đã đoán sai phương hướng rồi hay không.

“Ta xem bình đầu tiên một chút.”

“Ở chỗ của ta.” Chu Mộ Nhiên đưa tay đi lấy.

“Cái của ngươi là giả.” Lạc Hồng Du nở nụ cười một tiếng, lấy ra một bình rượu y như đúc.

Chai này Túy hồng nhan này đã bị đổ hai lần, chỉ còn dư lại hơn nửa bình, khi Lạc Hồng Du cầm lấy lắc lư, Chu Mộ Nhiên đột nhiên mở miệng. “Mặt trong có gì đó!”

Lạc Hồng Du ngẩng đầu nhìn Chu Mộ Nhiên một cái, trong mắt mang theo tán thưởng, hiển nhiên hẳn cũng đã nhận ra một chút gì đó, chỉ là không biết Chu Mộ Nhiên làm sao nhận ra được.

Lạc Hồng Du cẩn thận từng ly từng tí một đổ Túy hồng nhan từ trong bình ra bát, dù sao cũng là rượu ngon, không thể lãng phí.

Sau khi đổ xong rượu liền nhẹ nhàng lắc một cái, cảm giác dị dạng càng rõ ràng. Lạc Hồng Du nhẹ nhàng gõ nát cái bình, mặt trong lạch cạch rơi ra một đồ vật được bọc trong vải.

“Hổ phù?” Chu Mộ Nhiên kinh ngạc mà mở miệng.

“Làm sao ngươi biết?”

“Ta... Ta xem hình dạng.”

“Đúng là Hổ phù.” Lạc Hồng Du lấy miếng vải ra, lộ ra vật phẩm thanh đồng hình hổ.

Chu Mộ Nhiên tự nhiên không phải biết từ trước mà là Đậu Xanh vừa lúc tỉnh lại, sau khi quét hình liền đưa ra kết luận.

“Tại sao Hổ phù lại ở chỗ này?” Lạc Hồng Du nghĩ như thế nào cũng không thông. Thế nhưng nếu bởi vì Hổ phù, thì chẳng trách muốn phân thành năm nhánh tiêu đội bí mật đưa.

Chỉ là không biết đến cùng bên Biên thành đã xảy ra chuyện gì mà phải đưa tám Hổ phù này đến Kinh thành. Nếu như bởi vì cái Hổ phù chỉ cần động một cái là có thể chết vô số mạng người này thì chết mấy chục người như thế ngược lại có thể lý giải.

“Làm sao?” An Mặc Trì tắm rửa đi ra, mang theo một cỗ mùi hoa nồng nặc, Chu Mộ Nhiên không nhận được hắt hơi một cái.

“Xem.” Lạc Hồng Du nâng Hổ phù đưa đến trước mặt An Mặc Trì

Sắc mặt An Mặc Trì trong nháy mắt thay đổi, toàn bộ người giống như dã thú phát cuồng, lãnh làm cho người không nhận được phải lùi về sau.

Chu Mộ Nhiên cảm giác mình lại muốn đánh hắt xì, lần này là bị đông.

“Mặc Trì...”

“Đừng nói nữa.” An Mặc Trì vung vung tay, lạnh lùng nói, “Xích Diệp sơn trang không giao thiệp với triều đình, ngươi biết, ta không cần nhiều lời.”

Lạc Hồng Du chần chờ một chút, “Nhưng chuyện này...”

“Ta nói!” An Mặc Trì xoay người nhìn Chu Mộ Nhiên đứng ở trong góc, “Ngươi lưu lại, ta bảo đảm ngươi một đời bình an, dù cho là thiên vương lão tử, cũng không dám tới nơi này. Thế nhưng cái khác, ngươi liền bỏ ý nghĩ này đi đi.”

Dứt lời, An Mặc Trì xoay người rời đi.

Lạc Hồng Du một mặt áy náy mà xoay người, “Tiểu Minh, ta... Người làm sao vậy?”

Xoay người nhìn thấy hai mắt Chu Mộ Nhiên ửng hồng, nước mắt ở trong đôi mắt đảo quanh, sợ hết hồn.

“Lạc Hồng Du, sơn trang này gọi Xích Diệp sơn trang sao?” *(Ai nhớ cái tên này không?)*

“”Ừm. Xích Diệp sơn trang trong võ lâm, người nghe nói qua chứ? Hắn nhất định phải lấy cái tên này, vì thế chúng ta còn đánh nhau một trận. Hết cách rồi, ta không biết võ công, hắn thắng.” Lạc Hồng Du cười nói, lôi kéo Chu Mộ Nhiên ngồi xuống, “Ngồi xuống uống nước. Việc này chúng ta bàn bạc kỹ càng.”

“Ừm.”

Tâm tình của Chu Mộ Nhiên lúc này ngũ vị tạp trần.

Vừa mới nghe được hai chữ Xích Diệp, lại được đến Đâu Xanh nhắc nhở, đối phương là người kia, y còn không biết đời này vừa mở mắt liền nhìn thấy ái nhân của mình.

Đời này đối phương không là Vương quyền công khanh, cũng không là cái gì Minh chủ võ lâm, mà là một tên trộm rượu. Nhưng thân phận căn bản không quan trọng.

Sau khi biết đối phương là người yêu, y nghĩ tới lời nói trước khi tạ thế của Túc Liễu Nguyên.

Nếu như ta quên người, nhớ đem ta hôn tỉnh.

Chu Mộ Nhiên xưa nay không là người đa sầu đa cảm, nhưng mỗi lần đến thời khắc lần đầu gặp gỡ cùng ly biệt, y đều đặc biệt không khống chế được tâm tình.

“Lạc Hồng Du, có thể lưu ta mấy ngày không?”

“Người nghĩ muốn đi cũng đi không được, Mặc Trì không cho người ly khai nơi này.” Lạc Hồng Du cẩn thận nói.”Người đừng ghi hận Mặc Trì, hắn là có nguyên nhân, không thể liên lụy với triều đình.”

“Hắn lúc nào sẽ đi ra?” Chu Mộ Nhiên nỗ lực ức chế tâm tình hỏi.

“Lúc ăn cơm.” Lạc Hồng Du phiên mắt, “Hắn con sâu rượu này, một bữa không uống rượu không chịu được. Đến thời điểm nhất định sẽ đi ra, yên tâm.”

“Hảo ”

“Người thích ăn cái gì, ta bảo người đi làm thêm món ăn.”

“Thích hợp sao?” Chu Mộ Nhiên đã khôi phục tâm tình, nở nụ cười một tiếng.

“Không thành vấn đề. Nửa cái bánh bao, ta trả người nửa đời như thế nào?” Lạc Hồng Du cười trêu nói.

“Nửa đời sau sao?” Chu Mộ Nhiên cũng cười, “Như vậy phiền phức người.”

Chu Mộ Nhiên không khách khí chọn vài món, đây đều là Túc Liễu Nguyên thích ăn, y hi vọng điều này có thể làm cho đối phương nhớ lại gì đó. Tuy rằng y cũng biết những thứ này chỉ là mộng của bản thân, đối phương xuyên qua một cái thế giới, cái gì cũng không nhớ mới đúng. Thế nhưng hai chữ Xích Diệp này làm cho y không nhận được có ý nghĩ.

“Ồ, mấy món người chọn...”

55. Chương 54

“Làm sao? Có phải là không tiện làm không, ta ăn cái gì cũng được. ” Chu Mộ Nhiên vội vã mở miệng.

Kiếp trước Túc Liễu Nguyên tuy rằng là Thân vương cao quý thế nhưng không phải là người soi mói, khi ở biên cảnh thì chắc chắn sẽ ăn cùng với các chiến sĩ, chỉ khi trở lại Xích Diệp cung thì mới ăn tinh xảo chút.

Thế nhưng những món hẩm thích đều là những món ăn thường ngày, không khó làm lắm, tuy vậy thế giới này cũng chỉ là thế giới cổ đại.

“Không phiền phức, không phiền phức, ta là hiếu kỳ, khẩu vị của hai người các người cư nhiên giống hệt nhau.” Lạc Hồng Du lắc đầu.

“Khẩu vị của ta có chút không giống.” Chu Mộ Nhiên bất ngờ kinh hỉ, không nghĩ tới đời này đối phương còn giữ lại sở thích như thế. “Món ăn này muốn cay một ít, trong món canh này thả nhiều hạt tiêu. Còn có cái này...”

Nghĩ đến đối phương còn thích ăn mấy món ăn này, còn có tên Xích Diệp sơn trang, lòng của Chu Mộ Nhiên trở nên vui vẻ, đối phương có thể thực sự nhớ tới y hay không?

“Khẩu vị của người thật là kỳ quái, so với Mặc Trì còn quái.” Lạc Hồng Du nhìn Chu Mộ Nhiên một mắt,

sau đó vào bếp, dọn dồ thêm món ăn.

Sau khi Lạc Hồng Du rời khỏi được một lúc, An Mặc Trì đi vào từ cửa hông, mặt vẫn bình tĩnh như cũ, quanh thân lại tản ra khí tức không thoải mái.

“Người, còn nhớ Tống Hi Nhan sao?” Chu Mộ Nhiên cẩn thận từng li từng tí một hỏi, mắt cũng không dám nháy nhìn chằm chằm vào đối phương.

“Đó là ai? Người chết trong tiêu cục của các người sao?” An Mặc Trì ở một bên ngồi xuống, “Mang rượu cho ta.”

Ngoài cửa có bạch y hầu gái nâng rượu đưa vào.

An Mặc Trì mở nắp ấm đổ vào một giọt Túy Hồng Nhan, vừa vặn Lạc Hồng Du trở về, sắc mặt thay đổi tiến lên đè lại tay của đối phương.

“Người điên rồi.” Lạc Hồng Du đoạt lại ấm, “Một giọt Túy Hồng Nhan đủ để pha chế một bình rượu, người uống như thế cũng không sợ ba ngày không tỉnh.”

“Không tỉnh liền không tỉnh, có cái gì.” An Mặc Trì trừng mắt.

“Không được.” Lạc Hồng Du phát tay một cái, lại có hầu gái chuyển đến vò rượu. Lạc Hồng Du đổ vò rượu kia vào trong đó, lại thu cẩn thận số Túy Hồng Nhan còn lại mới yên tâm.”Lúc này thời buổi rối loạn, người đừng có gây chuyện.”

“Liên quan gì đến ta.” An Mặc Trì khịt mũi coi thường.

“Ăn cơm trước.” Có Lạc Hồng Du tự mình bàn giao, cơm nước tự nhiên là làm vừa nhanh lại ngon.

An Mặc Trì nhìn thấy đều là món ăn mà mình thích, tâm tình sơ sơ chuyển biến tốt, thò đũa liền gấp một miếng cho vào miệng.

“Khục khục khặc —— ”

Hương vị nồng cay xông thẳng vào yết hầu, làm cho An Mặc Trì cuồng ho không ngừng, thậm chí ngay cả nước mắt đều chảy ra.

“Người không sao chứ?” Chu Mộ Nhiên sốt sắng mà châm trà đưa đến trong tay đối phương.

“Ai cho nhiều ớt như vậy.” An Mặc Trì hít mũi nhìn Lạc Hồng Du

“Thay đổi khẩu vị cho người mà.” Lạc Hồng Du nhìn khuôn mặt tàn tạ khó thấy của đối phương, không có một chút đồng tình nào mà đập bàn cười to.

“Không sai.” An Mặc Trì cũng cười, “Tuy rằng ngay từ đầu không phòng bị, thế nhưng ăn thực sự là thoải mái.”

Khi nói chuyện, chiếc đũa của An Mặc Trì đã gấp liên tục, liên tiếp cho thức ăn vào trong miệng mình.

“Thật sự ngon?” Khóe miệng Lạc Hồng Du đầy ý cười, “Thử xem mấy món khác đi, tất cả đều đã được thay đổi qua.”

“Được” An Mặc Trì nghe vậy gật đầu, ném thử các loại món ăn một lần.”Tuy rằng đều là những món bình thường ta thích ăn, thế nhưng mùi vị đều có thay đổi. Song cảm giác mùi vị này mới càng phù hợp khẩu vị của ta, dần dò đầu bếp sau này đều làm như thế.”

Chu Mộ Nhiên lẳng lẳng mà nhìn đối phương.

Khẩu vị nhớ tới rõ ràng như thế, hẳn vẫn là nhớ ta hay không nhớ ta a...

“Người... Có phải là ăn không hợp?” An Mặc Trì thấy dáng vẻ hơi giật mình của Chu Mộ Nhiên, hơi lộ ra một chút tức giận, trách cứ thị nữ bên cạnh, “Có khách ở đây, tại sao lại chỉ làm những món ta thích ăn như thế, mau chóng đi thêm món ăn, không được làm trễ.”

“Không, không là.” Chu Mộ Nhiên vội vã đè lại tay An Mặc Trì.

An Mặc Trì nhìn Chu Mộ Nhiên đè lại tay hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười không biết là mừng thầm hay là ngưỡng ngung, “Ồ Xích Diệp sơn trang, người không cần khách khí, chỉ cần người lưu lại vì ta, ta bảo đảm người cơm ngon áo đẹp một đời.”

“Ai nha, ta đều thật không tiện phá hoại không khí này.” Lạc Hồng Du cười trêu nói, “Những thức ăn này liền là Tiểu Minh chọn.”

“Hắn chọn? Tại sao hắn lại biết ta thích ăn cái gì.”

“Phi, người đừng có không biết xấu hổ như thế? Nhân gia đây rõ ràng là chọn cho mình, mùi vị đều không giống cũ!” Lạc Hồng Du cười nhạo.

“...” An Mặc Trì nhìn về phía Chu Mộ Nhiên, “Không nghĩ tới người trời sinh liền làm tốt chuẩn bị gả đến

nhà ta.”

Ngọa tào, đây là cái gì quý?

Đừng nói Chu Mộ Nhiên một bộ dáng sét đánh, Lạc Hồng Du cũng không tốt hơn chút nào.

“Người thực sự là quá không biết xấu hổ! Ta xem không nổi!” Lạc Hồng Du đứng dậy dặn dò, “Chuẩn bị cơm nước đưa đến viện cho ta đi.”

Lạc Hồng Du đi rồi, An Mặc Trì thay đổi tình trạng bình thường, cúi đầu lặng lẽ ăn cơm. Trái lại là Chu Mộ Nhiên hoàn toàn thả ra.

Đây chính là ái nhân của ta, ta liền muốn xem.

“Người mau ăn cơm!” An Mặc Trì bị nhìn chăm chăm toàn thân không dễ chịu, nhìn kỹ, mặt đã lặng lẽ đỏ lên, một đĩa thịt kẹp đến trong bát Chu Mộ Nhiên, “Mau ăn!”

“Được ”

Ăn xong cơm, ba người tắm rửa thay y phục nghỉ ngơi không đề cập tới, đến buổi chiều Lạc Hồng Du cầm lấy tin tức mới nhất, ném đến trong tay An Mặc Trì.

“Xem một chút đi, trong kinh không ổn.”

“Trong kinh, có quan hệ với Hồ phù này?” Chu Mộ Nhiên cau mày hỏi.

“Thông minh.” Lạc Hồng Du tán thưởng một câu.”Cơ sở ngầm ở trong kinh của ta tiết lộ trong kinh gần đây rất không yên ổn, không phải bên ngoài, mà là trong bóng tối.”

“Nói như thế nào?”

“Trong kinh có thêm rất nhiều người khẩu âm cứng nhắc, những này người thân hình khô vỹ, xem ra thân thủ bất phàm. Tuy rằng mặc trang phục bình thường trong kinh thể nhưng rõ ràng lại xuất thân từ Biên thành bên ngoài quan ngoại.” Lạc Hồng Du nhìn Chu Mộ Nhiên, “Tiểu Minh đoán xem cái này có vấn đề gì.”

“Chuyện này... Nhiều người đồng thời vào kinh như vậy, nhất định là có âm mưu gì đó. Thế nhưng bọn họ bây giờ còn chưa có động thủ, khả năng là đang đợi một thời cơ.” Chu Mộ Nhiên nhớ lại ký ức của nguyên chủ, đúng là sau khi mất tiêu, triều đình phát sinh thay đổi trọng đại, chỉ là khi đó hắn đã trở về Biên thành, trời cao hoàng đế xa, không quá để ý chuyện như vậy.”Kinh đô rất quan trọng, chuyện có khả năng

nhất là bức vua thoái vị chẳng?”

Lời còn chưa dứt, chén trà trong tay An Mặc Trì đã rơi xuống đất. Tiếng đồ sứ vỡ vụn dọa Chu Mộ Nhiên nhảy dựng một cái, Lạc Hồng Du lại là một mặt hồ hững, hình như đã sớm đoán sẵn.

“Mặc Trì, không nên lưu lại tiếc nuối cho bản thân.” Lạc Hồng Du nói xong, lại phát phát một tờ giấy khác trong tay, “Tiểu Minh, cái này cho người xem.”

“Cho ta?” Chu Mộ Nhiên nhận lấy, trên tờ giấy chữ viết lít nha lít nhít, nhìn kỹ xuống, là một chuyện làm cho người ta run rẩy.”Chuyện này...”

“Hồ phù này được áp giải bởi tiêu cục nhà ngươi, bốn nhà khác thực sự chỉ là yểm hộ. Đứng đầu Tiêu tương tứ kiếm, cư nhiên là đứng đầu Tiêu tương tứ kiếm, hắc hắc danh chôn họ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ là vì cái này?”

“Sao lại thế.” Nguyên chủ được tổng tiêu đầu nuôi từ nhỏ đến lớn, cảm tình rất sâu.

“Huyết án Hóa thành, những người kia đều chết dưới Tiêu tương kiếm. Nếu như là Vạn Thiên Thành đứng đầu Tiêu tương tứ kiếm hai mươi năm trước, xác thực có thể làm được, thế nhưng người cầm đầu lúc trước cũng dùng Tiêu tương kiếm pháp.” Lạc Hồng Du ngữ khí trầm trọng, “Chỉ là không biết mỗi người bọn họ là người của ai, như vậy chúng ta liền có thể tra được là ai muốn bức cung.”

“Hai mươi năm trước hắc đột nhiên quy ẩn liền khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái, đi mở một tiêu cục thì càng kỳ quái, hiện tại làm ra loại chuyện này ngược lại không kỳ quái.”

“...” Chu Mộ Nhiên cảm thấy được là lạ trong lòng, thực sự không thể tưởng tượng nam nhân nghiêm túc nhưng cũng rất hiền lành trong ký ức của nguyên chủ sẽ là hung thủ giết người, còn muốn giúp người khác soán vị cướp ngôi.

Tuy rằng nửa đường bọn họ đã bị đối phương chặn giết qua, thế nhưng y vẫn không dám tin tưởng như trước.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức chia thành hai đường.” An Mặc Trì đứng dậy, “Tiểu Hồng người chạy tới Biên thành, hai chúng ta đi Kinh thành.”

“Không được, Kinh thành càng nguy hiểm, ta kiến nghị Tiểu Minh ở lại Xích Diệp sơn trang!”

“Không được, ta không ở lại chỗ này.” Chu Mộ Nhiên lắc đầu, “Các người dám lưu lại ta, ta liền dám chạy ra tự đi.”

An Mặc Trì cùng Lạc Hồng Du liếc mắt nhìn nhau, bật thốt lên, “Là ai đi vòng vài canh giờ đều không ra

được?”

“...” Có dám không đề cập đến chuyện này hay không?

“Được. Tiểu Hồng đi Biên thành, người cùng ta đi Kinh thành.” An Mặc Trì làm ra quyết định.

“Nhưng là võ công của Tiểu Minh...”

“Nếu như ngay cả hắc đầu bảo vệ không tốt thì ta còn lẩn lộn ở trong giang hồ làm gì nữa.” An Mặc Trì, “Thả trong nhà ta không yên lòng. Tuy rằng ta ở nơi này ẩn cư, thế nhưng nếu như có người có tâm thì nhất định sẽ hỏi thăm được Xích Diệp sơn trang.”

“Được, hy vọng chiến thắng trở về.” Lạc Hồng Du đưa tay ra.

“Hy vọng chiến thắng trở về!” Hai người đánh bàn tay một cái.

Chu Mộ Nhiên nhìn nóng lòng muốn thử, đáng vẻ hai người vỗ tay quá đẹp trai.

“Sách, phiền phức.” An Mặc Trì có vẻ như không nhận được đưa tay ra, cầm chắc cổ tay của Chu Mộ Nhiên, mạnh mẽ cùng y vỗ một cái.

An Mặc Trì vóc người cao dài, bàn tay cũng thon dài vô cùng, cao hơn Chu Mộ Nhiên nửa cái đầu, bàn tay cũng lớn hơn một cỡ, bị nắm thật chặt.

“Đi thôi.” An Mặc Trì lôi kéo Chu Mộ Nhiên lên ngựa, “Huynh đệ chúng ta đi trước một bước.”

“Tiểu Minh a, trên đường phải cẩn thận trinh tiết, tuyệt đối đừng thất thân cho tên không biết xấu hổ này!”

“...” Chu Mộ Nhiên choáng một cái, kém chút từ trên ngựa rơi xuống.

Thực sự là quá xấu hổ!

Thế nhưng, cùng người yêu đến một phát?

“Chúng ta không cần đóng gói hành lý sao?” Chu Mộ Nhiên hơi đỏ mặt, mới nhớ tới vấn đề nghiêm trọng này.

“Lo nghĩ nhiều như vậy.” An Mặc Trì không nhận được mở miệng, “Những thứ này đương nhiên sẽ có người

đi làm, người đang hoảng ở trong ngực ta là được.”

Hồng vân vừa mới lui xuống trên mặt Chu Mộ Nhiên lại hiện lên, “Người nói loại lời này, rốt cuộc là ý gì?”

“Ý nghĩa gì chứ?” An Mặc Trì ghì lại dây cương, để Bảo bối nhích chậm lại, “Người ngay cả khẩu vị còn giống như ta, còn nháo cái gì? Chờ gả cho ta!”

“Khẩu vị giống liền phải gả cho người, khẩu khí này của người thực sự giống như thổ phỉ cướp tân nương vậy.” Tuy rằng kết quả vẫn như thế nhưng những lời nói này thực sự làm người hận đến nghiến răng.

“Đừng nghịch.” An Mặc Trì ôm chặt người trong ngực, cúi đầu hôn một cái lên đỉnh đầu Chu Mộ Nhiên, “Ta kỳ thực cũng không nghĩ tới, chỉ lần đầu tiên nhìn thấy người liền yêu mến”

“Kia... Vậy người...”

“Người có thể không tin, từ khi ta sinh ra đến nay, thật giống như biết có một người đang chờ ta.” An Mặc Trì thở dài một tiếng, “Ta chờ thật lâu thật lâu..., cũng không biết người kia sẽ là ai, mãi đến tận khi nhìn đến người, ta mới cảm thấy được, đây có lẽ là người mà ta muốn tìm, nhưng là...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Ai! Ta cho rằng ta là một người anh hùng thần võ như thế, người mà số phận an bài nhất định phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, bạch y tung bay như tiên như linh! Không nghĩ tới là cái tiểu tiêu sư, còn là một nam.”

“!! Thả ta đi xuống!” Chu Mộ Nhiên tức giận đến bắt đầu giãy dụa.

“Đừng nghịch.” An Mặc Trì lần này mạnh mẽ hôn gò má của Chu Mộ Nhiên một cái, “Ta nhận thua có được hay không? Người anh minh thần võ như ta, từ nay là người!”

56. Chương 55

Hồ phù chia ra làm hai, một nửa do Lạc Hồng Du đưa đến Biên thành, nửa kia do Chu Mộ Nhiên cùng An Mặc Trì mang theo đi tới Kinh thành.

Khác với Lạc Hồng Du chạy đi vội vã, An Mặc Trì một đường du sơn ngoạn thủy, đi được rất chậm.

Trời đầy mây hạ mưa không đi, thổi gió không đi, thái dương quá lớn cũng không đi. Lộ trình mười ngày

có thể đến thế nhưng mười ngày đã qua mà vẫn chưa đi được một nửa.

“Cuống rồi?” An Mặc Trì lười biếng nằm ở trên ghế nằm, chậm rãi uống rượu.

Dựa theo tưởng tượng của Chu Mộ Nhiên, hai người ngồi chung một ngựa, cố gắng càng nhanh càng tốt, dọc theo đường đi ăn gió nằm sương chỉ để nhanh chóng đến Kinh thành.

Nhưng hiện thực là, mỗi ngày chậm rãi cưỡi ngựa, mặt trời lên cao mới xuất phát, mặt trời chiều mới ra liền tìm nơi ngủ trọ.

Hơn nữa nơi nghỉ trọ cũng làm cho Chu Mộ Nhiên đại mặt ra.

Lần đầu nhìn thấy chạy đi còn mang theo trăm tên thị nữ. Những thị nữ áo trắng kia không biết từ đâu ra, dọc theo đường đi cũng không thấy cái bóng, chỉ khi bọn họ đến khách sạn mới thấy toàn bộ khách sạn trống không, thậm chí trải từ cửa ngoài đến tận trong phòng.

Lại nhìn sân này, giả sơn lưu thủy, dù hơi nhỏ một chút nhưng cũng tinh xảo không nói lên lời. Trang trí trong phòng càng kinh người.

Chu Mộ Nhiên sờ một cái, phát hiện những bình hoa tranh chữ kia đều là chính phẩm. Trường sa phát phơ, thập phần khí thế.

Nhìn đến tất cả những thứ này, Chu Mộ Nhiên thật sự muốn kéo cổ áo An Mặc Trì ra sức lung lay: Người là tới đi đường hay là đi du lịch?

Đợi đến lúc ăn cơm, cơm nước cũng tinh xảo dị thường. Món ăn còn là các món mà hai người thích ăn, lại thêm một ít rau dưa mới mẻ của địa phương. Mùi vị quen thuộc dị thường, thưởng thức giống hệt với tay nghề của đầu bếp Xích Diệp sơn trang, nói không chừng ngay cả đầu bếp cũng bị đóng gói mang đến.

Trình độ xa xỉ phô trương này, thực sự không ai bằng.

Bởi vì nghỉ ngơi trong thời gian dài, An Mặc Trì bắt đầu chỉ điểm Chu Mộ Nhiên luyện nội công.

An Mặc Trì chính mình cũng không nghĩ tới, Chu Mộ Nhiên cư nhiên ở trong vòng mấy ngày đã cảm giác được đan điền tỏa nhiệt, điều này làm cho An Mặc Trì trợn mắt ngoác mồm, ngay cả hắn được sư phụ khen ngợi từ nhỏ đến lớn, cũng là liên tục một tháng mới mơ hồ có thể cảm thấy. Chẳng lẽ nói tiểu tử này còn là một võ học kỳ tài? Đáng tiếc lớn như vậy, thực sự là chà đạp.

“Luyện công vui sao? Người đều không giục chạy đi.” An Mặc Trì cười nói.

“Lúc trước ngươi sợ xảy ra chuyện. Hiện tại lại không cuống lên. Trong lòng ngươi tất nhiên là có dự định của bản thân, ta gấp cũng không có tác dụng.” Chu Mộ Nhiên chậm rãi uống cháo, tay nghề của đầu bếp Xích Diệp sơn trang thực sự quá tốt, tất cả những thứ này y đều thích ăn.

“Chúng ta không vội mới có người gấp.” An Mặc Trì nham hiểm cười cười, “Huống hồ chúng ta cũng muốn tranh thủ thời gian cho Tiểu Hồng.”

“Đau lòng Hồng Du.”

“Không cho đau lòng hấn, ngươi nên đau lòng ta.”

“Ta đau lòng gan của ngươi!” Chu Mộ Nhiên trừng đối phương. Ái nhân đời này thực sự coi rượu như nước uống, không chỉ lúc ăn cơm muốn uống mấy chén, bình thường khát cũng là uống rượu.

May mà những rượu này mùi thơm thanh mát thoải mái, nếu không có một người yêu cả ngày đều là mùi rượu bên người, Chu Mộ Nhiên thực sự là muốn tức giận.

“Chỉ biết là ngươi đau lòng ta mà.” An Mặc Trì giang hai tay, “Tối để ta ôm một cái.”

“Nói mau chuyện gì xảy ra.”

“Rất đơn giản.” An Mặc Trì lắc lắc chén rượu, “Biết Hồ phù ở trong tay ta, có người muốn ngồi không yên. Nhưng đối phương lại không biết ta rốt cục muốn như thế nào, đương nhiên phải sớm đề phòng. Từ khi ta xuất hiện đối phương đã chuẩn bị. Hai mươi ngày, đủ để san bằng nhuệ khí của bọn họ.”

“Nếu như đối phương luôn luôn đề phòng thì sao?”

“Đương nhiên phải đi quấy rối bất cứ lúc nào.”

Chu Mộ Nhiên nhìn An Mặc Trì một mắt, không lên tiếng.

Luôn cảm thấy người này tuy rằng nhìn vào như một tên rảnh rỗi trong giang hồ, tự mình nói bản thân là tên trộm, thế nhưng tử tế ngấm lại người này rất thâm sâu.

Một câu nói không muốn quần đến chuyện của triều đình ở Kinh thành, câu nói đầu tiên có thể quấy rầy đến những người muốn mưu phản bức vua thoái vị.

Này còn là một người võ lâm sao?

Chỉ là người này miệng gian xảo, mở miệng hỏi đối phương luôn có thể lừa gạt.

“Làm sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn đều banh lại rồi? Đều không giống tiểu tiêu sư.”

“Vậy giống cái gì?” Chu Mộ Nhiên uống xong cháo để đưa xuống.

“Giống tiểu nương tử của ta.”

Rất muốn gội nước sôi hắt thì phải làm thế nào!

“An Mặc Trì, chúng ta tới hôn một cái?” Chu Mộ Nhiên cười híp mắt mở miệng.

An Mặc Trì lập tức liền yên tĩnh lại, tay bưng chén rượu run một cái, “Tiểu Minh, người làm sao vậy?”

Chu Mộ Nhiên nguy hiểm nheo mắt lại. “Nguyên lai người không muốn hôn ta.”

“Không có.” An Mặc Trì nỗ lực biểu hiện rất hồ hững, thế nhưng nắm tay nắm chặt của hắn lại biểu lộ ra sự căng thẳng trong lòng. “Lại đây.”

Chu Mộ Nhiên cười nhạt một hồi, vững vàng đi tới.

An Mặc Trì cẩn thận từng li từng tí một mà ôm lấy Chu Mộ Nhiên, môi nhẹ nhàng dính một cái.

“Người, sẽ không, ngay cả hôn cũng không biết đẩy chứ?” Trong lòng Chu Mộ Nhiên nghĩ, trên mặt lại là dáng vẻ ghét bỏ.

“Nói bậy. Người nhìn thấy bên người ta có nhiều mỹ nhân như vậy, ta có thể không hôn?”

“Vậy người hôn a.”

Đây là khiêu khích? Hay là khiêu khích? An Mặc Trì có chút lơ mờ. Thế nhưng bản năng của nam nhân chiếm thượng phong, ấn lại sau gáy Chu Mộ Nhiên hôn lên.

Chu Mộ Nhiên dễ dàng cảm giác đến An Mặc Trì trúc trắc, trong lòng mừng thầm. Đời này trong lòng đối phương có ấn tượng với y, còn chủ động thủ thân như ngọc, mặc dù nói đời trước Túc Liễu Nguyên cũng là một người ngay cả tay cũng chưa từng dùng tới, thế nhưng cái cảm giác đặc biệt thủ thân vì y này, vẫn để cho Chu Mộ Nhiên cực kỳ kích động.

Cũng may An Mặc Trì không là tiểu nhân, chỉ chốc lát sau liền không chế được, hai người hôn khó phân thắng bại, đều động tình.

Ngực Chu Mộ Nhiên đập chùng, mắt thẳng tắp nhìn đối phương, ngón tay An Mặc Trì đã không an phận chui vào trong áo của Chu Mộ Nhiên.

“Không được.” An Mặc Trì đột nhiên thu tay về.

Chu Mộ Nhiên bị đánh ra khỏi khoái cảm, miệng rõ ràng nhướng lên.

Đến nước này cũng có thể dừng lại được, rốt cuộc có phải đàn ông hay không a!

“Ngoan.” An Mặc Trì khẽ hôn một cái, âm thanh có chút khàn khàn, “Đêm nay chúng ta còn có việc.”

“Chuyện gì?” Nói đến chính sự, Chu Mộ Nhiên lắc đầu khôi phục bình thường. Y cũng là nhất thời động tình, ngược lại không nhất định hiện tại phải cùng đối phương như thế nào.

“Buổi tối thì biết. Người hiện tại đi ngủ đi.”

“Làm sao có thể ngủ được!” Chu Mộ Nhiên rầm rì một tiếng. Vạt áo đều bị vén ra, trong chốc lát đương nhiên sẽ không biến mất. Nghĩ đến ghen quay về cũng không tốt, Chu Mộ Nhiên đưa tay vói vào trong vạt áo.

An Mặc Trì ánh mắt ám ám, “Ta tới.”

Chu Mộ Nhiên còn chưa hiểu ý của câu nói này, một bàn tay lớn đã dò vào quần của y, nắm chỗ đã dựng cứng của y vào trong lòng bàn tay.

“A.” Chu Mộ Nhiên rên lên một tiếng. Cảm giác được người yêu nắm thực sự quá tuyệt vời, một cảm giác tê dại chạy dọc từ chỗ đó đến thẳng đại não. Rõ ràng đối phương còn không động đây thế nhưng y đã cảm nhận được một khoái cảm khó nói thành lời.

“Nhảy cảm như vậy?” An Mặc Trì cười nhẹ bên tai Chu Mộ Nhiên, “Để tướng công hảo hảo yêu người.”

Chu Mộ Nhiên mơ mơ màng màng, độc tác của An Mặc Trì làm cho y giống như đang đập chồn trên biển. Chờ đến khi mắt y tối sầm lại bắn ra, mới phát giác quần áo của mình đã cởi một nửa, vắt ngang ngời ở trên đùi An Mặc Trì, giống như đại nhân ôm hài tử.

Tư thế này quá mức xấu hổ, Chu Mộ Nhiên vội vã đưa tay kéo quần, nhảy xuống chân An Mặc Trì.

Vừa mới tiết qua, chân có chút nhũn ra, may mà An Mặc Trì kéo một cái.

“Mò đều mò xong, lúc này bắt đầu thẹn thùng?” An Mặc Trì cười khẽ, tay lại ôn nhu giúp đỡ Chu Mộ Nhiên buộc tốt vạt áo. “Ta đi bảo bọn họ đưa nước vào trong phòng người.”

“Ừm.” Chu Mộ Nhiên đỏ mặt cúi đầu.

Sau khi tắm rửa thay y phục, Chu Mộ Nhiên yên lặng ngủ mất. Nửa đêm cửa sổ bỗng nhiên bị mở ra, Chu Mộ Nhiên sau khi bị đánh thức định mở miệng nhưng lại bị đối phương che miệng lại.

“Là ta.”

“”Ừm. Làm sao?”

“Chúng ta phải chạy đi, ta trước tiên dịch dung cho người.”

Dựa vào ánh nến yếu ớt, Chu Mộ Nhiên được hóa trang đổi mới hoàn toàn.

“Đổi cái này.”

Hai người chuẩn bị xong trang phục, An Mặc Trì dùng khăn công mang theo Chu Mộ Nhiên rời khỏi khách sạn, đi tới trước một ngôi miếu đồ sộ.

Trước cửa miếu đã có hai thị nữ chuẩn bị kỹ càng hai con khoái mã.

“Các người cẩn thận, không nên lộ hành tung.”

“Vâng.” Mọi người khom người đưa tiễn. “Cung tiễn chủ nhân, thiếu gia.”

“Tất cả giải lực.” An Mặc Trì vung tay lên.

Hai người hai mã yên lặng ly khai, một đường phi nhanh. An Mặc Trì thỉnh thoảng quan sát Chu Mộ Nhiên có đuổi kịp hay không. Thế nhưng Chu Mộ Nhiên là người đã trải qua chiến trường, không nói những cái khác, cưỡi ngựa tuyệt đối không thành vấn đề. Đặc biệt đời này còn là một nửa người ở trong võ lâm, công phu tuy rằng không cao minh, thế nhưng đã được luyện từ nhỏ, thể chất tốt vô cùng, tập trung cũng có thể đuổi kịp đối phương.

Hai người dùng một đêm để chạy tới Dung thành. Nơi này cách Kinh thành đã không xa, bọn họ dùng một đêm để đuổi kịp quãng đường ba ngày.

Khi xuống ngựa, Chu Mộ Nhiên đã sắp mệt mỏi co quắp, đặc biệt là chỗ đùi trong, sưng đỏ đau xót. Cười ngựa mấy canh giờ không phải là người thường có thể làm được.

“Cởi quần, mở chân ra.” An Mặc Trì lấy thuốc, đi tới trước mặt Chu Mộ Nhiên.

“Bôi thuốc liền nói bôi thuốc, nói như thế...” Chu Mộ Nhiên lườm một cái.

“Người nghĩ đến cái gì?” An Mặc Trì một mặt cười xấu xa, “Hắn là nhớ lại... Ta sờ sờ người.”

“Cút. Chết đi.”

“Có bánh bao, có gà quay.” An Mặc Trì gỡ xuống tiểu bao từ trên ngựa, lấy ra đồ ăn còn có rượu.

Dùng nội lực hấp nhiệt lại bánh bao, đưa tới trước mặt Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên cười ngựa một đêm, đói bụng đến ngao ngao gọi. Đến khi ngồi xuống lại ăn không vào.

“Uống một hớp rượu?” An Mặc Trì đưa một bình rượu đến trước mặt Chu Mộ Nhiên “Uống một hớp thoải mái.”

Chu Mộ Nhiên tiếp nhận uống một hớp, quả nhiên cảm giác buồn nôn đã giảm bớt rất nhiều, cũng có chút muốn ăn, bắt đầu chậm rãi xé bánh bao cùng gà quay ăn.

Trên mặt An Mặc Trì mang theo cười nhạt, nhìn Chu Mộ Nhiên ăn cơm, chậm rãi uống rượu.

Đợi đến Chu Mộ Nhiên ăn uống no đủ liền vội vã để chai rượu xuống, “Ta bôi thuốc cho người.”

“Người không ăn cơm?”

“Ta uống rượu là đủ.” An Mặc Trì lắc lắc bình rượu.

Chu Mộ Nhiên cuối cùng cũng không để An Mặc Trì bôi thuốc cho y, tự mình cầm lấy thuốc đi đến sau gốc cây bôi, lại dùng một mảnh vải sạch sẽ quấn chặt.

An Mặc Trì đã thu thập xong hết thấy, nhìn đến Chu Mộ Nhiên có chút cau mày, “Vẫn được sao? Không được thì chúng ta cùng cưỡi một con ngựa.”

“Vẫn là người dạy ta, đừng hỏi nam nhân có được hay không.” Chu Mộ Nhiên lắc lắc ngón tay, vỗ vỗ bộ

ngực mình.”Không thành vấn đề.”

An Mặc Trì cười khẽ, “Tốt lắm, xuất phát!”

Hai người lại đuổi một ngày một đêm, cuối cùng đến Kinh thành.

“Chúng ta tìm ai?”

“Trước về nhà ta.” An Mặc Trì lôi kéo Chu Mộ Nhiên lượn qua các góc ngách, trốn vào một nhà dân rồi thay đổi dịch dung.

Thế nhưng lần này An Mặc Trì là một công tử ca tuần tú, mà Chu Mộ Nhiên thì bị ném cho một thân nữ trang.

“Tại sao lại là ta xuyên nữ trang a!” Chu Mộ Nhiên đời này tuy rằng luyện võ, thế nhưng thân thể thiếu niên vẫn rất tinh tế, mặc vào nữ trang cũng không tính quá khó coi. Nhưng chuyện mặc nữ trang này lại làm cho y khá khó chịu. Nhìn bộ váy hồng nhạt trên tay kia, miệng đều nhanh vênh đến trên trời.

“Người từng gặp nữ nhân nào cao như ta?” An Mặc Trì cười nhạo một tiếng.

Chu Mộ Nhiên nhìn nhìn thân cao chừng mét chín của đối phương, âm thầm thở dài.

Vì sao tên này luôn cao như thế, mà y từ đầu đến cuối đều không đổ phá qua một mét tám?

57. Chương 56

Chu Mộ Nhiên một thân nữ trang cùng An Mặc Trì ra khỏi tiểu viện, ngoài cửa đã có một cái kiệu nhỏ đang đợi, điều này làm cho Chu Mộ Nhiên mừng rỡ.

Có thể không phải cưỡi ngựa đi đường, hóa trang thành nữ nhân cũng nhận.

Một đường ngồi kiệu đi vào phủ Trần quốc công, đám sai vặt ở trước cửa thấy liền thỉnh an, “Tam gia, ngài trở lại? Ngày hôm nay lại dẫn theo tân mỹ nhân?”

“Ít nói nhảm.” An Mặc Trì cười mắng một tiếng, thế nhưng Chu Mộ Nhiên nghe ra thanh âm kia của hắn có chút bất đồng.

Kiều nhỏ vào cửa, đi được một lúc, An Mặc Trì đột nhiên mở miệng, “Kiệu đặt trong viện, các người đi đi.”

Kiều phu không dám nói lời nào, nhẹ tay nhẹ chân buông kiệu xuống.

“Đi ra đi.” An Mặc Trì mở miệng.

Chu Mộ Nhiên vội vã vén màn đi ra, nhìn khu nhà nhỏ này, có chút mờ mịt, “Nơi này là nhà người?”

“Đúng, thế nhưng đây không phải là sân nhà ta.” An Mặc Trì đi lên vài bước đập bay cửa, “Lão tam mau ra đây.”

“Tên khốn nạn nào.” Người ở bên trong hô một tiếng, vội vã đi ra

Người này Chu Mộ Nhiên ngược lại nhận thức, chính là nam nhân mà An Mặc Trì hóa trang thành

“Người... Tiểu Trì?”

“Đúng, chính là ta!” An Mặc Trì mang khuôn mặt người khác, mũi vểnh lên trời ngạo nghễ nói.

“Cuồng cái gì cuồng, nhiều năm không về nhà như vậy, vừa về liền mang mặt của ta, một câu ca ca không gọi, người vểnh cái gì vểnh, có tin ta đánh người một trận không? Người rốt cục trở về làm gì? Đột nhiên như thế, không phải nói là không về sao? Lần này trở về ở lại mấy ngày, không đi tốt nhất. Ồ, nữ tử này là ai đây? Tiểu Trì người muốn kết hôn? Ai nha thiên hạ này cư nhiên lại có người có thể nhốt lại người, không phải người nói muốn kết hôn với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao? Còn nói mỹ nhân kia đang ở nơi nào đó chờ người, hiện tại cư nhiên tìm một người bình thường như thế ha ha ha ha ha ha ha...”

“Cho người tức chết.” Mặt An Mặc Trì tối sầm lại, kéo Chu Mộ Nhiên trực tiếp vào phòng.

Chu Mộ Nhiên hoàn toàn nghe choáng váng, y gặp qua có thể nói, còn không gặp qua người nào có thể một hơi nói nhiều như vậy. Quá khó được, nói lao trong truyền thuyết.

Vị tam ca này cư nhiên cũng đi theo vào phòng.

An Mặc Trì không phản ứng đối phương, cầm lấy bình rượu trên bàn bắt đầu lau chùi lớp dịch dung cho Chu Mộ Nhiên.

“Chuyện này...” Nhìn hình dáng Chu Mộ Nhiên dần dần lộ ra, vị Tam ca này ngây ngẩn cả người.

Dung mạo kia tuy thanh tú dễ nhìn, thế nhưng nhìn thế nào đi chăng nữa thì cũng là nam a.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha a ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha a ha ha ha ha ha...”

Gân xanh trên đầu An Mặc Trì này ra một cước đạp đối phương ra ngoài.”Đừng phản ứng hấn, đầu óc của hấn có bệnh.”

“Đi, người nói cái gì đó, ta chính là ca của người!” Tam ca đỡ eo một lần nữa vào nhà. Tuy rằng thấy người mà đệ đệ nhà mình mang về là nam hài, thế nhưng nhìn ánh mắt triền miên của đệ đệ nhà mình khi nhìn người kia a, sợ rằng chính hấn đều không phát hiện. Xem ra hai người này đúng là một đôi. Thật đúng là cười chết người, tiểu tử ngông cuồng tự đại kia lại cũng có ngày ngã xuống, lại còn ngã trong tay một nam nhân! Ha ha ha ha ha...

“Có đói bụng hay không?” Sau khi An Mặc Trì lau rút lớp dịch dung trên người Chu Mộ Nhiên, ôn nhu mà hỏi.

“Ừm.” Chu Mộ Nhiên gật đầu.

“Lão Tam, nhanh chuẩn bị cơm nước đi.”

“... Ta tốt xấu... Lập tức đi.” Thanh chủ tử trong tay An Mặc Trì làm cho tam ca nuốt những lời chưa nói vào miệng, ngoan ngoãn ra ngoài chuẩn bị cơm nước.

“Nghỉ ngơi một chút đi. Trong viện của lão Tam này còn có mấy gian phòng trống... Nên...” An Mặc Trì nói xong, nghĩ đến tính tình phong lưu đa tình kia của tam ca nhà mình, bỗng nhiên trở nên không xác định.

Nhiều năm không về nhà như vậy, ai biết tam ca nhà mình lại nhiều thêm bao nhiêu tiểu thiếp.

Trước khi cơm nước tới, thì có thêm hai nam nhân nữa xuất hiện. Đều mang dáng người cao lớn cường tráng, khuôn mặt giống An Mặc Trì mấy phần.

“Tiểu Trì!”

“Đại ca Nhị ca, kinh động các người.” An Mặc Trì vội vàng đứng lên.

“Trở về là tốt.”

“Người vội vội vàng vàng trở về, chỉ sợ là có việc gì?”

“Đúng vậy.” Thần sắc An Mặc Trì nghiêm túc.

“Chúng ta đến thư phòng nói đi. Phụ thân còn chờ người đó.” Hai người nói xong mới nhìn đến Chu Mộ Nhiên bên cạnh, thế nhưng lúc này Chu Mộ Nhiên vẫn mang một thân váy ngắn, thế nhưng khuôn mặt lại là của nam nhân, làm cho lão đại lão nhị An gia xanh mặt.

“Tiểu Trì này, đây là người... người mang đến?” lão nhị An gia nhìn nửa ngày cũng không nói ra nổi chữ vị hôn thê.

“”Ừm. Tiểu Minh người đi ăn trước đi, ta đi làm việc.”

“Hảo ”

Nghe được Chu Mộ Nhiên nói chuyện, một điểm ảo tưởng cuối cùng của lão đại An gia rốt cục tan thành mây khói.

Đây thực sự là nam nhân. Chẳng trách lão tam kia vui thành như thế.

“Bọn họ đi rồi?” Lão tam An gia tự mình mang theo cơm hộp đến, lấy rượu và thức ăn đặt ngay trong thư phòng mình.”Tối, đệ muội đừng khách khí.”

Chu Mộ Nhiên đã lười cùng tên không đứng đắn này tính toán, y đã sớm đối meo cả bụng, gật đầu cầm đũa ăn.

Ăn xong cơm, Chu Mộ Nhiên không có chuyện gì liền đi dạo trong viện. Gian phòng để ở lại đã được lão tam an bài xong, đệm chăn đều là mới tinh, nước trà điểm tâm cũng đều có, lão tam tự mình đưa tới một chuyến rồi đảo mắt lại không thấy bóng dáng, đoán chừng là đi bàn chuyện với đám người An Mặc Trì

Thỉnh thoảng Đậu Xanh cũng tỉnh táo, Chu Mộ Nhiên vội vã bảo nó tuần tra nơi này.

Phủ An quốc công cha truyền con nối Huân quý, Quốc công gia đời này có bốn nhi tử, Chu Mộ Nhiên bây giờ đã gặp qua toàn bộ. Thế nhưng lúc này những người khác đã không được lực lượng bản thân của An Mặc Trì bảo vệ, cho nên Đậu Xanh có thể điều tra được.

Nguyên lai ấu tử của An gia An Mặc Trì này dĩ nhiên là cốt nhục của đương kim hoàng thượng, là do tiểu thư An gia Vân phi năm đó vào cung sinh ra.

An gia không muốn bị quần vào tranh đấu đoạt vị, Vân phi hậu sản bệnh nặng, tự hiểu mệnh không lâu dài, chỉ lo nhi tử chết trong cung đấu, liền thu mua tiểu thái giám bên cạnh, cùng với ca ca là An quốc công bây giờ liền thủ đổi hài nhi ra ngoài, nói dối hài tử vừa sinh đã chết.

Hoàng thượng từ bên ngoài vẫn luôn lạnh nhạt với Vân phi thế nhưng trong lòng vẫn tính là có nàng, biết tin tức này thì giận tím mặt. Nữ nhân của mình không tin mình có thể bảo vệ nhi tử của hai người, điều

này đặt ở trên người nam nhân nào cũng không thể chấp nhận được, huống chi còn là vua của một nước.

Thế nhưng hài tử đã đưa đi, Vân phi lại là tần tử, Hoàng thượng cũng chỉ có thể coi như thôi, ngẫm thừa nhận cốt nhục của bản thân nuôi ở trong nhà người khác.

Thế nhưng An quốc công cũng bởi vì chuyện này mà bị liên lụy, một đạo thánh chỉ làm cho bọn họ giữ đạo hiếu cho Vân phi, sau đó không đề cập tới nữa, mãi đến tận sau khi An Mặc Trì mười tuổi mới một lần nữa khởi phục.

Sau khi An Mặc Trì mười tuổi mới biết hóa ra phụ thân của mình lại là cữu cữu, được cữu cữu đưa vào trong cung nhìn thân sinh phụ thân.

Hoàng thượng đương nhiên yêu mến nhi tử từ nhỏ không được nuôi dưỡng ở bên người này vô cùng, đáng tiếc An Mặc Trì từ nhỏ đã được nuôi thành thói quen cố tình làm vậy, dù cho biết người trên long ý (ghế của vua) kia là thân sinh phụ thân thì cũng không có ý thu liễm một chút nào.

Hoàng thượng muốn bồi thường cho đứa con này, đem hắc nhận về Hoàng gia rất khó, thế nhưng muốn cho hắc tay cầm trọng binh thì không khó. An quốc công vốn là Võ tướng thế gia, lòng trung tâm được thiên địa chứng giám.

An Mặc Trì do Quốc công đương nhiệm nuôi dưỡng thông tuệ dị thường thường, đã sớm vượt qua mấy biểu huynh của hắc, thậm chí thủ đoạn so An quốc công còn cay độc.

Thế nhưng Hoàng thượng nghĩ quá tốt đẹp, lại không nghĩ đến người như An Mặc Trì trời sinh liền kiêu căng khó thuần. Sau đó bởi vì một chuyện mà phụ tử làm rạn nứt, người này trực tiếp treo ấn mà đi, chạy đến giang hồ chiếm đất làm vua làm đạo tặc của một phương.

Cũng may thân phận của hắc không có quá nhiều người biết, bằng không mặt của Hoàng thượng đều muốn ném sang nước láng giềng.

An Mặc Trì này vừa đi liền là bảy năm, thiếu niên năm đó 17, 18 tuổi, bây giờ cũng đã là người trưởng thành rồi.

Chu Mộ Nhiên cảm thấy tính tình bây giờ của An Mặc Trì tuy rằng còn kiêu căng khó thuần phóng đảng ngang ngạnh, nhưng dù gì cũng có thể kiên trì nghe người ngoài nói cái gì, cũng có thể đi cân nhắc chuyện lâu dài.

Chỉ ít lần này, tuy rằng nói rõ không cần liên lụy bất luận một chuyện nào liên quan đến triều đình, thế nhưng nghe Lạc Hồng Du nói vị này ở Kinh thành gặp nguy hiểm thì vẫn lập tức bắt tay sắp xếp, trở về để bảo vệ phụ thân của hắc.

Chu Mộ Nhiên nằm trên ghế nằm chậm rãi nghĩ lại mọi việc. Trong bóng tối hình như có người tác động

đến chuyện này.

An Mặc Trì ghiền rượu như mạng, hơn nữa còn vô cùng yêu thích Túy Hồng Nhan. Túy Hồng Nhan lại là đáng giá ngàn vàng, một lần lấy ra năm bình, cũng là đại thủ bút.

Nếu không phải rượu này liên lụy trong đó, sợ rằng tiêu này sẽ không bị trộm, bản thân sẽ không cùng An Mặc Trì chạm mặt.

Thế nhưng nếu như An Mặc Trì không tới trộm ám tiêu, thì Hổ phù này lại không đến được tay hắn.

Giống như Hổ phù này có người cố ý đặt ở trong rượu, chuyên chờ An Mặc Trì tới trộm.

Nghĩ tới đây, Chu Mộ Nhiên nghiêng người ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch, đã là một đầu mồ hôi lạnh.

Lúc này sẽ không là cái bẫy, mà mục tiêu của người đó chính là An Mặc Trì, muốn dẫn hắn bắt ba ba trong rọ?

Chu Mộ Nhiên ngồi không yên, dặn dò Đậu Xanh đi xem xem An Mặc Trì ở nơi nào, chính mình thì mở ra bao quần áo nhỏ mà An Mặc Trì đưa tới, lấy ra một bộ nam trang trốn đến phòng của hắn bắt đầu đổi.

“Sớm như vậy liền cởi quần áo, muốn cùng ta...” Chu Mộ Nhiên quay lưng về phía sau cởi áo, trên thân chỉ còn dư lại khố y, so với không mặc còn muốn càng mê hoặc.

An Mặc Trì vừa đến liền thấy hình ảnh dụ người như vậy, tiện tay đóng cửa, ôm lấy người.

Chu Mộ Nhiên sợ hết hồn, cảm giác cái móng của mình chạm vào vải dẹt trên người người khác thực sự khó thể diễn tả.

“Ta đang muốn đi tìm ngươi.” Chu Mộ Nhiên vỗ bỏ tay của đối phương, nhanh chóng mặc quần dài.

“Làm sao?” An Mặc Trì thấy Chu Mộ Nhiên thần sắc nghiêm túc, cũng không nhịn được thu hồi nụ cười, cau mày hỏi.

“Là như vậy...” Chu Mộ Nhiên dồn dập giải thích suy đoán của mình, thế nhưng tránh đi phần thân thể của An Mặc Trì, dù sao chuyện này trên nguyên tắc là y không biết.

“Ngươi là lo lắng ta bị người hãm hại?” An Mặc Trì cười nói.

“Ngươi không cần xem thường. Việc này quả thực quỷ dị, rốt cục là ai muốn dẫn ngươi đi ra, dẫn ngươi đi

ra muốn đạt tới mục đích gì, chúng ta đều là không biết. Người phải cẩn thận.” Chu Mộ Nhiên thấy An Mặc Trì nghe xong trái lại lại thả lỏng thì lại càng căng thẳng hơn.

“Được, được, nương tử ta biết rồi.” An Mặc Trì cười nói, “Trên đời này người có thể tính kế ta vốn không nhiều. Người có biết, ta cùng với đương kim thánh thượng có quan hệ gì?”

“Không biết.” Chu Mộ Nhiên làm bộ lắc đầu một cái.

“Đó là lão tử nhà ta.” An Mặc Trì một mặt ngạo nghễ, “Ta nếu như muốn vị trí kia, lão nhân đó có khi sẽ vui vẻ thoái vị mà nhường cho ta. Điểm ấy hai người chúng ta đều rõ ràng trong lòng. Chỉ là, cái kia không là ta muốn.”

“Vậy nếu như người khác hãm hại...”

” 80 vạn đại quân Biên thành, 15 vạn lính phòng vệ Kinh thành ta đều có thể khống chế, ta sao sợ người khác.”

“Nhưng là...”

“Không cần nhưng là, người cái tên tiểu tiêu sư này luôn lo nghĩ quá mức.” An Mặc Trì ẩn lại Chu Mộ Nhiên rồi hôn một cái lên môi đối phương, “Người dẫn ta ra là ai, ta đã đoán được.”

58. Chương 57

“Là ai?” Chu Mộ Nhiên bật thốt lên, sau đó lại cảm thấy được bản thân hỏi gì đó quá mức cơ mật, vội vã cầm miệng.

“Chuyện của ta người đều có thể biết.” An Mặc Trì động viên xoa đầu Chu Mộ Nhiên một cái, “Thế nhưng chuyện này sau này ta sẽ nói cùng người, cho người chừa chút hồi hộp. Trước tiên người ngủ một chút đi, sau khi tỉnh lại ta sẽ bồi thuốc cho người.”

“Hảo” Chu Mộ Nhiên bôn ba hai ngày, cũng mệt muốn chết rồi, lúc này có An Mặc Trì ở bên người, một lát sau liền bình yên đi vào giấc ngủ.

An Mặc Trì ở một bên nhìn, không nhìn được liếm liếm khóe miệng, lén lút hôn một cái lên khóe môi Chu Mộ Nhiên.

Đậu Xanh ở một bên thật chặt che miệng, không dám phát ra một chút âm thanh nào. Bởi vì hắn phát hiện vị đại nhân này ở đời này có thể nhìn thấy nó.

Ngay khi chủ nhân nhà mình thay quần áo, nó vốn là phụ trách ở mặt ngoài thông khí, ai biết vị đại nhân này một mắt nhìn đến nó, nhìn chăm chú, làm cho nó như rơi vào hầm băng, trực tiếp chui vào trong bộ dao.

Ánh mắt kia không phải là vừa vắn rơi vào mà là tràn đầy cảnh cáo. Đậu Xanh biết, đối phương nhìn mình không hợp mắt, nói không chắc hôm nào khó chịu liền làm cho mình hồn phi phách tán.

Khi Đậu Xanh sợ đến co quắp, An Mặc Trì cũng ngẩng đầu lên, trầm mắt nhìn về phía Đậu Xanh.

Hắn đã sớm có ý kiến với cái ngoại ý nửa trong suốt kia rồi.

Muốn bám thân cái gì thì đi tìm người khác, nếu như dám hãm hại tiểu tiêu sư nhà hắn thì hắn không ngại làm cho nó hồn phi phách tán. Dù sao hắn còn nhận thức mấy vị đại hòa thượng có pháp lực cao thâm.

Đậu xanh nhìn An Mặc Trì từng bước một tới gần, quả thực muốn ôm dao chạy trốn, đáng tiếc nếu lấy cái dạng kia ra ngoài thì sẽ bị người ta nhầm thành yêu quái, chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không thấy, đầu quần tới trong lồng ngực.

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, người này là của ta. Hiểu sao?” An Mặc Trì âm trầm mà mở miệng.

Đậu Xanh gật đầu không ngừng. Nó tuyệt đối không dám cướp a.

Người ở trên giường kia, từ chân tóc cho đến đầu ngón chân, đều hoàn toàn toàn toàn là lão nhân gia ngài, tùy tiện chơi, tùy tiện dùng, ngược lại các người đều là lão phu lão thê mấy đời. Ta cam đoan không nhìn không nghe không nào bỏ còn không được sao!

“Cho nên...”

“...” Đậu Xanh nước mắt rưng rưng, thật muốn mang theo cây dao này, rời đi giống như ốc sên sao?

Hết cách rồi, ánh mắt của đối phương quá khủng bố, nó chỉ có thể rưng rưng mở cửa rời đi

“Tiểu Trì.” Lão tam An gia đẩy cửa ra, Đậu Xanh bị vỗ tới phía sau cửa. “Ồ, thứ gì, thanh đao của các người treo trên cửa sao? Ta nói với người, gian phòng này cho các người mượn mấy ngày, cũng không phải cho các người dùng cả đời, đừng có đóng loạn đinh trong phòng ta a. Đây chính là phòng tư nhân của ta, bình thường ta đều không cho nữ nhân đến, cũng chỉ tiểu Trì người mặt mũi lớn, ta mới hào phóng mà cho người mượn. Người treo thanh đao này không hợp với cảm kỳ thư họa trong phòng của ta, cẩn thận sát khí phá hủy tranh chữ của ta.Ồ người không phải sử dụng kiếm sao? Lúc nào sửa dùng đao, ai nha đây nhất định là đệ muội đúng không? Tùy tiện treo! Tùy tiện treo! Đệ muội, tuyệt đối đừng khách khí a!”

“...” Khi đối phương đẩy cửa đi vào, An Mặc Trì đã nghĩ đến chuyện che lại miệng của đối phương, thế

nhưng miệng của đối phương thực sự quá nhanh, lời nói ra hoàn toàn không có một chút khe hở nào để cho mình chen vào.

Chu Mộ Nhiên tuy rằng ngủ, thế nhưng mấy ngày nay rung chuyển, nên y ngủ khá nông. Nghe được mấy lời bùm bùm của lão tam An gia, y ngủ mà vẫn bị đánh thức

Sau khi Chu Mộ Nhiên tỉnh lại liền nghe thấy đối phương gọi vài tiếng đệ muội, một mặt mờ mịt mà hoàn toàn không biết đối phương hưng phấn chỗ nào.

“Người rốt cục tới làm gì!” An Mặc Trì thấy Chu Mộ Nhiên bị đánh thức, nhất thời nổi nóng. Thê tử của hắn mấy ngày nay theo hắn ăn gió nằm sương dễ dàng sao! Thật vất vả đến nhà trượng phu, ngay cả ngủ đều ngủ không ngon! Đây không phải là làm cho đối phương không có thiện cảm với nhà trượng phu sao!

“Ta đưa đồ cho người a.” Lão tam An gia một mặt vô tội, nhìn thấy Chu Mộ Nhiên ngồi dậy từ trên giường thì mắt sáng lên, vội vã vẫy tay, “Ai u đệ muội đều lên giường, xem ra ta đưa vẫn tính đúng lúc. Tiểu Trì a, ca ca cố ý lấy cho người sản phẩm mới của Quê Nguyệt lâu, không chỉ giảm sưng nhanh, mùi hương, còn mang theo tác dụng làm trơn!”

“...” An Mặc Trì một mặt mờ mịt, muốn trơn làm gì.

“Ai ô ô không phải người chưa từng làm trơn cho đệ muội đấy chứ? Thực sự là không sản sóc a...” Lão tam An gia mấy năm không thấy đệ đệ làm cho hắn nhin gần chết. Có tâm nói thêm vài câu nữa lại bị An Mặc Trì đá ra khỏi gian phòng

“Tới, bôi thuốc.” An Mặc Trì đưa tay kéo dây lưng Chu Mộ Nhiên.

“Chờ đã!” Chu Mộ Nhiên mặt đỏ lên.”Bôi thuốc tại sao còn muốn trơn!”

Y không hiểu lắm ý trong lời nói của lão tam. Chỉ là không biết An Mặc Trì bảo lão tam An gia cầm đến cái này, đến cùng là thật sự bôi thuốc, hay là chuyện gì khác.

“...” An Mặc Trì cũng không ngốc, đã suy nghĩ ra ý tứ của tam ca nhà mình, bằng không cũng sẽ không đá đối phương ra khỏi phòng. Lúc này nghe Chu Mộ Nhiên hỏi, mặt đều đỏ, trực tiếp tức đến nổi phổi mà cười quân đối phương, “Thành thật một chút, để ta bôi thuốc!”

Hai người một phen cười đùa, Chu Mộ Nhiên bị đối phương phát hiện nhược điểm ngứa thịt, bị làm cho cười đến toàn thân vô lực, một thân mồ hôi mỏng nằm bệt trên giường, mặc cho An Mặc Trì cười quần

Chỗ bắp đùi tuy rằng đã được bôi được mấy lần thế nhưng xem ra vẫn rất nghiêm trọng.

Vừa bắt đầu là sưng đỏ rách da, liên tục mấy lần làm cho chỗ bị rách có dấu hiệu thối rửa, dù được của An

Mặc Trì dùng là được tốt thể nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng không chế không cho càng ngày càng nghiêm trọng.

Cũng chính bởi vì vậy mà khi Chu Mộ Nhiên ngồi kiệu mới vui mừng như thế, thực sự là không cười ngửa được.

An Mặc Trì mím môi nhìn một lát, không nói một lời mà ly khai.

Chu Mộ Nhiên sợ hết hồn, không biết đối phương làm sao. Do dự một chút đang muốn kéo quần thì thấy cửa lại một lần nữa được mở ra.

An Mặc Trì bưng một chậu nước nóng trở lại.

“Ta xoa cho ngươi một chút rồi bôi thuốc, nếu không thì sẽ tiếp tục thổi rửa.” An Mặc Trì cẩn thận từng li từng tí một mà động viên, “Ta sẽ nhẹ nhàng, ngươi cũng nhịn một chút, nếu như thực sự đau, ngươi, ngươi liền cắn cánh tay của ta.”

“Ừm.” Chu Mộ Nhiên gật đầu.

Khăn mặt trắng như tuyết ngâm ở trong nước nóng rồi vắt khô, dán bên cạnh bắp đùi Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên nhẹ nhàng hít một hơi. Quả thực đau, thể nhưng có thể nhẫn nhịn. Đặc biệt đây là ái nhân giúp mình, đau cũng nguyện ý.

“Có đau hay không?” An Mặc Trì rất sốt sắng.

Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái.

Đơn giản lau chùi qua một mảnh đỏ sẫm ở bắp đùi, An Mặc Trì dùng lòng bàn tay dính thuốc mỡ bôi lên từng chút một, dáng vẻ tập trung kia giống như là đang phân tích bản đồ chiến trận vậy.

Bởi vì cúi đầu nhìn kỹ, Chu Mộ Nhiên đều giống như cảm giác đến hô hấp của đối phương bắt đầu dồn dập.

“Thật sự có tinh thần.” An Mặc Trì bôi được xong, ngẩng đầu liền nhìn đến bộ phận dựng lên sau áo lót của đối phương không nhịn được nở nụ cười một tiếng, búng một phát.

Chu Mộ Nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, vội vã né tránh. Đau thì không đau, đều là nam nhân, một chút lực đạo ấy có thể nắm giữ được. Mấu chốt là Chu Mộ Nhiên bởi vì vậy mà suýt nữa sớm tiết.

“Ta sờ sờ cho người?” An Mặc Trì cười nhẹ một tiếng, người đuổi theo.

“Không, không cần.”

“Lão tam nói cái này có công năng làm trơn, không bằng chúng ta thử xem. Nếu là không có, ta đào ra một đồng ném lên mặt hần.”

“Đi, đừng có nói bậy.” Mặt Chu Mộ Nhiên đã đỏ chót.

“Thử xem.” Trên tay An Mặc Trì còn dư lại thuốc mỡ, ấn lại Chu Mộ Nhiên, trực tiếp chạm đến mặt sau.

Điểm nhạy cảm của Chu Mộ Nhiên rất nông, ngón tay thăm dò vào là có thể đụng tới, hầu như chỉ cần ngón tay đụng vào địa phương đó một lần là Chu Mộ Nhiên đã rên lên một tiếng, trước áo lót nhanh chóng ẩm ướt một mảnh.

“Ai nha, ta quá dùng sức.” An Mặc Trì cố nén cười nói xong, nhìn gương mặt phiền muộn vô cùng của Chu Mộ Nhiên, cuối cùng cất tiếng cười to.

“...” Chu Mộ Nhiên tức giận đến nghiêng đầu đi, sớm tiết cái gì, thực sự quá mất mặt. Quả nhiên mặc kệ qua mấy đời, người này vẫn ác độc như thế!

“Đừng tức giận, đều là ta không tốt, ta bồi tội người có được hay không?” An Mặc Trì dùng khăn giúp Chu Mộ Nhiên lau đi trọc vật, mặc xong quần áo, lôi kéo tay đối phương, ở trên tay đối phương liên tiếp mổ mấy lần.

“An Mặc Trì...” Chu Mộ Nhiên trở tay bắt được tay An Mặc Trì, “Chuyện này, đến cùng có nguy hiểm không?”

An Mặc Trì trong nháy mắt yên tĩnh, nhìn Chu Mộ Nhiên, “Có.”

Sức nắm trên cổ tay lập tức tăng thêm.

“Đừng khẩn trương.” An Mặc Trì vỗ vỗ tay Chu Mộ Nhiên, “ta cam đoan ta sẽ lành lặn quay về, được không?”

“Ta cũng muốn đi.”

“Không được.” An Mặc Trì phủ định hoàn toàn.

Chu Mộ Nhiên không lên tiếng. An Mặc Trì thở dài, hẳn biết bản thân nếu như không cho phép, đối phương sẽ tìm cơ hội đuổi theo hắn.

“Ngoan, người ở nơi này, ta không phân tâm.” An Mặc Trì lấy lòng hôn hôn ngón tay của Chu Mộ Nhiên, lại chỉ chỉ trái tim của mình, “Nơi này nói cho ta, không thể để cho người lại mạo hiểm.”

“Lại lần nữa?”

“Luôn cảm thấy, đời trước người gặp được nguy hiểm, khi đó ta rất đau lòng, ta hiện tại còn nhớ. Cho nên... Không đi có được hay không?”

Chu Mộ Nhiên nhớ tới sự kiện kia.

Một đời trước y muốn dẫn ra người phía sau Lưu Dong, một mình mạo hiểm. Biết khi mất đi liên hệ với người bảo vệ bên cạnh, Túc Liễu Nguyên xác thực sẽ lo lắng. Sau đó y phát hiện ra một sợi tóc bạc trên đầu Túc Liễu Nguyên, khi đó Túc Liễu Nguyên vẫn chưa tới ba mươi tuổi.

Tình huống lúc đó của Túc Liễu Nguyên hẳn chưa từng đề cập tới một lời nào. Vẫn là y hỏi Mỹ Tử mới biết được chân tướng. Sau sự kiện đó, y đành hoàng chờ ở Xích Diệp cung, miễn cho xảy ra chuyện làm cho Túc Liễu Nguyên không chịu được. Dù sao ái nhân ở bên người thì ngày tháng cũng không quá khó qua.

“Được rồi.” Chu Mộ Nhiên gật đầu nhưng trong lòng vẫn có chút không vui. Ái nhân sợ y xảy ra chuyện thì y làm sao lại không sợ ái nhân xảy ra chuyện chứ. Ở nhà chờ so với ở bên cạnh hẳn càng khó có thể chịu đựng.

“Đừng như vậy. Ta tìm một chút việc nhỏ cho người.” An Mặc Trì cười nói, “Tổng tiêu đầu nhà người bị bắt, ta nhờ nhị ca áp giải đến Kinh thành. Người đi gặp hắn một chút?”

“Được” Chu Mộ Nhiên lập tức gật đầu. Liên quan với chuyện này, y vẫn không hiểu Tổng tiêu đầu có liên lụy gì trong chuyện này.

Sau khi nghe Lạc Hồng Du kể lại quá khứ của đối phương, y biết người này cũng không chỉ là Tổng tiêu đầu của một tiêu cục, mà còn là đứng đầu trong Tiêu tương tứ kiếm, đại hiệp Vạn Thiên Thành danh chấn thiên hạ, còn là nghi phạm giết người bấy giờ.

Vốn định nhắc đến Vạn Thiên Thành để làm cho y mất đi suy nghĩ đi theo hắn thế nhưng khi thấy nhắc đến cái tên này thì mắt đối phương sáng lên, trong lòng An Mặc Trì lại khó chịu.

Kéo người bên cạnh hôn thiên hôn địa ám một phen mới thả ra, “Nhớ kỹ, người là người của ta.”

“Đời sau cũng vậy sao?”

An Mặc Trì vừa tàn nhẫn hôn một cái, “Nhất định phải vậy!”

59. Chương 58

An Mặc Trì đi rồi, Chu Mộ Nhiên đổi một thân quần áo sạch sẽ, đi theo một gã sai vặt nhà lão nhị An gia đi đến một đình viện hẻo lánh.

Với quyền thế của An gia thì áp giải phạm nhân chỉ là một chuyện đơn giản, báo với Hình bộ chậm vài ngày chỉ là chuyện nhỏ bên trong chuyện nhỏ.

Chu Mộ Nhiên đi theo gã sai vặt vào sân liền nhìn thấy lão nhị An gia đang chờ y. “Nhị công tử.”

“Ai, đều là người một nhà, gọi ta là nhị ca giống Tiểu Trì là được.” Tính tình của lão nhị An gia vô cùng thoải mái, vung tay một cái đã chấp nhận thân phận của Chu Mộ Nhiên.

“Vâng, nhị ca.” Chu Mộ Nhiên không là người lập dị, nghe như vậy liền gật đầu gọi một tiếng.

Lão nhị An gia vui mừng xoa xoa bàn tay, hiển nhiên rất là yêu thích tính cách của Chu Mộ Nhiên, “Nhanh đi cùng ta.”

Hai người tiến vào phòng, trong phòng cũng không tối tăm, hiển nhiên tốt hơn nhà tù rất nhiều. Thế nhưng Chu Mộ Nhiên biết khu nhà nhỏ này thoạt nhìn đơn sơ nhưng bốn phía có không biết bao nhiêu quan binh đầu.

“Tổng tiêu đầu?” Nhìn thấy lão nhị An gia lặng lẽ rời đi, Chu Mộ Nhiên trở tay đóng cửa lại hô một tiếng.

Người nằm trên giường toàn thân phát run, vội vã ngồi dậy, “Tiểu Minh? Người làm sao... Người cũng bị tóm?”

Chu Mộ Nhiên không bỏ qua đau lòng trong mắt Vạn Thiên Thành, “Tổng tiêu đầu, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a?”

“Ai. Ta vốn là cho rằng người có thể chạy thoát, không nghĩ tới... Là ta lão già này liên lụy người, bây giờ làm thế nào để cứu người ra ngoài đây.”

“Tổng tiêu đầu, ta không phải bị bắt tới, là tự đi vào.”

“Cái gì?” Vạn Thiên Thành một mặt khiếp sợ, “Ta dọc theo đường này áp giải đến kinh, gặp phải nhiều

lần ám sát, là nhĩ công tử của An quốc công phái người bảo vệ mới đến được, bây giờ nơi này ngay cả một con chim cũng không bay vào được, người lại có thể đi vào?”

“Tổng tiêu đầu, sau khi ta đi rồi cục đã xảy ra chuyện gì, có phải người bị oan uổng hay không?”

“Là oan uổng thì như thế nào? Không phải là bị oan uổng thì lại làm sao?”

“Nếu như là ngài bị oan uổng, ta đánh bạc cái mạng này, cũng muốn cứu ngài ra ngoài!”

“Vậy thì, nếu như ta không phải là bị oan uổng thì sao?”

“... Vậy ngài dù sao cũng nên cho ta một lý do a.”

“Ai.” Vạn Thiên Thành thở dài một tiếng, “Những người kia, tuy rằng không phải ta giết, thế nhưng ta lại biết vì sao bọn họ lại chết.”

Sắc mặt Chu Mộ Nhiên nhất thời trắng xám vô sắc. Tuy rằng trong lòng đã mơ hồ đoán được thế nhưng trong lòng vẫn chìm xuống.

“Nếu như là ta ở đó thì liệu ngài có giết ta hay không?” Chu Mộ Nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Ta làm sao sẽ giết người.” Vạn Thiên Thành trong mắt rưng rưng, “Ta nuôi người từ nhỏ, nhọc nhằn khổ sở hơn hai mươi năm, cho dù là thân phụ tử thì cũng chỉ là loại tình cảm như ta với người mà thôi.”

“Vậy ngài tại sao...”

“Ta anh minh một đời, lại lạc đến tình trạng này, không có gì để nói nhiều. Người chỉ cần nhớ rõ, ta không phải là vì tư lợi, cũng không phải có tâm hại người.”

“Tổng tiêu đầu.” Hai đầu gối Chu Mộ Nhiên quỳ xuống đất, “Trang Minh cảm tạ công ơn nuôi dưỡng hơn hai mươi năm của ngài, ngài bình thường luôn nói với ta trung hiếu lễ trí tín, biết sỉ cũng như dũng. Ngài cũng nói tình cảm của chúng ta như phụ tử, bây giờ ngài đã lạc đến bước này thì còn gì không thể nói với ta.”

“Người mau đứng lên.” Vạn Thiên Thành dùng hết sức kéo Chu Mộ Nhiên lên, có chút thở hổn hển.

“Vô công của ngài...” Chu Mộ Nhiên hoảng hốt. Y nhớ rõ vô công của Tổng tiêu đầu cũng không tồi, đặc biệt là ngày đó có thể bỏ chạy dưới sự đối bắt của mọi người là có thể nhìn ra.

“Bị thương còn chưa khỏe, chỉ là cường chống một hơi thôi.”

“Là mấy người ngày đó...”

“Mấy người đó chính là sư đệ đồng môn của ta, bây giờ mà lại thành Tổng bộ đầu của Hóa thành.” Vạn Thiên Thành lắc đầu, “Thế nhưng cũng không phải bọn họ tổn thương ta, mà là mấy tiêu sư kia.”

“Cái gì? Là hấn?” Chu Mộ Nhiên nhớ tới người này, lúc đó y đã cảm thấy đối phương có chút quái lạ.

“Ta tuổi già hoa mắt, dĩ nhiên không biết người ở bên cạnh cũng đã bị người thu mua, cư nhiên hạ độc trên đường, buộc ta giao ra ám tiêu.”

“Nhưng không phải tiêu đã mất rồi sao?”

“Tiêu mất.” Vạn Thiên Thành nhìn Chu Mộ Nhiên cười nói, “Đáng tiếc chúng ta ở chung hơn hai mươi năm, bọn họ căn bản không tin chuyện này, chỉ nghĩ là người với ta diễn một tuồng kịch.”

Qua lời giải thích tỉ mỉ của Vạn Thiên Thành, Chu Mộ Nhiên mới rõ ràng.

Tiêu cục của bọn họ vốn ở Biên thành, những tiêu sư này cũng phần lớn có người nhà ở Biên thành. Chỉ có Trang Minh và Vạn thiên thành là khác, hai người này mới thật sự là gắn bó cơ khổ.

Lần này Vạn Thiên Thành quả thực nhận ám tiêu, phải đưa ám tiêu này đến Hóa thành. Nhưng mà ám tiêu được Vạn Thiên Thành giấu đi vẫn bị đời sau của Tặc Vương Lạc Hồng Du thuận lợi trộm đi.

Vạn Thiên Thành đã sớm biết đồ vật đến nơi này sẽ bị mất, thế nên cũng không sót ruột. Chỉ là không thể để lộ ra quá rõ cho nên mới bảo Trang Minh đi.

Thế nhưng sau khi Chu Mộ Nhiên chân trước rời đi, chúng tiêu sư liền hạ độc Vạn Thiên Thành, cưỡng bức hấn lấy ám tiêu ra. Lúc này hấn mới biết những tiêu sư này đã sớm bị người mua chuộc không còn một mống.

Hấn mở Tiêu cục nhiều năm, lại gặp phải phản bội một chiều, hơn nữa còn muốn lấy mạng của hấn, lấy tính khí của Vạn Thiên Thành thì làm sao có thể nhẫn nhịn, huống hồ hấn trúng độc tính mạng phải chịu uy hiếp. Cho nên hấn liền động thủ mở một con đường ra ngoài

Chuyện về sau Chu Mộ Nhiên đã biết, y quay về khách sạn liền nhìn thấy một đồng tử thi, sau đó bị truy nã.

“Vậy đến cùng là ai giết người giá họa cho ngài?”

“Đương nhiên là hảo sư đệ của ta, nhìn thấy kiếm pháp Tiêu tương một chiêu mất mạng ta liền đoán được, sau đó hẳn truy sát ta...”

“Chẳng lẽ hẳn cùng một nhóm với nghịch tặc?”

“Hừ, Biên thành đại loạn, nhất định là do vị trong kinh kia. Chỉ tiếc An nguyên soái treo ấn mà đi, nếu không thì Biên thành làm sao cho phép những người kia làm chủ. Đúng rồi, hai tiểu tử đi cùng với người là ai? Nha, ta nhận ra một người là truyền nhân của Tặc, một người khác thì sao? Người không được làm bằng hữu với tên mang dây xích kia, sẽ làm hư người !”

Chu Mộ Nhiên tự nhiên muốn cười, nếu như Vạn Thiên Thành biết tiểu tử mang dây xích trong miệng của hắn chính là An nguyên soái treo ấn rồi đi mà hắn vẫn luôn sùng bái thì sắc mặt sẽ như thế nào.

“Tổng tiêu đầu, ngài nghỉ ngơi thật tốt đi, chuyện này ta đã biết rồi, ta nhất định sẽ toàn lực cứu ngài.” Chu Mộ Nhiên động viên Vạn Thiên Thành.

“Ai, ta già đầu, chết cũng không sợ. Huống hồ trước khi chết còn thấy được người bình an vô sự, trong lòng ta không lo lắng.”

“Đừng nha, ngài phải hảo hảo sống sót. Nói không chừng ngài còn có thể tận mắt nhìn thấy An nguyên soái đâu.”

“Thật sự?” ánh mắt Vạn Thiên Thành sáng lên, có thần thái, “Nghe nói vị này một cây thương bức lui mấy vạn binh mã của đối phương, trong vạn quân lấy thủ cấp của kẻ địch dễ như trở bàn tay, nhất định phải gặp.”

“Sẽ.” Chu Mộ Nhiên cười lui ra.

“An nguyên soái lợi hại như thế nhất định thân cao hai thước, vóc người khôi ngô, bàn tay còn lớn hơn cái quạt hương bồ...”

Chu Mộ Nhiên đang đi ra cửa nghe thấy vậy suýt chút nữa ngã nhào, quay đầu xem xem Vạn Thiên Thành muốn giải thích, suy nghĩ một chút vẫn là thôi.

Chờ đối phương thấy được người thật thì sẽ biết vị An nguyên soái thân cao hai thước này có một đôi bàn tay to như cái quạt hương bồ hay không.

“Nói chuyện xong?” Lão nhị An gia đang uống trà ở trà lâu cách đó không xa, khi gã sai vặt dẫn Chu Mộ Nhiên đi ra đã là chạng vạng.

“Vâng. Nhị ca, Tổng tiêu đầu nhà ta là bị người hãm hại, những người kia là kẻ ác, có thể có biện pháp cứu

giúp hay không?”

Đối diện là người một nhà, Chu Mộ Nhiên cũng sẽ không khách khí.

“Việc này trở về rồi nói.” Lão nhị An gia vung vung tay, “Nếu nói xong liền trở về đi, mọi người còn đang chờ chúng ta ăn cơm.”

Hai người về đến nhà, An Mặc Trì quả nhiên đã trở lại, nhìn thẳng về phía cửa chờ Chu Mộ Nhiên.

“Đã trở lại.” An Mặc Trì nhanh chóng đi lên phía trước kéo tay Chu Mộ Nhiên. Toàn bộ người trong phòng trừng mắt nhìn, Chu Mộ Nhiên có chút ngại ngùng, thế nhưng lại không thể tránh được, không thể làm gì khác hơn là bị hất kéo đến trước mặt An quốc công.

“Đây chính người mà ta thích.”

“Nam?” An quốc công đã bước vào tuổi sáu mươi, bởi vì là Võ tướng nên vóc người vẫn rất khô ngô. Nhìn Chu Mộ Nhiên một lát, bỗng nhiên ngửa đầu cười to.”Lần này xem vị kia làm sao! Thoải mái!”

Lão đại An gia một mặt bất đắc dĩ, “Cha, trung hiếu của ngài đâu?”

“Kệ bà nó! Ăn cơm!” Mọi người ngồi vào vị trí. Bữa cơm này vừa là hoan nghênh An Mặc Trì về nhà, hoan nghênh Chu Mộ Nhiên lần đầu tiên đến, cũng có ý nghĩa tiễn biệt. Dù sao chuyện này không nhỏ, ai cũng không dám bảo đảm cái gì.

Nửa đêm, An Mặc Trì lặng yên đứng dậy, mặc quần áo đi ra cửa.

“Ngươi nhất định phải hảo hảo, không thương một cái lông tơ trở về.” Chu Mộ Nhiên ở phía sau nói.

“...” Bước chân của An Mặc Trì dừng lại, thế nhưng lại không quay đầu lại.”Một lời đã định.”

“Vọng chiến thắng trở về.”

“... Vọng chiến thắng trở về.”

Chu Mộ Nhiên ngồi ở trên giường sững sờ, một lát mới cầm lấy đao của mình, “Đậu Xanh, rời đi được không?”

“Ly khai thân kiếm?”

“Đúng, nếu người có thể đi ra ngoài thì đi giúp hần.”

“Cần mượn một chút linh hồn lực của chủ nhân.” Đậu Xanh do dự một chút.

“Được.”

Sau một trận mê muội, Đậu Xanh đã không thấy bóng dáng, Chu Mộ Nhiên cảm giác mình có chút suy yếu, thể nhưng trong lòng lại chân thật không thiếu.

Bức vua thoái vị oán vị, xưa nay đều là binh qua gặp lại, máu chảy thành sông cũng nhìn quen lắm rồi.

Chu Mộ Nhiên dựa vào bên cửa sổ, nhìn trên trời không có nổi một ánh trăng, ai có thể nghĩ được đêm nay sẽ thay đổi vận mệnh của rất nhiều người

Ngồi bất động đến nửa đêm, cuối cùng ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Dù cho thanh âm kia rõ ràng không là An Mặc Trì, thế nhưng Chu Mộ Nhiên vẫn nhanh chóng đứng lên.

“Trang công tử? Ta là bằng hữu của Thất gia, người mở cửa!”

Chu Mộ Nhiên không chút biến sắc mà đứng ở sau cửa, không nói tiếng nào.

“Trang công tử?” Thanh âm của người ngoài cửa càng gấp.”Thất gia đang ở trước cửa cung chờ ngài đâu!”

“Ồ, người...” Chu Mộ Nhiên nghe ra ngoài cửa chỉ có một người, hơn nữa bước chân ngổn ngang không có một chút võ công nào, liền mở cửa ra. Lại không nghĩ rằng mặt ngoài vậy mà là người quen, là vị quan chức trẻ tuổi gặp ở Hóa thành kia.

Con người của Chu Mộ Nhiên co rút lại. Người này cùng một nhóm với Tổng bộ đầu kia, chẳng lẽ sau lưng người này chính là người thông đồng với người ở biên quan kia?

“Ta là bằng hữu của Thất gia, hần biết chúng ta nhận thức cho nên phải ta đi nói chuyện với người.”

“Hóa ra là như vậy.” Chu Mộ Nhiên cười cười, “Ta mặc áo khoác đã.”

Chu Mộ Nhiên xoay người vào nhà, mặc vào một kiện áo khoác, âm thầm giấu bội đao ở sau lưng.

Trước cửa cung quả nhiên có không ít người đang đợi, bên người An Mặc Trì có một nam nhân tuấn tú

đang đứng, trông tuổi còn thành thực hơn An Mặc Trì một chút, dung mạo của hai người giống nhau đến mấy phần.

“Lão thất, người xem ta nói không sai chứ? Ta đã mang đến tiểu tình nhân của người. Chỉ cần người phụ tá ta, bảo đảm người một đời nắm đại quyền, vinh hoa phú quý.”

“Hảo, hảo” An Mặc Trì cười lớn, trên mặt tất cả đều là vẻ điên cuồng, hai mắt đỏ chót, một bộ tà ác thích huyết.

“An Mặc Trì người...”

“Hắn đã trúng nhiếp hồn đại phát, sau này chỉ nghe mệnh lệnh của ta. Thế nhưng ta sẽ không động hắn, ta rất thương thức người có tài hoa như vậy. Còn người...” Nam nhân khinh bỉ cười, “Hắn muốn người, người phải hảo hảo hầu hạ. Thất đệ, không bằng, người liền ở ngay đây, cùng tiểu tình nhân của người động phòng được không?”

“Hảo” An Mặc Trì đã mất thần trí đỏ cả mắt, kéo Chu Mộ Nhiên vào trong lồng ngực.

60. Chương 59-1

Chu Mộ Nhiên sợ đến mức giấy dựa kịch liệt, lại bị An Mặc Trì có khí lực hơn y gấp mấy lần đặt trong lồng ngực

Nam nhân ở một bên cười tủm tỉm.

Con mắt của An Mặc Trì đỏ lên, tà ác mà liếm liếm khóe miệng, “Liền ăn người!” Dứt lời cúi người mạnh mẽ mà hôn lên môi Chu Mộ Nhiên.

“...” Chu Mộ Nhiên bị đối phương cắn một khối nhỏ, mờ mịt một hồi nhất thời khóc lên, “Không muốn không muốn, van cầu người không nên như vậy...”

“Hảo hảo theo ta, vinh hoa phú quý cùng chung.” An Mặc Trì cười gằn lời kéo quần áo của Chu Mộ Nhiên.

“Không cần.” Chu Mộ Nhiên trừng lớn hai mắt, khóe miệng tựa hồ cong một hồi, sau đó trong mắt ngấn lệ lấp loé, ngại ngần tốt cùng lời kéo quần áo che chắn bấp đui cùng cánh tay lộ ra của bản thân.

“Thất đệ, tiểu tình nhân này của người tựa hồ không quá nghe lời.” Nam nhân tuần tú đột nhiên mở miệng, “Không bằng người giết hắn, ta lại đổi một cái cho người.”

“Hào!” An Mặc Trì lấy ra thanh bội đao giấu ở trong áo Chu Mộ Nhiên, một tay cầm đao vung vẩy mấy lần, đâm thẳng về phía Chu Mộ Nhiên.

“A ——” Chu Mộ Nhiên ngồi xổm xuống thì hét lên một tiếng.

“Quý gào gì.” An Mặc Trì tức giận nói.

“Không phải là phối hợp với ngươi sao?” Chu Mộ Nhiên rầm rì đứng lên, kéo ống tay áo bị kéo rách rưới xuống dưới.

“Lão thất! Ngươi!” Nam nhân tuần tú bị đao của An Mặc Trì đặt ở trên cổ, sắc mặt tái nhợt khó coi. Mấy hộ vệ bên cạnh nam nhân thậm chí còn không kịp phản ứng lại nhìn chằm chằm thanh đao trên cổ chủ nhân.

“Tất cả không nên động a, đao của tước phụ ta rất sắc, đến lúc thương đến Tề vương điện hạ thì không tốt đâu.” An Mặc Trì mở miệng.”Tiểu Minh, lấy đạn tín hiệu trong túi của ta.”

“Ai.”

Một nhánh đạn tín hiệu thẳng về phía chân trời, chiếu ra ánh lửa sáng chói.

“Dừng tay!” Trên mặt Tề vương tất cả đều là xám trắng.”Xong, xong rồi.”

“Bồi các ngươi chơi lại còn coi thật.” An Mặc Trì gất một cái.

Tiếng bước chân chinh tề càng ngày càng gần.

“Bình nguyên soái! Binh mã giấu ở phía đông thành đã bị bắt!”

“Bình nguyên soái! Âm binh ở góc nam đã bị bắt!”

“Bình nguyên soái! Cẩm vệ quân ở Hoàng thành đã toàn bộ hàng phục!”

“Bình nguyên soái!...”

Báo cáo liên tiếp làm cho đám phản quân ở đây biết đã không còn đường cứu vãn nữa rồi.

Tề vương bị người áp giải đi xuống, phản quân đều quỳ xuống đất bỏ vũ khí xuống, đợt sóng vương tử bức

vua thoái vị này cứ như vậy mà đặt dấu chấm tròn.

“Vừa nãy ta diễn có được hay không?” An Mặc Trì ôm chặt lấy Chu Mộ Nhiên.

“Lúc đầu ta còn tưởng là thật.” Chu Mộ Nhiên ôm chặt lấy đối phương, hưởng thụ an bình sau hoạn nạn.”Nếu không là người... Ta cho rằng người thật mất đi thần trí.”

“Diễn kịch mà, chung quy phải đến nơi đến chốn.” An Mặc Trì nói, “Ta dẫn người đi xem lão đầu nhi!”

Đậu Xanh ngồi chồm hổm trên mặt đất họa vòng tròn. Vị đại nhân này chỗ nào cần nó giúp, nó lại đây chỉ để làm cục đá.

“Đều giải quyết?” Đứng thấy bên ngoài có người bức vua thoái vị mà lo lắng, Hoàng đế còn một thân quần áo sa-tanh ngồi găng găng uống trà chơi cờ đầu.

“Tới, Tiểu Minh, đây là lão đầu nhi nhà ta.”

“Tiểu tử thúì, người gọi ai?” Hoàng đế che ngực, một bộ muốn bất tỉnh.

“Kiến quá Bệ hạ.” Chu Mộ Nhiên mau chóng quỳ xuống.

An Mặc Trì nhìn hai chân của Chu Mộ Nhiên vừa chạm đất liền kéo lên, chân chó mà giúp vỗ vỗ bụi. Làm cho Hoàng thượng tức giận hừ hừ

“Vẫn là tiểu tử này ngoan, tốt hơn người nhiều.” Hoàng thượng lại hừ một tiếng.

“Đó là đương nhiên, tức phụ của ta mà. Thiên hạ ai có thể so. Bao gồm cả ta.”

Nghe được lời nói không biết xấu hổ này, mặt của Hoàng thượng lại một lần nữa trở nên khó coi, nhìn bộ dáng như vậy chắc là rất muốn hung hăng đánh An Mặc Trì một bàn tay.

“Người đến cùng có muốn vị trí này hay không?”

“Không cần!” An Mặc Trì trả lời không có nửa phần do dự.”Ta thiếu kiên nhẫn trị quốc, cũng không có bản lĩnh kia.”

“Trị quốc đương nhiên có trung thần, còn người phải làm là...”

“Đừng phiền. Ta ngồi ở vị trí này của ngài cho dù không cần tam cung lục viện thì người khác cũng nhét cho ta. Đến lúc đó lòng của tiểu Minh bị lung lay, rất không thoải mái. Việc này kiên quyết không thể làm.”

“Nhưng...”

“Lại nói ta trở mặt a!”

Hoàng đế không thể làm gì khác hơn là câm miệng. Mặt lại tức giận đến đỏ cả lên.

Làm Hoàng đế khổ như hần thế này là quá lắm rồi.

Một đứa con trai bức vua thoái vị, một đứa con trai khác thì lại không đồng ý kế vị, há mồm ngậm miệng lão đầu nhi, một câu Phụ hoàng đều không kêu lên, đổi thành người khác gọi hần một câu đã sớm tru cửu tộc.

“Vậy ta đi a? Chỗ Biên thành, người của ta có thể đi được rồi chứ?” An Mặc Trì chần chờ, “Lần này nhân gia vì người, đều liều chết trộm binh phù báo tin, có nên thăng ba cấp không?”

Râu mép của Hoàng thượng đều tức đến nổi vểnh cả lên. Lần đầu tiên nghe nói trộm Binh phù của Nguyên soái còn được tăng ba cấp. Thế nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, người này ngược lại thật trung tâm, bèn gật đầu, “Dựa vào người. Sự kiện kia...”

“Chuyện đã qua không nên nhắc lại! Ngày mai ta trở về Xích Diệp sơn trang, người, nếu như nhớ ta... Liên bảo người tới gọi ta, ta trong vòng ba ngày sẽ đến.”

“...” Hoàng thượng muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ là thở dài một tiếng, gật gật đầu. Ba ngày, là tốc độ nhanh nhất từ Xích Diệp sơn trang đến Kinh thành. Khóe mắt của Hoàng thượng hơi ẩm ướt, nhi tử không vì chuyện kia mà hận hần.

“Người rốt cục phá Nhiếp hồn đại pháp như thế nào a?”

“Bí mật!”

“Vậy thì, người mà Tổng tiêu đầu của ta đưa ám tiêu có phải là thuộc hạ mà người vừa nói đến không?”

“Đúng, sau khi chúng ta thành hôn ta cùng người về Biên thành, thuận tiện xem hần.”

“Chuyện kia Tổng tiêu đầu là oan uổng, những người kia không phải chết trong tay hần, hơn nữa...” Chu Mộ Nhiên dừng bước lại, “Dù như thế nào ta đều muốn cứu hần.”

Đời này cuối cùng cũng coi như biết vị trí của tổng tiêu đầu, cũng biết những người mà y đã từng cho là huynh đệ tại sao lại bị giết. Nguyên chủ nếu như sớm biết sự tình này từ đầu đến cuối thì đã có thể thấy mặt đường phụ một lần

“Ta biết. Người ta đã nhờ Nhị ca hộ tống trở về, thiên hạ này không ai dám lại ra tay với hắn. Bất quá Vạn Thiên Thành cố ý phải về Biên thành, đến lúc đó người đi khuyên nhủ hắn một chút, hắn bây giờ võ công mất hơn nửa, dưỡng lão ở Xích Diệp sơn trang mới là ổn thỏa nhất, cũng không uổng hắn nuôi lớn người từ nhỏ.”

“”Ừm. Đa tạ. Độc của hắn...”

“Độc giải, đáng tiếc võ công không thể khôi phục.” An Mặc Trì dừng bước lại, nghiêm túc mở miệng.”Thế nhưng còn có một việc.”

“Chuyện gì? Không phải người...” Chu Mộ Nhiên sốt sắng mà vuốt nhẹ trên thân An Mặc Trì

Ánh mắt của An Mặc Trì đột nhiên trở nên thâm thúy, ôm lấy Chu Mộ Nhiên, vận khinh công thẳng đến tiểu viện.

“Chúng ta tiếp tục... trò chơi lúc này.”

Cả đời này Chu Mộ Nhiên trải qua vô cùng vui sướng.

Ngoại trừ vui sướng ngang dọc giang hồ, chủ yếu còn là người ở bên cạnh là ái nhân.

Sau khi An Mặc Trì phát hiện y có thiên phú luyện võ, Chu Mộ Nhiên chuyên tâm theo An Mặc Trì học nội công điểm huyết cùng khinh công, cùng theo An Mặc Trì lên thiên sơn quan sát Chuổng môn kế vị, cùng theo An Mặc Trì tham gia đại hội võ lâm. Ngắn ngủi 50 năm, trải qua dĩ nhiên vẫn chưa hết thò thò.

Trong giây phút nhắm mắt ly khai, Chu Mộ Nhiên dĩ nhiên còn có chút chờ mong nhàn nhạt, đời sau, ái nhân sẽ là thân phận gì, đáng vẻ như thế nào a? Có còn nhớ đến y hay không, hay là nhớ càng nhiều?

Tinh thần hoảng hốt một hồi, Chu Mộ Nhiên lạnh nhạt cảm thụ được cảm giác tập mãi thành quen. Lại mở mắt ra liền là kẻ hổ, lại đi tìm kiếm người tiếp theo cần trợ giúp.

61. Chương 59-2

Chu Mộ Nhiên ngừng lại bước chân, lúc này mới phát hiện trước mắt đen kịt một màu, tuy rằng không phải là đưa tay không thấy được năm ngón nhưng cũng không tốt hơn chút nào.

Đây là địa phương nào?

Chu Mộ Nhiên tưởng muốn mở miệng gọi Đậu Xanh, thế nhưng lại phát hiện y căn bản không thể phát ra một chút thanh âm nào.

Sờ vào cổ, chỗ đó bị một chữ gì đó khóa lại, triệt để kiềm chế y phát ra tiếng.

Đây rốt cục là chỗ nào?

Chu Mộ Nhiên dần dần thích ứng hắc ám, dựa vào ánh sáng yếu ớt phát ra từ khe cửa mà đánh giá nơi này.

Chỗ này tựa hồ là một gian phòng chứa củi, cũ nát, đầy là bụi bặm, cách đó không xa còn chất đống rất nhiều củi gỗ rơm rạ. Mà y bị một cái xiềng xích khóa ở cây cột cách đó không xa. Dây xích không đủ năm mét, nói cách khác y chỉ có thể hoạt động trong vòng năm mét quanh dây xích.

Chu Mộ Nhiên khí xông não. Thân thể này rốt cục là ai, dĩ nhiên bị xích ở đây giống như súc sinh. Hơn nữa đời này y còn chưa trở lại kẻ hở, mà là trực tiếp đến nơi này, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, cỗ thân thể này liệu có phải là nguyên thân của linh hồn trong kẻ hở hay không?

Đang nghĩ đây, cửa gỗ chỉ một tiếng bị người mở ra từ bên ngoài, ánh mặt trời mãnh liệt chiếu vào làm cho Chu Mộ Nhiên phải dùng tay che mắt lại.

“Ăn cơm!” Một cái bát bần thiêu bị đặt đến trước mặt Chu Mộ Nhiên, một thìa cháo mỏng manh hầu như không nhìn thấy hạt gạo múc vào, sau đó lại là nửa cái bánh ngô phát mốc ném xuống.

Cửa lại bị khóa lại một lần nữa, bên trong phòng chứa củi lại lâm vào hắc ám.

Chu Mộ Nhiên nhặt lên nửa cái bánh ngô ngửi một cái, mùi mốc xộc vào mũi làm y không nhịn được nhún mày. Y tự nhận không phải là một người không thể chịu được khổ, chỉ là hình ảnh trước mắt thực sự làm người không tiếp thụ được.

Khối thân thể này vừa gầy lại nhỏ, xem ra cũng chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng lại gặp phải loại đãi ngộ không phải dành cho người này. Đáng sợ nhất chính là, y không nhận được một chút ký ức nào, giống như là người này từ khi sinh ra đã phải sống ở trong phòng chứa củi này.

Thứ này Chu Mộ Nhiên không có hứng thú ăn, cái bụng tuy rằng đói thế nhưng ăn thứ này vào có khi chết còn nhanh hơn. Sau khi thích ứng hắc ám liền bắt đầu kiểm tra xung quanh, tìm kiếm lỗ thủng có thể thoát thân.

“Nhạc Ca?” Cửa lại bị mở ra, lần này là một thiếu niên tiến vào, thấy bốn bề vắng lặng, liền nhanh chóng đóng cửa lại.

Chu Mộ Nhiên nhìn đối phương, y không xác định đối phương có phải gọi y hay không, bởi vì y cũng không biết đây là thân thể của người nào. Cũng may y căn bản không nói được, không làm cho đối phương hoài nghi.

“Nhạc Ca, ta mang thức ăn tới cho ngươi.” Đối phương lấy ra một cái bình nhỏ trong túi, dựa vào cảm giác đưa tới trước mặt Chu Mộ Nhiên.

Cái mũi của Chu Mộ Nhiên rất thính, ngửi được mùi thì cảm giác đói bụng lại một lần nữa bị câu lên, vội vã tiếp nhận bình nhỏ.

Bên trong là cái gì không thấy rõ, cầm ở trong tay cảm giác ấm áp, hẳn là giống như cháo loãng.

Chu Mộ Nhiên bưng bình uống một hớp, khó khăn nuốt. Tuy rằng cháo có chút nhạt nhẽo thế nhưng lúc này lại là thứ ngon nhất trên đời, chỉ là cổ họng bị khóa lại, nuốt có chút khó khăn. Thế nhưng đến cùng quá ít, Chu Mộ Nhiên có chút không no liếm liếm môi.

“Xin lỗi, ta chỉ có thể tiết kiệm được một chút như thế.” Đối phương có chút áy náy. “Nghe nói ngày mai ăn canh thịt, ta tranh thủ mang đến cho ngươi một ít.”

Nam hài nói xong, bắt đầu làm chuyện của mình, ôm lấy bó củi bên góc tường đi ra ngoài. Đại khái chuyển năm, sáu lần, nam hài mới vỗ vỗ quần áo, “Nhạc Ca, ta đi đây, ngày mai lại mang đồ ăn cho ngươi.”

Chu Mộ Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, ngỏ ý cảm ơn. Con mắt của nam hài đột nhiên trừng lớn, “Nhạc, Nhạc Ca... Ngươi có thể nghe hiểu ta nói gì?”

“...” Chu Mộ Nhiên lặng lẽ. Nguyên lai thân thể này nghe không hiểu người nói chuyện sao?

May là đối nam hài đối diện cũng không có hoài nghi, trái lại rất cao hứng, “Ngươi có thể nghe hiểu liền tốt nhất, ta mỗi ngày đều đến, bởi ngươi nói một chút. Ai, ngươi thực sự là quá đáng thương.”

Chu Mộ Nhiên trực giác cảm thấy nơi này có cố sự, hơn nữa đối phương còn biết, vội vã đưa tay kéo lại vạt áo của đối phương, trên mặt tất cả đều là biểu tình chờ mong.

“Chuyện này... Được rồi, nơi này cũng ít có người tới, ta liền nói cho ngươi đi.” Nam hài ngồi ở đối diện Chu Mộ Nhiên, “Ta nghe nói, ngươi vốn là trưởng tử của Tộc trưởng, là sinh mệnh đã từng được mọi người chờ mong.”

Chu Mộ Nhiên cả kinh, lẽ nào thân thể này, có thân thể không rõ gì sao?

62. Chương 60: Thiên Âm Chi Ca

Đời này thực sự là quá xui rồi.

Không có được ký ức của nguyên chủ, Đậu Xanh cũng không biết chạy đến nơi nào, nguyên chủ còn có một hình dáng thô thảm như thế.

Nam hài không chú ý đến biểu tình của Chu Mộ Nhiên, nói tiếp những chuyện mình biết “Thế nhưng trước khi người sinh ra, Vương quốc xảy ra chuyện, nguyên lai gia tộc của vị tộc trưởng phu nhân kia tham dự phản loạn, sau bị tru diệt cả nhà, trước khi tộc trưởng phu nhân lâm bồn đã bị giam cầm. Chuyện sau đó như thế nào ai cũng không biết, chỉ biết sau này người bị giam cầm ở trong này. Mọi người đều đoán người là hài tử do tiền nhiệm phu nhân sinh.”

Chu Mộ Nhiên cau mày. Phản loạn? Diệt môn? Giam cầm? Xem ra vẫn phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này trước tiên

Nam hài đi rồi, bên trong phòng chứa củi chỉ còn lại một mình Chu Mộ Nhiên.

Kiếp trước y đi theo An Mặc Trì luyện võ, tuy rằng thay đổi một bộ thân thể, thế nhưng ký ức vẫn còn, phương thức tu luyện cũng nhớ được, dùng linh hồn lực cải tạo một chút có lẽ sẽ khôi phục được mấy phần công lực kiếp trước.

Chu Mộ Nhiên dựa theo truyền thừa mà sứ giả đời trước lưu lại cho y, tìm được phương pháp liên quan đến việc cải tạo thể chất.

Cải tạo thể chất sử dụng nhiều linh hồn lực hơn cải tạo khí chất bên ngoài nhiều. Nhưng đến lúc này cũng không có biện pháp khác, Chu Mộ Nhiên cắn răng dùng một phần, chợt cảm thấy trong đan điền ấm áp dễ chịu, giống như khi tu luyện ra nội công đời trước vậy.

Thế nhưng thể chất của nguyên chủ hiển nhiên quá kém, cho dù có Chu Mộ Nhiên thay đổi thể chất, sau khi vận hành nội công một vòng, người của y cũng đầy mồ hôi nhưng khí lực vẫn không đáng kể.

Nắm chặt hai mắt thở hồng hộc, Chu Mộ Nhiên âm thầm tính toán. Nếu như dựa theo tốc độ hiện nay, chờ đến khi y khôi phục được mấy phần nội lực lúc trước thì mấy năm cũng đã qua.

Thể chất này không được, đồ ăn cũng quá kém, Chu Mộ Nhiên bắt đầu cân nhắc phương thức đào tẩu.

Cơ hội hiển nhiên đến rất nhanh, mấy ngày sau khi mọi người chất củi vào trong phòng, không biết là ai sơ ý bất cẩn, làm rơi lưới rìu ở cách Chu Mộ Nhiên không xa.

Nhìn mọi người không nhìn về phía của y, Chu Mộ Nhiên lặng lẽ đưa chân, đá một ít rơm rạ để lên trên rìu, che đầy kín mít

Mọi người quả nhiên không phát hiện, sau khi người rời khỏi, Chu Mộ Nhiên nghe động tĩnh một lúc rồi mới lặng lẽ cầm lưỡi rìu lên.

Còn không tệ lắm, bởi vì mỗi ngày đều đồn củi cho nên lưỡi rìu rất sắc bén. Chu Mộ Nhiên đổi nơi giấu rìu.

Một lúc lâu sau đột nhiên có một người đàn ông trung niên quay về, sau khi mở cửa liền tìm tòi dưới đất một lúc, không tìm thấy mới hùng hùng hổ hổ rời đi, trước khi đi còn đá Chu Mộ Nhiên một cái.

Chu Mộ Nhiên đau co rút lại chân, đối phương cuối cùng cũng coi như hài lòng ly khai.

1. Chu Mộ Nhiên cười lạnh một tiếng. Đá ta một cước, lão tử làm cho người lột một tầng da.

Bóng đêm hạ xuống, bên này triệt để yên tĩnh lại. Căn cứ vào suy đoán cùng quan sát của Chu Mộ Nhiên, nơi này cách chỗ ở của những người khác phi thường xa. Đại khái là vì bảo mật thân phận của y, nếu như nam hài kia không nói sai

Địa phương rời xa mọi người như vậy, một khi vào đêm thì sẽ không có người nào đến cả. Hơn nữa bây giờ còn không quá muộn, đợi đến nửa đêm thì chính là thời cơ tuyệt hảo.

Lúc này công lực của Chu Mộ Nhiên vẫn chưa khôi phục quá nhiều, nhiều lắm là một phần của kiếp trước, nhưng y không có cách nào đợi thêm.

Một búa đi xuống, xích sắt bị đập ra một lỗ thủng, đáng tiếc trước mặt còn để lại một đoạn ngắn, làm thế nào cũng không thể bỏ xuống được, chỉ có thể chờ đợi công lực của y khôi phục rồi nghĩ biện pháp sau.

Chu Mộ Nhiên chuyển tay bỏ cửa ra rồi vút rìu sang một bên, ngày mai mọi người tới để củi nhìn một cái là biết.

Nếu như y không đoán sai, khắc văn ở trên tay nắm này nhất định là văn tự ở nơi này, khắc chính là danh tự của nam nhân ngày đó mất rìu kia.

Nhét đoạn dây xích còn lại vào trong áo, Chu Mộ Nhiên thầm cảm tạ nam hài mang quần áo đến cho y, đáng tiếc y không biết tên của đối phương, tương lai nhất định phải hảo hảo báo đáp hắn.

Thế nhưng Chu Mộ Nhiên cũng từng chần chờ một chút, bởi vì ngoại trừ thế giới đầu tiên ra thì ái nhân đều gần như đến trước mặt y đầu tiên, thế nhưng y đã cẩn thận cảm thụ qua, người này không phải.

Chu Mộ Nhiên vận dụng khinh công hơi sút sẹ, chạy ra khỏi phòng chứa củi.

Sau khi đi ra Chu Mộ Nhiên mới cảm giác được nơi mình ở lớn đến chừng nào, ngoại trừ phòng chứa củi mà y ở ra thì những phòng xá khác đều xa ngoài mấy ngàn mét, cũng nhờ ánh mắt được rèn luyện trong bóng tối của y mới có thể nhìn xem xa đến mức nào.

Nơi này giống như một thôn trang lớn, nhưng Chu Mộ Nhiên biết, nơi này chỉ là một góc của gia tộc kia.

Nghe hương vị, Chu Mộ Nhiên thuận lợi tìm đến nhà bếp. Nơi này chỉ có một phu nhân trung niên ở, đang ngồi xổm bên giếng nước cạnh nhà bếp để cọ rửa bát đĩa tích lũy cả ngày.

Chu Mộ Nhiên lặng lẽ tiến vào từ phía sau, lật tìm trong nhà bếp một phen, cuối cùng cũng coi như tìm tới được một bát cháo lạnh và một cái lạp xưởng.

Tạm được, bụng cái bát cháo gần như chỉ là nước cơm kia uống hơn phân nửa, cắn một cái lạp xưởng tỉnh tể nhai. Nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng coi như là ăn đến thịt.

Đời trước không buồn không lo du sơn ngoạn thủy đã đem Chu Mộ Nhiên dưỡng thành một tên tham ăn, nhiều ngày đều ăn canh loãng như vậy thực sự khiến y chịu đủ lắm rồi

Vốn định thuận tay tìm chút tiền bạc, đáng tiếc là tiền ở thế giới này trông như thế nào y cũng chưa được nhìn thấy nên đành thôi. Ngược lại có người treo quần áo đã được giặt sạch ở bên ngoài, Chu Mộ Nhiên liền tiện tay cầm mấy bộ có chất liệu tốt

Đống quần áo này vừa nhìn là biết không phải đám nông phu nông phụ mặc, phỏng chừng đều là của những người được gọi là quý tộc trong trang viên kia. Đều là kẻ thù, không cần khách khí.

Thế nhưng nơi này đến cùng cũng quá lớn, Chu Mộ Nhiên không cẩn thận liên lạc đường.

Chưa bao giờ cảm hận bản thân kế thừa đến thuộc tính lộ si như bây giờ, tại sao y không kế thừa thuộc tính rada tự nhiên?

Cũng may cuối cùng vẫn là chạy thoát, Chu Mộ Nhiên nhìn cái bóng của trang viên xa xa phía sau, quả thực thở phào nhẹ nhõm.

Người ở đây nói chuyện ít ra y vẫn nghe hiểu, vừa nãy trốn khắp nơi tìm đường vậy mà biết được tên của nơi này: Triệu viên.

Cái này thật thuận tiện, đỡ khỏi sau này y lại không tìm được.

Sau khi chạy ra trăm dặm, Chu Mộ Nhiên thở hổn hển chạy theo đường nhỏ, đồ ăn trong bụng đã sớm không có gì. Nơi này tuy rằng không dễ đi thế nhưng lại luôn có một ít trái cây dại, tránh ở nơi này một thời gian để khôi phục một ít công lực cũng tốt.

Đêm hôm khuya khoắt, Chu Mộ Nhiên cũng không chú ý đường, chờ đến khi y phát hiện không thích hợp thì đã bị người vây quanh

“Người nào? Bắt xuống!”

Chu Mộ Nhiên lúc đầu tưởng người của Triệu viên đuổi theo, sau lại nghĩ không thể, tốc độ của y không nhanh nhưng cũng không có khả năng bị người vượt qua nhiều như vậy. Huống hồ y đến nơi này cũng chỉ là trùng hợp, đối phương làm sao có thể mai phục trước ở nơi này.

Nghĩ tới đây Chu Mộ Nhiên đấu tranh hai lần, thuận thế bị bắt xuống.

“Điện hạ, bắt được một tên gian tế.” Chu Mộ Nhiên bị trói tay chân ném tới trước mặt một người

Người kia ngẩng đầu nhìn Chu Mộ Nhiên một cái, “Làm sao, bây giờ gian tế lại xanh xao vàng vọt như vậy sao?”

“Ách...” Đại hán bắt Chu Mộ Nhiên vào lúng túng gỡ đầu một cái, kỳ thực khi mang theo Chu Mộ Nhiên tới, dựa vào ánh nến hán đã cảm thấy được có lẽ mình đã nhầm.

Gian tế nên là một thân y phục dạ hành, thuận tiện che giấu hành tung, mà trên thân người này lại mặc một thân quần áo rộng không hợp thân, hơn nữa cũng không giấu mặt.

Còn nữa, người này thực sự quá nhỏ gầy, khi hán vác trên người cũng không thấy nặng một chút nào.

“Ngẩng đầu lên?”

Chu Mộ Nhiên nghe lời mà ngẩng đầu, chỉ là trên mặt bẩn thỉu, y cũng không có nơi để tắm rửa một chút, căn bản không nhìn ra đến cùng có bộ dáng như thế nào, chỉ là tất cả mọi người ở đây đều đoán đây có lẽ là một hài tử, một hài tử chừng mười một tuổi.

“Cực kỳ đáng thương.” Một cô gái bên cạnh lộ ra biểu tình đau lòng, “Có lẽ là đánh bậy đánh bạ đi tới nơi này, tìm chút gì ăn với cho hán tắm đi.”

“Chuyện này... An Chủ Nhi điện hạ, người này không rõ lai lịch.” Bên cạnh có người phản bác.

“Chỉ là một tiểu hài tử, nếu như ngay cả một tiểu hài tử cũng không phòng được thì triệt để từ bỏ phục quốc đi!” Nữ tử cười lạnh một tiếng.

“Nghe em!” Nam nhân đứng đầu cũng trầm ổn mở miệng.

“Tiểu đệ đệ, em tên là gì?” An Chủ Nhi đứng dậy đi tới, tự mình cởi trói cho Chu Mộ Nhiên

Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái.

“Tại sao không nói chuyện?” An Chủ Nhi hiếu kỳ kéo Chu Mộ Nhiên, “Em có đói bụng hay không? Ta bảo bọn họ chuẩn bị chút đồ ăn cho ngươi, em trước tiên tắm một chút.”

Chu Mộ Nhiên gật đầu, đi theo một người thị vệ ra ngoài. Nhiều ngày như vậy, có thể tắm một chút chính là điều mà y vẫn luôn muốn.

Lại một lần nữa tiến vào trong nước nóng, toàn thân tóc gáy của Chu Mộ Nhiên đều nở ra, thoát mái đến nỗi suýt chút ngủ mất.

“Tiểu tử, tôi giúp cậu xoa xoa lưng?” Cửa lều có người nói chuyện, nghe thanh âm là nam nhân vừa này trời y. “Nếu như cậu không phản đối thì tôi vào đó!”

Chu Mộ Nhiên mở mắt. Ai dạy dạy y nên phản đối như thế nào?

“U, nước đều bắn, cậu đã bao lâu không tắm rồi?” Nam nhân tiến vào lều vải, trêu ghẹo một câu.

Một câu nói này lại làm cho Chu Mộ Nhiên ngại ngùng dị thường. Trời mới biết bao lâu, đại khái bắt đầu từ khi cổ thân thể này sinh ra?

Thân thể được ngâm trong nước nóng rất dễ tắm, lúc mới đầu Chu Mộ Nhiên phản kháng kịch liệt, sau đó cũng liền theo đối phương.

“Này, đây là cái gì?” Sau khi nam nhân vén tóc của Chu Mộ Nhiên lên mới nhìn đến xích sắt trên cổ đối phương, cùng với thiết hoàn khóa lại cổ của y.

Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái.

“Cậu đừng khóc, tí nữa tôi sẽ cầu điện hạ lấy xuống cho cậu.” Nam nhân vành mắt đỏ bừng của Chu Mộ Nhiên, nhất thời mềm lòng thành một bãi thủy, vội vã động viên, ngay cả cường độ chà lưng cũng nhẹ mấy phần.

“Được, cuối cùng cũng coi như là tắm xong, tôi lại lấy cho ngươi một thùng nước sạch, cậu gội đầu rửa mặt một chút.”

Tóc dài của Chu Mộ Nhiên đã ẩm ướt, sau khi đổi một thùng nước khác thì bắt đầu rửa mặt.

Dầu gội đầu rất thơm, so với mùi vị trên thân lúc trước thì mùi vị này thực sự quá dễ ngủ.

Nam nhân ra ngoài báo cáo với chủ nhân mình một phen, khi trở về thì nhìn thấy một bức tranh mỹ nhân tắm rửa.

Đừng xem cổ thân thể này từ nhỏ đã bữa đói bữa no dinh dưỡng không đầy đủ, thể nhưng xương cốt rất cân xứng, da dẻ vô cùng tốt

Nam nhân nhìn Chu Mộ Nhiên một cái, quần áo sạch sẽ trong tay nhất thời rơi xuống đất.

Trời ạ, đây là tinh linh từ nơi nào đến, dung mạo này làm sao có khả năng là người!

Nhìn đến biểu hiện của nam nhân, Chu Mộ Nhiên sửng sốt một chút, y ngay cả cơ hội tắm rửa rửa mặt cũng không có nên không thể biết dung mạo của khuôn mặt này ra sao. Nhìn dáng vẻ của đối phương, chẳng lẽ trông như quỷ?

Chu Mộ Nhiên nhanh khóc. Nguyên chủ làm sao thảm như vậy!

Quay đầu nhìn thùng nước tắm một cái, Chu Mộ Nhiên cũng sửng sốt. Dung mạo này, quả thực xinh đẹp hơn bất kỳ nguyên chủ nào trước đây của y, xinh đẹp đến mức không giống người, tuy rằng quá gầy yếu.

“Quá, quá đẹp. Nhanh mặc quần áo tử tế, máu mũi của ta đều chảy xuống rồi!” Nam nhân một tay đưa qua quần áo, một tay bóp mũi lại nghiêng đầu không dám nhìn nữa.

Chu Mộ Nhiên yên lặng, vị này ngược lại là chân quân tử, đổi thành những tên bại hoại kia, nhìn thấy dung mạo này sợ rằng đã sớm nhào lên.

Hết chương 60.

Tác giả có lời muốn nói: Thế giới này chỉ là một thế giới qua độ, rất ngắn, rất ngắn, đại khái mười chương... Tiết lộ một vài bí mật, tiếp đó sẽ đến thế giới tiếp.

Beta: Ở thế giới này sẽ thay đổi xưng hô nhé.

63. Chương 61

Đổi một thân quần áo sạch sẽ, Chu Mộ Nhiên đi theo nam nhân tự xưng là Triệu Vô này ra khỏi lều vải

Chu Mộ Nhiên phát hiện mặc kệ ở thời không nào thì cũng đều là thế giới xem mặt. Từ khi đối phương nhìn thấy dung mạo của y, tuy rằng không táy máy tay chân, thể nhưng lại rõ ràng thân cận hơn rất nhiều,

hơn nữa trong lời nói còn có tư vị lấy lòng.

Đáng tiếc Chu Mộ Nhiên không thể nói chuyện, bằng không đã lôi kéo cánh tay của đối phương hỏi thăm rõ ràng về thế giới này.

“Điện hạ, người mang đến.” Triệu Vô bầm báo một tiếng rồi mang Chu Mộ Nhiên tiến vào.

“Quả nhiên, để ta nhìn dây xích của em một chút.” Nam nhân cầm đầu kia đang cúi đầu viết cái gì, không nhìn Chu Mộ Nhiên. Ngược lại cô gái từ đầu đã ngồi ở bên người hắn kia lại lộ ra biểu tình kinh ngạc, con mắt tròn lên tròn xoe, chén trà trong tay rơi trên mặt đất vỡ tan.

“Người cẩn thận một chút, đồ chúng ta mang theo trên đường vốn không nhiều.” Nam nhân nhàn nhạt nói một câu.

“Đại ca! Đại ca!” An Chủ Nhi đẩy đẩy cánh tay của nam nhân, “Mau nhìn.”

Một tờ giấy đang yên đang lành bị một cái đẩy này làm hỏng. Nam nhân cau mày ngẩng đầu lên.

“Không phải nói đừng đưa nữ nhân cho ta sao?” Nam nhân cau mày, không nhin được mở miệng.

“Điện, Điện hạ!” Triệu Vô lắp ba lắp bắp mở miệng.”Đây là người vừa mới nhật kia...”

“Người nào?”

“Ai nha, chính là hài tử vừa nãy bị bắt đó! Thật đáng yêu!” An Chủ Nhi đã ngồi không yên, đứng dậy nhào tới bên người Chu Mộ Nhiên, một đôi tay ngọc vuốt ve Chu Mộ Nhiên từ trên xuống dưới, lộ ra dáng vẻ háo sắc.

Chu Mộ Nhiên bật cười, không nhin được lui về phía sau một bước.

Này nữ tử ngược lại rất có thú, rõ ràng khí chất rất tốt, biểu tình cũng không hèn mọn, thế nhưng lại trông sắc tình như thế

“Hóa ra là nữ hài sao?”

“Đại ca anh có thể không chỉ nhìn mặt có được không a, đây rõ ràng là một mỹ nam tử tuần tú. Đáng tiếc quá gây, hảo hảo dưỡng dưỡng nhất định sẽ nghiêng nước nghiêng thành.” An Chủ Nhi quay đầu lại cho nam nhân một ánh mắt khinh bỉ.”Đồ ăn đâu? Nhanh chuẩn bị tốt.”

Triệu Vô đáp một tiếng đi ra ngoài.

Người kia đứng lên, chậm rãi đi tới bên người Chu Mộ Nhiên, đưa tay về phía y

Chu Mộ Nhiên theo bản năng lùi về sau một bước, lại bị nam nhân cầm dây xích trên cổ. “Cái này, là ai đeo vào cho em?”

Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái.

“Đại ca, mau lấy cái này xuống cho hắn đi!”

“Không dễ xử lí.” Nam nhân lắc đầu một cái, khẽ nhíu mày.

“Làm sao?”

“Đây là phong ấn, ta không có biện pháp diệt trừ.” Nam nhân thở dài, “Xem ra em còn phức tạp hơn tưởng tượng của ta.”

Chu Mộ Nhiên vô tội nhìn đối phương.

Y đến bây giờ vẫn còn không rõ đây rốt cục là một thể giới như thế nào.

Trang phục không khác gì với trang phục hiện đại, thể nhưng vừa Điện hạ, lại còn phong ấn, thực sự làm y không hiểu nổi. Điện hạ còn có thể lý giải là do giống với một vài nước vẫn giữ chế độ quân chủ ở hiện đại, thể nhưng phong ấn lại là cái gì?

“Vây ít nhất, làm đứt cái dây xích này đi.” An Chủ Nhi hình như là một nữ tử đa sầu đa cảm, nghe nam nhân nói không thể diệt trừ phong ấn kia, ánh mắt nhìn Chu Mộ Nhiên nhất thời tràn đầy yêu thương.

Làm đứt đoạn dây xích dư thừa ngược lại rất đơn giản, nam nhân đưa tay, bẻ gãy đoạn xích trên cổ Chu Mộ Nhiên, chỉ để lại cái đai sắt kia vẫn ở chắc trên cổ y.

Trừ đi dây xích, cuối cùng cũng coi như thoải mái hơn một chút, Chu Mộ Nhiên gật đầu với đối phương, ngỏ ý cảm ơn.

Sắc mặt của nam nhân hơn giãn ra.

“Em có biết viết chữ hay không? Như vậy ta có thể dễ tìm ra chỗ đột phá trên phong ấn của ngươi hơn.”

Chu Mộ Nhiên lại lần nữa lắc đầu.

“Cái này đơn giản, ta dạy cho em.” An Chủ Nhi xưng phong nhận việc nhỏ này. Đang nói, Triệu Vô liền mang theo mấy người chuyển cơm nước đi vào.

Nam nhân cùng An Chủ Nhi hiển nhiên không ăn, Triệu Vô nhanh chóng dọn bàn, để cơm nước xuống rồi lại lui ra.

“Ăn đi.” Nam nhân ngồi xuống trước tiên, An Chủ Nhi lôi kéo Chu Mộ Nhiên cũng ngồi ở trước bàn.

Chu Mộ Nhiên liếc mắt nhìn, cơm nước trên bàn không tính là phong phú, chỉ có bốn món ăn, thế nhưng rau thịt đủ cả

“Ăn cơm đi.” An Chủ Nhi đưa cho Chu Mộ Nhiên một cái bánh bao, “Trên đường đi tương đối dễ mang bánh bao, cho nên muốn ăn những đồ ăn khác thì phải chờ chúng ta đến thành thị kế tiếp.”

Chu Mộ Nhiên gật đầu biểu thị bản thân không kén ăn.

Nhưng rất nhanh hai huynh muội liền phát hiện Chu Mộ Nhiên không ổn. Bánh màn thầu ở trong miệng nhai nửa ngày, mới khó khăn nuốt xuống.

“Em đừng ăn.” An Chủ Nhi không nhận được mà đè xuống tay Chu Mộ Nhiên, “Ta bảo người chuẩn bị cho em chút canh.”

An Chủ Nhi xoay người ra ngoài, lưu lại Chu Mộ Nhiên cùng nam nhân mắt to trừng mắt nhỏ.

“Phong ấn này của em, có từ lúc nào?”

Chu Mộ Nhiên giơ một ngón tay.

“Một tuổi?” Nam nhân thăm dò hỏi.

Chu Mộ Nhiên do dự một chút gật đầu. Bởi vì ở nghe nam hài trợ giúp y ở Triệu viên nói, y từ nhỏ đã mang theo cái đai sắt này, ở trong phòng chứa củi kia cũng được mười năm.

Nam nhân rõ ràng ý của y. Đại khái là một tuổi. Đây chính là nói, hầu như là vừa mới sinh ra liền bị phong ấn.

Đến cùng là người như thế nào mới bị phong ấn.

Nam nhân cúi đầu trầm tư.

Phong ấn, không hề là cầm lấy bút vẽ vài cái, cũng không là tùy tiện đánh cái đai sắt liền có thể đạt đến hiệu quả này. Mời người đến phong ấn không chỉ yêu cầu tài lực rất lớn mà còn cần một bối cảnh vô cùng cường hân.

Những Nhạc sư kia đều phi thường có cá tính, không hề là tiền tài liền có thể dễ dàng dă động. Hơn nữa loại chuyện phong ấn vừa mất công lại còn ảnh hưởng đến bản thân này các Nhạc sư cũng không thích làm.

An Chủ Nhi tự mình bưng một bát canh trứng đến cho Chu Mộ Nhiên, nấu cháo cần thời gian quá dài, bát canh trứng này vừa nhanh lại còn có dinh dưỡng, rất thích hợp vào lúc này.

Chu Mộ Nhiên gật đầu, không thể chờ được múc một thìa, thổi nguội rồi để vào trong miệng. Canh trứng mềm mềm, nuốt cũng không khó ăn. Nhìn Chu Mộ Nhiên thuận lợi ăn xuống thức ăn, hai huynh muội đều thở phào nhẹ nhõm.

“Đại ca, mau mau nghĩ biện pháp giải quyết đi, như thế này em rất khó chịu.”

Nam nhân khó được gật gật đầu, lần thứ nhất có cùng ý nghĩ với muội muội

Ban đêm, Chu Mộ Nhiên ngủ chung một lều vải với nam nhân. Tuy rằng nhìn xanh xao vàng vọt, thể nhưng đã nhìn ra là một tuyệt sắc mỹ nhân, thả ra ngoài chung quy vẫn không yên lòng. An Chủ Nhi muốn tự mình mang người mang đi nhưng nam nhân cự tuyệt.

Chu Mộ Nhiên bắt đầu đi cùng mọi người. Ban ngày cùng mọi người đồng thời ngồi xe hoặc cưỡi ngựa, lúc nghỉ ngơi cùng theo An Chủ Nhi học viết chữ, vào buổi tối thì ngủ cùng nam nhân, luyện công trong bóng đêm.

Bắt đầu từ hôm đó, cơm canh của Chu Mộ Nhiên đều được chuẩn bị riêng, hoặc là một bát trứng hấp được hấp bằng vỉ hấp, hoặc là một ít cháo, thả chút vụn thịt.

Có đồ ăn, lại có nội công, tuy rằng mỗi ngày đều phải di chuyển thể nhưng Chu Mộ Nhiên không chỉ không tiêu tụy mà trái lại lại giống như nhận được một sinh mạng mới, từ từ nở nang một chút.

“Quả nhiên vẫn là có chút thịt mới dễ nhìn, nguyên lai quá gầy, đều có thể nhìn đến xương.” An Chủ Nhi vẫn thích ăn đậu hũ của Chu Mộ Nhiên như trước, thể nhưng cũng không hạ lưu, đối phương cùng lắm là sờ sờ mặt, sờ sờ tay, Chu Mộ Nhiên kém chút thành thói quen.

Cảm tạ An Chủ Nhi tỷ tỷ.

Chu Mộ Nhiên viết trên giấy.

Mấy ngày nay y theo An Chủ Nhi học được không thiếu, nguyên bản y vốn nghe hiểu những câu nói này, tự nhiên học ít mà hiệu quả nhiều. Hiện tại y đã có thể cầm võ giao lưu với mọi người, đối với điều này An Chủ Nhi rất là kiêu ngạo

Chu Mộ Nhiên cũng biết nam nhân kia gọi là Lạc Chủ.

Chủ, ở thế giới này là một loại xưng hô, thân phận là tương tự với danh xưng Vương tử Công chúa ở những thế giới khác. Khác nhau chính là nam tử là chủ, nữ tử thêm chữ nhi.

Mà cái này thế giới, Chu Mộ Nhiên cũng cuối cùng hỏi thăm rõ ràng.

Đây là một thế giới chưa từng xuất hiện ở lịch sử tinh tế. Xã hội phát triển cũng không kém hiện đại, thế nhưng lại là xã hội Vương quyền. Cái này thế giới này có nhiều loại Luyện thể thuật, làm cho mọi người nắm giữ cường hãn vũ lực.

Một lần ngẫu nhiên trùng hợp, có người phát hiện âm nhạc rất có áp dụng áp chế đối với những người luyện Luyện thể thuật này, một đám được gọi là những người nghiên cứu âm nhạc vô dụng bắt đầu đi nghiên cứu phương pháp chiến đấu mới.

Sau khi trải qua một hệ thống học tập tu luyện, Nhạc sư được chia ra làm hai loại là Thanh nhạc sư cùng với Khí nhạc sư, từ cấp ba trở xuống có thể ngang bằng thậm chí là hơi thấp hơn những người luyện thể thuật, thế nhưng từ cấp ba trở lên thì giá trị vũ lực sẽ tăng vọt.

Nhạc sư đầu tiên xuất hiện trong lịch sử có thiên phú vô cùng hiếm thấy, không chỉ có thể áp chế Luyện thể thuật, mà còn có tác dụng đối với người thường, được mọi người vô cùng kính nể

Sau đó, cái nghề Nhạc sư này được đẩy lên vị trí vô cùng cao, trở thành một đoàn thể lớn.

Đương nhiên, những nhạc sư bình thường sau khi trải qua hệ thống học tập chỉ có thể áp chế một số Thể thuật sơ phổ thông, những Nhạc sư lợi hại chân chính vô cùng ít ỏi, ít có một hai người như vậy, hơn nữa còn là chuyện mấy chục năm trước.

Mấy ngày nay đi cùng Lạc Chủ và An Chủ Nhi, Chu Mộ Nhiên cũng đã gặp Thể thuật giả đối chiến chiến đấu, những Nhạc sư kia tuy rằng không thần kỳ như An Chủ Nhi nói, thế nhưng có thể thấy được rõ ràng khi Nhạc sư tấu nhạc hoặc là ca hát thì hành động của Thể thuật giả rõ ràng chậm lại, biểu tình cũng phi thường thống khổ.

Đối với loại phương thức chiến đấu chưa từng được thấy này, Chu Mộ Nhiên cảm thấy hứng thú vô cùng. Y cảm thấy, âm nhạc giống như có một loại từ trường đặc biệt mới xuất hiện cái loại tình huống này. Đại khái, chính là vô quyết dày có móng tay nhọn đi.

Đang cúi đầu trò chuyện với An Chủ Nhi, bên kia Triệu Vô đã vui sướng chạy lại, đi ngang qua Chu Mộ

Nhiên thì cười hì hì với y, chớp mắt vài cái.

Chu Mộ Nhiên không quá hiểu.

Triệu Vô không biết báo cáo với Lạc Chủ cái gì, đối phương cũng giãn ra lông mày, “Nhỏ trại. Xuất phát.”

“Vâng!”

Chu Mộ Nhiên tính toán, đối phương có lẽ là phát hiện ra phương hướng của kẻ địch. Mấy ngày nay mọi người đã không lại đề phòng y, dù sao cũng là người đã từng chịu khổ, hơn nữa ngay cả nói cũng không thể, căn bản không khả năng là gian tế.

Hơn nữa còn do dung mạo của nguyên chủ quá phá, một nam hài mỹ mạo như thế, chỉ cần là người bình thường thì sẽ không có khả năng chán ghét y.

Cho nên Chu Mộ Nhiên đã chậm rãi thám thính được những người này muốn đi đến chỗ nào đó, sau đó hội hợp với đại bộ phận quân, rồi bắt đầu phản lại quân của Chính phủ.

Điều này làm cho Chu Mộ Nhiên không khỏi nhớ tới thân thể của mình. Nam hài đưa cơm cho y đã từng nói qua bởi vì gia tộc của mẫu thân tham dự phản loạn cho nên mới bị diệt môn.

Mà thời đại này, y đã biết được thông qua lời kể của An Chủ Nhi, đơn giản là một nơi thắng làm vua thua làm giặc, Đế hậu trước kia bị hại, đệ nhất gia tộc thành phản nghịch.

Chu Mộ Nhiên hoài nghi, hai người này chính là dòng dõi Vương thất năm đó.

64. Chương 62

Sự kiện phản nghịch xảy ra vào mười sáu năm trước, y sinh ra ở sự kiện phản nghịch đó, bây giờ cũng nên là mười sáu tuổi.

Chu Mộ Nhiên lặng lẽ tính toán tuổi của thân thể này.

“Nhạc Ca, lên xe nào.” An Chủ Nhi ngồi trên một chiếc xe quân sự giống xe Jeep vẫy vẫy tay với Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái, nhanh chóng viết mấy chữ vào quyển sổ tùy thân.

Hiện tại nội lực của y khôi phục đến hơn hai phần mười, đi theo cùng với đại đội còn có thể rèn luyện thân thể, rèn luyện nội lực một chút, không có gì không tốt.

Đáng tiếc khuôn mặt này của y quá mức mỹ mạo. Nhìn một mỹ nhân như hoa như ngọc đi theo một đám tráng hán thô to, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút không đau lòng.

“Đáng tiếc. Tỷ tỷ ta nhìn đều đau lòng.” An Chủ Nhi nâng quai hàm nhìn đối phương, mỹ nhân chính là mỹ nhân, làm cái gì cũng đẹp.

Đi hơn nửa ngày cuối cùng cũng dừng bước. Chu Mộ Nhiên âm thầm cảm thán, thể chất của người ở thế giới này thật sự là tốt, tốt đến mức ngay cả cao thủ võ lâm như y cũng mặc cảm không bằng.

Nửa ngày trôi qua, cho dù không chạy mau cũng đi được tầm chục km, mọi người cư nhiên cũng chỉ là thở dốc một chút, không người nào có cái gì không khỏe.

Thân thể này của Chu Mộ Nhiên cũng là như thế.

Chạy lâu như vậy cũng chỉ hơi thở gấp một ít, thân thể không sao, lại thêm y khôi phục nội công nên thân thể càng không bị thương tổn

“Xem ra thể chất của Nhạc Ca có khả năng đạt đến cấp B, thậm chí cấp A.” Lạc Chủ ở một bên mở miệng, Triệu Vô ở bên cạnh cũng đồng ý gật đầu.

“Chờ đến nơi giải khai phong ấn liền có thể làm kiểm tra cho Nhạc Ca.” An Chủ Nhi mở miệng nói.

Mở phong ấn? Chu Mộ Nhiên sững sờ.

Quân đội này của Lạc Chủ không có người nào bị phong ấn. Bị phong ấn chỉ có y, chỉ có một mình y.

Lẽ nào...

“Tiểu Nhạc Ca căng thẳng?” An Chủ Nhi cười kéo lại cánh tay của Chu Mộ Nhiên.”Lập tức có thể mở ra phong ấn, cao hứng không?”

Chu Mộ Nhiên dùng sức gật gật đầu, trên mặt cũng mang theo ước ao.

Có thể thoải mái nói chuyện, thoải mái ăn cơm, cao hứng nhất.

Mọi người lưu lại bên dưới ngọn núi, Lạc Chủ, An Chủ Nhi cùng Chu Mộ Nhiên mang theo chút ít binh

lính lên trên núi. Ở sâu trong núi có một tòa trạch viện vô cùng khí thế.

Chu Mộ Nhiên còn tưởng rằng người ẩn cư ở trên núi sẽ có một gian nhà bằng cỏ, mới lộ ra sự bất đồng của thế ngoại cao nhân với những người khác. Thế nhưng hiển nhiên là y nghĩ quá nhiều rồi.

Tòa trạch viện này không chỉ khí thế mà những trang trí trong đó cũng đắt đỏ dị thường, trong ngoài tôi tớ làm Chu Mộ Nhiên biết người ở trong này là một người rất biết hưởng thụ.

Rất nhanh bọn họ liền gặp được chính chủ. Đối phương là một nam tử chừng bốn mươi, dung mạo anh tuấn, khí chất tao nhã, nhưng có điểm quá phận lạnh lùng.

Thế nhưng hai vị Lạc Chủ cùng An Chủ Nhi này đều không lấy làm kỳ lạ, Chu Mộ Nhiên tính toán có lẽ Nhạc sư đều ngạo khí như thế, mọi người đã quen.

Lạc Chủ nói rõ ý đồ đến, lại đánh đổi thêm vài thứ, đối phương mới nhàn nhạt gật đầu nhìn Chu Mộ Nhiên một cái.

Cái nhìn này, đối phương ngược lại nâng cao một chút tinh thần. Dù sao Chu Mộ Nhiên lúc này là một đại mỹ nhân khó gặp.

“Chính là đứa bé này?” Đối phương mở miệng.

Chu Mộ Nhiên gật đầu.

“Tuổi còn nhỏ, lại bị phong ấn. Xem ra người cùng đối phương có thâm cừ đại hận a. Chỉ là niên đại của phong ấn này rất xa xưa, có chừng mười lăm, mười sáu năm, ngược lại cũng gần bằng tuổi của người. Nếu như lúc người còn nhỏ tuổi thì trực tiếp giết người chẳng phải là xong việc sao, tại sao phải phong ấn lại.” Nam nhân lắc đầu, thực sự không hiểu nguyên do trong này.

Chu Mộ Nhiên cũng không hiểu.

Thế nhưng nếu như lời của nam hài kia là sự thật thì có lẽ là hổ dữ không ăn thịt con? Chỉ là phong ấn rồi lại giam cầm, nuôi nhốt ngược đãi giống như súc vật thì không bằng giết chết luôn cho xong!

“Các người ra giá không tê, ta có thể tiếp thu.” Nam nhân gật đầu, “Phong ấn của đứa nhỏ này có chút phiền toái, thế nhưng tựa hồ là bị sức mạnh nào chống cự, bây giờ sức mạnh của phong ấn đã không mạnh bằng trước.”

“Chống cự?” Lạc Chủ tiếp một câu, Chu Mộ Nhiên cũng nhìn đối phương. Loại chống cự này có phải là nội công của y hay không?

“Đúng. Nếu như không có sức mạnh này thì sợ rằng tình huống của hấn còn không bằng bây giờ. Loại chống cự này tuy rằng yếu ớt nhưng qua mười năm thì cũng không phải là lực lượng nhỏ.”

Chu Mộ Nhiên cau mày, mười năm, vậy hiển nhiên không phải là nội lực.

“Xem tư thái khí chất của ngươi, tư chất là không tồi. Ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy?” Nam tử đột nhiên hỏi. “Nếu như ngươi thành đệ tử của ta thì phí dụng lần này tự nhiên không cần thu, ta mở phong ấn cho đệ tử của mình là chuyện đương nhiên.”

“Không cần, Chu Văn đại sư.” Lạc Chủ vội vã mở miệng. “Đứa nhỏ này mệnh rất khổ, ta nghĩ để hấn lớn lên bình an một chút.”

“Không sao. Thiên tài chân chính sẽ không phải chịu khổ gì cả.” Nam nhân hừ một tiếng, “Bút phí dụng này không rẻ, ta biết ngươi có tiền, thế nhưng đầu nhập đến môn hạ của ta, tài nguyên tự nhiên có thể cho hấn tự do sử dụng, đây chính là chuyện tốt.”

Chu Mộ Nhiên suy nghĩ một chút, lặng lẽ viết trên giấy hỏi dò An Chủ Nhi. An Chủ Nhi chần chờ một chút, gật gật đầu.

Chu Mộ Nhiên nở nụ cười, viết trên giấy: ‘Ta nguyện ý bái sư!’ đưa tới trước mặt nam nhân

Lạc Chủ khẽ cau mày, thế nhưng vẫn nhin xuống.

“Tốt lắm.” Nam nhân trở nên cao hứng, trên mặt rớt cục lệ ra ý cười, điều này làm cho khuôn mặt vốn anh tuấn của hấn càng thêm hấp dẫn người. “Ta lập tức mở phong ấn cho con, ta đi chuẩn bị, các ngươi chờ.”

“Nhạc Ca, vì cái gì muốn đáp ứng hấn? Chúng ta dẫn theo đầy đủ tiền tài.” Nam nhân chân trước ly khai, Lạc Chủ sau đó mở miệng hỏi.

Chu Mộ Nhiên viết vài chữ trên giấy. ‘Ta sẽ báo đáp Lạc Chủ ca ca, An Chủ Nhi tỷ tỷ. Hơn nữa ta cũng muốn báo thù.’

“... Hảo” Lạc Chủ nhìn nét chữ cứng cáp kia, một lát mới gật đầu. “Ta chờ em.”

Mi nhân Chu Mộ Nhiên trong nháy mắt trở nên nhu hòa, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Quá trình giải trừ phong ấn rất rườm rà, giảng co đủ hai giờ, Chu Văn đại sư đầy đầu mồ hôi, mấy tên đệ tử phía sau đầu căng thẳng nhận việc.

“May mắn không làm nhục mệnh! Con thử mở miệng xem?” Chu Văn đại sư thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đai sắt trên cổ Chu Mộ Nhiên được giải trừ, cũng không chỉ là trên cổ ít ràng buộc, toàn bộ người đều cảm thấy nhẹ đi, thật giống như cái gì đó vốn bị đặt trên linh hồn đã được giải trừ.

Chu Mộ Nhiên đoán đó chính là lực lượng phong ấn.

Nhìn tất cả mọi người nhìn y, Chu Mộ Nhiên tự nhiên trở nên hồi hộp. Hé miệng, nửa ngày cũng không nói ra nói.

“Đừng nóng vội.” Người thứ nhất động viên y không phải là Chu Văn đại sư, đối phương đã mệt mỏi co quắp. Cũng không là An Chủ Nhi, mà là Lạc Chủ. “Em trước tiên thử phát ra âm tiết đơn xem.”

Dù sao cũng là phong ấn mười sáu năm, lần thứ nhất vận dụng cổ huyệt cảm giác quái dị vô cùng. Cũng may Chu Mộ Nhiên không là nguyên thân, bằng không trong thời gian ngắn còn thật sự không tìm được cảm giác.

“Lạc...”

Một âm tiết đầu tiên làm cho tim của mọi người nhảy lên tận cổ.

“Lạc... Lạc Chủ... Lạc Chủ ca ca...” Bốn chữ đơn giản thế nhưng để nối liền được câu đã là mấy phút sau.

Chu Mộ Nhiên tìm đến cảm giác, cảm thấy cổ huyệt không lại vướng víu nữa thì thâm thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng không cần làm người cảm nữa, hơn nữa cổ huyệt của thân thể này cũng là bình thường, không có vấn đề.

Thế nhưng định thần nhìn lại, tất cả mọi người đều dùng vẻ mặt si ngốc nhìn y, giống như nghe được chuyện gì khó mà tin nổi.

“Nhạc Ca... Nhạc Ca... Vừa nãy là em nói chuyện sao?” An Chủ Nhi như bị dọa sợ, hốt hoảng hỏi y.

“An Chủ Nhi tỷ tỷ...” Chu Mộ Nhiên có chút sợ sệt, mình đã làm chuyện gì không nên sao?

“A a a a... Lại tới nữa rồi...” Biểu tình trên mặt An Chủ Nhi rất quái dị, không nói ra được là cao hứng hay là sợ sệt, dáng vẻ của những người khác cũng không tốt hơn chút nào.

“Cư nhiên là Thiên âm, cư nhiên là Thiên âm...” Chu Văn đại sư lâu bà lâu bầu, thần sắc kích động, hai tay nắm chặt suýt chút nữa nhảy lên cao. “Nhặt được bảo vật.”

“... Đến cùng làm sao?” Chu Mộ Nhiên nhìn dáng vẻ của mọi người, đầu óc mơ hồ.

Lạc Chủ khẽ thở dài.

Trong nháy mắt đối phương mở miệng, da của hắn tê dại từ đầu đến bàn chân. Cảm giác kia khó có thể nói lên lời, giống như trực tiếp đối thoại ở trong đầu, ngay cả linh hồn cũng run rẩy.

Rõ ràng chỉ là vừa mở miệng nói chuyện, rõ ràng còn chỉ là giọng nói khàn khàn, thế nhưng cái cảm giác toàn thân nổi da gà kia thực sự quá mức quỷ dị, thậm chí làm cho hắn run mình một cái. Vừa nghe xong mấy lời đó, cảm giác quỷ dị kia đã biến thành một loại cảm giác thoải mái cực hạn, giống như là nghiện, làm cho người muốn ngừng mà không được.

Nghe thấy Chu Văn đại sư nói là Thiên âm, Lạc Chủ trong nháy mắt đã hiểu, thế nhưng trên mặt lại không có chút cao hứng nào mà là ngưng trọng.

“Cái gì là Thiên âm?” Chu Mộ Nhiên lúc này đã có thể nói liền mạch, người chung quanh nghe qua vài câu liền cảm thấy có chút bất đồng với trước kia. Đã không là cảm giác khiến người ta tê dại toàn thân kia thế nhưng vẫn hết sức thoải mái, vô cùng muốn nghe nữa.

“Thiên âm chính là những người như con.” Trên mặt Chu Văn đều là thần sắc vui mừng, tận dụng mọi thứ bắt đầu giáo dục đồ đệ bảo bối vừa mới đến tay này. “Con có biết trên đời này có những loại Nhạc sư nào không?”

“Hai loại. Khí nhạc sư và Thanh nhạc sư.” Cái này Chu Mộ Nhiên đã học được khi đi theo An Chủ Nhi học chữ.

“Không sai. Là chia làm hai loại, thế nhưng Khí nhạc sư chỉ có những người có thiên phú về âm nhạc nhưng lại không có thiên phú về giọng nói mới chọn, là lựa chọn thấp hơn.” Chu Văn đại sư cười nói, “Mà những người có thiên phú về thanh âm chia làm 5 loại. Loại mạnh nhất chính là Thiên âm.”

“Nếu như ta nhớ không lầm, Thiên âm trước kia, chính là người sáng lập Nhạc sư.” Lạc Chủ chen vào một câu.

“Không sai. Chân Âm Thiên sư là người mạnh nhất trên Đại lục, cũng chính vì thế mà mảnh đại lục này mới được gọi là Chân Âm đại lục. Không có Chân Âm Thiên sư, thế gian bây giờ sợ đã trở thành một mảnh chết chóc.” Chu Căn đại sư nói đến Chân Âm Thiên sư, trên mặt tất cả đều là kính cẩn nghiêm túc, thần thái cung kính không có một chút nào giả bộ. “Chân Âm Thiên sư là thiên tài số một trong vòng mấy trăm năm qua.”

“Sau đó không có Thiên âm xuất hiện nữa sao?”

“Từ khi xuất hiện nghề nghiệp Nhạc sư này, mấy trăm năm qua đã xuất hiện vô số kỳ tài tuyệt diệu, thế nhưng chưa từng có Thiên âm. Trong khoảng thời gian này người mạnh nhất cũng chỉ là Đạo ân đại sư, một vị cường giả Địa âm, khi hắn sinh ra thì có dấu hiệu Bách điều triều phượng. Hắn thậm chí có thể làm được tình cảnh không cần ca xướng cũng có thể giết địch.”

“Thiên triệu? Vậy con...”

“Không, con sẽ không có.” Chu Văn đại sư lắc đầu một cái.”Thiên phú của Nhạc sư chia làm năm cấp. Thiên âm, Địa âm, Tuyệt âm, Dung âm và Hợp âm. Thế nhưng chỉ có Địa âm cùng Tuyệt âm sẽ xuất hiện thiên triệu. Cấp đầu tiên và hai cấp thấp nhất sẽ không có dấu hiệu.”

“Đây là tại sao? Tại sao thiên phú mạnh nhất lại không có bất kỳ dị tượng gì?”

Cái này không chỉ Chu Mộ Nhiên không hiểu, An Chủ Nhi Lạc Chủ cũng không hiểu, chỉ có các đệ tử phía sau Chu Văn đại sư sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ đã biết.

65. Chương 63

“Cái này rất đơn giản, ta phân loại kỹ càng các cấp bậc của Nhạc sư cho con rồi con sẽ hiểu duyên cớ trong này.” Chu Văn đại sư bảo mọi người ngồi xuống lần nữa, lại dặn dò người mang lên trà cùng điểm tâm, rồi tinh tế giảng giải cho mọi người.

“Trên thế gian này mặc dù có nhiều người có thể phú thể nhưng có thể xếp ở trên chỉ có năm loại này.

Khí nhạc sư cao nhất chỉ có thể tu luyện tới cấp bảy, mà năng lượng của Thanh nhạc sư cao nhất là cấp chín, đây chính là chênh lệch lớn nhất giữa Khí nhạc sư và Thanh nhạc sư, hơn nữa Khí nhạc sư chỉ có cấp ba trở lên khi diễn tấu đơn độc mới có hiệu quả, mà Thanh nhạc sư chỉ cần vào giai liên sẽ có hiệu quả trị bệnh.

Trong năm loại thiên phú của Thanh nhạc sư, chỉ có duy nhất Thiên âm giả Chân Âm đại sư là cấp chín, cái này cũng là giai tầng cao nhất mà mọi người biết được. Tiếp theo là mấy vị Địa âm đại sư. Trong đó Đạo Âm đại sư vừa mới được nhắc đến chính là người mạnh nhất trong số những Địa âm, có người nói là tu luyện tới cấp tám, cũng có người nói là cấp bảy đỉnh phong, còn những vị Địa âm khác thì là cường giả cấp sáu.

Thiên âm tạm thời không đề cập tới, chúng ta trước tiên nói tới Địa âm. Địa âm sở dĩ trở thành Địa âm, ngoại trừ là vì phối hợp với tên gọi Thiên âm ra thì nó quả thật có thể làm cho núi lở đất nứt. Đạo Âm đại sư vào năm hai mươi lăm tuổi mới giết địch lần thứ nhất. Đối phương là mười lăm vạn đại quân biên dị muốn tàn sát trăm vạn bách tính bình thường bị vô tội, tràng diện đó vô cùng thê thảm. Một thiếu niên mới gần hai mươi lăm tuổi, dùng một khúc mặt đất chỉ ca làm cho mặt đất rung ra mấy đạo vết nứt, mười lăm vạn đại quân biên dị bị tàn sát hết.

Trận chiến đó, tuy rằng tử thương vô số, thế nhưng lại bảo vệ được tính mạng của trăm vạn dân chúng. Sau chuyện kia Đạo âm đại sư tu dưỡng đầy đủ 30 năm, mới chậm rãi khôi phục.”

Chu Mộ Nhiên chau mày, y còn cho rằng ca hát giống như kiếp trước, không nghĩ tới đây là loại ca xướng

làm tổn thương bản thân. 30 năm mới có thể khôi phục, phải bị thương đến mức nào a.

“So với Địa âm tự thương hại, Tuyệt âm mới thật sự là thảm liệt. Nếu như ta nói cho con, địa âm lên tiếng một lần muốn khôi phục 30 năm, mà Tuyệt âm một đời chỉ chiến một lần, con sẽ như thế nào?”

Chu Mộ Nhiên hít vào một hơi.

“Tuyệt âm ra tay tuyệt không hồi hoãn, cơ bản chính là dùng mệnh đánh bạc. Chân âm đại lục có một Gia tộc liền là Tuyệt âm thế gia, bọn họ đời đời kiếp kiếp đều sẽ có một vị Tuyệt âm chết trận, thế nhưng gia tộc này chưa bao giờ lùi bước, thế sống chết thủ vệ Nhân tộc.”

An Chủ Nhi bên cạnh lặng lẽ khóc lên, Lạc Chủ an ủi mà vỗ vỗ bờ vai của nàng.

“An Chủ Nhi tỷ tỷ?”

“Nếu như là ta không đoán sai, hai vị này chính là tử nữ của vị Vương hậu đến từ gia tộc Mộc gia mà Lam đế năm đó cưới về đi.” Chu Văn cũng không có biểu tình bất ngờ gì, “Ta chính là khâm phục Mộc gia mới đáp ứng gia tay. Chuyện năm đó, người có mắt đều thấy được rõ ràng, đáng tiếc, đáng trách. Các vị nhất định sẽ giải oan được cho Mộc gia.”

“Đa tạ Chu Văn đại sư.” Lạc Chủ đứng dậy hành lễ.

Thân phận đã bị gọi ra, không cần thiết phải che giấu nữa.

Chu Văn đại sư tuy chỉ nói gia tộc Tuyệt âm Mộc gia bị oan uổng, thế nhưng không khác gì ủng hộ thế lực của Lam đế.

Mộc gia là thân tử số một của Lam đế, thế sống chết thành tâm cống hiến Hoàng thất. Thế nhưng sau đó Lam đế bỏ mình, Mộc gia bị diệt môn, công trên lưng tên gọi phản nghịch. Giống như là lời nói của Chu Văn đại sư, chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Mộc gia sẽ không phản bội Lam đế, cái chết của Đế hậu Lam đế cũng vô cùng kỳ lạ. Bằng không sẽ không sau khi Đế hậu chết ngay cả đôi tử nữ cũng không thấy bóng dáng.

“Tuyệt âm không chỉ một đời chỉ một trận chiến, mà còn có thể khắc chế các giai trừ Thiên âm với Địa âm, hai loại thiên phú này quá cao, tất nhiên có dị tượng.” Thấy tâm tình của An Chủ Nhi ổn định hơn một ít, Chu Văn đại sư tiếp tục mở miệng.”Mà Dung âm có thể bao dung bất kỳ một loại trình diễn nhạc nào, hợp âm có thể phối hợp bất luận một loại trình diễn nhạc nào, hai loại này thiên phú cũng không tồi thế nhưng lại yêu cầu trình diễn nhạc phụ trợ, so với ba loại trước, tự nhiên là không có cách nào so sánh được.”

“Cái cuối cùng muốn nói đến, cũng là cái mạnh nhất, Thiên âm. Chỉ có một câu nói, miêng ngâm hiến chương, một lời quyết nhân sinh tử.”

Người ở chỗ này hít vào một ngụm khí lạnh.

Hàm nghĩa trong lời này quá khùng bố

Một lời quyết nhân sinh tử. Trong thiên địa còn cái nào có thể chống lại sức mạnh này?

“Lão sư, Thiên âm cũng không phải có thể tùy tiện nói ra chứ?”

“Không sai.” Chu Văn đại sư cho Chu Mộ Nhiên một ánh mắt tán dương.

Tuổi của đứa nhỏ này nhỏ lại chịu qua khổ, trái lại mài giũa tâm trí, cũng không có bởi vì một câu nói của hắn mà lộ ra nét mặt vui mừng, trái lại bình tĩnh tự nhiên, là tài năng có thể đào tạo được.

Kỳ thực Chu Mộ Nhiên cũng không quá trấn định, y chỉ là thói quen mỗi một thể giới nguyên thân sẽ mang đến cho y một loại thiên phú. Ngoại trừ mấy cái tương đối hơi lừa người ra thì đại đa số đều là thiên phú tuyệt đỉnh.

Nhưng y biết, thiên phú cao đến thế nào đi chăng nữa thì cũng phải dựa vào nỗ lực sau này. Mặc kệ là họa kỹ, thù kỹ của Tác Vi Lan hay là thiên phú về máy móc của Tống Hi Nhan, thậm chí là tiểu tiêu sư Trang Minh không có gì đặc biệt kia, cũng có thiên phú luyện võ mà người ngoài khó có thể có được, bị An Mặc Trì khuếch đại lại khuếch đại.

“Vậy thì rốt cục như thế nào mới có thể sử dụng Thiên âm?” Chu Mộ Nhiên không quan tâm sẽ có hậu quả phản thế như thế nào, chỉ quan tâm đến chuyện sử dụng như thế nào.

Nếu như y không lý giải sai, dựa theo tình huống của thể giới này, chỉ cần giúp nguyên thân báo thù, liền có thể thoát ly thể giới này. Y muốn nhanh chóng trở về xem tình huống như thế nào, tại sao y không đi qua kẻ hở Minh giới, cũng không thấy Đậu Xanh ở bên người.

“Phương thức sử dụng không khó, thế nhưng ngoại trừ Thiên âm giả ra thì có lẽ không ai có thể làm được.” Chu Văn đại sư mỉm cười. Trước kia hắn cũng cảm thấy cái điều kiện này không thể tưởng tượng được, thế nhưng từ sau khi nghe thấy đệ tử mới đến tay này mở miệng thì hắn đột nhiên cảm thấy được cái điều kiện này kỳ thực không phải là vấn đề khó, quả thực giống như là được làm riêng cho Thiên âm giả.

“Tiền đề chính là muốn cho đối tượng mà con công kích nghe được âm thanh của con. Thiên âm không giống những thanh âm khác, có thể trực tiếp dẫn động dị tượng, cho dù là thiên phú cường hãn nhất thế nhưng âm thanh lại vẫn lớn bằng âm thanh bình thường. Con nhất định phải ở địa phương tuyệt đối yên tĩnh mới có thể triển lộ tài hoa.” Chu Văn đại sư thấy mấy người trước mặt khẽ cau mày, không nhịn được cười ha ha, “Lo lắng cái gì, lẽ nào các con không phát hiện, đệ tử ta vừa nói chuyện, tất cả mọi người không nhận được yên lặng nghe sao?”

“Ồ, xác thực như vậy.” Mọi người nhớ lại rồi đồn dập gật đầu. Chu Mộ Nhiên tự cân nhắc một hồi cũng

xác nhận như vậy, mỗi khi y mở miệng thì mọi người sẽ dừng lại nghe y nói.

“Chu Văn đại sư, ngài mới vừa nói, Thiên âm ra đời sẽ không có dị tượng, đến cùng là tại sao?” Triệu Vô nhin nửa ngày, rốt cục vẫn là không nhin được mở miệng hỏi dò.

Trong số những người ở đây thì thân phận của hắn thấp nhất, chỉ là vấn đề này làm cho hắn hiếu kỳ vô đầu dứt tai, cũng không để ý tới.

“Đơn giản lắm.” Chu Văn đại sư chậm rãi uống một hớp trà.”Nhạc Ca, con biết không?”

“Là bảo vệ, bảo vệ Thiên âm, có đúng hay không?”

“Không sai.” Chu Văn ý cười dịu dàng, không nghĩ tới đệ tử của mình không chỉ có thiên phú mạnh mà còn thập phần thông tuệ. “Người mang thiên phú vô cùng mạnh như Thiên âm, nếu nói không có người đỡ kìm là không có khả năng. Giống Tuyệt âm, là sinh ra ở Mộc gia mới có thể lớn lên. Mà Địa âm, nhất định phải là ba đời trước đều là Nhạc sư, hơn nữa phụ mẫu phải đều là Nhạc sư cấp bảy thì mới có thể sinh ra.

Hài tử như vậy được bảo vệ tầng tầng bình thường sẽ không xảy ra chuyện gì. Thế nhưng, cũng không phải là không có Địa âm bị chết trẻ. Lão sư của ta đã từng nói, trong lịch sử đã từng có ghi chép, có ít nhất năm người có thiên phú Địa âm bị chết trẻ. Cái này mới chỉ là mọi người biết thôi, trên đời này nhất định vẫn còn nữa.”

“Thiên âm không bị hại sao?”

“Trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối. Mọi người đều cho rằng, sẽ không lại xuất hiện một Chân Âm Thiên sư thứ hai. Nhưng hôm nay, có con.” Chu Văn nhìn Chu Mộ Nhiên, “Hài tử, mỗi một người dù có thiên phú mạnh đến thế nào đi chăng nữa thì cũng cần nỗ lực sau này thì mới có thể đứng ở trên thiên địa rộng lớn. Ta hi vọng con, trở thành Chân Âm Thiên sư thứ hai.”

“Vâng, Lão sư, đệ tử biết rồi.”

“Nếu phong ấn đã giải, mục đích của các vị cũng đạt đến. Nhạc Ca ở lại chỗ này cùng ta học tập, các vị có thể ly khai.” Sự tình giải quyết xong, Chu Văn đại sư không chút khách khí bắt đầu trục khách.

“Này, Lão sư, con phải ở lại sao?”

“Chuyên tâm học tập mới có thể có thiên địa càng rộng lớn. Đừng làm cho thiên phú hạn chế con.”

“Chu Văn đại sư nói rất đúng, Nhạc Ca, em muốn báo thù, muốn giúp ta, thì cần nỗ lực học tập, ta sẽ viết thư đưa cho em.” Lạc Chủ đứng dậy, “Đại sư, ta còn có mấy câu muốn nói riêng với ngài.”

“Anh, em không nỡ bỏ lại Nhạc Ca.” An Chủ Nhi có chút thương cảm, tuy rằng mới ở chung có mấy tháng thể nhưng quan hệ của hai người đã vô cùng thân thiết.

“An Chủ Nhi tỷ tỷ, Lạc Chủ ca ca, em sẽ mau chóng học thành. Sẽ không để cho hai người chờ lâu.”

“Nhất định chờ em.”

Đưa nhóm người này đi, mặt Chu Văn trở nên thả lỏng. Từ sau khi hắn biết đệ tử của mình là Thiên âm, kỳ thực trong lòng vẫn luôn luôn căng thẳng.

Một Thiên âm, chỉ cần nói ra ngoài thì sẽ có rất nhiều người chờ thu hắn làm đồ đệ, đánh chết đều không tới phiên hắn.

“Kể từ hôm nay, Nhạc Ca chính là đệ tử cuối cùng của ta, những người làm sư huynh sư tử như các con phải quan tâm chăm sóc hắn.”

Chúng đệ tử nào dám không nghe, trước kia thiên phú của bọn họ có mạnh như thế nào thì cũng không thể mạnh hơn vị tiểu sư đệ này. Đây chính là thiên phú mạnh nhất trong truyền thuyết. Hơn nữa, có một sư đệ như vậy, tiền đồ của bọn họ cũng không thể đo lường, đương nhiên sẽ không đi bắt nạt hắn, trái lại đều tự thâm nhủ, nhất định phải lấy được hảo cảm của sư đệ.

Chu Mộ Nhiên bắt đầu con đường học tập điên cuồng.

Loại phương pháp học tập điên cuồng này trước kia y đã dùng qua. Chỉ là thứ học bây giờ không giống thôi.

Bởi vì là Thanh nhạc sư, mỗi ngày Chu Văn đại sư đều chuyên môn rút ra thời gian giáo dục y phát ra tiếng.

Mặc dù là Thiên âm, thể nhưng một Thiên âm không thể khống chế được cũng chỉ làm cho người khác cảm thấy thanh âm êm tai, nghiện mà thôi. Không hề có uy lực quá lớn.

Mà phương thức huấn luyện mà Chu Văn đại sư dành cho y chính là làm cho thanh âm có độ công kích.

Mỗi sáng Chu Mộ Nhiên đều đến chỗ lão sư học thanh nhạc, buổi chiều học tập nhạc lý, thậm chí còn lựa chọn mấy thứ nhạc khí.

Lúc đầu Chu Văn không đồng ý với phương pháp học tập không chuyên chú này, thể nhưng sau khi Chu Mộ Nhiên giải thích thì đối phương cũng bình tĩnh.

Thiên âm là sự tồn tại quá khủng bố, nếu như có thể che giấu, làm người khác tưởng là Dung âm hoặc Hợp âm thì tỉ lệ nguy hiểm có thể rơi đến mức thấp nhất. Huống chi trải qua mấy ngày học tập, Chu Văn phát hiện thiên phú của đệ tử này thực sự quá tuyệt vời.

Không riêng gì Thiên âm, ngay cả thiên phú hấp thu tri thức về phương diện âm nhạc cũng là cao nhất. Chỉ cần hắn nói qua, đối phương nhất định có thể nhớ kỹ, tuyệt đối sẽ không để cho hắn phải nói lần thứ hai. Điều này làm cho Chu Văn thầm mừng đám đệ tử phía sau, chúng đệ tử cũng xấu hổ, tiểu hài tử như thế, học mấy ngày cư nhiên còn hơn bọn họ. Trong lúc nhất thời tất cả mọi người dồn dập nỗ lực, hiệu quả học tập tốt đến kì lạ.

Phối hợp buổi tối tu luyện nội công, thân thể Chu Mộ Nhiên càng ngày càng tốt. Không có phong ấn, y ăn ngon ngủ tốt, mấy tháng dưỡng đến toàn thân thủy nộn, ngay cả người đã nhìn đủ mỹ nhân như Chu Văn cũng thường thường chìm đắm trong sắc đẹp của đệ tử mình.

Hơn nữa Chu Mộ Nhiên có một loại cảm giác mãnh liệt, loại tu vi âm nhạc này phi thường giống với linh hồn lực, có lúc Chu Mộ Nhiên cảm thấy được, đó chính là linh hồn lực.

66. Chương 64

Thiên phú âm nhạc càng cao thì dung mạo sẽ càng đẹp, đây là điều đã được thế gian công nhận. Cho nên dù Chu Văn đã từng gặp qua rất nhiều mỹ nhân là Nhạc sư nhưng lại không có người nào có thể so với tiểu đệ tử của mình.

Chu Văn đại sư tự nhận chính là một mỹ nam tử khó thấy, chúng đệ tử phía sau cũng có dung mạo rất tốt, đều ở trình độ bên trên. Thế nhưng từ khi Chu Mộ Nhiên đến đã kéo cao đường ranh giới của sắc đẹp lên.

Nhìn Chu Mộ Nhiên ở Đình viện diễn tấu sáo, mọi người không tự chủ nằm ngoài bên cửa sổ nhìn.

“Nhìn cái gì vậy, đều đi luyện tập cho ta!” Chu Văn đại sư phát hiện phía sau thân xuất hiện một đám đầu, không nhìn được banh mặt. “Cho dù Nhạc Ca có xinh đẹp thì cũng không được nhìn lên như thế! Không tiền đồ!”

“Lão sư ngài không phải cũng nhìn lên đó sao?” Có đệ tử ở phía sau lầm bầm một câu.

Mặt già của Chu Văn đỏ ửng.

“Các con xem lại đi! Các con xem xem Nhạc Ca, mới mấy tháng, cũng đã là Nhạc sư cấp ba! Các con thì sao! Lão đại, con hiện tại mới cấp bốn, con đều sắp ba mươi! Xấu hổ hay không? Mặt đâu? Còn có con, Tiểu thất, đến hiện tại vẫn là cấp hai, ta đều thay con đỏ mặt a. Con mà còn không biết chí tiến thủ như vậy thì khi ra ngoài đừng có nói tên ta!”

“Lão sư, con mới mười sáu...” Tiểu thất bị điểm danh về mặt đưa đám, “Rõ ràng nửa năm trước khi con lên cấp hai ngài còn nói con là một hài tử chăm chỉ, cũng rất có thiên phú...”

“Hiện tại không có.” Chu Văn khô cằn mà mở miệng, “Cuối năm nay các con mà không lên được cấp bốn thì ta sẽ trục xuất tất cả ra khỏi sư môn!”

Mọi người một mảnh gào thét, nhanh chóng tranh thủ luyện tập.

Chu Văn đại sư tự thân là một vị đại sư cấp năm đỉnh phong, mà người lúc trước phong ấn Nhạc Ca đại khái là cấp sáu, đây đã là giai tầng phi thường cao. Nếu như không phải đã qua nhiều năm, hơn nữa bản thân Nhạc Ca cũng chống cự lại phong ấn, sợ rằng Chu Văn đại sư vẫn chưa thể thuận lợi mở ra.

Kỳ thực các đệ tử của hắn đã rất có thiên phú. Trưởng đồ đệ hai mươi sáu tuổi đã tiến vào cấp bốn, điều này đã được toàn thể giới xưng là thiên tài. Đệ tử nhỏ nhất tuy rằng mới chỉ cấp hai thế nhưng cũng đã là cấp hai đỉnh phong.

Nếu như là trước đây hắn sẽ yêu mến đến phát điên.

Chính hắn kỳ thực cũng chỉ là cấp năm, có chút tiếng tăm, thế nhưng không phải là người đứng đầu. Nhưng từ một người mới học, đến trở thành một Nhạc sư cấp một chính thức, có người muốn mấy năm, có người muốn mấy tháng.

Cấp một đến cấp hai bình thường yêu cầu bốn năm.

Sau đó là cấp ba, cấp bốn. Từ nhập môn đến cấp bốn, một cấp so với một cấp gian nan, thời gian hai mươi năm là chuyện thường xảy ra, đa số mọi người mười lăm tuổi mới bắt đầu thức tỉnh thiên phú, lại trải qua hai mươi năm tiềm tu học tập, ở ba mươi lăm tuổi mới tiến giai đến cấp bốn.

Cấp bốn chính là một cột mốc. Nếu như thuận lợi lên cấp năm thì tương lai nhất định còn có thể phát triển, giống như Chu Văn đại sư, còn có thể tiếp tục tiến lên.

Thế nhưng nếu như trước 40 tuổi vẫn không thể tiến lên cấp năm thì đời này căn bản không có hy vọng tiến giai.

Theo Chu Văn đại sư, đám đệ tử này của mình đều có hy vọng tiến giai đến cấp năm, trở thành Đại nhạc sư.

Nhưng hôm nay, đệ tử cuối cùng của hắn, từ nhập môn đến cấp ba đỉnh phong cũng chỉ dùng vốn vụn có ba tháng, hắn cũng không biết có nên dùng từ nghịch thiên để hình dung hay không.

Cái này còn là đối phương không dùng hết toàn lực, một bên tu thanh nhạc, một bên tu trình diễn nhạc.

Bây giờ đối mới là Thanh nhạc sư cấp ba đỉnh phong, đồng thời cũng là Khí nhạc sư cấp ba.

Trong lịch sử, đại khái cũng chỉ có vị đại sư kia mới có thể đạt đến tu vi như vậy ở độ tuổi này. Thế nhưng, đối phương mới tu luyện ba tháng.

Nửa năm sau, Chu Mộ Nhiên thuận lợi tiến vào cấp bốn, đồng thời Lạc Chủ An Chủ Nhi thuận lợi hội hợp với thuộc hạ cũ, chính thức chỉ huy lên phía bắc, dùng danh nghĩa đời sau của Lam đế để thảo phạt phản nghịch.

Chuyện năm đó rất nhiều người đều là sáng mắt sáng lòng. Hoàng hậu họ Mộc đang yên đang lành tại sao lại phải thông đồng với nhà mẹ đẻ phản nghịch, vẫn là chết chung với Lam đế.

Đây rõ ràng là có người trước hành thích vua, lại giá họa, vì ngôi vị hoàng đế kia. Rất nhiều lão thần tử ẩn nhẫn không phát cũng không phải là nịnh nọt, mà là chờ đợi cơ hội, một cơ hội danh chính ngôn thuận để vùng lên.

Mà bây giờ, trưởng tử của Tiên đế thảo phạt phản nghịch tặc, báo thù cho phụ mẫu, cơ hội này tới.

Hầu như chỉ trong mấy tháng, thế cuộc của đôi bên đã xoay chuyển rất nhiều. Thế nhưng Lạc Chủ cũng không nghĩ tới, hấn vung cánh tay hô lên, cứ nhiên có nhiều lão thần tử đi theo như vậy.

Tuy rằng người tới nhờ vả càng ngày càng thiếu thế nhưng số lượng cơ bản đã ngang hàng với đối phương, chỉ là về sức mạnh thì hơi bạc nhược một chút.

Lạc Chủ lôi kéo những lão thần này và nhóm tâm phúc cùng thương nghị. Hiện tại chiến cuộc cấp bách, trong tay không có Nhạc sư cường đại mà phe địch trải qua mười sáu năm tích uy đã chào mời được một nhóm Nhạc sư mới, đương nhiên thế lực sau lưng những Nhạc sư này cũng ít nhiều đều liên lụy đến trong đó.

Đây mới là vấn đề mấu chốt nhất.

Những thế lực sau lưng này, những Nhạc sư từng trải mới là đối tượng mà hấn muốn mượn sức nhất. Tổn thương đệ tử của bọn họ, không chỉ không thể lôi kéo mà còn có khả năng làm đắc tội đối phương.

Thế nhưng nhóm người này lại được phái tới đầu tiên, là đối tượng mà bọn họ sắp phải đối mặt.

“Nếu như Mộc gia còn thì thật tốt.” Một lão thần thở dài nói.

Cường giả Địa âm mấy chục năm cũng chưa chắc có một người được sinh ra, Tuyệt âm của Mộc gia lại mỗi đời đều xuất hiện, hầu như là gia tộc mạnh nhất thế gian. Có một gia tộc như vậy trấn thủ thì dạng Nhạc sư nào cũng phải nể mặt mũi.

Mà bây giờ, bên Lam đế đã đánh mất lưỡi dao sắc bén nhất.

“Nói Mộc gia cũng không để làm gì cả, nếu như Mộc gia còn thì bọn đạo chích này cũng không dám quậy phá.” Tên còn lại mở miệng thở dài.

“Những Nhạc sư này thực sự là... Có sữa chính là nương!” Triệu Vô cảm giận không ngớt, “May là chúng ta có Nhạc Ca.”

“Đáng tiếc a, Nhạc Ca còn nhỏ tuổi, hiện tại mới mười sáu, chờ đến khi hắn có thể đối kháng với những Nhạc sư này thì chiến tranh không biết đã đánh thành cái dạng gì.” Một tâm phúc khác dùng khuôn mặt đáng tiếc hoài niệm, “Nhạc Ca lớn lên xinh đẹp như thế, hy vọng có thể sớm nhìn thấy hắn.”

“Nhạc Ca là ai vậy?” Các lão thần bên cạnh không biết hai mặt nhìn nhau, hỏi nhỏ.

“Yên tĩnh.” Lạc Chủ gõ gõ ngón tay xuống bàn. “Không được nói chuyện ngoài lề.”

“Báo cáo. Điện hạ! Có rất nhiều Nhạc sư tới nhờ vả!” Ngoài cửa có thân vệ bẩm báo.

“Ồ?” Tất cả mọi người đều đứng lên. Từ mấy tháng trước cũng đã rất ít có người mới nhờ vả, Nhạc sư trong quân doanh hiện giờ phần lớn đều là do các lão thần mang đến.

“Là Nhạc sư bao nhiêu tuổi?” Một vị lão thần đầy mặt hi vọng mà hỏi dò.

Nói như vậy vì tuổi của Nhạc sư càng lớn thì tu vi càng thâm hậu, Nhạc sư 40 tuổi trở lên cơ bản đều cấp ba, có người thậm chí đã đến cấp bốn. Nếu như có thể có vị cấp năm, thì sẽ phải kính xưng một câu Đại sư, tuy rằng có Đại sư cấp năm đến nhờ vả cơ bản chỉ là mộng tưởng của bọn họ.

Hiện tại tới một nhóm lớn, bọn họ làm sao có thể không hưng phấn.

“Chuyện này... Đều là hơn hai mươi tuổi.” Thân vệ mở miệng cẩn thận từng li từng tí một.

Vẻ vui mừng trên mặt mọi người đều biến mất sạch sành sanh, trở nên bất đắc dĩ.

Nhạc sư hơn hai mươi tuổi, sợ rằng cao nhất mới lên cấp hai a? Có cấp ba đều coi như bọn họ may mắn.

Một đoàn đội lợi hại như vậy liệu có người lợi hại sao.

“Mặc kệ như thế nào thì cũng mời bọn họ vào đi.” Lạc Chủ ngược lại không ghét bỏ, mỗi một người đều là nhân tố vô cùng cần thiết lúc này

“Điện hạ, những người này chỉ sợ là tới nơi này luyện tập, bọn họ...”

“Không sao. Bọn họ luyện tập cũng là đến giúp chúng ta. Cần phải cảm tạ. Chúng ta đi ra ngoài nghênh đón bọn họ.”

“Chỉ là mấy tiểu hài tử, cấp bậc cũng không cao, thân phận của Điện hạ...” Các lão thần muốn mở miệng khuyên bảo vài câu thế nhưng nhìn đến Lạc Chủ đã đi ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là đi theo.

“Đại ca, anh đến thật nhanh, có phải là do biết Nhạc Ca đến không?” An Chủ Nhi một mặt hưng phấn, cánh tay vung rất cao. Mà ở bên cạnh nàng có một thiếu niên đang nhìn về phía bên này cười.

“Nhạc Ca?” Lạc Chủ cảm thấy áp lực trầm trọng mấy ngày nay đã biến mất không hơi. Cũng không thấy trầm ổn thường ngày, nhanh bước đi tới làm cho một đám lão thần ở phía sau suýt chút nữa không đuổi kịp.”Sao em lại tới đây? Cao hơn không thiếu.”

Lạc Chủ ca ca, em mang theo các sư huynh của em đến trợ chiến! Chu Mộ Nhiên giọng sách nhỏ trả lời.

“Cổ họng của em... Nơi này rất nguy hiểm, sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh.” Lạc Chủ nói nửa câu rồi nhanh chóng ngậm lại, chuyện Thiên âm không thể bại lộ.”Em còn nhỏ, ta có thể chờ em.”

Chiến cuộc không thể chờ.

Chu Mộ Nhiên nỗ lực nhún chân vỗ bả vai của Lạc Chủ, giọng nhỏ.

Lạc Chủ ca ca, em đã nói rồi, phải cùng nhau chiến đấu. Không cần bỏ em một mình.

“Đi vào trước rồi nói sau.” Mọi người vào phòng, Lạc Chủ giới thiệu Nhạc Ca cho mọi người.”Đây là đệ đệ của ta, một Nhạc sư.”

“Điện hạ có đệ đệ lúc nào vậy?” Người bên cạnh liếc mắt, cũng có người nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của đối phương, thâm suy đoán.

“Điện hạ, lâm trận không thể nói đùa, đứa nhỏ này... Sợ rằng tuổi còn nhỏ. Không biết đã mười lăm tuổi hay chưa.” Kỳ thực khi Chu Mộ Nhiên dùng võ nói chuyện, những người này đã không ôm hy vọng. Không thể nói chuyện, nhiều nhất liền là Khí nhạc sư, mà tuổi lại còn nhỏ như thế, có thể làm gì

“Tiểu sư đệ của ta đã sắp 17.” Đại sư huynh An Ngô Châu hờ hững mở miệng.

“Vậy cũng không được, tuổi quá nhỏ.” Vị lão thần này lắc đầu, “Cho dù 17, thì cũng chỉ có tu vi cấp một, lâm trận chính là đưa mạng.”

“Đúng vậy, tâm tình yêu nước của những hài tử này là tốt, thế nhưng sợ rằng ra trận không được.”

Mọi người xem tám người mới tới này, đội hình là thật không nhỏ. Cho dù ở nơi nào thì một lúc xuất hiện tám vị Nhạc sư cũng là rất hiếm có.

Nhưng những người này lớn nhất cũng mới chỉ hơn hai mươi tuổi, tu vi có thể cao tới trình độ nào.

“Nếu mọi người không tin thì không bằng như vậy đi.” An Ngô Châu mở miệng lần nữa, “Trận chiến tiếp theo sẽ do chúng ta tới chiến, nếu như thua, chúng ta lập tức thu thập quần áo rồi đi được không? Coi như chúng ta đã làm mất mặt lão sư.”

“Đề nghị của đại sư huynh thật tuyệt” một tiểu mập mạp bên cạnh cao hứng hô, một bộ e sợ thiên hạ không loạn.

Em cũng đồng ý. Chu Mộ Nhiên giơ sổ nhỏ. Lạc Chủ ca ca, cho bọn em một cơ hội, bọn em sẽ chứng minh, bọn em là Nhạc sư hợp lệ.

Mọi người bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng.

Lôi kéo mấy người Chu Mộ Nhiên ly khai, An Chủ Nhi lặng lẽ mở miệng, “Nhạc Ca, mấy người bọn em, rốt cục có tu vi gì a?”

An Chủ Nhi rất thông minh, mặc dù biết từ ngoại hình thì không thể nhìn ra tu vi của một Nhạc sư, thế nhưng từ khí độ của mọi người thì có thể nhìn ra được chút ít.

Mấy người này quá bình tĩnh, giống như tất cả đều nắm trong tay. Hiện nay không giết tới Đế đô, cho nên đối thủ bên ngoài chỉ là Nhạc sư cấp ba, có thể làm cho bọn hắn nắm chắc như vậy, lẽ nào trong số bọn họ có Nhạc sư cấp bốn.

“An Chủ Nhi Điện hạ, ngài không cần đoán, hết thấy đều có thể nhìn thấy trên chiến trường, không phải sao?” Đại sư huynh An Ngô Châu mở miệng nói.

“Vậy, vậy thì cứ thế đi.” mặt An Chủ Nhi đột nhiên đỏ, cúi đầu.

Ồ? Chu Mộ Nhiên tò mò nhìn hai người. Có hi vọng?

67. Chương 65

Rất nhanh hành quân liền gặp phải tầng trở ngại thứ nhất, thủ thành là một tay tướng quân già đời. Hơn nữa bản thân hắn cũng là một vị Nhạc sư

“Tổng đại nhân. Thân phận của ta ông cũng biết, chuyện năm đó cũng không cần nhiều lời. Để chúng ta đi vào, khi giành lại được đế vị thì sẽ luận công ban thưởng. Nếu như cố gắng chống đối thì sau này sẽ không yên được đâu.”

Mấy câu của Lạc Chủ vừa đâm vừa xoa, phân tích lợi hại cho đối phương nghe.

“Đừng nói nhảm, năm đó như thế nào ta mới mặc kệ.” Vị Tổng đại nhân này cười lạnh một tiếng, “Một đứa nhóc như mày, mao vừa mới dài liền đã lại đây, đoạt lại Đế vị há không là chuyện cười. Chẳng lẽ tao phải vì mày mà vứt bỏ tiền đồ tốt đẹp?”

“Một Nhạc sư cấp ba, một tên tướng quèn thủ một cái thành xa xôi hẻo lánh. Ông có tiền đồ gì?” Nhị sư huynh Lãnh Mạc của Chu Mộ Nhiên cười một tiếng, ngồi ở trên chiến xa mở miệng. Các sư huynh đệ bên cạnh hắn đều dồn dập gật đầu biểu thị đồng ý

“Mày! Một tên nhóc con, tao không tính toán với mày.”

“Đáng tiếc, ta lại nghĩ tính toán cùng ông.” Lãnh Mạc đứng lên, “Đáng lý người xuất thủ trước nên là Đại sư huynh, nhưng mà, loại tu vi này của ông không đáng Đại sư huynh ta ra tay, để ta đối chiến với ông.”

“Quả thực ngông cuồng, vậy thì đến thử xem.”

Chu Văn đại sư, dùng lời lẽ thông tục mà nói, thì chính là vô cùng tự luyện. Hắn cảm thấy bản thân tốt như vậy, anh tuấn như thế, tìm đệ tử cũng không thể kém bản thân, cho nên bảy vị sư huynh tỉ của Chu Mộ Nhiên đều là những người có mỹ mạo thiên phú tốt nhất.

Vị Nhị sư huynh này mặc dù không có thiên phú của năm cấp độ đều thể nhưng cũng vô cùng lợi hại. Dù sao có thể ở độ tuổi hơn hai mươi tuổi tu luyện đến cấp ba đỉnh phong đã là phi thường khó có được.

“Tao lựa chọn phối nhạc, mày cũng có thể chọn.” Tổng đại nhân chọn một người đứng ở phía sau lại đây, trong tay cầm một cây lục huyền cầm.

Đây là điều mà Chu Mộ Nhiên cảm thấy thú vị nhất trên thế giới này.

Dựa theo phân loại của Địa cầu cổ, nơi đây chẳng những có nhạc khí của phương Tây, ví dụ như đàn ghita, đàn violon các loại, cũng có nhạc khí của phương Đông, ví dụ như sáo mà Chu Mộ Nhiên luyện qua, còn có đàn cổ, đàn tranh, tỳ bà, thậm chí ngay cả loại nhạc khí của dân tộc thiểu số như lục huyền cầm này cũng có người luyện.

Cái này không thể nghi ngờ là một thế giới âm nhạc rất phát triển

“Ngũ sư muội, làm phiền.” Lãnh Mạc cười cười với nữ tử bên cạnh, đối phương cũng nở một nụ cười, cầm lấy một cây tỳ bà.

Trong tám người đệ tử của Chu Văn đại sư thì chỉ có hai người là nữ tử, hơn nữa trong thế giới này, số lượng của nữ Nhạc sư mới chỉ chưa đến một phần năm nam Nhạc sư, tính trên dân số, sợ rằng một ngàn người cũng chưa chắc có một, là điều mà xưa nay rất ít nhìn đến.

Lúc này nhìn thấy nữ tử này dung mạo nhu mỹ, dùng nhạc khí lại là tỳ bà có độ khó vô cùng cao, đầu tiên đều cho điểm rất cao.

Lục huyền cầm cấp tốc vang lên, Tổng đại nhân cũng theo tiếng đàn này bắt đầu hát vang.

Lãnh Mạc cùng lão ngũ Nguyệt Linh đều không ra tay, lắng lắng mà nghe. Mấy người phía sau ngoại trừ mấy sư huynh đệ ra thì đều căng thẳng.

Phải biết đấu âm thanh, cũng không phải là không có nguy hiểm, mà là thập phần nguy hiểm, vừa hơi mất tập trung một phát nhẹ thì thương thân, nặng thì một thân tu vi đều phải phế bỏ. Huống hồ đối phương ở trên tường thành cao cao, bọn họ lại ở dưới mặt đất, vốn đã chịu thiệt thòi.

Bỗng nhiên Lãnh Mạc động tay một cái, ngón tay của Nguyệt Linh cũng bắt đầu gảy dây đàn. Tiếng đàn trong trẻo dễ nghe không nhanh không chậm nhập vào trong tiếng ca của đối phương.

Lãnh Mạc nở nụ cười, bắt đầu theo tiếng tỳ bà mà hát lên một bài ca.

Khúc ca này rất rõ ràng, nghe vào trong tai lại phi thường chậm. Tỳ bà cũng đàn vô cùng nhanh, nhưng nghe vào tai lại vô cùng chậm.

Đột nhiên một vị Nhạc sư bên cạnh một lão thần nói nhỏ vài câu với chủ nhân nhà mình, trên mặt lão thần này lộ ra vẻ sợ hãi. “Đây, đây là thực lực của cấp ba đỉnh phong!”

“Cái gì?” Mọi người thức tỉnh từ trong tiếng đàn, “Cấp ba đỉnh phong? Là tiểu nhân họ Tống này sao?”

“Không không, là vị trước mắt này....”

“Này, có phải lầm không? Vị này mới bao nhiêu tuổi, làm sao có khả năng là cấp ba đỉnh phong? Cho dù là những vị đại sư thành danh đã lâu thì cũng sợ rằng không có bao nhiêu người có thể trở thành cấp ba đỉnh phong khi mới hơn hai mươi tuổi a.”

“Đúng a, nếu như là thật sự, vị này không phải là có thể trước ba mươi tuổi lên đến cấp bốn? Tuyệt đối có thể lên đến cấp năm ở độ tuổi 40 a. Chẳng lẽ lại có một vị Đại sư cấp năm muốn xuất hiện?”

Nhạc sư cấp năm không thiếu, có đầy đủ trăm vị, thế nhưng so sánh với cả một quần thể Nhạc sư trên thế giới mà nói thì lại cũng không thể coi là nhiều.

“Không đúng!” Trên mặt vị lão thần này lộ ra biểu tình không biết là khóc hay là cười.”Hai người này đều là cấp ba đỉnh phong.”

Mọi người cả kinh, vội vã hỏi dò Nhạc sư dưới trướng từng người, những người này mang theo cười khổ gật đầu. Những người kia đến từ nơi nào vậy, quá cường hãn. Mới từng ấy tuổi mà đã có tu vi loại này, quả thực làm cho bọn họ thành phế vật.

“... Diên rồi diên rồi!” Mọi người nhận được tin tức xác thực, trên mặt đều lộ vẻ không dám tin tưởng.

Dần dần, Tổng đại nhân trên thành đã xuất ra mồ hôi lạnh, Nhạc sư phía sau hắn lại càng sắc mặt tái nhợt không thể tiếp tục.

Trái lại hai người Lãnh Mạc vẫn hờ hững, vững vàng mà kéo dài biểu diễn.

Mấy ngày nay, bảy sư huynh đệ bọn họ không ít lần bị vị sư đệ nhỏ nhất này kích thích.

Nguyên bản thiên phú của bọn họ cũng không tồi, hơn nữa cũng được coi là rất chăm chỉ nỗ lực.

Thế nhưng có một nhân vật nghịch thiên như thế nhất thời đem bọn họ trở thành người bình thường, mỗi một người đều rác rưởi không thể nhìn.

Ngay cả lão sư thường ngày nhìn thấy bọn họ đều tươi cười như một bông hoa đều lộ ra dáng vẻ lười nhìn bọn họ, bọn họ tự nhiên là càng thêm nỗ lực như uống huyết gà.

Điều này cũng làm cho bọn họ ở trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đã nâng cao tu vi trên diện rộng. Mấy tháng này đủ để so được với một năm, thậm chí là mấy năm.

Theo lý thuyết thiên phú của mỗi người, cho dù nỗ lực thì cũng có hạn chế. Nhưng bọn họ không chỉ đột phá ràng buộc của bản thân mà thậm chí Chu Văn đại sư quan sát được thiên phú của bọn họ dần có xu thế tăng lên, trở nên càng thuần túy.

Sao có thể có chuyện đó?

Tất cả mọi người đều không dám tin tưởng.

Cuối cùng mọi người nghĩ đến một chuyện, năm đó bên người Chân Âm Thiên sư cũng tụ tập một ít Nhạc sư, mà những Nhạc sư này cũng xuất hiện tình trạng thiên phú càng ngày càng cao, càng ngày càng tinh thuần.

Chỉ là đó là Thiên âm duy nhất nên không thể lấy cái gì ra so sánh được.

Bây giờ mọi người so sánh loại tình huống này, mới bình tĩnh, có lẽ đây là do thiên phú của Thiên âm.

Phát hiện này làm cho mọi người hết sức kích động. Chu Mộ Nhiên chân trước đột phá cấp bốn muốn đi chiến trường, những sư huynh sư tỷ này không nói hai lời, đóng gói hành lý một đường theo tới.

Ngoại trừ phải bảo vệ tiểu sư đệ, cùng tiểu sư đệ đồng thời dương danh thiên hạ ra thì còn phải tranh thủ chỗ tốt để nâng cao thiên phú.

Khi mọi người ở đây còn chưa phản ứng lại thì âm thanh ở trên thành đột nhiên cất cao gấp gáp, sau đó im bật. Tổng đại nhân một ngụm máu tươi phun ra, ngã đầu ngã chống vó, sống chết không biết.

Chủ tướng thủ thành đều ngã xuống, mặt sau công thành trở nên dễ dàng nhiều, hầu như là nửa bán nửa tặng, cái thành trì này liền triệt để bắt xuống.

Lưu lại một số người thu thập hậu quả, thuận tiện bắt lại Tổng đại nhân cùng đám tâm phúc, mọi người tiếp tục tiến lên.

Trước Vương thành có hết thảy năm tầng phòng vệ, tuy rằng một tầng so một tầng lợi hại, thế nhưng dưới sự hợp lực chiến đấu của mọi người, chỉ trong vòng nửa năm đã hạ bốn tầng trong đó. Trong đó chiến tích của bảy sư huynh tỷ của Chu Mộ Nhiên là nổi bật nhất. Mà Chu Mộ Nhiên thì lại nắm chặt mỗi một khắc thời gian, nỗ lực tu luyện.

Từ trận chiến đầu tiên mọi người đã bị thuyết phục hoàn toàn. Tuổi trẻ, lợi hại, liền đại diện cho tiền đồ vô hạn.

Sau đó, mọi người bị mấy người trẻ tuổi này lần lượt làm cho kinh diễm, kinh diễm đến hầu như chết lặng.

Ở trong lòng mọi người, đây là một đám người cần được cúng bái, ngay cả tiểu mập mập kia cũng đã là Nhạc sư cấp ba, to nhất An Ngô Châu đã đến trung tầng cấp bốn, đây là kinh khủng đến mức nào. Huống hồ, đây còn là một đoàn đội.

Mọi người lặng lẽ đạt thành hiểu ngầm, nâng địa vị của mấy người này lên vô cùng cao, chỉ thấp hơn chủ nhân Lạc Chủ của bọn họ. Thậm chí ngay cả nữ điện hạ như An Chủ Nhi cũng thua kém.

Mấy chiếc xe rộng rãi thoải mái nhất đều nhường cho mấy người, để bọn họ có thể một bên chạy đi, một

bên tu luyện. Khi nhàn hạ, rất nhiều Nhạc sư đều mặt dày lại đây thỉnh giáo.

Thứ như âm nhạc này đều có một nguyên lý chung, tuy rằng từng người tu luyện bất đồng thể nhưng lại đều là âm nhạc, hiệu quả như nhau một lần trăm thông, mọi người đồng thời biện luận, đều cảm thấy được tri thức của bản thân càng thêm được củng cố.

Hơn nửa năm, vô số lần chiến đấu, cuối cùng đi tới thành trì cuối cùng, tâm tình của mọi người đều vô cùng cảm khái.

Xung quanh yên tĩnh, không có tên lính thủ thành, cũng không có chủ tướng thủ thành lộ diện.

“Chúng ta trực tiếp giết tới đi?” Triệu Vô nóng lòng muốn thử.

“Không cần manh động.” Lạc Chủ khẽ cau mày.”Ta có dự cảm xấu.”

“Lão thần cũng vậy.” Một vị lão thần bên cạnh tay vuốt chòm râu, trầm mặt mở miệng.”Chủ tướng trấn thủ nơi này là tên thô nhân Lưu Hỏa, không có khả năng là rùa đen rút đầu trong thành, tình huống này không đúng.”

“Phải cẩn thận. Tuy rằng phía mấy cửa ải trước chúng ta không có thương vong to lớn gì thể nhưng dù sao binh sĩ trong tay chúng ta vẫn là thiếu, Nhạc sư lại càng thêm khan hiếm, hiện tại đều dựa cả vào các Đại sư trẻ tuổi.”

“Trương đại nhân, ngài không cần gọi chúng ta là Đại sư.” An Ngô Châu bất đắc dĩ mở miệng, cấp năm trở lên mới có thể được gọi là Đại sư, bọn họ mấy ngày nay lập công lớn, những lão nhân gia này yêu mến không biết làm gì cho phải, nhìn thấy bọn hắn liền Đại sư ngắn Đại sư dài, làm thế nào cũng không đổi được.”Trận chiến ngày hôm nay tự nhiên là sư huynh đệ chúng ta xuất chiến, thể nhưng có mấy lời muốn nói.”

Người mình gọi thì coi như vui đùa, nếu là bị người ngoài nghe được, không biết sẽ cười bọn họ cuồng vọng vô tri như thế nào đâu.

Mấy ngày nay một bên thực chiến một bên tu luyện, cảm giác tốc độ tăng trưởng tu vi nhanh hơn lúc trước, sư huynh đệ mấy người đều hết sức cao hứng, dồn dập nói lần này thực sự đi ra là đúng.

Vì tiểu sư đệ từ đầu đến cuối đều chưa từng ra tay

Bảy sư huynh đệ bọn họ đều sủng ái tiểu sư đệ đến mức nâng trong lòng bàn tay, mọi người cũng có thể nhìn ra.

Sau khi mấy người kia nhìn thấy bọn họ ra tay, nguyên bản cũng kỳ vọng vào tiểu sư đệ rất lớn. Sau đó

đối phương luôn luôn không ra tay, lại dung mạo kinh người còn có quan hệ thân mật với Lạc Chủ, trong quân dần dần có lời đồn đãi, nói hẳn căn bản còn chưa trở thành Nhạc sư, tới nơi này căn bản không phải tham chiến, mà là hẹn hò.

Mấy sư huynh đệ bọn hắn nghe được tự nhiên không vui, muốn tìm đến người nói những lời này bắt xin lỗi, lại bị tiểu sư đệ ngăn cản.

Ngày hôm nay trước đại chiến, An Ngô Châu cảm giác mình nên nói hai câu. Sư huynh đệ bọn họ đến nơi này đều là vì tiểu sư đệ, không có đạo lý gì mà tiểu sư đệ lại phải chịu những lời đồn đãi không đầu.

Nghe được An Ngô Châu nói chuyện, những sư huynh đệ khác cũng dồn dập đứng dậy. Lão sư bọn họ ngoại trừ dạy bọn họ âm nhạc thì còn dạy bọn họ một điều nữa. Chính là bao che khuyết điểm.

Bản thân các sư huynh đệ đánh nháo như thế nào thì cũng không sao cả, nhưng khi đối mặt với người ngoài đều cực kỳ bao che khuyết điểm, hoàn toàn không chấp nhận người khác nói xấu sư huynh đệ của mình.

Nhìn đến sắc mặt của những người này nghiêm túc, ngay cả Lạc Chủ cũng không nhìn sang, những người khác cũng yên tĩnh xuống.

“Chư vị có chuyện cứ việc nói.”

68. Chương 66

“Tôi muốn thỉnh Lạc Chủ diện hạ làm cho những lời đồn đãi về tiểu đệ của chúng tôi trong quân đội biến mất. ” An Ngô Châu tiến lên một bước nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Lạc Chủ khẽ nhíu mày.”Ý của cậu là gì?”

Mà lúc này trung tâm của những lời đồn kia lại đang ngồi trên xe chuyên dụng của mình ngẩn người.

Mở cuộc họp y sẽ không đi mà chiến trường thì lại càng không thể đi.

Trước khi y rời đi, lão sư đã đặc biệt dặn dò, nhiều tu luyện, nếu như không cần thiết thì không được tham chiến. Tu vi của y bây giờ quá cao, vô cùng không phù hợp với tuổi tác. Nếu như không thể tiêu diệt địch chỉ trong một đòn thì sẽ để lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Thiên âm, không thể tiết lộ dễ dàng. Lúc gần đi cổ họng của y lại bị phong ấn, trừ phi đến thời điểm then chốt còn không thì không được cởi bỏ phong ấn.

Chuyện làm cho Chu Mộ Nhiên phát sầu không phải là chuyện này mà là một chuyện khác.

Khi đến thế giới này, y không đi qua kẻ hở Minh giới, y cũng không biết đã xảy ra biến cố gì, y chỉ lo lắng chuyện lão công nhà mình có ở trong thế giới này không.

Mấu chốt là Đậu Xanh cũng không biết đi nơi nào, rốt cục là đã bị tách ra từ bên ngoài thế giới này hay là đến thế giới này rồi mới bị tách ra.

Điều làm cho Chu Mộ Nhiên phiền muộn chính là y cảm giác được Lạc Chủ hẳn là ái nhân mà y muốn tìm.

Thế nhưng, y đã thăm dò qua vài lần mà đối phương lại không có một chút đáp lại nào.

Điều này không đúng.

Rõ ràng đời trước đối phương có một chút ký ức, có thể cảm giác được y, vậy thì tại sao đến thế giới này lại quên.

Bây giờ Chu Mộ Nhiên chỉ có thể thuyết phục mình, người kia không phải, người kia không phải, là y nhận lầm người.

Chu Mộ Nhiên trần trọc trở mình khó có thể đi vào giấc ngủ, chỉ có thể một lần nữa bò lên tu luyện.

“Nhạc Ca đại nhân, Lạc Chủ điện hạ mời ngài đi qua một chuyến.” Ngoài xe có người hầu mở miệng.

Ánh mắt Chu Mộ Nhiên sáng lên, vội vã chỉnh sửa dung nhan của mình rồi xuống xe, viết trên sổ, Lạc Chủ ở nơi nào?

“Ở chủ xe.”

Chủ xe là xe chuyên dụng của Lạc Chủ, chiếc xe này rộng rãi phi thường, cũng vô cùng kiên cố, bình thường các cuộc họp thường được diễn ra ở nơi này, có thể chứa đồng thời hai ba chục người

Bởi vì tới gần cửa thành cho nên tất cả các xe đều dừng lại, Chu Mộ Nhiên vội vã đuổi tới.

Chu Mộ Nhiên tiến vào xe mới nhìn thấy trong này có hơn hai mươi người đang họp. Thế nhưng y vẫn luôn không tham gia hội nghị, cũng không biết lần này gọi y tới làm gì

“Ta thay mặt mọi người ở đây xin lỗi em.” Lạc Chủ đứng dậy thi lễ một cái.”Sau này sẽ không có đồn đãi nào nữa.”

Các lão thần khác cũng gật đầu. Bọn họ không nghĩ tới nhóm Nhạc sư thủ hạ của bọn hắn lại miệng tiện như thế, cứ nhiên nghĩ ra chuyện vu oan một hài tử như vậy.

“Người là của tôi, yên tâm, ngày hôm nay tôi sẽ đuổi hắn đi.” Trên mặt một lão thần trong đó lộ ra sắc mặt tàn nhẫn.

Nhạc sư đương nhiên đáng giá tôn kính, bởi vì họ trả một cái giá tương ứng, nếu so sánh Nhạc sư dưới tay hắn với đám người An Ngô Châu, bên nào nặng bên nào nhẹ nhìn qua là hiểu ngay.

Sau khi Chu Mộ Nhiên đi vào, Thất sư huynh tiểu mập mạp liền lôi kéo ống tay áo của y kể lại một phen

Kỳ thực Chu Mộ Nhiên thật sự không quá để ý.

Tuy rằng y không biết nguyện vọng của nguyên chủ ở thế giới này nhưng nghĩ đến loại đãi ngộ mà đối phương phải chịu từ nhỏ liền có thể nghĩ được đơn giản đối phương chỉ là muốn tìm được chân tướng và báo thù mà thôi.

Đối với loại chuyện nhỏ này, y thực sự là không có tinh lực lo lắng, mỗi ngày ngoại trừ muốn tu luyện, còn muốn nỗ lực dùng linh hồn lực tìm ra vị trí của Đậu Xanh đã khiến y đủ mệt rồi

Chuyện này giao cho đại sư huynh của em làm chủ là được. Chu Mộ Nhiên hứng thú bưng bưng đi tới, không nghĩ tới là nói chuyện này, nhiều ít có chút nhụt chí.

“Em, đợi đã.” Lạc Chủ bỗng nhiên mở miệng.

Chuyện gì vậy? Chu Mộ Nhiên nhìn sang, cái túi da này kinh diễm mọi người thế nhưng y lại không nhìn được kinh diễm trong mắt Lạc Chủ.

“Em đi theo ta.” Lạc Chủ bảo mọi người rời đi, chỉ lưu lại một mình Chu Mộ Nhiên, dẫn y đến chỗ sau cùng.

Một đôi mắt của Chu Mộ Nhiên bắt đầu chớp chớp, trong lòng bắt đầu nhảy.

“Chuyện hôm nay là do ta mà ra, ta vốn chuẩn bị lễ vật xuất sư cho em, lại không nghĩ hôm nay lại thành lễ vật xin lỗi.” Lạc Chủ có chút áy náy, “Em xem có thích không?”

Chu Mộ Nhiên tiếp nhận cái hộp hẹp dài kia, bên trong là một cây sáo. Xanh tươi trong sáng, mới nhìn

còn tưởng rằng là một cây sáo ngọc, cầm vào tay mới nhận ra đó là một cây sáo trúc.

Rốt cục Chu Mộ Nhiên vẫn chưa học sâu, trong mấy tháng học với lão sư này vốn là liều mạng học tập tri thức liên quan đến nhạc lý và tu luyện, đối với những thứ như chất liệu này còn rất không đủ, trong lúc nhất thời khó có thể phán đoán.

“Ta nghe nói em dùng sáo, nên nghĩ là thích hợp.”

Chuyện Chu Mộ Nhiên là Thiên âm chỉ có chục người trong quân đội biết, trong này còn bao gồm bảy vị sư huynh tử của Chu Mộ Nhiên, cộng thêm Lạc Chủ, An Chủ Nhi cùng Triệu Vô.

Điều này có thể bảo đảm sự an toàn của Chu Mộ Nhiên lên đến mức cao nhất, Lạc Chủ kể từ khi biết Chu Mộ Nhiên chọn sáo để che giấu thì vẫn luôn tìm kiếm, bây giờ lễ vật đã được tặng, trong lòng của hắn thoải mái hơn rất nhiều.

“Ý của ta cũng giống như Chu Văn đại sư, nếu như không đến cuối cùng thì không cần ra tay. Cho dù đến cuối cùng, nếu như không cần thiết thì cũng không cần ra tay.”

Một khi ra tay, chuyện này liền không thể che giấu nổi, hắn còn quá nhỏ yếu.

Chu Mộ Nhiên gật đầu.

“Được rồi, đi thôi!”

Chu Mộ Nhiên trù trù một chút, không biết nói ra khỏi miệng kiểu gì.

Lạc Chủ nhìn Chu Mộ Nhiên do do dự dự mà ly khai, trên khuôn mặt không hề cảm xúc bỗng nhiên lộ ra một tia phiền muộn, nhàn nhạt thở dài.

Ta muốn nói với em...

Sau mấy ngày, trên thành bỗng nhiên xuất hiện mấy người, bắt đầu thuyết phục bọn họ đầu hàng.

Thế giới này vốn lấy vũ lực để giải quyết mọi vấn đề, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ. Thế nhưng đối phương lại định ra quy của ba trận hai thắng.

“Được, đã như vậy thì chúng ta phải ba tổ thi đấu, nếu như là các người thua thì phải ngoan ngoãn mở cửa thành. Bằng không chúng ta sẽ mạnh mẽ công thành.”

“Được a, mỗi người chúng ta phải ra ba tổ, từng người mỗi bên đề ra yêu cầu.”

“Điện hạ, có lẽ đối phương có gian trá.” Lão thần bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Quả thực có khả năng.” Về mặt Lạc Chủ vẫn không đổi, “Tùy cơ ứng biến.”

Rất nhanh tổ đầu tiên của đối phương đã đi ra, là hai tên nam tử.

“Nghịch tặc, bọn mày đã có ứng cử viên chưa?”

“Ha ha.” Tên béo tiểu thất cười nhạt, “Gia gia lĩnh giáo mày.”

“Nhóc con, mày đừng có to mồm quá, cẩn thận cắn phải đầu lưỡi.” Hai người đối phương ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.

“Lão thất!” An Ngô Châu vội vã đưa tay đi cản. Tuổi của tiểu thất ở trong số các huynh đệ quá nhỏ, chỉ lớn hơn một tháng so với Chu Mộ Nhiên, tu vi tự nhiên cũng là người yếu nhất.

“Đây đã là cửa ải cuối cùng, có lẽ cũng là cơ hội cuối cùng để đệ ra tay.” Tiểu thất cười hì hì, “Để đệ đi đi.”

“Được rồi, vậy đệ cẩn thận.” Xưa nay tiểu mập mạp vẫn luôn là đối tượng đau súng của An Ngô Châu, nhìn đối phương làm nũng, An Ngô Châu chỉ có thể đáp ứng, thế nhưng lại đưa tay kéo Lãnh Mạc.”Lão nhị đệ đi theo.”

“Được ”

“Quy tắc bên này của bọn tao là không cho dùng nhạc khí phương đông.”

Mặt của tiểu thất trầm xuống, đang muốn mở miệng mắng. Thứ mà hắn cảm theo chính là nhị hồ, chính là nhạc khí phương đông.

“Tiểu thất.” Lãnh Mạc kéo chặt sư đệ, cười lạnh một tiếng, “Vây quy của bên này của chúng ta là không được dùng nhạc cụ có dây!”

“Mày...” Sắc mặt hai người đối phương cũng trở nên khó coi. Nhìn bọn họ một thân quần áo nhẹ ra trận, không có khả năng mang theo nhạc cụ quá to, đàn dương cầm cái gì càng là không chuyển được lên lầu.
“Đã như vậy, bắt đầu.”

Bắt đầu giao đấu, mấy sư huynh đệ liền nhất thời rõ ràng.

Mấy cửa ải phía trước tại sao lại dễ qua như vậy, thậm chí ngay cả một Nhạc sư cấp bốn cũng không gặp phải. Cũng không phải là thực lực của đối phương kém, kỳ thực mọi người đều biết, thực lực của đối phương còn mạnh hơn họ, mà không chỉ một chút.

Bây giờ nhìn đến hai người kia, cái gì đều rõ ràng. Nguyên lai đều tập trung ở nơi này.

Đối phương vừa bắt đầu liền là hai tên Nhạc sư cấp bốn, chiêu thức vô cùng táo bạo này quả thực rất đáng khâm phục.

Hiện nay trên đời chỉ còn sót lại một vị đại sư cấp bảy hiếm hoi, đã không là người mà đế vương soán vị hay là Lạc Chủ có thể tìm đến, nghe nói vị kia vẫn đang tìm kiếm.

Sau đó đại sư cấp sáu thì có hai vị, bọn họ lần này cũng không đi ra, trái lại là phái đệ tử tham chiến.

Bên của đế vương soán vị kia là bốn người, bên của bọn họ vẻn vẹn chỉ có hai người, còn là do hai vị đó là con cháu của hai vị lão thần. Đều là Nhạc sư cấp sáu, thế nhưng bọn họ đã qua tuổi bốn mươi, nếu như không thể đột phá thì có lẽ sẽ không thể tiến thêm một bước nữa.

Nhạc sư cấp năm thì có nhiều hơn chút, nhưng đại đa số đều bị đế vương soán vị lôi kéo đi, đây là khoảng cách lớn nhất giữa hai phe, khoảng cách của Nhạc sư cấp cao.

Trước kia bọn họ vẫn luôn không gặp phải, tâm luôn lo lắng không yên Hiện giờ đối phương vừa mới ra tay đã là hai tên Nhạc sư cấp bốn, mọi người trái lại lại quý dị trở nên chân thật.

Hai người đối diện bởi vì điều kiện của Lãnh Mạc mà bỏ nhạc khí trong tay ra, đơn giản từ bỏ nhạc khí, bây giờ hai người mới phát hiện đó chỉ là một âm mưu, bởi vì hai người đều là Thanh nhạc sư, mà không phải là Khí nhạc sư.

Rất nhiều Nhạc sư đều sẽ lựa chọn một vị Khí nhạc sư để hợp tác, để có thể tăng cường bổ sung lẫn nhau.

Tổ hợp của hai thanh nhạc sư cũng không phải không khó, thế nhưng nếu như bọn họ đều là Nhạc sư cấp bốn thì rất khó.

Giống như cấp cao nhất của Thanh nhạc sư là cấp chín mà trên thực tế hiện tại một vị cao nhất mới đến cấp bảy vậy. Khí nhạc sư trên lý thuyết tuy rằng cao nhất có thể đạt đến cấp bảy, thế nhưng trên thực tế mới đến cấp năm, đó còn là chỉ có một vị Khí nhạc sư lên được cấp đó.

Hiện tại lại xuất hiện tổ hợp Thanh nhạc sư, Lãnh Mạc cùng tiểu thất nhất thời tan tác.

Thế nhưng giống như được Chu Văn dạy bao che khuyết điểm vậy, bọn họ cũng vô cùng ngạo khí không chịu thua.

Nếu như nói chiến trường của Nhạc sư cấp ba còn chưa có gì thì chiến trường của Nhạc sư cấp bốn đã đủ để cho người bình thường sợ hãi.

Nhạc sư cấp bốn có thể ngưng tụ ra âm phù nửa trong suốt để công kích, hai đạo sóng âm bao phủ hai người Lãnh Mạc.

“Chúng ta chịu thua!” Con người của An Ngô Châu mãnh liệt co rút lại, hẳn phát hiện tu vi của hai người này không chỉ dừng lại ở cấp bốn!

Ngay Khi An Ngô Châu xông lên, công kích đã nện xuống.

Lãnh Mạc mới chỉ là cấp ba đỉnh phong, dù cho là cấp ba đỉnh phong cũng vô cùng nhỏ bé so với cấp bốn. Huống hồ Thanh nhạc sư của đối phương cứ nhiên che giấu tu vi, không là cấp bốn mà là cấp năm. Đây là Nhạc sư có cùng cấp bậc với Chu Văn đại sư.

Lãnh Mạc cùng tiểu thất đồng thời cảm giác đến, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng, lần này chết chắc rồi. Đáng thương còn không đột phá đến cấp bốn đã chết!

An Ngô Châu liều hết tu vi nổi giận gầm lên một tiếng, ý đồ đột phá sự công kích của đối phương, ba người hợp lực một đòn đối đầu với đối thủ.

Năng lượng khổng lồ xung kích làm cho ô tô ở phụ cận bị lật tung, bùng cháy giữa không trung

“Coi như bọn mày mạng lớn.” Người trên tường thành hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt của An Ngô Châu tái nhợt che chở sự sợ hãi, Lãnh Mạc miệng phun máu tươi, tiểu thất tái mặt ngất xỉu, bộ dáng lúc nào cũng có thể tắt thở.

“Trận đầu, bọn tao thắng.”

69. Chương 67

Người phía sau lúc này mới phản ứng được, cẩn thận từng li từng tí một đỡ ba người xuống chữa trị, lúc này giống như điện quang hỏa thạch, căn bản không kịp phản ứng.

“Ông là người phương nào?” Đôi mắt của Lạc Chủ hơi hơi nheo lại, “Lẽ nào là người chủ sự của nơi này?”

“Thiếu gia của bọn tao chính là trưởng tử chính tông của Triệu Lăng Âm, thiên tài đệ nhất thiên hạ, bọn

mày đã nghe qua rồi đúng không?” Thiếu niên đứng ở phía trước vẫn ngạo nghễ không mở miệng.

“Triệu Lăng Âm?” Lạc Chủ lặp lại danh tự này.”Chính là nhi tử của tên súc sinh đã cưới nữ tử Mộc gia, cuối cùng lại hại chết con của nàng?”

“Hóa ra là tên tiểu súc sinh này, súc sinh cha của mày không đến sao?” An Chủ Nhi vốn đứng ở phía sau nước mắt rưng rưng chăm sóc An Ngô Châu, nghe nói như thế trừng mắt lên, chỉ vào mặt đối phương bắt đầu mắng chửi.

“Làm càn. Cha tao hiện tại là Tả tướng cao quý của Đế quốc, là người mà bọn mày có thể mắng sao!”

“Tao chỉ hỏi mày, hài tử do di của tao sinh ra ở đâu!” Âm thanh của Lạc Chủ lãnh ngạnh đến cực điểm, hiện ra hận ý vô tận

“Tên tiểu tạp chủng có huyết mạch của Mộc gia kia? Ha ha ha ha.” Triệu Lăng Âm ngửa đầu cười to.”Mày thật sự muốn biết sao? Tao sợ mày sẽ đau lòng đến thổ huyết thôi. Tên tiểu tạp chủng kia, từ lúc vừa ra đời liền bị đánh phong ấn, bị cha ta nhốt ở trong trang viên ở nông thôn, bị khóa trong phòng chứa củi như một con gia súc vậy! Nghe nói nữ nhân kia đặt tên của tiểu tạp chủng đó là Nhạc Ca, đáng tiếc cả đời của hắn đều không thể nói lên được một câu.”

Chu Mộ Nhiên đã đứng đờ tại chỗ, không dám tin tưởng ngẩng đầu nhìn lại, lại nhìn Lạc Chủ cùng An Chủ Nhi.

hai người đối diện cũng không dám tin tưởng mà quay đầu lại

“Nhạc, Nhạc Ca? Em là...”

Mặc dù biết Nhạc Ca từ nhỏ đã bị phong ấn, thế nhưng bọn họ không biết đây chính là tiểu biểu đệ của bọn họ, cũng không biết hắn bị làm nhục như thế.

Nếu như bọn họ biết. Nếu như bọn họ biết...

Nước mắt của An Chủ Nhi rơi xuống, ôm lấy Chu Mộ Nhiên.

“Mày! Đáng chết!”

“Đáng chết? Ha ha ha đáng tiếc mày không giết được tao. Nói cho bọn mày biết, hôm nay chính là giờ chết của bọn mày, mày đừng vội, chờ mày chết rồi tao sẽ làm thịt tên tạp chủng đó để cho nó đi xuống cùng mày.” Triệu Lăng Âm đắc ý cười to, “Huyết mạch của Mộc gia thì làm sao, Tuyệt âm đã sớm tuyệt diệt! Tao mới là người mạnh nhất, dòng máu mạnh nhất, tao là Lăng Âm, tao muốn vượt lên trên bọn họ! Không sợ bọn mày biết, tao bây giờ đã là đệ tử của Tây Bình đại sư! Đệ tử duy nhất! Chờ tao giết chết

bọn mày, tao sẽ mang mấy tên nữ nhân của bọn mày đi hiếu kính sư phụ tao!”

Vành mắt của Lạc Chủ đỏ chót, thấp giọng nở nụ cười.

“Người tìm đến.” Ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Lăng Âm ở trên tường thành, “Ngày hôm nay, mày không chết thì là tao vong. Không chết không thôi!”

“Nói khoác không biết ngượng.”

Hai tay của Chu Mộ Nhiên nắm chặt, tránh thoát ôm ấp của An Chủ Nhi, tiến lên một bước, bị nữ tử phía sau kéo tay.

“Nhạc Ca, tỷ tới.” Người phía sau là tam sư tỷ của Chu Mộ Nhiên, một nữ tử dịu dàng nhu mì, nhạc cụ là một cái chuông vàng.

Sư tỷ!

“Tôi cần tất cả Khí nhạc sư trợ giúp.” Hoa Chỉ nhìn về phía Lạc Chủ.

“Chúng tôi nguyện ý.” Lúc này đã đến thời khắc mấu chốt. Hai phe đối lập, nhắm thẳng vào Hoàng cung, không xông vào được thì sẽ thất bại, hết thấy đều triệt để hủy diệt, bọn họ cũng sẽ không có kết quả tốt.

“Vậy chúng tôi thì sao?” Hai vị này là môn hạ của hai vị đại sư cấp sáu, tu vi đều là cấp bốn đỉnh phong, còn lợi hại hơn An Ngô Châu nhiều. Thế nhưng lúc này bọn họ đều cam nguyện làm nền.

“Trận thứ ba liền giao cho hai vị.” Hoa Chỉ khẽ mỉm cười, “Nhạc Ca, Lạc Chủ điện hạ, An Chủ Nhi điện hạ, hình như tôi vẫn chưa nói thân thế của mình bao giờ.”

Thanh âm của Hoa Chỉ trong veo mà ôn nhu, tuy rằng thanh âm không lớn, thế nhưng lại như đi thẳng vào tai. Ngoại trừ Chu Mộ Nhiên vẫn luôn chưa ra tay ra thì Hoa Chỉ là ra tay ít nhất, chỉ có một lần, còn là khí nhạc phối hợp, mọi người lúc này mới biết, nàng hóa ra là một vị Thanh nhạc sư.

“Cái gì?” Lạc Chủ trực giác không tốt.

“Tôi họ Mộc, Mộc Hoa Chỉ.” Hoa Chỉ chậm rãi nói, “Mười bảy năm trước, nhờ có lão sư cứu tôi ra.”

Mọi người sững sờ, chỉ có An Ngô Châu từ nhỏ đã đi theo lão sư là thần sắc bình tĩnh tựa vào thành xe, những sư huynh đệ khác không hề biết chuyện này.

“Tôi là người họ Mộc cuối cùng, cũng là tuyệt âm cuối cùng trên đời.” Hoa Chỉ vẻ mặt bất biến, “Lão sư muốn bảo lưu huyết mạch cuối cùng của Mộc gia, nhưng tôi vẫn muốn dùng nó để báo thù. Triệu Lăng Âm, mày dám ứng chiến sao?”

“Mày là thứ gì, Mộc gia đã sớm diệt môn, ngày hôm nay tao liền thu phục con cá nhỏ sa lưới là mày đi.” Triệu Lăng Âm cười nhạt, “Chờ giết xong những tên nghịch tặc này tao sẽ đi đòi mạng chó của Chu Văn. Thông đồng nghịch tặc, đây chính là kết quả!”

Nghe nói như vậy thì trên mặt của tất cả mọi người ở đây đều hiện lên vẻ tức giận, Mộc gia nhất môn trung liệt, mà lại phải chịu tai bay vạ gió, bây giờ bị người nói bằng giọng khinh bỉ như vậy

“Triệu gia một bên khúm núm mà lấy lòng Mộc gia, một bên cùng nghịch tặc soán vị, hãm hại vây quét 103 miệng ăn của Mộc gia, ngày hôm nay huyết cừu này to muốn đòi lại trên người mày!”

“Được được, vậy để tao lĩnh giáo xem tuyệt âm lợi hại như thế nào. Tao muốn để cho mày biết, chỉ có tao Triệu Lăng Âm mới là lợi hại nhất, Mộc gia đã sớm là quá khứ. Giống như tên tiểu tạp chủng kia đã sớm biến mất!”

Hai người từng người xuất chiến, sau thân đều là đội ngũ trợ chiến khổng lồ.

“Tuyệt âm vừa ra, khắc chế trăm đạo.” Thanh âm trong veo của Hoa Chỉ rơi vào tai, mà lại hiện ra một cổ quyết tuyệt. Giống như những tổ tiên của nàng, chỉ một lần công kích này, nàng đã mất đi năng lực tái chiến, cả đời đều không thể lại phát sinh âm luật công kích nữa.

“Vậy tao sẽ làm cho mày mở mang tầm mắt xem thế nào mới là thiên tài chân chính.” Triệu Lăng Âm không có một chút khiếp đảm nào

Lạc Chủ cùng Chu Mộ Nhiên liếc mắt nhìn nhau, đều thấy không tốt.

Tuyệt âm khắc chế trăm đạo, đối phương không thể không sợ. Trừ phi...

Chu Mộ Nhiên kéo lại tay của Hoa Chỉ, lắc đầu với đối phương.

“Đệ không cần tham dự, ở lại đến cuối cùng, vì huyết mạch của Mộc gia chúng ta.”

Sau một khắc, âm thanh tự nhiên chậm rãi vang lên, phối hợp với nhóm Khí nhạc sư phía sau, áp chế toàn bộ Nhạc sư của đối phương, chỉ trừ một người.

Âm thanh của Triệu Lăng Âm vang lên không có chút trở ngại nào, ca xướng chính là một thủ hành khúc, mà theo khúc chiến ca này, thổ địa bốn phía bắt đầu chấn động.

“Triệu đại nhân, không cần a, không cần!” Không riêng gì bên của Lạc Chủ chấn động mà bên phía tường thành cũng bị ảnh hưởng vô cùng sâu sắc, hai bên Nhạc sư, quan chức đều hoảng sợ quỳ xuống cầu xin tha thứ.

“Quả nhiên là địa âm.” Âm thanh của Lạc Chủ trầm thấp thống khổ

Vừa mới tìm được một vị biểu đệ một vị biểu muội, đảo mắt liền muốn nhìn thấy một vị Tuyệt âm cuối cùng bị hủy diệt. Bi thương nhất chính là vẫn không thể tiêu diệt được kẻ địch.

“Quả nhiên là thiên tài nhất.” Một vị lão thân bên cạnh tuyệt vọng.”Đứa con trai này của Triệu gia mới chỉ mười lăm tuổi mà đã là Nhạc sư cấp năm! Tương lai có lẽ hắn sẽ đạt đến được độ cao của Đạo Ân nhạc sư.”

“Sẽ không để cho hắn trưởng thành đến mức đó.”

Lực công kích của Địa âm bao trùm cả chiến trường, chỉ là tuổi vẫn còn nhỏ không có cách nào kháng chế, không riêng gì phe địch, ngay cả phe mình cũng bị công kích không cách nào đứng vững. Cả hai bên đối chiến cũng như vậy. Chỉ còn lại âm thanh chuông vàng trong tay Hoa Chỉ phối hợp với Tuyệt âm của nàng.

Địa âm cường hãn đủ khiến người khiếp sợ. Ngay cả người bên Lạc Chủ cũng không khỏi tán thành thiên phú của loại cường giả này. Địa âm cường giả, hiện tại văn ven có hai Địa âm.

Một vị là đại sư cấp bảy duy nhất, một vị khác chính là trước mắt. Có lẽ vị này được thu làm đồ đệ cũng bởi vì hai người có thiên phú giống nhau.

Thế nhưng Tuyệt âm cũng không phải là tùy tiện mà gọi. Âm thanh quyết tuyệt kia có thể xuyên thấu qua cả công kích của Địa âm, chẳng trách được thể nhân tôn sùng.

“Phốc —— ”

Tiếng ca của Hoa Chỉ từ đứt quãng đến không thể tiếp tục được, một ngụm máu tươi phun ra, người cũng mềm mại ngã xuống.

Chu Mộ Nhiên ôm lấy người từ phía sau, cảm tức nhìn Triệu Lăng Âm đắc ý vênh vác trên tường thành.

“Còn không kết thúc! Xem đòn cuối cùng của tao đây.” Vẻ mặt của Triệu Lăng Âm độc ác, hét dài một tiếng, mặt đất bỗng nhiên rạn nứt.

Hình như chiêu này đã vượt qua cực hạn của Triệu Lăng Âm, sau khi sắc mặt của gã trắng bệch đi thì khoe miệng cũng tràn ra máu tươi.

“Mau tránh ra!” Vết nứt trên mặt đất càng lúc càng lớn, lớn đến người đều có thể rơi xuống đó, đã không ngừng có binh lính rơi xuống dưới, tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai không dứt.

Mọi người dồn dập tránh né.

Điều duy nhất làm cho mọi người thoải mái là bên của đối phương cũng chịu công kích, thành lâu sụp xuống một nửa, nhóm Nhạc sư trên thành đều té xuống.

Viên mắt của Chu Mộ Nhiên sắp nứt, khổ nỗi lại bị lão sư phong ấn, không thể vận dụng được tu vi.

Lúc nào! Lúc nào mới có thể đột phá!

Tu vi bảo mệnh mà Chu Văn đại sư cho y là cấp sáu, nhưng bây giờ y mới là cấp năm đỉnh phong

Thiếu một chút, còn kém một chút.

“Tất cả đều đi ra cho tao!” Triệu Lăng Âm lau lau tơ máu bên khóe miệng, dữ tợn nhìn người đối diện. Phía sau gã là toàn bộ Nhạc sư.”Bọn mày cho rằng chỉ cần đi qua bốn đạo phòng ngự là đã có thể được đến hy vọng xa vời sao? Nói cho bọn mày biết, để bọn mày thuận lợi qua đây chỉ là để làm đá đập chân cho tao lên cấp thôi.”

“Đây là...” Có một vị lão thần trừng lớn hai mắt, “Năm đó vây quét Mộc gia chính là dùng cái này! Giảo âm trận! Nơi vị âm vực của bọn họ vây quanh đều không thể tránh khỏi!”

Sắc mặt của mọi người đều ngượng lạnh.

Cường hãn như Tuyệt âm của Mộc gia còn không có cách nào chạy trốn thì bọn họ làm sao có khả năng...

Chu Mộ Nhiên nhắm chặt hai mắt nỗ lực đột phá.

Bây giờ chỉ có thể kỳ vọng có thể đột phá đến cấp sáu trước khi bị công kích đến, ở thế giới này cho dù nội công của y có tu luyện cao đến mức nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là tăng cường tố chất cơ thể, không có cách nào tạo thành âm phù để phòng ngự và công kích.

Theo tiếng ngâm nga chấp chờn cao thấp, âm thanh tươi đẹp vang vọng bên tai, âm phù che ngợp trời bay giữa không trung, bao trùm toàn bộ quân đội.

Những thứ này đều là âm phù do các cường giả cấp bốn, thậm chí cấp năm các ngâm xương ra, đều là nửa trong suốt có thể thấy được.

Những âm phù xinh đẹp kia bay giữa trời, mọi người cảm giác đến không là đẹp, mà là sợ hãi cùng tử vong.

Mãi đến tận khi âm phù nửa trong suốt che kín trời, điên cuồng công kích mọi người, mọi người mới đơn lẻ chống lại, Chu Mộ Nhiên lấy ra ống sáo, lại bị người bảo vệ ở dưới thân.

Chu Mộ Nhiên mở mắt ra, người bảo vệ ở dưới thân là Lạc Chủ.

“...” Chu Mộ Nhiên há mồm, thế nhưng lại chỉ phát ra một thanh âm khàn khàn.

“Bầu trời ngăn cách, ta muốn nói cho em một chuyện.” Âm thanh của Lạc Chủ gian nan thống khổ, “Ta, là ta. Người em tìm.”

Vài chữ ngắn ngủi mà giống như đã tiêu hết toàn bộ sinh mệnh của đối phương

Chu Mộ Nhiên trợn mắt lên.

“Thế giới này, có người giám thị. Lát nữa em tìm cơ hội đào tẩu, không nên quay lại... Tìm ta...”

Chu Mộ Nhiên nhất thời rõ ràng ý của đối phương. Trước kia y đã nghe Đậu Xanh nói, Minh giới có đại nhân vật có thể khống chế những thế giới này, mà y ở trong mắt của những đại nhân vật kia chỉ là một đoàn linh hồn lực lúc nào cũng có thể hấp thu mà thôi.

Y cho rằng ái nhân chính là đại nhân vật kia, không nghĩ tới ái nhân cũng ở dưới sự khống chế của đối phương, dĩ nhiên còn chịu uy hiếp.

Không! Không thể!

Linh hồn lực bàng bạc trào ra, bầu trời bị che lấp âm âm nổ tung

Tác giả có lời muốn nói: Ta liền nói cái này thế giới là quá độ, rất nhanh a rất nhanh...

70. Chương 68-1

“Thanh âm gì?” Triệu Lăng Âm hoảng sợ nhìn bầu trời, âm phù mà bọn họ tích trữ dĩ nhiên không thấy. “Cái này không thể nào.”

“Không có cái gì không khả năng.”

“Mày, mày không phải là người cầm sao?” Triệu lắng âm khẽ nhú mày, khinh thường mở miệng. “Nam nhân nhà mày đâu? Đã bị đập chết sao?”

“Mày quả nhiên biết tất cả mọi chuyện.” Chu Mộ Nhiên thấp thấp nở nụ cười hai tiếng, “Vậy mày cũng nên biết tên tao. Giới thiệu một chút, tao gọi Nhạc Ca.”

“Ha ha, tao đương nhiên biết tên tiểu tạp chủng mày! đợi... đã, âm thanh của mày!” Triệu Lăng Âm đã là cường giả cấp năm, dễ dàng có thể cảm giác được thanh âm của Chu Mộ Nhiên bất đồng. “Không nghĩ tới mày... Cư nhiên là Thiên âm? Không không, cái này không thể nào, mày làm sao sẽ là Thiên âm, tao mới là thiên phú cường hãn nhất, tao mới là con trai trưởng của Triệu gia, dòng dõi mạnh nhất Triệu gia!”

“Cái danh hiệu kia, mày thích thì cứ lấy đi. Ngày hôm nay mày liền treo danh hiệu con trai trưởng của Triệu gia mà chết đi.” Mặt Chu Mộ Nhiên không hề cảm xúc, quanh thân bắt đầu phát ra ánh sáng mà mắt thường có thể thấy được.

“Thiên âm, đúng là Thiên âm.” Người vẫn tỉnh táo kinh ngạc thốt lên.

Mấy trăm năm chưa từng xuất hiện Thiên âm, cư nhiên lại một lần nữa xuất hiện.

“Thiên âm tất thắng, Phụ tá Thiên âm mới là chính thống. Thiên âm, Thiên âm! Đây là Chân âm Thiên sư chuyển thế!”

Tên tuổi của Chân âm Thiên sư quá mức vang dội, hầu như ngay cả Nhạc sư bên đối phương cũng quỳ xuống, run run run.

“Đều đứng dậy cho ta! Cái gì mà Chân âm Thiên sư chuyển thế! Hắn chỉ là một tên con riêng bị bỏ rơi mà thôi! Một hậu đại của phản nghịch! Đều đứng dậy cho ta, tiếp tục công kích! Tiếp tục!”

“Hắn thật sự là Thiên âm a. Đại nhân!” Nhạc sư bên cạnh run lấy bầy nói.

“Thiên âm thì làm sao. Giết hắn, ta chính là người có thiên phú mạnh nhất. Công kích cho ta.”

Kẻ địch dần dần vây quanh Chu Mộ Nhiên, người phe mình miễn cưỡng đứng dậy bảo vệ, phía sau lưng Lạc Chủ tất cả đều là máu tươi cùng miệng vết thương, đã thoi thóp.

Chu Mộ Nhiên đứng dậy từ bên người Lạc Chủ, cầm lấy sáo trúc trong tay mình. “Ổng sáo này là lần đầu tiên dùng, có lẽ cũng là lần cuối cùng.”

Chân chính đi tới cấp sáu này, Chu Mộ Nhiên mới có cảm giác, vì sao Chu Văn đại sư thà rằng phong ấn y, cũng muốn để cho y đến cấp sáu mới ra tay.

Thiên âm phản phệ.

Giống như Tuyệt âm một đời một trận chiến, Địa âm một lần thương 30 năm. Phản thệ của Thiên âm càng thêm mãnh liệt.

Cấp sáu, chỉ là tiêu chuẩn thấp nhất.

Sinh mệnh, Thiên âm nuốt chửng chính là sinh mệnh. Đối với Chu Mộ Nhiên mà nói, đây chính là đang thiêu đốt linh hồn lực. Nếu như linh hồn lực yếu bớt, lại không có tân linh hồn lực bổ sung, như vậy y sẽ tiêu tan ở trong thiên địa.

Chỉ biết là thiên hạ không có chuyện tốt như vậy, thiên phú càng cường đại thì yêu cầu trả giá càng lớn

Nghĩ đến biểu tình chần chờ của lão sư lúc gần đi, còn có lời nói mật đàm trước kia của Lạc Chủ và lão sư. Tựa hồ cũng lập tức được thông suốt.

Ái nhân biết chuyện này, hẳn không muốn cho mình tham dự. Hẳn không muốn y bị người ở Minh giới phát hiện.

Nhưng y vẫn là tới.

“Ha ha...”

Nếu như ái nhân cũng bị cắn nuốt, vậy thì y lưu lại những linh hồn lực này làm cái gì. Đã như vậy, mọi người cùng đồng quy vu tận đi.

Linh hồn lực trong cơ thể không bảo lưu lại chút nào, theo tiếng sáo của Chu Mộ Nhiên điên cuồng vận chuyển. Gió nhẹ vờn quanh bên người Chu Mộ Nhiên càng ngày càng mãnh liệt, những người bị thương xung quanh kinh ngã phát hiện, vết thương của bọn họ đang ngừng chảy máu, sau đó chậm rãi khép lại.

Tiếng sáo chậm rãi thổi trên phế tích, đó là một thủ khúc hết sức quen thuộc. Nguyên bản nó là một thủ khúc dương cầm.

“Em đã bổ sung thêm lời cho nó.” Chu Mộ Nhiên thả xuống ống sáo, nói với nam nhân ngủ say bên người, thanh âm kia giống như lời làm nũng của người yêu, đáng tiếc đối phương không có bất luận đáp lại.

Người khuấy tan làn sương mù tĩnh lặng

Linh hồn ta quay đầu lại

Hòa tan hoàn toàn;

Ta hướng về tổ ấm của mình

Khẽ chờ mong

Giống như một đôi tri kỷ

Thân thiết mà tương quan.

Tâm của ta thường rung động

Dư âm của buồn vui.

Luẩn quẩn giữa vòng xoáy vui buồn

Xung quanh tịch liêu không người.

(edit: Xin lỗi khả năng của editor có hạn ko hiểu được lời bài hát lắm)

“Nhạc Ca...” Lạc Chủ chậm rãi thức tỉnh, giống như là bị lời ca làm tỉnh lại ký ức.

Chu Mộ Nhiên đưa tay đan vào giữa các ngón tay của đối phương.

“Tất cả những người vi phạm bản chất...”

“Dừng!” Bàn tay nắm chặt tay Chu Mộ Nhiên bỗng nhiên nắm lại, câu nói này vừa nói ra, Lạc Chủ liền biết y muốn làm gì.

“... Đều rơi vào vực sâu.”

Miệng ngậm thiên hiến.

Công kích người nào đó đều sẽ gặp phải sự phán xét của lương tâm, đều đem gặp phản phệ.

Linh hồn lực bị lấy ra số lượng lớn, khuôn mặt của Chu Mộ Nhiên hầu như trong suốt, giống như chỉ cần chạm nhẹ vào là sẽ tan biến mất vậy.

“Hi vọng sinh mệnh của ta, trở thành...”

“Không cần, không nên nói nữa!” Lạc Chủ muốn đứng dậy che miệng Chu Mộ Nhiên, thế nhưng khổ nỗi thân thể lại bị thương quá nặng, chỉ có thể gọi thị vệ bên người, “Nhanh đi, che miệng hắn.”

“... Trở thành người bảo vệ linh hồn người, vĩnh viễn không lại gặp phải sự ăn mòn của ác ma.”

“Không, cái này không thể nào... Tao đều đã bán đi... Dĩ nhiên còn không bằng này...” Thanh âm của Triệu Lăng Âm khàn khàn, hai mắt lộ ra tuyệt vọng, gắt gao che cổ họng. Nơi đó đã là một lỗ máu, từng dòng máu trào ra theo hô hấp của gã.

Trong giây phút thân thể của gã ngã xuống, một bóng màu đen thoát ra thẳng bay đến chỗ Lạc Chủ.

Ánh sáng do linh hồn lực tạo thành bao trùm lấy Lạc Chủ, cái bóng màu đen vừa đụng vào đã phát ra một tiếng kêu thảm thiết rồi tan biến.

“Nhạc Ca...”

“Nguyện vọng cuối cùng, hi vọng người... Quên ta.”

Thân hình Chu Mộ Nhiên tán loạn, tay của Lạc Chủ với vào khoảng không, hai mắt hầu như tròng trợt, “Không, tuyệt không!”

Linh đài một mảnh trống vắng, Chu Mộ Nhiên chờ đợi tử vong đến.

“Chủ nhân? Ngài đã tỉnh rồi.”

Chuyện này... Thanh âm kỹ kỹ tra tra, rất quen tai.

Chu Mộ Nhiên mở mắt ra, “Đậu Xanh?”

“Chủ nhân, ngài đã tỉnh rồi.” Đậu Xanh ở một bên cẩn thận từng ly từng tí một mở miệng.

“Nơi này là nơi nào?”

“Ai? Nơi này là kẻ hở Minh giới a.”

“...” Chu Mộ Nhiên ngồi dậy, nhìn Đậu Xanh bên cạnh một chút, “Chuyện gì xảy ra, cái thế giới vừa này,

tại sao lại không có người?”

“Chủ nhân ngài đang nói gì a, ta vẫn luôn ở bên ngài a?”

“Vậy người nói, thế giới trước đó là thế giới nào?”

“Là thế giới của tiểu tiêu sư nha, chủ nhân người rốt cục là làm sao vậy?”

“Chuyện này... Cái này chẳng lẽ là nằm mơ?”

Mọi chuyện xảy ra ở thế giới trước rõ ràng như vậy, làm sao có thể là nằm mơ. Nhưng mà thế giới kia lại không có Đậu Xanh, điều này giải thích như thế nào.

Đến cùng là thật hay giả?

Chỉ ít, linh hồn lực trên người y vẫn còn đó.

“Chủ nhân, người ngủ đủ lâu, mặt sau còn có mấy người đang xếp hàng đấy.” Đậu Xanh đề nghị.

“Được” Chu Mộ Nhiên lắc đầu đứng dậy, đưa đi tiểu tiêu sư đã buông bỏ được tất cả, thu được tâm linh hồn lực.”Người tiếp theo là ai?”

“Là cái này, một Tiểu hoàng đế.”

Cái gì? Điều ngồi vào ngôi vị hoàng đế rồi mà còn có chấp niệm không thể siêu sinh?

Đại lượng ký ức tràn ngập đầu óc, Chu Mộ Nhiên đi vào thế giới tiếp theo.

71. Chương 68-2

Tiểu hoàng đế này mới chỉ mười ba tuổi, đang là thời điểm hồ đồ, căn bản là không có cách nhận biết người ở bên cạnh đến cùng là trung thần hay là gian thần.

Như vậy ngơ ngác ngắc ngắc mấy năm, trung thần bên người dần dần rời đi, chỉ còn dư lại gian thần hại nước. Đợi đến khi hần hiểu chuyện, quốc gia cuối cùng bị địch công phá, dân chúng phải chịu nỗi khổ chiến loạn.

Hắn không có tâm nguyên khác, chỉ cần có thể nhìn thấy quốc gia trở nên giàu mạnh một lần nữa, không lại trở thành một đất nước nhỏ yếu tùy cho gót sắt của nước địch đạp lên.

Đối với việc làm Hoàng đế, Chu Mộ Nhiên cũng không có bất kỳ kinh nghiệm nào, thế nhưng có một chuyện y biết rất rõ, thân trung thần, xa gian nịnh, là căn bản để ổn định một đất nước

“Bệ hạ, ngài tỉnh rồi?” Bên tai có một giọng nữ ôn nhu vang lên.

Chu Mộ Nhiên chậm rãi mở mắt ra, bản thân đang ở trên một cái giường rộng, ba mặt là tầng tầng màn che, trước mặt là một thiếu nữ ở độ tuổi thanh xuân đang ôn nhu nói chuyện với y.

“A. Giờ nào?”

“Bẩm bệ hạ, mới giờ Dần (3h~5h sáng) mà thôi.”

“Giờ Dần?” Chu Mộ Nhiên ngồi dậy, lặng lẽ tính toán một chút. Giờ Dần chính là 3 đến 5 giờ sáng, mà quy của triều đại này, giờ mao (5~7h sáng) phải lên triều.

Chu Mộ Nhiên một trở mình xuống giường, “Rửa mặt.”

“Vâng.” Nhóm cung nữ bên cạnh hai mặt nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu chuẩn bị.

“Bệ hạ, tại sao hôm nay người lại dậy sớm như vậy nha?” Một tên đại thái giám nghe tiếng đi vào, nghe vậy mềm giọng khuyên nhủ, “Bệ hạ sáng sớm muốn ăn cái gì? Nô tài bảo người đi chuẩn bị.”

“Cái gì cũng được. Tiếp đó...” Chu Mộ Nhiên giơ cánh tay lên để cho cung nữ bên cạnh hầu hạ mặc quần áo, một bên dặn dò, “Bảo các vị đại thần chờ ở Cẩn Chính điện.”

“Vâng.” Đại thái giám lui ra.

Chu Mộ Nhiên sẽ không mặc những bộ trang phục rườm rà này, nhưng mà tùy tiện bảo những cung nữ này lui ra sẽ khiến cho người khác hoài nghi, đành phải chịu đựng tính tình mặc một tầng rồi lại một tầng quần áo.

Chỉ là tầng rồi lại một tầng, đầy đủ xuyên chùng mười tầng, làm cho Chu Mộ Nhiên xem mà hoa cả mắt mới coi như xong

“Bệ hạ, đồ ăn sáng đã chuẩn bị kỹ càng.”

Ngày hôm nay Hoàng thượng có chút không giống bình thường, chúng thái giám cung nữ đều tiểu tâm nín thở, không dám nói thêm cái gì.

Trong đầu Chu Mộ Nhiên có ký ức, sau khi bỏ lại người phía sau liền nhanh chân đi về phía trước. Chọn một bát cháo trong veo cùng chút rau dưa thanh đạm ăn xong, lau miệng một chút rồi đến Cẩn Chính điện.

“Chư vị ái khanh, vô sự lui triều.” Chu Mộ Nhiên mới đến sau tấm bình phong trước Cẩn Chính điện liền nghe thấy thanh âm của một nữ tử nói ra câu này.

“Chậm đã.” Chu Mộ Nhiên vội vã đi hai bước, “Mẫu hậu, trẫm còn chưa tới, làm sao có thể bãi triều cơ chứ?”

“Tại sao ngày hôm nay Hoàng thượng thức dậy sớm như vậy?” Nghe chính sự sau rèm che mặt là Thái hậu hiện nay, thế nhưng cũng không phải mẹ ruột của nguyên thân. Vị Thái hậu lãnh diễm này nhìn thấy Chu Mộ Nhiên xuất hiện, hơi cười, hoàn toàn không cảm thấy được thân là Hoàng thượng mà lại dậy muộn là có vấn đề.

“Hoàng thượng đang tuổi lớn, khó tránh khỏi dậy muộn, các lão thần nguyện ý vì Bệ hạ phân ưu.” Thái sư đương triều, cũng là cha đẻ của Thái hậu đứng ra nói.

Thái sư vừa nói chuyện, văn võ trong triều có hơn một nửa đứng ra tiếp lời, Chu Mộ Nhiên không những không sinh khí, trái lại còn thâm cao hứng.

Chỉ ít còn có một nửa người là trung thần, hiện tại vẫn là đến kịp.

“Thái hậu nói trẫm không dám gặt bừa. Trước kia trẫm quả thực có chút lười biếng, thế nhưng hôm nay có một chuyện tốt, trẫm đang muốn cùng chư vị ái khanh chia sẻ.”

“Không biết chuyện Bệ hạ nói là chuyện gì?”

“Trẫm mấy ngày nay thực sự là quá mức lười biếng, ngày hôm qua trẫm ngủ sớm, cứ nhiên mơ tới Tiên hoàng. Các người đoán Tiên hoàng làm cái gì?”

Chúng Đại thần cùng nhau quỳ xuống đất, miệng nói không biết.

“Tiên đế nói cho trẫm, sau khi hấn cưới hạc thành tiên, từng thấy trên núi phía nam có một con chim nhỏ ở lại. Con chim nhỏ này ba năm không bay, không kêu, trẫm mặc không hề có một tiếng động. Trẫm hỏi cái này là vì sao, Tiên đế đáp: ‘Ba năm không giương cánh, là để mọc cánh chim; không bay lượn, không kêu to, là vì quan sát thái độ của dân chúng. Tuy rằng còn chưa bay, thế nhưng một khi bay lên thì sẽ bay đến tận trời cao; tuy rằng còn không kêu, thế nhưng một khi kêu lên sẽ làm người khác phải kinh sợ.’ được rồi, hạ triều đi, ngày mai mỗi người viết một quyển tấu chương nộp lên, viết thể ngộ của bản thân.”

Chúng Đại thần hai mặt nhìn nhau.

Tác giả có lời muốn nói: Thái giám công a, lời tách ra.

72. Chương 69: Hoàng Đế Và Thái Giám

“Hi vọng ngày mai, các vị ái khanh có thể giao ra tấu chương có thể làm cho trẫm thỏa mãn.”

Chu Mộ Nhiên để Đậu Xanh điều tra, cái điển cổ ở trên thế giới này không có. Lại nói ở đây, làm thế nào để ngộ ra thì vẫn phải xem bản thân của những vị đại thần này.

Nếu như lý giải không được, thì người ngu ngốc như vậy cũng không phải rường cột nước nhà

Sau khi Chu Mộ Nhiên nói xong liền sút ống tay áo mà đi.

Kỳ thực y bây giờ mới chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, còn chưa tới tuổi thân chính, sang năm sẽ có một hồi tranh cướp lớn, xem bản lĩnh của ai cao.

Nếu như y tiếp tục ngơ ngơ ngác ngác sợ rằng cười sẽ là Thái hậu cùng Thái sư, khóc chính là lê dân bách tính sau khi quốc gia bị phá hủy.

Sau khi Chu Mộ Nhiên rời khỏi Cần Chính điện liền đi thẳng đến Ngự thư phòng, Thái phó mỗi ngày đều ở nơi này chờ y, chỉ là y xưa nay vẫn chưa từng đến, đến cũng chỉ là lừa gạt vài câu rồi bỏ khóa.

Từ hôm nay trở đi, nên cố gắng học tập.

Quả nhiên, Chu Mộ Nhiên đến Ngự thư phòng làm cho Quách Thái phó sợ hết hồn, lo lắng nhìn một lát mới chịu quỳ xuống hành lễ.

Chu Mộ Nhiên liền vội vàng tiến lên đem Quách Thái phó đang nửa quỳ nâng dậy, “Quách Thái phó là lão sư của trẫm. Thiên địa quân sư, tuy rằng quân ở trước sư, nhưng trẫm một không lập công, hai không thụ đức, kính xin Thái phó không nên quỳ xuống.”

“Bệ hạ...” Lão thái phó sững sờ, thực sự không hiểu tiểu hoàng đế làm sao.

“Kể từ hôm nay, trẫm muốn nỗ lực học tập, Thái phó cũng phải nghiêm khắc một ít mới được.”

“Vâng. Lão thần tuân chỉ.” Trên mặt lão thái phó rớt cục lệ ra ý cười, thống khoái mà đáp một tiếng.

Thế nhưng nói tóm lại, tiểu hoàng đế này tuy rằng không yêu học tập, cũng không có hứng thú gì với chính sự thế nhưng nhân phẩm cũng khá. Chỉ ít thành thật bản phận, chưa bao giờ ngược đãi cung nhân, cũng không có tật xấu gì, là người có thể rèn được.

Ròng rã đến giữa trưa, Chu Mộ Nhiên đều nỗ lực đọc sách. Y vốn là người trưởng thành, lại trải qua nhiều thế giới như vậy, trí nhớ cùng tính nhẫn nại đều mạnh hơn nguyên thân nhiều, đành hoàng ngồi ở chỗ đó nghe Thái phó giảng thư.

Buổi trưa còn chưa tới, cái bụng của Chu Mộ Nhiên đã vang lên ùng ục.

Thức dậy sớm, ăn lại thanh đạm, trước kia nguyên chủ vốn nhỏ tuổi, tiêu hóa nhanh, lúc này đã đói bụng đến nỗi bụng dán vào lưng.

Quách Thái phó nghe được tiếng vang đó, không nhịn được nở nụ cười.

Da mặt của Chu Mộ Nhiên dày cực kì, ngoại trừ có chút ngượng ngùng khi ở trước mặt người yêu ra thì sẽ không có gì làm cho y cảm thấy xấu hổ.

Vẫn là thái giám bên cạnh nghe được động tĩnh vội vàng lại đây, “Bệ hạ, nô tài trước tiên lấy điểm tâm lót dạ cho ngài?”

“Chuyện này...” Chu Mộ Nhiên nhìn Thái phó.

Còn chưa tan học, y ăn đồ ăn ở trong lớp thực sự không lẽ phép, dù cho học sinh chỉ một mình y.

“Vừa vặn lão thần cũng có chút đói bụng, bài học hôm nay liền đến đây, chẳng biết lão thần có thể ăn chùa của bệ hạ một chút đồ ăn không?”

“Lão sư mở miệng, học trò tự nhiên dâng.” Chu Mộ Nhiên thật cao hứng, vội vã mở miệng.

Lão sư nể tình như thế, xem ra ấn tượng đối với y cũng khá.

Tiểu thái giám xoay người đi ra ngoài, thầy trò hai người thừa dịp học thêm một chút.

“Lão sư, trẫm có một chuyện muốn thương lượng với ngài.”, Chu Mộ Nhiên đơn giản liền gọi lão sư, dù sao so với cái danh hiệu Thái phó này thì lão sư càng thêm thân mật.

Vị này chính là đại nho chân chính, từng ra không ít chủ ý xuất sắc, thế nhưng từ trước đến giờ nguyên thân vẫn luôn thân tiểu nhân xa hiền tài, cũng chưa từng chọn dùng. Sau đó đại binh của địch quốc áp sát, nguyên thân mới hối hận không thôi.

“Bệ hạ mời nói.”

“Những sách thánh hiền như tứ thư ngũ kinh này trăm đá sớm học được, trăm muốn học nhiều một chút chính sự.” Chu Mộ Nhiên nhỏ giọng mở miệng.

Tuy rằng xung quanh còn có tiểu thái giám thế nhưng những người đó đều là đứng xa xa hầu hạ, không sánh được với vị vừa này.

“Ý của bệ hạ là...” Lão thái phó là người thông minh, nhìn Chu Mộ Nhiên liền hiểu, “Bệ hạ là vì chuyện ngày mai?”

Ánh mắt Chu Mộ Nhiên sáng lên, cười gật đầu.

Lão thái phó này quả nhiên là người rõ ràng.

Cái từ ngày mai này không phải là chỉ ngày, mà là chỉ sang năm. Sang năm, tự nhiên chính là thời điểm Chu Mộ Nhiên nhiếp chính, việc này có thể lớn có thể nhỏ.

Hoặc là chính mình chống đỡ, trở thành một minh quân. Hoặc là buông xuôi bỏ mặc, tùy cho Thái hậu cùng Thái sư nắm giữ triều chính, cuối cùng đem quốc gia hủy diệt.

Chu Mộ Nhiên có mục đích mà đến, đương nhiên phải lựa chọn cái sau.

“Bệ hạ có lòng này, lão thần tự nhiên hết sức giúp đỡ, đây là bổn phận của lão thần, cũng là mong đợi của tiên đế.” Quách Thái phó sờ sờ chòm râu, “Thế nhưng những tứ thư ngũ kinh thi từ ca phú này.”

“Tứ thư ngũ kinh trăm có thể đợi sau khi tan lớp chậm rãi ôn tập, có chỗ nào không hiểu thì hỏi lão sư. Còn thi từ ca phú a, cái kia chỉ là đồ vật hun đúc tình cảm mà thôi, có thì là thêm gắm thêm hoa, không có cũng sẽ không có người đến cười trẫm. Chắc chắn sẽ không có thần tử dám ra đề mục để trẫm làm thơ.”

“Hun đúc tình cảm? Lời này có chút ý tứ.” Quách Thái phó vuốt râu cười nói, “Nếu như thế, trước hết thử xem. Nếu như bệ hạ không theo kịp bài tập của lão thần...”

“Lão sư yên tâm.”

“Bệ hạ, điểm tâm đưa tới.” Tiểu thái giám cầm theo hộp cơm vội vã đưa tới.

Chu Mộ Nhiên đã sớm đói bụng muốn chết, thức ăn đựng trong hộp là hai mặn hai ngọt, đủ mùi đủ vị.

“Bệ hạ ăn trước lót dạ, lập tức sẽ đến giờ dùng thiện.”

“Ừ.” Lúc Chu Mộ Nhiên gạt đầu thì nửa cái bánh bao nhân thịt đã rơi vào miệng

Đừng nói Quách Thái phó, ngay cả thiếp thân đại thái giám cũng chưa từng thấy cảnh này.

“Bệ hạ, chuyện này...” Quách Thái phó dở khóc dở cười. Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu hoàng đế ăn như hùm như sói như thế, thế nhưng bề ngoài nên có vẻ phải có.

Chu Mộ Nhiên gạt đầu, lại một lần nữa trở nên nhả nhận.

Thế nhưng ăn nhả nhận mà không phải là ăn chậm. Quách Thái phó cho một khối sủi cảo vào bụng thì bốn cái đĩa trên bàn đã trống rỗng một nửa.

“Lão sư lưu lại cùng ăn cơm trưa đi, trăm sẽ bảo Ngự thiện phòng làm mấy món sư phó thích ăn.”

“Vậy thì lão thần cảm ơn bệ hạ.”

Vừa học một lúc, cuối cùng cũng coi như là đến thời gian dùng bữa, tuy rằng có hai miếng điểm tâm lót dạ, thế nhưng Chu Mộ Nhiên vẫn không bỏ lỡ giờ cơm.

Buổi chiều lại cùng Thái phó học nửa ngày, thẳng đến giờ cơm tối mới rời đi.

Cơm tối Chu Mộ Nhiên ăn không nhiều lắm, miễn cho tích trữ nhiều thức ăn trong bụng, thế nhưng cái ôn tuyền siêu cấp xa hoa siêu cấp lớn kia lại làm cho mắt Chu Mộ Nhiên sáng bừng lên.

Thân thể của nguyên chủ so với mấy cái thể giới trước cũng tốt hơn nhiều.

Từ nhỏ cơm ngon áo đẹp, cũng có ngự y mỗi ngày bắt mạch, không hề có một chút vấn đề, toàn thân da dẻ đều cùng tinh xảo như đồ sứ, làm cho mỗi khi tắm Chu Mộ Nhiên đều phải bảo cung nữ đi ra, tự mình sờ soạng nửa ngày.

Đang tự kỷ xoa tẩy thì tấm rèm trên châu đột nhiên phát ra tiếng vang. Chu Mộ Nhiên cũng không ngăn đầu, tiểu thái giám ra vào hơn phân nửa là đến đưa đồ. Y vừa nổi lên hứng thú để tiểu thái giám cầm chút hoa quả rượu nhạt đến, y tới nơi này mặc dù là hoàn thành nhiệm vụ thế nhưng hưởng thụ cũng không thể bỏ qua.

Có người ở phía sau nhưng cũng chậm chạp không thấy thứ như hoa quả đưa đến.

Chu Mộ Nhiên kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy phía sau có một nam nhân vóc người cao gầy, dung mạo xinh đẹp tới cực điểm đứng ở phía sau y.

“Người...” Chu Mộ Nhiên nghĩ lại một chút, người này là Ti lễ giám Tổng đốc Tô Cẩm Khê, chương quản tất cả các lễ nghi bên trong hoàng thành, “Tô công công?”

“Bái kiến bệ hạ.” Đối phương quần áo phần phật, tư thế quỳ một chân vô cùng ưu mỹ. Hơn nữa dung mạo ngạo nhân kia có thể nói là tuyệt thế.

Chu Mộ Nhiên trong lòng tiếc hận.

Một tuyệt đại mỹ nhân như thế lại là thái giám.

Nếu như lão công nhà y xinh đẹp như vậy...

Phi phi phi, làm sao y có thể nghĩ như vậy, đây chính là thái giám. Nếu là lão công của y thì chẳng phải y không có một chút tính phúc gì sao!

“Tô công công đứng dậy đi, có việc?”

“Chỉ là thỉnh an theo lệ.” Tô Cẩm Khê đứng dậy, “Bệ hạ có cần hầu hạ?”

“Ai? Hầu hạ thế nào?” Chu Mộ Nhiên hơi giật mình hỏi ngược lại.

Tô Cẩm Khê không chút khách khí rút đi áo khoác, bước xuống nước.

“Người làm sao...” Chu Mộ Nhiên còn chưa phản ứng lại, đối phương đã xin lỗi một tiếng, trực tiếp bắt lấy thứ phía trước Chu Mộ Nhiên. “Ân a... Mau buông tay!”

“Bệ hạ không phải để nô tài hầu hạ sao?” Trong miệng Tô Cẩm Khê nói cung cung kính kính thế nhưng tay lại đặc biệt làm càn, ngón tay thon dài tùy ý nhào nặn.

“A không a... A, buông tay...” Thủ pháp quen thuộc kia Chu Mộ Nhiên làm sao lại không nhận ra, đã trải nghiệm qua mấy đời.”Khốn nạn!”

Tô Cẩm Khê không nường tay một chút nào, mãi đến tận khi trên mặt nước hiện lên một vệt bạch trọc mới buông lỏng tay, chậm rãi giúp Chu Mộ Nhiên rửa sạch.

Thân thể này của Chu Mộ Nhiên vẫn là lần đầu tiên làm như vậy, đã sớm nhuyễn thành một đoàn, bám chặt cánh tay hắn mới không ngã xuống.

“Đến cùng là tuổi trẻ, thật tinh thần.” Tô Cẩm Khê khẽ gầy tiểu tử đã bán cương một cái, cười trêu nói.

“A...” Chu Mộ Nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, “Không...”

“Không?” Ánh mắt Tô Cẩm Khê tối sầm lại, ngón tay lần thứ hai leo lên.

Lần thứ hai tuy rằng thời gian kiên trì lâu hơn một ít thế nhưng vẫn không tốt hơn chỗ nào, rất nhanh lại tiết ra.

Lần này xong, Chu Mộ Nhiên liên tục lặn lội chạy đến một bên, chết sống không chịu tới gần Tô Cẩm Khê.

“Lại đây.”

“Không!”

“Lại không nghe lời!” Tô Cẩm Khê lạnh lùng nở nụ cười một tiếng chậm rãi áp sát.

“Đừng nha... Ta rốt cục là chọc người chỗ nào, người cho ta một cái chết thống khoái.” Tránh thoát không được cánh tay cứng như sắt thép của đối phương, Chu Mộ Nhiên đơn giản dựa vào phía sau, một bộ chết sống theo người.

“Vậy ta liền để người rõ ràng rõ ràng.” Tô Cẩm Khê ngắt mặt Chu Mộ Nhiên một cái, “Lúc ta để người đi, người tại sao không đi? Tại sao muốn nói những câu nói kia, có biết sẽ làm cho người hồn phi phách tán hay không?”

“Cái gì? Ý của người là thế giới kia là thật sự?”

Tô Cẩm Khê hừ một tiếng.

“Ta nhớ tới khi đó linh hồn lực toàn thân ta đều bị lấy ra, nhưng là khi trở lại kẻ hở thì lại không có bất cứ một vấn đề gì.” Chu Mộ Nhiên chậm chậm nói.

“Kẻ hở gì?” Tô Cẩm Khê cau mày hỏi.

“Không, không có gì.” Chu Mộ Nhiên liền vội vàng lắc đầu.”Thế giới kia xảy ra chuyện gì? Đậu Xanh dĩ nhiên không ở đó.”

“Đậu Xanh? Chính là tên tiểu quỷ bên cạnh người?”

Đậu Xanh sau khi nhìn thấy Tô Cẩm Khê liền trốn ở sau cây cột xa xa thầm mắng: Người mới tiểu quỷ! Cả nhà người đều! Tiểu quỷ!

“Thế giới kia có người đánh lén, hút ta với người vào trong thế giới kia. Ta chỉ có một phần nhỏ sức mạnh, cho nên mới không thể bảo vệ người. Vốn định chặn lại để người rời đi, tự nhiên có thể chạy trốn, nhưng đáng tiếc người...” Tô Cẩm Khê một mặt mài sắt không nên kim.

“Ta... Ta không biết a.” Chu Mộ Nhiên một mặt vô tội.

“Tiểu quỷ không nghe lời thì phải bị phạt.” Tô Cẩm Khê hơi nắm chặt tay.

Chu Mộ Nhiên sắc khoái gào một tiếng, run lập cập hút không khí, “Đừng động nữa, đừng động nữa...”

“Sau này còn dám không nghe lời nữa hay không?”

“A a... A a...” Chu Mộ Nhiên đầy đầu trống không, vì vậy không thể trả lời được.

73. Chương 70

Tô Cẩm Khê khó chịu buông lỏng tay ra.

“Cái kia, vậy sau khi ta đi rồi người chạy thoát được không?” Chu Mộ Nhiên thở hổn hển, “Linh hồn lực của ta rõ ràng không còn, sau khi trở về lại đây...”

“Còn không phải bởi vì ta?” Tô Cẩm Khê tức giận mở miệng.

“A, cái kia người không sao chứ?”

Tô Cẩm Khê chỉ chỉ phía dưới của mình, “Người nói có sao không?”

“... DM.” Chu Mộ Nhiên khóc không ra nước mắt, thật sự thái giám? Hiện tại làm lại có kịp không?

“Yên tâm. Không cần nơi đó ta cũng có thể làm cho người kêu sắc khoái. Người vừa này khó chịu sao?” Tô Cẩm Khê nhìn về mặt của đối phương, mặt nhất thời đen. Hai người quá quen thuộc, tự nhiên biết rõ suy nghĩ của Chu Mộ Nhiên.

Đưa tay nắm đồ vật khéo léo kia, khinh tuốt chậm vò, dùng móng tay chậm rãi ấn mạnh.

“Đừng, ta không chịu được ... A...”

Trước mắt sáng trắng, Chu Mộ Nhiên mất đi ý thức.

“...” Tô Cẩm Khê khẽ nhếch lên khoe miệng, lau sạch sẽ người trong lòng rồi nhanh chóng đưa lên long sàng. Đồng thời chính hắn cũng lưu ở bên trên thị tẩm.

“Thật sự không thể sao?” Sau khi Chu Mộ Nhiên lên giường liền hồi phục ý thức, vẫn là liên tục tiết ba lần, lười biếng không muốn động. Nhìn thấy Tô Cẩm Khê dán lại đây, tay không thành thật đưa về phía người yêu.

“Thành thật ngủ.” Tô Cẩm Khê một phát bắt được cái tay lộn xộn kia, mạnh mẽ kéo đến trên cổ, “Ngoan.”

“Ừ.” Chu Mộ Nhiên nhắm mắt thành thật chốc lát, lại mở mắt ra, nhỏ giọng hỏi, “Là thế giới này như vậy, vẫn là sau này đều như vậy?”

Tô Cẩm Khê hận đến hàm răng đều ngứa ngáy, “Người chưa muốn ngủ đúng không?” Dứt lời ấn lại đầu Chu Mộ Nhiên tàn nhẫn mà hôn lên.

Chu Mộ Nhiên không nói được một lời, nhuyển ở trong lồng ngực lão công mình nhắm mắt thở dốc.

“Đừng nghĩ lung ta lung tung, mau mau ngủ.”

“Người ở lại đây không sao chứ?”

“Ta thân là Tổng đốc của Ti lễ giám, tốt xấu cũng quản mảnh đất nhỏ này.” Tô Cẩm Khê ôm người sát vào ngực mình, ấn xuống một cái hôn lên đỉnh đầu y, “Ngủ đi.”

Đêm đó Chu Mộ Nhiên ngủ cực kỳ thơm ngọt.

Ở thế giới trước tâm tình của y quá nặng nề, người yêu vừa xuất hiện liền tiêu trừ khủng hoảng toàn thân y.

“Chủ nhân, có người đến rồi.” Đậu Xanh ở một bên nhỏ giọng nói. Chu Mộ Nhiên chưa kịp phản ứng Tô Cẩm Khê đã vung tay lên, trực tiếp đánh bay Đậu Xanh.

“Ta nói rồi, mặc kệ người là thứ gì, đều không cho tới gần hắn. Không nhớ sao?”

“Nhớ...” Đậu Xanh rơi lệ

“Người đừng bắt nạt hần.” Chu Mộ Nhiên biết rõ Đậu Xanh là linh hồn không cảm nhận được đau nhưng vẫn có chút đau lòng.”Hần còn là một tiểu hài tử.”

“Ồ? Vậy ta bắt nạt người?” Tô Cẩm Khê không có ý tốt chăm chú vào phía dưới Chu Mộ Nhiên.

“Có người đến rồi, đi mau.” Chu Mộ Nhiên đã nghe được tiếng bước chân mơ hồ. Thế giới trước nhân họa đặc phức, sau khi linh hồn lực mất hết rồi lại tràn đầy lại làm tu vi của y càng tiến thêm một bước, nhĩ thanh mục minh (*tai thính mắt sáng*).

“Này.” Tô Cẩm Khê còn chưa kịp phản ứng, đã bị lão bà của mình một cước đạp xuống long sàng.

Cũng may buổi tối hần vẫn mặc xiêm y, nghe phía sau có tiếng bước chân tới gần cũng vội vàng lấy áo khoác ở trên mặt đất mặc lên.

“U, Tô đốc chủ, lão nhân gia ngài ở đây?”

Vào cửa cũng là một Đại thái giám, nhìn thấy Tô Cẩm Khê quỳ gối ở một bên long sàng, ánh mắt hơi lấp loé. “Đây là làm sao ?”

“Hừ.” Tô Cẩm Khê mặt lạnh không nói gì.

“Nam công công?” Chu Mộ Nhiên mặc xiêm y đẩy ra màn che, “Là thái hậu có việc?”

“Nô tài tham kiến bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Nam công công làm lễ, “Thái hậu hôm nay vừa sáng đã đi tới Phổ Văn tự, muốn nô tài bẩm báo bệ hạ một tiếng.”

“Ồ. Nam công công tại sao không đi hầu hạ bên người?” Chu Mộ Nhiên đứng dậy, bên ngoài có tiểu thái giám tiến vào mặc quần áo cho y

“Bẩm bệ hạ, thái hậu là sợ bệ hạ hôm nay vào triều không có người dùng tiện tay nên mới để nô tài lại.”

“Thái hậu thực sự là thương trầm, nếu như thế, liền hầu hạ đi.”

“Vâng, bệ hạ.” Nam công công cười, “ Chuyện của Ti lễ giám sợ rằng cũng không ít, Tô đốc chủ này...”

“A.” Chu Mộ Nhiên cười lạnh một tiếng, khinh bỉ liếc Tô Cẩm Khê vẫn quỳ gối bên chân vẫn không ngẩng đầu một cái, “Người cũng lui ra đi.”

“Tạ bệ hạ.” Tô Cẩm Khê đành hoàng rời đi.

Đơn giản ăn qua điểm tâm, Chu Mộ Nhiên ăn nhiều thịt một chút, miễn cho giữa đường lại đói bụng.

Ngồi vào long ỷ, hưởng thụ bách quan lễ bái. Chu Mộ Nhiên không khỏi cảm thấy cảm giác này vẫn là rất sáng khoái. Cái này không giống với diễn kịch, đây mới thực là làm lễ, chân chính làm hoàng đế.

Trong tay mọi người đều nâng tấu chương, mặc kệ tiểu hoàng đế Chu Mộ Nhiên này có nhiếp chính hay không thì y cũng đều là người thống trị cao nhất của quốc gia này, không người nào dám ngay mặt âm phụng dương vi.

Chu Mộ Nhiên đứng là lười đi lật xem những tấu chương kia, dù sao chỉ có ba loại đáp án. Một loại bảo thủ, một loại cấp tiến, còn có một loại trung lập.

Những lời nói mà ngày hôm qua y nói chỉ là muốn cho nhóm trung thần biết một tin, tin mình muốn quật khởi.

Hoàng thượng ngồi vào long ỷ, các thần tử bắt đầu thảo luận quốc sự.

Lúc đầu Chu Mộ Nhiên vẫn còn nghe được say sưa ngon lành.

Những lời này không giống với các nghị viên tấu hài với nhau trong quốc hội, ngoại trừ võ tướng ra thì những người còn lại đều trải qua tầng tầng sát hạch để bò lên trên. Cho dù không phải là trạng nguyên thì cũng xuất thân từ tiến sĩ.

Những người này khi nói chuyện ngoan ngoãn biết điều, nhưng là trong lời nói tàng đao, đối chọi gay gắt, làm cho Chu Mộ Nhiên nghe mà vô cùng đau đầu.

Mới vừa rồi còn cảm thấy ngồi ở trên long ỷ là một chuyện rất sáng khoái, vậy mà còn chưa đến một canh giờ y đã muốn thoái vị.

Đến Ngự thư phòng, Chu Mộ Nhiên vẫn cảm thấy đau đầu sắp nứt.

“Bệ hạ phát sầu những thần tử này?”

“Đúng vậy. Trên triều cãi vã không ngớt, chỉ một chuyện nhỏ mà còn huyền não không chịu để yên.” Chu Mộ Nhiên phiền muộn mở miệng.

“Thần tử không sảo, long ỷ bất ổn.” Quách Thái phó cười ha ha nói một câu.

Tiểu thái giám bên cạnh âm thầm nhìn Quách Thái phó một chút, tâm nói Thái phó này thực sự là cả gan làm loạn. Lần này bệ hạ còn không giận dữ.

Đáng tiếc hẳn coi thường Chu Mộ Nhiên, Chu Mộ Nhiên cũng là sùng sờ, không hiểu nhìn Quách Thái phó, “Lão sư, lời này là có ý gì.”

“Đây chính là đế vương kinh, theo lý thuyết cái này nên là tiên đế giáo dục ngài, một đời truyền một đời, tự thân dạy dỗ. Thế nhưng tiên đế đi sớm, ngài cũng ở thâm cung từ nhỏ, khiếm khuyết về phương diện này.”

“Đúng vậy.”

“Vì thế nên bệ hạ không nên ngại mở ra lối đi riêng, lựa chọn thứ thích hợp với bản thân nhất. Nhiều vị đế vương chường quân thiên hạ như vậy nhưng có thành tựu cũng chỉ có vài người, cũng không có cách nào mô phỏng theo, thế nhưng học nhiều một ít cũng là hữu dụng.” Quách Thái phó lấy ra mấy cuốn sách từ bên cạnh, “Những sách này, nếu không ngại bệ hạ xem trước một chút. Còn tứ thư ngũ kinh, cứ dựa theo ý của bệ hạ, tự ngài xem, lão thần tin tưởng cái này không làm khó được bệ hạ.”

“Vâng.”

Quách Thái phó mở sách, bắt đầu giáo dục.

Chu Mộ Nhiên rất tự nhiên, bởi vì y phát hiện thái giám hôm nay đã đổi người, hơn nữa còn mang đến tờ giấy do Tô Cẩm Khê viết cho y, nói rõ tiểu thái giám xung quanh y đã được thanh tẩy qua, cũng có thể tín nhiệm.

Trong lòng Chu Mộ Nhiên mừng thầm.

Cho dù biến thành thái giám thì lão công vẫn rất đáng tin.

Quách Thái phó giảng bài sạch sẽ lưu loát, mấy câu liền có thể làm cho người ta nghe được rõ ràng thấu triệt. Hơn nữa sức lĩnh ngộ của Chu Mộ Nhiên không thấp, hiệu suất học tập còn phi thường cao.

Thầy trò hai người nỗ lực học tập, bên của Tô Cẩm Khê đã bị Nam công công gọi qua.

“Nô tài bái kiến thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thân tuế.” Âm thanh của Tô Cẩm Khê không giống thái giám bình thường, không phải loại thanh âm lạnh lạnh chói tai mà lại thoáng trầm thấp êm tai.

“Tô công công.” Thái hậu dựa trên nhuyễn giường, mặt như tơ mà nhìn nam nhân xinh đẹp quý trên mặt đất, âm thanh càng ngày càng mềm nhẹ.

“Nô tài ở.”

“Sáng sớm hôm nay bệ hạ gọi người qua có chuyện gì a? Ai gia nghe nói còn phạt người quỳ?”

“Đều là nô tài sai, làm cho hoàng thượng không cao hứng.” Tô Cẩm Khê ngoan ngoãn hồi đáp, “Hôm qua quần áo của bệ hạ không vừa vặn, nô tài không phát hiện đúng lúc, đốc xúc y giám, là nô tài sai.”

“U, chỉ việc nhỏ ấy a.” Thái hậu hừ một tiếng, “Người đường đường là Tổng giám Ti lễ giám, thủ tọa mười hai giám, chút chuyện nhỏ này cũng đáng răn dạy người? Chỉ là thủ hạ của người vừa lười vừa háu ăn, vừa gian vừa lấu cá.”

“Thái hậu thương cảm, nô tài không dám trốn tội.”

“Được rồi, không phải chuyện lớn gì. Tí nữa ta sẽ đi nói với bệ hạ một chút, chuyện của người nhiều, những chuyện nhỏ nhặt này vốn không nên tìm người.” Thái hậu cười nói, “Người tới.”

Tô Cẩm Khê thoáng chần chờ, “Thái hậu...”

“Để người tới.” Mặt Thái hậu trầm xuống.

Kỳ thực ả cũng là mỹ nhân mới hơn ba mươi, sau khi hoàng hậu trước qua đời ả được chọn làm hoàng hậu mới, nhưng đáng tiếc mới mười mấy năm, ả đã thành quả phụ, hơn nữa còn là quả phụ dưới gối không con.

Vị Tô công công này vô cùng đẹp trai, cho dù ở trong thâm cung này cũng vô cùng sắc sảo lóa mắt.

Dù cho hấn là thái giám, cũng đủ để động lòng người.

Tô Cẩm Khê chỉ đành đứng dậy, chậm rãi đi về phía giường. Thái hậu đẩy cũi lòng chờ mong mà nhìn, nam nhân đẹp trai kia, chỉ cần đưa tay là có thể chạm được.

“Khởi bẩm thái hậu, thái giám của Hỉ thái phi nương nương cầu kiến.”

Tô Cẩm Khê vội vã dừng bước lại, cấp tốc lui về.

Vẻ mặt của Thái hậu cũng lạnh xuống, khôi phục vẻ mặt Thái hậu nơi thâm cung kia.

“Để hấn vào đi. Tô công công, người lui xuống trước đi. Việc này chờ ai gia hỏi một chút rồi nói.”

“Vâng. Nô tài xin cáo lui.” Tô Cẩm Khê lui ra, gạt đầu với tiểu thái giám canh cửa một cái. Đối phương vội vã lén lút đáp lễ.

Lén lút trở lại tẩm cung của hoàng đế, Chu Mộ Nhiên đang dựa trên nhụy giường cười to. Trong tay nắm sách mà Quách Thái phó dẫn dò y xem, bên cạnh còn có một đồng tấu chương, chờ y phê duyệt.

“Cười gì vậy?” Tức giận lúc này trong lòng Tô Cẩm Khê vừa nhìn thấy tiểu nương tử đã tiêu tan.

“Ha ha ha ha người suýt chút nữa bị lão bà quy tắc ngằm a...” Đậu Xanh nhàn rỗi không chuyện gì, liền yêu thích bay tán loạn xung quanh, đương nhiên nó sẽ cẩn thận tách khỏi đại ma đầu Tô Cẩm Khê này.

Cũng không định đến tẩm cung của thái hậu thăm dò, nhưng trong lúc vô tình nhìn thấy nơi này, vội vã trở về kể chuyện cười cho chủ tử nhà mình, thuận tiện làm khó dễ đại ma đầu.

Cái từ quy tắc ngằm này Tô Cẩm Khê có chút ấn tượng, nghe được cái từ này, lại nhìn tới lão bà của mình ở nơi đó không tim không phổi cười bỏ, mặt càng đen, còn khó xem hơn vừa này bị thái hậu buộc.

“Cười đủ chưa?” Tô Cẩm Khê khẽ cười.

“Còn phải đợi lát nữa, để ta cười một chút. Mị lực của người thực sự là quá to lớn, dù cho thành thái giám, Thái hậu đều nắm giữ không được ha ha ha ha...”

Không trách y buồn cười, thực sự là mỗi một thể người yêu đều có thân phận cao quý, hiếm thấy bị người bắt nạt như thế.

Tô cẩm Khê cũng theo ha ha cười, tiến lên lật người Chu Mộ Nhiên, cởi long khổ, lộ ra long môn, dùng dùng dùng đánh một trận.

74. Chương 71

Sức mạnh của Chu Mộ Nhiên làm sao chống lại được Tô Cẩm Khê, bị ấn lại dùng dùng dùng cho cái môn đỏ chói một mảnh, rất nhanh đã không giãy dụa.

“Nhìn nam nhân nhà người bị nữ nhân khác buộc lên giường, người cao hứng như thế?” Tô Cẩm Khê xoay ngược người trước mặt ôm vào trong ngực, chỉ thấy khóe mắt Chu Mộ Nhiên dẫn theo giọt nước mắt.”Ta là nam nhân của người, bất luận kẻ nào cũng không được chia sẻ, hiểu không?”

“Ừm.” Chu Mộ Nhiên kỳ thực cũng không phải thuần túy xem trò vui. Biết thái hậu bức bách Tô Cẩm Khê, ở trong phòng loanh quanh thăm mắng hơn nửa ngày, tổ tông tám đời của Thái hậu cũng không

thoát khỏi.

Thế nhưng nhớ lại mỗi thể giới thân phận của người yêu đều vượt qua y, lần này lại ăn quả đắng, vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Đương nhiên, nếu để cho hắn ăn quả đắng chính là mình, mà không phải lão bà (*từ này mang ý nghĩa là bà già đấy chứ không phải là vợ dâu nha~*) kia thì tốt hơn.

“Ta xem mông một chút.” Tô Cẩm Khê tức giận xong lại không nhin được đau lòng.

“Không được.” Chu Mộ Nhiên dùng sức giữ chặt không cho hắn xem

“Vậy ta để tiểu Phúc đi vào xem, hoặc là, gọi tất cả thị nữ thái giám trong cung này lại đây xem.”

Chu Mộ Nhiên chẹp chẹp miệng không hé răng.

“Để ta xem một chút.” Ngữ khí của Tô Cẩm Khê mềm nhũn, “Lúc này ta tức giận, ta xem một chút có bị thương không.”

Thịt trên mông dày như vậy, làm sao có khả năng đánh thương. Chỉ là có chút đau, nhiều nhất vẫn là xấu hổ.

Tô Cẩm Khê nói vài câu, Chu Mộ Nhiên từ bỏ giấy dựa, xoay người qua.

Trên mông Chu Mộ Nhiên là mấy dấu tay hồng hồng, kỳ thực đánh không nặng, chỉ là da ở chỗ này quá non, rất dễ dàng lưu lại dấu ấn.

Bị đánh như thế mấy lần, dấu ngón tay đỏ thẫm trên da thịt trắng như tuyết, Tô Cẩm Khê không khỏi miệng khô lưỡi khô.

Đáng tiếc cũng chỉ là miệng khô lưỡi khô, bụng dưới một chút phản ứng đều không có.

Tô Cẩm Khê thầm chửi một câu.

Sắc đẹp trước mặt, hắn lại bị bức phải làm thánh nhân.

“Ta bôi ít thuốc cho ngươi.”

Thuốc của hoàng gia, đương nhiên đều là tốt nhất, bôi một tầng thuốc mỡ xanh nhạt vào, cảm giác rất nhất thời biến mất, đổi thành một loại mát mẻ rất thoải mái.

Ngón tay của Tô Cẩm Khê dính thuốc mỡ, xoa nhiều lần vào vết sưng đỏ kia.

Chu Mộ Nhiên thoải mái rằm rì, không thấy ánh mắt của Tô Cẩm Khê ở phía sau đã càng ngày càng nguy hiểm.

Không biết lúc nào, cái quần kia đã bị ném đến dưới giường mềm, mà tiểu khố bên trong cũng vô cùng đáng thương mà bị kéo sang một bên.

Hai chân Chu Mộ Nhiên tách ra nửa quỳ trên giường, để cho ngón tay của đối phương ra vào trong lỗ nhỏ.

Một tay này, phu phu hai người đã sớm chơi đến thông thạo vô cùng.

Rất nhanh Chu Mộ Nhiên liền hai mắt mê ly, thân thể cũng hơi run, theo bản năng mà rằm rì một tiếng, “Tiến vào... Đi vào...”

Người phía sau tựa hồ ngừng chốc lát, lần thứ hai đi vào không chỉ tăng thêm một ngón tay, cũng mãnh liệt lên.

Trong chớp mắt bật thốt lên Chu Mộ Nhiên liền tỉnh lại, còn chưa kịp giải thích, liền bị ra vào nhanh chóng phía sau kích thích đến không nói lên lời.

Điểm kia bị ma sát nhiều lần, rất nhanh Chu Mộ Nhiên liền triệt để hạ vũ khí đầu hàng.

Hôm qua mới tiết ba lần, ngày hôm nay lại một lần, dù là thân thể này trẻ tuổi nóng tính, cũng có chút ăn không tiêu.

Mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, cảm giác mình được người ôm lấy, cũng lười mở ra xem.

Chỗ mẫn cảm phía dưới truyền đến cảm giác áp áp mềm mại, giống như bị bao vây lấy, làm Chu Mộ Nhiên giật mình lập tức mở mắt ra.

“Người...”

“Mỗi lần đều là ta tiến vào, người xưa nay cũng không cảm thụ qua cảm giác này đúng không?” Đầu lưỡi tinh xảo của Tô Cẩm Khê liếm láp, Chu Mộ Nhiên muốn nói cái gì, nhưng trong đầu đã sớm triệt để trống rỗng.

“A a a a a... a ——” phần eo cao cao cung lên, tóm chặt lấy mái tóc của Tô Cẩm Khê đang vùi đầu ở phía dưới mình, toàn bộ bắn ra.

Tô Cẩm Khê không có một chút nào giãy giụa chăm chú bao vây lấy, nuốt xuống toàn bộ những tinh hoa kia, lại nuốt đầu lưỡi đem nơi đó liếm sạch sành sanh.

“Người...”

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, Chu Mộ Nhiên cảm thấy rất xấu hổ, lại rất cảm động.

Chuyện như vậy, y kỳ thực đã từng xem qua trên phim và sách vở, nhưng đáng tiếc y quá thẹn thùng, dù cho hai người là phu thê mấy đời thì y cũng chưa từng làm như thế cho đối phương. Thế nhưng lần này đối phương lại làm cho y trước, còn cẩn thận chăm sóc như vậy.

“Thoải mái không?”

“Không được nuốt vào đi, đắng...” Chu Mộ Nhiên mặt đỏ chót, lại thẹn thùng, cũng có cảm xúc mãnh liệt chưa biến mất.

“Không đắng, ăn thật ngon. Ngọt ngào, giống như người.” Tô Cẩm Khê hôn một đường từ bụng dưới đến hàm dưới Chu Mộ Nhiên.”Thỏa mãn sao? Có lại tới một lần nữa?”

Chu Mộ Nhiên theo bản năng mà che phía dưới, hốt hoảng lắc đầu một cái.

Lại một phát? Mạng già muốn không còn. Lão công đời này đã biến thành sắc cuồng ma sao?

Nhìn dáng dấp kinh hoàng của người trong lồng ngực, Tô Cẩm Khê không nhịn được trầm thấp nở nụ cười.

Thanh âm kia vừa trong trẻo vừa trầm thấp, rất khác với những thái giám bình thường, Chu Mộ Nhiên nghe hết sức thoải mái.

“Nếu không muốn, sau này liền thành thật một chút. Thế giới này có rất nhiều thứ có thể cảm dỗ người, vừa là tiểu thái giám mi thanh mục tú, vừa là tiểu cung nữ xinh đẹp tuyệt trần, ta cũng không muốn trên đầu màu xanh (bị cấm sùng).” Tô Cẩm Khê gặm tiểu trái cây trên ngực Chu Mộ Nhiên một cái. “Muốn, thì nói với ta. Ta tuy rằng không thể muốn người, thế nhưng để cho người thỏa mãn thì không thành vấn đề.”

“Người, thật sự...” Chu Mộ Nhiên đột nhiên cảm giác thấy oan ức. Không phải thay mình, mà là thay Tô Cẩm Khê.

Mỗi ngày nhìn người yêu của mình, nhưng chỉ có thể giở trò, không thể tiến thêm một bước nữa, chẳng trách rất nhiều thái giám đều thành biến thái.

Một lần hai phát, đã đầy đủ Chu Mộ Nhiên chịu. Tô Cẩm Khê ôm y đi ngâm ôn tuyền một chút, Chu Mộ Nhiên buồn ngủ, lúc mở mắt ra đã là chạng vạng, mà Tô Cẩm Khê đã sớm đi rồi.

Chu Mộ Nhiên không khỏi có chút cảm giác mất mát.

Dặn dò chuẩn bị bữa tối, Chu Mộ Nhiên miễn cưỡng dựa vào ghế mềm xem đồng tấu chương kia.

Ai biết phía trên kia đã có một hàng lời chú thích màu đỏ, Chu Mộ Nhiên trợn mắt lên, nhận ra chữ viết này, là của Tô Cẩm Khê

Thế nhưng y càng xem thì mắt càng trợn lớn, không nghĩ tới người yêu của mình lại thấu triệt chuyện triều chính đến thế, quả thực có thể nói là “Nhất châm kiến huyết” (Một câu đi thẳng vào chủ đề).

Chu Mộ Nhiên nhìn nhập thần, cơn bưng lên mà vẫn không nghĩ thả xuống, vừa ăn vừa lật xem, nhìn thấy lời bình đặc sắc còn có thể vỗ bàn hô hay.

Một chồng tấu chương này, bị Tô Cẩm Khê chia làm ba loại.

Giống như ba loại của Chu Mộ Nhiên, Tô Cẩm Khê gọi là, người hữu dụng, người vô dụng, người muốn ngoại trừ.

Những chữ này nếu đổi thành hoàng đế khác đều sẽ khệp vào tội can thiệp triều chính chém đầu cả nhà. Thế nhưng mối quan hệ của Chu Mộ Nhiên và Tô Cẩm Khê là gì, sau khi nhìn thấy sẽ chỉ cảm thấy lão công nhà mình thực sự là quá tri kỷ, quá anh minh rồi.

Một chồng tấu chương này chính là phân tích rõ ràng nhất nội tâm của đám thần tử.

Chu Mộ Nhiên cảm giác lão công của mình thực sự là quá tri kỷ, ngay cả chuyện như vậy đều giúp y làm, thất lạc không tên trong lòng vừa nãy đều nhạt đi.

Liên tiếp mấy ngày, Chu Mộ Nhiên ban ngày ngồi trên long ỷ xem đám thần tử phía dưới cãi nhau, hạ triều thì nghe Thái phó phân tích chính sự, cùng với gặp phải tình huống thì nên đối mặt như thế nào.

Mấy ngày nay có Thái phó hỗ trợ phân tích, y càng ngày càng nhìn ra Thái sư cùng với vây cánh của lão có chút rục rã rục rịch.

“Không bằng...” Ngón tay của Thái phó dính nước trà, giấu mấy tiểu thái giám viết mấy chữ.

Chu Mộ Nhiên cũng không phải lưu ý, người đứng bên cạnh y đã thay đổi một nhóm, đều là Tô Cẩm Khê tự mình sắp xếp cho y. Trong hoàng thành này, Chu Mộ Nhiên tự nhiên tín nhiệm Tô Cẩm Khê nhất.

Thế nhưng đã mấy ngày liên tiếp Tô Cẩm Khê đều không lộ diện. Chu Mộ Nhiên không khỏi có chút nhớ.

Y trẻ tuổi nóng tính, lại là mới ăn thịt, mấy ngày liên tiếp không làm, cả người đều có chút đứng ngồi không yên.

Ngày hôm đó Chu Mộ Nhiên trong lòng không thoải mái, chỉ lên lớp nửa ngày. Lúc trở lại tẩm cung thấy Tô Cẩm Khê vẫn không đến, mặt Chu Mộ Nhiên có chút xanh lên.

Rõ ràng đều ở trong một hoàng thành, rõ ràng trước mỗi tối đều chạy đến ôm y ngủ, tại sao mấy ngày nay đến cả bóng người cũng không thấy một cái.

Gọi tâm phúc của Tô Cẩm Khê – Tiểu Phúc lại đây dò hỏi, đối phương cũng là ấp úng không chịu nói.

Sau đó vẫn là y trong lúc vô tình nghe mấy tiểu thái giám bàn luận đến tên của Tô Cẩm Khê, mà cùng với cái tên này, còn có một từ làm cho y vô cùng mất cảm: Thái hậu.

Chu Mộ Nhiên nhất thời phát hỏa, trong lòng một mảnh căm giận nhảy lên long sàng, tiện tay hạ xuống màn che.

Không đến? Rất tốt. Tùy tiện! Chính mình cũng có thể sướng khoái!

Chu Mộ Nhiên cởi quần, tay trực tiếp bắt được. Vuốt ve chỗ đã bán ngạnh kia, Chu Mộ Nhiên cắn răng tự mình vuốt lộn.

Từ thế giới đầu tiên, bắt đầu từ khi Chu Mộ Nhiên gặp Cố Văn Hi, y đều chưa từng tự mình động thủ.

Khi có người yêu thì lúc nào cũng thỏa mãn, chỉ có thời điểm y không chịu được chứ không có lúc nào mà đối phương cho không được.

Mấy ngày trước cũng đều rất thoải mái, dù cho đối phương không thể tiến vào, chỉ có thể dùng ngón tay và miệng thì tâm của y vẫn tràn đầy.

Thế nhưng lúc này mới không đến nửa tháng, đối phương liền không thấy bóng dáng. Phái người đi gọi, cũng là một câu bận bịu, tránh mà không gặp. Hiện tại lại có Thái hậu liên lụy ở trong đó.

Chu Mộ Nhiên tự mình đưa tay vuốt mấy lần, mới phát hiện hoàn toàn không phải cảm giác mà Tô Cẩm Khê mang đến cho y. Giận hờn dùng lực, nhưng là càng ngày càng mềm, vành mắt không khỏi đỏ lên.

Chu Mộ Nhiên cũng không biết mình đây là làm sao.

Muốn tìm bất mãn, thật giống cũng không phải.

Đối phương cùng với y, dù cho chỉ là đơn thuần ôm cũng cảm thấy rất là thân mật.

Nhưng y nghe được đối phương cùng Thái hậu...

Trong lòng uất ức khó chịu hận không thể mạnh mẽ phát tiết một hồi.

Cúi đầu khóc một hồi, Chu Mộ Nhiên ngủ thiếp đi.

Tiểu Phúc nghe thấy động tĩnh bên trong màn che, thở dài trong lòng một tiếng, vội vã bấm báo chủ tử nhà mình.

Chu Mộ Nhiên ngủ thẳng từ giữa trưa đến chạng vạng.

“Bệ hạ, Thái sư cầu kiến.” Tiểu thái giám nói nhỏ bên tai Chu Mộ Nhiên.

“A?” Chu Mộ Nhiên mới vừa mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền nghe đến Tiểu Phúc ở bên tai bấm báo.”Chuyện gì?”

“Chuyện này... Nô tài không có hỏi. Thế nhưng xem dáng vẻ của Thái sư thì là chuyện tốt.”

“Thực sự là làm càn, đều tìm tới tẩm cung của trẫm rồi. Để hấn đến ngự thư phòng chờ ta.” Chu Mộ Nhiên mới vừa tỉnh lại, một bụng khí rồi giường.

Một người là quân, một người là thần, Chu Mộ Nhiên tự nhiên không có ý định cho đối phương sắc mặt tốt. Huống hồ trong trí nhớ của nguyên chủ, hai cha con Thái sư này, chính là gian nịnh lớn nhất.

Luôn một bộ giả mù sa mưa muốn tốt cho y, kì thực là ý đồ mang thiên tử lấy lệnh thiên hạ.

Chu Mộ Nhiên vốn đang cân nhắc làm thế nào để bắt lấy đối phương, bây giờ lại thêm chuyện của Thái hậu, lại càng làm Chu Mộ Nhiên kiên định hơn.

Chu Mộ Nhiên ung dung thông thả dùng bữa tối, thích ăn không thích ăn đều ăn một lần, nỗ lực tiêu hao thời gian. Chờ đến khi y vất vả ăn xong, sắc trời cũng đã hoàn toàn tối lại, tiểu Phúc ở một bên nhắc nhở, “Bệ hạ, Thái sư còn ở ngự thư phòng chờ.”

“Sách, ta còn thực sự đã quên.” Chu Mộ Nhiên đứng dậy, dẫn dò tiểu Phúc thu lại tấu chương, “Đi, chúng ta đi nhìn Thái sư một chút đi.”

75. Chương 72

Tôn thái sư đang loanh quanh ở trong thư phòng, sắc trời dần dần ngả về phía tây, bây giờ đã hoàn toàn đen, hoàng thượng thủy chung vẫn không xuất hiện.

Tình huống như vậy từ trước đến nay vẫn chưa xuất hiện.

Từ khi nữ nhi của lão lên làm Hoàng hậu, lão liền nước lên thì thuyền lên một đường thẳng quan phát tài. Đến tận khi Hoàng thượng băng hà, nữ nhi của hắn thành Thái hậu, người to nhất trong hậu cung.

Đương nhiên, tiểu Hoàng thượng mới là người cao quý nhất.

Thế nhưng tính cách tiểu Hoàng đế này lại mềm mại, lại là tuổi nhỏ, mới hơn mười tuổi, cho nên dễ thao túng vô cùng.

Những năm gần đây, lão thường mang bộ dạng trung thành tuyệt đối, lén lút đối với tiểu Hoàng đế quy phạm tuyệt đối, lại dẫn dò Thái hậu, con gái của mình nhiều lấy lòng đối phương. Quan hệ hai bên càng trở nên hòa hợp.

Thế nhưng tiểu Hoàng đế rốt cục vẫn có một ngày phải lớn lên, gần nhất lão đặc biệt cảm giác được đối phương không nghe lời.

Sang năm chính là năm tiểu Hoàng đế có thể tự mình lên triều, bọn họ chỉ có thể lựa chọn hai đường.

Một là triệt để từ bỏ tất cả mọi thứ ở hiện tại, giao quyền.

Còn có một loại chính là tiếp tục bắt bí tiểu Hoàng đế, để hắn cả đời đều trở thành con rối của lão. Chờ hắn có hậu đại, lại âm thầm ra tay trong bóng tối, lại lập tiểu Hoàng tử, tiếp tục nhiếp chính.

Mục đích chủ yếu lần này của Thái sư chính là khuyên tiểu Hoàng đế lập phi, làm phong phú hậu cung.

Tuổi tác hắn nho nhỏ, còn chưa khai huân (*chưa biết đến chuyện đó đó*). Chờ đến khi hắn biết được chỗ tốt của nữ nhân thì làm sao có thể cầm giữ? Đến lúc đó lão tiến cử thêm vài mỹ nữ còn sợ không cầm nổi đối phương?

Theo lý thuyết thì hình thức tư duy của Thái sư không sai, nhưng đáng tiếc vị tiểu Hoàng đế này đã thay đổi tim, là một người không thích nữ sắc chỉ thích nam nhân. Vì thế kế hoạch của lão đã định trước sẽ thất bại từ khi nó mới được hình thành.

Thái sư bởi vì sự lạnh nhạt của Chu Mộ Nhiên mà gấp đến nỗi không ngồi yên một chỗ được, hơn nữa gã luôn quen sống trong nhung lụa, ở chỗ này chờ mấy canh giờ, đừng nói cơm nước, ngay cả nước trà đều chỉ có một bình đem lên lúc đầu, đã sớm lạnh.

Nghe được tiểu thái giám gọi Hoàng thượng giá lâm, Thái sư quả là mừng đến phát khóc. Lập tức vọt ra ngoài “Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Chu Mộ Nhiên sợ hết hồn, thái sư ngày hôm nay sao lại kích động như thế? Bộ đáng một lòng son sắt này, y suýt chút nữa liền cho rằng đối phương là trung thành a! Thật đúng!

“Thái sư miễn lễ.” bước chân của Chu Mộ Nhiên không dừng lại mà tiến thẳng đến Ngự thư phòng, ngồi xuống.”Ồ, Thái sư còn chưa dùng cơm sao?”

“Lão thần chờ bệ hạ là chuyện đương nhiên, không dám cầu tứ cơm.” Câu nói này của Thái sư là chối từ giả ý, dĩ vãng đối phương nhắc lên ăn cơm, tự nhiên là muốn ăn ké một bữa.

Ngày hôm nay đói bụng lão lâu như vậy, sợ rằng trong lòng bệ hạ có áy náy, sẽ dễ dàng hơn một chút.

Đáng tiếc Thái sư nghĩ quá nhiều, câu nói này của lão vừa mới ra khỏi miệng, Chu Mộ Nhiên đã thuận ý gật đầu

“Đã như vậy thì mang lên cho Thái sư một bình trà nóng đi.”

Thái sư không muốn uống một chút nào, thế nhưng Hoàng thượng dặn dò tiểu thái giám bên người tự mình rót đầy cho lão, lão không thể làm gì khác hơn là nhấp một ngụm.

Lúc này trong bụng không có thức ăn, uống nhiều trà trái lại càng thêm đói bụng.

“Bệ hạ, lão thần hôm nay tối, là có chuyện quan trọng khởi bẩm.” Thái sư thực sự nhịn không được, cứ tiếp tục đói bụng như vậy, dạ dày cũng có chút đau.

“Ồ? Chuyện gì mà gấp như thế?” Chu Mộ Nhiên chậm rãi uống trà, câu được câu không hỏi.

“Là vì đại hôn của bệ hạ, lão thần kiến nghị rộng rãi tuyển nữ tử trong thiên hạ vào làm phong phú hậu cung!”

“Cái gì” Chu Mộ Nhiên ngạc nhiên. Nguyên thân mới chỉ hơn mười lăm tuổi đã muốn kết hôn. Ngẫm lại khi y ở tỉnh tế, có muốn cũng không có đối tượng, quả thực không cách nào so sánh.

“Bệ hạ mặc dù nói còn có thể chờ hai năm, thế nhưng quê nhà của lão thần có một câu “Thành gia, lập nghiệp”. Chờ đến khi bệ hạ đại hôn thì cũng coi như có người chấp chương hậu cung.”

“Chấp chương hậu cung, không phải Thái hậu sao?” Chu Mộ Nhiên hỏi ngược lại.

Thái sư chỉ là cười, “Thái hậu tuy rằng địa vị cao, thế nhưng vua nào triều thần nấy, bệ hạ hay vẫn là phải có hậu cung của mình. Lão thần để các quận các bộ lựa chọn ứng cử viên, nhất định cho sẽ tìm cho bệ hạ một vị Hoàng hậu hiền thực làm mẫu nghi thiên hạ.”

Chu Mộ Nhiên âm thầm cười gằn.

Nếu như là một hài tử mềm lòng, sợ rằng đã bị lão lừa gạt, đắc ý mà cưới vợ đi.

Nhưng y tốt xấu cũng là người trưởng thành, loại thủ đoạn này có gì mà không nhìn thấu.

Không phải là xếp gian tế vào bên người y sao?

Nếu như đúng theo phỏng đoán của y, sợ rằng ngôi vị Hoàng hậu tương lai không phải xuất thân từ Tôn gia cũng là xuất thân từ thân thích của Tôn gia, sẽ không dễ rơi vào trong tay người khác, càng không dễ rơi vào tay địch.

Lại lấy cớ thêm người cho hậu cung mà trắng trợn tuyển mỹ nữ, sau đó những cô gái này đều sẽ bị các loại thủ đoạn trong bóng tối khống chế, thành những quân cờ trong bóng tối của họ.

Đến lúc đó cho dù y có sủng hạnh người nào thì cũng đều không chạy khỏi sự khống chế của đối phương.

Đến lúc đó, hoàng quyền làm sao mà không sa sút.

Thậm chí, vạn nhất người nào sinh ra tiểu Hoàng tử thì Hoàng đế như y cũng coi như hết tác dụng, một lần nữa lập một tiểu Hoàng tử đến đánh rắm cũng không hiểu thì lúc đó hậu cung cùng triều đình đều sẽ bị Tôn gia khống chế.

Đến lúc nước mất nhà tan thì cổ trên mộ của y cũng đã cao ba thước.

Nghĩ tới đây, Chu Mộ Nhiên âm thầm cười gằn, đang muốn mở miệng lấy tuổi quá nhỏ kéo dài một thoáng, chợt nghe cách đó không xa có tiếng bước chân.

Nếu là người bên ngoài Chu Mộ Nhiên còn không để ý tới.

Thế nhưng tiếng bước chân này quá nhẹ, nhẹ đến nỗi hầu như nghe không được

Đời này không biết xảy ra chuyện gì mà thính lực của y mạnh đến kinh người.

Đừng nói là là trong vòng Ngự thư phòng, nếu như y tập trung lắng nghe thì âm thanh của toàn bộ hoàng cung đều có thể nghe ở trong lòng.

Không biết đây là một loại dị năng, hay đây chính là thiên phú của nguyên thân. Dựa vào thiên phú này, y nhanh chóng biết được thân phận của tiếng bước chân này.

Bước chân này rất nhẹ, hơn nữa đặc biệt quen thuộc.

Chu Mộ Nhiên biết, đây là Tô Cẩm Khê đến rồi.

Đã tới thì thế nào! Chu Mộ Nhiên nổi giận trong bụng.

“Cũng được.” Chu Mộ Nhiên thay đổi chủ ý, liếm mi cười nhẹ. “Vậy thì Thái sư nhất định phải tuyển một người thật xinh đẹp cho trẫm. Còn có, các phi tử cũng phải tuyển xinh đẹp, đến lúc đó trẫm tự mình chọn.”

“Tuân lệnh bệ hạ.” Trên mặt thái sư lộ ra thần sắc vui mừng, liền vội vàng đứng lên rời đi.

Chu Mộ Nhiên vẫn ngồi nguyên không nhúc nhích, nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Các tiểu thái giám bên người lặng lẽ lùi ra. Một vệt bóng đen nhanh chóng đến trước người y.

“Người sắp kết hôn? Người muốn chọn phi? Xinh đẹp? Muốn tự chọn?” Âm thanh của Tô Cẩm Khê trầm thấp nguy hiểm, vang lên bên tai Chu Mộ Nhiên.

“Đúng đấy. Cái này cũng là chuyện không có cách giải quyết.” Chu Mộ Nhiên ngẩng đầu khẽ mỉm cười.

“Không có cách nào? Làm sao lại không có cách nào. Người là hoàng thượng, trực tiếp từ chối là được.” Tô Cẩm Khê không nhịn được cắn răng, “Chẳng lẽ nói người vốn là muốn nhìn mỹ nữ?”

“Mỹ nữ vui tai vui mắt, nhìn cũng là đúng.”

“Lớn mật. Có phải là lại không thành thật?” Tô Cẩm Khê đè lại tay Chu Mộ Nhiên, theo vạt áo tham tiến vào, vuốt hai viên tiểu trái cây đã có chút nổi lên, “Thư thái như vậy?”

Chu Mộ Nhiên lôi tay của Tô Cẩm Khê ra bên ngoài, “Không nhọc đại giá.”

Tô Cẩm Khê đã sớm biết chuyện buổi chiều Chu Mộ Nhiên lén lút khóc trên giường, nhìn thấy đối phương như vậy, biết trong lòng y còn giận, cũng biết có lẽ là do mấy ngày nay mình không đi thăm y. Không thể làm gì khác hơn là thả mềm ngữ khí, ôm chặt lấy người trong lòng, vừa tiếp tục cho tay vào, lần này đến thẳng quần.

“Thả thả ra!” Chu Mộ Nhiên muốn trừng đối phương, thế nhưng đối phương ôm quá chặt, y không thể quay đầu lại được.

Nghe được Chu Mộ Nhiên tự xưng trầm, Tô Cẩm Khê cười khê, “Cái kia, để nô tài hầu hạ bệ hạ được không? Nô tài mặc cho bệ hạ muốn gì cứ lấy.”

“Người nói?” Chu Mộ Nhiên giãy giụa nghiêng đầu.”Cái gì đều được?”

“Vâng.” Tô Cẩm Khê khê hôn gò má Chu Mộ Nhiên, “Bệ hạ định đoạt.”

“Vậy người xoay người, đứng ở góc tường!” Bên ngoài Ngự thư phòng đều là người của Tô Cẩm Khê, người bên ngoài đều không vào được, Chu Mộ Nhiên yên lòng mở miệng yêu cầu.

“Chuyện này...” Tô Cẩm Khê chần chờ một chút, “Như vậy thần không tiện hầu hạ ngài.”

“Không có chuyện gì, ngày hôm nay trầm hầu hạ ái khanh một lần.” Chu Mộ Nhiên nhảy xuống, xô đẩy Tô Cẩm Khê xoay người đứng sát tường.

“Nhiều thế giới như vậy, mỗi lần đều là người công ta...”

Thái dương Tô Cẩm Khê không khỏi chảy xuống mồ hôi lạnh, nỗ lực giải thích, “Lẽ nào mấy đời này bệ hạ không thoải mái sao?”

“Đương nhiên thoải mái! Thoải mái chết rồi!” Ngữ điệu Chu Mộ Nhiên rất nhẹ, rất thoải mái.

“Cái kia, vậy để nô tài tiếp tục hầu hạ ngài?” Tô Cẩm Khê cẩn thận từng li từng tí một mở miệng, muốn xoay người, Chu Mộ Nhiên lại ở phía sau ấn lại hắn. Nếu như hắn muốn tránh thoát đối phương, tự nhiên rất dễ dàng, chỉ là nếu như Chu Mộ Nhiên không chịu buông tay mà mạnh mẽ đẩy đối phương ra chỉ sợ sẽ làm cho đối phương bị thương.

Hơn nữa Chu Mộ Nhiên rõ ràng đang tức giận,

Tô Cẩm Khê nhất thời khó xử, đi cũng không phải, ở cũng không phải.

“Không cần, kiếp này, trăm để ái khanh cũng thoải mái.”

Chu Mộ Nhiên nhấc lên vạt áo đối phương, lộ ra quần, lại không hề chần chờ cởi đến cuối.

Da dẻ của Tô Cẩm Khê hiện ra màu mật ong, hai cái chân thẳng tắp thon dài, nhìn liền biết tràn ngập kinh đạo.

Chu Mộ Nhiên không khỏi nuốt từng ngụm từng ngụm nước.

Y vẫn ở phía dưới, mặc dù hiếu kỳ đối với phía trên, thế nhưng công phu trên giường của người yêu mình rất tốt, vì thế xưa nay y cũng không nổi lên tâm tư gì.

Nhưng hôm nay nhìn đối phương nửa thân dưới trần truồng, y đột nhiên cảm thấy, y còn rất có tính thú.

Phía dưới dưới của y đã bán cứng, phía trước ướt nhẹp. Chu Mộ Nhiên tâm tình nhảy nhót, nhìn Tô Cẩm Khê nhận mệnh nằm nhoài ở chỗ này, liền nhanh chóng ôm tới, dùng phía dưới của mình đâm đối phương.

Thao tác thực tế, Chu Mộ Nhiên mới phát hiện một vấn đề như sét đánh giữa trời quang.

Đối phương quá cao.

Trước sau như một, đối phương vẫn cao gần một mét chín, mà y đời này không biết là do gen hay là do phát dục muộn mà bây giờ mới chỉ hơn một mét năm mươi, còn chưa tới một mét sáu.

Dáng người của Tô Cẩm Khê như vậy mà đứng sát tường, y uốn lên động thân, dĩ nhiên là không đủ để với tới cửa động mà y mong đợi đã lâu kia...

Phát hiện này làm Chu Mộ Nhiên quần bách đến suýt ngất đi.

Nỗ lực kiểm lên mấy lần, cuối cùng chỉ có thể động mấy lần ở bắp đùi đối phương.

“Bệ hạ?” Tô Cẩm Khê buồn bực đối phương tại sao lại cứ dùng sức ở chỗ bắp đùi hần, cảm giác mềm nhũn, ướt nhẹp kia làm cho hần nghĩ đến đồ chơi nhỏ kia, làm cho cự long của chính hần đều sắp dựng lên.

Quay đầu nhìn lại, động tác cố gắng của đối phương rơi vào mắt.

“Phốc ha ha ha ha ha ha ha...” Tô Cẩm Khê thực sự không nhịn được, cười đến toàn thân đều run rẩy.

Tiểu nương tử này, là muốn làm hấn cười chết sao? Không nghĩ tới đối phương phản công thất bại, dĩ nhiên là thua ở trên phương diện chiều cao.

“Ngươi!” Chu Mộ Nhiên vốn là quần bách, nghe được đối phương cười to, ngẩng đầu nhìn lên, đối phương đang quay đầu lại nhìn, huyết dịch lập tức liền vọt tới đỉnh đầu, cả người đều sắp nổ.

“Được được được, không giận, ta giúp ngươi hấp đi ra được chứ?”

76. Chương 73

Nước mắt Chu Mộ Nhiên rơi xuống, quay đầu không nhìn đối phương.

Phía dưới bị cảm xúc ôn nhu quen thuộc vây quanh, Chu Mộ Nhiên cảm thấy mũi đau xót, sau đó thân thể cũng nhũn ra.

“Ngươi xem, ngươi vừa nhìn thấy ta liền mềm nhũn, như vậy làm sao có thể công người khác? Ngoan ngoan để ta thương yêu đi, bệ hạ.” Tô Cẩm Khê đẩy ngã Chu Mộ Nhiên trên án thư, “Bệ hạ, thoải mái không?”

“A... Ân a...” Chu Mộ Nhiên làm sao còn có tinh lực suy nghĩ gì, đầu óc đã sớm trống rỗng.

“Nơi này đều chuẩn bị kỹ càng, nhưng đáng tiếc ta chỉ có thể cho ngươi ngón tay.” Tô Cẩm Khê không biết là đang nói với Chu Mộ Nhiên hay là đang nói với chính hấn, hoặc là cả hai đều có.

Địa phương mềm mại nhất kia bị ra vào kịch liệt, Chu Mộ Nhiên thì lại nỗ lực dùng tay che miệng lại, nước mắt lưng tròng rầm rì.

“Gọi ra, không có chuyện gì.” Tô Cẩm Khê vừa liếm hôn lỗ tai Chu Mộ Nhiên, vừa nhỏ giọng nói.

“Không, không được.” Chu Mộ Nhiên ngậm lệ lắc đầu, “Bên ngoài có năm mươi bảy thị vệ, có mấy người cũng bắt đầu quay đầu lại nhìn.”

“A?” Tô Cẩm Khê sưng sờ.

“A... Ô ô...”

“Ngươi biết ta đến?” Tô Cẩm Khê bỗng nhiên ý thức được vấn đề này.

Từ hắn đi vào, đến phát tay để các tiểu thái giám rời đi, cũng không nói một câu, mà đối phương lại không kinh ngạc một chút nào.

Hiện tại, đối phương lại có thể nói ra có bao nhiêu thị vệ đang canh gác bên ngoài.

Hoàng đế đương triều, sinh hoạt thường ngày đều có thị vệ ở bên cạnh bảo vệ, đây là chuyện rất bình thường. Thế nhưng nếu như có thể nói rõ ràng bên ngoài có bao nhiêu người bảo vệ thì chuyện này đã trở nên rất không bình thường, hơn nữa trong số đó còn có mấy tên thị vệ là hắn mang đến, là cao thủ dưới tay hắn, đều núp trong bóng tối, làm sao y biết được?

“Nghe, nghe được.” Chu Mộ Nhiên thở hổn hển, nhỏ giọng trả lời.

“Hóa ra là nhĩ lực siêu cường sao?” Hai người cùng nhau lâu như vậy, Tô Cẩm Khê đương nhiên biết mỗi một thế giới đối phương đều có một sở trường. Không nghĩ tới đời này lại là thính lực.

“Nhanh, nhanh lên một chút.” Tô Cẩm Khê phân tâm nghĩ những cái khác, động tác trên tay tự nhiên chậm mấy nhịp, Chu Mộ Nhiên không kiên nhẫn giục. Mắt thấy liền đạt tới đỉnh điểm, bỗng nhiên chậm lại mấy cái là có ý gì!

Tô Cẩm Khê nghe vậy không nhịn được nở nụ cười, trong đầu bỗng nhiên lóe qua một ý nghĩ, nhanh chóng co rúm mấy lần, đến khi đối phương đang ở điểm giới hạn, một cái tay khác bỗng nhiên đưa đến phía trước Chu Mộ Nhiên, ngón cái ngăn chặn lỗ nhỏ.

“Ngươi ngươi...” Chu Mộ Nhiên không trên không dưới, quả thực khó chịu chết rồi. Thời điểm như thế này ngăn chặn, có còn đạo đức nghề nghiệp, có nhân tính hay không?

“Nhiên Nhiên, ta yêu ngươi.”

Đầu óc Chu Mộ Nhiên trống rỗng, đối phương sau khi nói xong liền buông lỏng tay, Chu Mộ Nhiên bắn ra, cả người đều cứng ngắc ở nơi đó.

“Ngươi, làm sao biết danh tự này...” Chu Mộ Nhiên không dám quay đầu nhìn lại. Mất đi cảm xúc mãnh liệt, thân thể dần dần lạnh xuống.

“Trước tiên mặc vào xiêm y, ta mang ngươi đi tắm suối nước nóng.” Tô Cẩm Khê hôn một cái lên môi đối phương thuận lợi dời đi đề tài. Mặc quần cho Chu Mộ Nhiên, đỡ y xuống bàn.

Chu Mộ Nhiên từ lúc này đã hồn bay phách lạc, chuyện họ tên chân thực của mình sớm đã bị đối phương biết làm cho y không thể nào tưởng tượng được. Y không thể nào tưởng tượng được đối phương là người y quen biết, thế nhưng trong tiềm thức, y lại có chút cao hứng, cao hứng đối phương kêu lên họ tên chân thực của y mà không phải gọi tên của nguyên thân như các thế giới khác.

Chân Chu Mộ Nhiên có chút nhũn ra được Tô Cẩm Khê đỡ lấy, hai chân chạm xuống đất suýt chút nữa ngã.

“Không sao chứ?”

Chu Mộ Nhiên trừng đối phương một chút, “Lão bà kia không có chuyện gì thì ta cũng không có chuyện gì!”

“Lão bà gì...” Tô Cẩm Khê có thông minh đến cỡ nào thì nhất thời cũng không kịp hiểu đối phương đang nháo cái gì. Nhìn tiểu nương tử nghiêng mặt không chịu nhìn hắn, hắn không được trầm thấp nở nụ cười.

Nụ cười này càng làm Chu Mộ Nhiên thẹn quá thành giận, tránh thoát cánh tay Tô Cẩm Khê muốn rời khỏi.

“Cẩn thận.” Tô Cẩm Khê kéo người lại trong ngực, “Người đang ghen sao?”

“Ta làm sao sẽ a —— ”

Hai người gần bó quẩn quýt, muốn nói đều bị che lấp.

“Ta thật cao hứng, người ghen vì ta.” Cả người Tô Cẩm Khê đều lộ ra vẻ hưng phấn điên cuồng hôn môi Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên muốn tránh thoát, chỉ cảm thấy cánh tay của đối phương giống như sắt thép ghì chặt y vậy, không thể động đậy chút nào, chỉ có thể chịu đựng nụ hôn nồng nàn cuồng nhiệt giống như bão tố kia.

“Chỗ này của ta, chỉ cho một mình người dùng, vĩnh viễn sẽ không có người khác.” Tô Cẩm Khê hôn quá ác, đem môi của Chu Mộ Nhiên đều cắn phá, lúc này ôn nhu lên, ôn nhu liếm những kia vết thương nhỏ, làm chỗ bị nứt hơi nhói. “Người đáp ứng ta, chúng ta vĩnh viễn cùng nhau.”

“Ta cho rằng, chúng ta đã sớm nói, vĩnh viễn cùng nhau.” Chu Mộ Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Tô Cẩm Khê.

“Người phải nhớ kỹ câu nói này, dùng linh hồn của người để thề.” Tô Cẩm Khê ép sát một bước.

Chu Mộ Nhiên không cảm thấy có vấn đề gì, gật gù, “Ta dùng linh hồn lực thề, ta vĩnh viễn yêu người yêu của ta.”

Mắt Tô Cẩm Khê đỏ ngầu, miệng lộ ra cười to, “Người nói rồi, người không thể đổi ý.”

Cả người Chu Mộ Nhiên như nhũn ra, Tô Cẩm Khê cũng không kịp nói nhiều, dùng áo khoác đen của mình gói lại cẩn thận Chu Mộ Nhiên, vận khinh công nhanh chóng bay về phía tẩm cung của hoàng đế.

“Trước tiên đi rửa ráy, được không?”

“Ừm.”

Tô Cẩm Khê vẫn mặc áo lót vào ao như trước.

Chu Mộ Nhiên hơi híp mắt lại, lưỡi giã dựa, liền nằm trong ngực Tô Cẩm Khê, mềm mại tựa sát.

“Người đến cùng là ai?” Chu Mộ Nhiên lưỡi nói chuyện, cũng không có nghĩa là choáng váng, “Vì sao lại biết tên thật của ta.”

“Người sẽ biết, hiện tại còn không phải lúc.” Chu Mộ Nhiên muốn phản bác, bị Tô Cẩm Khê dùng ngón tay đặt ở trên môi, “Suyt. Người chỉ cần nhớ, ta yêu người.”

“Ta...”

“Một ngày nào đó, người sẽ nhớ lại tất cả.”

Chu Mộ Nhiên cau mày. Hắn lẽ nào quên cái gì sao? Không thể, đừng nói mấy thế giới này, cho dù là chuyện xảy ra hơn hai mươi năm trên ting tế y cũng đều nhớ rõ.

“Cố gắng ngủ đi, ngày mai còn phải lâm triều.” Tô Cẩm Khê đặt Chu Mộ Nhiên đã được lau người sạch lên giường, chính mình cũng cùng lên giường, đem người ôm vào trong lồng ngực của mình.

“Ừm.”

“Đúng rồi...”

“Hả?” Chu Mộ Nhiên nằm trong lồng ngực ấm áp kia, buồn ngủ.

“Đại hôn, không nên đáp ứng.” Tô Cẩm Khê nhỏ giọng nói.

“A?” Chu Mộ Nhiên không có nghe rõ, giãy giụa ra nửa cái đầu từ trong lồng ngực đối phương, mờ mịt nhìn đối phương.

“Không có chuyện gì.” Trong lòng Tô Cẩm Khê biết đối phương không thể làm gì với chuyện đại hôn này, mình phản đối cũng vô hiệu.

Đối phương rốt cục là hoàng đế, chung quy sẽ kết hôn, trừ phi trước đó đã tiêu diệt xong kẻ địch, đem tất cả chính cục nắm giữ trong tay.

“Người mới vừa nói đại hôn?”

“Ta...” Tô Cẩm Khê biết rõ đối phương đáp ứng đại hôn cũng chỉ là kế tạm thời, không muốn để cho đối phương cảm giác mình mưu mô. Thế nhưng nhìn thấy Chu Mộ Nhiên hỏi ngược lại một câu, trong lòng đau xót, bật thốt lên, “Đúng, ta chính là không muốn người đại hôn, không muốn người chạm nữ nhân, không muốn người cùng người khác đứng chung một chỗ!”

Chu Mộ Nhiên sững sốt chốc lát, xì nở nụ cười.

“Này có cái gì, trước tiên định ra hôn ước, ổn định đối phương, sau đó tra ra tội chứng không là được rồi.”

Tô Cẩm Khê sững sờ.

“Thủ hạ người cao thủ đông đảo, việc này vẫn là muốn dựa vào người.”

Tô Cẩm Khê nghiêm túc gật đầu.”Yên tâm, ta nhất định nhanh chóng điều tra rõ.”

Trên buổi triều ngày hôm sau, Thái sư quả nhiên đưa ra chuyện Hoàng thượng đại hôn.

Thế nhưng không giống với trước kia, trước kia Thái sư thế lớn, chỉ cần Thái sư mở miệng, vây cánh của lão lại phụ họa thì những trung thần kia tuy rằng cũng sẽ đứng ra phản bác vài câu, thế nhưng bởi vì Hoàng thượng là đứng ở phía của Thái sư cho nên cũng không quá kiên trì, chỉ là nản lòng thoái chí, thờ ơ lạnh nhạt.

Thế nhưng bây giờ lại không giống. Trước Chu Mộ Nhiên kể chuyện, sau đó lại mỗi ngày vào triều, không đến muộn về sớm, làm cho các chứng thần tử trong lòng lại dấy lên hi vọng.

Bệ hạ quả nhiên là lớn rồi, biết quan tâm triều chính.

Đương nhiên cái này cũng là chỗ mà đảng Thái sư đảng bất an.

Sau đó bệ hạ chấp thuận sửa đổi mấy chỗ trung thần bẩm báo, điều này làm cho một phần nhỏ người mừng thầm, hầu như đã xác định bệ hạ là nhìn thấu phách của Thái sư.

Hết thấy đều không muộn!

Những chuyện nhỏ nhặt này, không đến nỗi trêu đến đảng Thái sư mãnh liệt phản hồi, cũng không đến nỗi để phải trung thần lộ sự vui mừng ra ngoài mặt.

“Bệ hạ, chuyện đại hôn cần phải thông báo rộng rãi.” Thái sư đứng ra khỏi bảm.

“Bệ hạ còn tuổi nhỏ, cần phải thân chính trước rồi mới nói chuyện đại hôn.” Một dê đầu đàn trong đám trung thần cũng đứng ra.

Tuy rằng hần cũng ngóng trông bệ hạ đại hôn, dù sao nam nhân một khi thành hôn sẽ trở nên thành thực một ít. Thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện đại hôn là do Thái sư đưa ra, liền biết trong này nhất định là có vấn đề.

Đám người này là không lợi không dậy sớm nổi, tuy rằng nhất thời không nhìn ra dị tượng gì, thế nhưng trong đó nhất định có mờ ám. Vì thế, trước tiên phản bác rồi tính sau.

“Bệ hạ bây giờ không khác gì thân chính cả, chúng ta làm thần tử, lẽ nào không muốn nhìn thấy giang sơn vững chắc, huyết thống bệ hạ kéo dài sao?”

Lời kia của Thái sư vừa thốt ra, vị lão thần kia trái lại không thể nói thêm nữa, nếu bị bắt được nhược điểm trái lại không đẹp.

Thế nhưng đối phương đã đấu với bọn gian nịnh này nhiều năm, tự nhiên không phải người cổ hủ.

Muốn cùng gian nịnh đấu, nhất định phải càng gian trá hơn gian nịnh mới đúng. Lão thần này cũng cho rằng như vậy.

Con người đảo quanh, trong lòng đã có dự định.

“Thái sư nói rất đúng, không bằng liền như vậy, ba ngày sau khi bệ hạ thân chính thì đại hôn.”

Thái sư ngẫm lại, việc này sớm một ngày cũng không có gì khác nhau. Dù sao cách ngày thân chính cũng không đầy một năm, để cho chuyện của mình có thể thuận lợi tiến hành, sớm thân chính mấy tháng lại có là gì, ngược lại hiện tại cũng gần như đã xong.

Vừa nghĩ như thế, Thái sư cũng gật đầu, “Lão thần tán thành.”

“Đã như vậy, các vị đồng liêu hần là cũng không có ý kiến mới đúng. Còn người chọn cho ngôi vị Hoàng hậu, lão thần mặt dày đề cử cháu gái của thần.” Chuyện mình nên làm thì phải làm, “Cháu gái kia của

thần xuất thân thư hương môn đệ, ở kinh thành cũng có có tài danh. Dung mạo đoan chính tú lệ, ôn nhu nhất uyển ước, chính là...”

“Người lão bất tử này, thực sự là không xấu hổ, còn có thể đem cháu gái của mình ra!” Thái sư tức giận đến râu mép đều nhếch lên rồi. Lão bên này tính toán đủ cả không nghĩ tới bên kia lại có người muốn ngáng chân!

Có người này ở một bên chọc cười, người bên cạnh cũng đều ngộ ra. Mặc kệ là trung thần vẫn là gian nịnh, đều dồn dập tiến cử chính mình, hoặc là nữ hài nhà thân bằng cố hữu.

Dù sao nếu như Hoàng thượng coi trọng, vậy thì chính là nhà mẹ đẻ của quốc mẫu, trong lúc nhất thời trên triều đình khí thế ngất trời, đủ loại lời ca tụng bay tán loạn ở giữa không trung, những nữ hài kia đều được khen thành thiên tiên. Chỉ có Thái sư tức giận đến sắc mặt tái nhợt.

“Không được âm ỉ.” Chu Mộ Nhiên xem xong trò hay, ho nhẹ một tiếng, “Đã như vậy, sau ba tháng liền đến tuyển tú. Các loại tài nghệ so một lần là được.”

77. Chương 74

Mấy ngày sau đó, đều có lão thần đơn độc yết kiến, âm thầm thay thế bệ hạ cao hứng, hoặc là lo lắng.

Chu Mộ Nhiên lại thêm hiểu sâu hơn về các thần tử.

Quả nhiên lần này phối hợp Tô Cẩm Khê, y đã từ bên trong đám trung thần phát hiện được mấy người ẩn giấu, vì phòng ngừa đánh rắn động cỏ, Chu Mộ Nhiên cũng không chút biến sắc, mặc kệ những người này vô cùng phấn khởi lựa chọn nữ hài của mình tham gia tuyển tú.

Vì có thể lung lạc tiểu Hoàng đế, Thái sư cũng khá là đắc bụng, trong bóng tối phái người đến những nơi phụ thuộc vào lão, trắng trợn chọn mỹ nữ.

Thủ hạ của Tô Cẩm Khê nhiều lần báo lại, chứng cứ vợ vét dày đặc một đống.

Bức tranh của những nữ tử kia cũng được thuộc hạ trình lên, càng là nữ tử có dung mạo đẹp dễ thì Chu Mộ Nhiên càng nhìn say sưa, Tô Cẩm Khê càng là không ưa, trên mặt vẻ mặt càng ngày càng lạnh nhạt.

“Ăn giấm khô gì thế.” Chu Mộ Nhiên liên tiếp nhìn mười mấy bức, ngoài mặt là xem họa, trong bóng tối tự nhiên là xem vẻ mặt của người yêu mình. Nhìn đối phương vẻ mặt lạnh nhạt cúi xuống, trong lòng trái lại càng ngày càng sáng khoái, không nhịn được gọi tiểu Phúc bưng lên điểm tâm nước trà từ từ ăn xem.

Tô Cẩm Khê đã nhìn tới cực điểm, nhìn đối phương còn vui vẻ, lại còn lấy trà bánh, liền càng thêm tức điên.

“Người rốt cục đang nháo cái gì?”

Từ tối qua sau khi trở lại hắc liên nhìn thấy vẻ mặt này của Chu Mộ Nhiên, còn cố ý muốn mang một đồng tranh lại đây.

Nghĩ tới đây, Tô Cẩm Khê lại đi trừng Tiểu Phúc.

Tiểu tử này là mình một tay đề bạt, bây giờ lại bị Chu Mộ Nhiên thu về dưới trướng, trái lại thành tiểu gian tế của đối phương. Bằng không đối phương làm sao biết được đồng tranh này.

“Ta đâu có nháo, ta đang làm công sự, chọn một Hoàng hậu mình thích. Trương thị của Thanh uyển huyền này liền rất tốt, người đẹp, còn giỏi nữ hồng, tính tình nghe nói cũng dịu dàng...”

“Dung mạo của bộ hạ còn đẹp hơn ả. Nữ hồng cũng làm đẹp hơn ả ta. Còn tính tình dịu dàng này cũng không phải biết từ đâu mà đến!”

Tô Cẩm Khê mặt lạnh bác bỏ từng cái.

“Hôm qua ta đi thỉnh an Thái hậu...” Chu Mộ Nhiên bỗng nhiên thay đổi đề tài.

Tô Cẩm Khê tâm run run một cái, trong bóng tối trốn mắt nhìn về phía Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc vô tội nháy mắt mấy cái, vội vã cúi đầu.

Tô Cẩm Khê thu tầm mắt lại, chăm chú vào tiểu nương tử đang khẽ cười kia.

“Không cần thỉnh an Thái hậu quá nhiều lần. Dù sao, bọn họ cũng nhảy nhót không được mấy tháng.”

“Mặc dù là mẹ kế, thế nhưng đúng là Thái hậu, làm sao có thể không nhìn đây. Không nhìn tới, làm sao có thể xem trò hay.”

“Ồ? Ngày hôm qua chỗ của Thái hậu có gọi gánh hát đến sao? Ta ngược lại thật sự không biết.” Tô Cẩm Khê hoàn toàn không phản ứng.

” Kịch rất hay. Người cũng khá.”

Tô Cẩm Khê không hé răng. Ngày hôm qua hẳn ở chỗ Thái hậu, tự nhiên biết Thái hậu ngày hôm qua không mời gánh hát.

Nhưng khi đó hẳn đang nói chuyện với Thái hậu, đều không muốn hai người gặp lại, Tô Cẩm Khê mới cùng đại cung nữ của Thái hậu vào cấm thất. Vì thế Chu Mộ Nhiên cũng không có nhìn thấy hẳn mới đúng. Chỉ là từ hôm qua liền bắt đầu khó chịu, ngày hôm nay lại là trong tối ngoài sáng đều nhắc đến Thái hậu, không biết là có ý gì.

Chẳng lẽ mình lộ ra cái gì sơ sót hay sao?

Chu Mộ Nhiên bỗng nhiên nở nụ cười, “Đại cung nữ Tiểu Hoa bên người Thái hậu cũng rất đẹp, lúc nào tuyển tú ta cũng phải phong nàng làm phi tử mới được!”

“Người dám!” Tô Cẩm Khê giận đến run cả người, thế nhưng hẳn rất nhanh cũng hiểu được, Chu Mộ Nhiên quả nhiên biết chuyện hẳn đi tắm cung của Thái hậu.

Lúc trước dẫn hẳn vào bên trong nội thất, chính là thị nữ tên Tiểu Hoa kia dẫn đường. Chu Mộ Nhiên nói như vậy không khác gì nói trắng ra.

Nhìn thiếu niên trên mặt tươi cười nhưng trong lòng bốc đầy mùi ghen tuông kia, Tô Cẩm Khê không nhịn được mềm nhũn ra. Nửa quỳ ở bên người Chu Mộ Nhiên, cầm lên ngón tay của y, tinh tế hôn từng đầu ngón tay trắng nõn.

“Tại sao ngươi lại không tin ta?” Tô Cẩm Khê tự lẩm bẩm, “Đừng nói ta sẽ không coi trọng ả, cho dù ta nghĩ, ta cũng không năng lực kia.”

“Ngươi còn có tay!” Chu Mộ Nhiên cười thu lại tay, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Giấm này của ngươi ăn càng ngày càng nhiều, tết ăn sủi cảo đều không cần chấm.” Tô Cẩm Khê lấy lòng sờ sờ gò má của Chu Mộ Nhiên, “Ta không phải là đi lấy tình báo sao? Ngươi không thích, ta thật sự không đi.”

“Không dám cản, không muốn ngăn. Tiểu Phúc, đi phái người mời Thái sư đến, nói cho hẳn ta không chỉ muốn phi tử, còn muốn nạp nam phi. Đẹp đẽ, tuyệt thế, thân thể cường tráng!”

Tiểu Phúc nào dám đi, bệ hạ cùng đốc chủ cãi nhau không chỉ một lần, nếu thực sự tin thì chờ bị mắng đi.

Tiểu Phúc trên mặt mang cười.”Bệ hạ ngài xin bớt giận, nô tài đi lấy điểm tâm cho ngài, đốc chủ hẳn nhất định là có chỗ khó khăn...”

Tiểu Phúc chạy như một làn khói, Tô Cẩm Khê vội vã ôm ngang người, “Tất cả lui ra.”

“Người!”

Một câu nói này của Tô Cẩm Khê, hiển nhiên là để nhóm ám vệ tất cả lui ra, chuyện tiếp theo quả thực không cần nói cũng biết.

Chu Mộ Nhiên mặc dù biết hai người đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, tuy nhiên không muốn mơ hồ hồ bị lừa gạt mấy lần như thế.

“Bệ hạ muốn nam phi, xem thần phù hợp mấy tiêu chí đó không?”

“A, dung mạo ngược lại không tệ, nhưng đáng tiếc.” Chu Mộ Nhiên cười lạnh quay đầu qua.

Kể này trước đó thề son sắt với mình sẽ không đi tìm Thái hậu. Đáng tiếc không đầy mấy ngày, nơi của mình thì không tới, đúng là chạy đến chỗ của Thái hậu a.

Điều này làm cho Chu Mộ Nhiên có một loại cảm giác mình và Thái hậu là phi tử, đối phương là Hoàng thượng, y ở tẩm cung khổ sở chờ sủng ái.

Rõ ràng mấy đời trước chưa từng có chuyện như vậy.

Y hiện tại đã nghĩ đem ả Thái hậu chen chân đến, mau mau đóng gói ném ra ngoài.

“Bệ hạ tin ta được chứ?”

Chu Mộ Nhiên đảo mắt đã bị thoát gần đủ rồi.

“Hành động này của ngươi ta làm sao tin được!” Chu Mộ Nhiên nộ, đây rõ ràng là dời đi sự chú ý.

“Không phải như vậy, ngươi căn bản không lắng nghe lời ta nói.”

“Phi, thoát thành như vậy, còn có thể nghe ngươi nói chuyện sao?”

Tô Cẩm Khê sững sốt một chút không nhịn được cười ra tiếng, “Được rồi được rồi, ta thề ta không có tâm tư gì khác. Vì không đánh rần động cỏ, ta cũng không thể trốn quá lợi hại. Thế nhưng sau này sẽ không tới nữa, đồ ở chỗ ả đã lấy được.”

“Món đồ gì?”

“Tự nhiên là tội chứng thư từ qua lại trước kia.”

“Làm sao, ả còn giữ thứ này?” Ai làm chuyện xấu còn lưu lại chứng cứ? Không nên trước tiên tiêu hủy sao?

“Đương nhiên, ở trong đó có thư của tình lang ả, ả làm sao cam lòng tiêu hủy.” Tô Cẩm Khê cười gằn.

Cái này cũng là hẩn phái người đi đột nhập nhà của Thái sư mới phát hiện.

Thái sư hàng năm đúng hạn cho người tặng đồ cùng một chỗ, hơn nữa còn đầy đủ các loại đồ vật.

Lấy dòng dõi của Thái sư, chỉ có lão thu lễ vật, lúc nào cần lão tặng lễ. Đương nhiên, những thứ đồ này đưa vô cùng bí mật, nếu không là thủ hạ hẩn võ công cao cường lén vào thư phòng tìm được hộp bí mật thì sẽ không nhìn thấy danh sách.

Chờ hẩn theo đường dây này đi thăm dò, mới phát hiện nơi đó dĩ nhiên là nhà của một thương gia bình thường, sân bình thường, phòng ốc giản đơn. Tuy rằng nơi ở cũng là số một số hai, nhưng nếu so sánh với kinh thành thì căn bản không là cái gì.

Cẩn thận tra, nhà này dĩ nhiên là phụ mẫu đều mất, chỉ có một đôi tiểu phu thê, hơn nữa là mấy năm trước mới đến.

Hai người này một không chức vị, hai không kinh thương, phòng xá cao to khí thế, tôi tớ đông đảo mà lại thần thần bí bí.

Công phu không phụ lòng người, chúng ám vệ núp ở trong viện mấy ngày, mới hiểu rõ chân tướng. Nguyên lai nữ chủ nhân nhà này, dĩ nhiên là con gái ruột của Thái sư.

Điều này rất là kỳ quái. Thái sư chỉ có một đứa con gái, hơn nữa đã tiến cung làm Hoàng hậu, thành Thái hậu bây giờ.

Lẽ nào đây là con gái bên ngoài của Thái sư? Nhưng hiển nhiên cũng không phải.

Trải qua tra xét nhiều lần, đồ đưa đến tay Tô Cẩm Khê làm cho ngay chính hẩn còn choáng váng.

Đây mới là nữ nhi của Thái sư, người trong cung không phải!

Hẩn liền nói một cái đại gia khuê tú, coi như tuổi trẻ thủ tiết cô quạnh khó nhẹn, làm sao liền không hạn cuối đến mức độ như vậy. Nguyên lai người này căn bản là một kỹ nữ lầu xanh, thế nhưng là thanh quan, bị Thái sư lén lút thay, thế nữ nhi mình vào cung.

Con gái không cần vào cung chịu khổ, lão còn có thể tọa hưởng phúc lợi của hoàng thân quốc thích, đây thực sự là buôn bán quá có lời.

Không chỉ có như vậy, vị Thái hậu này trước khi vào cung đã cùng Thái sư không minh bạch, ai biết là dùng thủ đoạn gì lừa đảo được, đợi được tiên đế băng hà, hai người không chỉ một trong một ở ngoài nắm giữ triều chính, gian tình này càng ngày càng như cá gặp nước rồi!

Chu Mộ Nhiên nghe Tô Cẩm Khê nói xong, thực sự là thâm may mắn nguyên thân không biết việc này, y là người ngoài nghe mà còn muốn thổ huyết.

“Cái kia, là muốn bắt hai người bọn họ, phán tội dâm loạn hậu cung sao?” Chu Mộ Nhiên cau mày, “Mặt mũi của hoàng gia vẫn phải giữ.”

“Việc này không thể không nói, quan hệ đến tiên đế.” Tô Cẩm Khê nghiêm túc nói, “Bây giờ nghĩ lại, chuyện tiên đế chết rất có thể có vấn đề.”

“Ta cũng nghĩ vậy. Tiên đế mới chỉ hơn ba mươi tuổi, làm sao lại đột nhiên băng hà.” Chu Mộ Nhiên lắc đầu một cái, y còn có ký ức của nguyên thân, tiên đế vốn là dòng dõi đơn bạc, một năm liên tục chết mấy người, chỉ còn lại một mình nguyên thân. Tiên đế vừa vội vừa tức, bệnh không dậy nổi.

Mọi người kể cả nguyên chủ, đều cho rằng tiên đế là quá giận đến nỗi không chịu được, bây giờ nghĩ lại, có ẩn tình khác a!

“Vì thế ta liền muốn lên vào xem xem có chứng cứ gì, may mắn không làm nhục mệnh!” Tô Cẩm Khê ôn nhu cười nói, “Việc này, vốn không muốn nói cho người, để người phiền lòng. Thế nhưng người vẫn là biết rồi. Ta cũng không phải là có ý định ẩn giấu, chỉ là không nghĩ người hiểu lắm, ta cũng ả cũng không có bất kỳ dụng chàm vào. Có người, những son chỉ tục phần kia ta làm sao có thể coi trọng, huống hồ là một nữ nhân vừa ác độc lại dâm loạn như vậy.”

“Thực sự là lời chót lưỡi đầu môi, một điểm thật không có!” Chu Mộ Nhiên kéo kéo khóe miệng, lời này y nghe đều nổi da gà.”Buồn nôn.”

Khuôn mặt thâm tình chân thành của Tô Cẩm Khê cứng đờ, sau đó thở dài nở nụ cười, “Ta cũng cảm thấy thật buồn nôn. Vì thế, ta vẫn là hành động đi!”

Chu Mộ Nhiên bị đẩy về phía sau, lập tức mông bị một bàn tay lớn đặt lên

“Này, ta còn chưa nói tha thứ đâu, lại tới chiều này.”

“Chiều thức không sợ cũ, hữu hiệu là được.” Tô Cẩm Khê mới mặc kệ Chu Mộ Nhiên, lời của đối phương, cũng chính là nghe một chút, không cần nghe theo. Ngoài miệng nói không muốn, trong lòng kỳ thực muốn vô cùng. Huống hồ hần hôm nay tới, vốn là mang đến rất nhiều đồ chơi nhỏ, đều là đám thủ hạ kia

của hắc thâm dăng.

Chuyến này thả bọn họ đi ra ngoài, chỉ là hơi ám chỉ, để bọn họ thuận tiện tìm chút việc vui cho hắc. Ai nghĩ đến mấy người này cả ngày ẩn thân ở trong hoàng cung, đã sớm biết chuyện hắc cùng Chu Mộ Nhiên, lần này đi ra ngoài, ngược lại mua không ít đồ.

“Nhìn, ngày hôm nay ta dẫn theo thứ tốt.” Tô Cẩm Khre run lên tít, ào ào ào một đồng đồ vật rơi trên long sàng.

“Này, này thứ đồ gì?” Chu Mộ Nhiên bắt đầu còn nhìn không hiểu, sau đó tìm thấy mấy thứ cứng cứng, cầm lấy nhìn, mặt bạo hồng.

78. Chương 75

Hai người bọn họ là phu thê mấy đời, xưa nay đều là đao thật súng thật, nhiều lắm là trợn một chút, thế nhưng chưa từng dùng những đồ chơi này.

Độ lớn của vật kia mơ hồ có mấy phần phong thái của lão công mình mấy đời trước!

Đêm đó Chu Mộ Nhiên có thể nói là bị dẫn vật đến chết, đến sáng sớm đều không rời giường nổi. Vẫy tay gọi tiểu Phúc qua, “Đi, nói trẫm sinh bệnh, không lên triều.”

Tiểu Phúc gật đầu, chạy đi như một làn khói.

Chu Mộ Nhiên nghỉ ngơi nửa ngày, cuối cùng cũng coi như là rõ ràng lão công của mình không thể đùa, đã biến thành thái giám càng không thể đùa.

Trong bóng tối khua chuông gõ mõ mấy tháng, rốt cục đến ngày tuyển tú, Chu Mộ Nhiên mặc vào trang phục đế vương, cho dù chỉ là tiểu hoàng đế nhưng khí thế của đế vương vẫn bức người.

Chu Mộ Nhiên thưởng thức cây quạt trong tay, âm thầm quan sát bảy nữ tử đứng trước mặt.

Mấy nữ tử này đứng thành một hàng, chờ Chu Mộ Nhiên tuyển người.

Cũng không thể không nói, Thái sư quả nhiên thật sự có tài.

Vì phòng ngừa những trung thần kia làm khó dễ từ bên trong, lão căn bản cũng không có trực tiếp tiến cử nữ tử nhà mình.

Lấy thân phận Thái sư của lão là có thể trực tiếp đem nữ tử nhà mình trình diện trước Hoàng thượng. Ở trong triều đại này đã có mấy đời có chuyện như vậy.

Hoàng đế vừa có thể hưởng dụng nữ tử, cũng là đại biểu cho việc ân sủng đại thần. Ngược lại, đại thần cũng dùng việc này biểu đạt trung tâm, cũng có thể đánh hoàng thân, càng tùy cơ ứng biến, cũng dễ dàng thu được quyền lợi.

Cho nên nói đây là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Thế nhưng Thái sư cũng không có làm như thế, mà là để cho tôn nữ của mình ẩn giấu trong một đám tú nữ, mặc cho Hoàng thượng đi chọn.

Điều này làm cho một đám lão thần căn bản không có cách nào soi mói.

Tuy nhiên Thái sư không phải loại người ngu ngốc, người tuy rằng không có trực tiếp đẩy lên trước mặt Hoàng thượng, nhưng việc này do lão đến chủ đạo, ở giữa có rất nhiều biện pháp có thể dùng để đối phó.

Ví dụ như bên trong bảy người này, cố ý lựa chọn mấy người cũng không phải quá xinh đẹp để tôn lên quần áo, đồ trang sức của những người tới tham gia tuyển tú này không nhiều, thậm chí có mấy người vẫn là dùng trang phục thống nhất trong cung.

Muốn tài năng xuất chúng, đào bạc đi.

Thái sư làm càng độc hơn, những son phấn, trang phục kia đều cổ xưa không thể tả, chỉ có những nữ tử theo phe lão mới ngấn nấp xinh đẹp.

Chính vì những điều này mà dung mạo kém thì càng kém hơn nhiều.

Một chiêu cuối cùng, cũng là một chiêu độc nhất của Thái sư.

Bên trong những nữ tử này, rất nhiều nhìn bề ngoài không liên quan gì đến Thái sư cả, cũng không có lợi ích tương quan, chỉ là nữ tử đến tuyển tú những địa phương khác nhau. Nhưng trên thực tế, Tô Cẩm Khê đã sớm hiểu rõ tất cả.

Những cô gái này, có người dung mạo tuyệt sắc, có người dung mạo chỉ là thanh tú, có người thậm chí không biết mình thành quân cờ của ai, nhưng cũng đã thành công cụ để Thái sư lợi dụng.

Chu Mộ Nhiên nhìn như không hứng lắm lựa chọn mấy người, lại chọn mấy người xinh đẹp trực tiếp phong Tiệp dư, việc này mới xem như là kết thúc.

Tới việc tuyển chọn Hoàng hậu, đương nhiên là nhi nữ của mấy vị đại thần, Chu Mộ Nhiên xem đi xem lại mấy nữ hài này, cuối cùng chọn một nữ tử.

Đây là nữ hài nhà người thân của Thái sư, dung mạo cực kỳ lãnh diễm, tuy rằng không phải là người đẹp nhất trong số mấy nữ hài nhưng khí chất lại đủ để áp đảo những người khác.

Thái sư cười đắc ý, nói với mấy lão đại thần bên cạnh “Đây không phải là ta giả trò, thực sự là bệ hạ tự mình khâm định, không thể nói ta cái gì đúng không?”

“Nếu bệ hạ chọn, chúng ta đương nhiên không thể nói cái gì.” Lão trung thần cầm đầu vuốt ve chòm râu, đề xuống những người bên phía trận doanh của mình.

Chọn xong Hoàng hậu nhưng đại hôn vẫn phải chờ. Dù sao cũng là quốc mẫu của một nước, các loại lễ tiết rườm rà vô cùng. Thế nhưng những người được chọn là Quý nhân, Tài nữ thậm chí là Tiệp dư đều có thể đi đầu tiến cung tùy Hoàng thượng chọn dùng.

Những đại thần này thấy tuyển nữ hài nhà người thân của Thái sư thì đều có chút ỉn ả. Nữ tử kia xác thực xuất sắc, vượt qua mình, thế nhưng ai cũng biết, nữ tử này tiến cung, tương đương với vững chắc địa vị của Thái sư. Dù sao nhà người thân kia vẫn phải dựa vào Thái sư chỉ dẫn, cũng không phải là gả nữ nhi vào cung liền có thể đột nhiên đứng lên.

Nhưng bọn họ không biết chính là, Thái sư trong bóng tối càng cao húng hơn, bởi vì ngoại trừ ngoại trừ nữ tử đó thì lần này bệ hạ chọn năm, sáu người của lão.

Tỉ lệ này rất cao, lúc đầu làm cho lão có chút kinh hoảng, thế nhưng sau đó cẩn thận cân nhắc lại, lại cảm thấy đây không thể là kế sách của Hoàng thượng được mà là do lão chuẩn bị quá mức hoàn thiện, dù như thế nào thì đối phương cũng vẫn sẽ mắc câu.

Chu Mộ Nhiên tự nhiên là cần mồi, chỉ là y ăn mồi, móc lại ới ra.

Thu những nữ tử này vào cung, mỗi ngày chọn một người đến tắm cung qua đêm, thế nhưng sau khi đến, Chu Mộ Nhiên ôn hòa nói chuyện vài câu với đối phương dưới sự giám sát của Tô Cẩm Khê, rồi cho đối phương ăn điểm tâm uống trà.

Bên trong trà với điểm tâm đã được bỏ thuốc mê muội trí óc do Tô Cẩm Khê cung cấp. Nửa đêm trở về, những nữ hài này đều sẽ cho rằng mình được ân sủng, kỳ thực tất cả chỉ là ảo giác.

Mà diễn xuất một tuồng kịch này, chính là đương kim hoàng thượng cùng với tổng đốc thái giám Tô công công.

“Người tối hôm nay mà lại triệu người, ta sẽ cùng người trở mặt a!” Chu Mộ Nhiên nhanh khóc. Từ khi những nữ hài này vào cung, mỗi tối Tô Cẩm Khê đều để cho Chu Mộ Nhiên chọn một người tối. Đáng tiếc

bị kích thích đến nỗi không khống chế được lại chính là Chu Mộ Nhiên.

“Được được được, tối hôm nay chỉ có hai ta, không ai ở bên ngoài nghe tiếng.” Nhìn thấy lão bà xù lông, Tô Cẩm Khê vội vã động viên.

Chu Mộ Nhiên quả nhiên là mệt mỏi, sau khi tắm rửa liền dựa sát vào lồng ngực của Tô Cẩm Khê ngủ say.

Tô Cẩm Khê có chút sững sờ, mấy ngày nay hắn chỉ lo lão và không vừa lòng, kết quả, đây là là lão bà bị suy kiệt?

Cũng may hắn mỗi ngày đều chú ý đến cái bụng nhỏ béo mập mịn màng kia, nỗ lực bảo dưỡng bồi thuốc, không làm cho y có chút khó chịu nào.

Cuối cùng cũng coi như là chứng cứ đều vào tay, Tô Cẩm Khê gom lại hết đồng thư từ qua lại, cất cẩn thận.

Bây giờ tội chứng là có, thế nhưng cái này cũng không phải quan trọng nhất.

Bình quyền, mới là quan trọng nhất.

Thân là hoàng đế, tay cầm quyền sinh quyền sát. Thế nhưng quyền sinh quyền sát này không phải nói là được.

Bình quyền, chính là hậu thuẫn của quyền sinh quyền sát. Không có bình quyền, hoàng đế cũng chỉ là con rối.

Nguyên nhân Chu Mộ Nhiên không dám dễ dàng động thủ chính là Cẩm vệ quân của Hoàng thành nằm dưới sự chưởng khống của nhi tử thái sư.

Hoàng thành là trọng yếu nhất, dù cho những chuyện khác có thành công nhưng y chết rồi cũng là toi công.

Muốn khống chế lại Cẩm vệ quân, chỉ có thể là Liên phòng doanh, thế nhưng làm thế nào mới có thể đem đội ngũ đó đến đây mà không làm kinh động đến Thái sư.

Chu Mộ Nhiên không biết Tô Cẩm Khê làm như thế nào, chỉ đến khi Chu Mộ Nhiên nhìn đến mấy vị tướng quân quỳ gối trước mặt mình thì y mới cảm giác chân thật.

Cảm giác có người giúp, thật tốt.

Có lẽ là Chu Mộ Nhiên gần đây càng ngày càng kiên cường, càng ngày càng có khí thế của đế vương.

Thái sư cùng Thái hậu hoảng rồi.

Thực lực của mình không hề bị suy yếu, mà tiểu hoàng đế còn chưa chính thức thân chính này đã không khác gì Hoàng đế chính thức cả, chuyện này thực sự ảnh hưởng rất lớn đến lão.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không đợi đến khi vị tiểu hoàng đế này có hậu chỉ sợ lão đã bị diệt trừ.

Kế trước mắt...

Thái sư sững sốt. Lẽ nào chỉ có thể mưu phản sao?

Chuyện như vậy lão sớm đã có kế hoạch, thế nhưng nếu có thể bắt không chút biến sắc thì đương nhiên là tốt nhất. Lão vốn định tiến thêm một bước nữa, chờ đến khi tiểu hoàng đế chết rồi, lập một hài tử, lão làm Nhiếp chính vương. Từng bước một tan rã hoàng quyền, học Tào Tháo.

Vì thế lão cùng với mấy vị tướng quân đã luyện tập trong bóng tối, thu nạp các loại. Mấy người này cũng vô cùng tôn trọng khách khí với lão, làm lão lảng lảng.

Nghĩ đến đó, Thái sư vội vàng vàng về nhà, cẩn thận mà suy nghĩ kỹ càng kế hoạch. Lại lấy ra một bình ngọc nhỏ trong mật thất, định tiến cung đưa cho Thái hậu.

Tiểu Hoàng thượng tuy rằng không có dòng dõi, thế nhưng huynh đệ chi thứ vẫn còn, thực sự không được, lão sẽ làm cho trong thiên hạ này không ai có thể ngồi lên vị trí kia, đến lúc đó sẽ không có ai có thể ngăn được lão.

“Đây chính là dược?” Chu Mộ Nhiên cầm bình ngọc nhỏ nhìn kỹ, “Thái hậu cũng thật là tín nhiệm người a.”

“Ha ha...” Tô Cẩm Khê cười gượng. Lão bà rất chua*, vẫn là không tiếp lời thì tốt hơn.

(* ý nói ỉm ghen đó)

“Người nói, ả tín nhiệm người như vậy?” Chu Mộ Nhiên liếc chéo Tô Cẩm Khê một chút, “Nếu như cái này mà để cho người ta biết thì sẽ là tội tru di cửu tộc.”

“Ả tự nhiên là tin, ai bảo ta đã là tâm phúc chứ.” Tô Cẩm Khê cầm tay Chu Mộ Nhiên hôn một cái “Thế nhưng ả làm sao biết, ta mới càng là tâm phúc của bộ hạ.”

“Tâm phúc, người ở trong mắt thủ hạ của người, chính là một nam sủng mới phải chứ?” Nói đến cái này Chu Mộ Nhiên đột nhiên hứng thú, mấy đời trước y nhiều lần bị ép, bây giờ y làm Hoàng thượng, đối phương thành Thái giám, lần này y ở bên trong mắt người, hẳn là mặt trên đúng không? “Người nói, bọn họ có từng nghị luận người sau lưng?”

“Bọn họ dám.” Tô Cẩm Khê không ngẩng đầu cho Chu Mộ Nhiên đáp án.

“Được đã có, mấy vị kia lão thần cũng chuẩn bị kỹ càng. Sáng mai liền bắt đầu trang*?”

(* giả vờ, đóng kịch)

“Đêm nay liền bắt đầu trang đi, tí nữa ta cho người dịch dung một chút.”

(Chỗ này là giả vờ bị trúng độc, dịch dung sắc mặt một chút để đánh lừa người khác)

Chu Mộ Nhiên còn nhớ lần trước bị dịch dung, y thành một cô gái, bây giờ lần thứ hai dịch dung, thật giống như ôn chuyện cũ. “Cho ta trang phục đẹp dễ chút.”

Tô Cẩm Khê nở nụ cười, “Được rồi.”

Lúc nửa đêm, trong cung loạn, Hoàng thượng xảy ra vấn đề rồi!

Thái hậu ở trong tấm cung của mình nhếch miệng cười.

Mỹ nhân, còn trung tâm, quan trọng nhất chính là, hẳn cũng không phải là thái giám, đây đúng là chuyện tốt tuyệt hảo.

Chờ một lần nữa lập tiểu hoàng đế, ả liền đem được mà ả tìm tới được cho Tô Cẩm Khê, để hẳn khôi phục bản sắc của nam nhân. Đến lúc đó, hẳn còn không yêu đến cang khăng khăng một mực?

Khi đó trong hoàng cung này, ả là nữ chủ nhân, hẳn là nam chủ nhân, chẳng phải là quá mỹ diệu.

Nghĩ tới cuộc sống tươi đẹp sau này, Thái sư nhận được tin mang theo cấm quân ngoài mặt là hộ giá, kì thực là bức cung, mấy vị tướng quân tay nắm trọng binh bỗng đứng đối mặt. Một bộ lười biếng khinh thường nhìn Thái sư.

“Các người! Có ý gì?” Thái sư biến sắc mặt, “Chẳng lẽ các người muốn soán vị cướp ngôi!”

“Muốn soán vị không phải chúng ta, là Thái sư ngài chứ?” Âm thanh của Tô Cẩm Khê truyền tới từ phía

sau.

“Tô công công, không được ngậm máu phun người a!” Thái sư biến sắc mặt, không nhịn được cười gằn. Số mệnh không bằng, ngay cả một tên thái giám cũng dám đến quất lớn lão.

“Lý tướng quân, Triệu tướng quân, các người đây là ý gì?” Thái sư nhìn thấy binh lính vây quanh, mặt trầm xuống, thị vệ phía sau lão cũng lấy ra đao thương.

“Thái sư, thống lĩnh Cẩm vệ quân kia, chính là công tử của ngài? Hiện tại hấn bức cung bị bắt, có phải là do ngài chỉ thị không?”

Tô Cẩm Khê vùng tay lên, thị vệ bên người tha đến một người đầu tóc rối tung, quần áo trên người máu me đầm đìa, người đã sống dở chết dở.

Thái sư liếc mắt là nhìn ra đó là ấu tử của mình, tay run thành một đoàn.

“Người cái tên Thái giám đoạn tử tuyệt tôn chết bầm, người dám hãm hại ta?” Giây phút khi Thái sư nhìn thấy con trai của mình, tâm đều sắp nát, lão tuy rằng có mấy người nhi tử, thế nhưng chỉ có một người không chịu thua kém. Không nghĩ tới hiện tại...

“Mang thái sư xuống.” Trên mặt Tô Cẩm Khê mang theo ý cười, không hề mất đi lý trí vì đối phương chỉ vào mặt chửi ầm lên một chút nào. Dù sao hấn mới là người thắng.

79. Chương 76

Khi Thái sư bị giải xuống, Chu Mộ Nhiên đang đứng trong tấm cung của Thái hậu.

“Không nghĩ tới người lại không có chuyện gì? Ngay cả người của ta cũng bị lừa gạt.” Thái hậu ngay cả người cũng không đứng dậy, càng không nhìn Chu Mộ Nhiên một tí gì.

“Không lừa gạt người của người thì làm sao có thể để Thái sư biết việc này mà thuận tiện đến bức cung đây?” Chu Mộ Nhiên cười cợt, “Hiện tại thái sư đại khái đã bị bắt đi.”

“Người cảm thấy ta sẽ khổ sở? Sẽ sợ?” Thái hậu hừ một tiếng, dĩ nhiên là không quan tâm chút nào.

“Thực sự là đau lòng Thái sư. Tình nhân nhiều năm như vậy, ngay cả chết rồi cũng không chiếm được một giọt nước mắt của người ta.”

“Người, người dĩ nhiên biết?” Thái hậu rốt cục ngẩng đầu, chỉ có điều trên mặt vẫn như cũ không phải sợ sệt, mà là hiếu kỳ.

“Chút chuyện này có thể che giấu ta sao? Ta không chỉ biết người cùng Thái sư thông dâm, ta còn biết người là cố ý câu dẫn Tô Cẩm Khê cho ta xem.” Chu Mộ Nhiên mặt lạnh, đây mới là mục đích y tới nơi này “Đã có được, liền giao ra đây đi, ta sẽ xem như nể mặt được, cho người chết sáng khoái.”

“Không nghĩ tới người, dĩ nhiên thật sự biết. Đặc điểm đời này là Thuận phong nhĩ sao?”

“Người, người có ý gì?” Tâm Chu Mộ Nhiên đột nhiên co rút lại, không nhận được rút lui một bước.

“Ha ha, sợ cái gì.” Thái hậu đứng dậy, ép sát Chu Mộ Nhiên, “Ta, nếu biết những thứ này, tự nhiên cũng biết những cái khác mà người không biết. Người có muốn biết những thứ kia hay không? Ví dụ như...”

“Ví dụ như cái gì?”

“Ví dụ như người tại sao lại tới nơi này, là ai đưa người tới, tương lai có thể trở lại thực tế hay không.”

“Những thứ này người biết?” Chu Mộ Nhiên đã khôi phục bình tĩnh, mặt lạnh nhìn Thái hậu, “Ta lại dựa vào cái gì mà tin tưởng người.”

“Người tự nhiên cũng có thể lựa chọn không tin ta, thế nhưng có một việc, người đại khái là không biết ...”

“Chuyện gì?”

“Đó chính là ở trên thế giới này người đã chết rồi, cũng giống như ở trên thực tế vậy!” Cánh tay ẩn giấu trong ống tay áo rộng của Thái hậu bỗng nhiên đâm ra, trong tay nắm một cây chủy thủ sắc nhọn.

Chu Mộ Nhiên cũng không phải đến một mình, y còn dẫn theo tất cả cấm vệ mà Tô Cẩm Khê cho y.

Tô Cẩm Khê đêm nay muốn làm đại sự, rất nguy hiểm, Chu Mộ Nhiên vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng Tô Cẩm Khê có sự kiêu ngạo của chính mình, công phu của hắn cao thâm khó dò, tự nhiên mặt lạnh để Chu Mộ Nhiên nghe lời.

Chu Mộ Nhiên biết bản lĩnh của lão công nhà mình, nếu hắn nói không có chuyện gì, vậy dĩ nhiên là không có chuyện gì, liền mang theo mấy tên ám vệ đến tẩm cung của Thái hậu.

Bên người Thái hậu cũng có người, chỉ có điều nếu như so sánh với người của Thái hậu thì cường hãn hơn nhiều, căn bản không ai phát hiện mấy người này.

Khi mà Thái hậu dùng chủy thủ đâm tới, Chu Mộ Nhiên đã lùi về sau một bước. Từ khi Thái hậu đứng dậy đi về phía y thì y đã luôn đề phòng, vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với ả, thối lui về phía cấm vệ ẩn giấu.

Nhưng y nhanh hơn nữa cũng không nghĩ tới đối phương sẽ nhanh như thế, thanh chủy thủ kia phong mang hàn ý hầu như là trong nháy mắt liền đến trước ngực của y.

Cảm giác tim bị xé ra kia làm cho y khó chịu không nói ra lời.

Nhóm ám vệ trong nháy mắt liền ra tay, nhưng đáng tiếc vẫn là không ngăn trở được thanh chủy thủ kia, mọi người kinh hãi, hoảng sợ nhìn chủy thủ đâm vào. Khung cảnh này quá kinh người, dù cho Thái hậu bị đánh chết tại chỗ cũng không thể khôi phục vết thương của Chu Mộ Nhiên.

Tô Cẩm Khê mới vừa thu thập xong Thái sư, liền cảm thấy một luồng dị thường bị đè nén kéo tới, trong lòng cả kinh vội vã chạy về phía hậu cung.

Một mảnh vết máu trước ngực Chu Mộ Nhiên làm cho Tô Cẩm Khê lần đầu tiên biết cái gì gọi là run chân.

Ở thế giới trước tuy rằng Chu Mộ Nhiên tiêu tan trước mặt hắn thì tình cảnh vẫn không mang tính trùng kích lớn như bây giờ.

“Nhiên... Chu Mộ Nhiên, ngươi...” Tô Cẩm Khê ôm Chu Mộ Nhiên, cẩn thận từng li từng tí một không dám dùng sức.

Đậu Xanh bên cạnh đã trong suốt đến nỗi gần như tiêu tan.

“Cảm tạ ngươi cứu y.” Thứ ngăn ngực Chu Mộ Nhiên chảy máu chính là linh hồn lực của Đậu Xanh, cái này cũng là nguyên nhân Đậu Xanh gần như muốn tiêu tan

Nó rốt cục chỉ là thể linh hồn cấp thấp, linh hồn lực có thể chứa đựng vốn không nhiều.

Tô Cẩm Khê lần đầu tiên cảm kích đồ chơi nhỏ này như thế. Hắn cũng vui mừng chính mình không có bởi vì nhất thời nhìn khó chịu mà đập chết Đậu Xanh.

“Không, không khách khí...” Đậu Xanh thụ sủng nhược kinh.

Vị đại nhân này dĩ nhiên cảm tạ nó, chuyện này quả thật làm người ta vô cùng cao hứng nha.

“Mộ Nhiên, ngươi thế nào?”

“Thanh chủy thủ kia...” Chu Mộ Nhiên cau mày, tuy rằng không chảy máu nữa, cũng không có nguy hiểm tính mạng, thế nhưng vết thương vẫn đau đớn vô cùng.

Nơi này, căn bản không chịu nổi bất kỳ thương tổn.

Tô Cẩm Khê đã biết thanh chủy thủ tất nhiên có vấn đề.

Có thể phá liên thủ của đám ám vệ, cũng có thể phá tan nhuyễn giáp mà Chu Mộ Nhiên giấu trong quần áo, chủy thủ này tuyệt đối không tầm thường.

“Làm người chán kinh rồi, ta thật sự không nghĩ đến sẽ có chủy thủ như vậy.” Chu Mộ Nhiên cười khổ nói. Sắc mặt Tô Cẩm Khê đến bây giờ vẫn đều là trắng xám. Y không bỏ qua cặp mắt đột nhiên trợn to cùng với bước chân lão đảo suýt chút nữa ngã sấp xuống của hắn khi hắn chạy đến đây.

Thế nhưng y đúng là làm tốt tất cả chuẩn bị, ám vệ, nhuyễn giáp!

Cá nhuyễn giáp kia là được tìm tới từ trong kho riêng của Hoàng đế, có người nói có thể phòng cháy không thấm nước phòng trúng tà, hơn nữa đao thương bất nhập.

Cái điểm đao thương bất nhập này đã đánh sâu vào Chu Mộ Nhiên, y cũng đã từng làm thí nghiệm qua với Tô Cẩm Khê, xác thực không thành vấn đề.

Nó được dệt thành từ một loại kim loại hiếm thấy trộn với tâm ti, đao kiếm khảm tới cũng không có vết thương gì.

Dưới tầng tầng phòng hộ như thế này, Chu Mộ Nhiên mới được Tô Cẩm Khê đồng ý tới, không nghĩ tới vẫn là ra chuyện như vậy.

“Là ta không tốt.” Hốc mắt Tô Cẩm Khê có chút ướt át, “Chuyện như vậy liền không nên đáp ứng người, sau này nguy hiểm gì đều không cho người đặt chân!”

“...” Đây là người định chơi giam cầm play sao? “Người không thể đối xử với ta như thế?!”

“Không được. Sau này người thành thật nghe lời cho ta, cũng không tiếp tục cho phép người xằng bậy, không nghe lời cẩn thận ta trừng trị người.” Tô Cẩm Khê đỏ mắt chửi ầm lên.

Chu Mộ Nhiên rụt cổ lại, không dám lên tiếng. Đậu Xanh bên cạnh trừng lớn mắt nhìn Tô Cẩm Khê: đại đại thật là lợi hại!

Vết thương Chu Mộ Nhiên chậm rãi khép lại, Tô Cẩm Khê liền hợp những lão thần trong triều kí nhanh

chóng giải quyết sự vụ.

Một loạt tội chứng tung ra, vây cánh của Thái sư chỉ có thể nhận mệnh.

Hạ độc tiên đế, thông dâm với hậu phi, bức cung mưu phản... Mỗi một chuyện đều là mười phần mười xét nhà diệt cửu tộc.

Những vây cánh kia làm sao có thời gian giải oan cho Thái sư, vội vội vơ vơ dọn sạch chính mình, miễn cho đồng thời làm quỷ hồ đồ.

Chu Mộ Nhiên thuận lợi thân chính, tuy rằng quét sạch triều chính thế nhưng vấn đề thân chính không phải diệt trừ vây cánh của Thái sư là có thể giải quyết.

Triều chính cần nhân tài, càng cần một Hoàng đế anh minh.

Mấy ngày nay Quách Thái phó nỗ lực giáo dục cuối cùng cũng coi như là có chút tác dụng. Chu Mộ Nhiên bắt đầu ra tay đốt lửa dọn dẹp triều đình, thiêu đến tất cả văn võ trong triều. Trong lòng thầm nói chẳng trách Thái sư chết thảm như vậy, tiểu hoàng đế này thực sự lợi hại, Thái sư chết không oan!

Triều chính trên dưới, đáng chết giết, nên thả thả, nên thưởng thưởng, tiến thoái có độ, làm cho Quách Thái phó khen không dứt miệng.

Thế nhưng Chu Mộ Nhiên hết sức lưu lại mấy tên gian thần, làm cho Quách Thái phó kinh ngạc khó hiểu.

Nước quá trong ắt không có cá, lưu lại mấy tên tham quan, cũng coi như cho mình một cái cảnh giác.

Những tham quan cũng không phải sinh ra chính là tham quan, tất nhiên có một quá trình lên men, chẳng bằng lưu lại mấy người, tương lai còn có thể giết gà dọa khỉ.

Chu Mộ Nhiên cần cù liêm chính năm năm, rốt cục làm cho quốc lực của cả đất nước tăng lên, thành đại quốc số một, các nước nhỏ xung quanh dồn dập dâng sớ đồng ý trở thành nước phụ thuộc, phòng ngừa họa chiến tranh

Kỳ thực Chu Mộ Nhiên làm sao có thể đồng ý đánh trận, yêu đánh trận chính là lão công nhà y.

Từ khi Chu Mộ Nhiên chính thức thân chính, đối phương cũng tự động xin đánh giặc, thành một vị đại tướng quân, mấy năm qua đã bỏ đến vị trí Nguyên soái. Mấy vị tướng quân lúc trước hiệp trợ hấn trấn áp Thái sư đều thành chiến tướng đắc lực của hắn.

Nhìn như đây là một vị thân tàn chí kiên thật thanh niên, thật tướng lĩnh, kỳ thực chỉ có Chu Mộ Nhiên

biết nguyên do.

Thái hậu tìm thấy nước thuốc chỉ là một lần, còn bị ả đập nát. Loại dược thủy này là một loại cỏ nhỏ. Không quý giá, nhưng mà khó tìm. Tô Cẩm Khê liền tiếp ra đi đánh giặc chính là vì cái này.

Đến các quốc gia, xới ba tấc đất, như cá diếc sang sông. Đối với những kim ngân tài bảo kia trái lại cũng không để ý, các quốc gia đều lan truyền vị Nguyên soái xuất thân từ Thái giám này có gì cổ quái.

Trong hoàng cung Chu Mộ Nhiên một người một mình trông phòng, quả thực cô quanh khó nhin. Mặc dù đối phương cách mấy tháng sẽ khải hoàn mà về, thế nhưng dù sao ở giữa cũng cách mấy tháng.

Phi tử trong hậu cung, đã sớm toàn bộ thanh không. Chỉ còn dư lại mấy người Thái giám Cung nữ phải dùng, những người khác tuổi tác lớn cũng đều cho ra bên ngoài.

Chuyện thanh không phi tử, các đại thần nguyên bản không vui, thế nhưng nghĩ đến chuyện cánh chim dài đàn Thái sư kia, mọi người đều ngậm miệng không nói chuyện,

Ngày hôm đó Tô Cẩm Khê rốt cục lại chiến thắng trở về, cái này cũng là quốc gia cuối cùng.

Chu Mộ Nhiên nhìn thấy Tô Cẩm Khê nửa nằm trên long sàng, tức giận đến ném bỏ ngọc quan trên đầu, “Người, lại dám đi nữa, có tin ta cách chức người?”

“Cách chức chức vị lão công sao?” Tô Cẩm Khê lười biếng lại tiện vô cùng cười.

Cái nụ cười này, rất giống nụ cười của Cố Văn Hi đời thứ nhất, làm cho Chu Mộ Nhiên không nhin được trở nên hoảng hốt.

“Ta chính là lão công do người cười hỏi hoàng cung, người lại dám hét với ta như thế? Có tin ta hưu người hay không?”

Chu Mộ Nhiên trợn mắt ngoác mồm.

Không sai, nửa năm trước, y chính thức đem Tô Cẩm Khê nhét vào hậu cung, tuy rằng hậu cung chỉ có một người này.

Tô Cẩm Khê bây giờ là thần tượng của văn võ cả triều.

Văn có thể lên giường an bệ hạ, võ có thể vượt mã định Càn khôn. Nói chính là trước Ti lễ giám chủ, sau là trấn quốc Đại tướng quân, hiện tại là Văn Tuệ hoàng hậu.

Đặc biệt là nghe nói vị này đã từng có một chân với Thái hậu, mọi người thì càng thêm bội phục.

Này thật đúng là nam nữ thông sát!

“Người lại dám hừ ta?” Chu Mộ Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi. Cả triều văn võ đều cảm thấy Đại tướng quân là thụ, bởi vì hắn là tên Thái giám chết bầm.”Hừ hừ hừ! Mau mau! Ngày hôm nay người không hừ ta, liền đằng hoàng rửa sạch sẽ cái miệng chờ ta!”

Tiểu hoàng đế tuy rằng nhỏ, nhưng rốt cục vẫn là toàn cần toàn vĩ*, thế nào cũng không nên là Đại tướng quân công.

(* toàn thân đều khỏe mạnh)

Thế nhưng trên thực tế, Đại tướng quân tuy rằng không có cái kia, nhưng còn có ngón tay, còn có một nhóm món đồ chơi trợ công...

“Suyt!” Tô Cẩm Khê cười bỉ ổi vươn ngón tay, sờ soạng mặt Chu Mộ Nhiên. “Người!”

“... Hỡi quân sao không thừa phong, xông thẳng thượng cứu trùng thiên?”

“Có ý gì?” Tô Cẩm Khê sững sờ, không rõ ràng tiểu nương tử làm sao đột nhiên phun ra một câu như vậy.

“Bệ hạ là nói, Đại tướng quân ngài trâu như thế, sao không thượng thiên*!” Tiểu Phúc bên cạnh hầu hạ Chu Mộ Nhiên năm năm này, đã thành con giun trong bụng Chu Mộ Nhiên. Nhìn thấy Tô Cẩm Khê không rõ, nhăn nhọc chịu khó giải thích.

(* lên trời, ý là đề em nó:3)

“Ha ha ha, hóa ra là ý này.” Tô Cẩm Khê cười to, từ trên giường ngồi dậy, “Nhiên Nhiên, người đoán ta lần này tìm được cái gì?”

“Cái gì?” Chu Mộ Nhiên tức giận trừng đối phương một chút, nhìn thấy nụ cười vô sỉ kia, đột nhiên sững sờ, trên mặt lóe qua kinh hãi, “Lẽ nào là, tìm được loại hoa kia?”

80. Chương 77

Trong đôi mắt của Chu Mộ Nhiên như bốc lửa, vị hoàng hậu này của y rốt cục danh xứng với thực sao!

Được chỉ cần ba ngày là chế xong, thế nhưng ba ngày này Chu Mộ Nhiên cùng Tô Cẩm Khê đều cảm thấy còn khó chịu hơn năm năm kia.

Đợi đến ngày hôm đó, Văn Tuệ hoàng hậu dẫn dò người trang hoàng lại cung điện từ trên xuống dưới một lần, tầm cung của Hoàng thượng thậm chí treo đầy lụa hồng, thực sự là mang không khí hỉ sự hơn rất nhiều so với trong dân gian.

Văn võ cả triều tự nhiên cũng đều không phải người mù, nhìn thấy Tô Cẩm Khê cao hứng như thế, hơi nghe ngóng một chút liền hiểu chuyện gì đang xảy ra, dồn dập tiến lên chúc mừng.

Chỉ là mọi người thực sự không hiểu, nguyên lai ở phía trên không phải là bề hạ anh minh thần võ của bọn họ, mà là vị Văn Tuệ hoàng hậu này?

Thái giám cũng có thể ở phía trên, này thật đúng là kỳ.

Thế nhưng bọn họ cũng là người có mắt, theo bản năng ngẩng phía dưới của đối phương một chút, nơi đó căng phồng một đại bao nhô lên, thực sự để cho cũng là nam nhân như bọn họ âm thầm thẹn thùng.

Chu Mộ Nhiên đến lúc này mới nhìn thấy nơi đó của lão công đời này của mình.

Y ở trước mặt Tô Cẩm Khê tự nhiên không dám trực tiếp hỏi, chỉ có thể lén lút đi hỏi thái y. Ai biết vừa hỏi, y mới biết nơi đó của Tô Cẩm Khê nguyên lai cũng không có bị cắt xuống.

A Di Đà Phật!

Vẫn là đời trước Lạc chủ vì cứu y mà tiêu hao quá nhiều linh hồn lực, vì thế đời này Tô Cẩm Khê sinh ra chính là cái yếu sinh lý, nơi đó chỉ có to bằng hạt lạc. =))))))

Loại tàn tật này thêm vào thiên phú tập võ tuyệt hảo đã khiến cho Đốc chủ đời trước mắt mào kim quang, tự mình thu làm đệ tử, dạy cho hắn toàn bộ võ học của mình, quyền lợi của mình cũng dạy cho hắn.

Lão Đốc chủ đời trước tuy rằng là một thái giám, thế nhưng là một người vô cùng tốt. Hơn nữa là tuyệt đối cống hiến cho Tiên đế.

Đến Tô Cẩm Khê liền không phải vậy, đối với Tiên đế cũng không mấy phần tôn kính, cũng may hắn luôn luôn kiệt ngạo, Tiên đế cũng sẽ không tính toán với một hài tử. Chỉ cần hắn không phản quốc, phản bội một ít cũng không sao.

Thế nhưng sau khi Tô Cẩm Khê gặp phải Chu Mộ Nhiên thì cũng biến thành cống hiến như nghĩa phụ kiêm sư phụ của mình, chúng đại thần đã không cảm thấy kinh ngạc, phỏng chừng Đốc chủ đời tiếp theo vẫn là như thế đi!

Chu Mộ Nhiên nghe xong đúng là kích động dị thường. Nguyên lai uống thuốc này sẽ giống như trước đây!

Chờ đến buổi tối đêm động phòng hoa chúc, Chu Mộ Nhiên mới biết mình sai rồi. Sai lầm rất lớn rồi.

Cái gì giống như trước đây?

Đời này đối phương nín hơn ba mươi năm, căn bản là tên biến thái. Chỗ kia một khi khôi phục, lớn đến nỗi khiến người ta quáng mắt. Chu Mộ Nhiên nhìn thấy chỗ còn chưa bị đụng chạm liền đem quần nâng lên đến một khúc lớn, không nhịn được nuốt nước miếng lùi về sau một bước.

Lớn như vậy, đâm vào là muốn giết người sao?

“Lão bà, ngoan a, không có việc gì.” Tô Cẩm Khê cẩn thận mà động viên.

Chu Mộ Nhiên lại không ngốc, nghe vậy trờng mắt đối phương, “Không có việc gì cái rắm a, lão tử mỗi một thể giới đều bị bạo súc, lần này sợ rằng muốn máu chảy thành sông rồi!”

“Chúng ta đều lãng phí nhiều năm như vậy, ngươi còn nhẫn tâm làm lỗ sao?” Tô Cẩm Khê tội nghiệp nhìn đối phương.

“... Được rồi.” Nói thực, Chu Mộ Nhiên cũng rất ngĩ. Không cùng nhau nữa thì cũng thôi đi, bây giờ mỗi ngày đều ở cùng nhau nhưng mà chỉ có thể dùng ngón tay, thực sự chưa hết thèm.

Những đồ chơi kia, Chu Mộ Nhiên là không thích. Đồ vật không có nhiệt độ, rốt cục vẫn là vật chết.

Ngĩ đến trước kia, Chu Mộ Nhiên lại có mấy phần ý động, rộng mở cánh tay với Tô Cẩm Khê.

Tô Cẩm Khê lộ ra nét mừng, ôm lấy Chu Mộ Nhiên trực tiếp lên giường.

Tô Cẩm Khê tâm cơ thâm, bình thường liền âm thầm khai phá Chu Mộ Nhiên, chờ đợi ngày đó.

Chu Mộ Nhiên chính mình không cảm thấy, đợi đến khi đối với phương tiến nhập, tuy rằng bị no đến mức tràn đầy, thể nhưng nhưng không có bị thương gì.

Thở phào nhẹ nhõm, Chu Mộ Nhiên bắt đầu chủ động nghênh hợp, Tô Cẩm Khê tự nhiên càng thêm nhiệt liệt. Đêm đó hai người trắng đêm khó ngủ.

Sau ba ngày tinh thần của Chu Mộ Nhiên sáng khoái một lần nữa vào triều, cả triều văn võ trong lòng nắm chắc, cũng không ai dám nói đến chuyện này, chỉ là cho rằng không biết.

Hiện nay thiên hạ thái bình, các tiểu quốc xung quanh cũng bị Tô Cẩm Khê thu thập một lần, xem ra hẳn là sẽ không phát sinh chuyện đời trước của nguyên chủ.

Thế nhưng làm Đế vương, không thể thư giãn một ngày.

Nhìn từng vị từng vị lão thần trong triều, Chu Mộ Nhiên làm ra một quyết định.

Ở các tỉnh các phủ các huyện, đều xây dựng lớp học công lập, để cho nhi đồng chưa đủ 15 tuổi đều có thể học tập văn hóa. Mà bút kinh phí khổng lồ này vẫn là dùng cống phẩm của các nước phụ thuộc và tư khổ của Hoàng đế để chống đỡ.

Chủ văn còn không được, vũ lực cũng phải đi tới. Mỗi một thiếu niên tròn 15 tuổi đều phải tòng quân. Quân đội này tự nhiên không phải quân chính quy, mà tư quân của mỗi nơi.

Đến hai mươi tuổi thì dừng, nếu như vẫn muốn ở lại quân đội như trước thì căn cứ năng lực phân phối chức vị. Nếu như yêu thích văn chương, quốc gia ba năm sẽ tổ chức một lần thi cử, cũng là con đường chính quy duy nhất bước lên quan lộ.

Khi vừa đưa ra chính sách này, lúc đầu rất nhiều triều thần cũng không ủng hộ, nhưng thứ nhất người đưa ra chính là Hoàng đế, hơn nữa còn là một vị Hoàng đế thực quyền. Thứ hai là tiền này cũng không dùng tới một đồng tiền thuế, mọi người tự nhiên cũng không có gì để nói nhiều.

Bồi dưỡng trên cả hai phương diện văn võ, hai mươi năm sau rốt cục nhìn ra hiệu quả. Lúc trước những hài tử kia không hiểu chuyện, bây giờ hoặc đã trở thành trung thần trụ cột của triều đình, hoặc đã trở thành tướng sĩ thủ vệ biên cảnh của đất nước.

Lúc này những lão thần tử kia mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, dồn dập để cho con cháu mình thay mình dây số, ca ngợi bệ hạ anh minh, cũng hổ thẹn chính mình kiến thức ngắn.

Hành động của Chu Mộ Nhiên làm cho thực lực của quốc gia không những cao mà còn ổn định. Hai mươi năm đặt xuống cơ sở, đủ khiến quốc gia sống trăm năm bình yên vô sự. Còn chuyện phía sau, Chu Mộ Nhiên cười cười. Chỉ cần là minh quân, tự nhiên còn có thể kiên trì phương châm chính sách này của y.

Mười năm trước, Chu Mộ Nhiên có nhận nuôi một hài tử từ chi thứ, để hắn theo mình cùng lên triều. Chỉ xem, không nói. Sau khi hạ triều, lại giảng cho hắn nghe từng cái.

Bây giờ hài tử này đã là tiểu tử mười tám tuổi, không chỉ học được toàn bộ kiến thức của Chu Mộ Nhiên, lại còn có một vị lão sư là Tô Cẩm Khê, trở thành một vị Hoàng đế văn võ song toàn.

Chu Mộ Nhiên thoái vị, để tiểu hoàng đế đăng cơ, tự mình ở phía sau cung mỗi ngày nghe tiểu hoàng đế trở về nói cho y. Đợi đến khi y cảm giác được đối phương có thể chống đỡ một mảnh trời, liền theo Tô Cẩm Khê đồng thời lên lút rời cung.

Tiểu hoàng đế trở lại vào huyệt, lần thứ nhất nổi trận lôi đình, đổ mắt phải ám vệ tìm kiếm khắp nơi.

Mà Tô Cẩm Khê từ trong cung đi ra liền tâm tình thật tốt, “Rất cực tránh khỏi thằng nhãi con kia.”

“Nói cái gì đấy.” Chu Mộ Nhiên nghe Tô Cẩm Khê nói chuyện, không nhận được chau mày, đẩy đối phương một cái. Y bây giờ một bộ trang phục thư sinh ngồi trên lưng ngựa, tuy nhưng đã qua bốn mươi, nhưng vẫn đẹp như trước, nhìn vào sẽ tưởng chưa đến ba mươi.

Tô Cẩm Khê những năm này rèn luyện một thân khí chất thô phỉ, dù cho dung mạo tuyệt sắc, cũng chỉ là một thô phỉ đẹp trai. Tùy tiện quét người một mắt đều mang theo sát khí, chỉ có khi nhìn Chu Mộ Nhiên mới tràn đầy sắc khí.

“Người cũng không phải không biết tiểu tử kia thích người?” Tô Cẩm Khê nói đến chỗ này thì nổi giận, thằng nhóc con kia, nuôi lớn nó, trái lại muốn đào góc tường của hắn. Nếu không phải Chu Mộ Nhiên nói đỡ cho nó, hắn đã sớm đánh cho mẹ nó cũng không nhận ra.

“Được rồi được rồi, đều đã đi ra ngoài.” Chu Mộ Nhiên nở nụ cười, người chung quanh dồn dập liếc mắt. Không giống với Tô Cẩm Khê, Chu Mộ Nhiên cười rất ôn nhu, rất thoải mái.

Chu Mộ Nhiên tự nhiên biết con nuôi thâm mến mình, chỉ là y cảm thấy đó chỉ là một loại thân cận với cha mẹ. Hải tử không tới mười tuổi y liền mang theo bên người, được ý lại cũng là chuyện bình thường.

“Người chỉ biết che chở hắn.” Tô Cẩm Khê bĩu môi một cái. Sở dĩ hắn nhẫn đối phương, là bởi vì Chu Mộ Nhiên dù thế nào đều sẽ không bị câu đi, bằng không liền sẽ không khách khí như thế.

“Giá.” Hai chân Chu Mộ Nhiên đá bụng ngựa, con ngựa bắt đầu chạy, “Nói rồi đó, ngày hôm nay ai về đầu thì người đó sẽ ở bên trên!”

“Thả người trước tiên chạy một chén trà, buổi tối người cũng phải ngoan ngoãn nằm dưới thân ta!” Tô Cẩm Khê cười ha ha, tùy ý đuổi theo.

Cầm những người chung quanh suýt chút nữa rơi xuống. Mặc dù nói bây giờ Thái thượng hoàng bề hạ cười một vị nam Hoàng hậu, dân gian cũng khoan dung rất nhiều, nhiều hơn vài cặp phu phụ. Thế nhưng tú ân ái lộ liễu như vậy vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy.

Hơn nữa công tử tuần tú nhỏ nhả kia lại cùng một nam nhân mặt đẹp nhưng sát khí bức người ở cùng một chỗ như thế làm cho mọi người rất ngứa tay.

Đúng, nhất định là bị bức bách!

Bị bức bách Chu Mộ Nhiên khoái hoạt cùng Tô Cẩm Khê vượt qua quãng đời còn lại. Đến khi lâm chung,

Chu Mộ Nhiên vẫn chưa hết thòm thèm.

“Mặc dù biết đời sau còn có thể cùng người gặp gỡ, nhưng ta vẫn là không nỡ lòng tách ra.” Chu Mộ Nhiên thở dài.

“Người nói thật sao?” Tô Cẩm Khê giương mắt, “Sự tình cũng sắp kết thúc, tháng ngày mà người chờ đợi cũng không xa, chỉ mong người nhớ tới những gì người đã nói.”

“Trong này rốt cục có bí mật gì?” Chu Mộ Nhiên còn chưa hỏi xong, đối phương đã nhắm mắt lại chết rồi.

Chu Mộ Nhiên tức giận đến tay run rẩy. Hiện tại còn tin người yêu sinh lão bệnh tử, vậy y chính là ngốc. Đây rõ ràng là không muốn trả lời y! Đồ đáng chết!

Trở lại kẻ hủ vùi đã đưa đi nguyên thân tiểu hoàng đế, được linh hồn lực, Chu Mộ Nhiên nhìn về phía người cuối cùng ở nơi này.

So với những người khác, vị này có trạng thái rất tốt, hay là nói, những linh hồn mà y dẫn độ, càng về phía sau trạng thái càng tốt.

“Còn có người mới đến sao?” Chu Mộ Nhiên hỏi Đậu Xanh.

Lần này Đậu Xanh bảo vệ y lập công lớn, Chu Mộ Nhiên trước được người yêu bồi bổ linh hồn lực, vì thế lần này linh hồn lực đều tiếp tế Đậu Xanh. Điều này cũng làm cho Đậu Xanh giống như thăng cấp, có biến hóa to lớn.

“Có lẽ sẽ có đi.” Đậu Xanh cũng không chắc chắn lắm. Chủ nhân trước tiếp nhận rất nhiều làm cho linh hồn lực của mình tràn ngập, mà một đời này, tựa hồ là mỗi một nhiệm vụ đều hoàn thành phù hợp nguyện vọng của nguyên chủ, vì thế linh hồn lực nhanh chóng tràn ngập, cũng không có linh hồn mới đến.

Đương nhiên Đậu Xanh cũng chỉ là một tiểu linh hồn trợ lý, quá nhiều đồ vật quá thâm ảo, nó cũng tiếp xúc không tới.

Chu Mộ Nhiên cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là trước tiên giải quyết thể linh hồn cuối cùng này.

Thế giới này phi thường huyền diệu.

Không giống với những thế giới trước kia, thậm chí còn càng thêm huyền diệu so với cái thế giới âm nhạc kia.

Thế giới này, dùng chính là thể. Một loại đồ vật gọi là hồn thể

Hồn thể chia làm thể chiến đấu cùng thể sinh hoạt. Thể chiến đấu phân đơn công, quần công, đơn phòng, quần phòng các loại, chủng loại của thể sinh hoạt càng nhiều. Toàn bộ thế giới đều lấy thể làm cơ sở của cuộc sống.

Nguyên chủ là một vị thiên tài thức tỉnh thủy hồn lực cấp bảy, đồng thời cũng là một vị đại sư chế thể.

Lúc Chu Mộ Nhiên tỉnh lại, thân ở một hang núi, bên người còn nằm một hài tử mấy tuổi.

Chu Mộ Nhiên cảm thụ một chút liền nhận ra, đó là lão công của mình, nhưng là...

Chu Mộ Nhiên nhìn tuổi của đối phương, đáng vẻ mới chỉ mấy tuổi, chẳng lẽ mình đời này còn phải chờ mười năm mới có thể ăn được thịt?

81. Chương 78: Tiểu Thiên Tài Và Đại Yêu Tôn

Nguyên chủ gọi Cố Vân Uyên, là một cô nhi chi thứ của Cố gia. Hắn sinh ra chính là một thiên tài khó gặp, được gia tộc kỳ vọng nhiều. Bản thân nguyên chủ cũng tin là thật, tuy rằng bị các thiếu gia đồng chính đồ kị lại bắt nạt lại vẫn cứ nỗ lực báo đáp gia tộc, tận hết sức lực.

Nhưng mà sự thực một lần lại một lần vạch trần biểu tượng đối trá này. Ở thời điểm gia tộc sắp áp chế không nổi năng lực của hắn, gia tộc lựa chọn hủy diệt hắn.

Sau khi giết hết đám thiếu gia dòng chính vây quét hắn, hắn mới trần trọc biết thân phận chân thật của mình.

Nguyên lai cha mẹ hắn cũng không phải chi thứ chết sớm gì. Mẹ của hắn là dưỡng nữ của gia chủ nhà họ Cố, nhưng yêu một tiểu tử nghèo, thậm chí còn lui mối đính hôn trước đó.

Điều này làm cho gia chủ họ Cố phần nộ dị thường, lão nuôi lớn những nữ nhi này chính là vì thông gia, mang đến lợi ích lớn hơn cho nhà mình. Mà hiện tại, người có khuôn mặt đẹp nhất, dịu ngoan nhất lại cãi lời lão.

Nguyên bản muốn giết chết dưỡng nữ không nghe lời này, rồi lại nhận được tin tức, nam nhân này là một đại nhân vật. Bất đắc dĩ, lão chỉ có thể giam cầm dưỡng nữ, lại khiến người ta nhận nuôi nguyên chủ.

Sau khi nguyên chủ biết hết tất cả liền mang theo một tấm thẻ màu đen thần bí mà mẫu thân đã tạ thế để lại cho hắn bắt đầu sống cảnh đào vong.

Một đường mấy lần truy sát làm cho hắn rơi vào tử địa, nhưng hay bởi vì có quý nhân giúp đỡ mà còn sống.

Quý nhân đầu tiên nguyên chủ gặp phải chính là Huyền Minh, cũng là người yêu của nguyên thân. Một nam nhân thần bí mà lại cường hãn, là một vị thượng cổ yêu tôn, từng toàn thân trở ra dưới sự vây quét của Đại tu sĩ.

Người thứ hai là Đại sư huynh đồng môn của hắn Đoàn Tinh, vô cùng chăm sóc hắn, cuối cùng vì bảo vệ hắn, hầu như là tự sát chết trong chủ gia nhà họ Đoàn, vẫn là chết dưới băng chùy do cha ruột của hắn đánh ra.

Người thứ ba cũng là đồng môn sư huynh của hắn, đồng thời cũng là đại ca kết nghĩa của hắn, Tô Trưng Ngâm. Vì hắn báo thù mà làm mất tiền đồ của y, bị tổ phụ Đại năng cầm cố năm mươi năm, cả đời không thể vào nội môn.

Còn có muội muội của hắn Thẩm Dạ, ở môn phái chờ hắn mấy năm, sau bởi vì thân phận thú tu bại lộ, chỉ có thể âm u rời khỏi người yêu của mình.

Loại bất hạnh này, đều bắt nguồn từ kiếp trước của nguyên chủ với yêu tôn. Kiếp trước nguyên chủ là Hàn Chỉ Lam, một ngàn năm trước đã trốn khỏi Đại thừa yêu tôn Huyền Khánh Khuynh.

Đợi đến khi hai người nhớ lại thân phận cũ, hết thấy đều lảng xuống, bị kịch không có cách nào nghịch chuyển.

Chu Mộ Nhiên hồi ức một chút, biết lúc này chính là y gặp phải Huyền Minh bị thương lúc nhỏ đi.

“Huyền Minh, tỉnh lại đi.” Biết là người yêu của mình, Chu Mộ Nhiên cũng lại phải tiếp tục diễn, trực tiếp đẩy đẩy đối phương.

“Ừm.” Huyền Minh con mắt không mở, trực tiếp đáp một tiếng, tựa hồ là điều tiết cái gì.

“Bị thương sao?” Chu Mộ Nhiên sờ sờ đối phương từ trên xuống dưới, chỉ lo đối phương có cái gì không thích hợp, tuy rằng ở trong ký ức, hai người té xuống đều không bị thương tích gì, chỉ là trước kia đại chiến có nội thương.

“Không có.” Huyền Minh nhìn Chu Mộ Nhiên bên người một chút, “Dựa theo quỹ tích, người không phải nên ở trong nước, mà ta ở trên bờ sao?”

Chu Mộ Nhiên tội nghiệp nhìn đối phương, “Trời lạnh như thế này, không xuống có được không?”

“Nước kia có thể trị hết nội thương của người, cũng có thể tăng trưởng hồn lực.” Huyền Minh cũng nhớ lại một chút, mở miệng giải thích. “Hơn nữa người nên gọi ta sư tôn.”

“Thật sự bắt ta gọi sư tôn sao? Ta từng thử, hồn lực nơi này kỳ thực chính là linh hồn lực. Ta không cần bù đắp.” Chu Mộ Nhiên đắc ý nở nụ cười một tiếng, “Nếu theo cách nói này, ta càng nên gọi người một tiếng, người cho ta linh hồn lực, làm cho kinh mạch của ta tràn ngập, phỏng chừng hiện tại...”

Huyền Minh cũng hiếu kì ngồi dậy, nhìn về phía Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên xắn tay áo lên, xem ra một chút, “Quả nhiên, đã cấp tám. Quá lợi hại, đây chính là đỉnh cấp của thế giới này đúng không?”

“Gần như vậy, so với ta hiện tại lợi hại hơn nhiều, chỉ là sợ người còn chưa dùng được. Quá sức mạnh mẽ, không có tu vi tương ứng, sợ rằng kinh mạch của người đều phình vỡ.” Huyền Minh giải thích.

Nói trắng ra, chính là những linh hồn lực này không phải Chu Mộ Nhiên tự mình tu luyện được, y muốn dùng cũng được, sợ rằng sẽ lực bất tòng tâm.

“Dựa theo quỹ tích*, còn có rất nhiều ngày mới có thể gặp được Đại sư huynh, vừa vặn ta tu luyện một chút.”

(* Dựa theo những gì đã xảy ra đời trước)

“Thế đâu.” Huyền Minh nghe được cái từ Đại sư huynh này rõ ràng mặt trầm xuống một chút. Hắn vẫn chưa quên, người này sau này tranh cướp Vân Uyên với hắn, tuy rằng hiện nay trước mắt là Chu Mộ Nhiên, thế nhưng tâm cảnh cùng ký ức của nguyên chủ cũng sẽ ảnh hưởng tới hắn. Trận tranh cướp này còn chưa bắt đầu, hắn không dám chắc Chu Mộ Nhiên sẽ không bị đối phương mê hoặc.

“Nơi này nơi này.” Chu Mộ Nhiên không chú ý tới vẻ mặt của Huyền Minh, nghe được lời của hắn liền vội vàng thu thập lại những mảnh thẻ vỡ kia. Những tấm thẻ này đã bị vỡ trong trận chiến trước, bây giờ hoàn hảo chỉ còn ba tấm. Một tấm thẻ xanh, một tấm thẻ trắng cùng một tấm thẻ đỏ.

“Người đã là người, ta là ta, chúng ta cũng đừng vòng vo.” Huyền Minh tựa ở trên vách núi, “Phía bên ta bị thương rất nhanh sẽ ổn, người không cần phải lo lắng. Ta hiện tại sẽ nói tất cả những gì ta biết nói cho người, miễn cho có cái gì không rõ.”

Đều lão phu lão thê, Huyền Minh tự nhiên không muốn gạt đối phương cái gì, miễn cho lại giẫm lên vết xe đổ sản sinh hiểu lầm, đi tới con đường của nguyên chủ, lưu lại một hồi bị kịch.

“Trước mặt của ta có tổng cộng chín tấm thẻ, phân biệt là thẻ xanh lục Phượng vĩ trấn hồn quan, thẻ trắng Sương nhận diệt hồn kiếm, thẻ đỏ Lưu tinh phá hồn tiên, phệ hồn giáp, thẻ vàng Tật phong đoạn hồn thủ, thẻ xanh lam Dục hỏa đoạt hồn thủ, thẻ màu chanh Cánh phượng truy hồn ngoa, thẻ tím Cửu thiên định hồn lôi, còn có tấm thẻ đen trong tay người kia, Hãm thiên tỏa hồn cung.” Huyền Minh chỉ vào mảnh vỡ một nói rõ chuyện, “Những tấm thẻ này đại biểu toàn bộ tu vi của ta, người sau đó sẽ chữa trị được vài tấm, thế nhưng không được, nhất định phải chữa được toàn bộ, ta mới có thể khôi phục lại đỉnh cao.”

“Ừ.” Chu Mộ Nhiên gật đầu, những thứ này y còn có ký ức.

“Người tinh thông hội họa, cũng tinh thông âm luật, càng có thêm linh hồn lực mạnh mẽ hơn người thường, cũng như là sinh vì thế giới này, người nhất định sẽ đi xa hơn nguyên chủ.”

“Ừm.”

“Đời này bất kể như thế nào, người đều phải tin ta. Giữa chúng ta không thể lại có hiểu nhầm.”

“Ta biết, nguyên chủ phu phu cũng là bởi vì hiểu lầm, chúng ta sẽ không.” Chu Mộ Nhiên có thể cảm giác được người yêu căng thẳng, bởi vì y xác thực sẽ phải chịu tâm tình cùng ký ức của nguyên chủ ảnh hưởng. Đặc biệt là đời này, người yêu của y, cùng người yêu của nguyên chủ, là cùng một thân thể. Đây là chuyện chưa từng xảy ra trước kia.

Không giống như cũ, cũng khó trách đối phương sẽ căng thẳng. Chu Mộ Nhiên hoàn toàn có thể hiểu được, không nhận được xoa đầu đối phương một cái.

Huyền Minh nhìn thấy thiếu niên hạ tay xuống, tâm tình rất quái dị. Mấy đời trước đều là hấn cao to, hung hăng, đời này dường như hoàn toàn ngược lại.

Hấn còn không cao bằng chân của lão bà!

Chu Mộ Nhiên hiển nhiên cũng nghĩ đến vấn đề này, trên mặt nhin không được cười.

Tuy rằng muốn ăn thịt còn phải chờ thật nhiều năm, nhưng nhìn người yêu đáng vẻ nhỏ nhắn như ăn quả đắng, mấy năm này vẫn có thể mừng thầm một chút.

“Cười cái gì!” Huyền Minh phẫn nộ, nhưng đáng tiếc bị bỏ, không chỉ không có dọa đến người vợ, còn làm cho đối phương cười đến ngã tới ngã lui.

Huyền Minh thu lại tức giận, lần nữa khôi phục bình tĩnh, lạnh nhạt duỗi ra tay nhỏ non nớt, ngắt phía dưới của lão bà một cái.

Chu Mộ Nhiên suýt chút nữa là nhảy lên.

Cặp tay ma lực kia, Chu Mộ Nhiên hiểu rõ sâu sắc. Lúc này y mới nghĩ đến chuyện mình cao hứng quá sớm.

Đời trước đối phương còn là một thái giám, không phải vẫn ăn y gắt gao như thường, ngay cả cơ hội vươn mình một lần cũng không có.

“Ta sai rồi.” Chu Mộ Nhiên đành hoàng nhận sai.

“Sai ở chỗ nào?” Huyền Minh không nhúc nhích chút nào.

Lòng lão bà nghĩ như thế nào hẳn quá rõ rồi, nhiều năm phu thê như vậy, có cái gì không hiểu. Mỗi khi ở phía dưới cũng là rất sẵn khoá, thế nhưng quay đầu lại chỉ cần hẳn hơi lộ ra một chút nhược thế, đối phương lập tức muốn áp đảo hẳn.

Cái này đương nhiên cũng là thiên tính của nam nhân, Huyền Minh không cảm thấy đối phương là sai, chỉ là kiên quyết không thể cho đối phương cơ hội này. Chết cũng không được.

Nghĩ tới đây, trên mặt Huyền Minh xuất hiện vẻ mặt không tên, đồng thời tay nhỏ cũng bắt đầu từ từ vuốt nhẹ.

“Huyền Minh người đừng nhúc nhích, trước tiên đừng nhúc nhích.” Chu Mộ Nhiên hận không thể vỗ bả tay của đối phương.

Y hiện tại mới mười lăm tuổi, vẫn chưa tới mười sáu, vẫn là tuổi không chịu nổi trêu chọc. Dù cho đầu óc lại lý trí, tư tưởng lại thành thực, thân thể cũng là kích động.

Đối phương trêu chọc hai lần, y đã mơ hồ có ý ngăn đầu. Chu Mộ Nhiên quần bách dị thường.

Nếu là bị bạn cùng lứa tuổi làm thành như vậy thì cũng thôi, thế nhưng người đối diện mới sáu, bảy tuổi mà thôi, bị nắm như vậy mà cứng rồi, chính y đều có cảm giác mình là biến thái.

Huyền Minh nhìn khuôn mặt của người yêu dần dần ửng hồng, ngoài miệng tuy rằng không nói, trong lòng lại tràn đầy cảm giác tự hào.

Đây chính là lão bà của ta, ta một tay dạy dỗ ra. Thế chất hẳn cảm đến mức nào, nam nhân khắp thiên hạ đều phải ước ao chết.

Huyền Minh không buông tay, Chu Mộ Nhiên cũng không dám giãy dụa, đến cùng vẫn là bắn đầy tay Huyền Minh.

Đôi mắt Chu Mộ Nhiên ửng đỏ, cũng không dám đối diện với Huyền Minh. Bắn trong tay một hài tử như thế, thực sự là có chút không góc đầu lên được.

“Thẹn thùng cái gì, điểm mẫn cảm của ngươi ta đều biết, sẽ nhanh như thế cũng là ta...”

“Ngươi đừng nói chuyện cùng ta...” Chu Mộ Nhiên đánh gãy Huyền Minh, một người úp tường tự xét lại.

Huyền Minh không dám nói nữa.

Đừng xem Chu Mộ Nhiên có lúc rất rất lạc quan, thế nhưng có lúc cũng đặc biệt da mặt mỏng, mỗi lần thay đổi một tư thế mới, đều muốn một người then thùng nửa ngày.

Thời điểm như thế này, để tự y một người chậm một chút, chờ quen thuộc là tốt rồi.

Hoàn toàn hiểu rõ người yêu của mình, Huyền Minh lạnh lợi đi ra ngoài tìm cành cây, bắt đầu câu cá.

Nội thương cái gì, đối với một người có linh hồn lực sung túc như hắn mà nói thì căn bản không phải chuyện gì lớn cả, nhưng nếu muốn khôi phục thân hình cũ thì còn phải dựa vào Chu Mộ Nhiên chữa trị thể. Hiện nay không có bất kỳ đường tắt có thể đi, chỉ có thể trước tiên lấp đầy cái bụng lại nói.

Chu Mộ Nhiên một người yên tĩnh một chút, nhiệt độ cùng mãnh đỏ ửng trên người cuối cùng cũng coi như là lui.

Không nghĩ tới người yêu đổi thành tiểu bất điểm (thằng nhóc) như thế mà thủ pháp vẫn rất lão luyện, quả thực muốn mạng.

Sau khi khôi phục bình tĩnh, Chu Mộ Nhiên làm bộ cái gì đều không phát sinh, bắt đầu tìm kiếm tung tích Huyền Minh.

Trên đất một đồng lửa, trên nhánh cây xiên cá, đã nướng gần xong rồi.

“Được rồi?” Huyền Minh nghe được tiếng bước chân của Chu Mộ Nhiên, cũng không quay đầu lại hỏi một câu. Người vợ có cái tật xấu, thích trốn tránh, rõ ràng hai người đều rõ ràng trong lòng, y liền có bản lĩnh giả ngu, làm bộ chuyện gì đều không phát sinh.

Âm thanh của Huyền Minh tuy rằng non nớt, thế nhưng cũng có thể nghe ra ý cười trong đó. Chu Mộ Nhiên mặt đỏ lên, coi như cái gì đều không nghe, ngồi bên cạnh đồng lửa.

82. Chương 79

“Dựa theo đời trước, người bắt đầu từ ngày mai gọi ta là ca ca, ta gọi người Vân Tiểu Minh!” Chu Mộ Nhiên cầm lấy một con cá bắt đầu gặm cẩn thận.

“Biết rồi.” Biểu hiện của Huyền Minh rất ngoan ngoãn, giống như đúng là một đứa bé. Thế nhưng Chu Mộ Nhiên biết lão công của mình không bớt việc như vậy.

“Ta cho người biết a, hiện tại hai chúng ta đều không cách nào vận dụng toàn lực, người đừng làm chuyện không nên làm, miễn cho lộ ra chân tướng.”

“Chuyện không nên làm, ví dụ như cái gì?”

Dù cho đó là gương mặt của một tiểu hài tử, thế nhưng Chu Mộ Nhiên vẫn như cũ nhìn ra nét gian trá không có ý tốt. Lời này y không thể nói ra được, chỉ có thể hừ một tiếng tiếp tục gặm cá.

“Yên tâm đi, chúng ta không phải bọn họ, chúng ta chỉ có thể hạnh phúc cùng nhau, sẽ không sản sinh hiểu lầm.” Huyền Minh ngoan ngoãn tới gần Chu Mộ Nhiên, tựa ở bên cạnh y mềm mại mở miệng, đáng đáp kia đáng yêu mà vô hại, manh khiến người ta muốn đưa tay ôm vào trong ngực.

“Ta sẽ không hiểu lầm, chỉ cần người không đi cùng với tên Hoa sư bá có khuôn mặt đẹp bức người kia là được rồi.” Ngữ khí Chu Mộ Nhiên bỗng nhiên có chút trầm thấp, tâm tình khó chịu mở miệng.

“Người xem người, ta mới nói không nên bị tâm tình cùng ký ức của nguyên chủ quấy rầy.” Huyền Minh bắt đầu mở miệng, “Bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta, chúng ta là phu thê mấy đời mấy kiếp, người còn không tin được nam nhân của mình sao?”

“Nam nhân?” Chu Mộ Nhiên đưa tay đi khều cằm Huyền Minh, mờ ám vuốt nhẹ, “Người hiện tại mang bộ dáng này, cũng coi như nam nhân sao?”

“Đương nhiên.” Huyền Minh không chút nào tức giận, chỉ cần lão bà vui vẻ là được rồi. “Người phải cố gắng tu bổ thể, mới có thể có cơ hội nhìn thấy dáng vẻ nam nhân của ta, hơn nữa, sẽ có kinh hỉ.”

“Kinh hỉ gì?” Chu Mộ Nhiên mờ mịt.

“Chờ đến lúc đó người liền biết!” Huyền Minh cười thần bí.”Bảo đảm kinh hỉ.”

“Ồ?” Chu Mộ Nhiên mờ mịt sờ đầu một cái.

Gặm xong cá, hai người cũng ăn no tám phần. Tuy rằng không dầu không muối, thế nhưng chất thịt mềm mại tươi mới, ăn vào cũng không tẻ lắm.

“Vẫn là để ta làm đi.” Chu Mộ Nhiên lau miệng, “Chỗ này của ta có đồ ăn cùng đồ gia vị.”

Huyền Minh sưng sờ, trên mặt lộ ra vẻ mặt há hốc mồm.

Có gia vị, y lại để cho mình ở đây ăn cá không mùi không vị ...

Có ký ức của nguyên chủ, Chu Mộ Nhiên tự nhiên không cần lại học tập tri thức sửa thể một lần nữa, bắt đầu luyện tập chữa trị thể.

Lúc đầu không tìm được cảm giác, Chu Mộ Nhiên cau mày xem tấm thẻ bị mình làm hỏng, chỉ cảm thấy đầu sắp nứt.

“Thời gian còn sớm, không vội.” Huyền Minh đun trà đưa cho Chu Mộ Nhiên, “Đây mới là ngày thứ nhất, người đừng gấp quá.”

“Nhưng là ta vừa nghĩ tới kết quả của chúng ta...” phía sau lưng Chu Mộ Nhiên run lên từng trận.

Cho dù Huyền Minh cường hãn thì lại làm sao, y vẫn không đủ mạnh, chỉ có thể cản trở. Hai người một khi tách ra, y liền sẽ trở thành uy hiếp, nhược điểm của Huyền Minh. Nhiều người chính là muốn lợi dụng y đến tính toán vị đại yêu tôn Huyền Minh này.

Y nhất định phải mau chóng cường đại lên.

Nếu như Vân Uyên lúc trước không phải nhất phẩm tạp tu, mà là tam phẩm thậm chí tứ phẩm tạp tu thì y ở trước mặt Cần Khôn đại sư, cũng chính là sư tôn của y, sẽ được đánh giá cao hơn chút.

Hoa Tỳ Di cũng sẽ không phách lối mang Huyền Minh đi ngay trước mặt y như vậy, mấy năm đều không được gặp lại.

Những cái này cũng làm cho Chu Mộ Nhiên thảm hận.

Huyền Minh có chút bất đắc dĩ, nhìn dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của lão bà, hẳn liền biết đối phương lại bị tâm tình quấy rầy.

Mấy đời trước tuy rằng cũng có tình huống như thế này, thế nhưng căn bản không nghiêm trọng. Đời này làm sao lợi hại như vậy? Hơn nữa nhìn dáng vẻ Chu Mộ Nhiên như vậy, cầm trong tay thẻ cấp 1 đều làm hỏng, nhất định phải sửa xong trong vòng một ngày, không chỉ làm mình khó thêm, hơn nữa là có... chứng ép buộc?

Đúng, chính là cảm giác ép buộc.

Huyền Minh ở một bên cau mày nhìn, càng xem càng cảm thấy đúng.

Chu Mộ Nhiên căn bản không chú ý tới ánh mắt của Huyền Minh, cau mày nỗ lực dựa theo ký ức tìm kiếm cảm giác.

Vật liệu cơ bản để chế thể, linh thạch, máu yêu thú cùng năng lực nhận biết. Ba cái này thiếu một thứ cũng không được.

Hơn nữa chữa trị hồn thể còn khó hơn, ngoại trừ cần ba loại vật liệu cơ sở giả thì còn cần tìm được đường vân khi chế tác thể lúc trước, dùng máu yêu thú vẽ lại những chỗ mà linh thạch không thể sửa được.

Điều này còn khó hơn đơn thuần chế tác một tấm thể mới

Đến khi sắc trời đã đen hoàn toàn, Chu Mộ Nhiên cũng không cân nhắc rõ ràng, Huyền Minh cũng đã vô cùng buồn ngủ. Thân thể này của hắn rất nhỏ, tuy rằng linh hồn lực rất cao, nhưng khổ nổi thể bản mệnh vỡ vụn, so với tiểu hài tử chân chính cũng không mạnh hơn quá nhiều.

Chu Mộ Nhiên chậm rãi xoay người, nhìn thấy Huyền Minh bên cạnh mắt đều sắp nhắm lại nhưng còn cường chống, trong lòng cả kinh, liền vội vàng đứng lên ôm lấy Huyền Minh, tiến vào hang động bọn họ đã tìm từ trước. Nơi đó Huyền Minh đã bỏ một ít cỏ mềm vào, đủ để an thân.

“Buồn ngủ tại sao lại không ngủ trước đi?” Trong lời nói của Chu Mộ Nhiên hơi có chút oán giận, thế nhưng càng nhiều là đau lòng.

“Muốn ngủ cùng với người” Huyền Minh hơi nhếch lên khóe miệng, “Không có người ta làm sao ngủ được.”

“Đều biến thành nhỏ như thể mà còn không quên tán trai!” Chu Mộ Nhiên tức giận đẩy ngã Huyền Minh vào trên đồng cỏ khô “Ngủ đi!”

“Ừm.”

Huyền Minh vốn định ôm lão bà giống như trước đây, nhưng đáng tiếc thân thể hắn quá nhỏ, nguyên bản có thể ôm toàn bộ vào trong ngực, bây giờ chỉ có thể ôm lấy một cánh tay.

Huyền Minh chưa từ bỏ ý định nỗ lực trèo lên trên, cuối cùng bị cũng đang buồn ngủ Chu Mộ Nhiên ấn tới trong lòng ngực, “Cố gắng ngủ!”

Muốn giãy dụa, nhưng cảm thấy như vậy lại cũng không tệ, Huyền Minh bị cơn buồn ngủ bao phủ, ngủ say.

Đang ngủ say, liền nghe đến cách đó không xa có tiếng kêu, Huyền Minh vội vã vươn mình ngồi dậy, nhưng nhìn thấy cách đó không xa là Chu Mộ Nhiên đang khua tay múa chân hoan hô.

“Làm sao?”

“Huyền Minh, người tỉnh rồi?” Ý mừng trên mặt Chu Mộ Nhiên không giảm, “Đến đây, ăn cơm trước.”

Bên cạnh đồng lửa nướng nửa con cá, trên bếp treo đang đun canh cá. Đều tỏa mùi thơm tứ phía.

“Tay nghề lão bà không tồi.” Huyền Minh dùng dao nhỏ cắt một khối lớn rồi cho vào mồm ăn, Chu Mộ Nhiên bên cạnh đưa tới một chút canh cá đã nấu đến rất mềm, thơm lừng.

“Là tay nghề nguyên chủ không tồi, thế nhưng ta kế thừa không kém.” Chu Mộ Nhiên liếc mắt. Y đến từ tinh tế, ở nơi đây đã mấy đời, vẫn như cũ là một tiểu bạch sẽ không làm cơm. Bởi vì mặc kệ là tiểu minh tinh đời thứ nhất, vẫn là thiên tài thêu thùa đời thứ hai, hay là chuyên gia máy móc đời thứ ba, vẫn là tiểu tiêu sư Trang Minh kia đều sẽ không làm cơm. Chứ đừng nói là đại siêu sao ca nhạc bị ngược đãi từ nhỏ.

Đời trước là tiểu hoàng đế, lớn rồi là một đại hoàng đế anh minh thần võ, tự nhiên chỉ có thể ăn căn bản sẽ không làm, dù cho hắn muốn đi đến nhà bếp, e sợ đều sẽ bị triều thần môn tử gián đi ra ngoài.

Cho nên nói, Chu Mộ Nhiên chưa từng có kinh nghiệm làm cơm.

May mà người yêu còn có thể làm cơm, hai người trước kia khi đã ngoại cũng đều dựa vào lão công đốt lửa, bằng không liền muốn chết đói.

Hiếm thấy Chu Mộ Nhiên có thể làm cơm, đừng nói Huyền Minh kinh ngạc, ngay cả Chu Mộ Nhiên cũng cảm giác mình rất ghê gớm.

Huyền Minh vừa ăn uống, Chu Mộ Nhiên vừa lấy ra tấm thẻ mình vừa chữa trị xong.

“Làm sao? Sửa tốt rồi.” Chu Mộ Nhiên cười nói, “Hơn nữa không chỉ là sửa tốt, tấm thẻ này còn thăng cấp.”

“Ồ?” Huyền Minh không quá lý giải được.

“Ta thấy hoa văn nguyên bản rất đơn giản, liền dùng năng lực nhận biết xóa đi rồi vẽ một trận đồ mới. Nơi này dùng máu yêu thú cũng là không tồi, vì lẽ đó thẻ từ thẻ phòng ngự cấp 1 trực tiếp biến thành hai loại thuộc tính phòng ngự cùng đàn hồi.”

“Ồ?” Huyền Minh sững sờ, vội vã thả bát xuống “Cho ta nhìn một chút.”

Chu Mộ Nhiên vội vội vã vã đưa thẻ tới, hình vẽ nguyên bản trong thẻ đã thay đổi, loại hoa văn mới này là Chu Mộ Nhiên tự mình nghiên cứu ra.

Thẻ đã được sinh ra lâu như vậy, các loại hoa văn trên thẻ đã là cố định. Không phải không cho phép sửa, mà là trải qua mấy chục đời chế thẻ sư nghiên cứu thì những hoa văn đã là trận đồ tốt nhất, sửa cũng không có tác dụng gì. Mà bây giờ, Chu Mộ Nhiên đẩy ra một lối suy nghĩ khác.

“Đây kỳ thực không phải ta phát minh, mà là nguyên chủ. Thế nhưng hẳn nghiên cứu chính là thể cấp cao, bắt tay vào làm sẽ rất khó, mà ta dùng chính là thể cấp 1, độ khó giảm mạnh.”

“Hi sinh một nửa phòng ngự, lại gia tăng lực đàn hồi.” Huyền Minh cân nhắc, quả thực không biết loại thay đổi này là tốt hay xấu hay vẫn là dư thừa.

“Nếu như xem ở phương diện thể cấp 1 thì loại thay đổi này là hơi dư thừa, thế nhưng nếu như là thể cấp cao thì lại không giống. Bằng không loại thiên tài như là nguyên chủ này tại sao lại tiêu hao nhiều tâm huyết như vậy để thay đổi cái này đây.”

“Nói có đạo lý.” Nguyên thân Huyền Minh cùng nguyên thân Vân Uyên chính là một đôi tình nhân, được ký ức ảnh hưởng, Huyền Minh đối với nguyên thân cũng phi thường có hảo cảm. “Cái kia tùy người, người muốn lúc nào mới có thể sửa chữa thể cấp cao đây.”

“Như thế nào cũng phải từ cấp 4 trở lên.” Chu Mộ Nhiên suy tư một thoáng rồi đáp, ngược lại trên mặt lại lộ ra nét mừng, “Người xem.”

Huyền Minh nhìn sang, chỉ thấy hồn văn trên cánh tay Chu Mộ Nhiên đã biến thành hai vạch.”Người lại thăng cấp?”

“Không sai, ta bây giờ là thể sư cấp 2, ta cảm giác tốc độ vận chuyển của năng lực nhận biết nhanh hơn một chút, không có cảm giác vướng víu trước kia.”

“Bọn họ sắp tới, hy vọng có thể ở trước đó, người lại lớn mạnh một chút.”

“Ừm!” trên mặt Chu Mộ Nhiên trở nên nghiêm túc.

Huyền Minh nhìn mặt Chu Mộ Nhiên, trong lòng nhưng đang thở dài.

Nếu như có thể, hẳn thật sự không muốn Chu Mộ Nhiên gặp lại tình địch. Dù cho đối phương đến chết cũng không tranh được, thế nhưng có lúc chết rồi, thì sẽ thêm điểm...

Mấy ngày sau đó, Chu Mộ Nhiên vừa chữa trị thể, vừa suy nghĩ sâu sắc, thỉnh thoảng phụ trách nấu cơm.

Trong lúc này, Chu Mộ Nhiên lần thứ hai sửa chữa mấy tấm thể cấp 1.

Thể cấp 1 ban đầu đã từ hiệu quả một nửa phòng ngự một nửa đàn hồi sửa chữa thành hiệu quả đàn hồi thêm nổ tung, mà hiệu quả phòng ngự cũng toàn bộ biến mất.

Còn có một tấm thể công kích cấp 1 “Thủy đạn” cũng thêm hiệu quả nổ tung. Lực công kích của loại thể

này không cao, thế nhưng thắng ở việc hồn lực tiêu hao có thể bù lại trong nháy mắt. Hơn nữa hiệu quả nổ tung làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Cả mấy ngày nay bọn họ ăn đều bắt được bằng cách nổ như vậy.

Hứng thú của Chu Mộ Nhiên càng ngày càng cao, Huyền Minh cũng không nhàn rỗi, ngoại trừ tích cực tu luyện, khôi phục tu vi ra thì cũng quan sát Chu Mộ Nhiên.

Gần nhất Chu Mộ Nhiên làm rất nhiều chuyện đều phi thường tuần hoàn trình tự, không chỉ là trình tự chữa trị thể, trình tự chế tác thể, còn có trình tự sau khi ăn cơm.

Hai người đều đã từng vì chuyện ăn thịt trước hay là uống canh trước mà tranh luận một phen, mà trước đó, xưa nay chưa từng xảy ra.

Cuối cùng đương nhiên là Huyền Minh nhận lệnh thỏa hiệp.

Cái này cũng chưa tính, Chu Mộ Nhiên mỗi ngày đều muốn hoài nghi cách làm của mình có chính xác không một lần, dù cho Huyền Minh động viên mấy lần cũng vô dụng, cuối cùng Huyền Minh lựa chọn câm miệng, sau đó ngạc nhiên phát hiện, hẳn không khuyên lơn, Chu Mộ Nhiên cuối cùng cũng có thể tự mình nói phục chính mình.

Đây thật sự là chứng ép buộc sao?

83. Chương 80

Trước mắt, Chu Mộ Nhiên lấy hết các loại thể đã làm được ra, sắp xếp cẩn thận, không để sai thứ tự của chúng một chút nào, sau đó lấy ra tám thể cần dùng, chỉ vồn vện có một tám.

Huyền Minh chỉ có thể mặt không cảm xúc mà nhìn.

“Ngày hôm nay ta muốn sửa lại thể cấp 2 một lần nữa, Huyền Minh ngươi nói phương thức của ta có phải là không đúng? Bằng không tại sao phí nhiều máu yêu thú như vậy lại vẫn là thất bại.”

Lại tới nữa rồi.

Huyền Minh đau đầu sắp nứt, cảm giác mình có thời gian nghe lão bà lải nhải, còn không bằng đi chuẩn bị món ăn dân dã.

“Khốn nạn, người lại đi! Thất niên chi dương* đúng hay không?” Chu Mộ Nhiên ở phía sau phỉ nhổ nói.

(* đôi lứa hoặc vợ chồng yêu nhau lâu sẽ sinh nhầm chán, nếu vượt qua ngưỡng 7 năm thì sẽ sống bên nhau trọn đời)

“Cái gì thất niên chi dương, chúng ta là bảy thế chi dương. Lão bà a, người bây giờ lão nhãi đa nghi giống hết một lão thái bà.”

“Lăn!” Chu Mộ Nhiên cũng nở nụ cười. Ý xác thực phát hiện đời này bị tính cách của nguyên chủ ảnh hưởng, luôn có một vài ý nghĩ do dự không quyết, tự mình hoài nghi chính mình. Lẽ nào đây là thiên phú đời này? Trời mới biết thiên phú đời này chẳng lẽ không nên là năng lực nhận biết mạnh mẽ vô cùng và năng lực chế thể sao?

Chu Mộ Nhiên bị Huyền Minh khinh bỉ vài câu, tâm tình dĩ nhiên bất ngờ thoải mái lên, rất nhanh liền tiến vào trạng thái.

Lúc Huyền Minh kéo vài con gà rừng mà Chu Mộ Nhiên thích ăn nhất trở lại liền thấy Chu Mộ Nhiên đã bắt đầu đun cá nấu canh, trên giá còn nướng một con dê.

“Người không xoắn xuýt?” Huyền Minh cười trêu.

Chu Mộ Nhiên không lên tiếng, trực tiếp xắn tay áo lên.

Phía trên kia rõ ràng là ba vết hôn văn.

“Không nghĩ tới ta mắng người vài câu còn rất hữu hiệu.” Lòng mày Huyền Minh nhú lại, “Bằng không ta mắng người thêm vài câu?”

“Tĩnh lại đi, có tinh lực như vậy không bằng sớm lớn lên một chút, ta thực sự là cô quạnh vô cùng.” Chu Mộ Nhiên mặt mày hơi nhú, khóe miệng mang theo nụ cười câu người.

“Tiểu yêu tinh!” Huyền Minh trầm chữ một câu.

Biết rõ hấn hiện tại ăn không nổi! Lại còn quyến rũ hấn trắng trợn như thế! Thực sự làm hấn đứng ngồi không yên.

Tâm thì nhiệt tình nhưng mà thân thể lại là cục diện đáng buồn, không có động tĩnh chút nào.

Cũng khó trách, chỗ kia mềm nhũn, bây giờ chỉ có thể giải quyết vấn đề sinh lý của mình, không thể thỏa mãn được lão bà, chẳng trách lão bà cô quạnh.

Huyền Minh động lòng, người liền không nhịn được đi tới. Nhón chân lên ôm cổ Chu Mộ Nhiên, tình tế gặm nhấm.

Thế nhưng bây giờ Huyền Minh chỉ là một tiểu nữ oa, Chu Mộ Nhiên ôm tiểu hài thân thể còn tỏa ra mùi sữa kia làm sao có thể không động thủ, dưới tình huống cả hai người đều có kỹ thuật hôn lão luyện thành thạo, thì ưu thế tuổi cùng thân cao của y vẫn là vượt trên Huyền Minh.

“Người!” Huyền Minh biểu hiện lên án hành vi muốn bỏ lên đầu mình phản công của lão bà, Chu Mộ Nhiên chỉ làm như không thấy.

Thời gian mười năm đảo mắt liền trôi qua, hướng hồ hiện tại có ký ức cùng kinh nghiệm của nguyên chủ, nói không chừng một thời gian nữa liền chữa xong thể. Đến lúc đó y làm sao còn có cơ hội phản công?

Còn không bằng thừa dịp hiện tại thiên thời địa lợi nhân hoà đầy đủ, hoặc là không làm, hoặc là đem người ăn rồi nói sau.

Đi hán bảy thể chi dương!

Huyền Minh hiển nhiên đánh giá cao hình tượng mạnh mẽ của mình ở trong lòng của đối phương, vốn cho là mình tích uy nhiều năm, tiểu nương tử dù như thế nào cũng sẽ không ra tay với mình, nhưng đáng tiếc hán sai rồi. Chỉ một sai lầm này, liền giết tới làm hán không kịp đề phòng, không chỉ người bị đè trên mặt đất, quần cũng bị ném đến một bên, thậm chí hai cái chân nhỏ trắng trẻo non nớt đều tách ra.

“Ồ.” Huyền Minh nhin xuống một tiếng rên rỉ, nước mắt mỏng manh tràn ngập khóe mắt. Tuy rằng chỉ là một ngón tay, thế nhưng loại cảm giác không cam lòng vì mình vốn là bên tấn công lại bị tiểu thụ mà mình áp đảo nhiều năm phản công đã phá nát hán.

“Đau sao?” Chu Mộ Nhiên có chút không biết làm sao. Y kỳ thực cũng không nghĩ làm thật, chính là người yêu trắng trẻo non nớt đặt trước mặt, thú tính nam nhân không tự chủ được liền nhô ra.

Huyền Minh nhìn dáng vẻ đối phương có chút kinh hoảng, trong lòng không biết tại sao lại mềm nhũn. Quên đi, cho hán liền cho hán, ngược lại đều là người trong nhà...

“Người, người cẩn thận một chút...” Huyền Minh nói xong, trên mặt đỏ lên, nghiêng đầu sang một bên khác.

Chu Mộ Nhiên sững sốt một chút mới hiểu được là lão công mình xấu hổ, trong lòng quả thực là mừng như điên.

Khi ngón tay tiến vào lần thứ hai, Huyền Minh đã triệt để hối hận rồi. Loại tư vị sồn cả tóc gáy này hán cả đời đều không muốn nếm thử nữa. Loại cảm giác nơi tư mật bị người chạm vài từ bên trong kia giống như mất đi tất cả quyền chủ động.

Nhưng mỗi lần ngón tay hắn thăm dò vào Chu Mộ Nhiên rõ ràng rất yêu thích. Ngoại trừ vừa bắt đầu có chút không thích ứng ra thì mặt sau rõ ràng phi thường đồng ý, hơn nữa chẳng mấy chốc sẽ mềm thành một đoàn.

“Người, mỗi lần thật sự thoải mái sao?”

“Rất thoải mái.” Chu Mộ Nhiên dừng lại động tác, thật lòng trả lời.

Huyền Minh một mặt hậm hực, hắn tại sao không phải cảm giác rất thoải mái.

“Không thoải mái sao? Vậy thì không làm đi.” Chu Mộ Nhiên muốn kéo tay về.

“Làm! Làm đi!” Huyền Minh cắn răng một cái. Lão bà có thể làm được, hắn cũng có thể làm được. Không tự mình lĩnh hội một chút, làm sao biết ở phía dưới đến cùng là cảm giác như thế nào, nói không chắc vừa bắt đầu Chu Mộ Nhiên cũng là không thoải mái.

Chu Mộ Nhiên vẫn có chút do dự, đối phương đến cùng vẫn là đáng vẻ nhỏ như thế.

Đang muốn lại mở miệng nói cái gì, trong rừng cây mơ hồ truyền đến âm thanh.

“Ồ.” Chu Mộ Nhiên vội vã kéo ngón tay ra, kéo Huyền Minh một cái, ngồi vào đồng lửa bên cạnh, cũng sờ soạng hai cái vào đồng tro rơm rạ rồi bôi lên mặt hai người.

“Rất xa đã nghe được hương vị, rốt cuộc tìm được.” Một người thiếu niên cầm đầu kinh hãi hô, lập tức đi về phía hai người Vân Uyên.

Hắn đi cũng không nhanh, thế nhưng thoáng cái liền đến trước mặt hai người Chu Mộ Nhiên.

Chu Mộ Nhiên khẽ cau mày, không nghĩ tới thời gian hai người ở cùng một chỗ lại kết thúc nhanh như vậy.

“Tiểu huynh đệ, con dê này lớn như vậy, các người sợ rằng cũng ăn không hết đúng không? Không bằng phân cho chúng ta một nửa?”

Người nói chuyện giọng ồm ồm, thân hình cao to, chính là Thập sư huynh tương lai Thạch Đầu, hai người quan hệ thân cận. Thế nhưng lúc này hai người còn chưa quen biết, Chu Mộ Nhiên cũng chỉ đành một mặt phòng bị mở miệng, “Dê các người có thể lấy đi hơn một nửa, canh ta muốn lưu lại.”

“Chúng ta...”

“Thế nhưng đây là nơi chúng ta nghỉ ngơi, nếu như có thể, các người ăn xong liền đi nhanh đi!”

“Tiểu huynh đệ đây là đuổi người a.” Phía sau thiếu niên cao to có một thiếu niên anh tuấn, chỉ là khoe mắt đuôi lông mày đều lộ ra cảm giác tính toán.

Đối phương co dù hóa thành bụi, Chu Mộ Nhiên vẫn là biết hẩn.

Hạ Cảnh Sơn, bát sư huynh của y, đồng thời cũng là truyền nhân dòng chính Hạ gia. Cùng nguyên thân đồng dạng đều là con em Hạ gia.

Hạ gia cùng nguyên chủ trong có mối quan hệ yêu hận tình cừu thâm hậu. Đầu tiên là Hạ Chỉ Lam kiếp trước bị cha để của mình buộc tới gần yêu tôn Huyền Khánh Khuynh, sau khi hai người yêu nhau lại dùng tên tuổi nhà mẹ để để buộc Hạ Chỉ Lam phản bội Huyền Khánh Khuynh, trộm lấy tấm hắc thể kia.

Sau đó biết mẫu thân đã bị hại, Hạ Chỉ Lam phản loạn Hạ gia, giết vô số người nhà này, nhưng lại cũng không thể trở lại bên người Huyền Khánh Khuynh, chỉ có thể xa xa trốn đi.

Hạ Chỉ Lam kinh tài tuyệt diệu, là người mà ngay cả yêu tôn Huyền Khánh Khuynh đều cực kỳ thưởng thức cùng tán thưởng. Có người kể rằng, Huyền Khánh Khuynh trước tiên là kính hẩn sau mới yêu hẩn, bởi vậy có thể thấy được chút ít.

Hạ Chỉ Lam không chỉ là hồn tu, còn là một vị tạp tu, hơn nữa còn là người có thiên phú dị bẩm có thể đem linh thạch hạ phẩm rèn luyện thành linh thạch trung phẩm thậm chí linh thạch thượng phẩm.

Chuyện này do Hạ gia để lộ ra, gây nên gió tanh mưa máu, Hạ Chỉ Lam cuối cùng không biết tung tích, chỉ có hắc thể do Hạ gia cướp đoạt vẫn còn ở đó.

Hạ Chỉ Lam chuyển thể Cố Vân Uyên, vẫn là con em Hạ gia, thể nhưng giống với thân thể trước kia của Hạ Chỉ Lam, đều là hài tử do cha để không chịu trách nhiệm trên hoa ghẹo nguyệt phụ lòng nữ nhân mà lưu lại. Thế nhưng Cố Vân Uyên hơi hơi khác hơn một chút, mẫu thân hẩn tuy rằng rốt cục vẫn không biết họ tên cha để hẩn, thế nhưng vẫn may mắn được cha để truyền lại tấm thẻ đen mà lão vẫn cho rằng rác rưởi.

Thẻ do Hạ Chỉ Lam trộm ra, lại một lần nữa rơi vào trong tay hẩn, tuy nhưng đã là thân thể chuyển thể.

Cho dù là Hạ Chỉ Lam, vẫn là Cố Vân Uyên, hay là hiện tại kế tục ký ức Chu Mộ Nhiên, toàn bộ đều hận Hạ gia.

Hạ Cảnh Sơn cũng như thế, người nhà họ Hạ giống như đều bài xích con người cùng huyết thống này đến tận trong xương, hai người chưa từng hòa hợp một lần.

“Bát sư huynh, chúng ta cầm dê liền đi đi. Tiểu huynh đệ, quấy rầy rồi!” Trong thanh âm của Thạch Đầu có một chút áy náy.

Hạ Cảnh Sơn hừ một tiếng, trong tay ngưng tụ một băng đao, đem dê bỏ thành hai nửa, chỉ có điều một nửa rất lớn, một nửa rất nhỏ.

“Chúng ta lấy đi một nửa, còn lại, hẳn là cũng đủ các người ăn! Lão thập, cầm dê!” Hạ Cảnh Sơn chia xong dê, tự mình tự đi, giống như tất cả đều là thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên).

Cả khuôn mặt Thạch Đầu đều là áy náy, sau khi nhìn Hạ Cảnh Sơn đi rồi mới mở miệng. “Xin lỗi, tiểu huynh đệ, bát sư huynh của ta trước nay vẫn vậy, thế nhưng hẳn không có ác ý. Như vậy đi, chỗ này của ta có tấm thẻ, tiểu huynh đệ nếu thích hợp thì giữ lại dùng, không thích hợp thì bán đi cũng có thể lấy được chút ngân lượng.”

Thạch Đầu đưa tới một tấm thẻ.

Chu Mộ Nhiên miễn cưỡng tiếp nhận. Loại thẻ này rất thấp, vừa vặn có thể để cho y luyện tập. Không nghĩ tới thái độ của Hạ Cảnh Sơn vẫn như cũ chán ghét như vậy, thực sự làm cho y không nhận được nỗ lực cười, thậm chí bắt đầu cân nhắc, thẳng thắn tìm cơ hội giết chết Hạ Cảnh Sơn.

Hạ Cảnh Sơn thăm mếu Đại sư huynh Đoàn Tinh, Đoàn Tinh lại chỉ yêu nguyên chủ, thậm chí vì nguyên chủ mà chết. Cùng với nhìn đối phương hăm hại mình, còn không bằng sớm ra tay. Dù sao quan hệ giữa y với Hạ gia cũng như nước với lửa, cả đời cũng không thể hòa hoãn!

“Ồ, tiểu huynh đệ là hồn tu sao?” Thạch Đầu sững sốt một chút, hẳn lại không cảm giác được một chút hồn lực gì trên người Chu Mộ Nhiên.

Phàm là hồn tu đều sẽ không tự chủ toả ra một chút hồn lực, xem như là tu luyện, cũng là một loại bằng hiệu. Thế nhưng tiểu huynh đệ này không có một chút hồn lực nào trên người, hẳn còn tưởng rằng đối phương là một người bình thường.

“Ta là... tập tu.” Chu Mộ Nhiên trả lời.

“Thì ra là như vậy, tiểu huynh đệ tha thứ ta nói thẳng, tu vi còn chưa cao đúng không?”

“Hừm, nhất phẩm.” Chu Mộ Nhiên dựa theo đời trước hồi đáp.

“Quả nhiên, ta đã nói là không cảm giác được tu vi của ngươi mà. Nhanh chóng rời đi nơi này tìm một môn phái học tập đi, nơi này ở lâu sẽ làm lỡ ngươi.”

“Sư huynh, xin hỏi làm sao mới có thể rời đi nơi này?” Chu Mộ Nhiên hỏi ngược lại.

“Chuyện này... Ta ngược lại biết một con đường, thế nhưng... Ta phải hỏi sư huynh hoặc là sư tôn trước.” Thạch Đầu gãi gãi da đầu, lộ ra vẻ mặt thật thà. “Ta hỏi xong sẽ về nói cho người.”

“Vậy thì trước tiên đa tạ vị sư huynh này.” Chu Mộ Nhiên chấp tay.

“Ta tên Thạch Đầu, người gọi ta Thạch Đầu là được. Gia sư tu luyện còn chưa xuất quan, ta trước tiên đi hỏi đại sư huynh một chút.” Thạch Đầu nói xong, nhanh chóng chạy đuổi theo sư huynh của mình.

Chu Mộ Nhiên thở dài, cuối cùng cũng coi như là nói xong. Đáng tiếc thật sự muốn rời khỏi, lại còn ba năm!

“Có muốn ta giết chết hắc trước hay không?” Huyền Minh ở một bên bỗng nhiên mở miệng. Hắc cũng là có ký ức, tự nhiên biết cái tên nham hiểm Hạ Cảnh Sơn này cũng vô liêm sỉ giống như tổ tông của hắc.

“Có cơ hội đi.” Hạ Cảnh Sơn người này, y là nhất định phải giết!

84. Chương 81

Giống như những gì xảy ra đời trước, Chu Mộ Nhiên mang theo Huyền Minh ma xui quỷ khiến gặp phải Hoa Tỳ Di, đồng thời bị mấy sư huynh đệ khác mang lên núi, lộ ra thiên phú tạp tu, được đại sư tạp tu Phùng Càn Khôn thu làm đệ tử.

Thế nhưng không giống đời trước, lần này Chu Mộ Nhiên đã là tu vi cấp ba đỉnh cao, Phùng Càn Khôn không lọt mắt tạp tu cấp một, nhưng lại có kỳ vọng nhất định đối với một người mới mười lăm tuổi đã có tu vi cấp ba.

Giải quyết xong xuôi, Chu Mộ Nhiên lĩnh vật liệu, cùng Huyền Minh bắt đầu cuộc sống.

“Ta nói với người, không cho phép người đi với Hoa sư bá.” Chu Mộ Nhiên trước khi ngủ còn kháng nghị với Huyền Minh.

“Ngủ đi, ngủ đi. Ta khẳng định canh giữ ở bên cạnh người, làm sao có thể đi cùng với tên nường pháo đáng chết kia.” Huyền Minh liên tục động viên lão bà. “Ta không phải Huyền Minh, ta chính là ta.”

“Vậy người nói cho ta tên của người.”

“Ta... Ta hiện tại vẫn chưa thể nói.” Huyền Minh lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Tại sao?”

“Ta sợ người sẽ chạy.”

“... Lẽ nào người là người đã từng làm chuyện có lỗi với ta? Chờ chút, ta cũng không có kẻ thù nào a?” Chu Mộ Nhiên suy tư nửa ngày, y là người nổi tiếng từ nhỏ, một đường ăn sung mặc sướng, người bị y áp đảo có vẻ nhiều, thế nhưng không có mấy người có thể vượt qua y, hơn nữa y tự nhận cách đối nhân xử thế của y cũng không tệ lắm, cũng không bị người nào hãm hại. Huyền Minh nói ra lời này, thực sự là làm cho y không nghĩ ra đó là người nào.

“Không nhớ ra được cũng đừng nghĩ đến. Ta chỉ là một người yên lặng ái mộ người, nhưng thủy chung không dám theo đuổi người.” Huyền Minh vỗ vỗ ngực Chu Mộ Nhiên, “Ta đã từng nói chuyện với người.”

Tuy rằng Chu Mộ Nhiên đã xác định người yêu của mình cũng là người ở tinh tế (hiện đại), hắn vẫn không thể đoán ra đối phương đến cùng là ai.

Xem dáng vẻ lỗ tai Huyền Minh hơi hồng lên, Chu Mộ Nhiên trợn mắt ngoác mồm. Chẳng lẽ nói, đây là một fans?

Trời ạ, đánh chết y cũng đoán không được, toàn bộ tinh tế số lượng fan của y là hơn mười tỉ, đã nói chuyện nắm tay với y cũng không nhỏ hơn mười vạn, đến cùng đối phương là ai?

“Người liền nói cho ta đi. Nếu không ta đêm nay không thể ngủ được.”

“Không được, dù thế nào cũng không thể nói.” Huyền Minh lắc đầu, nhắm chặt mắt không nói nữa.

Ngày hôm nay Hoa Tỳ Di đã đi tìm hắn, yêu tôn tự nhiên sẽ hiểu rõ thuộc hạ của mình, Huyền Minh cũng là không khách khí. Trực tiếp nói hắn phải ở chỗ này tu luyện, không đi bất kỳ địa phương nào.

Mặc cho đối phương nói mỗi mồm, Huyền Minh cũng không đổi giọng, Hoa Tỳ Di đành phải thôi.

Huyền Minh thờ ơ lạnh nhạt, đối phương tựa hồ là chưa hết hi vọng, cho nên hắn trực tiếp cho đối phương nếm thử một chút lợi hại. Thân là một yêu tộc, chỉ có trấn áp bằng vũ lực mới có thể làm cho đối phương thuyết phục, triệt để thành thật. Huyền Minh lúc này mặc dù thể bản mệnh đã bị phá nát, thế nhưng thân là yêu tôn, vẫn có rất nhiều biện pháp thu thập thuộc hạ như cũ.

Hoa Tỳ Di triệt để thành thật, quỳ xuống đất tỏ vẻ tuân lệnh

Chỉ ít nguy cơ rời đi không còn, chỉ cần chống đỡ đến khi Chu Mộ Nhiên sửa xong thể, bọn họ liền có thể rời khỏi nơi này.

Suy nghĩ của Chu Mộ Nhiên và Huyền Minh phi thường giống nhau, sự cố gắng của y bây giờ không khác gì nguyên chủ cả, hơn nữa mục đích lại nhất trí kỳ lạ, nhất định phải sớm khôi phục tu vi của Huyền Minh.

Trong thời gian này Chu Mộ Nhiên cùng các vị sư huynh đệ tạo mối quan hệ, hầu như là ngoại trừ Hạ Cảnh Sơn ra thì mọi người đều có mối quan hệ rất tốt với Chu Mộ Nhiên

Trong này cũng có người làm Chu Mộ Nhiên đau lòng, ví dụ như thập nhất sư huynh Vũ Văn Quang.

Vũ Văn Quang tuy rằng cùng học với y, thế nhưng cuối cùng trong đám tinh anh của phái Cửu Huyền Thiên cũng không có Vũ Văn Quang. Thậm chí sau này khi Vũ Văn gia diệt môn, cả nhà Vũ Văn Quang chỉ còn lại tiểu đệ Vũ Văn Thương mới chín tuổi, cũng chính là tiểu Vũ Văn mà sau này nguyên chủ vẫn mang theo bên người.

Sau đó tất cả chân tướng rõ ràng, Hạ gia trong bóng tối mưu tính tất cả, đem toàn bộ nhất môn nhị cung bát đại gia của đại lục toàn bộ tính toán ở bên trong, chỉ để mưu đoạt tám thẻ đen mà Huyền Khánh Khuynh lưu lại, để bá chủ toàn bộ đại lục.

Điều này làm cho Chu Mộ Nhiên trắng đêm bất an, chưa trừ diệt Hạ gia, thập nhất sư huynh sẽ phải chết, Vũ Văn gia cũng sẽ diệt môn, thế nhưng bây giờ vẫn còn chưa có chứng cứ gì để vạch trần âm mưu của Hạ gia. Đối với cái này, Chu Mộ Nhiên không thể làm gì khác hơn là thầm nhắc nhở Vũ Văn Quang, không nên tin bất luận người nào.

Cũng may quan hệ giữa Vũ Văn Quang cùng Chu Mộ Nhiên tốt vô cùng, đồng thời mấy ngày nay dưới sự quật khởi mạnh mẽ của Huyền Minh mà Hạ Cảnh Sơn bị kích thích trở nên càng ngày càng âm u, mấy vị sư huynh đệ đã âm thầm bất mãn với hắn.

Ba năm sau, Chu Mộ Nhiên dựa theo con đường thăng cấp của nguyên chủ mà thành công lên tới tạp tu cấp bảy, vị sư tôn này là người đáng tin, Chu Mộ Nhiên giống như nguyên chủ thăng thẳng lộ ra chuyện mình là thể chất song tu. Phùng Càn Khôn vừa cao hứng đệ tử của mình là tạp tu cấp bảy, hắn căn bản không dám tưởng tượng một thiếu niên mới mười sáu tuổi đạt được điều này như thế nào, đồng thời cũng lo lắng loại thể chất này sẽ mang đến bất hạnh cho đệ tử mình.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay ta sẽ sửa thẻ.” Chu Mộ Nhiên hít sâu một hơi, “Nhất định sẽ sửa lại thành công.”

“...” Chứng ép buộc lại tới nữa rồi. Trên mặt Huyền Minh lộ vẻ động viên rồi xoay người rời đi tự mình đi tu luyện. Có câu nói này của Chu Mộ Nhiên, cơ bản liền có thể xác định, đối phương ngày hôm nay là không rảnh phản ứng hắn.

Chín tấm thẻ, chỉ còn dư lại ba tấm hoàn hảo không chút tổn hại, sáu tấm khác bị hỏng ở các mức độ khác nhau, Chu Mộ Nhiên quyết định bắt đầu sửa từ tấm bị hỏng nhẹ nhất.

Huyền Minh cũng không rời đi quá xa, chín tấm thẻ này quá quan trọng, hắn nhất định phải bảo vệ an toàn của Chu Mộ Nhiên.

Cho dù hấn cả đời không khôi phục cũng không thể để cho người yêu có chuyện.

Suy nghĩ một chút, Huyền Minh gọi Hoa Tỳ Di lại đây.

Ở trong vùng núi này, ngoại trừ chuông môn ra thì tu vi của Hoa Tỳ Di là cao nhất. Có Hoa Tỳ Di ở lại, Chu Mộ Nhiên vô cùng an toàn.

Hoa Tỳ Di nhận được tin tức liền nhanh chóng chạy tới. Nghe được là bảo vệ Chu Mộ Nhiên, trong lòng tuy rằng không vui, thế nhưng mệnh lệnh của tôn chủ là không thể cãi lại, không thể làm gì khác hơn là banh quai hàm canh giữ ở phụ cận.

Hạ Cảnh Sơn đã sớm ngứa mắt Chu Mộ Nhiên, hai người là trời sinh đối địch, cho dù là thời gian tiếp xúc nhiều hơn nữa thì cũng không có cách nào thay đổi.

Từ khi Chu Mộ Nhiên cùng Huyền Minh lại đây, mối quan hệ với những sư huynh đệ khác càng tốt, điều này làm cho Hạ Cảnh Sơn thầm hận trong lòng.

Cửu Thiên Huyền Môn thân là môn phái đệ nhất thiên hạ, tự nhiên là không bình thường, những sư huynh đệ này của hấn hầu như đều là hồn lực biến dị, còn lại cũng là hồn lực hiếm thấy, thậm chí còn có song hồn lực.

Trong này chỉ có hấn là dựa vào thân phận dòng chính của một trong nhất môn nhị cung bát đại gia để tiến vào, bằng không bằng vào hồn lực phổ thông thủy hồn lực của hấn căn bản không thể tiến vào.

Nghĩ đến hấn xuất thân danh môn, nhưng muốn cùng những bình dân thậm chí là di dân này làm sư huynh đệ thì trong lòng hấn càng thêm không chịu được. Đặc biệt là khi các sư huynh đệ dần dần vượt qua hấn, mà tu vi của hấn do được gia tộc cung cấp tài lực để tăng lên giờ cũng trở nên bình thường càng làm cho hấn khó chịu.

Những tiện nhân này, sớm muộn gì cũng phải nhờ vả hấn, mặc hấn điều động, đập ở dưới chân!

Hấn thầm tiếp xúc với mấy sư huynh đệ. Mặc kệ là nói rõ vẫn là ám chỉ, từ đầu đến cuối đều không có người nào cho hấn một câu trả lời chắc chắn, giống như mọi người... Đều bài xích hấn.

Cái cảm giác này vừa ra, Hạ Cảnh Sơn càng thấy đó là do hai tên sư đệ mới tới giở trò.

Hai người này không hợp với hấn, nhưng lại rất hợp với những sư huynh đệ khác, do đó làm hỏng chuyện tốt của hấn.

Hôm nay thừa dịp sư tôn sư thúc đi ra ngoài, Hạ Cảnh Sơn tránh khỏi quần giáo của Đại sư huynh, lặng lẽ chạy đến nơi ở của hai sư đệ.

Trong tay hấn cũng không phải là không có lá bài tẩy, dù sao, Hạ gia sớm đã có độc tâm chiếm đoạt những đại môn phái khác, cho nên lá bài tẩy trong tay không ít.

Hạ Cảnh Sơn mới tới gần phòng nhỏ của Chu Mộ Nhiên, Hoa Tỳ Di cũng đã phát hiện.

“Người nào?” Hoa Tỳ Di thân là người của Cửu Huyền môn, làm sao lại không biết nơi này chỉ có đệ tử môn phái của mình, thế nhưng so với môn phái, vẫn là tôn chủ yếu tộc của mình quan trọng hơn.

Hấn ở Cửu Huyền môn cũng là bởi vì lão môn chủ năm đó cứu hấn một mạng, cũng nuôi lớn hấn thành người, hấn cần báo ân, bảo vệ Cửu Huyền môn. Lại thêm cũng ở chung với đại sư huynh nửa đời, chỉ cần không có đại sự, thì đều sẽ tiếp tục ở gần nhau.

Một tiểu mao tặc hấn khẳng định không để vào trong mắt, nhưng chỉ một lần bất cẩn, hữu tâm đầu vô tâm này đã làm cho Hoa Tỳ Di bị thiệt lớn.

Hạ Cảnh Sơn rốt cục vẫn là thiếu gia, chân chính chém giết cũng không có, quyết đấu giữa các huynh đệ đã là cực hạn.

Điều này làm cho khi hấn lên chiến trường sẽ trở nên vô cùng yếu đuối, khi nghe thấy âm thanh của Hoa Tỳ Di, cả người đều sửng sốt, sau đó chính là khủng hoảng vô hạn.

Vị sư thúc này không phải là người dễ gạt gẫm, không giống với chương môn sư tôn, cũng không giống với sư tôn của tên tạp tu Cổ Vân Uyên kia, Hoa Tỳ Di mới thật sự là máu lạnh vô tình giết người không chớp mắt.

Trong lúc nhất thời Hạ Cảnh Sơn nổi lên tâm tư liều mạng, trong tay kích hoạt thẻ, đánh về phía Hoa Tỳ Di..

Hoa Tỳ Di biết là đệ tử bốn môn, cũng không có phòng bị, chỉ muốn không kinh động đến tôn chủ cùng người trong phòng, nghĩ quát lui đối phương là được.

Người vô hại hồ tâm, hồ có thương nhân ý, Hoa Tỳ Di hầu như ở tình huống không hề phòng bị bị nổ trúng.

Chương môn Cửu Huyền môn Tổ Vấn Thiên đang giúp sư đệ Phùng Càn Khôn lấy máu yêu thú. Phùng Càn Khôn là tạp tu, công kích cũng không cao, chỉ có thể dựa vào sư huynh mới có thể thu được máu của yêu thú cấp cao. Chuyện như vậy vốn là tập mãi thành quen, không nghĩ tới hôm nay liền xảy ra chuyện.

“Xảy ra vấn đề rồi, mau trở về!” Tổ Vấn Thiên sư huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, vội vã chạy về. Cùng lúc đó đại sư huynh Đoàn Tinh cũng mang các sư huynh đệ chạy tới.

Chu Mộ Nhiên lúc này nơi làm sao có thể tiếp tục tu thẻ, ra ngoài liền nhìn thấy Hoa Tỳ Di nằm trong

vùng máu, trong lòng khiếp sợ tột đỉnh.

“Sư thúc!”

“Sư bá?”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Huyền Minh cau mày canh giữ ở bên người Hoa Tỳ Di, hắn vừa nãy tu luyện căn bản không biết xảy ra chuyện gì. Hắn vốn tưởng rằng là Chu Mộ Nhiên sửa thể xảy ra chuyện, lại phát hiện có chuyện lại là Hoa Tỳ Di.

“Ai làm Hoa sư thúc bị thương!”

Chúng đệ tử hai mặt nhìn nhau, Vũ Văn quang thân là y tu tự nhiên không rảnh thảo luận, bắt đầu chữa trị.

Giữa không trung truyền đến tiếng gió, Tổ Vãn Thiên mang theo Phùng Càn Khôn cũng quay về rồi. Nhìn thấy Hoa Tỳ Di máu me bê bết dưới mặt đất, khiếp sợ đến nỗi ngay cả miệng cũng không ngậm được.

Hoa Tỳ Di lúc này đã hôn mê bất tỉnh. Tổ Vãn Thiên sắc mặt rất khó coi, Phùng Càn Khôn vội vã từ trong lòng móc ra một hạt linh dược nhét vào miệng Hoa Tỳ Di.

“Rốt cục xảy ra chuyện gì? Tinh nhi?”

“Đồ nhi không biết.” Đoàn Tinh lắc đầu một cái, “Chúng con nghe đến âm thanh liên đến, sư thúc đã nằm ở nơi này.”

“Vì sao Hoa sư thúc lại ở chỗ này?” Bên cạnh có đệ tử hỏi.

Hoa Tỳ Di là người rất cao ngạo, căn bản sẽ không thân thiện với đệ tử, hơn nữa hắn cũng rất không thích Vân Uyên, càng không thể tìm đến Vân Uyên.

“Ta vừa nãy đang luyện công, sư tôn bảo vệ ta.” Huyền Minh nhàn nhạt mở miệng.”Chỉ là ta nhập định, không biết đến cùng là ai đánh lên sư tôn.”

85. Chương 82

Quan hệ thầy trò này là Huyền Minh cùng Hoa Tỳ Di đã thương lượng kỹ càng, bằng không yêu tôn nhỏ tuổi như thế chỉ sợ là bữa ăn ngon trong miệng người khác.

“Đánh lén? Ai có thể làm bị thương Hoa sư thúc?” Hạ Cảnh Sơn ở một bên mở miệng, “Ta xem là có người cố ý muốn hại Hoa sư thúc!”

“Vậy rốt cuộc ai muốn hại sư tôn ta?” Huyền Minh nhìn sang, Hạ Cảnh Sơn vẫn luôn không có ý tốt với bọn họ, bọn họ tự nhiên cũng không có ý định buông tha đối phương, chỉ là còn chưa tìm được cơ hội tốt.

“Sư huynh đệ chúng ta đều ở bên kia luyện công, Đại sư huynh có thể làm chứng

Đoàn Tinh chần chờ một chút rồi gật đầu.

“Như vậy có thể tiếp xúc được Hoa sư thúc, dĩ nhiên là chỉ có đệ tử Vân Tiểu Minh của hắn và đệ tử của Phùng sư thúc Vân Uyên.” Hạ Cảnh Sơn hừ một tiếng, “Hai người các ngươi ai có thể làm chứng đây?”

“Lẽ nào ta sẽ hại sư tôn của chính mình? Ca của ta càng không thể, hắn là tạp tu.

“Đúng vậy.” Phùng Càn Khôn gật gù, “Vân Uyên tính tình hòa hoãn, chưa từng có mâu thuẫn với người khác, làm sao sẽ hại Hoa sư huynh. Tiểu Minh liền càng không thể, ai cũng biết Hoa sư huynh thương yêu đệ tử này đến mức nào, Vân Tiểu Minh làm sao lại hại sư tôn của mình.”

Mọi người gật đầu. Tổ Vấn Thiên cũng gật đầu, hai người này cũng không thể, xem ra là có người ẩn vào.

“Hai người bọn họ rõ ràng có hiềm nghi, ta rõ ràng nhìn thấy Vân Uyên cùng Hoa sư thúc tranh chấp, sau đó...”

“Hạ Cảnh Sơn, ngươi không phải ở bên kia luyện công sao? Sao lại đến nơi này?” Đoàn Tinh mặt lạnh mở miệng. “Lẽ nào ngươi nhân lúc ta không chú ý trốn đến đây?”

“Không không, ta không có.” Hạ Cảnh Sơn sợ hãi lùi về sau một bước, sắc mặt đã trắng xám.

“Nếu ngươi không thấy, vì sao phải nói là Vân Uyên?” Khóe miệng Đoàn Tinh mang theo cười gằn, ánh mắt nhìn Hạ Cảnh Sơn đã mang theo lưỡi dao.

“Được rồi. Chuyện này, chờ sư thúc của các ngươi tỉnh lại rồi nói.” Phùng Càn Khôn vẫn ở bên cạnh chăm sóc, nhìn thấy Vũ Văn Quang thu công, vội vã đưa tay đỡ lấy.

Hoa Tỳ Di không có nguy hiểm tính mạng, chỉ là không kịp đề phòng, nhưng cần nghỉ ngơi mới có thể khôi phục. Vũ Văn Quang sắc mặt tái nhợt, may mà gần đây hắn có đột phá, bằng không không hẳn có thể đạt được trạng thái như bây giờ.

“Tất cả giải tán đi, Tinh nhi, Vân Uyên, Vân Tiểu Minh, các người đi theo ta.” Tổ Vấn Thiên phát tay để mọi người tản đi.

Mấy sư huynh đệ đỡ Vũ Văn Quang trở về phòng của mình, mấy người còn lại theo Tổ Vấn Thiên.

“Các người, biết cái gì?”

“Chúng ta...”

“Ai?” Tổ Vấn Thiên nghiêm mặt, mấy người vội vã lao ra ngoài.

Không nhiều người, Tổ Vấn Thiên cùng Phùng Càn Khôn đồng thời nhận được cảm ứng, đại trận bảo vệ bị người phá.

“Tập hợp, nhìn ai không ở đó!”

“Vâng.” Về mặt của Đoàn Tinh bình tĩnh, cùng với Phùng Càn Khôn tập hợp chúng đệ tử.

“Hạ Cảnh Sơn không có.”

Trong lòng Tổ Vấn Thiên chìm xuống, “Hạ gia. Hừ, cũng chỉ có Hạ gia có năng lực này!”

Đệ tử của hắn, đệ tử nhị cung không có, đệ tử của bát đại gia tộc ngược lại lại có mấy người, chính là Hạ Cảnh Sơn, Vũ Văn Quang cũng vậy. Còn lại tuy rằng cũng có chút môn đạo, thế nhưng nói đến cơ nghiệp thâm hậu, có thể lấy ra thứ ám hại Hoa Tỳ Di, sợ rằng chỉ có mấy nhà.

Nhất môn nhị cung bát đại gia, nhất môn này đương nhiên là Cửu Thiên Huyền Môn. Hai cung khác tuy cũng nổi danh giống Cửu Thiên Huyền Môn, nhưng vị trí của Liệt Diễm Cung ở nơi có dung nham, Bích Vũ Cung lại xây dựng ở nơi rừng sâu nước độc, không dễ dàng xuống núi. Ba thế lực này có địa vị rất cao ở Ngân Nguyệt đại lục.

Còn lại chính là bát đại gia.

Hạ gia chính là đứng đầu bát đại gia, cũng là gia tộc duy nhất có thực lực trong bát đại gia này.

Chu Mộ Nhiên do dự một chút, liếc nhìn Huyền Minh, nhanh chóng nói ra chuyện xảy ra lúc trước.

“Nói như vậy, Hoa sư huynh là ở bên ngoài bảo vệ các người?” Nghe xong hai người tự thuật, Phùng Càn Khôn nhíu mày nói.

“Ta tin các người.” Tổ Vấn Thiên mở miệng.”Tỳ Di đã nói với ta chuyện của các người. Cửu Huyền môn ta xưa nay không sợ phiền phức, dù cho là yêu tôn thì lại làm sao?”

“Đa tạ trưởng môn.”

Người ở chỗ này đều là người thông minh, hầu như ngay lập tức liền hiểu ở đây có âm mưu.

Có hai đệ tử đứng ra, nói Hạ Cảnh Sơn từng âm thầm lôi kéo bọn họ, chỉ là bọn hắn làm bộ nghe không hiểu, cũng không có đáp lại.

Đến lúc này, mọi người tuy rằng còn không biết chi tiết trong này, nhưng cũng đã có thể chắc chắn người đánh lén Hoa Tỳ Di chính là Hạ Cảnh Sơn. Chỉ là không biết Hạ gia bước kế tiếp còn muốn tính toán gì, hơn nữa vì sao hắn phải vu oan đến trên người Vân Uyên.

“Toàn thể tức khắc xuống núi.” Hạ Cảnh Sơn có thể rời đi, trận pháp phòng hộ đã bị phá nát, lúc này Cửu Thiên Huyền Môn dễ dàng sinh biến, thân là chủ đạo giáo, Tổ Vấn Thiên phải nhanh chóng khống chế đại cục.”Sư đệ, người trước hết không phải đi. Người bảo vệ Hoa sư đệ.”

“Vâng. Chủ đạo môn sư huynh yên tâm, ta sẽ bảo vệ Hoa sư huynh.” Phùng Càn Khôn nghiêm mặt nói, “Vậy thì Vân Uyên...”

“Hai tiểu hài tử này ở lại chỗ này.” Tổ Vấn Thiên quyết định xong, mang theo mọi người rời đi. Phùng Càn Khôn lại một lần nữa bố trận, lần này càng thêm kiên cố.

“Vân Uyên, tuy rằng tốc độ trưởng thành của người nhanh đến kinh người, thế nhưng ta vẫn lo lắng.” Phùng Càn Khôn sờ sờ đầu Chu Mộ Nhiên, “Nếu là người là song hồn lực giống như Đoàn Tinh thì tốt rồi, kỳ tài ngút trời, người người đều ước ao ngóng trông. Thế nhưng người là song tu, trăm ngàn năm qua, cũng chỉ có Hạ Chỉ Lam là song tu, vẫn là không chính không tà, không cách nào phán định. Người mà đi ra ngoài, ta thực sự là quá lo lắng.”

“Sư tôn.”

“Ta tin người nhất định có thể thành công. Cố gắng lên!” Phùng Càn Khôn nhập định bảo vệ Hoa Tỳ Di.

Chu Mộ Nhiên đại ra chốc lát, “Huyền Minh, thời gian không còn nhiều, ta muốn bế quan.”

“Ừm.” Trước đó Chu Mộ Nhiên muốn bế quan bị đánh gãy giữa chừng, hiện tại thể cuộc còn căng thẳng hơn nguyên chủ, đã không có thời gian để bỏ qua.

Thời kỳ nguyên chủ, Hạ Cảnh Sơn là rời khỏi nơi này rồi mới dần dần lộ ra sơ sót, lần này còn chưa tới thời khắc xuất quan liền có chuyện như vậy, sợ rằng Hạ gia cũng sẽ động thủ trước.

Huyền Minh cũng biết điều này, gật đầu.

Hắn là đại sát khí, nhưng nhất định phải sau khi chữa trị thể mới có thể đến đạt thời điểm toàn thịnh.

Sau ba tháng, Chu Mộ Nhiên thành công chữa trị tám thể thứ nhất.

Năm tháng sau, chữa trị thành công tám thể thứ hai.

Bảy tháng sau, chữa trị tám thể thứ ba, tám thể thứ tư.

Tám tháng sau, toàn bộ thể được chữa trị xong.

Trong thời gian này Hoa Tỳ Di vẫn không tỉnh, chỉ có Phùng Càn Khôn một người ngơ ngác mà nhìn Huyền Minh lớn lên như ăn phân hóa học.

“Cái kia... Tiểu Minh a, ngươi thực sự là ăn cái gì? Sư thúc có thể ăn một chút hay không?”

Huyền Minh từ lâu đã khôi phục thành nguyên hình yêu tôn, chỉ có điều vì không dọa đến Phùng Càn Khôn nên mới không tỏa ra bất kỳ khí tức gì.

Nghe được vấn đề ngây ngốc của Phùng Càn Khôn, hắn chỉ mỉm cười, “Sư thúc, ngài mà ăn đồ của ta, sẽ nhanh chóng già yếu.”

“Cái kia, vậy thì thôi.” Phùng Càn Khôn ngẫm lại mái tóc hoa râm của mình, liền vội vàng lắc đầu.

Chu Mộ Nhiên vừa vặn vào nhà, nghe vậy nở nụ cười, “Huyền Minh, ngươi lại lừa sư tôn ta.”

Chín tháng này, Chu Mộ Nhiên dần dần bắt đầu gọi cái tên Huyền Minh này, Phùng Càn Khôn lúc đầu còn kinh ngạc, sau đó cũng không cảm thấy kinh ngạc nữa. Chỉ là tính cách của hắn lấm lấm liệt liệt, căn bản không đem cái tên Huyền Minh này liên hệ với cái tên yêu tôn kia.

“Vân Uyên a, ngươi đều thu xếp xong sao?”

“Ừm.” Chu Mộ Nhiên gật gù.”Còn thiếu một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Nhanh cứu tỉnh hần đi, ta biết sức mạnh của ngươi bây giờ đã không còn vấn đề gì rồi.” Chu Mộ Nhiên không trả lời Phùng Càn Khôn, mà là nói với Huyền Minh.

“Để ta hôn một chút, liền cứu!”

Chu Mộ Nhiên giận dữ. “Đó là thủ hạ của ngươi không phải là thủ hạ của ta. Ngươi có cứu hay không a, ta nói cho ngươi biết, ta cùng hần còn có cừu hận đây!”

“... Xem ngươi kia, cái kia đều là chuyện của người khác.” Huyền Minh nhìn thấy lão bà tức giận, vội vã đầu hàng.

Khí tức yêu tôn tản mát ra, Phùng Càn Khôn suýt chút nữa quỵ tại chỗ.

Tuy rằng tu vi của hần cao nhưng rốt cục vẫn là tạp tu, sức chiến đấu chính là cận bã. Nếu không phải Chu Mộ Nhiên bên cạnh đỡ hần thì sợ rằng hần đã ngã rồi.

Chín tấm thẻ toàn bộ trở về vị trí cũ, biểu hiện ra sức mạnh hoàn toàn khác khi ở trên người Chu Mộ Nhiên.

Tuy rằng trước kia hắc thẻ tạm thời nhận chủ dưới áp lực của Huyền Minh thế nhưng phát huy thực lực cũng chỉ là hai ba phần mười. Bây giờ, chín tấm thẻ này coi như đã thể hiện ra toàn bộ thực lực nên có.

Trận đồ uốn lượn dưới chân Huyền Minh, chín tấm thẻ hóa thành khôi giáp bám vào trên người Huyền Minh. Khí tức mạnh mẽ làm cho đám người Chu Mộ Nhiên vẫn không có cách nào đến gần.

Một đạo ánh sáng từ trên ngón tay của Huyền Minh chậm rãi rơi xuống trên người Hoa Tỳ Di, sau một khắc, lông mi của Hoa Tỳ Di khẽ động, từ từ mở mắt ra.

“Đế Tôn?” Hoa Tỳ Di liền vội vàng đứng lên thi lễ, kích động nói, “Không nghĩ tới sau khi tỉnh lại Đế Tôn liền khôi phục, ô, chín thẻ...”

Chín tấm thẻ tụ hội, ý nghĩa của điều này bất kỳ yêu tộc nào cũng biết đến, cũng khó trách Hoa Tỳ Di kinh ngạc nói không ra lời.

“Là Vân Uyên cho ta.” Huyền Minh nhàn nhạt mở miệng. Đối xử thuộc hạ cùng đối xử người yêu tự nhiên là không giống. Bây giờ hần đã khôi phục, quan hệ giả mạo của hai người đương nhiên là không còn tác

dụng.

“Đế Tôn, chúng ta muốn công chiếm Nhân tộc sao!” Hoa Tỳ Di nóng lòng muốn thử.

“Cái kia, Hoa sư huynh, ta còn ở đây.” Phùng Càn Khôn lúng túng ở một bên nói chen vào.

Hai người này quả thực cho là hắn không tồn tại, một người yêu khí trắc lậu, một người nói là muốn công chiếm Nhân tộc... Vẫn là đệ tử của mình ngoan ngoãn đáng yêu!

Bây giờ hắn cũng rõ ràng, hắn liền nói cái tên Huyền Minh này tại sao lại quen tai như thế, nghe được sư huynh của mình, yêu tu Hoa Tỳ Di mở miệng gọi Đế Tôn, còn có cái gì không hiểu, cái tên giả hài tử bán manh kia chính là đại yêu tôn Huyền Minh.

Tiểu đồ đệ đáng thương của hắn không biết bị lừa dối như thế nào mới có thể coi yêu tôn là đệ đệ mà mang theo bên người, còn liều mạng sửa thẻ cho hắn.

“Sư đệ ngươi tại sao lại ở chỗ này? Sư huynh đâu?” Hoa Tỳ Di chỉ cho rằng mình vừa mới ngủ dậy thôi, nhìn bốn phía mới biết không phải là vậy, vội vã hỏi dò.

“Sau khi sư huynh hôn mê, chúng môn sư huynh liền mang theo mọi người đuổi theo...” Phùng Càn Khôn kể lại mọi chuyện cho hắn nghe.

“Cái tên tiểu súc sinh kia lại dám ám hại ta, ta không phòng bị mới bị thương. Đã qua thời gian lâu như vậy, chúng ta phải nhanh đi ra ngoài, miễn cho Cửu Thiên Huyền Môn gặp bất trắc.”

Lời nói này nhận được sự tán thành của mọi người.

Trong đó Huyền Minh cùng Chu Mộ Nhiên biết mức độ nghiêm trọng của sự việc nhất, Hạ gia âm mưu đã lâu, ngay cả chính mình còn bị tính toán, thì khi tính toán người bên ngoài sẽ không nương tay.

Mấy người hợp lại, nói đi là đi. Thu thập đơn giản một chút, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới Cửu Thiên Huyền Môn.

86. Chương 83

Đến Cửu Thiên Huyền Môn, Chu Mộ Nhiên mới phát hiện, tất cả mọi thứ bây giờ đều sớm hơn đời trước.

Cửu Thiên Huyền Môn bị vây quanh bởi những tu sĩ mà Hạ gia tập hợp. Chu Mộ Nhiên vội vàng bước

nhANH Đuổi tới.

“Người nào?”

“Vị sư huynh này, ta là đệ tử môn phái, rèn luyện ba năm vừa trở về.”

Trong ba năm này vóc dáng của Chu Mộ Nhiên cao lên không ít, mỹ thiếu niên ôn hòa bấy giờ đã là thanh niên cao ráo thanh nhã, khi xuất hiện ở Cửu Thiên Huyền Môn đương nhiên không có người nhận ra y.

Phùng Càn Khôn cùng Hoa Tỳ Di đúng là đại trưởng lão của môn phái, nhưng đáng tiếc hai người này thân phận quá cao, người thủ sơn trái lại không nhận ra bọn họ.

“Nói vậy! Các sư huynh đi ra ngoài rèn luyện đã trở lại từ nửa năm trước, tên tiểu tử này dò hỏi ở đâu chuyện này, ta thấy người là gian tế Hạ gia phái tới đúng không?”

“Ta...” Chu Mộ Nhiên không còn gì để nói, đánh chết y cũng không thể đi bên Hạ gia kia. “Sư huynh, ta làm sao có thể đi nhờ vả đám cầu tặc Hạ gia kia! Người xem ánh mắt chính nghĩa của ta.”

Đối phương xoa xoa con mắt, “Được, các người vào đi thôi!”

Khuôn mặt châm chọc của Hoa Tỳ Di trở nên kinh ngạc, chỉ vào đệ tử thủ vệ, “Người, người nào người cũng dám thả đi như vậy? Không biết sẽ có gian tế của Hạ gia sao?”

“Gian tế cái gì? Dám mắng Hạ gia là cầu tặc ngay dưới mắt của đám người Hạ gia kia, chẳng lẽ còn có giả?” Đệ tử thủ vệ quàng về một ánh mắt.

“... Nói thật có đạo lý.” Phùng Càn Khôn cười hì hì, nhìn đám người nhà Hạ gia cách chưa đến trăm trượng trước mặt, cách xa nhau trăm trượng đối với tu sĩ mà nói, thanh âm nói chuyện cho dù có nhỏ đến thế nào thì cũng có thể nghe được, huống hồ giọng của đệ tử mình cũng không nhỏ.

“Vẫn là vị sư thúc này biết đạo lý.” Đệ tử thủ vệ cười với Phùng Càn Khôn, “Người cảm giận bất bình như vậy, có phải là gian tế Hạ gia?”

Hoa Tỳ Di trừng đối phương một chút, xoay người bay ra.

Ngay khi mọi người đang cân nhắc dụng ý của hắn là gì, Hoa Tỳ Di đã trở lại tại chỗ, như chưa từng xảy ra chuyện vừa này.

Thế nhưng lúc này trong tay Hoa Tỳ Di đã cầm một đầu người, chính là đầu mục của nhà Hạ gia cách hắn gần nhất.

Đệ tử thủ vệ há to mồm nói không ra lời, vẫn là đệ tử bên cạnh nhanh nhẹn, để cho bọn họ vào.

Chờ bọn họ bước chân bước vào sơn môn, bên Hạ gia mới phản ứng được, một trận kêu sợ hãi.

Người có thể vây quanh ở trước cửa sư môn vắng một trận đương nhiên sẽ không là người quan trọng gì, thế nhưng có thể làm đầu mục của một đám người thì chắc chắn tu vi sẽ không thấp, ít nhất cũng phải là hồn tu cấp ba cấp bốn, lại bị mất đầu trong nháy mắt như thế, không thể không làm người ta sợ hãi.

Phùng Càn Khôn thả ra khói hoa đạn, rất nhanh sẽ có đệ tử đến chào.

Hoa Tỳ Di hậm hực nhìn Phùng Càn Khôn, “Có đạn tín hiệu không dùng sớm, tức chết ta rồi!”

“Người quá nôn nóng.” Huyền Minh nhàn nhạt mở miệng. Hoa Tỳ Di nhất thời ngừng chiến tranh.

“Như Hoa sư huynh như vậy mới có thể hạ mã uy cho bọn họ a.” Phùng Càn Khôn là một người hiền lành, thấy Hoa Tỳ Di cũng không tức giận, cười cười giải thích.

“Như vậy rất tốt.” Huyền Minh mở miệng lần nữa, Hoa Tỳ Di không thể làm gì khác hơn nuốt xuống câu nói sắp ra khỏi miệng. Thế nhưng sắc mặt bị đè nén, mạnh mẽ nhìn về phía bên Hạ gia, nhìn đáng vẻ như muốn đi qua đây giết người.

Hạ gia cùng với đám tu sĩ dưới trưởng không khỏi rung mình một cái.

Tổ Vấn Thiên chưởng môn nhìn thấy đạn tín hiệu liền mang theo chúng đệ tử đi xuống, sau khi Hoa Tỳ Di nhìn thấy Tổ Vấn Thiên thì mặt hoà hoãn lại, chạy tới. Tổ Vấn Thiên thân thiết hỏi dò vài câu, hỏa khí của Hoa Tỳ Di liền không sót lại một chút gì.

“Chưởng môn!” Chúng đệ tử thi lễ.

“Các vị.” Tổ Vấn Thiên nhìn đám tu sĩ vây quanh Cửu Thiên Huyền Môn xung quanh, “Cửu Thiên Huyền Môn ta không biết đắc tội các vị chỗ nào mà các vị lại muốn vây quét chúng ta? Nếu như các vị có chứng cứ thì Tổ mỗ sẽ bó tay chịu trói, nếu là vô lý thì cũng đừng trách chúng ta vô lễ!”

“Tổ Vấn Thiên, Cửu Huyền Môn của ngươi bao dung yêu tu, chính là tội lớn!”

“Đây thật đúng là chuyện cười, yêu tu nhân tu đều là tu sĩ, vì sao bao dung yêu tu lại là tội lớn?”

“Năm đó yêu tôn suất lĩnh lũ yêu tu suýt chút nữa diệt nhân tộc, ngươi lại còn nói không phải là tội lớn?”

“Năm đó nhân tu phái người âm thầm đoạt đi thẻ bản mệnh của yêu tôn, lại ám hại đối phương, theo lý thuyết, là nhân tộc không đứng trước.” Tổ Vấn Thiên khẽ mỉm cười, “Sau đó vị nhân tu này muốn trả lại thẻ, có người ngăn cản, ta thấy người gây xích mích làm bất hòa nhân tu với yêu tu mới là tội lớn.”

“Hoàn toàn là nói vậy!” Tộc trưởng Hạ gia đã đến, nghe vậy sầm mặt lại, nhất thời mắng.

Tổ Vấn Thiên mặc dù không nói tên, thế nhưng người này chỉ ai, ai cũng rõ ràng.

“Nói vậy? Người dám thề với trời sao?”

“Hừ, cho dù có người trộm cắp thẻ bản mệnh của yêu tôn thì đó cũng là chuyện do một mình Hạ Chỉ Lam gây nên. Thế nhưng yêu tôn lại giết quá nhiều tu sĩ vô tội, món nợ này chẳng lẽ không nên đòi lại sao?” Tộc trưởng Hạ gia chỉ vào Tổ Vấn Thiên mắng to, “Tổ Vấn Thiên, Cửu Huyền Môn của ngươi không chỉ thu nhân yêu tu lại còn thu bọn họ vào môn hạ, ngươi có dám nhận?”

“Ta đâu có phủ nhận? Sư đệ ta Hoa Tỳ Di, đồ nhi ta Tư Đồ Ảnh, Mai Ảnh, đều là yêu tu.” Tổ Vấn Thiên thản nhiên mỉm cười, “Nhưng cái này lại liên quan gì đến Hạ gia đâu?”

“Yêu tu giết nhiều nhân tu như vậy, ngươi lại còn cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ! Ngươi sớm muộn cũng sẽ bị báo ứng!”

“Đệ tử Cửu Huyền Môn xưa nay của ta vẫn chưa làm gì có lỗi với môn phái, Cửu Huyền Môn cũng không hy vọng đệ tử là nô lệ của môn phái, vì thế sẽ không có chuyện như ở Hạ gia của ngươi phát sinh. Hạ huynh yên tâm!”

Câu nói này lại như một cái bạt tai đánh vào mặt tộc trưởng Hạ gia, không riêng người bên Cửu Huyền cười to, ngay cả mấy tu sĩ vây quanh cũng không nhịn được nở nụ cười.

Chuyện ban đầu cũng không phải là bí mật gì, Hạ gia sai khiến đệ tử gia tộc Hạ Chỉ Lam tiếp cận yêu tu, lúc đó hai bên tu sĩ tuy rằng không thích nhau nhưng vẫn bình an vô sự, không có căng thẳng như bây giờ.

Thế nhưng từ khi Hạ Chỉ Lam trộm lấy thẻ bản mệnh của yêu tôn, các tu sĩ liền rơi vào kiếp nạn. Không riêng nhân tu bị trả thù, yêu tu cũng đồng dạng bị phản trả thù.

Bộ tộc của Hoa Tỳ Di năm đó rất lớn, cũng bởi vì chuyện này mà bị diệt tộc, chỉ còn dư lại một mình hắn được cha mẹ giấu đi. Đến mấy trăm năm trước mới miễn cưỡng hoá hình, lại bị đuổi giết, lúc này mới được chương môn Cửu Thiên Huyền Môn đời trước cứu, cùng Tổ Vấn Thiên thành sư huynh đệ.

Vì thế trong lòng Hoa Tỳ Di tất cả đều là sát khí, chỉ có đi theo người Tổ Vấn Thiên mới tốt hơn một chút, cũng bởi vậy mà mới chán ghét Văn Uyên là chuyển thế của Hạ Chỉ Lam, dù cho Huyền Minh đứng ra giảng hòa cũng không tốt hơn chút nào.

“Đừng có phí lời, ngày hôm nay hoặc là giao ra yêu tôn, hoặc là quyết một trận tử chiến!” Tộc trưởng Hạ gia thấy nói không lại Tổ Vấn Thiên, nhiều lời chỉ là tự rước lấy nhục, trực tiếp rơi xuống tối hậu thư.

“Xin hỏi chư vị, nếu như nhân tu yêu tu có thể khôi phục lại như ngàn năm trước, các người còn muốn chiến không?”

Tổ Vấn Thiên vừa nói xong, chín phần đều rơi vào trầm mặc

“Tổ Vấn Thiên, người không được đầu độc lòng người, tranh thủ thời gian cho yêu tu.” Tộc trưởng Hạ gia cười lạnh một tiếng, “Chúng ta đều đã biết, ba năm trước yêu tôn bị người đả thương, chín thể bản mệnh đã bị phá nát, bây giờ đã là tiểu hài đồng năm, sáu tuổi. Một tên yêu tôn rác rưởi, có thể làm chủ chuyện như vậy? Người rõ ràng là kéo dài thời gian!”

“A? Còn có chuyện như vậy?” Tổ Vấn Thiên một mặt kinh ngạc, “Ta xưa nay chưa từng nghe nói a!”

“Tổ Vấn Thiên, người lừa gạt ai? Người dám nói người không biết tung tích của đứa bé kia? Mau giao hán ra đây!”

“Thật không có a.” Tổ Vấn Thiên một mặt đau lòng, “Đến cùng là ai trêu chọc Hạ huynh như vậy, không, đây đã không phải là trêu chọc, đây là thành tâm muốn hống chết người a!”

“Người! Đó là cháu ruột Hạ Cảnh Sơn của ta, hán còn có thể hại ta?”

“Cái này cũng chưa chắc a, Hạ Chỉ Lam không phải cũng là người của Hạ gia sao?” Tổ Vấn Thiên mở miệng.

Mọi người vừa cười thành một đoàn. Lần này tu sĩ hai bên đều cười ra tiếng.

Hành động này của bọn họ cũng là lấy lòng Tổ Vấn Thiên

Yêu tu cùng nhân tu không giống.

Tuổi thọ của nhân tu đến ba trăm đã là cực hạn, trừ phi có thể đột phá đến cấp bảy trở lên, đại đa số cũng chỉ là một trăm mấy chục năm.

Thế nhưng yêu tu liền không giống, lấy ngay Hoa Tỳ Di để nói, chỉ là tuổi thơ kỳ hoá hình đều muốn mấy trăm năm, tuổi thọ của kỳ thành niên càng là mấy ngàn năm, hầu như là một cái chớp mắt liền là mấy đời người.

Vì thế lúc đầu yêu tu cũng là xem thường giao du với nhân tộc, hai tộc cũng không liên hệ.

Huống hồ rất nhiều vật liệu cao cấp bọn họ dùng để chế thể đều lấy từ yêu tu, bọn họ đổi móng tay, tùy tiện cho một ít huyết dịch, liền có thể chế tác rất nhiều thể, có thể để cho tu vi của tu sĩ nhân tộc được tăng lên một tầng.

Cho nên nói hai tộc giao hảo thực sự là chuyện tốt nhất, bằng không mỗi lần lấy được vật liệu cao cấp cũng không biết chết bao nhiêu tu sĩ.

Thế nhưng, Tổ Văn Thiên nói thật hay giả, mọi người cũng không thể xác định, hơn nữa cho dù là sự thật, yêu tôn là chân ý hay là giả tình, bọn họ cũng không cách nào xác định.

Vì thế tuy rằng bầu không khí có chút hòa hoãn, nhưng đều không có ai bước ra bước đầu tiên này.

Tổ Văn Thiên tiếp tục dẻo miệng thuyết phục mọi người, Chu Mộ Nhiên mắt sắc nhìn thấy người quen ba năm trước, vội vã chui qua.

“Đa Minh!”

“Người... Người...” Đa Minh vẫn là vóc dáng nhỏ nhắn năm đó, ba năm nay cũng không cao thêm bao nhiêu. Đôi mắt to tròn của đối phương nhìn y hồi lâu rồi mới ôm chầm lấy y khóc lớn “Vân Uyên, ta cho rằng người chết rồi, ta cho rằng người chết rồi!”

“Ta mạng lớn a.” Chu Mộ Nhiên sờ sờ đầu Đa Minh, “Ta bị ngã xuống vách núi không chết, còn gặp được chương môn cùng các sư huynh!”

“Ta cho rằng người chết rồi, Tô sư huynh còn báo thù cho người. Đúng rồi, Tô sư huynh đâu! Tô sư huynh! Tô sư huynh!”

Tô Trưng Ngâm đang ở một bên quan sát, đột nhiên nghe được Đa Minh gọi hân, vội vã đi đến.

Trong ba năm Vân Uyên không ở, Tô Trưng Ngâm bởi vì chuyện của Vân Uyên mà thân thiết hơn với các huynh đệ.

Tô Trưng Ngâm nhìn thấy bên người Đa Minh có một người trẻ tuổi đang đến, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, cũng không có suy nghĩ nhiều. Chờ hân đi ra hai bước, nhất thời sửng sốt.

“Vân Uyên?”

“Là ta, Tô sư huynh, ta đã trở về!” Chu Mộ Nhiên tiến lên ôm lấy Tô Trưng Ngâm.

Vừa nãy Đa Minh đã nói cho y chuyện Tô Trưng Ngâm báo thù cho y, bởi vì báo thù, thậm chí mất đi tư

cách trở thành đệ tử nội môn, từ bỏ lý tưởng cả đời của mình. Chu Mộ Nhiên quả thực không biết nên báo đáp như thế nào.

Xa xa Huyền Minh vẫn đang quan tâm lão bà nhìn thấy hai người ôm lấy nhau nhất thời mặt đen.

Đây thực sự là ngàn phòng vạn phòng, cướp nhà khó phòng.

Ba năm qua, hắn thực sự là vừa nỗ lực tu luyện, vừa gấp gáp nhìn chăm chú người. Ngoại trừ nhìn chăm chăm lão bà tránh cho bị ký ức ảnh hưởng, cũng phải sai người đi nhìn đại sư huynh Đoàn Tinh kia.

Tên kia đã sớm nhận ra thân phận của lão bà, hơn nữa tà tâm vẫn bất tử.

Thật vất vả làm Đoàn Tinh bỏ cuộc, không nghĩ tới ngày đầu tiên trở lại môn phái hắn đã nhìn thấy tình địch thứ hai?

Không được, nhất định phải tới kéo về. Mặc kệ là nguyên chủ, hay là Chu Mộ Nhiên, đều là nhất định phải cùng cái tên Huyền Minh này ở cùng một chỗ!

87. Chương 84

Huyền Minh mặt lạnh đi về phía Chu Mộ Nhiên, hai người kia cười cười nói nói thân thiết, trên người Huyền Minh đã bắt đầu bốc khói

“Nếu chúng ta đều không thể thuyết phục đối phương thì ngày hôm nay liền giải quyết triệt để.” Tộc trưởng Hạ gia mở miệng, “Ý của Tổ chúng môn như thế nào?”

“Chuyện tốt a, thế nhưng so như thế nào, chỗ của các ngươi nhiều người như vậy, cũng không thể để chúng ta một chọi hai chứ?”

“Đương nhiên, mọi người đều là tu sĩ nhân tộc, không cần thiết đuổi tận giết tuyệt. Chúng ta liền lựa chọn ra trăm người đến tỷ thí!” Tộc trưởng Hạ gia cười lạnh nói, “Nếu chúng ta thắng, xin hãy giao ra yêu tôn, nếu như Cửu Huyền các ngươi thắng, chúng ta sẽ cùng với yêu tu sinh sống hòa bình.”

“Ngươi vẫn cáo già như thế, chiếm hết lợi lộc a.” Tổ Văn Thiên mỉm cười mở miệng, lời vẫn tức chết người như trước, “Thực sự là không chịu thiệt một chút nào. Đã như vậy, ta đáp ứng.”

“Ngươi đáp ứng thôi không được, vị yêu tôn kia đâu? Cũng mời đi ra nói vài câu!” Tộc trưởng Hạ gia cười gằn.

Tổ Văn Thiên nhìn về phía Huyền Minh, tầm mắt mọi người lập tức tập trung đến trên người Huyền Minh

Huyền Minh bị điểm danh thu hồi sắc mặt hung ác do ăn giấm khô, đổi một bộ hờ hững.

Yêu tu vốn là dung mạo xuất chúng, Huyền Minh là thượng cổ đại yêu chuyển thế, đương đại yêu tôn, tu vi càng cao hơn mọi người, càng lộ vẻ dung mạo tuyệt thế.

Chỉ là đứng ở nơi đó, dáng vẻ phong nhã, so với bao nhiêu người tự xưng là phong lưu thanh quý còn muốn phiêu dật.

“Liên theo người.” Huyền Minh tự nhiên không thể nói thêm cái gì, chỉ là lạnh nhạt gật đầu. Trên mặt không có nửa điểm cao ngạo nhưng khí chất lại đủ để ngạo thị quần hùng, bề ngoài thiên hạ.

“Được.” Tộc trưởng Hạ gia tuy rằng kinh ngạc đối phương không phải là hài đồng, mà là người trưởng thành, thế nhưng lời nói ra đã không có cách nào thu hồi, hơn nữa ngày hôm nay lão có chuẩn bị, mang theo nhiều tu sĩ như vậy, tự nhiên chiếm thượng phong. Cháu ruột bảo bối của lão đã nói, Huyền Minh này biến thành hài tử, hiện tại mặc dù là dáng vẻ thành niên, thế nhưng sợ rằng chỉ là cường chống, căn bản miệng cộp gan thỏ!

“Đã như vậy, vậy liền bắt đầu đi!” Tổ Văn Thiên nói xong, trước mặt đã đứng ra mấy chục người, trên mặt đều là dứt khoát kiên quyết.

Bọn họ đến Cửu Huyền Môn từ nhỏ, đương nhiên có lòng trung thành sâu đậm với môn phái.

Cửu Huyền luôn luôn không phân loại đệ tử, quý tộc đệ tử, đệ tử bình thường, thậm chí yêu tu, di tộc đều có.

Cửu Huyền tuy rằng không phải ai cũng tốt, đương nhiên sẽ có người như Hạ Cảnh Sơn, thế nhưng đa số người đều lấy hưng suy vinh nhục của môn phái làm nhiệm vụ của mình.

Càng ngày càng nhiều đệ tử cấp cao gia nhập, những đệ tử tự biết tu vi thấp liền lùi lại, hổ thẹn vì mình không thể xuất lực vì môn phái nhưng cũng không muốn kéo chân sau của mọi người.

Thập đại đệ tử nòng cốt của Cửu Huyền đều gia nhập, Chu Mộ Nhiên đương nhiên không ngoại lệ, gia nhập cùng với mấy sư huynh đệ khác.

Tô Trưng Ngâm tuy rằng bị phạt cả đời không thể tiến vào nội môn, thế nhưng tu vi của hắn trong vòng ba năm nay cũng tăng mạnh, cũng bước vào. Rất nhanh 100 người liền đủ quân số.

Huyền Minh mang vẻ mặt yêu tôn chí cao vô thượng, phát tay đẩy một đệ tử có tu vi kém nhất trong đó ra, chính mình chui vào, đẩy ra khoảng cách giữa Chu Mộ Nhiên và Tô Trưng Ngâm.

Chu Mộ Nhiên nở nụ cười, biết lão công của mình lại đang ghen. Ba năm nay Huyền Minh vô số lần mạnh mẽ chen ở giữa y và đại sư huynh, ngăn cản tất cả khả năng phát sinh tình cảm đặc biệt giữa hai người.

Điều này làm cho Chu Mộ Nhiên lén lút cười đến đau bụng, xem bộ dạng ghen tuông của hài tử đáng yêu kia, thực sự là chơi quá vui. Y lại không phải nguyên chủ, làm sao sẽ có tình cảm với đại sư huynh đây. Trong thế giới này y chỉ có thể yêu một người người, đó chính là lão công nhà mình.

Tô Trưng Ngâm lại không biết nguyên do trong này, ngạc nhiên mà nhìn vị lão huynh này đẩy ra hai người bọn họ, còn hảo tâm hảo ý nhắc nhở, “Huynh đệ, chúng ta biết nhau.”

Huyền Minh nghe rằng nở nụ cười, mang theo vài phần sát khí, “Chúng ta là người yêu.”

Tô Trưng Ngâm sững sờ. Chu Mộ Nhiên vội vã đẩy Huyền Minh một cái, lặng lẽ giải thích mấy câu cho Tô Trưng Ngâm.

Tô Trưng Ngâm một mặt không dám tin tưởng, thế nhưng vẫn gật đầu với Huyền Minh.

Cũng may là hắn cùng với nguyên chủ cũng thực sự là huynh đệ tình thâm, cũng không có cảm tình gì khác, bằng không sẽ lén lút quần áo chết người giống như là Đoàn Tinh.

Bên Cửu Huyền chọn lựa vô cùng thuận lợi, thế nhưng bên của Hạ gia lại không như thế.

Mấy lời giải thích của Tổ Vãn Thiên cộng thêm việc yêu tôn tự mình gật đầu làm cho rất nhiều người tiến thoái lưỡng nan.

Bọn họ chỉ hy vọng hòa bình, cũng không tính thật sự diệt yêu tộc.

Thứ nhất diệt trừ yêu tộc là chuyện không hề hiện thực, thứ hai chế thể cũng cần máu yêu thú, nếu như thật sự diệt yêu tộc thì tạp tu cũng coi như đến cuối đường.

Nhân tộc cùng yêu tộc, không phải đối thủ một mất một còn, mà là cộng sinh lẫn nhau.

Cuối cùng rất nhiều gia tộc biểu thị trung lập, mà có nhiều nhà giống như Vũ Vãn gia, kiên quyết đứng ở bên Cửu Huyền.

Cuối cùng đông đảo môn phái mà Hạ gia lôi kéo đến, tám gia tộc lớn nhất chỉ chiếm ba tộc, hai cái còn lại ủng hộ Cửu Huyền, ba gia tộc khác thì biểu thị trung lập. Chịu theo Hạ gia kêu gào đều là chút gia tộc nhỏ thượng vàng hạ cám, ví dụ như gia tộc của nguyên chủ. Người nhà họ Cố còn đang nằm mơ đến chuyện giết chết Vân Uyên đoạt lại hắc thể, nhưng bọn họ không biết Chu Mộ Nhiên đã sửa xong thể trả lại Huyền Minh.

Trong chiến đội trăm người này, Hạ gia chiếm hơn bảy mươi người, nếu như thất bại, thế lực của Hạ gia sẽ rút lui ít nhất là trăm năm, thậm chí từ đây thất bại hoàn toàn bị những gia tộc khác chiếm đoạt.

Người hai phe rất nhanh liền hỗn chiến với nhau, Chu Mộ Nhiên đi theo mấy sư huynh kẻ vai chiến đấu, đến lúc này mấy sư huynh đệ mới biết y là hồn thể song tu, cả kinh trợn to mắt.

Mấy người đều là tinh anh trong tinh anh, tự nhiên vừa ra tay liền phi phạm. Rất nhanh người nhà họ Hạ liền đồng loạt nằm vật xuống một mảnh. Thế nhưng Hạ gia chuẩn bị mấy trăm năm, tự nhiên có chuẩn bị, trên thực tế vừa mới bắt đầu liền nằm vật xuống cơ bản đều là người của những tiểu gia tộc kia, Hạ gia thì lông tóc không tổn hại.

Sau khi tu sĩ Hạ gia bắt đầu phản kích, các loại thể hiếm thấy nhiều lần lấp loé, các đệ tử Cửu Huyền trong thời gian ngắn chịu thiệt rất nhiều, may mắn bình thường các sư huynh đệ phối hợp với nhau không tồi, lúc này mới không bị thương.

“Rác rưởi tất cả dừng tay lui về phía sau, đừng có làm mất mặt môn phái!” Nhất thời người của một ít thể lực không chống đỡ nổi đều đỏ mặt lên sau đó chuyển đen.

Lúc này tu sĩ của Hạ gia còn có hơn bốn mươi người, mà đệ tử bình thường của Cửu Huyền Môn lui ra sau, vền vẹn còn có mười hai người.

“Cửu Huyền trường đồ Đoàn lão đại.” Đoàn Tinh là người đầu tiên chấp tay với đối phương.

“Tư Đồ lão nhị!” Tư Đồ Ứng mặt lạnh mở miệng.

“Mai lão tam.” Mai Nguyệt Hằng vốn là mỹ nhân, lúc này nở nụ cười gần như là điên đảo chứng sinh.

“Lôi lão tứ!” Âm thanh của Lôi Thiên như tiếng sấm. Mọi người suýt chút nữa không nghe được âm thanh của lão ngũ.

“Linh ngũ.” Lão ngũ vẫn rất ít nói chuyện, rất là ngại ngùng. Mọi người vẫn báo đến tới mười, trung gian chỉ có không có số tám.

“Vũ Văn thập nhất.” Vũ Văn Quang cười hì hì đáp. “Hai người các người.”

Chu Mộ Nhiên nở nụ cười, “Vân thập nhị!” Dứt lời chọc Huyền Minh một cùi chỏ.

“Huyền thập tam.” Huyền Minh lão đại không vui. Những người này làm cái gì, đánh chết đối thủ là được, còn tự báo tên cái gì, lại còn cách gọi ngu ngốc như thế!

“Sư huynh đệ cung tiễn mọi người, đi đường bình an.” Đoạn Tinh mang theo các huynh đệ mở miệng.

Đối diện sững sờ, này mới phản ứng được, đối phương là trừ cho bọn họ chết sớm.

Chờ đến khi bọn hắn xông lên, Huyền Minh mặt lạnh hô một tiếng, chín thẻ quanh thân vờn quanh, nhanh chóng bay ra, người đụng tới hắn không chết cũng bị thương.

Tư Đồ Ứng hóa thân làm con ưng lớn, lao xuống mọi người, Mai Nguyệt Hằng vòng eo múa nhẹ, từng cánh hoa lớn bay xuống, mang theo kịch độc ăn mòn kẻ địch...

Khi Hạ gia muốn dùng thẻ trong tay phản kích, Lôi Thiên cùng Thạch Đầu là hai hồn tu hệ “đất” đã sớm lập lên tấm bình phong thiên nhiên, chặn lại tất cả công kích.

Một cuộc chém giết hầu như chỉ nghiêng về một phía, đám tu sĩ bên cạnh nhìn mà toát mồ hôi lạnh

“Ta chịu thua! Chịu thua...” tộc trưởng Hạ gia kinh nộ dị thường, nhưng chỉ có thể chịu thua.

“Từ nay nhân tu cùng yêu tu sẽ sinh sống hòa bình, bất kỳ người nào khiêu khích đều sẽ bị song phương đồng thời trừng phạt. Còn trao đổi huyết dịch yêu thú, sau này sẽ từng bước chính thức bàn bạc, cầm những thứ cần thiết đến trao đổi.”

Lấy thẻ phách cường hãn của yêu tu, mấy giọt máu không đáng kể chút nào, hướng hồ cũng không phải tinh huyết. Có thể đổi lại rất nhiều vật tư, cung cấp cho càng nhiều tộc nhân cùng con non mới là con đường phát triển tốt nhất.

Hạ gia thất bại ê chề, bảy mươi tu sĩ chỉ còn lại không tới hai mươi người, lại trừ đi những người bị thương nghiêm trọng thì còn chưa đến mười người.

Hạ gia ảo não rời đi, không đi nữa chỉ sợ cũng diệt môn.

Thế nhưng Tổ Vấn Thiên cũng không có ý định buông tha hắn, tuyên bố một lần nữa sắp xếp lại tám gia tộc lớn nhất, Hạ gia hoàn toàn bị xoá tên, tài nguyên Hạ gia trước kia nắm giữ không còn sót lại chút gì, từ đây thành gia tộc nhỏ không đủ tư cách.

“Cuối cùng cũng coi như là giải quyết.” Chu Mộ Nhiên thở dài một hơi.

Ba năm chín tháng, mới đổi lấy tất cả những thứ này, mà năm đó thời gian nguyên chủ tiêu tốn còn dài hơn thế này.

“Chờ chúng ta đại hôn, chúng ta liền rời khỏi thế giới này.”

“Ồ, nhanh như vậy?”

“Lẽ nào người không muốn tỉnh lại?”

Chu Mộ Nhiên cả kinh, sau đó là vui mừng khôn xiết, y có thể trở lại?

Nghĩ tới đây, Chu Mộ Nhiên hầu như là một ngày đều không nhắm mắt được.

“Không được, nhất định phải sau khi đại hôn.”

Chu Mộ Nhiên sững sờ, bỗng nhiên trong lòng một trận lo lắng, đưa tay mò lên gò má Huyền Minh, “Nếu như ta tỉnh lại, còn có thể nhìn thấy người hay không?”

“Có thể.” Huyền Minh kéo xuống cánh tay kia, nhẹ nhàng hôn đầu ngón tay, “Ta bảo đảm đây là lần chia ly cuối cùng của chúng ta, sau đó cũng sẽ không bao giờ nữa.”

“Ừm.”

“Người phải nhớ kỹ người đã đáp ứng ta, phải nhớ.” Trên mặt Huyền Minh bỗng nhiên tất cả đều là nghiêm nghị, “Người đã nói vĩnh viễn không sẽ rời đi ta, vĩnh viễn không rời. Người đã nói người sẽ không đổi ý. Người nói...”

“Người là có chút sợ hãi trước hôn nhân sao?” Chu Mộ Nhiên bất đắc dĩ mở miệng, “Ta đáp ứng người, chỉ cần ta tỉnh lại, chỉ cần người cũng ở thế giới này, ta nhất định sẽ cùng với người, vĩnh viễn cũng không xa cách nữa.”

“Ừm.” Huyền Minh mặc dù là nói như vậy, còn là mơ hồ có một tia bất an.

“Đúng rồi, trước người nói, phải cho ta một niềm vui bất ngờ, là kinh hỉ gì a?” Chu Mộ Nhiên vì chuyển biến bầu không khí, cố ý hiếu kỳ hỏi dò.

“Cái này a, muốn đến đêm động phòng hoa chúc mới có thể nói cho người.” Nói đến đây, trên mặt Huyền Minh lộ ra một nụ cười, hơn nữa là ý cười cực kỳ gian trá. Điều này làm cho Chu Mộ Nhiên thực sự có chút không sờ tới.

Bởi vì chính là kỳ trăng mật của nhân tu cùng yêu tu, lại còn là lễ thành hôn của yêu tôn đương nhiệm và đệ tử dòng chính của Cửu Huyền, người đến xem lễ vẫn kéo dài từ đại điện đến dưới chân núi.

Huyền Minh quả không được người khác, sau khi tiếp thu yêu tộc quý lạ cùng nhân tộc chúc phúc liền ôm lấy Chu Mộ Nhiên đi thẳng đến tân phòng.

“Kinh hỉ đâu?” Chu Mộ Nhiên tò mò hỏi dò.

Huyền Minh cười gian một tiếng, rút đi xiêm y.

Sắc mặt Chu Mộ Nhiên nhất thời trắng bệch, chỉ vào Huyền Minh không nói lên lời, “Cái kia, đó là cái gì?”

“Thân ái, người đều đã gả cho ta rồi, chẳng lẽ không biết bản thể đời này của ta là xà sao? Hai cái beep beep, là tuyệt phối a! Đừng chậm trễ thời gian, mau tới đi!”

“A —— cứu mạng a!!!”

88. Chương 85

“Tĩnh rồi tĩnh rồi, nhanh đi gọi người.”

“Thật sự tĩnh rồi? Quá thần kỳ.”

Chu Mộ Nhiên còn chưa mở mắt ra, liền nghe đến bên tai vang lên một đồng âm thanh ầm ĩ. Mí mắt nặng nề thật giống như bị dính chặt vào, dùng hết khí lực toàn thân cũng không thể mở.

“Thật sự tĩnh rồi?” Bên tai vang lên một âm thanh trầm thấp dễ nghe. Chu Mộ Nhiên không khỏi cảm thấy âm thanh kia cực kỳ quen thuộc, chỉ là đầu óc ngơ ngác ngác không thể nhớ lại được.

Âm thanh ầm ĩ dần dần biến mất, bên tai lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

“Tiểu sâu lười, còn không chịu mở mắt?” Giọng nói trầm thấp mang theo ý cười, “Lẽ nào hai cái JJ trước đó của ta làm người mệt?”

Chu Mộ Nhiên không biết nơi nào xông tới một luồng khí lực, nhất thời mở mắt ra.

“Người tên khốn kiếp này... Điện, điện hạ...”

Tiếng nói hùng hồn của Chu Mộ Nhiên nhất thời trở nên khiêm tốn không ngớt.

Chỉ là giọng nói mà y cho là vô cùng lớn kỳ thực lại nhỏ như một con mèo nhỏ.

“Là ta.” Đường đường Tam vương tử của đế quốc cúi đầu hôn một cái lên trán Chu Mộ Nhiên, “Ta một mực chờ đợi ngươi tỉnh lại.”

“Ngươi...” Chu Mộ Nhiên một mặt như mơ. “Chờ đã, ngươi đến cùng là ai?”

“Ta là An.” Rõ ràng phụ mẫu của Tam vương tử đều có con mắt màu đen thể nhưng hẳn lại có một đôi mắt màu xanh nước biển, khi thâm tình nhìn vào người khác thì đối phương sẽ có cảm giác mình bị hút vào.

Giờ khắc này Chu Mộ Nhiên chính là có cảm giác như thế.

Mê muội, vô lực, không biết làm sao.

Y xin thề, y xác thực thâm mến đối phương, rất yêu thích rất yêu thích đối phương. Đặc biệt là khi đối phương vào thời khắc y bị fans cuồng bắt đi, rất khó chịu thì nam nhân anh tuấn cao to kia đã cứu y, từ đó để lại trong lòng y một dấu ấn không thể xóa nhòa.

Nhưng hôm nay. Y có người khác.

Người yêu rất yêu rất yêu, cho dù vương tử có tốt đến thế nào, y lại đã từng yêu thích, cũng không muốn thay đổi.

“Không nghĩ tới lần này lại được điện hạ ngài cứu.” Chu Mộ Nhiên nhớ lại chuyện trước kia, trên mặt mang theo vẻ cảm kích mở miệng.

An sững sốt một chút, vui sướng trên mặt hơi hơi trầm xuống, lập tức lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, “Nhiên Nhiên, ngươi, có phải là cho rằng...”

“Xin lỗi, điện hạ.” Hai cánh tay vô lực của Chu Mộ Nhiên hơi đẩy ra An, “Ta nghĩ chúng ta duy trì khoảng cách nhất định, đối với thân phận của ngài mới có lợi.”

Nói xong lời nói này, An làm sao còn không rõ, trên mặt một lần nữa lộ ra ý cười, “Thân ái, ngươi có nhớ đã đáp ứng ta cái gì sao?”

“Xin lỗi, ta không nhớ rõ ta đã đáp ứng điện hạ...”

“Ngươi đã nói, ngươi mãi mãi cũng sẽ không quên ta, cũng không sẽ rời đi ta, ngươi đã thề.”

“Ngươi...” Chu Mộ Nhiên trừng lớn hai mắt, không dám tin tưởng mở miệng, “Ngươi là...”

Chu Mộ Nhiên muốn gọi tên của đối phương, nhưng những cái tên mà y biết quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn quả thực không biết nên gọi người nào.

“Gọi ta An Duy Mặc.”

“Ồ, nhưng là...” Nhưng là tam vương tử của đế quốc cũng không phải gọi là An Duy Mặc, mà gọi là Anthony.

“Còn không nhớ tới sao? Bấy thế luân hồi.”

“...” Chu Mộ Nhiên không hiểu nhìn về phía An Duy Mặc, vừa muốn mở miệng hỏi dò, trong đầu đột nhiên tràn vào lượng lớn ký ức, giống như là một kho cơ sở dữ liệu nào bị mở ra. Sau đó là một cảm giác đau đầu kịch liệt.

“Thân thể này vẫn là quá nhỏ yếu.” An Duy Mặc thở dài, đưa tay ấn về phía huyệt thái dương của Chu Mộ Nhiên.

Ký ức to lớn bề bộn an ổn ngự ở trong đầu Chu Mộ Nhiên, lần thứ hai mở mắt ra ánh mắt của Chu Mộ Nhiên hơi có biến hóa, mang theo một loại linh động không tên.

“Không nghĩ tới người dĩ nhiên truy đến nơi này. An Duy Mặc.”

“Ngài tỉnh táo. Điện hạ.” An Duy Mặc nghe thanh âm đối phương tuy rằng không thay đổi, thế nhưng có thêm những thứ gì, trong lòng hơi bất an, nhưng vẫn là lùi về sau một bước, quỳ một chân hành lễ.

“Làm khó người đem bấy thế đều tìm tới, còn lừa gạt ta đi đánh chính từng cái.” Chu Mộ Nhiên hờ hững mở miệng.

“Ta biết điện hạ muốn ẩn giấu, thế nhưng cái này không thể nào.” Hai tay An Duy Mặc nắm chặt, “Chỉ cần ngài là điện hạ, vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm này. Vương vị cần ngài kế thừa...”

“Người hi vọng không phải ta đi kế vị, mà là ta đi hoàn thành thành nghi thức thành niên đúng không?” Chu Mộ Nhiên đột nhiên ngẩng đầu.

“Điện hạ... Không hoàn thành nghi thức, ngài mãi mãi sẽ là thân thể vị thành niên, chỉ có hoàn thành, mới có thể trở nên mạnh mẽ. Đây là chuyện mà đế quân mỗi đời đều phải làm, cũng là điều mà mọi người ở Minh giới chờ đợi.”

“Đó là bởi vì đế quân đời trước là nữ tử! Ta là người thừa kế duy nhất! Ta là nam nhân!” Chu Mộ Nhiên cả giận nói.

“Điện hạ, ngài kỳ thực không phải bài xích cùng nam nhân kết hôn như vậy.” An Duy Mặc bỗng nhiên cười nói, “Điểm này, chúng ta không phải đã nghiệm chứng bảy lần... Nha, không, tám lần rồi!”

“Ngươi!” mặt Chu Mộ Nhiên đột nhiên bạo hồng, lạnh lùng xa cách vừa nỗ lực duy trì không còn lại một chút gì, lấp ba lấp bắp căn bản không phản bác nổi.

“Được rồi, đừng giả bộ choáng váng, ngươi chẳng lẽ không nhớ ta sao?” An Duy Mặc tận dụng mọi thứ, vội vã đưa tay ôm lấy Chu Mộ Nhiên, “Ngươi đều đã thề không rời khỏi ta, không thể nói chuyện không giữ lời, ngươi chính là Minh vương tương lai.”

“Ta không nói muốn kế vị!”

“Minh giới đang đại loạn, ngươi hẳn tâm để cho cơ nghiệp của nữ vương bị hạ bị hủy như thế sao?” An Duy Mặc chỉ sợ thiên hạ không loạn mà đe dọa “Bọn họ ngay cả ngươi cũng dám ám sát! Ngươi đã quên sao?”

Chu Mộ Nhiên bĩu môi một cái, “Ngươi lấy danh nghĩa vị hôn phu của ta mà nhiếp chính ở Minh giới, không biết bao nhiêu nhân sĩ chính nghĩa nhìn ngươi không vừa mắt, nói không chắc là ám sát ngươi.”

“Vậy ngươi liền không đau lòng sao?” An Duy Mặc chơi xấu nói, “Ta chính là nam nhân đời đời kiếp kiếp của ngươi.”

“Phi!” Chu Mộ Nhiên hăm hực gắt một cái, “Nếu như sớm biết là ngươi thì ta đã không nhẹ dạ nhất thời mà buông tha ngươi!”

An Duy Mặc nháy mắt, rõ ràng Chu Mộ Nhiên nói chính là đời trước, cơ hội ngay cả ngón tay đều nhét vào, cuối cùng lại bởi vì thân thể hân quá bé nhỏ, đối phương vẫn là không làm nổi.

“Ngươi nếu như đồng ý tổ chức lễ thành niên thì ta để ngươi ép một lần cũng không phải không thể.” An Duy Mặc do dự một chút, vẻ mặt đau xót mở miệng.

“Ngươi nói thật chứ?” Chu Mộ Nhiên sững sờ rồi lộ ra mừng rỡ, y cùng An Duy Mặc tuy rằng kém không ít tuổi, thế nhưng làm hôn phu của hắn, y cũng là hiểu rõ đối phương. An Duy Mặc là người chỉ cần nói ra hứa hẹn là sẽ làm được. Chỉ cần đối phương nói ra lời này, y nhất định có thể được đền bù mong muốn.

“Đương nhiên là thật sự, ta làm sao sẽ lừa dối Ngô vương.” An Duy Mặc lời kéo tay Chu Mộ Nhiên, khẽ hôn lên mu bàn tay.

Chu Mộ Nhiên đã sớm phát hiện đối phương rất yêu thích hôn ngón tay của mình, vội vã giật trở về, giương cằm, “Đã như vậy, hiện tại liền bắt đầu đi.”

“Cái này...” An Duy Mặc lúng túng nở nụ cười một tiếng, “Điện hạ ngài vừa thức tỉnh, vẫn là thân thể trọng yếu.”

“Người chạy không được.” Chu Mộ Nhiên hiển nhiên cũng phát hiện thân thể của mình quá suy nhược, tuy rằng trên người không có một chút thương tổn nào thể nhưng hiển nhiên y nằm rất lâu, thân thể mềm nhũn vô lực.

“Ta sẽ chờ điện hạ lâm hạnh.” An Duy Mặc mang theo cười yếu ớt, “Hiện nay phản quân đã phái người lẫn vào tinh tế, điện hạ hai lần bị tập kích đều cùng bọn họ có liên quan.”

Nói đến cái này, Chu Mộ Nhiên cũng không khỏi trịnh trọng, cẩn thận nghe.

An Duy Mặc nhân nhặt kể lại chuyện sau khi y rời khỏi đây một lần, Chu Mộ Nhiên trợn mắt lên, trên mặt tất cả đều là hồ thẹn.

Không nghĩ tới mấy ngày y đi, Minh giới lại ra chuyện như vậy.

Minh giới thuộc về thế giới thượng cấp, có chênh lệch rất lớn với thế giới địa cầu. Y bị ném đến bên trong kẻ hở Minh giới đương nhiên là tác phẩm của người nào, chỉ có điều kẻ hở Minh giới tuy đã thay đổi vài vị sứ giả nhưng nó mới chỉ xuất hiện sau khi Chu Mộ Nhiên rời khỏi Minh giới.

Nói cách khác, sau khi y rời Minh giới, bắt đầu có người rục rà rục rịch, rất nhiều thể linh hồn xuất hiện hiện tượng không cách nào tự mình trở về Minh giới đầu thai. Điều này trước đây không có. Thế gian luân hồi tự có công đạo, có sứ giả báo phúc báo họa chuyên môn phụ trách, thể nhưng hiện tại lại xuất hiện tình huống như vậy.

“Ta phải nhanh về Minh giới một chút.” Chu Mộ Nhiên nắm lấy cánh tay của An Duy Mặc, “Mang ta trở lại.”

Không có cử hành lễ thành niên, Chu Mộ Nhiên chỉ là một Vương trử mang cơ thể chưa thành niên. Ở trong cơ thể này, tất cả của Chu Mộ Nhiên đều phi thường yếu ớt, ngoại trừ bản năng bảo vệ.

Vì thế sau khi Chu Mộ Nhiên đào hôn, An Duy Mặc biết đối phương nhất thời không thể tiếp thu, mới bỏ mặc đối phương đi ra ngoài giải sầu. Bởi vì hắn biết an toàn của đối phương không lo.

Chu Mộ Nhiên lúc đó xác thực rất phần nộ, biết mình phải kết hôn mới có thể thành niên, mới có thể kế vị đã rất phiền lòng. Hơn nữa đối tượng của y chỉ có thể là nam nhân, vẫn là cái tên từ nhỏ đã nghe mẫu thân tán thưởng đến phát ngán, làm cho y hận đến nghiến răng kia, dưới cơn nóng giận liền đào hôn.

“Điện hạ chuẩn bị kỹ càng?”

“Ừm.”

“Vậy thì chúng ta lập tức liền khởi hành.”

“Chờ đã.” Chu Mộ Nhiên bỗng nhiên dừng lại, “Tất cả ở nơi này, còn có thể trở về sao...”

“Chỉ cần đóng băng đường hầm thời gian giữa Địa cầu và Minh giới, chúng ta vẫn có thể trở về.”

“Ừm.”

“Lễ thành niên tất cả đều chuẩn bị kỹ càng, đến Minh giới là sẽ cử hành nghi thức. Chỉ cần điện hạ đăng cơ, tất cả bọn đạo chích không đáng sợ.” An Duy Mặc nói

“Tam điện hạ, ngài...” Hộ sĩ ở cửa nhìn thấy An Duy Mặc đỡ Chu Mộ Nhiên đi ra, đều dồn dập vây quanh, “Chu tiên sinh vừa thức tỉnh, vẫn chưa thể rời đi.”

“Không có chuyện gì, hắn đã ổn rồi.” An Duy Mặc không chút nghĩ ngợi mở miệng.

Chúng nhân viên chữa bệnh đều yên lặng một hồi, nhưng ánh mắt nhìn An Duy Mặc đều là: vương tử điện hạ là tên quỷ háo sắc.

“...” An Duy Mặc lần đầu tiên cảm giác đến khả năng hình tượng của mình sẽ bị đổ vỡ, bên cạnh hắn chính là minh tinh được chú ý nhất tinh tế, mọi cử động có vô số fans quan tâm. Những người trước mắt này không chừng chính là fans của Chu Mộ Nhiên.

An Duy Mặc chỉ có thể mặt dày mang theo Chu Mộ Nhiên rời đi, mở gia con đường dẫn đến Minh giới ở nơi ở tư nhân của mình

Ngày thứ hai trên các loại thông tin truyền thông, đều là tiêu đề tin tức to tướng

Người thừa kế thứ ba của đế quốc công nhiên dắt tay siêu sao, cộng nhập ái sào một ngày một đêm không ra khỏi phòng!

Mà Chu Mộ Nhiên còn chưa biết điều này, còn đang tích cực chuẩn bị lễ thành nhân, chuẩn bị sau khi quét sạch nhân tố không yên tĩnh ở Minh giới thì sẽ trở lại Địa cầu tiếp tục cuộc sống ảnh đế của y, nhưng lại không biết tin tức y lập gia đình đã bay đầy tinh tế.

Sinh hoạt vẫn còn tiếp tục...

Kẽ hử còn không dọn dẹp sạch sẽ...

Sinh hoạt phu thê đang muốn bắt đầu...

Truyện hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/100-loai-phuong-phap-nghien-ep-pham-nhan>